Jakob Lorber

JANEZOV VELIKI EVANGELIJ

10. knjiga

AURA

Janezov Veliki Evangelij

Deseta knjiga

Od Gospoda sprejel Jakob Lorber

Prevedla Daja Kiari

Za dragoceno pomoč in nasvete pri prevajanju tega obsežnega dela,
se iskreno zahvaljujem gospe Ljudmili Vuga.

Daja Kiari

2016

GOSPOD V OKOLICI CEZAREJE FILIPOVE

(Nadaljevanje iz prejšnje knjige)

1. Rimljanov predlog za najhitrejšo razširitev Gospodovega nauka

1 Spet smo se podali na prosto in sicer na obrežje, kjer smo že bili zgodaj zjutraj.
2 Kar nekaj časa smo molčali, potem pa je k Meni pristopil **Rimljan** in rekel: »Edini pravi Gospod in Mojster, poln najčistejše ljubezni, modrosti in božanske moči, domislil sem se nečesa izrednega. Za ljudi na tej zemlji ne bi bilo nič bolj blaženega, osrečujočega in tako tudi najbolj zaželenega, kot da se mednje čim hitreje razširi Tvoj nauk s svojo živo najčudovitejšo močjo in to po mojem mnenju niti ne bi bilo pretežko.
3 Glej, vsemogočen si. Le ena Tvoja misel polna vsemogočnosti Tvoje volje - in na vsej zemlji ne bi bilo nobenega malikovalskega templja in nobene podobe malika več! Če bi bila tako odstranjena ta poglavitna oporišča starega, mračnega in zlega praznoverja - in to bliskovito in hkrati v vseh krajih na zemlji -, bi se ljudje gotovo prestrašili in se začeli kmalu spraševati, kako in zakaj se je nekaj takega zgodilo in kaj to pomeni.
4 Potem bi pred deloma prestrašene in deloma osuple ljudi, ki bi se spraševali o razlogu za takšno dogajanje, stopili številni tisti, ki so dobro in pravilno seznanjeni s Teboj in Tvojim kraljestvom in jih začeli poučevati v Tvojem imenu. Če bi naleteli na bolne, bi jih tudi ozdravili, kakor so Tvoji že odposlani učenci v Jopi ozdravili tukaj navzoče bolnike. Menim, da bi se na takšen izreden način vsi ljudje kar najhitreje in najzanesljiveje seznanili s Tvojim naukom. Česa takega ljudje sami ne bi mogli storiti, saj tega ne zmorejo. Tebi pa so na voljo sredstva, s katerimi bi se lahko tako veliko delo hitro uresničilo. Bi bilo to izvedljivo, ali pa je morda v nasprotju s Tvojo modrostjo in ureditvijo?«
5 **Jaz** sem odgovoril: »Da, prijatelj, če bi bil Jaz samo človek ter mislil in presojal tako kakor ti, potem bi bilo to že mogoče. Toda kot večni Mojster vsega bivanja in življenja gledam na to zadevo in jo presojam drugače kakor ti, zato ne morem sprejeti tvojega nasveta.
6 Če bi v trenutku uničil vse malike z vsemi templji, ki so jim jih zgradili ljudje, bi moral pred tem z obličja zemlje odstraniti njihove svečenike. Toda tudi oni so ljudje s svobodno voljo in določeni, da se izpopolnjujejo in v sebi zasnujejo duhovno življenje. Med njimi jih je veliko, ki na skrivaj že dolgo iščejo resnico o onstranskem življenju duš, zato ne bi bilo prav, da bi bili uničeni samo zato, ker so svečeniki malikov.
7 Če bi bili uničeni templji malikov z maliki vred, svečeniki pa bi ostali, bi svečeniki takšen pojav ljudem začeli razlagati kot izraz Božje jeze in bi od njih z vsemi sredstvi, ki bi jih imeli, še prehitro terjali velike in celo grozljive daritve. V številnih krajih se to že tako in tako dogaja, če se ljudje ogibajo daritvam. Svečeniki tu in tam ponoči uničijo kakšen tempelj in nato to ljudem glasno oznanjajo kot jezo in maščevanje užaljenega boga, ljudstvo pa potem postane še bolj mračnjaško in praznoverno in ga ni mogoče spreobrniti.
8 Poleg tega čudeži in različna znamenja niso pravo sredstvo za spreobračanje, še zlasti pri ljudstvu, ki je v duhu še premalo prebujeno. Ljudi namreč še

prehitro ujamejo in so primorani neomajno verjeti v to, kar naj bi verjeli. In v tem času so - kot je bilo tudi nekoč in bo tudi v prihodnje - zlasti med duhovniki čarodeji vseh vrst, ki delajo različne lažne čudeže in znamenja. Od kod naj ljudje pridobijo znanje in tisto zdravo presojo, ki bi jim pomagala razločevati lažni čudež in znamenje od pravega in pristnega?
9 Četudi bi ti podelil sposobnost, da bi delal prave in pristne čudeže, vendar bi poganski svečeniki, tako kot nekdanji eseni, hkrati delali lažna znamenja podobna tvojim, kako bi slepemu ljudstvu dokazal, da so le tvoja znamenja pristna?«
10 **Rimljan** je rekel: »Da, da, Gospod in Mojster, v vsem imaš prav; samo po luči resnice ljudje sčasoma pridejo do pristne notranje življenjske svobode!
11 Ti pred nami, slepimi pogani, delaš takšna znamenja in čudeže, ki jih - kolikor se spoznamo na staro početje magov - ne more delati noben človek in so gotovo nujni kot dokaz Tvoje božanskosti, zato k Tebi tudi sodi, da poleg Svojega nauka, ki je že sam po sebi največji čudež, delaš tudi druga znamenja in čudeže, da bi mi toliko razločneje spoznali, da Tvoje besede niso človeške, temveč Božje. Toda, ko bodo Tvoj sveti nauk nekoč Tvoji učenci pridigali drugim ljudem in jih poučevali, kakor si jih poučil Ti, bo ta nauk tudi sprejet, prepoznan in se bo uresničeval kot najčistejša in najbolj živa resnica iz nebes. Največji čudež in znamenje bo nauk sam naredil že s tem, da bodo ljudje, ki se bodo zvesto ravnali po njem, v sebi dosegli tisto, kar obljublja. Toda dolgo bo trajalo, dokler se ne bo ta sveti nauk neponarejen razširil do vseh ljudi na zemlji. Samo Ti si Gospod in najbolje veš, kje, kako in kdaj bo neko ljudstvo zrelo za Tvoj nauk.«
12 **Jaz** sem rekel: »Da, prijatelj, tako je, zdaj si pravilneje presodil kakor prej, ko si predlagal takojšnje uničenje vseh malikov in njihovih templjev«

2. Težave s hitrim razširjanjem Božjega kraljestva

1 (**Gospod**): »Ko seme položiš v tla, mora miniti nekaj časa, preden začne kaliti in sčasoma dozori v sadež. Sejalec mora biti samo potrpežljiv in do žetve mora počakati približno pol leta od tedaj, ko seme poseje. Gotovo bi mu bilo ljubše, če bi danes posejal in že jutri žel. In glej, kakor so Bogu mogoče vse stvari, bi tudi to zlahka tako uredil, toda potem bi bilo z duhovnim razvojem človeka še veliko slabše, kakor je. Pohlepnež bi kar naprej sejal in žel, lenuh pa se čedalje bolj predajal lenobi - to lahko vsak zlahka razume. Zato je ureditev, kakršna je od Boga določena za vse na tej zemlji, za človeka in njegov duhovni razvoj najboljša in najustreznejša.
2 Kar pa se mora občasno pojaviti hitro, pa od vzroka za nastanek do popolnega razvoja in delovanja ne potrebuje pol leta, na primer veter, blisk, dež in številni tovrstni pojavi, ki, če je nujno, po Božji volji tudi takoj nastanejo. Toda druge stvari, s katerimi naj bi se ukvarjal človek, pa tako kakor on sam potrebujejo svoj čas; tako je čas potreben tudi za razširjanje Mojega nauka, ki sem ga prinesel na ta svet in ga namenil samo človeku tega in tudi prihodnjega časa.«
3 **Rimljan** je odgovoril: »O Gospod in Mojster, zdaj razločno vidim, da je na tej zemlji zaradi človeka že vse prav in pravilno urejeno in tako tudi mora biti in ostati. Toda, če pomislim, da človek lahko samo z vero Vate in z ravnanjem po Tvojem nauku pridobi resnično, večno življenje svoje duše, milijarde ljudi pa

še dolgo ne bodo nič slišale o Tebi in Tvojem nauku, bodo tako gotovo utrpele škodo na svoji duši, zato se počutim nelagodno in samo zato sem si želel, da bi se Tvoj nauk razširil čim hitreje.«
4 **Jaz** sem rekel: »Že samo takšna želja je v čast tvojemu srcu in razveseljuje Moje srce. Res je, da sem samo Jaz vrata do večnega življenja duše vsakega človeka; kdor veruje Vame, živi in ravna po Mojem nauku, pridobi večno življenje.
5 Včeraj si na hribu opazoval dušo svojega očeta in duše več svojih znancev, celo govoril si z njimi, videl si tudi nesmiselno početje številnih duš v onstranstvu. Povem ti, da Moji nešteti angeli tudi njih seznanjajo z evangelijem. Tiste duše, ki evangeliju prisluhnejo, ga sprejmejo in se ravnajo po njem, postanejo blažene, vendar ne tako zlahka in hitro kakor ljudje na tej zemlji, kjer mora človek izbojevati številne in pogosto hude boje s svetom, s svojim mesom in številnimi drugimi stvarmi - čeprav le kratkotrajne - z vsem mogočim potrpljenjem, zanikovanjem, blagostjo in ponižnostjo.
6 Zato naj te v velikem onstranstvu ne skrbi za nikogar, kajti Božja ljubezen, modrost in veliko usmiljenje vladajo vsepovsod, tudi v velikem onstranstvu. Tisti, ki si Božjo ljubezen, modrost in usmiljenje pridobijo, se jim uklonijo in delujejo v skladu z njimi, niso pogubljeni; za tiste pa, ki tukaj in tudi v onstranstvu tega ne želijo pridobiti, pa velja, da se tistemu, ki sam hoče, kar je slabo zanj in mu škodi, ne godi krivica. Ali si, prijatelj, zadovoljen s to Mojo nazorno razlago?«
7 **Rimljan** je rekel: »Da, Gospod in Mojster, s to razlago sem povsem zadovoljen, saj ustreza vsem zahtevam trezne človeške narave in potolaži naše duše; za to Ti vsa naša ljubezen, čast in hvala zdaj in na vekomaj.«
8 Naš Rimljan je bil s tem zadovoljen in Me o čem podobnem ni več toliko spraševal.

3. Ozdravljeni rimski sodnik spreobrne prijatelje

1 K nam je prišel Markov služabnik in Rimljanu povedal, da je več njegovih zdraviliških prijateljev zaskrbljeno zanj, zato so začeli v velikem kopališču in zdravilišču poizvedovati o njem, saj naj bi po njihovem mnenju kot bolnik predolgo ostal zunaj kopališča.
2 Rimljan Me je vprašal, kaj naj stori, kajti v zdravilišču Me ni hotel razkriti drugim gostom.
3 **Jaz** pa sem mu rekel: »Kar zadeva tvoje prijatelje in znance, jim lahko zaupno spregovoriš o Meni in poveš, kako si telesno ozdravil.
4 Če bodo verjeli, naj se tudi njim stanje izboljša; če pa ne bodo povsem verjeli, pa se jim stanje ne bo izboljšalo. Če pa Me bodo hoteli videti in govoriti z Menoj, jih odločno odvračaj od tega in Markov služabnik te bo podprl. Če bodo kljub vsemu vztrajali pri svoji zahtevi, pa naj pridejo sem; toda pred judi, farizeji in drugimi svečeniki o Meni ne govori!
5 S služabnikom se lahko kar odpraviš v zdravilišče, da tvoj daljši izostanek ne bi pri gostih vzbudil prevelike pozornosti.«
6 Po teh Mojih besedah je Rimljan vstal in v spremstvu služabnika odšel v zdravilišče.
7 Ko je prišel tja, so ga prijatelji in znanci takoj zagledali, pohiteli k njemu in ga zasuli s tisočerimi vprašanji.

8 **Ozdravljen Rimljan** je rekel: »Dajte mi nekaj časa in me pazljiveje opazujte, potem pa mi povejte, kakšen se vam zdim!«
9 Nato so ga začeli kar se da pazljivo opazovati in **neki Rimljan**, prav tako iz Tira, je rekel: »Pri Zevsu, videti si povsem zdrav! Kako si lahko tako ozdravil zunaj zdravilišča, saj tvoje včerajšnje zdravstveno stanje nikakor ni napovedovalo tako hitre in popolne ozdravitve?!
10 Ali si morda v Markovi hiši našel kakega boljšega zdravnika, kot so ti trije zdravniki v zdravilišču, ali pa si morda odkril nov skrivni zdravilni vrelec? Podrobno nam vse povej, da se tudi mi odpravimo tja in ozdravimo kakor ti!«
11 Rimljan jim je povedal vse, kar je slišal, videl in izkusil.
12 Ko so prijatelji vse slišali, so zmignili z rameni. **Isti Rimljan** je rekel: »Prijatelj, to je nekaj, kar je skoraj še težje verjeti kot v zgodbe o naših izmišljenih bogovih!
13 0 posebnem delovanju in ravnanju tvojega novega boga, ki ga je tako kot nas rodila ženska in je človek iz mesa in krvi, ter bo tudi umrl tako kot mi vsi, so mi že marsikaj povedale zanesljive priče. Ne morem si kaj, da se mi pri tem tvojem bogočloveku ne bi spet na novo potrjevalo staro prepričanje, ki sem si ga pridobil iz številnih knjig o vseh velikih in slovitih ljudeh.
14 Pobožanstvenje izrednega človeka, ki se odlikuje v tem ali onem, je že tako stara stvar, da njenega začetka ne moremo niti določiti in med nami že od nekdaj velja pregovor, da brez božanskega navdiha ni izrednega človeka. In gotovo je tako tudi s tem tvojim novim bogom, ki naj bi bil menda Galilejec.
15 Galilejec je človek z nedvomno redkimi talenti in zmožnostmi, ki si jih je pridobil v kakšni sloviti stari šoli in zato zdaj zmore čudovite reči, ki so nam, laikom, videti neverjetne, za to mu vsa čast. Toda da se pred nami, ljudmi, tako kot prastari modreci tudi razglaša za boga, pa je domišljavost, ki naravno trezno razmišljajočemu človeku nikoli ni bila všeč. Prav rad bi se mu pustil zdraviti in ga potem glede na njegovo zahtevo tudi poplačal. Da pa bi ga zaradi zdravljenja že kar imel za edinega pravega boga in ga kot takega častil, pa mi, prijatelj, ne leži, kljub njegovemu resnično najčistejšemu nauku.
16 Kdor to, kar si nam o njem povedal, lahko verjame kot čisto resnico, naj kar verjame in naj v tem prepričanju kar se da srečno živi in umre, toda takšno srečo bi težko delil z njim.«
17 **Rimski sodnik** je rekel: »Vsi ste tako kakor jaz bistri možje s številnimi izkušnjami, zato bi lahko bili že bolj dovzetni za resnico vseh resnic.
18 Povsod ljudje verjamejo v eno božansko bitje ali v več njih; toda ni človeka, ki bi lahko iskreno rekel in trdil, da je kdaj koli videl takšno božansko bitje delovati med ljudmi in bi si tako pridobil lastno pristno izkušnjo, kakršno sem si pridobil jaz tukaj.
19 Če mi zdaj ne morete verjeti, da je človek, ki ga ubogajo vse sile in elementi in mu služijo geniji iz nebes, Bog in to nezgrešljivo tudi mora biti, potem šele prav spoznavam, kako težko bodo ljudje te zemlje sprejeli Njegov čisti božanski nauk.
20 Ali ste že videli kakega bolj resničnega boga, da bi zdaj lahko sodili, ali je Tisti, o katerem sem vam na las natančno poročal, kaj govori in počne, resnični Bog ali ne? Skratka, lahko verjamete, kar hočete - sam pa bom vse življenje o tem prepričan, in bom še toliko bolj pridobil večno življenje svoje duše, ker to zdaj v sebi najbolj živo čutim in bo to v meni v prihodnje postajalo samo še svetlejše.

21 Kdo naj bi bil resničnejši bog: izmišljeni - žal jih imamo nešteto, vsi pa so mrtvi in nihče od njih ni nikoli čudežno vplival na nas, ljudi - ali najbolj živ človek, katerega vsemogočni besedi in volji se poslušno uklonijo vse sile nebes in te zemlje?
22 Menim, da je prav takšen človek tisti Bog , ki so ga napovedali vsi judovski in nam znani modreci, da bo v tem času kot Gospod iz mesa in krvi prišel k ljudem le zemlje in jim bo spet dal, kar so izgubili s svojo lenobo, ljubeznijo do sveta in oblastiželjnostjo.
23 In ta bogočlovek je zdaj tukaj, uči in deluje v skladu s starimi prerokbami. Ali naj morda vam na ljubo ne verjamem v nekaj, kar je moj naj večji življenjski blagor, vi pa tega iz zelo plitvih temeljev ne morete verjeti? Res mi je žal vsakogar, ki se mu zdaj še niso odprle oči vere.«
24 Po teh sodnikovih besedah drugi niso vedeli, kako bi mu ugovarjali, kajti v srcu sem ga razsvetlil in predstavil jim je tehtne nasprotne dokaze.
25 Toda šele tretji dan mu je uspelo, da so začeli verjeti, nato jih je popoldne pripeljal Predme in sem jih tudi ozdravil. Postali so zelo verni in hvalili sodnikov trud, da je tudi njih pripeljal do največje življenjske dobrine. S sodnikom vred so ostali pri Meni še ves četrti dan in se dali poučiti o vsem, pri čemer je naš Rafael spet imel veliko dela.
26 Peti dan so po zajtrku telesno zdravi in polni hvaležnosti in vere odpotovali k domačim v Tir, nekateri pa v Sidon.

4. Rafael reši Perzijce in Indijce

1 V petih dneh, ki sem jih preživel pri Marku z znanimi in zdaj spreobrnjenimi Rimljani, se ni zgodilo nič posebno pomembnega. Odhajali smo na kratke sprehode v okolico, tu in tam sem ozdravil kakega bolnika, drugi dan pa je Mark na Mojo pobudo priredil velik ribolov in imel nadvse bogat ulov.
2 Šestega dne pa se je zgodaj zjutraj kopališču bližala ladja. Kot po navadi smo se pred zajtrkom zbrali na obrežju jezera in opazovali raznolike jutranje prizore in pojave, Rafael pa jih je pojasnjeval učencem in še navzočima Kisjoni in Filopoldu, česar so se vsi, razen Jude Iškarijota, nadvse veselili.
3 Na ladji, ki se je bližala obrežju, so bili Perzijci in celo nekaj Indijcev, ladja pa je zaradi dokaj visokih valov zašla v težave. Mornarji so bili Gadareni in so poznali naše obrežje z veliko čermi, zato so tudi nekaj sto korakov od njega krmarili sem in tja, da bi se obrežju kar najbolj varno približali. Ker pa dokaj močan jutranji veter ni popuščal, so začeli pošiljati na obrežje znamenja, da so v težavah in prosijo za pomoč.
4 Mark Me je vprašal, kaj naj stori, če Jaz iz nekega razloga ne bi hotel narediti čudeža.
5 **Jaz** sem rekel: »Preden bomo pozajtrkovali, naj valovi kar malo prestrašijo Perzijce in Indijce z njihovimi živalmi in čarodejnimi pripomočki vred; ko se bomo vrnili na obrežje, pa se bo že pokazalo, kako lahko ladji pomagamo.«
6 S tem pojasnilom je bil Mark zadovoljen in takoj smo se odpravili v hišo, na že pripravljen zajtrk.
7 Čez eno uro smo spet vsi odšli na obrežje, omenjena ladja pa je bila še zmeraj v enaki stiski in zadregi. Šele tedaj sem namignil Rafaelu, naj jo pripelje k obrežju. Da pri prihajajočih ne bi vzbujal pozornosti, je vstopil v čoln in hitro odveslal k veliki ladji.

8 Ko je priveslal tja, so ga mornarji, osupli nad njegovim pogumom, vprašali: »Kaj hočeš, slabotni mladenič, tukaj? Ali si nam prišel pomagat? Le malo nam boš lahko pomagal, saj v čolnu nimaš niti vrvi niti kavlja. S čim boš našo močno in veliko ladjo pritrdil za svoj lahki čoln in nam po varni globini pomagal k obrežju?«
9 **Rafael** je zavpil: »To je moja stvar! Če hočete in mi zaupate, vam lahko pomagam in vam bom pomagal. Če pa menite, da sem za to preslaboten, pa naj vam ob tem močnem valovanju pomaga kdo drug!«
10 **Neki mornar** mu je rekel: »Prosimo te, pokaži nam svojo spretnost in moč in to nemudoma, sicer bomo kmalu potonili!«
11 Rafael je takoj pograbil gred, ki je štrlela iz velike ladje in ladjo bliskovito potegnil k obrežju. Ker je s tem in tudi s svojo voljo potisnil velikansko količino vode k obrežju, se ladja ni dotaknila čeri na dnu in tako ni utrpela škode.
12 Mornarji in potniki se niso mogli dovolj načuditi nepredstavljivi mladeničevi moči, saj se je mladenič igraje spopadel z močjo elementov, kot da ne bi imel opraviti z valovi in hudim vetrom, temveč le s kapljico rose na travni bilki in blago jutranjo sapo.
13 Ko so se mornarji znašli na mirnem in varnem obrežju, so zelo hvalili mladeničev pogum, njegovo pripravljenost za pomoč in še zlasti njegovo redko moč in spretno ravnanje z njo, saj se jim je to zdelo nekaj čudežnega; vprašali so ga, koliko naj mu plačajo.
14 **Rafael** pa je rekel: »Vašega plačila ne potrebujem, če pa boste srečali še veliko revnejše ljudi, kot je večina vas, pa jim izkažite ljubezen in usmiljenje.«
15 To je vse osupilo in celo **tujci** so rekli: »To pa je res nenavaden mladenič!«
16 Dogodek je vzbudil veliko pozornost in vsi Markovi služabniki so prišli na obrežje, da bi videli, kaj se je spet velikega in nezaslišanega zgodilo.
17 In ko so jim razložili, kaj se je zgodilo, so **vsi** rekli: »Da, da, če Gospod združi nebo in zemljo, so čudeži že skoraj nekaj naravnega; ko pa se bo Gospod spet skril za vse zvezde, pa med ljudmi na zemlji ne bo več veliko takšnih veličastnih in redkih dogodkov.«
18 Potniki so začeli z ladje na obrežje prinašati svoje stvari in poizvedovati, kako bi lahko po kopnem nadaljevali pot do velikega morja. To so jim tudi povedali in Rafael je na Moj namig poskrbel za njihovo nadaljnjo pot, ne da bi potujočim dal vedeti, da je kaj več kot navadni zemeljski človek. Šele v Tiru jim je povedal, blizu koga so bili tam, kjer jih je tako čudežno rešil.
19 Ko so potniki to slišali, so se hoteli obrniti, da bi Me osebno spoznali, in so Rafaelu za to ponujali veliko vsoto. Toda Rafael je nenadoma izginil spred njihovih oči in se spet znašel pri nas.

5. Gospod odpotuje v Genezaret

1 Že osmi dan sem z učenci preživljal v miru pri Marku in Mark in učenci so me vprašali, zakaj sem vse te dni preživel skoraj nedejavno, česa pri Meni še niso doživeli.
2 **Jaz** sem rekel: »Skoraj dve leti in pol smo nepretrgoma delali dan za dnem, in Moj nauk se je že razširil na dolgo in široko, tako je prišel tudi čas, da tukaj užijemo pravi mir sabata; dobili pa ste tudi čas, da si marsikaj zapišete.
3 Toda zdaj je s počivanjem konec. Prišli bomo v čas velikih viharjev in prej kot v pol leta bo nastal največji vihar, ki bo udaril pastirja. Veliko ovac iz

Njegove črede se bo razkropilo po svetu in jih bodo zaradi Mojega imena preganjali z enega konca sveta na drugega. Ko se bo to zgodilo, boste šele prav videli in razumeli, zakaj sem tukaj počival nekaj dni.«
4 Te Moje besede so razžalostile vse, oglasila se je tudi **Marija**: »Gospod, dana Ti je vendar vsa moč in tudi moč nad satanom, ne dovoli, da bi viharji prizadeli Tvoje čelo!«
5 **Jaz** sem odgovoril: »To so stvari, ki jih razumem samo Jaz, zato ne govorite več o tem! Kajti smrt in sodba sveta in njegove materije morata biti premagana za zmeraj!«
6 Na to ni nihče pripomnil ničesar več. Ker pa sem to povedal za mizo po kosilu, je hotel Mark, da bi Me še bolj razveselil, ukazati, naj prinesejo še več vina.
7 **Jaz** pa sem rekel: »Je že dobro, vsi smo ga imeli dovolj.
8 Naroči pa, naj pripravijo dobro ladjo, kajti v eni uri moram v Genezaret k Ebalu. Kdor Me želi spremljati tja, Me lahko spremlja. Spremljajo Me lahko Moji učenci s Kisjono, pridružita naj se mu tudi Marija in Filopold.«
9 Po teh Mojih besedah so vsi vstali in v eni uri smo že pluli v Genezaret. Vožnja po Galilejskem jezeru je trajala približno tri ure in prispeli smo v pomemben, že znan Genezareški zaliv, ki so mu pravili tudi Genezareško jezero.
10 Ko smo pripluli v zaliv, smo zagledali Ebalove ribiče, ki so že od zgodnjega jutra lovili ribe za Ebala, vendar so zaradi še zmeraj dokaj močnega valovanja ulovili le zelo malo rib.
11 Ko je naša ladja priplula v njihovo bližino, smo se na kratko ustavili in vprašal sem ribiče, ali so imeli obilen ulov.
12 **Ribiči** pa so rekli: »Prijatelj, danes slabo kaže! Jezero je že nekaj dni zelo nemirno, kar pa je slabo za naše delo, zato je tudi ulov pičel. Zbiralniki našega gospodarja so skoraj prazni, moral bo naročiti ribe iz drugih krajev, da bi zmeraj številnim gostom vsaj nekoliko ustregel. Če ste namenjeni v Genezaret, vam bodo z ribami lahko postregli le skromno.«
13 **Jaz** sem rekel: »Le vrzite mreže znova v vodo in z ulovom boste zadovoljni!«
14 Ko sem to rekel ribičem, Me je prepoznalo več njih in zaklicali so: »Blagor nam, Tebi vsa hvala in čast! Odpusti nam, o Gospod in Mojster, našo slepoto! Morali bi te prepoznati že na prvi pogled, saj si pred letom dni naš kraj prav tako blagoslovil s Svojo sveto navzočnostjo! Da, po Tvoji, nam znani vsemogočni besedi, bomo gotovo imeli bogat ulov, Ebal in vsi njegovi pa bodo kmalu spoznali, kdo je bil pri tem veliki ribiški mojster!«
15 Vrgli so mreže in ujeli toliko najboljših rib, da so jih komaj spravili na ladje in čolne.
16 Ko so z ribolovom končali, so Mi začeli navdušeno in hvaležno vzklikati. Pred nami so odpluli v Genezaret, kjer jih je na obrežju pričakoval Ebal s svojimi ljudmi. Zelo si je želel bogat ulov, imel je namreč veliko gostov, to jutro pa je vanj upal še toliko bolj, ker je njegova hči Jara imela žive sanje, v katerih je videla, da z učenci in prijatelji prihajam po vodi in bom ribičem blagoslovil ulov.
17 Čez pol ure so ribiči pripluli k obrežju Genezareta in ko je **Ebal** videl, koliko rib so ulovili, je takoj dvignil roke kvišku in zaklical: »O moja hči, ta blaga duša je res jasnovidna! To je blagoslov mojega Gospoda, mojega Boga! Zato Mu vsa čast in hvala!«

18 Ribiče je takoj vprašal, ali so Me videli kje v svoji bližini - na ladji ali na obrežju.
19 **Mornarji** pa so mu pokazali ladjo, ki je bila še daleč na jezeru in rekli: »Glej, tam prihaja z učenci in prijatelji! Blagor nam in vsemu kraju, da nas bo spet obiskal!«
20 Ko je to Ebal slišal, je takoj poklical ženo, otroke in svoje stare in zveste služabnike ter jim naložil, naj poskrbijo za hrano in naj Zame in vse, ki prihajajo z Menoj, ustrezno pripravijo novo jedilnico; vanjo bodo lahko vstopili samo tisti, ki jih bom Jaz izbral.
21 Po tem Ebalovem ukazu so začeli vsi hiteti, da bi pripravili vse, kar je ukazal. Sam pa se je z Jaro vkrcal na manjšo ladjo in odpravila sta se Mi naproti. Ko sta Me zagledala v daljavi, ob Moji strani pa še njima že znane mati Marijo, Rafaela, Kisjona, Filopolda, Janeza, Petra, Jakoba in starega Marka, ki Me je tudi spremljal v Genezaret, sta nadvse vesela dvignila roke kvišku in nas kar najbolj prijazno pozdravila z gibi, ki so v navadi ob pozdravljanju. Ko sta se nam tesno približala, pa nadvse radostnemu pozdravljanju ni bilo konca. Ebal in Jara sta prestopila na našo ladjo, svojo pa prepustila mornarjem, naj se vrnejo z njo.
22 Veliko se je spraševalo, Jaz sam sem Ebalu na kratko opisal najpomembnejše trenutke Svojega delovanja od časa, ko sem prvič odšel od Marka in to je Ebala in Jaro zelo veselilo.
23 Ob takšnem dogajanju smo pripluli že tudi do obrežja Genezareta in tam zagledali ribiče, ki so bili še zmeraj polno zaposleni s shranjevanjem rib v zbiralnike.
24 Šele tedaj Mi je **Ebal** rekel: »O Gospod, odpusti mi, da sem se Ti ob svojem brezmejnem veselju skoraj pozabil takoj javno in glasno zahvaliti za obilen dar rib, ki mi jih je že zelo primanjkovalo.«
25 **Jaz** sem rekel: »Je že dobro, prijatelj Ebal, saj veš, na kaj gledam pri ljudeh in čemu prisluhnem, med nami drugega ni treba. Samo vesel bodi in ostani takšen, kakršen si bil doslej in se boš lahko še naprej veselil Moje ljubezni, milosti in prijateljstva. Zdaj pa pojdimo v novo dvorano, kjer se bomo pogovorili še o marsičem.«

6. Obed pri Ebalu

1 Podali smo se v dvorano in vsi so občudovali velikost, lepoto, čistost in udobje zidave, ki jo je opravil neki grški zidarski mojster. Posedli smo za veliko mizo, ob kateri je lahko udobno sedelo približno sto gostov. Ebal je takoj kot skromno predjed naročil dovolj kruha in vina, dokler ne bi bil pripravljen glavni obrok, na katerega pa tudi nismo dolgo čakali. Na Ebalovo željo smo zaužili nekaj kruha in vina in kmalu je v dvorani postalo živahno.
2 Naša Jara, ki je skoraj ni bilo mogoče odvrniti od Mene, se je trenutno pogovarjala z Mojo materjo Marijo in Rafaelom. Rafaela je spraševala o marsičem, kar je videla in slišala v sanjah, ta pa ji je to prijazno pojasnjeval. Marija se ni mogla načuditi Jarini modrosti in jo je prisrčno ljubkovala. Ebala, ki je sedel ob Moji desnici, pa so zanimala imena nekaterih učencev, ki jih ni poznal in sem mu jih tudi povedal.

3 Tako smo zelo prijateljsko preživeli slabo uro, nakar so drugi otroci in služabniki že prinesli okusno pripravljen obrok, ki smo ga kmalu začeli uživati.
4 Ko so otroci in Ebalovi služabniki prinesli na mizo vse jedi, so pristopili tudi k Meni in Me primerno pozdravili, ter se Mi zahvalili, da sem temu kraju znova izkazal milost in ga osebno obiskal. Nanje sem položil roke in jih okrepil, in za to so se Mi znova zahvalili, nato pa se vrnili k delu. Morali so namreč postreči še številne tuje goste, ki so se tam zadrževali zaradi svojega zdravja. Kajti od Mojega prvega obiska v tem kraju se je prej zelo nezdravi Genezaret spremenil v zdravilni kraj, še zlasti je to veljalo za travnik, ki sem ga nekoč blagoslovil.
5 Ko smo tako v dobri uri končali s kosilom, Me je Ebal vprašal, kaj bom počel popoldne.
6 **Jaz** sem odgovoril: »Prijatelj, kmalu se nam obeta kar zahtevno delo in imeli bomo veliko opraviti pozno v noč. Ti sam Me zaradi opravljenega dela ne boš mogel dovolj prehvaliti. Toda zdaj še malo počivajmo v tej jedilnici, kajti tokrat nam ne bo treba iskati dela, ki čaka na nas - kar samo nas bo poiskalo!«
7 Še pol ure smo počivali za mizo in učenci so se med seboj spraševali, kakšno bo delo, ki ga je Gospod sam označil kot »zahtevno delo pozno v noč«. Nekateri so menili, da se bodo verjetno spet pojavile težave s farizeji, ali pa morda Nanj že spet prežijo kakšni na novo odposlani herodijanci ali pa ti prežijo na učence Janeza Krstnika, saj so bili tudi ti pohotnemu lisjaku Herodu trn v peti.
8 Ko so se učenci še kar pogovarjali med seboj o tem, kakšno naj bi bilo omenjeno zahtevno delo, je v dvorano naglo vstopil služabnik, ki je bil videti v hudi zadregi.
9 **Ebal** je takoj opazil zadrego na obrazu dobro znanega služabnika, zato je hitro vstal, stopil k njemu in vprašal: »Benjamin, stari, zvesti služabnik, kakšne slabe novice mi prinašaš, saj iz tvojih nemirnih oči ne razberem nič dobrega!«
10 **Služabnik** je rekel: »Ebal, gospodar moj, kar me vznemirja samo po sebi ne bi bilo nič posebno slabega, toda prav prijetna ta zadeva ne bo niti zate niti za navzoče goste. Saj poznaš novega rimskega stotnika glavarja, ki so ga šele pred nekaj tedni premestili sem, menda iz okolice Betlehema. Ta je tu tako rekoč nova metla in da bi si povečal ugled, želi pometati, kar se da čisto. Njegovi vsevidni poizvedovalci in vohunski stražarji so mu poročali o prihodu te visoke družbe in meni , da bi se mu bilo moralo že takoj ob njenem prihodu sporočiti, kdo vse je prišel sem, od kod, zakaj in kam se namerava odpraviti in naj bi se še vsak zase ali eden za vse tudi izkazal z listinami.
11 Zaradi velikega in splošnega veselja ob prihodu zdravilca, ki smo ga vsi že dolgo željno pričakovali, prihoda nismo prijavili, zato je ošabni Rimljan ponorel. Zunaj čaka nate in želi govoriti s teboj.«
12 Ko je **Ebal** slišal besede starega služabnika Benjamina, se je vidno vznejevoljil in rekel: »Prav nenavadno je, da na tem svetu celo za najbolj poštene in Bogu najbolj predane ljudi, v življenju, ki je že samo po sebi polno različnih skrbi, ni mirnega dneva, da jim ga ne bi zagrenil zli posvetni demon.«
13 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj, kar opusti jezo! Če Bog tega sveta ne bi določil za kraj življenjske preizkušnje, v katerem se mora vsak človek uriti v vsej potrpežljivosti, blagosti, ponižnosti in ljubezni, dokler ne doseže svojega popolnega duhovnega vnovičnega rojstva po poti skrajnega samozatajevanja, potem Jaz ne bi prišel k vam, da bi vam bil v vsem najboljši in življenjsko pravi

zgled. Če naj bi ljudje te zemlje za večno postali Božji otroci, tako kot ti je tukaj lahko zgled za to Rafael, ki ga dobro poznaš, morajo v tem kratkem preskusnem življenju potrpežljivo in vdano v voljo nadvse modrega Očeta sprejeti tudi sredstva, ki jih je Bog določil za dosego tega najvišjega življenjskega cilja.
14 Le pojdi ven in se pomeni z rimskim glavarjem in tako boš prvi, ki se bo seznanil z zahtevnim delom, ki nas čaka danes in bo trajalo pozno v noč.«
15 **Ebal** je odgovoril: »V Tvojem imenu, o Gospod in Mojster; takoj bom ugotovil, kaj bo iz tega!«
16 Naglo je odšel ven h glavarju, ki ga je z več svojimi podložniki po rimsko skrajno nestrpno pričakoval.

7. Rimski glavar in njegovi vojaki zmotijo obed

1 Ko je Ebal stal pred glavarjem, mu je ta z očmi, ki so kar žarele od jeze, gospodovalno rekel (**glavar**): »Ali tako upoštevate moje ukaze, mar še ne veš, kakšne posledice ima nespoštovanje rimskih zakonov? Zakaj mi tokrat nisi takoj sporočil, da je sem prišlo precej tujcev, da bi se bil lahko s temi svojimi služabniki prepričal, ali prišleki lahko tukaj ostanejo nekaj časa ali ne?«
2 **Ebal** je odgovoril: »Strogi gospod in ukazovalec, odkar tukaj, z za nas prebivalce tega kraja nenavadno strogostjo izvajaš svoje ukaze, še nikoli nisem bil grajan zaradi neupoštevanja tvoje volje. In tudi tokrat se nisem zanalašč pregrešil zoper tvoj ukaz - naj nemudoma prijavimo prihod vseh tujcev -, ki nas čedalje bolj bremeni. Ob največjem veselju nad prihodom svojih že dolgo znanih in častitljivih najboljših prijateljev sem pozabil izpolniti svojo dolžnost, in tega se zdaj dobro zavedam. Verjamem, da mi boš prisluhnil, če te prosim, da mi samo tokrat to milostno spregledaš.«
3 **Glavar** je rekel: »Ukaz ne pozna spregleda! Prekršil si mojo zapoved, ali iz pozabljivosti ali zato, ker bi ji nasprotoval - to pa je zame isto - zato boš tudi strogo kaznovan. Upošteval bom, da si prvi in ugledni meščan tega mesta, zato te ne bom kaznoval telesno, temveč ti bom naložil visoko denarno kazen. In če moje upravičene zahteve ne boš izpolnil, bom vzel tvoje otroke za talce in jih ne boš videl toliko časa, dokler mi ne boš zahtevane vsote plačal do zadnjega beliča. Kazen pa znaša tisoč funtov zlata in deset tisoč funtov srebra, plačati pa jo moraš v naslednjih treh urah. Zdaj veš, kaj ti je storiti in s teboj sem opravil. Uradno se bom lotil še tvojih prispelih prijateljev in zato me takoj odpelji v novo dvorano.«
4 Ebal je bil potrt nad brezobzirno in skrajno neprimerno denarno kaznijo, ki je nikakor ne bi mogel poravnati. Vendar je pri tem živo zaupal Vame, prepričan, da mu bom pomagal. V takšnem zaupanju je glavarja in njegove mračne pomočnike tudi takoj pripeljal v našo dvorano, ki jo je glavar s svojimi vojaki zasedel tudi od zunaj.
5 Dobro razpoloženi smo sedeli za mizo, ko je v dvorano osorno in prevzetno vstopil skrajno besen **Rimljan** in takoj zavpil na nas: »Je tu vsak sam zase ali pa imate vodjo, kot je to pogosto pri popotnikih?«
6 **Jaz** sem rekel: »Za vse sem Jaz pravi in edini Gospod! Kaj še hočeš od nas ob svoji nečloveški denarni kazni, ki si jo naložil našemu poštenemu prijatelju Ebalu in ni utemeljena po nobenem rimskem zakonu? Ali nameravaš tudi nas tako kaznovati?«

7 **Glavar** je odgovoril: »Ti, katerih vodja si, ne bodo kaznovani; ti pa, za katerega se zdi, da me premalo spoštuješ, ker tako slabo sodiš o moji odmeri kazni, mi boš v treh urah položil enako vsoto, za katero meniš, da je kot kazen za tvojega prijatelja Ebala nečloveška in ni po rimskem zakonu. Vam judom bom že nazorno pokazal, kako utemeljeni so rimski zakoni! Povedal sem svoje, zdaj veste, kaj vam je storiti.«
8 **Jaz** sem rekel: »Kaj se bo zgodilo, če tvojo nepravično zahtevo, prvič, ne moremo izpolniti in drugič, je tudi ne nameravamo izpolniti. Kje pa je zapisano, da ima rimski glavar brezpogojno pravico v prijateljski deželi izsiljevati tako kakor v sovražnih deželah?
9 Pokaži Mi pooblastilo od samega cesarja ali od njegovega vrhovnega namestnika Cirenija! Če takšnega pooblastila nimaš, potem boš imel opraviti s Tistim, ki pred tvojimi očmi v Sebi skriva najvišje pooblastilo. Če ga ne bi imel, s teboj tudi ne bi tako govoril.
10 Zdaj sicer nastopaš kot ponosen in trd poveljnik, ki ga skoraj ni mogoče prenašati, vendar so nad teboj še drugi, pri katerih bi ti, ki jih tako nečloveško zatiraš, našli več pravičnosti kakor pri tebi. Pokaži Mi svoja navodila ali od cesarja osebno ali od vrhovnega namestnika, sicer ti bom Jaz pokazal Svoje pooblastilo!«
11 Moje resne besede so glavarja osupile in ko je nekaj časa premišljeval, je rekel (**glavar**): »Pisnega pooblastila nimam, ker ga na mojem položaju noben rimski glavar niti ne potrebuje; vsak pa je prisegel zvestobo cesarju in da bo delal samo v dobro Rima. Če pri svojem ravnanju upoštevam to dvoje, me zaradi moje strogosti ne more nihče poklicati na odgovornost. Kje pa imaš ti svoje najvišje pooblastilo?«
12 **Jaz** sem rekel: »Ne zahtevaj, da ga spoznaš pred časom!«
13 **Glavar** je odgovoril: »Ali torej misliš, da je Rimljan strahopeten zajec, ki takoj zbeži pred zvito judovsko lisico? O ne, Rimljan je kakor lev, ki vse živali napade brez obotavljanja in strahu!«
14 Nato je namignil enemu svojih služabnikov in ta je odprl vrata, skozi katera je takoj vdrlo približno trideset do zob oboroženih vojakov.
15 Ko so se razvrstili okoli naše mize, je **glavar** zelo gospodovalno dejal: »Glej, ti najvišje pooblaščeni jud, to je moje učinkovito pooblastilo, ki vas bo tako dolgo držalo ujete, dokler ne izpolnite mojih zahtev. Ali ti je takšno pooblastilo znano?«
16 **Jaz** sem rekel: »Da, ponosen in doslej še zelo slep Rimljan s svojimi pomočniki in vojaki vred, to tvoje pooblastilo mi je znano že zelo dolgo; toda tokrat ti ne bo koristilo! Ker si Mi zdaj pokazal vso ostrino svojih zob, ti bom tudi Jaz pokazal Svoje pooblastilo - vendar le sončni prahec pooblastila in iz pokazanega ti bo takoj jasno, da nisi ti Moj gospodar, temveč da sem in bom vendarle samo Jaz tvoj Gospodar!
17 Glej, ta dvorana je visoka in široka, do stropa komaj seže sedem mož, dolga je približno dvajset dolžin moža in približno dvanajst dolžin široka. Na podlagi Svojega notranjega vsemogočnega pooblastila zdaj hočem, da z vso oborožitvijo vred zalebdite na polovici višine te sobe, potem pa bomo videli, kaj vam bo koristilo vaše po levje ostro pooblastilo; in dokler ne boš odstopil od svoje nepravične zahteve do Ebala in Mene, se tvoja noga ne bo dotaknila tal. Naj se zgodi, kakor sem rekel!«

8. Gospodov čudež strezni Rimljane

1 Ko sem to izgovoril, so že vsi zalebdeli v zraku, na višini, ki jim je bila določena. Ker so izgubili trdno oporo in tako tudi ravnotežje, je kmalu zaradi upiranja večina obvisela v zraku z glavami navzdol in veter, ki je vel skozi okno dvorane, jih je kot v vrtincu gnal od enega zidu do drugega, nihče ni mogel nikomur niti malo pomagati. Nekateri so sicer skušali vreči orožje v nas, toda tudi to je obviselo v zraku.
2 Ko je tako glavar s pomočniki skoraj pol ure preživel v tem zanj nezaslišanem položaju, sem ga vprašal (**Jaz**): »Kaj pa zdaj meniš o Mojem pooblastilu? Ali se ti ne zdi, da je judovski lev močnejši od tvojega ostrega rimskega pooblastila, ki si ga opisal kot leva, ki lovi vse živali, pred zvito judovsko lisico pa ne pobegne kakor zajec?«
3 **Glavar** Mi je zakričal iz zraka: »Prosim te, poglavar vseh magov, polbog ali celo bog, reši nas iz tega skrajno neznosnega položaja in preklical bom izrečeno kazen, saj še več kot razločno vidim, da se vsa moč celo največjega cesarstva na zemlji ne more meriti s teboj! Reši me iz tega skrajno bridkega položaja in ne samo, da bom preklical vama naloženo kazen, tudi v prihodnje se ne bom niti najmanj brigal za vas in o vsej zadevi bom molčal kot egipčanska piramida! V tem mestu lahko ostanete, dokler boste hoteli, nikogar od vas ne bom silil, naj ga zapusti!«
4 **Jaz** sem rekel: »Poslušaj, vidim v tvoje srce in opažam, da s svojimi obljubami ne misliš povsem resno, toda ker Svojo moč gotovo bolje poznam kakor ti tvojo, bom uslišal tvojo prošnjo in naj ti bodo zemeljska tla spet trdna opora!«
5 Ko sem to izgovoril, so se vsi vzravnali in se nato zložno spustili na prstena tla v dvorani.
6 Ko so spet stali trdno na nogah, je glavar takoj odslovil vojake in stražo pred dvorano ter ukazal, naj odidejo v koče in utrjene postojanke in to se je tudi takoj zgodilo. On pa je z dvema najvišjima podpoveljnikoma ostal pri nas v dvorani, sedli so za manjšo stransko mizo, naročil je kruha in vina in nato rekel Ebalu (**glavar**): »Ti in vsemogočnež bi lahko dobila milejšo, bolj človeško kazen, če bi me že pred hišo seznanil z močjo tega skrajno nenavadnega človeka. Kdo je slutil, da je med temi tvojimi, baje starimi prijatelji, tudi vsemogočen mag, podoben bogovom!
7 Če se kaj takega zgodi sredi najhujšega boja, je to za nas, Rimljane, sporočilo bogov in boj se takoj ustavi.
8 V ozračju sobe sem prestal veliko strahu, zato sem tudi zelo oslabel in bi se rad spet okrepil. Poleg tega bi se s čudežnikom tudi rad resno pobliže spoznal, ne da bi komur koli kaj škodil, če me bo le imel za vrednega tega, saj mu nikoli več ne bom z grožnjo zastavil poti. Zato naroči, naj meni in obema služabnikoma prinesejo najboljše vino in nekaj kruha in soli.«
9 Ebal je to takoj izpolnil in trojica je bila nemudoma kar najbolje oskrbljena s hrano in pijačo. Ko so se ob vinu nekoliko znebili strahu in groze pred Menoj, so začeli tudi glasneje in pogumneje govoriti. Glavar je večkrat nameraval vstati in se podati k Meni, da bi govoril z Menoj, toda služabnika sta mu to odsvetovala, češ, da se s takšnimi magi ni pametno spuščati v pogovor, dokler sami za to niso pripravljeni. Tako je glavar še naprej sedel in naročil še več vina.

9. O vstajenju mesa

1 Ob tem dogajanju se je dan že nagibal h koncu in ker smo za mizo v koristnih pogovorih preživeli že kar precej časa, so Me učenci vprašali, ali ne bi bilo dobro, da bi za krajši čas odšli na prosto.
2 **Jaz** sem rekel: »Danes je delo pomembnejše kakor sprehod na prostem, ki tukaj v Genezaretu niti ne ponuja veliko navdihujočega. Sicer pa nas najzahtevnejše delo šele čaka. Kdor od vas želi ven, lahko gre, toda Jaz bom ostal tukaj.«
3 Ko sem se tako izrekel, so **učenci** rekli: »Gospod, kjer si Ti, smo tudi mi! Kajti samo ob Tebi je ves čas vse dobro, brez Tebe pa vsepovsod sodba, propad in toga smrt.«
4 **Jaz** sem rekel: »Torej bodite tam, kjer je Božje kraljestvo in njegovo večno duhovno življenje, kajti Jaz sem resnica, Božje kraljestvo, vstajenje in večno življenje. Kdor veruje Vame, bo prejel večno življenje, ker ga bom obudil na poslednji dan. Kdor ostane v Meni v veri in ljubezni, v tem sem tudi Jaz; tisti, v katerem sem, pa že ima v sebi večno življenje in nikoli ne bo ne videl, ne čutil in ne okusil smrti. Torej ostanite v Meni po svoji ljubezni.«
5 **Ebal** Me je vprašal: »Gospod in Mojster, judje večinoma verjamejo tudi v vstajenje mesa, kar vidimo po dolini Jozafat.[1] Zadeva pa se mi zdi le malce nenavadna. Kajti prvič, v tisti dolini jih bo le skrajno malo pokopanih in drugič, kaj se bo na skrivnostni poslednji dan zgodilo s telesi ljudi, ki za dolino Jozafat niti slišali niso in bodo umrli nekje drugje, bili ali sežgani ali pa morda tako kakor mi, judje, zagrebeni v tla? In nazadnje, tretjič: Kaj se bo na poslednji dan zgodilo s tistimi, ki jih bo pogoltnilo morje in drugo vodovje in jih bodo pogosto po kosih požrle še divje živali? Kdaj pa bo po našem štetju časa napočil ta poslednji dan, ki ga farizeji pogosto opisujejo kot nadvse grozljivega?
6 Gospod in Mojster, vidiš, te stvari ne more razvozlati še tako čist človeški razum. Le najbolj mračno praznoverje zaostalih in omejenih judov in tudi poganov, podobnih njim, ki ne razmišljajo in ne preverjajo, lahko ponuja takšne nesmisle. Mislecu pa nesmisli samo škodijo in mu hromijo vero v čisto božansko razodetje, v neumrljivost duše po telesni smrti in prav tako v vstajenje mesa na poslednji dan. Kaj naj si mislimo o tem?«
7 **Jaz** sem rekel: »Tistega, kar vas učijo farizeji gotovo ne. Kajti telo, ki duši le za kratek čas rabi kot orodje za delovanje navzven, ne bo kot takšno obujeno niti v dolini Jozafat niti kjer koli drugje na tej zemlji, da bi se na določen poslednji dan združilo z dušo.
8 Resnica o vstajenju mesa pa je ta: Pod 'mesom' je treba razumeti vse, kar je duša s pomočjo telesa počela.
9 Dolina Jozafat je stanje notranjega miru duše, ko je njeno ravnanje pravično. V tem miru, ki ga ne zmotijo ne ljubezen do sveta ne svetno poželenje in strast, in ga je mogoče primerjati z mirno gladino vode, v kateri lahko zagledaš neskaljene odslikave daljne in bližnje okolice, se že kaže začetek poslednjega dne duše, njenega prebujenja po Mojem duhu v njej in hkrati tudi njenega vstajenja v večno življenje.

[1] Po Svetem pismu - kraj, kjer bo Kristus sodil ljudem, op. prev.

10 V tem stanju duša že zagleda dobre sadove svojih dejanj in se jih začne čedalje bolj veseliti; to uzrtje pomeni pravo vstajenje mesa.
11 Rečeno je: umrljivo in minljivo telo bo posejano v zemljo in spet bo vstalo kot neumrljivo in neminljivo. Če s tem misliš svoje materialno telo, potem si seveda v veliki zmoti; če pa s tem razumeš dobra dejanja, ki jih je opravila duša in so njeno pravo telo, pa prispeš do resnice. Kajti glej, vsako dobro delo, ki ga je neka duša s svojim telesom na tej zemlji storila bližnjemu, je tako kot vse na tej zemlji minljivo in ga je konec že po dejanju. Če lačnega nahraniš, žejnega napojiš, golega oblečeš in ujetnika rešiš, to plemenito dejanje ne traja večno, temveč le kratek čas, kolikor pač traja dejanje samo. Nato dejanje pogosto pozabiš, pozabi pa ga tudi tisti, ki si mu ga storil in tako dejanje konča v grobu in je kot smrtno in minljivo posejano v tla pozabe. Toda na tebi opisani pravi poslednji dan duše pa se bo to dejanje po Mojem duhu v duši obudilo kot večno, toda ne več kot minljivo zemeljsko dejanje, temveč kot večno trajajoči sad.
12 Kakšen pa bo videti? Glej, v onstranstvu bo za zmeraj postal najbolj veličastna, z vsem najboljšim in najbogatejšim preskrbljena pokrajina duše, v kateri se bo duša skrajno blažena vzpenjala od ene popolnosti k drugi.
13 Kakršna bodo dela neke duše tukaj, takšna bo iz njih v onstranstvu pokrajina, v kateri bo duša prebivala. In glej, v tem je resnično vstajenje mesa! To veruj in tega se drži, kajti tako je in nič drugače!«
14 **Ebal** je rekel: »Da, to pa je neskončno daleč od tistega, kar slepi farizeji pleteničijo slepemu ljudstvu in s čimer se strinja tudi čista človeška pamet, v kateri zasveti nova, velika luč. Torej se v onstranstvu od mesa, ki je tukaj služilo duši, z dušo ne bo združilo in vstalo v večno življenje niti toliko, kot je sončni prahec?«
15 **Jaz** sem rekel: »Kot sestavni del duše, ki iz Mojega duha živi večno, vsekakor ne, ker bo duša sama po svoji notranjosti postala čisti duh. Kar pa zadeva obris njene zunanje oblike in še zlasti njenega oblačila, se bodo z njo v duhovni čistosti združili dušno eterski deli tega tuzemskega telesa, toda iz grobega telesa z organi se ne bo z njo združil niti atom. Kajti za to telo velja enako kot za vso drugo zemeljsko materijo, ki se čedalje bolj razkraja v boljše naravne duhove; prvotno je bila namreč zgrajena iz veliko manj čistih naravnih duhov, ki so bili na najnižji stopnji sodbe.
16 Naravni duhovi, ki že zapuščajo grobo materijo, lahko sčasoma postanejo tudi človeške duše, toda bolj natančno boš to spoznal šele tedaj, ko se bo tvoja duša znašla v omenjeni dolini Jozafat. Zato zdaj nič več o tem!
17 Glavar in njegova služabnika so tvoja vprašanja in Moje odgovore nanje zelo pozorno poslušali, vendar niso ničesar razumeli, zato nas bodo kmalu obremenili s svojo grško modrostjo - in tako z vso potrpežljivostjo v miru pričakajmo njihov napad na nas.«

10. Glavarjeva filozofska vprašanja

1 Ko sem to povedal Ebalu, je glavar že vstal in se Mi začel približevati s prijaznim izrazom na obrazu. Ko je prišel do Mene, je rekel (**glavar**): »Veliki in mogočni mojster skrivne umetnosti in znanja, s katerima si si povsem podredil skrivne naravne sile, zelo pozorno sem poslušal vaše pogovore in iz njih razbral, da vsi pripadate kultu judovskega boga. Ta kult vsebuje veliko

dobrega, vendar tudi veliko slabega, iz slabega pa so se potem po vaših duhovnikih postopno razvile še hujše zlorabe kot pri nas, poganih, kot nas imenujejo vaši pravoverneži.
2 Toda naj bo, kakor hoče, zdi se, da si ti, mogočni mojster, veliko bolj vpeljan v vaš božji nauk kakor sicer prav modri Ebal. Toda ne razumem, kaj hočeš povedati s tem, ko praviš, da si ti temeljno načelo vsega bivanja, življenja in nadaljnjega obstoja? Ti naj bi bil resnica in večno življenje; kdor veruje vate in te ljubi, ne bo nikoli ne videl, ne čutil in ne okusil smrti. Ti naj bi bil tudi tisti, ki boš obudil duše k večnemu življenju na poslednji dan in še več temu podobnega.
3 Ali se samo tako modro izražaš, ali pa si ti sam tisti določni, skrivnostni Jaz, ki se nam, ljudem, predstavlja kot temelj vsega bivanja, življenja in obstoja? Glede stare grške modrosti nisem laik, zato z menoj lahko govoriš tudi iz svoje modrosti, ki bi jo želel podrobneje spoznati.«
4 **Jaz** sem odgovoril: »S svojima podrejenima sedi za to mizo, pa bomo videli, koliko daleč vas lahko pripeljemo!«
5 Glavar je podrejena takoj poklical za našo mizo.
6 In, ko so vsi trije sedeli za našo mizo, sem rekel glavarju (**Jaz**): »Kar odkrito povej, kaj bi želel izvedeti od Mene. Toda o tem, kar sem prej govoril s prijateljem Ebalom ne govori, kajti tega tvoj razum ne bi dojel.«
7 Ko je **glavar** to slišal, se je znašel v zadregi in ni vedel, kaj naj bi Me vprašal. Ko je nekaj časa premišljeval, je rekel: »Najmogočnejši mojster, v kateri, meni gotovo neznani šoli, si se izobraževal?«
8 **Jaz** sem rekel: »V Svoji lastni in to že od vekomaj. Še preden je sploh kaj obstajalo v vsem neskončnem prostoru, sem že bil tu po Svojem najbolj notranjem duhu in napolnjeval vso večno neskončnost!«
9 Ko je **glavar** to slišal, Me je presenečeno pogledal in rekel: »Ali je torej tvoje notranje večje od tvoje zunanjosti? Glej, govoriš zmedeno! Kako naj to razumemo? Kaj si hotel povedati s tem?«
10 **Jaz** sem rekel: »Resnico! Ker pa v tebi doslej še ni resnice, pa tudi te prve resnice ne moreš razumeti. Prisluhni torej, razložil ti bom podrobneje!
11 Glej, na začetku vseh začetkov in pred obstojem vsega obstoja je bila Beseda. Ta Beseda je bila pri Bogu, kajti Bog sam je bil Beseda in vse, kar obstaja in napolnjuje neskončni prostor, o čemer so govorili že vaši modreci, je bilo ustvarjeno z Besedo, ničesar ni brez Nje.
12 Večna Beseda je zdaj iz Sebe meso postala in kot človek prišla k Svojim ljudem na ta svet in Njeni je ne prepoznajo! In tudi ti si človek in večne Besede v Meni ne prepoznaš, ker imaš slepo srce. Ali nisi bral judovskih prerokov?«
13 **Glavar** je rekel: »Seveda sem jih bral kot tudi številne druge, toda kdo jih lahko razume? Še vaši duhovniki jih ne razumejo, kako naj bi jih razumel jaz kot Rimljan? Pišejo prav tako nerazumljivo, kakor si zdaj ti govoril o sebi.
14 Že vidim, da si s teboj ne bom nikoli prišel na čisto, zato, če ti je prav, se raje pogovarjajmo o čem drugem. Povej mi, nenavadno mogočen mojster, v kateri deželi si bil rojen, h kateremu ljudstvu telesno sodiš?«
15 **Jaz** sem odgovoril: »Glej, ob Meni sedi ženska, ki je rodila Moje telo, o tem govori z njo!«
16 Nato se je glavar obrnil na Marijo in ta mu je na las podrobno povedala vse o Mojem spočetju in življenju do dvanajstega leta in kaj vse čudovitega je neprenehoma doživljala z Menoj.

17 To pripovedovanje je trojico Rimljanov zelo osupilo in niso vedeli, kaj naj si mislijo o Meni. Kajti v svoje bogove že dolgo niso verjeli, v judovskega Boga pa še manj. Živeli so po Epikurju in obstoj nekega božanskega bitja je bil zanje nekaj nemogočega. Zdaj pa so v Meni odkrili božanske lastnosti in niso vedeli, kako bi se lahko te, glede na njihove nazore, združevale s časovno omejenim, živim človekom.
18 Zato Me je **glavar** vprašal: »Veliki Gospod in Mojster! Povej mi, ali boš tudi ti telesno umrl ali pa boš večno živel naprej?«
19 **Jaz** sem odgovoril: »Samo še malo časa - potem pa se bom, takšen kot sem zdaj, znova vrnil tja, od koder sem prišel in Moji bodo večno z Menoj!«
20 **Glavar** je rekel: »Kdo pa so tisti, ki jih imenuješ tvoje in kje je kraj, kamor se boš kmalu vrnil?«
21 **Jaz** sem odgovoril: »Moji so tisti, ki verujejo Vame, Me ljubijo in izpolnjujejo Moje zapovedi. Kraj pa ni nekaj takega, kot so kraji na tej zemlji, temveč je to Božje kraljestvo, ki ga zdaj ustanavljam med ljudmi in v njihovih srcih.
22 V to kraljestvo pravega, večnega življenja pa se ne pride po široki vojaški cesti tega sveta, temveč samo po zelo ozki stezi, ki se imenuje ponižnost, potrpljenje, samopremagovanje ob vseh skušnjavah, ki jih premore ta svet, ter polna vdanost v voljo enega, edino pravega Boga.«
23 **Glavar** je rekel: »Kje pa naj človek izve, kaj Bog hoče, in katere so te zapovedi, ki naj bi jih Tvoji izpolnjevali?«
24 **Jaz** sem rekel: »Moja volja je Božja volja, Moje zapovedi so Božje zapovedi. Kdor izpolnjuje Mojo voljo in Moje zapovedi, ta po pravi poti potuje v Božje kraljestvo. Tudi ti delaj tako, pa boš že na pravi poti v Božje kraljestvo!«
25 Glavar je vstal in se odpravil k nekemu Mojemu učencu ter ga vprašal, kaj meni o Meni.
26 **Ta** pa mu je rekel: »Vsi Ga imamo za to, kar ti je sam povedal. On je Gospod in mi smo Njegovi učenci. V njem prebiva Božja popolnost, razen Njega ni drugega Boga!«
27 Po teh besedah je glavar odšel od učenca in se spet vrnil k Meni.

11. Glavarjevi pomisleki o Gospodovi božanskosti

1 Glavar je spet sedel na svoj stol in svoja podrejena v rimskem jeziku vprašal, kaj si po vsem, kar sta slišala, mislita o Meni.
2 **Eden** je rekel: » O tem težko sodiva! Že zgoraj v zraku smo izkusili posebno moč njegove volje, drugega dokaza pa ne potrebujemo za to, da mora v tem človeku prebivati božanska moč, sicer nas ne bi mogel brez kakršnih koli vidnih pripomočkov dvigniti v zrak in nas obdržati v njem. Odvadili smo se že verjeti v neko vsemogočno božje bitje, saj se je zadeva z našimi bogovi vsakemu trezno razmišljajočemu človeškemu razumu in čutu izkazala za nesmiselno. Tukaj pa smo nenadoma naleteli na resničnega boga v človeški podobi in zdaj ne vemo, kaj naj si mislimo o njem. Mislim: tega ni mogoče dojeti kar takoj.
3 O tem človeku smo veliko slišali že v Betlehemu in tudi v okolici Jeruzalema, mislili smo si, da mora biti ali bog ali pa izjemno mogočen mag, kakršni so tisti iz esenske šole. Toda to, kar smo tukaj sami doživeli, presega naše prejšnje domneve. Tu se neha vsaka magija in jo nezadržno zamenja vidna Božja moč in vsemogočnost.

4 K temu je prvič, pripomogla podrobna pripoved njegove matere o njegovem telesnem vstopu na ta svet in njegovem življenju in da se nikoli ni izobraževal v nobeni šoli, saj je na ta svet že prišel opremljen z najvišjo modrostjo, in drugič, na podlagi tistega, kar je zdaj sam izjavil o sebi, ne morem drugače, kot da ga resno imam za to, za kar se je nam, Rimljanom - čeprav nerazumljivo -, predstavil, in tudi na podlagi tistega, kar je človek, s katerim si se ti prej pogovarjal, izjavil o njem. Tako menim in prepričan sem, da se ne motim.«
5 **Glavar** je rekel: »V marsičem ti dam prav, toda nekatere pomembne pomisleke pa kljub temu še imam. Če mi jih bo ta človek odpravil, potem bom tudi jaz tvojega mnenja in bom pri tem ostal.«
6 Nato se je **glavar** spet obrnil Name in rekel: »Veliki Gospod in Mojster, skoraj se že nagibam k temu, da bi Te imel za to, za kar Te imajo tudi vsi Tvoji, toda kljub temu imam še pomembne pomisleke. Če bi bili odpravljeni, bi pridobil tudi mene.
7 Moji pomisleki pa so naslednji: Ali v Tebi res prebiva polnost edino pravega Boga? Če je to res - zakaj si pustil nešteto ljudi tako dolgo čakati Nase?
8 Praviš, da bodo le Tvoji, ki verujejo Vate, Te ljubijo in izpolnjujejo Tvoje zapovedi, prejeli večno življenje v Tvojem Božjem kraljestvu. Če je tako, in če je bilo po moči Tvoje večne Besede ustvarjeno vse to, kar je tu, in gotovo tudi ljudje, ki so kdaj koli živeli in Te žal niso spoznali - in to ne po svoji krivdi -, kaj bo torej s tistimi, ki te nikoli niso mogli spoznati? Kako bo z njihovim večnim življenjem duše v Tvojem Božjem kraljestvu? Niso mogli verovati Vate, Te ljubiti in se držati Tvojih zapovedi, saj o Tebi niso mogli izvedeti ničesar.
9 Glej, to so moji dobro utemeljeni pomisleki. Če mi jih odpraviš, bom tudi jaz trdno veroval Vate, Te ljubil bolj kot kateri izmed Tvojih in izpolnjeval Tvoje zapovedi. Kajti sem pristen Rimljan in ne Grk, ki ne pozna zvestobe. Sem pa tudi človek, ki ničesar ne sprejme zlahka in verjame le v to, kar se mu kot diamantno trdna resnica dokaže z neovrgljivimi dokazi. Odpravi mi torej dvome!«

12. Gospod se neprenehoma trudi za ljudi

1 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj, z branjem grške posvetne modrosti si marsikaj pridobil, toda nikoli nisi razumel knjig starih Egipčanov, iz Mojzesovih judovskih zapisov pa si prebral le drobce in tudi teh nisi razumel.
2 Glej, Tisti, ki zdaj v Meni govori s teboj, je že govoril s prvim človeškim parom te zemlje in mu dal povsem iste zapovedi, ki jih Jaz zdaj spet dajem vam, ljudem, ki ste povsem pozabili na enega, edino pravega Boga in Gospoda. Toda ljudje, obdarjeni s svobodno voljo, so se dali še prelahko in prehitro premamiti svetu in njegovemu zapeljivemu duhu, opustili so Boga in stregli svojim skominam. Tako so si zatemnili dušo in zaprli srce.
3 Ves čas sem pošiljal sle iz nebes, da bi poučevali zaslepljene ljudi; le maloštevilni so jih cenili, večina zanje ni hotela ne vedeti ne slišati.
4 Od časa do časa sem s Svojim duhom prebudil može in mladeniče, ki so poučevali ljudstvo in se na vso moč trudili pripeljati ga nazaj k stari resnici. Le maloštevilni ljudje so jim prisluhnili, še manj ljudi se je spreobrnilo; večina pa je te prebujene preganjala, mučila in celo pokončala.

5 Prehudo izrojenega ljudstva tudi nisem pozabil obiskati z velikimi in majhnimi kaznimi in sodbami, vendar so te izboljšale le malo ljudi in še to le za kratek čas; še prehitro je Moje mesto spet zasedel zli posvetni duh.
6 Ko je nekoč Mojzes izraelskemu ljudstvu na Sinaju v puščavi med bliskanjem, grmenjem in ognjem znova dal Moje zapovedi, je ljudstvo sprva iz groze in med drgetanjem prisluhnilo Mojim zelo dobro slišnim besedam. Ko pa je oznanilo trajalo dlje časa, se je ljudstvo nanj ali navadilo in mu zanj več ni bilo toliko mar, ali pa mu je dlje trajajoče poučevanje postalo celo odveč in Me je prosilo, naj zanj kar Mojzesu razodenem Svojo voljo, ki jim jo bo Mojzes potem razkril in jo bodo upoštevali; ljudstvo pa bi se medtem oddaljilo od Sinajske gore, saj naj bi mu bilo tam pregrozno in v dolini, daleč od omenjene gore, bi si potem postavilo domove.
7 Po dolgem moledovanju je bilo ljudstvu ugodeno, toda ni trajalo dolgo, ko je že začelo pozabljati Name in na veličastne prizore na Sinajski gori in si iz številnega, iz Egipta prinesenega zlata, vlilo zlato tele, plesalo okoli njega in ga po božje častilo.
8 To sem Mojzesu pokazal, ga odposlal k ljudstvu, ki ni več mislilo Name in ljudstvo dopustil silovito kaznovati tako, kot je to pozneje Mojzes natančno opisal.
9 Nato se je to sicer vrnilo k Meni, toda med ljudstvom jih je bilo zmeraj veliko, ki so se dali zapeljati različnim zlim posvetnim skominam, prekršili to in ono Mojo zapoved ter tako grešili zoper Moje odredbe.
10 Mojzes je moral določiti začasne kazni ob kršitvi Mojih zapovedi in odredb, da bi ljudstvo tako obrzdal.
11 Ko je bilo pozneje ljudstvo iz puščave odpeljano v obljubljeno deželo in jo je prejelo v posest iz Moje roke, so ga precej časa vodili modri sodniki, ki so bili v nenehnem stiku z Menoj, tako da je bilo ljudstvo pravzaprav pod Mojim vodstvom. Postalo je veliko in mogočno in njegova blaginja je bila večja od blaginje katerega koli drugega ljudstva na zemlji.
12 Potem pa je postalo objestno in se začelo ozirati po blišču drugih ljudstev, ki jim je tiransko vladal posvetni kralj. Nečimrni posvetni blišč je ljudstvo zaslepil, tudi samo je želelo bleščati, zato je postalo nezadovoljno z Mojo vladavino in od sodnika Samuela, izpolnjenega z Mojim duhom, zahtevalo posvetnega kralja. In tako zagrešilo največjega in najhujšega vseh grehov.
13 Začelo se je pogrezati čedalje globlje, čeprav nisem odlašal in sem ljudstvo po prebujenih in z Mojim duhom izpolnjenih prerokih neprenehoma opominjal k poboljšanju in pokori ter seznanjal s posledicami njegove zakrknjenosti; in tako sem se s tem ljudstvom ukvarjal vseskozi, zdaj pa sem prišel kar sam, odet v meso.
14 Poglej pa zdaj to množico judov, nadvse Me sovraži, preganja, Me skuša ujeti in pokončati to Moje telo, namesto da bi Me sprejela in verovala Vame - saj sem povsod viden kot Tisti, ki zagotovo sem in se brez vsakega dvoma potrjujem z nikoli slišanimi čudežnimi dejanji in znamenji!
15 Če sem torej neprenehoma v vseh časih in povsod skrbel za duhovno izoblikovanje človeka, kot sem ti to zdaj zelo na kratko orisal, kako Me lahko kot pameten in razumen Rimljan vprašaš, zakaj sem šele zdaj prišel k vam, ljudem, da bi le pri maloštevilnih zasnoval Božje kraljestvo, ki je kraljestvo večnega življenja!?

16 Odpotuj v vse dežele, ki so ti znane in so njihovi prebivalci po svojem srcu vsaj nekoliko sposobni sprejeti Moj nauk, ter se pozanimaj, ali so celo v tem času res brez vedenja o Mojem tukajšnjem bivanju in delovanju.
17 V številnih, tebi še neznanih deželah in kraljestvih, imajo boljši ljudje notranja videnja in slutijo, kaj je tukaj in kaj se dogaja. Samo v najbolj skritih kotičkih zemlje pravi živalski ljudje, ki živijo divje, o Meni ne morejo izvedeti ničesar, ker za to še dolgo ne bodo sposobni; toda sčasoma bo poskrbljeno tudi zanje.
18 Iz tega vidiš, da je bilo vprašanje, ki si Mi ga zastavil, nepotrebno. Če Me želiš še kaj vprašati, pa vprašaj nekaj, kar ti bo bolj koristilo kakor to, kar si Me vprašal zdaj.«

13. Glavar prosi za pojasnilo o bistvu Zemlje

1 Ko je glavar to slišal, se je zelo zamislil, prav tako njegova podrejena in kar nekaj časa je minilo, predenje za mizo nekdo spregovoril. Molčal sem tudi Jaz, toda vsi pogledi so bili usmerjeni Vame in čakali so, kaj bom rekel.
2 Nazadnje je močan sunek vetra pretrgal molčanje in glavar je hlastno vprašal Ebala, kaj naj bi to bilo; zdelo se mu je namreč, da grmi. Tudi njegova sopotnika sta temu pritrdila.
3 **Ebal** je rekel: »Ob morju, še zlasti v tem zalivu ob tem času, takšni pojavi niso redki. Toda ta nenadni sunek vetra, podoben grmenju, pa zaradi najvišje navzočnosti Gospoda nebes in zemlje pomeni nekaj več. Kaj natančno bo še najbolje vedel On, jaz k temu ne morem nič dodati.«
4 Ko je Ebal to povedal glavarju, se je **glavar** spet obrnil Name, toda tokrat poln pristnega rimskega vojaškega poguma, in rekel: »Najvišji Gospod in Mojster, slišal sem, ko si rekel, da v Tebi prebiva najvišji duh edino resničnega Boga! Brez Tvoje volje se ne v nebesih ne na tej zemlji ne more nič zgoditi, nič nastati, nič delovati in obstajati in nič miniti. Če se kar koli zgodi, nastane, deluje in obstaja, Ti v Svojem večnem duhu od vekomaj poznaš vzrok in razlog za to, in vse to uresničuje Tvoj najmodrejši namen. Tako Ti tudi ta sunek vetra gotovo ni nekaj tujega in neznanega. Kako je nastal in s kakšnim namenom?«
5 **Jaz** sem odgovoril: »Da, prijatelj, še nekaj časa bo minilo, dokler ne boš spoznal, od kod pride veter, kako nastane in s kakšnim namenom. Dokler so tvoje predstave glede zgradbe in podobe Zemlje že v temelju zgrešene, ne boš nikoli mogel razumeti, kako veter nastane, od kod pride, kam gre in zakaj je nastal.
6 Moraš torej najprej natančno spoznati temelj in tla, ki te nosijo, šele tedaj boš lahko spraševal po vzroku pojavov na tej zemlji.«
7 **Glavar** je rekel: »Gospod in Mojster! Kdo razen Tebe bi mi lahko razkril pravo podobo Zemlje? Kaj si mislimo o tej naši Zemlji, veš že sam; s številnimi vašimi pismouki sem že govoril o podobi te naše Zemlje in nisem izvedel nič novega, nasprotno, vse mi je postalo le še veliko bolj nejasno in zmedeno.
8 O zgradbi Zemlje, Lune, Sonca in zvezd sem govoril tudi z vsevednimi in vsega zmožnimi eseni, vendar nisem dobil niti za las boljše razlage, kakor sem jo že poznal.
9 Ti mi gotovo lahko najbolje razložiš vse o Zemlji, Luni, Soncu in tudi zvezdah. Z obema sopotnikoma te prosimo za to! Že dolgo vem, da naš pogled in naši stari, v nas vsajeni pojmi o Zemlji in zvezdah na nebu ne morejo biti pravilni,

saj ne pojasnjujejo pojavov, povezanih z njimi, ali jih pojasnjujejo pomanjkljivo z raznoraznimi praznovernimi vložki, s katerimi si razmišljajoči človek, ki si želi resnico v vseh stvareh, lahko le malo pomaga. Prosimo Te, o Gospod in Mojster, še za to!«
10 **Jaz** sem rekel: »Glej, sonce pravkar zahaja in premalo bo časa, da bi vam lahko v tem povsem ustregel.«
11 **Glavar** je znova rekel: »O Gospod in Mojster, če Ti zadeva le ni neprijetna, bi Te lahko kar najbolj pozorno in v miru poslušali vso noč!«
12 **Jaz** sem rekel: »Torej prav! Poglejte tega navideznega mladeniča tukaj. Ta je že zelo dolgo Moj pravi služabnik; on bi vam lahko izpolnil željo. Iz njegovega ravnanja in govorjenja boste spoznali Mojo moč v njem!«
13 Rafaelu sem dal znamenje in ta je hitro vstal, stopil k trojici in rekel (**Rafael**): »Vsem drugim, ki tudi sedite za mizo, tega ni treba več razlagati, ker ste seznanjeni z vsem, toda za vas tri pa bom to storil po Božji volji. Da pa bi zadevo kar se da hitro končali, pojdimo na prosto.«
14 Glavar in njegova podrejena so vstali in se kar se da radovedni odpravili z Rafaelom na prosto.

14. Rafael kot učitelj astronomije

1 Zunaj jih je Rafael odpeljal na velik prostor ob jezeru, ki so ga Rimljani uporabljali kot vojaški poligon in kamor zvečer ni zahajal nihče.
2 Ko so prišli do sredine tistega prostora, je **Rafael** rekel trojici: »Pot, po kateri nekdo pride do velikega in pomembnega spoznanja, je zmeraj dvojna: Prva je dolga, dolgočasna in težka, polna posvetnih in skoraj nikoli dokončanih pojasnil in pogovorov, druga pa kratka in učinkovita, na podlagi zgledov. In to drugo bom uporabil zdaj pri vas.«
3 **Glavar** je rekel: »Malce težko nam bo dati učinkovit zgled, saj nimamo nikakršnega poprejšnjega znanja.«
4 **Rafael** je odvrnil: »To je moja stvar, kajti to je v moji moči, ki mi jo je podelil Gospod - zato bodite pozorni na vse, kar boste videli. Najprej vam bom pokazal Zemljo - predvsem njeno površje -, prav takšno, kakršna je zdaj in v takšni velikosti, da si jo boste lahko vso ogledali.«
5 Ko je Rafael to izrekel, je pred očmi nadvse presenečenih Rimljanov že zalebdela majhna krogla s premerom približno dveh mož in pol. Bila je dobro osvetljena, tako da je bilo mogoče na njenem površju kljub napredujočemu večernemu mraku vse dobro zaznati in vsak je takoj tudi vse prepoznal.
6 Krogla se je tudi vrtela okoli svoje osi, da pa bi si jo lahko hitreje ogledali, se je vrtela neprimerno hitreje kot prava Zemlja. Natančno je bilo videti celotno kopno s skoraj neštето množico različnih otokov, vsa morja, jezera, reke in vodotoke, hribe in doline in trije Rimljani so lahko takoj prepoznali vse, kar je bilo na krogli ponazorjeno.
7 Ko so si Rimljani kroglo natančno ogledovali približno uro, pri čemer jim je Rafael z malo besedami vse razumljivo pojasnil in so o Zemlji dobili tudi pravo predstavo, so **vsi trije** rekli: »O, kako slepi so še ljudje in kakšne smešno neumne pojme imajo o planetu, ki jih nosi in hrani.«
8 **Rafael** je nato rekel: »Poglejte, s takšnim zgledom ste hitreje spoznali celotno Zemljo, kot če bi vam to skušal z dolgotrajnim pripovedovanjem razumljivo razložiti kakšen dober poznavalec. Zdaj pa vam bom prikazal še razmerje med

Zemljo, Luno, Soncem in drugimi planeti. Kroglo bom prestavil še višje v zrak in naj se pred vašimi očmi v ustrezni razdalji prikaže Luna kot Zemljina spremljevalka.«
9 Ko je to Rafael izrekel, se je pred presenečenimi Rimljani že prikazala zlahka razpoznavna Luna kot ustrezno manjša krogla.
10 Najprej so si od zgoraj navzdol ogledali stran Lune, ki je neprenehoma obrnjena k Zemlji in je Rafael razložil najnujnejše, potem pa so si ogledali še drugo stran Lune in tudi pri tej prava razlaga ni manjkala.
11 **Glavar** je nato pripomnil: »V primerjavi z Zemljo je to žalosten svet! Ljudje, ki po tvoji razlagi živijo samo na tej strani, si ne morejo pridobiti nobene velike modrosti, saj imajo na tako majhnem, skrajno revnem svetu le zelo omejen pogled na tisto, kar je Bog ustvaril in ker je tam menjavanje dneva in noči drugačno od našega, skoraj niti nimajo potrebnega časa, da bi na tako majhnem svetu kaj pazljivo opazovali, proučevali, primerjali in iz tega pridobili nujne sklepe. Še najbolj morajo biti podobni našim opicam?«
12 **Rafael** je rekel: »Zelo se motiš, četudi se tvojemu razumu tako zdi. Ne bi ti privoščil, da bi se pogovarjal s katerim od prebivalcev Lune, kajti s svojo notranjo modrostjo bi se slabo odrezal!
13 Ljudje te zemlje imate sicer veliko zunanjih izkušenj in tudi veliko zunanjih spoznanj, manjkajo pa vam notranja življenjska spoznanja, ta pa so neskončno pomembnejša od vse zunanje, sejmarske ničeve krame.
14 Prebivalci Lune pa imajo bogato poglobljeno notranje življenje, s katerim dobro spoznavajo tudi vas, prebivalce Zemlje, vendar ste jim le redko všeč, kajti s svojimi zunanjimi čuti in prizadevanji ste se preveč oddaljili od notranje življenjske resnice. O vas pravijo, da ste mrtve duše. Ker je s prebivalci Lune tako, so zagotovo na višji življenjski stopnji kakor tvoje zemeljske opice.«
15 **Glavar** je rekel: »Če je s prebivalci Lune res tako, potem svojo sodbo takoj umikam in jih po tebi prav lepo prosim, naj mi oprostijo.«
16 **Rafael** je rekel: »Je že dobro, vrnimo se k naši zadevi. Po Zemlji smo spoznali še Luno.[1] Kako pa je s tema dvema planetoma v razmerju do Sonca? Preden vam to povsem pojasnim, vas moram še prej na kratko seznaniti s planeti, ki jih poznate vsaj po imenu.
17 Še nekaj planetov sodi k Soncu, ki Zemlji podarja svetlobo in toploto in ju podarja tudi tem planetom. Omejil se bom le na planete, ki jih poznate po imenu in vam jih nazorno predstavil v njihovi pravi podobi. Tu je že Merkur kot Soncu najbližje nebesno telo!«
18 Rimljani so ga takoj zagledali in občudovali njegovo dokajšnjo podobnost z marsičim na Zemlji in tudi Rafaelove razlage ni manjkalo.
19 Ko se je trojica kmalu seznanila z Merkurjem, je prišla na vrsto Venera, za njo pa Mars, ki ga je trojica sprva opazovala nekoliko plaho. Ko pa so na njem namesto svojega boga vojne videli le Zemlji podobno nebesno telo, jim je tudi Mars postal kmalu domač. Po Marsu je v ustrezni velikosti prišel na vrsto še Jupiter s svojimi štirimi lunami, ki se mu trije Rimljani niso mogli dovolj načuditi. Rafael jim je na kratko povedal najpomembnejše, pri čemer niso mogli dovolj prehvaliti Rafaelove modrosti in moči. Nato je omogočil, da se je prikazal še Saturn[2], ki je pri Rimljanih vzbudil veliko več občudovanja kakor

[1] Podrobnejši opis lahko preberete v Lorberjevi knjigi Zemlja in Luna (izdala založba Aura), opomba založbe Lorber Verlag
[2] Podrobnejši opis v Lorberjevi knjigi Saturn, opomba založbe Lorber Verlag

vsi prejšnji, planeti, in tudi Rafael je o tem izrednem planetu veliko več povedal kakor o prejšnjih, z izjemo naše Zemlje.

15. Rafael pojasni razmerja planetov do Sonca

1 Ko je **Rafael** Rimljanom pokazal vse omenjene planete, jim je rekel: »Ni dovolj, da zdaj veste, kako je s temi nebesnimi telesi in da je povsem drugače, kot ste si zgrešeno predstavljali doslej, temveč morate tudi jasno spoznati, v kakšnem razmerju so planeti, ki ste jih opazovali, do Sonca, zato bodite pozorni tudi na to.
2 Zdaj vam bom prikazal Sonce, vendar zelo pomanjšano. Najprej poglejte to dokaj veliko kroglo s premerom moža, obdano z močnim belim sijem. Krogle, ki prikazuje Sonce, ne sme obdajati sončna svetloba polne jakosti, ker je potem ne bi mogli opazovati od blizu, zato se zavedajte, da ta krogla le ponazarja Sonce.
3 Glejte, svetlobni sij, ki obdaja to nebesno telo, je njegovo značilno ozračje. Pri pravem Soncu, ki je tisočkrat in tisočkrat večje od Zemlje, je ta sij neprimerno močnejši. Bodite pa zdaj zelo pozorni, saj bom ta svetlobni ovoj za nekaj trenutkov razprl, da boste lahko videli, kakšno je pravzaprav trdno telo Sonca in tudi opazili, da je Gospod ustvaril to nebesno telo še za številne druge namene in ne samo za to, da druga nebesna telesa osvetljuje in segreva.«
4 Nato je trojica stopila bližje h krogli, tja, kjer je bil ovoj razprt in jo opazovala zelo pazljivo, pa tudi Rafaelova lahko razumljiva razlaga ni manjkala .
5 Ko je trojica v kratkem času, komaj četrt ure, pridobila pravi, dobro razumljiv pogled na Sonce, njegovo zgradbo, primernost za bivanje, delovanje in učinkovanje ter spoznala tudi razmerja do drugih planetov in njim ustrezno ureditev spet opazila v nekaterih orbitah, je **Rafael** rekel: »Zdaj bodite še posebno pozorni, ker boste šele zdaj videli poglavitno stvar. Če jo boste razumeli, se boste znebili zmotnega prepričanja, saj namreč menite, da je Zemlja v središču, in se vse - Sonce, Luna in vse zvezde - vrti okoli Zemlje ter mora dan za dnem potovati skozi vaše morje, ki se po vašem mnenju razširja od enega konca neba do drugega.
6 Tukaj je naša sončna krogla in glejte, zdaj bom vse vam zdaj znane planete razvrstil v ravni črti v skladu z njihovo velikostjo in oddaljenostjo, in to najprej zunaj sončne krogle.«
7 Rimljani so tako najprej - v ustreznem razmerju glede na oddaljenost in velikost - zagledali Merkur, nato Venero, Zemljo in postopno še druge planete. Seveda so morali prehoditi kar dolgo pot po ravnem obrežju jezera, dokler niso prišli do Saturna. Poleg tega so v veliko večji oddaljenosti zagledali še nekaj planetom podobnih svetlih pik in vprašali Rafaela, kaj pomenijo.
8 **Rafael** je rekel: »Že takoj na začetku sem vam povedal, da je poleg planetov, ki jih poznate po imenu, še veliko drugih planetov, vendar naj vam ti za zdaj ne bodo mar. V prihodnje jih bodo odkrili nekateri modri ljudje in podrobneje opisali.
9 Med Marsom in Jupitrom vidite tudi množico svetlih pik, podobnih planetom. Tudi te naj vam zdaj ne bodo mar, sčasoma pa bodo te in še marsikaj drugega odkrili omenjeni modri ljudje in jih podrobneje opisali. Če bi kdaj pozneje želeli o tem izvedeti še kaj več, se pogovorite z Gospodovimi učenci, saj so seznanjeni z vsemi skrivnostmi vidnega zvezdnega neba. Tudi v

Kisu boste pri Kisjonu, velikem zakupniku mitnice, ki je zdaj navzoč pri Gospodu, zlahka našli Grka po imenu Filopold, ki je tudi tukaj in je poleg nekaterih zelo pomembnih Rimljanov v Rimu vpeljan v vse; od njega se boste lahko veliko naučili.
10 Zdaj pa pustimo to in se vrnimo k sončni krogli, da vam bom pokazal še gibanje planetov okoli Sonca.«
11 Vsi trije so se z Rafaelom vrnili k sončni krogli.
12 Rafael jo je dvignil tako visoko v zrak, da so lahko vsi planeti krožili okoli nje. Ob planetih je bila krogla zelo dobro vidna in planeti so krožili okoli nje v ustreznih razdaljah, čeprav seveda v krajšem času kot v resnici. Toda Rafael je tudi kratek čas ene ure porazdelil tako dobro, da je na primer Saturn potreboval za svoj polni obhod zgolj uro in tudi vsi drugi planeti so se gibali v matematično ustrezno določenih časovnih presledkih, prav tako lune, ki so obkrožale večje planete. To je bil za trojico Rimljanov nadvse osupljiv prizor, še toliko bolj, ker jim je Rafael vse gibanje temeljito in zelo razumljivo pojasnjeval.
13 Ko se je Saturn po eni uri spet znašel na izhodišču, je **Rafael** vse pripomočke razblinil in rekel: »Zgleda več ne potrebujemo, saj je pri vas učinkovito odslužil svojemu namenu. Ker zdaj vso zadevo dobro razumete in na pravih temeljih spoznavate, da je lahko samo tako in nič drugače, se vrnimo v hišo vrlega Ebala.«
14 Rimljani so bili s tem zadovoljni in veseli odšli z Rafaelom v Ebalovo hišo; tam so nas našli ob večerji in prav dobre volje.
15 Nemudoma so se Mi zahvalili za vse, kar jih je čudoviti mladenič naučil v tako kratkem času.
16 **Jaz** sem jim rekel: »Sedite torej k nam, jejte, pijte in se okrepite - šele potem se bomo spet pogovarjali.«
17 To so tudi storili in se okrepčali z ribami, kruhom in vinom.

16. Pogoji za dosego modrosti

1 Ko smo se vsi telesno okrepčali, je glavar povprašal po Kisjoni in Filopoldu.
2 **Jaz** pa sem mu rekel: »Poglej moža ob Moji desnici; prvi je Kisjona, drugi Filopold. Še pogosto boš imel priložnost govoriti z njima. Ker pa dobro vem, o čem vse bi rad govoril s Filopoldom - za to pa zdaj ni niti prava priložnost niti pravi čas -, svoj načrt prestavi na kdaj drugič. Da bi se znebil starega poganskega praznoverja, si danes kar veliko videl in se naučil; odslej imej to v mislih in ohrani v spominu in srcu, da tega ne izgubiš, ko se boš spet vrnil k svojim posvetnim stvarem in opravilom.
3 Kar ste danes spoznali ti in tvoja sopotnika, so vedeli ljudje že v starih časih. Toda ko so se njihovi potomci začeli čedalje bolj ukvarjati s stvarmi tega sveta ter postali ošabni in oblastni, so tudi kmalu pozabili staro modrost, niso je več upoštevali in so mislili, da za vsakdanje življenje ni več nujna. Dovolj naj bi bilo, da jo poznajo samo nekateri modreci, ljudstvu pa naj bodo mar le črede, polja, vrtovi, travniki in lov, s stvarmi na nebu pa naj se ne ukvarja. In glej, tako je ljudstvo s svojimi voditelji vred postalo nevedno in slepo ne samo v teh stvareh, temveč tudi v drugih, in nazadnje polno najmračnejšega praznoverja; takšno je še dandanes in beži pred resnico in njeno svetlobo.

4 Človek lahko ob vsej modrosti skrbi tudi za to, kar potrebuje njegovo telo, vendar naj skrbi predvsem za tisto, kar zadeva dušo in duha življenja v njej. Kajti človek ni na tem svetu zato, da bi jedel, pil in bil dejaven navzven, temveč da živi v skladu z redom, ki ga je Bog natančno razodetega položil vanj in samo z namenom, ki mu ga je določil Bog.
5 Zdaj si tukaj spet pridobil dolgo izgubljeno modrost o stvareh na nebu in o tem dodobra premisli; ko si boš o tem povsem na jasnem, pa lahko Filopolda vprašaš še za druge stvari.«
6 **Glavar** je rekel: »Da, Gospod in Mojster, v vsem imaš prav. Zdaj že spoznavam, koliko vsega in pomembnega sem o vidnem nebu po Tvoji milosti izvedel od čudovitega mladeniča. Šele ko si bom na jasnem o vsem, kar sem spoznal in to tudi narisal, saj to dobro znam, da bi o tem poučil še druge, se bom pozanimal še o drugih stvareh.«
7 **Jaz** sem rekel: »Prav imaš; toda najbolje je, da iščeš v sebi predvsem Božje kraljestvo in njegovo pravičnost in to tako, da živiš in se ravnaš po Mojem nauku. Kdor to najde v sebi, temu bo vse drugo zanesljivo dano kot prosti dodatek. Kajti duh v človeku je iz Boga, in ko ta prevzame vodstvo v njem, dušo v eni uri pouči o veliko več stvareh, kot bi te na tej zemlji v tisoč letih lahko naučilo še toliko modrih učiteljev.
8 Moj Rafael, ki je čisti duh - to Mi lahko verjameš in si to tudi zapomni -, vam je vsem trem v prav kratkem času pokazal stvari in vas o njih poučil, česar ljudje z vsem ostrim umom in z vso zavzetostjo svojega iskanja, raziskovanja in premišljevanja v takšni čistosti in resničnosti ne bi zmogli v tisoč letih. Torej duh lahko dušo v trenutku nauči neskončno več kakor ljudje drug drugega s svojim naravnim razumom. Tudi to upoštevaj in se ravnaj po tem!«
9 **Glavar** je rekel: »Gospod in Mojster, temelji Tvojega nauka so mi dobro znani: Človek mora najprej verovati Vate in v Tebi prepoznati edino pravega Boga, nato pa spoznanega Boga nadvse ljubiti kot najboljše in najpopolnejše večno bitje ter tudi druge ljudi kot sebe samega, poleg tega tudi spoštovati in izpolnjevati Mojzesove zapovedi.
10 Tvoje zahteve je mogoče zlahka izpolnjevati; toda Mojzes je dal množico zapovedi, predpisov in določil, ki si jih je že težko zapomniti in razumeti, še težje pa spoštovati in izpolnjevati.
11 Ali mora vsak človek, ki želi, da v njem povsem zavlada Tvoj duh in tako prejme v sebi Tvoje kraljestvo in njegovo popolno pravičnost, tudi spoštovati vse te zapovedi, predpise in določila in jih dosledno izpolnjevati?«
12 **Jaz** sem rekel: »Ko v Meni prepoznavaš edino pravega Boga, Vanj veruješ in z dejanji dokazuješ, da Ga nadvse ljubiš in da ljubiš tudi druge ljudi kakor samega sebe, s tem že izpolnjuješ vse, kar so učili Mojzes in vsi preroki; kajti glede dolžnosti ljudi do Boga in drug do drugega so z veliko besedami povedali isto, kar sem ti Jaz povedal z manj besedami.
13 To pa tudi pomeni, da kot rimski glavar pri morebitnem nedolžnem prekršku kakega Ebala proti tvojim preveč vnetim zaslepljenim ukazom, ne izrekaš več samovoljno takšne kazni v zlatu in srebru, ki je razen Jeruzalema in templja skoraj ne zmorejo plačati vsa Palestina, Samarija in Galileja. V takšni zahtevi ni niti trohice ljubezni do bližnjega in niti pravičnosti Božjega kraljestva v človeku, v takšni zahtevi ni celo niti trohice vašega rimskega prava in to priča, da si o njegovih načelih slabo podkovan.

14 Če hočeš živeti in se ravnati po Mojem nauku, boš moral v prihodnje tudi korenito spremeniti svoje samovoljne stroge ukaze, kajti s takšnimi ukazi bi bil še zelo daleč od prave ljubezni do bližnjega in tako tudi od Božjega kraljestva, v katero te ne bo dvignilo zgolj zdajšnje poznavanje Zemlje, Lune, Sonca in drugih planetov. Kajti vse, kar v velikem vidnem prostoru opazuješ s svojimi mesenimi očmi, je Božjemu kraljestvu v človeku nekaj vredno šele tedaj, če to človek opazuje iz sebe in duhovno osvetli. Kot materija pa za celotnega človeka nima nobene vrednosti, temveč le skrajno bežno in minljivo za njegovo telo. Upoštevaj tudi to, prijatelj!«
15 **Glavar** je rekel: »Gospod in Mojster, hvala Ti tudi za ta nadvse resničen in dober nasvet, ki ga bom zagotovo upošteval, kolikor mi bo le mogoče. Na zunaj bom zaradi reda moral biti videti strog - toda v srcu bom drugačen, to pa pred Teboj, o Gospod in Mojster, gotovo ne bo narobe?«
16 **Jaz** sem rekel: »Nikakor ne, toda presojaj samo po uradnem rimskem pravu, ki pozna veliko olajšav pri nekaterih manjših prestopkih. Blagemu sodniku na tem svetu bom tudi Jaz na drugem svetu sodil blago in usmiljenje bo tudi pri Meni poplačano z usmiljenjem. Skratka, s kakršno mero boš meril, z enako mero ti bo odmerjeno!«
17 Glavar si je to zapomnil, **Jaz** pa sem rekel vsem navzočim: »Tako je bil težek del opravila, na katerega sem vas opozoril že med kosilom, dobro opravljen in pridobili smo tri nove učence. Ker pa je zdaj že dokaj pozno v noč, privoščimo tudi svojim udom nujen počitek.«
18 Z nekaj učenci sem vstal in odšel v neko drugo sobo k počitku, prav tako sta storili tudi Marija in Jara; drugi pa so še ostali in se pogovarjali o Meni, Mojem nauku in dejanjih.

17. Rafael razloži svojo moč

1 Družba, od katere se niso ločili niti Ebal, Kisjona in Filopold, je z Rafaelom vred ostala za mizo skoraj do jutra. Glavni govornik je bil Moj Jakob starejši, saj Me je poznal od rojstva in bil skoraj vedno ob Meni. Rafael pa je nato znova pojasnil tisto, česar poslušalci niso razumeli.
2 Proti jutru mu je namreč **glavar** rekel: »Ker smo zdaj iz tvojih ust slišali že veliko veličastnega in nadvse čudovitega, samo nam, trem Rimljanom, vsaj malo povej, kakšno bitje si pravzaprav in iz kakšne snovi si tako prečudovito izoblikoval planete vidnega neba z vsem tistim neštetim na njih.«
3 **Rafael** je rekel: »Predvsem sem po vsem človek kakor ti, le s to pomembno razliko, da lahko zdaj to tebi vidno telo spremenim v povsem duhovno in da sem kot človek iz mesa in krvi na tej zemlji že živel in bil dejaven ter predan Gospodu Bogu veliko let, in to pred skoraj štiri tisoč leti, še pred Noetovim potopom.
4 Zdaj pa sem prebivalec Božjih nebes, Božji služabnik in sluga na vekomaj. Moja moč je Božja moč, zato tudi zmorem vse, kar duh v meni hoče. Ker to zdaj veš, boš tudi vedel, iz kakšne snovi sem pred vami izoblikoval planete vidnega neba.
5 V vsej neskončnosti ni druge snovi kot le Božja volja. Vse, kar vidiš, slišiš, čutiš in zaznavaš s katerim koli čutom, so Božje misli, in kadar koli On hoče, so že tudi uresničene.

6 Vse, kar je mogoče Bogu kot pravečnemu duhu v Njem in po Njem, je mogoče tudi Božjemu duhu v človeku. Kajti Bog sam v Sebi je najčistejša ljubezen, to pomeni, da je v Sebi tudi najčistejši življenjski ogenj in tako tudi najčistejša in najsvetlejša luč in v Sebi najvišja modrost ter tako tudi najvišja povsod delujoča oblast in moč.
7 Iz modrega reda te najvišje oblasti in moči izhaja tudi večna postava, po kateri se morajo ravnati vse stvari. Ta postava vlada tudi človeškemu telesu. Duši pa je dana svobodna volja, razodeta ji je tudi ta postava, da bi jo sprejela vase, se po svoji volji po njej ravnala, živela in delovala in tako postala povsem podobna Bogu, za kar je tudi določena.
8 Duši pa je v tem svetu izoblikovanja zaupan le zelo majhen del te Božje ureditve. Če ji bo ostala zvesta v tem malem delu, ji bo zaupano tudi kaj več, vendar ne prej, dokler ne bo postalo zanjo upoštevanje tega dela njej razodete ureditve nekaj samoumevnega in prirojenega. Brez tega tudi ne more v sebi pridobiti notranje zavesti svoje svobodne samostojnosti in tako tudi ne more živo zaznavati tistega, kar Božja volja v njej in po njej zmore.
9 Kaj vse jaz kot tudi samo človek zmorem s polno močjo Božje volje, mi tebi ni treba več dokazovati. Ko bo postalo zate izpolnjevanje Božje volje, ki si jo tukaj povsem spoznal, nekaj samoumevnega in se boš zmogel povsem upreti čaru posvetnih stvari, se boš tudi ti v sebi že začel zavedati, kakšno moč je pridobila tvoja duša.
10 Toda šele vaja dela mojstra; s premalo vaje človek ostane večni šušmar in ga ni mogoče uporabiti za kaj večjega in izjemnega. Ali bi ti kot rimski glavar, zelo izurjen v znanju vojskovanja, nekomu zaupal opravljanje kake pomembne dolžnosti, dokler se ne bi prej prepričal, ali ima tudi ustrezno znanje za opravljanje te naloge?
11 Bogu se pri človeku ni treba z različnimi preskusi in izpiti prepričati, ali je ta že kos neki veliki in pomembni nalogi, saj Mu je ves čas kar najbolj znano, koliko se je katera duša notranje izpopolnila. Duša pa naj se kar sama preizkuša, koliko se lahko premaga glede uživanja naslad tega sveta, koliko je postala eno s prevzeto Božjo voljo in koliko ji dejansko sledi, ali je v njej še zmeraj kaj šušmarskega ali pa se že poraja pravo mojstrstvo - in Gospod Bog se ne bo obotavljal in bo v njej razkril moč Svoje volje.
12 Poglej večino Gospodovih učencev! Če bi ta ali oni želel kaj storiti iz Božje volje, ki je v njem že postala zelo mogočna, bi lahko naredil že marsikaj, kar se ti gotovo ne bi zdelo nič manj čudežno kakor to, kar sem jaz naredil pred vami, toda njihova pristna ljubezen do Gospoda in iskrena ponižnost pred Njim jima pravita: 'O, kako ničevi šibki učenci smo še pred Teboj!' In zato še čakajo, dokler jim Gospod ne bo rekel: 'Zdaj pa se odpravite v svet in vse ljudi poučujte o Moji volji ter delujte v Mojem imenu!' Potem bodo tudi oni, kadar bo nujno, delali enaka znamenja, ki jih zdaj dela Gospod sam in občasno tudi jaz z Božjo voljo v sebi.
13 Moč Božje volje pa se človeku ne vliva kakor kakemu otroku mleko, temveč jo mora sam z močjo svoje volje, ki je pri vsakem človeku povsem svobodna, kakor s silo pritegniti k sebi.
14 Da je s to zadevo tako in nič drugače se zlahka vidi iz tega, da Gospod, ki so Mu mogoče vse stvari, Svoje učence sam neprenehoma uči in vodi ter jim kaže, kaj morajo početi, da bi si na vekomaj prilastili Njegovo voljo kot svojo.

15 Kar pa morajo storiti učenci, ki jih izbere Bog, da bi postali povsem podobni Njemu, mora storiti tudi vsak drug človek, če hoče okrepiti moč Božje volje v svoji duši.
16 Zdaj sem ti razločno povedal, iz kakšne snovi sem izoblikoval stvari vidnega neba, vi pa glejte, da boste tudi sami sčasoma postali to, kar sem zdaj jaz. Kako je to mogoče doseči, sem vam tudi povedal. Zdaj pa se le podajte h kratkemu telesnemu počitku tudi vi, kajti jutro ne bo dolgo pustilo čakati nase.«
17 Po teh Rafaelovih besedah so trije Rimljani vstali, se Rafaelu zahvalili za poduk in polni dobrih namenov odšli domov, kjer so vse našli v želenem redu. Toda trojica je le malo spala, saj so bili še preveč dejavni v duhu svojega naravnega razuma in niso vedeli, kako naj bi svoje posvetne zadolžitve uskladili s tem, kar so od Mene in tudi od Rafaela slišali kot Mojo voljo.
18 Med razpravljanjem pa je že napočilo tudi jutro in glavar je moral vojaškim hlapcem razdeliti ukaze za tisti dan. Ti pa so se skrivoma čudili, kako to, da je sicer nadvse strog glavar tistega dne delil ukaze blago in človeško prijazno, in mislili so si, da se je moralo zgoditi nekaj posebnega. Toda bili so dovolj pametni, da z ničimer niso pokazali, da so opazili glavarjevo blagost, kajti tudi njim je bilo lahko delo ljubše od težjega.

18. Glavarjevo razmišljanje o krutosti v živalskem svetu in pri ljudeh

1 Še pred sončnim vzhodom sem bil z nekaterimi učenci že na prostem in tudi Rafael je bil z nami. Kmalu so se nam pridružili še drugi in tudi trije Rimljani s svojim prihodom niso dolgo odlašali.
2 Bili smo na obrežju jezera in opazovali igro valov, učenci pa so si s čisto vodo umivali noge in roke. Trije Rimljani bi bili radi že začeli spraševati to in ono, zato so se kar takoj usmerili k Meni in Rafaelu.
3 **Jaz** pa sem jim rekel: »Na voljo je še zmeraj polnih deset ur dneva in v tem času bo odgovorjeno na marsikatero vprašanje, zdaj pa naj v miru uživamo v jutru.«
4 Trojica se je s tem sprijaznila, obraze so si umili z jezersko vodo, da bi si tako osvežili in okrepili oči, ki so se jim zaradi pomanjkanja nočnega spanja kar malo zapirale.
5 V popolni tišini smo tik ob obrežju jezera preživeli približno uro in se nato podali na manjšo vzpetino, ki se je v smeri poldneva dvigala nad vodno gladino. S te vzpetine je bil lep razgled proti zahodu, na obrežju, ki je bilo kar precej na daleč poraščeno s številnim trstjem, pa je bilo videti nekaj vodnih ptic, ki so v vodi iskale svoj zajtrk in ga tudi pohlepno zaužile.
6 Naš **glavar** ni mogel več molčati, urno je stopil k Rafaelu in rekel: »Poslušaj, modri in mogočni prebivalec boljšega sveta, kot je ta zemlja! Sicer sem zelo zadovoljen s pogosto prav čudovito opremljenostjo te naše zemlje, kar zadeva njeno izoblikovanost in rastlinski svet, toda kar zadeva živali in njihove medsebojne življenjske razmere pa nikakor.
7 Za rastline je poskrbljeno, da dobijo hrano iz tal, vode, zraka in tople sončne svetlobe, in tako lahko odlično uspevajo; samo živali in večinoma tudi mi, ljudje, moramo zaradi hrane loviti živali, jih ubijati in uživati meso.
8 In glej, to očitno posurovi človeško srce in njegovo naravo, kar sem še prepogosto opazil v Rimu pri skoraj vedno zelo nasilnih bikoborbah in drugih

bojih divjih živali v prav za ta namen zasnovanih in zgrajenih ogradah. Takšne živalske boje organizirajo v Rimu in tudi v drugih mestih, da bi zlasti pri vojakih in tudi meščanih spodbujali in ohranjali bojevniški duh, pogum in napadalnost.
9 Kdo je ljudi naučil divjega vojskovanja, pri katerem ni niti sledi ljubezni do Boga in bližnjega?
10 Poglej v vodo! Kaj so zagrešile uboge ribice, da jih te požrešne vodne ptice pogosto ujamejo na tisoče in jih zaužijejo? Ali se nešteto raznovrstnih združb živali v zraku, na zemlji in v vodi ne bi moglo prehranjevati s prav tako nešteto vrstami rastlin kakor krotke domače živali? Ali morajo različne zveri, ki se hranijo z mesom, iskati svojo hrano med čredami krotkih živali, in tako s svojo okrutnostjo, ki jim jo je vsadila Božja moč, ljudi spodbujati k divjim bojem?!
11 Da bi se lahko spopadel z divjimi zvermi, je moral človek iznajti orožje. Ob tem se je sicer naučil bojevati, ubijati in zmagovati, toda ali je s tem kaj pripomogel k plemenitenju svojega srca in svoje narave, kot mu je to zaukazal Bog?
12 Glej, zelo pogosto sem premišljeval o tem, toda te resnično sfingovske uganke mi še noben modrec ni mogel niti najmanj zadovoljivo rešiti. Povsod sem slišal samo: 'Najmodrejši bogovi že vedo, zakaj vse to dovoljujejo!'
13 Da, to drži; toda ali so s tem ljudje kaj pridobili za svoje srce in svojo naravo? Da, pridobili so za lov, bojevanje in vojskovanje in se tudi naučili dajati zakone, gospodovati in kakor hijena nastopati proti ljudem, ki se pregrešijo zoper takšne zakone. Iz znanja, kako se bojevati, najprej z divjimi zvermi in kmalu zatem tudi med seboj, se resnično ni izcimilo veliko dobrega.
14 Moder in mogočen si iz Božjega duha v sebi, prav me pouči glede te zame zelo pomembne zadeve!«

19. Glavarjevo vprašanje o smislu bojev v naravi

1 **Rafael** je rekel: »Postavil si mi prav pomembno vprašanje in nanj bi ti gotovo lahko kar najbolje odgovoril, vendar še nisi dovolj globoko prodrl v območje duhovnega, zato ne bi mogel dojeti vse resnice.
2 Lahko pa ti zagotovim, da so si, prvič, glede tega Gospodovi učenci že dolgo povsem na jasnem, tako kot poleg njih še številni drugi judje in pogani, in drugič, da boš tudi ti pripeljan do pravega vpogleda. Danes pa bodo še priložnosti, da boš lahko hvalil in častil Gospodovo ljubezen in modrost.
3 Verjemi, da se je Gospod prav zato podal na to nizko vzpetino, da bi ti ob pogledu na vodne ptice, ki se hranijo z ribicami, prišel na dan s svojimi starimi pomisleki o ljubezni, dobroti in modrosti nekega pravega Božjega bitja. Razkril si jih. Da se bo to zgodilo pa sem že dolgo vnaprej vedel in glede tega ti bo ob pravem času dana tudi prava luč.
4 Prijatelj, življenje je samo po sebi boj. Kdo lahko kot dober in krotek človek doseže najvišje in najsvobodnejše duhovno življenje, če si ga ni prej z vso resnostjo izbojeval? Od koga naj bi se človek sicer naučil bojevati - če ne iz nevarnosti, ki z vseh strani prežijo nanj? In te je na tej zemlji Bog dopustil prav zato, da jih lahko človek spozna in se začne proti njim bojevati, in to tako dolgo, dokler jih ne premaga. Toda zdaj dovolj o tem, nadaljevala bova po zajtrku!«

5 Ko je to Rafael povedal, je že prišel tudi sel in prinesel sporočilo, da je zajtrk pripravljen; zapustili smo nizko vzpetino in se podali v Ebalovo hišo ter začeli zajtrkovati.
6 Po zajtrku smo se takoj odpravili na prosto, toda na drugo, višjo vzpetino, iz katere se ni videl samo Genezareški zaliv, temveč tudi velik del Galilejskega jezera. Na tej vzpetini so imeli Rimljani nekakšno utrdbo, da bi iz nje nadzorovali, kaj vse se neznanega premika po morju in v ne tako nepomembnem Genezareškem zalivu. Zato je bila na tej vzpetini neprenehoma tudi rimska straža, ki človeka ni zlahka pustila obiskati te vzpetine, razen če družbe ni vodil glavar sam ali kateri drug poveljujoči.
7 Ker je bil zdaj z nami glavar z obema podrejenima, nismo imeli z obiskom niti najmanjših težav.
8 Tam je bilo več odprtih šotorov, dobro oskrbljenih s klopmi, ki nam jih je glavar takoj dal na voljo in naročil naj prinesejo še nekaj novih šotorov.
9 Ko smo se namestili v šotorih, je bilo nekaj časa vse tiho, opazovali smo prizore na jezeru in v zalivu.
10 Nenadoma je **glavar** zagledal, da se več velikih orlov z višjega gorovja spušča k nižini ob jezeru in rekel: »Spet se skoraj ob istem času kot zmeraj z višin spuščajo nepovabljeni gostje, da bi z obrežja odnesli njim okusen zajtrk.
11 Vodne ptice so sicer tudi roparice, ki se hranijo z ribami in različnimi drugimi vodnimi živalmi, toda videti so nam še blage in njihovo ropanje in ubijanje nedolžnih vodnih živali čustev v našem srcu ne zmoti toliko, kot če se mogočen orel kakor puščica bliskovito požene z višine na kakšno od številnih vodnih ptic, jo zgrabi s kremplji in odnese na visoko steno, jo tam raztrga in zaužije njeno meso.«
12 Medtem ko je glavar dajal takšne povsem človeške pripombe, se je neki orel že pognal med trstje na obrežju jezera in zgrabil velikega pelikana, ki se je pravkar nasitil z ribami, in je seveda v zraku, ko so ga stiskali ostri orlovi kremplji, povzročal veliko hrupa.
13 Ni bilo treba dolgo čakati in prvemu orlu so že sledili drugi. Rimljana je to tako razjezilo, da je stopil k Meni in rekel (**Rimljan**): »O Gospod in Mojster, ali nisi videl tega ali pa nisi hotel preprečiti, da bi se požrešne roparske ptice spozabile nad veliko nežnejšimi vodnimi pticami?! Saj to prizadene vsak boljši človeški občutek! Ali naj bi takšni vsakdanji prizori v naravi, ki so prepogosti in vzbujajo grozo, pripomogli k temu, da bi človeško srce postalo blažje in bi se spodbudilo k dejavnejši ljubezni do bližnjega in k usmiljenju?
14 Ne, raje ostanem pri tem, kar sem slišal iz ust nekega starega grškega modreca pred nekaj leti v Aleksandriji: ‘Za plemenitega človeka je vsa zemlja roparsko gnezdo in dolina trpljenja; kajti vse, kar vidi in se mu dogaja, je obremenjeno z večnim prekletstvom bogov. Nič drugega ni kot nenehno nastajanje in klavrno minljivo bivanje; grozljiva smrt je neizogibna posledica obstoja. In kljub temu naj bi z bivanjem še najbolj trpinčen človek živel dobro, plemenito in humano ter slavil nenehno preklinjajoče bogove!? Kako naj tako živi, ko okoli sebe ne vidi drugega kot le grozljivo besnenje celotne narave? Naj zato še človek postane podoben levu, tigru, orlu, in se zaradi nadenj razlitega prekletstva bogov maščuje drugim ustvarjenim bitjem - tako živalim kakor ljudem; naj skuša postati kralj in tako uživati to samo po sebi kratko življenje bogovom navkljub’

15 Gospod in Mojster, nikakor ne trdim, da je imel grški modrec prav in da je govoril v človekovo dobro, saj sem zdaj pri Tebi našel povsem drugo temeljno življenjsko načelo, po katerem bom dosledno živel in ravnal. Toda zdaj sam povej, ali naravni človek, četudi z najboljšo naravo - kakršno pogosto najdemo še pri majhnih otrocih, zlasti v deželi, kjer mrgoli različnih divjih roparskih živali - in obdarjen z zdravim razumom, lahko na podlagi svojih opazovanj in izkušenj pride do kakšnega drugačnega temeljnega načela za življenje človeka na tej zemlji!?
16 Poglejmo dežele, v katerih kar mrgoli divjih roparskih živali vseh vrst in združb in jih morajo ljudje, da jih te ne bi požrle, neprenehoma loviti! Kakšni so ti ljudje? Divji kakor živali, ki jih obdajajo! Ropajo in morijo, med njimi ni ljubezni in še manj pravega usmiljenja, nobenega veselja in ne volje za dobro urejeno, miroljubno delovanje.
17 Oglejmo pa si ljudstvo, na katerega sem naletel v Armeniji! V deželi tistega ljudstva je neki prejšnji, prav moder kralj, z vso vnemo dal, kolikor je bilo mogoče, izkoreniniti divje živali in to so opravili številni in sposobni lovci - prizanesli niso ne orlom ne jastrebom; lahko so ostale le blage in koristne domače živali in tisto ljudstvo se je začelo ukvarjati samo s poljedelstvom - in, o Gospod in Mojster, povem Ti, da na kopnem nisem srečal bolj blagega in prijaznega ljudstva.
18 Človek lahko tam podnevi in ponoči potuje po vseh poteh in cestah, ne da bi se bal, da bi ga napadla kakšna divja roparska žival, še manj kakšen ropar. V katero koli, pogosto še zelo preprosto, hišo prideš, te kar najbolj prijazno sprejmejo in te lepo in prijazno oskrbijo z vsem, kar potrebuješ.
19 In komu je omenjeno ljudstvo tiste dežele lahko hvaležno za svojo odlično, dobro, prikupno in blago človeško naravo? Tistemu modremu kralju, ki je znal svojo deželo očistiti vseh divjih roparskih živali.
20 Ti, o Gospod in Mojster, bi še toliko laže vso Zemljo očistil vseh divjih roparskih živali - in ljudje, ki se jim več ne bi bilo treba bojevati z levi, panterji, tigri, hijenami, medvedi, volkovi, lisicami in drugimi divjimi roparskimi zvermi, bi z nekoliko dobrega poduka kmalu postali takšni kot prej omenjeni Armenci!«

20. Poglavitni razlogi za raznolikost ustvarjenih bitij na Zemlji

1 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj, gledano na svet naravno, imaš seveda prav in ti ni kaj oporekati, toda v povsem duševnem in duhovnem oziru, ki ti je doslej še povsem tuj, pa bi od Mene zahteval nekaj, kar bi bilo v nasprotju z ureditvijo na tej zemlji.
2 Glej, na nebesnem telesu, na katerem so ljudje določeni, da po svoji duši in svojem duhu postanejo popolni Božji otroci, mora biti vse zasnovano tako, kot je prav na tej zemlji.
3 Tvoje oko seveda ne vidi in tvoj razum ne prepoznava drugega kakor sodbo, preganjanje, rop, umor, smrt, propadanje in minljivost; toda v resnici ni tako, temveč povsem drugače, kot si ti to predstavljaš.
4 Kot prvo je lenoba, kot neizogibni privesek sodbe nad materijo telesa, za dušo - ki naj bi postajala čedalje bolj budna in dejavnejša in tako dosegla popolno enakost z Božjim duhom v sebi in s tem podobnost z Bogom - največji sovražnik in v čim toplejših deželah si ljudje postavijo domove, tem bolj jih ogroža ta prvi sovražnik duše.

5 Če v teh deželah ne bi bilo živali, ki bi nadlegovale človeka in mu ne bi bilo treba poskrbeti za hrano, človek tudi ne bi skrbel za izpopolnjevanje svojih duševnih moči. Kmalu bi postal podoben morskemu polipu ali drevesnim koreninam, ki sicer nimajo druge naloge, kot da s svojo organsko mehanično zgradbo iz vode, prsti in zraka srkajo hranilne snovi, ki jih potrebujejo.
6 Glej, to je prvi razlog, zakaj so bili na tem svetu ustvarjeni različni budilci za različne dejavnosti, najprej za telo in nato tudi za - najpomembnejše - dušo.
7 Drugi razlog pa lahko vsak mislec zlahka najde sam. Predstavljaj si Zemljo kot enolično veliko nebesno kroglo. Na njenih prostranih tleh bi bili povsod enaki potoki, enaka jezera in morja, ne bi bilo gora, razen ovac nobenih živali, razen kokoši nobenih ptic in razen ene, povsod enake vrste rib, nobenih drugih vodnih živali. Prav tako bi povsod iz tal poganjala samo ena vrsta trave za hrano ovac, na voljo bi bila samo ena vrsta sadežev za hrano ljudi in kokoši, samo ena vrsta sadnega drevja in ena vrsta dreves za graditev potrebnih bivališč. Povsod bi bila samo ena vrsta enakega kamna in samo ena vrsta kovine, iz katere bi si ljudje pripravljali najnujnejše orodje.
8 Sam povej, koliko bi lahko ljudje na takšnem svetu razvili um, zamisli in domišljijo!
9 Kako skrajno revno bi bila razum in pamet preskrbljena z vsem višjim in čistejšim, Mi niti ni treba natančneje navajati. Opozarjam pa te tudi na prav nizko duševno-duhovno izobraženost ljudi, ki živijo v pokrajinah, kjer blizu in daleč ni nobenega gorovja, kjer le tu in tam iz tal poganja enolična trava ob drugem revnem in zakrnelem grmičevju na obrežjih nekaj neprivlačnih potokov in jezer, podobnih mlakužam.
10 Takšne pokrajine so ti znane. Kakšna pa je kultura duha pri njihovih prebivalcih? Glej, večinoma so podivjani. Zakaj le? Ker so obdani s premalo čim raznovrstnejših stvari in bitij, nujnih za višjo izoblikovanost duše in tako brez bujne domišljije ne morejo razširjati svojih pojmov in zamisli ter izoblikovati razuma in pameti.
11 Poglej pa si nasprotno ljudi, katerih domovina je nadvse raznolika! Omikani so, čeprav to ne velja za njihovo najbolj notranje duševno in duhovno življenje, temveč le za zunanji razum, zdravo pamet in domišljijo. Vse to pa mora imeti vsak človek, če hoče izoblikovati še svoje notranje duševno in duhovno življenje. Če hočeš uživati čudovit razgled, se moraš povzpeti na hrib, vendar mora najprej ta hrib obstajati in, če obstaja, se pri vzponu ne smeš ustaviti na polovici poti - četudi ti že ta omogoča razširjen razgled -, da pa bi užival res popoln razgled, se moraš truditi še naprej in se povzpeti na najvišji vrh.
12 Zato naj se tudi ljudje, ki so si že bogato izoblikovali razum, zdravo pamet in domišljijo, ne zadovoljijo s polovično višino v življenju, temveč naj si prizadevajo osvojiti vrh.
13 Kaj hočem s tem povedati, boš že razumel. In tako poznaš še drugi razlog, zakaj je Bog to zemljo opremil s takšnimi raznovrstnimi stvarmi, bitji in pojavi, od katerih pri vsej svoji aleksandrijski izobrazbi doslej komaj poznaš prvo črtico male alfe.«[1]

[1] Alfa je prva črka grške abecede, opomba založbe Lorber Verlag

21. Snov duše in njeno postopno osvobajanje iz materije

1 (**Gospod**): »Tretji razlog, ki ga vsi Moji učenci tudi že poznajo, pa boš natančneje spoznal šele v prihodnje, saj ga zdaj s svojim notranjim razumom še ne bi razumel. Za zdaj ti lahko povem in nakažem le to, da je vse in še več, kar vsebuje ta zemlja, od središča do najvišjih zračnih plasti in še čez, duševna snov, vendar le do trenutka osvoboditve, ko se razpusti in preide v raznoliko čvrstejše ali blaže sojeno stanje, zato se mesenemu človeškemu očesu tega sveta in tudi človekovim občutkom razkriva ali kot povsem mrtva, trdnejša ali mehkejša materija. Sem sodijo vse vrste kamenja in prsti, voda in zrak, z vsemi še nevezanimi snovmi v njem.
2 Potem pride na vrsto ves rastlinski svet v vodi in na tleh in njegov prehod v živalsko kraljestvo. V rastlinskem kraljestvu je sodba že milejša, snov duše je že svobodnejša, kot je bila v prejšnjem trdnem sojenem stanju. Ločevanje in individuacija prej na videz kaotične dušne zmesi prav zaradi razvoja inteligence v tem drugem kraljestvu potrebujeta čim večjo raznolikost.
3 Dušna snov, ki je morala biti zaradi posebnega izoblikovanja inteligentnosti v drugem kraljestvu, podvržena velikemu ločevanju, se mora v tretjem kraljestvu, kraljestvu živali, ki je še neprimerno bolj raznoliko, čedalje bolj združevati, da bi nastala bistrejša in svobodnejša posamezna inteligentna bitja. Zato se nešteti snovni deli duš malih živali različnih vrst in združb začnejo združevati v večjo živalsko dušo - na primer takšno, kakršna je v večjem črvu ali žuželki.
4 Ko se takšne neštete duše žuželk različnih vrst in združb znebijo svojih utesnjujočih materialnih ovojnic, se spet združijo v živalsko dušo večje in bolj izpopolnjene vrste in tako to poteka naprej vse do velikih in popolnih živali, ki so deloma še divje, deloma pa že blage; in šele iz zadnje združitve teh živalskih duš izidejo človeške duše, dobro opremljene z vso mogočo inteligenco.
5 Ko se človek rodi na ta svet in zaradi svoje popolne osvoboditve dobi še telo, je Bog že nadvse modro uredil tako, da se človek kot popolna duša prav tako malo spominja vseh nujnih prejšnjih stanj v njihovem prehodnem, vendar še zmeraj ločenem obstoju, kot lahko tvoje oko vidi in razlikuje posamezne drobne morske kapljice, ki sestavljajo morje. Kajti, če bi bilo to človeški duši mogoče, ne bi mogla prenesti vsega opisanega združevanja neskončno različnih duševnih snovi in inteligentnih delcev, temveč bi skušala sama sebe čim hitreje razkrojiti tako, kot se vodna kapljica razkroji na žarečem železu.
6 Zaradi obstoja človeške duše se ji mora prav z ustrojem telesa, ki jo obda, odvzeti vsako spominjanje, vse do trenutka njene popolne notranje združitve s svojim duhom ljubezni iz Boga. Kajti ta duh je nekakšno lepilo, ki vse neskončno različne inteligentne dušne delce utrdi v večno neuničljivo celostno bitje, da se v vsej jasnosti prežemajo, prepoznavajo, razumejo in kot dovršeno, Bogu podobno bitje, hvalijo in častijo Božjo ljubezen, modrost in moč.«

22. Sestava človekove duše

1 Da sta človeška duša in njej ustrezno, sprva celo skrajno okorno telo povezana, lahko bolj razmišljujoči in čuteči človek razbere iz številnih pojavov, ki jih je zmožen vsaj bežno zaslutiti.

2 Predstavljaj si vse neštete najrazličnejše pojme in ideje, ki jih lahko že nekoliko bolj izoblikovana duša razvije iz sebe, in si o njih ustvari neko predstavo - ali je ta bolj ali manj pravilna za zdaj niti ni pomembno -, ki je ne bi mogla ustvariti, če sama ne bi bila sestavljena iz vsega obdajajočega, kakor vol in osel ne zmorete izdelati načrta za graditev kraljevskega gradu in ga po njem zgraditi.
3 Če opazuješ različne živali v zraku - različne žuželke in ptice - in tudi kopenske živali in tiste v vodi, odkriješ, da jih je večina zmožna graditi. Poglej čebele in druge njim bolj ali manj podobne živalce v zraku. Opazuj skrajno različno zgrajena ptičja gnezda, poglej mravlje in druge talne žuželke, pajke in gosenice, nadalje miši vseh vrst in združb, bobra, ki si zgradi pravo kočo, lisice, volkove, medvede in še množico drugih živali, kako si primerno svoji naravi gradijo smotrna bivališča in jih opremijo. Še naprej: opazuj različne morske živali, zlasti lupinarje - in opazil boš zmožnost graditve, ki preseneti celo najboljšega gradbenega mojstra.
4 Vsaka žival, od najmanjše do največje, je sicer v skladu s svojo preprosto inteligenco živalske duše zmožna graditi sebi primerno, pozna pravi gradbeni material in ga zmeraj oblikuje enako; toda človeška duša vsebuje neskončno veliko vseh teh živalskih graditvenih inteligentnih zmožnosti, iz katerih lahko, kakor s tihim zavedanjem, združi nešteto pojmov in zamisli in tako ustvari nove in velike oblike.
5 In tako lahko človek že z malo izobrazbe zgradi najrazličnejše hiše in iznajde nešteto drugih različnih stvari, ter jih z voljo, razumom in marljivostjo tudi uresniči. Ali bi vse to zmogel, če v svoji duši ne bi imel opisanih različnih tovrstnih zmožnosti? Prav gotovo ne; kajti celo najbolj inteligentna žival nima domišljije in tako tudi ne vseobsegajočega daru kombiniranja.
6 Zdaj se sprašuješ: 'Zakaj pa si mora človekova duša pridobiti takšne zmožnosti po tako dolgi in dolgotrajni poti?'
7 Povem ti: Na vekomaj najboljši in najmodrejši Stvarnik vseh stvari in bitij najbolje ve, zakaj je na tej zemlji določil prav takšno pot za izoblikovanje popolne človekove duše in Moje besede naj ti glede tega zadostujejo. Ko boš sam v sebi postal popolnejši, boš spoznal tudi razlog svoje dolge in dolgotrajne poti.
8 Vi Rimljani, Grki, Feničani in tudi Egipčani ste verjeli v potovanje duš in še dandanes verjamete vanj tako kakor Perzijci, Indijci, Sihiniti - onstran visokega gorovja na obsežnem daljnem Vzhodu - in veliko ljudstvo še dlje na vhodu, ki prebiva na velikih otokih, obdanih z obsežnim morjem in še številne druge skupnosti ljudi na širni zemlji. Toda vsepovsod so praočetom zemlje dobro znano resnico sčasoma skazili in popačili prvi lakomni učitelji in poznejši častihlepni in oblastiželjni svečeniki - kajti pravi način potovanja duš jim ne bi prinesel žrtvenih darov niti obresti in tako so razglašali, da se človekove duše vračajo v živali in trpijo v njih in jih iz živali lahko rešijo samo svečeniki ob velikem žrtvenem daru.«

23. Propad čistega nauka

1 (**Gospod**): »Zdaj se sprašuješ, kako se je lahko ljudstvo, ki je že poznalo resnico, pustilo tako poneumiti in zaslepiti slabim in lažnivim svečenikom?

2 Povem ti: Nič lažjega od tega! Stari pristni modreci so sčasoma odšli s te zemlje in že med njihovim tuzemskim bivanjem so se pojavili nekateri čarodeji in prerokovalci, ki so to, kar so učili, še podkrepljevali z vsakovrstnimi čudeži, ki jim jih je pokazal zli duh, slepi in v takšnih prevarah neizkušeni ljudje pa so jih imeli za Božji dokaz. In tako je bilo prav lahko ljudi, ki vsepovsod iščejo čudeže, odvrniti od stare resnice in pripeljati do tega, da so trdno verjeli vse, kar so jim dopovedovali lažni modreci, seveda zmeraj v svojo korist.
3 Številni takšni čarodeji - iz njihovih vrst so še prehitro izšli svečeniki in lažni preroki -, so znali in še zmeraj znajo na primer svoj glas tako prirediti, kot da bi prihajal iz daljave, drevesa ali živali in ga lahko slišijo navzoči.
4 Ton glasu in način govora njim znanega, toda že umrlega človeka, so posnemali tako prepričljivo in kot da bi prihajal iz drevesa, kamna, vodnjaka ali iz poljubne živali, da je moral vsak navzoči reči: 'Da, to je res duša nam dobro znanega umrlega, ki je bil sicer star, dober in resnicoljuben človek. Kaj je zagrešil pred Bogom, da mora zdaj njegova duša tako zelo trpeti v tej kameli?'
5 Kdo ne bi bolj izrabil takšnega vprašanja kot prav svečenik čarodej, ki je znal posnemati glas umrlega? Kmalu so prestrašeni poslušalci iz kamele zaslišali: 'Z vsemi domačimi sem togo vztrajal pri nauku starih očetov - nisem pa se zmenil za modrece in preroke, ki jih je Bog na novo obudil! Tako sem grešil in sem obsojen na deset let nezaslišanega trpljenja v tej kameli. Zaupajte novim božjim prerokom in jim kot pokoro za moj greh iz moje zapuščine izročite žrtveni dar, kakršnega bodo zahtevali; potem bodo pri Bogu zame izprosili milost, jaz pa bom odrešen velikega trpljenja in tudi vi ga boste rešeni po svoji telesni smrti!'
6 Po takšnem odgovoru iz kamele je razumljivo, da so slepi ljudje še prehitro opustili staro resnico in začeli trdno verjeti v nauke lažnih prerokov.
7 In tako, kot je bilo, bo spet po Mojem odhodu, če se Moj nauk, ki je edini pravi, ne bo širil skrajno previdno.
8 In glej, tako so se razvili mnogoboštvo, poganstvo in zgrešeno verovanje v takšno potovanje duš, kakor ga poznate vi in še v številne tisoče drugih grozljivih neumnosti.
9 Čeprav je Bog med zaslepljeno ljudstvo neprenehoma pošiljal prave učitelje, pa so ti lahko naredili le malo - kajti svobodna volja človekove duše na tej zemlji mora ostati nedotaknjena, saj bi brez nje človek postal žival, zato je treba biti s človeštvom potrpežljiv in njegov največji del prepustiti drugemu svetu, da se tam bolje razsvetli.
10 Toda gorje nekoč vsem lažnim učiteljem, svečenikom in prerokom, ki staro in čisto resnico sami sicer prav dobro poznajo, ljudstvu pa jo zaradi svojega pohlepa in oblastiželjnosti trdovratno prikrivajo; nekoč ne bodo ušli sodbi Moje jeze!
11 Tudi ti imajo na tej zemlji svobodno voljo in do določenega časa lahko tudi počnejo, kar hočejo. Toda, ko bodo nekoč s svojim početjem na tej zemlji skrajno pretirali, bom Jaz sam kot najsvetlejši blisk nad ljudi te zemlje izlil svetlobo večne resnice v vseh stvareh, kakršno zdaj vam oznanjam in vas je učim. Potem bodo vsi lažni učitelji, duhovniki in preroki začeli tuliti in iskati, kam bi se lahko skrili pred Mojimi razsvetljenimi ljudmi in pred močjo Moje svetlobe. Toda ves trud in veliko naprezanje bosta zaman, kajti razsvetljena ljudstva jih bodo z ognjenimi biči preganjala z enega konca zemlje na drugega,

kot bi bili divje in roparske živali in nikjer več ne bodo našli varnega zavetja, za večno bo konec njihove mračne vladavine.
12 Tu, prijatelj, imaš poleg tretjega razloga, ki sem ti ga razložil tvojemu razumu primerno, še marsikaj drugega in to si dobro zapomni, prav tako tudi vsi navzoči.«

24. Glavarjev predlog za razkritje lažnih prerokov

1 **Glavar** se Mi je nadvse goreče zahvaljeval za Moje potrpljenje in trud in rekel: »O Gospod in Mojster, čeprav prav vsega, kar si mi zdaj razložil, še ne razumem tako kot kateri izmed Tvojih učencev - pa sem vsaj toliko prodrl v duha resnice, da zdaj na to zemljo gledam drugače kot kadar koli prej v življenju.
2 Ob Tvoji razlagi - kako se zgodi, da novi lažni učitelji, svečeniki in preroki z različnimi lažnimi sredstvi, o katerih pravi naravi seveda nevedno ljudstvo nič ne sluti, zaradi svojih zemeljskih koristi ljudstvo zlahka in kmalu odvrnejo od stare in čiste resnice - mi je prišlo nekaj na misel: Če ti lopovski ljudje zgolj zaradi svojih koristi začnejo tako obdelovati ljudstvo, bi proti temu najbolj učinkovalo kakšno izredno nasprotno znamenje iz nebes, ki bi lažnim učiteljem za zmeraj zaprlo usta - na primer: Ko bi iz kamele prihajal lažni glas, bi se lahko ljudem tako, da bi ga vsi videli, prikazal duh umrlega iz onstranstva in z najresnejšim obrazom in vsakomur razumljivo pričeval proti lažnim učiteljem. Potem bi že morale imeti vse furije prste vmes, če bi lažni preroki še kaj veljali pri ljudstvu, razsvetljenem iz onstranstva. Kaj praviš na to?«
3 **Jaz** sem rekel: »O tem bi se po eni strani lahko povedalo še marsikaj, po drugi pa le malo takega, kar bi bilo posebno pomembno. Kajti glej, tudi to, kar si Mi zdaj predlagal, so že bolj ali manj uspešno uporabili v vseh časih in pri vseh ljudstvih.
4 Dokler je večina nekega ljudstva še bila zvesta stari resnici in je le del ljudstva tu in tam zaradi najdenih zakladov te zemlje začel postajati posveten in se čedalje bolj oddaljevati od resnice, so tvoji ukrepi kar dobro delovali na dve, včasih tudi na tri generacije. Toda že za četrto generacijo, ki se je še bolj prepustila lovu na posvetne zaklade in po svoji volji vzljubila svet, so postali takšni, nekoč uporabni ukrepi, le pravljica in le maloštevilni so še nekako napol verjeli vanje.
5 Če so skušali spet enako ukrepati, to na splošno ni veliko zaleglo, imenitneži so se jim le posmehovali in rogali in ker so lažni čudodelniki delali tudi v korist mošnjička lenih mogočnežev in imenitnežev, so si spet pridobili prednost in korist. In tako je številna stoletja pri različnih ljudstvih po lastni krivdi šlo samo čedalje bolj navzdol.
6 Glej, zdaj ta najvišji ukrep, ki si Mi ga predlagal za zatiranje vsega lažnega med ljudmi, že dolgo iz najvišjih nebes deluje v Meni samem pred temi v stari resnici še najbolj in najčisteje podkovanimi judi in je v Jeruzalemu in številnih drugih mestih in krajih večkrat naredil znamenja, ki so mogoča le Bogu, ter učil najsvetlejšo resnico iz nebes! Pojdi in poizvedi, koliko ljudi se je s tem najvišjim ukrepom resnično odvrnilo od svojih starih zablod in grehov!
7 Če že Jaz kot najvišji ukrep ob nujnem upoštevanju človekove svobodne volje zaležem tako malo, kako posamično in skrajno malo bi bil učinkovit šele kakšen drug duh iz velikega onstranstva!

8 Poleg tega je v velikem onstranstvu za vsakega že nadvse blaženega duha zelo težka naloga, če se mora na tem svetu znova prikazati v vidni obliki. Če to sam hoče, mu je to z Moje strani tudi dopuščeno, toda k temu se nikogar ne sili.
9 Predvsem za manj popolnega duha je vrnitev iz onstranstva na ta svet, zlasti med povsem posvetne ljudi, skoraj enako težka, kot bi bila zate vrnitev v materino telo, ki je vsakemu človeku prvi in najtesnejši svet in bi hotel iz njega kaj odrejati ali urejati. Tako lahko približno primerjaš življenjske razmere v velikem onstranstvu z razmerami romarjev na tej tesni zemlji.
10 Mali krog gre zlahka v velikega, toda nasprotno le stežka. O tem dobro razmisli!«
11 Vsi so dolgo premišljevali, Jaz pa sem počival.
12 Na znani vzpetini smo se zadržali približno dve uri po poldnevu. Pogovarjali smo se o marsičem, kar je Rafael Rimljanom še slikovito ponazoril in to so pozneje glavar in njegovi podrejeni tudi zapisali. Nato smo se spet odpravili v hišo k obedu.
13 Popoldan sem preživel v miru, učenci pa so morali odgovoriti še na marsikatero glavarjevo vprašanje. Janez in Matej sta se posvetila pisanju in si na kratko zapisala, kaj se je doslej zgodilo in kaj sta slišala. Tudi Moj Jakob starejši si je zase naredil zapiske, ki pa jih je uredil šele čez nekaj let. Tudi glavar je izrabil to priložnost in si v grščini vse na kratko zapisal in tudi on je to uredil šele pozneje.
14 Z učenci sem v Genezaretu ostal še osem polnih dni in v tem času je prišlo sem še veliko tujcev iz območja Damaska in tudi iz drugih krajev. Spoznali so Me in začeli varovati Vame.
15 Ni potrebno, da bi od besede do besede navajali, kaj vse se je v tem času še poučevalo in delalo, saj je bilo doslej že izčrpno povedano, kaj in kako sva z Rafaelom poučevala ljudi. V navedenem času je bil v Genezaretu z Menoj namreč tudi on, ter vidno in dejavno deloval. Ljudje so bili razumljivo in v skladu z vso resnico poučeni ne samo o stvareh, ki se tičejo Božjega kraljestva na zemlji, temveč tudi o vseh naravnih stvareh in njihovih pojavih. Opustili so staro praznoverje, saj so videli in spoznali stare zmote.
16 Tako je kmalu v Damasku in tudi v drugih krajih v Mojem imenu nastala pomembna skupnost in Moje ime so slavili daleč naokoli.

NOTA BENE,
zapisano 11. avgusta 1862

25. O duhovnih razmerah v stoletjih po Kristusu do druge polovice 19. stoletja. Duhovni obrat po dotekajoči Božji luči

1 In zdaj še nekaj pojasnil za ta čas![1]
2 Del tega, kaj vse sem med Svojim življenjem na zemlji po vsem judovskem ozemlju počel in učil, se je že v petstotih letih po Mojem zemeljskem bivanju pozabilo - še zlasti to velja za razlago stvari in pojavov naravnega sveta -, večji del pa znova tako prepletel s starimi nesmisli, da nihče več iz tega ni mogel izluščiti čiste resnice.

[1] 19. stoletje, op. prev.

3 Precej verodostojnih zapisov, ki so jih večinoma zapisali Grki in Rimljani, se je sicer delno ohranilo v desetih mestih v dolgi in široki dolini reke Jordan (tam je bilo približno šestdeset krajev, ki so jih že v Mojem času, vendar tudi pred in za njim in še po uničenju Jeruzalema in njegove okolice, naseljevali predvsem Grki in Rimljani), nekaj pa tudi v Eseji (o kateri že pred tisoč dvesto leti ni bilo več sledi, saj so esene poganski rimski kristjani preveč zatrli), večina pa jih je bila shranjena v veliki knjižnici v Aleksandriji.
4 Pomisli na vse uničujoče vojne in velike selitve narodov, ki so prizadele pol Azije, severno Afriko in skoraj vso Evropo, ker so še prehitro po Mojem odhodu - kot sta to že razkrila prerok Daniel in kmalu po Mojem odhodu tudi Moj učenec Janez na otoku Patmos v razodetju, ki sem mu ga dal - ljudje, zlasti pa voditelji skupnosti, Moj nauk, ker jim kot najčistejša resnica iz nebes ni prinašal dovolj obresti, popačili in ga začeli prepletati s starimi nesmisli.
5 K temu sem lahko samo rekel: Prav torej, če vam je stara, mračna posvetna nesnaga ljubša kakor Moje najčistejše zlato iz nebes in postajate čedalje bolj podobni psom, ki se vračajo k svoji pobruhani hrani in tudi svinjam, ki znova z vso naglico drvijo v mlakužo, v kateri so se že pogosto onesnažile, pa naj vam bo za dolgo vzeto zlato iz nebes in hirajte v temi in stiski, smrti pa naj vas bo na zemlji znova največja groza!
6 In tako je bilo vse do današnjega dne. Skoraj vsi kraji, v katerih so se pogosto hranili zapiski o Mojem številnem delovanju in poučevanju, so bili uničeni in opustošeni, le mala evangelija Janeza in Mateja sta se - zaradi etike dobronamernih ljudi - jezikovno bolj ali manj pravilno ohranila kot pristna dokumenta o Mojem delovanju in naukih. Enako velja za zapise Luka in Marka - ko si je Marko to, kar je slišal od Pavla, na kratko zapisal zase -, in tudi za več pisem apostolov, od katerih so se številna izgubila. To velja tudi za Janezovo razodetje, ki sicer vsebuje nekatere jezikovne nepravilnosti, vendar pa te pri človeku, ki ga Jaz vodim, ne vplivajo bistveno na poglavitno stvar.
7 Od drugih naukov, ki so se nanašali na stvari in pojave in njihovo zgradbo, se je tu in tam na skrivaj ohranilo le nekaj malega. Kar so še našli iz časov Rimljanov in Grkov, so prestregli samostani, v mračnjaštvu trpečemu človeštvu pa o tem niso razkrili niti trohice.
8 Sončnih in luninih mrkov, kometov in drugih naravnih pojavov duhovniki niso razlagali v skladu z resnico. Še prehitro so jih spet začeli prikazovati kot znanilce in glasnike kazni, ki naj bi jo Jaz izrekal nad ljudmi, da bi tako prestrašeni ljudje v velikih trumah romali v templje, ki so kmalu pognali kakor gobe iz tal in tam ob nogah duhovnikov puščali bogate in številne darove.
9 V katakombah Rima in farnih gradovih Španije, Italije, tu in tam tudi na Nemškem, je najti še veliko zelo pomembnih zapisov iz Mojega časa. Toda še zmeraj vpijoča lakomnost, sla po blišču in oblasti babilonske vlačuge ne dopusti, da bi kaj prišlo med ljudi in to iz strahu in velike skrbi, da bi se tako razkrila in bi ves svet z njo najostreje obračunal, ker je ljudem številna stoletja prikrivala resnico. Ker je ta gnusni razlog razumljiv vsakemu razmišljajočemu človeku, ni potrebno, da bi ga na tem mestu še bolj osvetlil.
10 Še donedavna so ljudstvu najstrože prikrivali štiri evangelije, Lukova apostolska dela, pisma apostolov in Janezovo razodetje in to v številnih deželah še zmeraj prikrivajo!
11 Kako so se upirali svetlobi Mojega svetlega bliska znanstvenih spoznanj, ki je od vzhoda do zahoda vse, kar je na zemlji, znova začel močno osvetljevati,

in to že pred tristo leti in ta svetloba zdaj čedalje močneje sveti, celo tako močno, da se v tem času, kot ob najsvetlejšem dnevu razkrivajo celo najskrivnejše in najbolj skrite sobane nekoč tako velike in mogočne babilonske vlačuge.
12 Človek se upravičeno sprašuje: Kako dolgo bo babilonska vlačuga to še počenjala?
13 In odgovarjam: Kakšno malenkostno vprašanje! V vsem svetu iz dneva v dan opazuj vse svetlejšo in mogočnejšo svetlobo Mojega bliska! Kako se poleg tisočih resnic, zdaj matematično dokazanih in danih javno v prosto uporabo vsem ljudem na vseh področjih znanosti in umetnosti, lahko še ohranja stara, babilonsko-poganska, mračnjaška čudočudna neumnost s svojo prevaro, ki je osvetljena do najmanjših špranj in gub?
14 Še živijo nekatere stare in od prej zelo poneumljene, praznoverne babnice in nekateri svetohlinski, tako imenovani pobožnjakarji, ki se pustijo vleči za nos sinjemu dimu farjev in še imajo tisti vladarji sredstva, s katerimi varujejo prestol babilonske vlačuge. To pa lahko traja in bo trajalo le še kratek čas, ker je že poskrbljeno, da bodo takšnim vladarjem vzeta sredstva. Številnim so že bila vzeta in zdaj morajo brez dežele in ljudstva opazovati, kako v dimu in pari izginjajo njihovo staro početje, trud in mračnjaška dela!
15 Pravim: Ali na zemlji sploh še lahko vlada noč, ko pa je sonce že visoko nad obzorjem? Tako je že na Zemlji! Svetloba je postala preveč močna in mogočneži, ki so se nekdaj tako zelo klanjali mračnjaštvu - zaradi svojega prestola in nepopisno udobnega življenja - so začeli ob nepremagljivi moči te svetlobe spoznavati svojo veliko nemoč in morajo, če hočejo obstati, začeti s prijaznim obrazom sprejemati luč, ki so jo nekoč tako sovražili. Če bi hoteli spet zaviti v staro mračnjaštvo, bo to ljudstvo spregledalo, jim odreklo poslušnost in jih kmalu spravilo v veliko zadrego ter jih - tako kot kažejo že številni zgledi - tudi vrglo s prestola.
16 Moji volji ni mogoče kljubovati! Ljudem posamično sicer še naprej puščam svobodno voljo, toda na splošno sem Jaz gospodar in se ne oziram na mogočneže tega sveta. Zdaj je pač napočil čas svetlobe, ki je ne more ustaviti nobena človeška moč več.

26. O zavrženem vogelnem kamnu - njegov čas je prišel. O koncu lažnega preroštva[1]

1 Zdaj je napočil tudi čas tistega vogelnega kamna, ki so ga zidarji, predvsem babilonski, zavrgli. Kdor bi se hotel spotikati ob ta zidak, se bo raztreščil in tisti, na katerega bo ta kamen padel, bo pokončan, kot se bo to kmalu, zelo kmalu zgodilo z vsemi, ki jim za vogelni kamen ni mar in slavijo babilonsko vlačugo. O, kako kmalu bodo zelo tulili in stokali, toda zavržen vogelni kamen jim ne bo pomagal.
2 Dolgo sem kar se da potrpežljivo opazoval igro svinj, tako kot so med Mojim zemeljskim časom svinjski pastirji v Gadari opazovali svoje svinje; tam sta bila v dveh starih bazaltnih grobnicah dva najhuje obsedena - kajti Gadara je bila stara nekropola.

[1] Glej tudi Veliki Janezov evangelij, 5. knjiga, pogl. 9,6; opomba založbe Lorber Verlag

3 Komu sta bila podobna ta dva, v velikih, starih grobnicah z verigami in vrvmi priklenjena obsedenca, ki sta ob Mojem prihodu strgala verige in vrvi, stekla k meni in Mi rekla: 'Kaj naj počneva s Teboj pred časom?' Glej, podobna sta bila prostaškemu, staremu posvetnemu dobičkarskemu duhu, v katerem je tičala legija drugih zlih duhov.
4 Ker pa so duhovi dobro poznali Mojo najresnejšo voljo, so Me prosili, naj jim dovolim, da se zatečejo v svinje in obsedena človeka sta bila rešena, ter sta Me slavila, čeprav so Me Gadarenci pozneje prosili, naj jih zapustim, saj so se Me zelo bali. In tako Me bo v prihodnje hvalil tudi pravi posvetni duh s svojo trgovsko vnemo, ker je bil z močjo Moje svetlobe rešen legije svojih zlih sebičnih duhov, ki so se zatekli v svoje svinje, vendar bodo z njimi v morju našli tudi svoj konec.
5 Pod oznako svinje sodijo tudi vsi prenapeti služabniki babilonske vlačuge zaradi svojih umazanih in oblastiželjnih prizadevanj, ki so se še prepogosto in glasno razkrivala v njihovih konkordatih[1], misijonih, odlokih in izobčenjih. In tako so se že od časov vladavine babilonske vlačuge nad ljudstvi in njihovimi kralji, legije zlih duhov zatekale v prej omenjene svinje, ki so pozneje strmoglavljale v morje in to se dogaja še zlasti v tem času, zato je njihov popoln propad toliko zanesljivejši.
6 Morje pomeni njihovo trmoglavost, njihovo vztrajanje pri starem mračnjaštvu in da, kjer koli je mogoče preganjajo in izrivajo svetlobo, ki jo zdaj pošiljam iz nebes vsem ljudem po vseh vedah in umetnosti.
7 Glej, to je morje, kamor bodo zli duhovi pognali svinje, v katerih že dolgo prebivajo in tam bodo tudi našli svoj zanesljivi konec.
8 Moji prasvetlobi iz nebes so skopali jamo, da bi jo vanjo skrili pred očmi ljudi in jo v temi zakopano izkoristili v svojo korist. Toda svetlobo sem osvobodil, zdaj pa sami strmoglavljajo v jamo, ki so jo skopali zato, da bi se v njej zadušila in pokvarila Moja pranebeška svetloba.
9 Če se to zdaj dogaja vpričo vsega sveta in na glas zaželeno, je odveč vprašanje, kdaj se bo to zgodilo.
10 Povsem razumljivo je, da se kaj takega ne more zgoditi v trenutku, tako kot se tudi noč ne more kar nenadoma umakniti svetlemu dnevu. Vse na tem svetu mora imeti svoj čas in nihče, četudi bi bil še tako nadarjen in sposoben, ne more v enem dnevu postati učenjak in umetnik in noben sadež na drevesu ne more kar nenadoma dozoreti in postati užiten. Toda, ko se v drevju ob bližajoči se pomladi začne zbirati sok in začnejo nabrekati popki, je to že zanesljivo znamenje, da se bližata topla pomlad in blagodejno poletje; nekaj kratkih zmrzali, ki se prikradejo vmes tega ne more bistveno zavreti.
11 Kar je prerok Ezekiel v 14. poglavju napovedal o kaznovanju Izraelcev in Jeruzalema, velja zdaj za vse lažno preroštvo: izkoreninjeno mora biti in tudi bo.
12 V čem pa je lažno preroštvo in kdo so farizeji zdajšnjega časa, ni treba nobenemu le malo bolj razmišljajočemu človeku pojasnjevati podrobneje, saj ves svet pozna stare sovražnike luči, resnice in ljubezni iz Mene.
13 Če sem že apostole sam opozarjal, naj nikogar ne sodijo, obsojajo in prekolnejo, da se jim ne bo enako zgodilo z Moje strani - kdo je torej njim podelil pravico, da so tiste, ki jih je gnal Moj duh, da so iskali čisto resnico,

[1] Sporazum (pogodba) med državo in cerkvijo

oni obsojali, izobčili in najhuje prekleli? Zato bodo sami pahnjeni v jamo, ki so jo skopali za milijone nedolžnih ljudi in njihova zla dejanja bodo sojena enako brezobzirno in neusmiljeno in dobili bodo svoje plačilo.
14 Ozri se v vse predele zemlje in ugotovil boš, kako osovraženo je lažno preroštvo babilonske vlačuge pri vseh le nekoliko boljših ljudstvih in kako njene odposlance sprejemajo in spoštujejo. Zanesljivo ne tako, kot lahko bereš v klečeplaznih zapisih, temveč nasprotno. Le pri povsem preprostih in divjih ljudstvih so lahko uspešni za kratek čas. Ko pa opazijo in zlahka spoznajo njihove pogosto še prehitro vidne pohlepne in oblastiželjne namene ali volka v ovčji koži, je že tudi konec z njihovim poslanstvom, potem jih lahko samo še skrbi, kako bodo odnesli celo kožo.
15 Svoje predrzne odposlance so pogosto pošiljali na Kitajsko in Japonsko, kjer je veliko zlata, srebra in drugih zakladov! Dokler niso odvrgli svojih ovčjih kožuhov, so jih tam še prenašali in so tudi pridobili veliko privržencev za domnevno nebeški nauk miru. Ko pa so se - kot radi rečemo - sprostili in so jim postali ovčji kožuhi neudobni, ter so začeli misliti, da že lahko začnejo delovati po svoje in v skladu s svojo pravo notranjo podobo ter so tako tudi začeli delovati, so jih takoj razkrili v vsem, kar so nameravali, jih prijeli in jim dali zasluženo plačilo.
16 Ko je babilon izvedel za njihovo zasluženo plačilo, jih je prav slovesno razglasil za svete, čeprav sem Jaz sam rekel in učil, da je svet edino Bog. Takšnim svetnikom lahko samo rečem: 'Ne poznam vas in nikoli vas nisem pripoznal, zato stran od Mene, svoj blagor in svoje plačilo zahtevajte od tistih, v katerih imenu ste pridigali in delovali. Kajti v Mojem imenu niste pridigali in še manj delovali, saj že od otroštva niste nikomur izkazali prave ljubezni do bližnjega, ki sem jo učil Jaz, ker Vame nikoli niste verovali, temveč ste Moje ime le izrabljali za svoje posvetne koristi, zato od Mene ne pričakujte ne plačila in ne milosti. Pojdite k tistim, ki ste jim služili in plačilo zahtevajte od njih!'

27. Prihodnje verske vojne niso mogoče

1 Tako se že zdaj dogaja na tem svetu. V tako imenovanem svetem mestu mrgoli različnih svetih revežev in z njimi ne vedo več ne kod ne kam in kje na tej zemlji bi jim na skrivaj dali še kakšen majhen paradiž, kajti navkljub vsem grožnjam njihova oblast ne seže dlje od nekaj zelo pustih kvadratnih kilometrov. Kajti niti kralji bolj prebujenih ljudstev in še manj ljudstva sama si več ne pustijo ukazovati določeni strani.
2 Kaj pa še preostane takšnim nekoristnim in lačnim svetnikom, da ne bi umrli od lakote, kot da obrnejo hrbet svoji svetosti in si poiščejo službe, ki so jih nekoč imeli za nesvete?
3 Misliš, da se bodo zaradi današnjih razmer zagotovo zanetile velike verske vojne? To bi se zgodilo, če bi določen človek v babilonu še imel moč nad kralji in ljudstvi kakor nekoč in bi bil velik del ljudi še zmeraj tako neumen in mračnjaški kakor še pred tristo leti. Toda število privržencev starega, nekoč tako mogočnega babilonca, se je zdaj že zelo zmanjšalo in tudi ljudi je Moj blisk že tako razsvetlil, da celo najbolj preprost kmet z vsemi domačimi ne verjame več, da parnike na morju in parne stroje na kopnem poganja hudič zaradi neke njemu zapisane duše, ali da po telegrafskih žicah sem in tja

poskakuje zato, da bi velikim in malim prenesel želeno sporočilo iz daljnih dežel in krajev.
4 Koliko jih je še, ki resno verjamejo v tako imenovane čudežne podobe? Kje pa je še dežela, v kateri tako imenovane rokohitrce sežigajo kot čarovnike in bralce Svetega pisma in drugih duhovnih knjig in zapisov vlečejo pred neusmiljeno inkvizicijsko sodišče in jih mučijo do smrti? Kateri kolikor toliko izobražen človek še kaj da na odpustke grehov, na prazne ceremonije tako imenovane službe božje brez duha, na blagoslovljeno vodo, na kadilo, posvečene podobe, na zvonove in zvončke, na sveče iz voska, relikvije, vigilije in ceremonialne pogrebe, ki jih je treba drago plačati, na postne dneve in velike cerkvene praznike s starimi strogimi prepovedmi in še veliko takega?
5 Ljudje pri teh stvareh še na videz sodelujejo zaradi zakonov, ki pa so postali že zelo šibki, toda med tisoči jih komaj kaj več kot deset verjame v to in še ti ne v skladu z resnico, kot se je to žal dolgo dogajalo med preteklim, najbolj mračnjaškim praznovernim časom.
6 Če pa so zadeve takšne in nič drugačne, kako bi lahko le bežno pomislili na kakšno veliko ali celo splošno versko vojno?
7 Pravih mračnjakov je premalo, da bi se dvignili nad številne razsvetljene, čeprav bi si to želeli. In razsvetljeni, če bi jih napadli, se pri sebi že trdno zavedajo, da bodo zmeraj premagali maloštevilne in nemočne mračnjake.
8 Kljub temu pa bo prišlo do različnih bojev in manjših vojn, da bi bil ponižan vsak mogočnež, ki bi hotel nasprotovati Moji svetlobi. Odslej z vsemi temi mogočneži ne bom več imel ne potrpljenja ne obzira. To Mi lahko verjameš, saj sem te s tem seznanil Jaz sam.
9 Poglej kraljestvo, v katerem živiš. Iz nekaterih lahko razumljivih razlogov v njem še zmeraj razmišljajo hudo po babilonsko, zlasti veljaki. Zdaj naj bi, če zna in zmore, skušalo zbrati vso svojo moč in pomagalo svojemu ‘svetemu očetu’ ostati na starem prestolu.
10 Da, če še nekaj časa omahuje in ne da ljudstvu tistega, kar je po Meni pravo - da bi vsakega človeka osvobodila čista resnica po Moji Besedi, ki jo mora človek edino upoštevati - ga bo doletela enaka usoda kot njegovo napačno prizadevanje. Kajti kraljestvo za preživetje nima najbolj nujnih denarnih sredstev in če bo še zaupalo navidezni pomoči s strani sedemkrat posvečenega oltarja in njegovih čudodelnih podob, bo kmalu tudi samo brez vsake moči. Zdaj naj le opazuje posledice svojega mračnjaškega konkordata in vsa okolica zunaj mu bo sporočila: ‘Če si se tako zvesto povezalo z nam vsem osovraženim sovražnikom luči in ljubezni do bližnjega, potem s teboj ni mogoče navezati prijateljske zveze. Kajti tako zelo si ga podpiralo, ob tem pa pozabljalo na vse druge svoje stare prijatelje, da si mu v njegov užitek in sebi v veliko škodo izročilo več kot polovico svoje moči, zato si zdaj kar samo pomagaj v stiski in zapuščenosti!’
11 Sam pomisli, ali v tvoji deželi z vseh strani ne govorijo glasno skrajno grenke posledice takšnega nepremišljenega dejanja! To pomeni, da je treba takšno napako kar najhitreje odpraviti, sicer bo prišlo do hudega požara, ki bo prinesel smrt.
12 Kadar pri hiši začne tako primanjkovati sredstev, da to ogrozi hišo in ji obrnejo hrbet prijatelji in celo boljši domači, ter nočejo ne slišati ne vedeti nič o ohranitvi takšne stare zanemarjene hiše - kako bi lahko takšna hiša še naprej obstala ali bila še naprej močna kakor nekoč?

13 Da, lahko bi se okrepila in znova postala trdna, toda za to je potrebna predvsem neupogljiva trdna volja po odstranitvi vsega starega in trhlega, položiti je treba nove, trdne temelje ter s številnimi in dobrimi zidarji vso hišo hitro na novo postaviti s trdno streho vred. Potem bodo to vsi opazili in rekli: 'Glej, zdaj je hiša, ki je bila brez vrednosti spet vredna in človek lahko zaupa njenim trdnim temeljem, sobanam in strehi!'
14 Če se človek zadeve loti tako, potem tudi različnih dobrih prijateljev od zunaj in še bolj od znotraj ne bo manjkalo. Toda kdo bo še zaupal hiši, za katero človek ne ve več, od koga vse si mora hišni gospodar pustiti predpisovati zakone, da bi še nekaj časa obstal kot to, kar je?

28. Prihodnost ceremonialne cerkve

1 Kaj pomaga nova zakrpa na stari, prepereli suknji, če na zakrpanem mestu pokriva golo kožo in jo pred vetrom varuje le nekaj časa? Že manjši vihar jo zlahka strga s stare preperele suknje in z njo še kos suknje. Kaj bo potem v viharju varovalo golo kožo pred mrazom? Zato si raje takoj zagotovi novo in močno suknjo, dokler še imaš na voljo sredstva in ne izgubljaj časa z iskanjem blaga za krpanje stare, nadvse preperele suknje, ki ti ne koristi, ob novi suknji pa viharji tvoji koži ne bodo mogli prizadeti ničesar hudega.
2 Kateri pravi gostilničar pa toči novo vino v stare mehove!? Kaj se bo zgodilo z mehovi, ko bo začelo v njih vreti mlado vino? Razneslo jih bo in nespametni gostilničar bo ob mehove in vino. Prav to lahko pričakuje tudi nespametni vladar, ki skuša z novo ustavo pokrpati staro; nova nujno pomeni propad stare in vladar tako izgubi vse: ustavo, deželo in ljudstvo, kot se zdaj že dogaja v Evropi in kmalu bo še več takšnih zgledov.
3 Povem ti: kdor se bo z določenim možem, ki se ima za pobožnega, še naprej spogledoval in se mu prilizoval ob Moji čedalje gostejši luči iz nebes, bo kmalu zapuščen in sam. Kajti želim, da se babilonsko ljubimkanje, ki je trajalo tako dolgo, konča. Odslej naj bo vse zastavljeno na novo in drugače in Moja beseda, ki sem jo govoril apostolom in številnim drugim ljudem, mora zdaj pridobiti novo moč in oblast in se nato ohraniti do konca časov te zemlje; vsi naj se sončijo in grejejo v svetlobi Mojega nauka iz nebes in naj bo spet tako, kot je bilo v pradavnih časih, da bodo Moji resnični privrženci in ljubljenci v trajni, otipljivi skupnosti z Mojimi angeli in tako tudi z Menoj samim od zibelke do groba.
4 Zdaj se tudi sprašuješ, kako se bo godilo tvoji deželi, ko bo novega vina nalitega v stare mehove preveč in jih bo razneslo, vino pa se bo razlilo. Povem ti: Tisočkrat bolje kakor zdaj, ko skoraj nihče iz strahu pred posledicami dolgega in razsipnega omahovanja, svojemu še tako poštenemu bratu ne zaupa več in neprenehoma govori: 'Človek ne more vedeti, kako se stvari še lahko zasučejo!'
5 V trenutku, ko bi mehove razgnalo, veliki porabniki ne bodo več dejavni in država bo poskrbela za to, da ne bodo prikrajšani tisti, ki so državi in ljudstvu s svojim duhom in razumom dolgo zvesto služili; toda ob več kot četrt milijonu pohajkovalcev in brezdelnežev brez zaslužka, večinoma iz vrst farjev, ne bodo več mogoči veliki dohodki in pokojnine, dolg do države pa bo kljub vsemu treba poravnati - kajti to bo treba opraviti ne glede na okoliščine, tako da noben brat naj ne bi tožil drugega.

6 Vsekakor sem zdaj spet prevzel vodstvo, da ne bo mogel nastati nered v škodo Mojih privržencev. Letos bom z deželo, pod katerimi zakoni živiš, še potrpežljiv, potem pa veliko več ne bo mogoče storiti, čeprav bi v njej še telesno prebivali tudi številni Moji stari prijatelji in z njimi vsa njihova ljubezen in zvestoba; Moji in na novo razsvetljeni bodo obvarovani, vse drugo pa bo kaznovano.
7 Spet premišljuješ: Da, Gospod, vse to je že prav. Ko se voditelji nekega naroda polenijo in pokvarijo, si mora ljudstvo izbrati druge, ki bodo ustrezali materialnim, predvsem pa duhovnim potrebam ljudstva. Toda dokler še obstajajo stari malikovalski templji, imenovani božja hiša ali cerkev, s služabniki, ki opravljajo svojo službo in smejo še naprej pridigati številnim slepim ljudem o nadvse učinkovitem delovanju njihovega cerkvenega bogoslužja, zlasti na božjih poteh in v samostanih, bo nova vlada - pa naj se na novo ustrezno organizira ali naj bo to en sam nov vladar - zmeraj v nevarnosti, da bi sčasoma spet zapadla v staro mračnjaštvo in to še toliko prej, dokler bodo služabniki templja živeli od zaslužka svojega cerkvenega delovanja. Če naj bi še nekaj časa delovali kot učitelji ljudstva, naj bi jih plačevali kot vsakega drugega državnega uslužbenca, toda za svojo cerkveno službo ne bi smeli od nikogar ne zahtevati ne vzeti ničesar in tako bi se zelo učinkovito zavrlo početje tempeljskih duhovnikov, ki izžemajo, zavajajo in mračijo ljudstvo, zagotovo pa bi bilo tudi kmalu konec romanj, čudodelnih podob in relikvij ter številnih drugih cerkvenih izrojenosti in zlorab.
8 Povem ti, da imaš po eni stran prav in bi bilo to nekaj časa tudi dobro, ker bi se tako imenovani duhovnik očitno bolj ukvarjal s poučevanjem ljudstva, za katero bi bil plačan, kot s cerkvenim obredjem, ki mu ne bi več prinašalo ničesar. Če pa bi cerkveno službo opravljal še naprej brez plačila, bi mu bolj slepo ljudstvo začelo pripisovati še večje božje zasluge in tako samo od sebe še huje in globlje zašlo v staro praznoverje, saj duhovnik svojega velikega in pompoznega ugleda, ki bi ga užival pri slepem ljudstvu, gotovo ne bi prikazoval kot nekaj, kar pred Menoj ni vredno nič, temveč kot nekaj, kar Mi je nadvse všeč in bi tako ljudstvo še bolj utrdil v njegovem starem praznoverju ter tako babilonski vlačugi ob bližajočem se koncu njene vladavine ustvarjal nov prestol.
9 Zato pusti naj farji še naprej izkoriščajo ljudstvo, naj ljudstvo, ki je še slepo, še naprej roma in plačuje drage maše; naj se spoveduje, plačuje predrago spremljanje umrlih svojcev; naj farji prežijo na dediščino in prodajajo drage odpustke in dopustitve; skratka, naj babilonci še huje počenjajo svoje, potem bodo tudi najbolj slepi spregledali in rekli: 'Takšna vera ne more biti drugega kot prevara, ker prav tisti, ki naj bi bili najbolj prepričani o čisti resnici Kristusovega nauka in se po njem ravnali, s svojimi dejanji kažejo, da jim za nauk ni mar, da ne verujejo v nobenega boga in so tako zgolj lažni preroki, ki ne skrbijo za nič drugega kot le za svoj trebuh. Ljudem z različnimi prevarami - tam, kjer prevara ne zadostuje, tudi z njim dano nekakšno državno pravno prisilo - pogosto vzamejo vse imetje in od svojega, v resnici ropa, nobeni žejni duši iz ljubezni ne dajo niti požirka vode. Zato stran z vsemi takimi lažnimi preroki, stran s trgajočimi volkovi v ovčji koži, stran z vsem, kar je tako dolgo trpinčilo ubogo slepo ljudstvo, ga varalo in ropalo; stran s templji, oltarji, svetimi podobami, relikvijami, zvonovi in vsemi drugimi nekoristnimi cerkvenimi pripomočki brez duhovne vrednosti! Odslej bomo sami preverjali

Kristusov nauk, se pustili poučiti pravemu učitelju, ki ga je razsvetlil Bog in se potem po tem nauku ravnali in ga izpolnjevali, pravi učitelj ob naši mizi pa tudi ne bo umrl za lakoto in žejo in tudi gol in bos ne bo hodil'.

29. Prihodnost evropskih držav in Amerike

1 In glej, zdaj se to dogaja v Italiji, ki je bila še pred nedavnim mračnjaška. Pred mnogimi leti se je v nemški državi že zgodilo, prav tako nekoč v Angliji in Severni Ameriki, še bolj pa se to dogaja v današnjem času, da se s hudimi boji očiščuje še več tistega, kar nasprotuje Mojemu prvotnemu nauku. Pogosto sprašujejo: 'Toda Gospod, zakaj dopuščaš, da države konfederacije[1], ki zagovarjajo suženjstvo, dosegajo pomembne zmage nad unionisti[2], naklonjenimi človeku?!'
2 Jaz pa odgovarjam: Pri konfederaciji ni vse slabo, kot bi se komu na prvi pogled zdelo in tudi pri unionistih ni vse samo dobro; in tako oba tabora drug drugemu čistita iverje in bruna iz oči in drug drugemu pometata spred vrat, to pa se po Mojem nauku ne bi smelo dogajati.
3 Ko bo vsak tabor sam očistil svoje oči iverja in brun ter pometel smeti spred svojih vrat, se bosta obe strani kmalu in zlahka sporazumeli in poravnali.
4 Takšni veliki in tudi majhni razdori - tako med ljudstvi in tudi posameznimi ljudmi - so zmeraj posledica neupoštevanja Mojega nauka, ki pravi, naj ne bi nihče svojemu sosedu rekel: 'Pridi, da ti vzamem iver iz očesa!', potem pa bi mu sosed odgovoril: 'Kaj ti mar iver v mojem očesu, ko je v tvojem očesu kar celo bruno! Očisti najprej svoje oko, potem mi šele lahko pomagaš očistiti moje!'
5 Takšnih bojev je bilo že veliko in še veliko jih bo, dokler ne bodo ljudje povsem prevzeli Mojega najčistejšega nauka.
6 Toda vojna v Severni Ameriki ne bo več trajala dolgo. Toda v Južni Ameriki, kjer je babilon še veliko močnejši kot kjer koli drugje na zemlji, bo kmalu nastopila kaznovalna sodba, kajti babilon se mora povsod spremeniti v novi Jeruzalem in svinje poganskih Gadarencev morajo v grobu najti noč svojega propada.
7 Mislim, da sem ti s tem Notabenom za ta čas povedal več kot dovolj in vsak, ki se vsaj malo spozna na štetje s prsti, bo zlahka spoznal, kdaj in zakaj morajo biti stvari prav takšne, kakršne so in v kaj se bodo v kratkem nujno razvile.
8 Po letu, dnevu in uri pa Me ne sprašuj, ker je že vse pred očmi vsega sveta, tako kot vsak lahko zanesljivo napove bližajoči se konec noči, ko na obzorju opazi oblačke, ki jih osvetljuje vzhajajoče sonce.
9 Ljudje, ki imajo kakršno koli moč, naj samo poskušajo spomladi travi in vsem zeliščem, grmičevju in drevesom prepovedati novo rast, jo ovirati, jim prepovedovati poganjati, zeleneti in cveteti, ukazovati vetru in predpisovati pot svobodni streli in kmalu se bodo prepričali, kako velika je njihova nemoč kot posledica njihove neumnosti.
10 Kar rečem in hočem, se tako zanesljivo zgodi, kakor sonce vsako jutro zanesljivo vzide in zvečer zaide. Več ti ni treba reči, čeprav vidim, da bi želel

[1] Konfederacija ameriških držav je bila zveza enajstih južnih držav Združenih držav Amerike, ki so se leta 1860 in 1861 odcepile od Združenih držav Amerike, op. prev.
[2] Unionisti so se poimenovale države na severu Združenih držav Amerike, ki so se v secesijski (državljanski) vojni od leta 1861 do 1865 bojevale proti južnim državam za ohranitev enotnosti države in odpravo suženjstva, op. prev.

vprašati, kako bo ravnala Francija, to trenutno mogočno zemeljsko kraljestvo, glede zdajšnjega vsesplošnega toka luči. In povem ti: Težko se bo uprla Moji volji, saj je to nemogoče!

30. Zakonitost razvoja

1 Da se (Francija) zdaj na videz kaže kot varuhinja babilona, v resnici pa je njegova sovražnica, je kar prav, saj tako odvrača druge, še zelo babilonsko usmerjene države in njihove gospodarje, da bi z združeno močjo spet pomagali na prestol stari noči in potem bi svoja ljudstva še bolj podjarmili kot kadar koli prej. Kajti o prostovoljni dobri volji do ljudstev pri teh starih gospodarjih še zelo težko govorimo. Da trenutno delajo v korist ljudstev, jih silijo razmere. Če bi te razmere lahko odpravili s kakršnimi koli zanje sprejemljivimi sredstvi, bi svojim ljudstvom takoj zapeli drugo in to zelo žalostno pesem in ljudje bi morali znova plesati tako, kakor bi piskala stara španska inkvizicijska piščalka, tega pa si gotovo nihče ne želi.
2 Odpraviti z enim zamahom vse zdajšnje razmere, ki so nekaj vmes med slabimi in dobrimi, bi pomenilo opustošiti dežele in ljudstva. Zato mora vse na tem svetu imeti svoj čas in svoj razvoj. Dokler mošt do konca ne povre in se torej z lastno dejavnostjo ne očisti vseh nečistoč, ni čistega in duhovnega vina.
3 Kdor si želi zgraditi novo in dobro stanovanje, starega ne sme uničiti, dokler ne konča novega; če bi takoj uničil staro, kje pa bi prebival in kdo bi ga med graditvijo novega varoval pred vsakršno nadlogo? Zato je pametneje staro, četudi še tako razcapano in zakrpano suknjo, za silo nositi tako dolgo, dokler se ne zagotovi nova, kot pa gol letati naokrog. In tako mora po Moji najboljši ureditvi zmeraj novo izhajati iz prejšnjega, če hoče biti trajno in trdno.
4 V času, ko sem na zemlji Svoj nauk dajal ljudem, je bilo poganstvo na vse strani razširjeno po vsej zemlji in sicer v različnih oblikah in podobah, Moj nauk pa je bil samo svetla zvezda danica v veliki poganski noči. Zvezdo danico so kmalu in zlahka na gosto prekrili najgostejši nočni poganski oblaki, da so ljudje le tu in tam lahko uganili, kje naj bi bila. Nekateri so rekli: 'Poglej, tu je!', drugi pa 'Poglej, tam je!'. Zgodilo se je, da so kakšno drugo zvezdo imeli za zvezdo danico in jo zelo častili. In tako je tedanje močno poganstvo zvezdo danico zlahka zlilo in združilo s seboj in ljudstvu, ki je spraševalo po zvezdi danici, o kateri je pogosto slišalo govoriti, sebe predstavilo kot edino pravo staro zvezdo danico.
5 Zakrita za oblaki in popačena zvezda danica je pred slepim ljudstvom tudi delala čudežna znamenja v Mojem imenu, ki je zgolj zamenjalo Zevsovo, ljudstvo je bilo zadovoljno, staro poganstvo pa se je tako ohranilo le z malenkostnimi spremembami. Toda Moj nauk so maloštevilni kljub preganjanju ohranili nedotaknjen. Plemenito seme, ki je padlo na rodovitno prst, se je dobro in trdno ukoreninilo, pognalo in rodilo dobre sadove, čeprav na skrivaj, slepe oči babilonske vlačuge jih niso opazile.
6 Iz zvezde danice je postalo sonce, ki zdaj v celoti vzhaja in poganski oblaki tega sonca ne bodo nikoli več toliko prekrili, da bi celo tisti, ki slabo vidi, lahko zamenjal dan za noč.
7 Svetloba Mojega bliska je postala mogočna in poganska noč je nikoli več ne bo zakrila. Kako, sem v tem nota bene jasno povedal.

8 In tako naj v tem zvezku[1] končam tako, da vsakega Svojega prijatelja povabim, naj to ne samo prebere, temveč si to tudi vzame k srcu in verjame, da sem to Svojim prijateljem razkril Jaz sam iz Svoje svobodne milosti, v tolažbo srca in za razsvetlitev razuma duše, za to pa ne zahtevam ničesar razen vaše pristne ljubezni in žive vere.
9 Kdor želi in more Mojemu zemeljsko zmeraj revnemu in zdaj tudi že staremu hlapcu[2] storiti kaj posebnega iz ljubezni do Mene, mu bom to zelo kmalu večkratno poplačal, Amen! To pravim, Jaz, ki sem Gospod, večno življenje in resnica.
10 In zdaj v naslednjem zvezku spet k evangeliju! Še pol dneva bomo v Genezaretu, potem pa se bomo na hitro odpravili skozi deset mest.

GOSPOD V POKRAJINI CEZAREJE FILIPOVE

(Nadaljevanje)

31. Dvom Gospodovih privržencev

1 Kot je bilo povedano že v prejšnjem zvezku, sem v Genezaretu ostal še pol dneva, od zgodnjega jutra do ure čez poldan.
2 Medtem sem posebno blagoslovil Svoje tam še navzoče prijatelje, starega Marka, Kisjono, Filopolda in tudi Marijo, ki se je s Kisjono in Filopoldom podala najprej v Kis, tam ostala nekaj časa in se nato vrnila v Nazaret, kjer je Mojim bratom povedala vse, kar je slišala o Mojem nauku in delovanju, kar je videla in doživela sama. In temu so se bratje zelo čudili, prav tako tudi drugi stari znanci in Jožefovi prijatelji, prijatelji Marije in treh bratov, ki so ostali doma kot tesarji in skrbeli za hišo.
3 Toda ob vsej veri vame jih je veliko skomignilo z rameni in reklo: »Res dela velike stvari in Njegov nauk je resničen, čist in dober; toda če bo preveč pričeval proti jeruzalemskim tempeljskim duhovnikom in proti njim nastopal z vso Svojo božansko močjo in oblastjo, se to ne bo končalo dobro, kajti njihovo mnenje o Njem in Njegovih, gotovo že zelo številnih privržencih, je, kot slišimo, najbolj nespravljivo in strupeno.
4 Med pogani ima že številne in verujoče dobre prijatelje in privržence, toda med judi jih je zelo malo in še ti ga večinoma imajo za velikega preroka, o kakšnem Božjem sinu pa nočejo slišati ničesar in ne vedeti Zanj, čeprav se je ob Njem in z Njim že uresničilo vse, kar so napovedali preroki.
5 Lahko se zgodi, da ga bo doletela kruta usoda Janeza Krstnika, potem se bodo še tisti maloštevilni judje, ki zdaj držijo z Njim, takoj odvrnili od Njega in se iz velikega strahu pred templjem znova zatekli k farizejem ter jim pomagali preganjati Njegove dozdajšnje privržence.
6 Doslej se Mu je uspelo uveljaviti še vsepovsod in se je znal najmočneje upreti vsem, ki so Ga preganjali, zato upamo in trdno verjamemo, da bo s pomočjo Svoje božanske narave in značaja začeto delo uspešno in brez nadaljnjih motenj dokončal z močjo Božje modrosti, ki Ga prežema. Toda svet je zvit in zloben, otroci sveta so mračnjaški in zelo zli. Doslej so še zmeraj znali, gotovo znajo tudi zdaj, sprevreči vse, kar je Bog po prerokih ljudem še tako resničnega, dobrega in modrega razodel in to tako spremeniti v svoje zlo, da

[1] 297. zvezek Velikega Janezovega evangelija v izvirnem zapisu Jakoba Lorberja, opomba založbe Lorber Verlag
[2] Lorberju, op. prev.

celo že po naravi boljši in svetlejši ljudje niso mogli več ločiti starega, povsem božansko resničnega in dobrega, od številnega lažnega in slabega in so morali tako ostati pri posvetnem lažnem in zlu.
7 Naš božanski brat Jezus je že začel na vso moč osvetljevati staro grdo mračnjaštvo in veliko hudobijo farizejev in njihovih zvestih privržencev, tako da se celo že na stotine poganov sonči in greje v Njegovi svetlobi; kljub temu je to, česar se bojimo, v tem svetu še zmeraj mogoče in bi lahko pomenilo žalosten konec pravične vneme našega brata.«
8 S temi besedami so se strinjali številni, Marija in nekaj njenih prijateljev in prijateljic pa ne.
9 Eden je rekel: »Poslušajte, če bo On sam to hotel in dopustil, se morda zgodi, da se bodo zlobneži polastili Njegovega telesa, toda gotovo ne v svojo domnevno korist, temveč v svoj propad, kot je to o Mesiji razločno nakazano pri starih in novih prerokih. Zato je brez pomena in zaman, da nas skrbi Zanj, kajti sam prav dobro in natančno ve, kaj mora storiti za dobro vseh ljudi. Želimo verovati Vanj in tudi bomo ves čas in v vseh razmerah verovali Vanj in ga iz vsega srca slavili kot Božjega sina.«
10 S tem so se vsi strinjali in potem so še veliko govorili o Mojem nauku in dejanjih, zato so v Nazaretu začeli številni iskreneje in trdneje verovati Vame, saj Me celo Moji trije bratje, ki so ostali doma, niso imeli za tistega, za katerega bi Me lahko imeli. Zaradi takšnega pomanjkanja vere potem tudi nisem tako pogosto obiskoval Nazareta in njegovih prebivalcev. Ko so se namreč spraševali, od kod Meni, njim dobro znanemu sinu tesarja Jožefa, takšna modrost in moč, sem rekel: 'Prerok nikjer ne velja manj kot v svoji domovini.' Nato sem z učenci odšel od tam in se kot oseba nisem več vrnil.
11 Po tem pogovoru z Marijo o Meni, je vera Vame postala trdnejša in številni so Me začeli hvaliti in slaviti kot obljubljenega, v Moji osebi na ta svet poslanega Mesijo in sina Davidovega.

32. Gospodova molitev

1 Kot je bilo že povedano, v Genezaretu nisem ostal dolgo zatem, ko sem po blagoslovu odslovil omenjene prijatelje. Z učenci sem se podal po cesti; spremljali so nas Ebal, Jara in trije nam že znani Rimljani. Po vojaški cesti smo se napotili v deset mest, pravzaprav šestdeset krajev, raztresenih delno po dolini reke Jordan, delno ob njej in po okoliških hribih in gričih.
2 Ko sem zunaj Genezareta z vsemi, ki so bili z Menoj, dosegel prvo, dokaj pomembno in prosto vzpetino, sem se obrnil na tiste, ki so Me spremljali in jim rekel (**Jaz**): »Doslej ste Mi sledili iz velike ljubezni, ker dobro veste in verjamete, kdo v Meni je bil pri vas, in koga ste spremljali. Še naprej ostanite v Moji ljubezni in Jaz bom po tej ljubezni ostal še naprej v vas, pri vas in med vami. Za kar boste na tem svetu prosili Očeta v Meni, to vam bo tudi dano. Ne prosite pa za ničeve stvari tega sveta, temveč za večne zaklade Božjega kraljestva, kajti vse drugo, kar potrebujete za življenje na tem svetu, vam bo že tako in tako dano.«
3 **Glavar** je rekel: »Gospod in Mojster, kako naj prosimo, da bi Ti ugajali in da Te ne bi zaman prosili za kaj pravega? Kajti človek na tem svetu lahko zaide v številne stiske, s pravo prošnjo za pomoč pa se lahko obrne samo Nate. Kako pa naj Te prosi in moli?«

4 **Jaz** sem odgovoril: »V vsaki stiski in zagati se s preprostimi besedami v srcu obrnite Name in ne boste prosili zaman!«
5 Ko Me boste prosili za kaj, ne dolgovezite, zlasti pa ne uporabljajte nobenih obredov. V skrivni ljubezenski kamrici srca tiho prosite takole:
6 *Oče naš, ki si v nebesih, ves čas in na vekomaj bodi posvečeno Tvoje ime. K nam naj pride in pri nas ostane Tvoje kraljestvo življenja, luči in resnice. Naj se na tem svetu med nami, ljudmi, uresničuje le Tvoja sveta in pravična volja, kakor se uresničuje tudi v nebesih med Tvojimi popolnimi angeli. Daj nam naš vsakdanji kruh in odpusti nam naše grehe in slabosti, kot jih tudi mi ves čas odpuščamo tistim, ki so se pregrešili zoper nas. Naj nad nas ne pridejo skušnjave, ki se jih ne bi mogli ubraniti in reši nas vsega zla, v katerega zaide človek zaradi premočne skušnjave tega sveta in njegovega hudobnega duha; kajti Tvoji so, o Oče v nebesih, vsa oblast, moč, trdnost in vse veličastje in vsa nebesa so polna vsega tega od večnosti do večnosti!* -
7 Glej, prijatelj, tako naj vsak moli v srcu in njegova prošnja bo uslišana, če bo le resna, vendar naj ne moli samo z ustnicami, temveč iskreno in živo v srcu. Kajti Bog v Sebi je najčistejši duh, zato Ga je treba tudi moliti v duhu in njegovi polni in največji resnici.
8 Ko to spoznaš in dojameš, stori tako in živel boš in tudi vsak, ki bo delal tako!«
9 Po tem Mojem kratkem govoru so se Mi vsi zahvalili, znova sem jih blagoslovil in odslovil še zmeraj vidnega Rafaela, ki je nato kot mogočni blisk švignil v večni prostor. Še zmeraj navzoče Rimljane je njegov odhod zelo prestrašil in so še dolgo zrli navzgor, če bodo morda uzrli njegovo podobo, vendar to ni bilo več mogoče.
10 Nato sem odslovil še druge, ki so Me spremljali in se z učenci odpravil po vzpetini, s katero se je začenjala visoka ravan in po nekaj urah smo prišli v majhen, star kraj, v katerem so živeli večinoma Grki in Rimljani. Nekaj zanemarjenih judov, ki je prišlo tja, je živelo med pogani in imelo zase majhno gostišče, ki je bilo za silo tudi sinagoga.

GOSPOD V GORSKI PELLI

33. Gospod pri gostilničarju v Pelli

1 Ustavili smo se pred gostiščem in naproti nam je takoj prihitel gostilničar z opravičilom, da nas ne more sprejeti, saj naj bi bilo gostišče premajhno za nas, in tudi hrane naj ne bi imel dovolj za vse. Sredi mesta naj bi bilo grško gostišče, preskrbljeno z vsem in tam bi nas lahko dobro postregli.
2 **Jaz** sem rekel: »To sem vedel še preden si se rodil, vendar sem nisem prišel zaradi poganov, temveč zaradi judov, če pa me ti nočejo sprejeti, bom že vedel, kaj Mi je storiti. Naj si ogledamo tvoje gostišče in sinagogo.«
3 **Gostilničar** Me je začudeno pogledal in rekel: »Prijatelj, kdo si, da z menoj govoriš prav ukazovalno?«
4 **Jaz** sem rekel: »Če bi vedel, kdo sem, bi Mi rekel: 'Gospod, sina je hudo zvil protin in številni zdravniki so ga neuspešno zdravili, tako da sem obubožal, sin pa vsak dan trpi vse hujše bolečine. Pomagaj sinu, kajti tebi je vse mogoče' To sem ti povedal zato, ker ne veš, kdo sem.«

5 Ko je gostilničar to slišal, si je mislil: Kako lahko ta tujec, ki še nikoli ni bil v Pelli, ve za mojega sina obolelega od protina in da iz dneva v dan vse huje trpi?
6 Šele nato se je obrnil Name in rekel (**gostilničar**): »Gospod, da nisi navaden človek, sem spoznal šele zdaj; če ti je mogoče ozdraviti mojega sina, potem bom tudi jaz kljub vsej svoji ubožnosti napel vse sile, da tebi in sopotnikom izkažem vso hvaležnost.«
7 **Jaz** sem rekel: »Odpelji Me k sinu in z njim naj bo bolje!«
8 Gostilničar Me je odpeljal v sobo bolnega sina, kjer so ob tožečem in stokajočem sinu žalostno stali njegova mati, bratje in sestre ter prosili Boga, naj bolnika reši trpljenja.
9 **Gostilničar** je rekel domačim: »Ne tožite več, kajti glejte, prišel je tujec zdravnik, ki želi in zna pomagati sinu in trdno verjamem, da to zmore le on.«
10 **Žalostni domači** so rekli: »Če mu je to mogoče, potem je Gospod Bog uslišal naše molitve!«
11 **Jaz** sem rekel: »Da, da, uslišal jih je in zdaj iz lastne moči, ki prebiva v Meni, rečem: 'Ti, ki te je prizadel protin, hočem, da si zdrav, v prihodnje pa ne greši več, kajti trpljenje si si povzročil sam s svojim skrivnim grehom!'«
12 Po teh Mojih besedah je sin v trenutku ozdravel. Rekel sem mu, naj zapusti posteljo, materi pa, naj mu pripravi hrano, toda svežo in čisto. To se je tudi takoj zgodilo, gostilničar in njegov ozdravljeni sin pa nista prav vedela, ali naj se Mi prej primerno zahvalita ali naj Me začneta že kar po božje častiti.
13 **Jaz** pa sem jima rekel: »Ne razbijajta si glave in srca s tem, kako naj se Mi zahvalita, kajti gledam samo na srce in vem, kaj se zdaj dogaja v vajinih srcih. Raje Mi razkaži gostišče in majhno sinagogo.«
14 Gostilničar nato ni več nasprotoval Moji želji, odpeljal Me je v gostilniške sobe, v katerih je bilo nazadnje za nas le dovolj prostora.

34. Gospod v šoli v Pelli

1 Gostilničar nas je odpeljal v sinagogo, v kateri je star rabin nekaj judovskih otrok prav medlo poučeval o Pismu.
2 Rabinu sem rekel (**Jaz**): »Prijatelj, s takšnim poučevanjem boš iz otrok prej ustvaril pogane kakor jude. Če si še sam slabo poučen o Pismu, česa naj se otroci potem naučijo od tebe? Raje opusti poučevanje in počni kaj drugega, da lahko tvoje mesto prevzame boljši učitelj in opravlja ta poklic.«
3 **Rabin** je užaljeno odgovoril: »Prijatelj, mene je za rabina izbrala skupnost. Ta je z menoj zadovoljna, ti kot tujec pa se nimaš pravice vmešavati v način, kako naj poučujem mlade. Tukaj živimo med pogani, zato moram učence poleg našega Pisma poučiti tudi o rimskih in grških šegah in navadah in kar je v njih dobrega tudi pohvaliti, da me nihče ne more poklicati na odgovornost. Na ta svet smo bili postavljeni in moramo poleg Boga, ki več ne dopušča, da mana dežuje iz nebes, služiti tudi svetu, če hočemo živeti od njega.«
4 **Jaz** sem rekel: »Ker so judje, tako kot ti, na Boga čedalje bolj in bolj pozabljali ter začeli služiti svetu že tedaj, ko je On še puščal mano deževati iz nebes, je Bog tudi dopustil, da so zašli v kruto hlapčevstvo sveta in morali v potu svojega obraza skrbeti za skromen kruh. In ker so zdaj prav judje Bogu bolj nezvesti kakor pogani, jim bo tisto malo luči, ki jo še imajo, odvzeto in dano poganom.

5 Kako naj bi bil ti kot rabin Bogu všeč, če pa danes poučuješ judovske otroke po judovsko, jutri pa v isti sinagogi poganske otroke po pogansko, za to pa se pustiš celo plačevati?«
6 **Rabin**, ki Me je že začel imeti za nekakšnega majhnega preroka, ker sem mu povedal stvari, ki jih po njegovem mnenju navaden tujec ne bi mogel vedeti, je rekel: »Bog daj, da bi lahko živel tako, da mi ne bi bilo treba pri poganih služiti kruha, takoj bi opustil svojo pogansko službo.«
7 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj, še pred desetimi leti si bil v Efraimu zelo premožen jud in si imel obilo hrane in pijače. Zakaj si že tedaj držal bolj s pogani kakor z judi?
8 Glej, ker si to brez potrebe počel že tedaj, te je Bog ponižal in te kot poganskega rabina poslal v to pogansko mesto. Da si poleg tega že pred nekaj leti postal tudi judovski rabin, so dosegli tvoji, tebi naklonjeni pogani in ne tukajšnji revni judje in so prejšnjega, povsem judovskega rabina odslovili iz tega kraja.
9 Povem pa ti, da v prihodnje tako ne bo šlo več. Postani povsem jud, kakršen si nekoč že bil, ker te bodo sicer v nekaj dneh nagnali iz tega kraja in na tvoje mesto bo prišel nekdo, ki si to bolj zasluži, kajti prišel sem, da v tem kraju pometem in da bo postal ta kraj - potem ko bodo že v približno petdesetih letih Rimljani do zadnjega temeljnega kamna uničili mračnjaški Jeruzalem - varno zatočišče za vse, ki jih bom imenoval Moje. Dobro premisli o tem, kar sem ti zdaj povedal, saj Mi je bila za to, kar sem ti povedal, dana moč od zgoraj.«
10 Rabin je hotel še nekaj pripomniti, toda gostilničar ga je potegnil vstran in mu povedal, kaj sem storil njegovemu sinu. Rabin nato ni spregovoril besede več, poslal je učence domov in še sam odšel iz sinagoge. Na hitro je obiskal gostilničarjevega ozdravljenega sina in bil nad njim nadvse presenečen, nato pa pohitel v vse njemu znane judovske in poganske hiše ter povedal, kaj se je zgodilo v judovskem gostišču. Kmalu so številni prišli v gostišče, da bi se sami prepričali, kaj se je tam zgodilo.

35. Večerja v gostišču

1 Ko so številni med njimi zagledali nekoč zelo bolnega in zdaj ozdravljenega gostilničarjevega sina, so se Me pogani zbali, tako da se Me niso upali poiskati.
2 Neki **rimski glavar** je celo rekel: »Zdravnik in njegovi sopotniki morajo biti višja bitja, kajti nam, ljudem, česa takega brez zdravil še nikoli ni uspelo.«
3 Z učenci sem bil že v gostišču, vendar Me tistega dne, ki se je začel že zelo prevešati v noč, ni videl nihče od številnih gostov v gostišču.
4 Ko so se ljudje polni občudovanja in delno tudi strahu pred Menoj, že odpravili domov, je **gostilničar** prišel k nam in Mi rekel: »O ti, veliki Gospod in Mojster, vse bi bilo krasno, dobro in prav, če bi le imel dovolj hrane za vse vas. Vina sploh nimam, bom pa poslal ponj v grško gostišče. Imam nekaj pšeničnega in ječmenovega kruha in tudi nekaj prekajenega ovčjega mesa in zelo bi bil vesel, če bi se s tem zadovoljili za danes, jutri pa bom po vseh močeh bolje poskrbel za vas.«
5 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj, sem nismo prišli zaradi hrane in pijače, dovolj nam bo, kar imaš. Zaradi vina ne skrbi in si ne delaj nepotrebnih stroškov, pojdi v klet in tam boš našel prej prazne mehove zdaj polne vina. Kajti tisti, ki je

zmogel ozdraviti tvojega sina, zmore tudi tvoje prazne mehove napolniti z vinom. Z otroki pojdi v klet in nam prinesi več vrčev, polnih vina.«
6 Gostilničar, kar najbolj presenečen in zaupljiv, je takoj pograbil več vrčev, jih umil, nato poklical otroke in ženo ter jim povedal, kaj sem mu rekel. Kar najhitreje so se odpravili v klet in ostrmeli, ko so zagledali prej prazne mehove, polne najboljšega vina.
7 Takoj so napolnili vrče in nam jih prinesli, gostilničar z ženo in otroki pa ni vedel, kako naj bi se Mi zahvalili. Čudež se jim je zdaj zdel manjši od Moje pripravljenosti, da jih tako zelo osrečim. Kajti že od ozdravitve sina niso niti najmanj dvomili o tem, da Mi je mogoče vse, kar koli bi se Mi zahotelo.
8 Jaz pa sem ponovil, kar sem jim rekel že ob ozdravitvi sina, da je Zame pomembno le srce, in potem so vsi veseli odšli ven.
9 **Žena** je rekla možu: »To mora biti velik prerok. Morda je celo prerok Elija, ki naj bi nekoč prišel? Zato ga moramo kar se da spoštljivo postreči.«
10 **Gostilničar** je rekel: »Poskrbi za mizo! Naj je Elija ali celo še kaj višjega - nazadnje celo sam obljubljeni Mesija -, trenutno to niti ni pomembno, poskrbimo, da bodo ti čudoviti gostje zadovoljni.«
11 Vsi so se lotili priprave jedi, gostilničar nam je prinesel kruh in nas prosil, naj ga zaužijemo, kar smo tudi storili. Kmalu nato so na mizo prinesli prav okusno pripravljene jedi in še več svetilk, da je bila jedilnica prav dobro razsvetljena.
12 Začeli smo jesti, učenci pa so se pogovarjali o zgodovini Izraelcev - začetnem času njihovega prihoda iz puščave v te dežele in o vojnah, ki so jih vodili z Moabiti in pozneje s Filistejci, gostilničar pa je povedal še marsikaj o nastanku starega mesta Pelle in o vsem, kar je mesto že moralo prestati. Jaz pa sem počival in sem govoril le malo.
13 Tako je minilo nekaj ur in gostilničarju, ki Mi je ponudil dobro posteljo, sem rekel (**Jaz**): »Pusti to - kar tukaj za mizo bomo ostali in počivali vso noč.«
14 To je bilo gostilničarju kar prav, saj je tudi postelj imel le malo. Ni pa nas želel zapustiti in je tako vso noč ostal pri nas za mizo. Noč je minila mirno, nič ni zmotilo njenega miru.

36. Gospod in rimski glavar

1 Gostilničar je bil že zgodaj zjutraj prvi na nogah in naročil vse potrebno za pripravo dobrega zajtrka, tako da so bili njegova žena, otroci, drugi služabniki in dekle polno zaposleni. Mi pa smo tudi takoj nato vstali s počivalnikov in klopi ob mizi in se za kratek čas podali na prosto. Iz tega kraja je bil prav čudovit razgled nad velik del lepe doline reke Jordan in nad dolgo in široko in še zelo rodovitno visoko planoto.
2 Jutro pa ni potekalo tako mirno kakor noč, kajti ko smo se vračali v hišo na zajtrk, smo pred hišo zagledali veliko ljudi, večinoma poganov. Ni manjkal niti že omenjeni glavar s še nekaterimi podrejenimi niti star rabin.
3 Zavzeto so se zanimali za čudežno ozdravitev sina, prizadetega od protina, in tisti, ki so jih spraševali, so jim povedali, kako se je vse zgodilo, čemur so se vsi nadvse čudili.
4 Nato je **glavar** resno rekel: »Veste kaj! Človek, ki je zmožen takšnih stvari, ne da bi uporabil kakršen koli zunanji pripomoček, je Bog in ne več človek. Že večkrat sem videl čudeže, ki so jih naredili nekateri čarodeji - toda kmalu sem

tudi ugotovil, kako jih delajo; kdo pa lahko ugotovi, kako je ta človek ozdravil bolnega?«
5 Nekateri so sicer menili, da imam tako kakor drugi čarodeji tudi Jaz kar številno spremstvo in nazadnje človek ne more vedeti v kakšen namen.
6 **Glavar** pa je ostal pri svoji trditvi, ni se pustil zmesti in je rekel: »Njegovi sopotniki ne bi nikoli mogli okrepiti Njegovih besed in volje, kajti pri zdravljenju takega bolnika, kot je bil sin judovskega gostilničarja, z morebitnim dogovarjanjem ali skrivnim sodelovanjem ne bi dosegli nič. Vsi tukaj se lahko dogovorimo, da vso svojo voljo odločno usmerimo v ozdravitev moje najstarejše hčere, ki že več kot tri polna leta leži bolna zaradi neozdravljive bolezni in ne bomo nič dosegli. Če pa bi ta človek le hotel, bi moja hči zanesljivo takoj ozdravila, kot je ozdravil gostilničarjev sin.«
7 Tako so se pred gostilničarjevo hišo ljudje pomenkovali o Meni, medtem pa sem Jaz z učenci že zajtrkoval, saj smo se, ne da bi nas ljudje opazili, vrnili v hišo skozi zadnji vhod, gostilničar pa je domačim in otrokom naročil, naj Moje navzočnosti ne izdajo, razen če bi jim to naročil Jaz sam. Prav tako ljudem niso smeli ničesar povedati o čudežnem nastanku vina.
8 Ko smo končali z zajtrkom, sem rekel gostilničarju (**Jaz**): »Naj pridejo k Meni glavar s svojimi podrejenimi, star rabin in grški gostilničar, govoril bom z njimi.«
9 Gostilničar je pohitel ven in pripeljal omenjene.
10 Ko so vstopili k nam v sobo, je glavar že povprašal po Meni.
11 **Gostilničar** ga je pripeljal Predme in rekel: »Pred Tem, ki sedi na tem odmaknjenem stolu, bom zmeraj upognil koleno!«
12 **Glavar** je rekel: »Tudi jaz, prijatelj.«
13 **Glavar** se je globoko priklonil pred Menoj in rekel: »Veliki Mojster, Ti sam si v tej hiši naredil čudež, za kakršnega nikoli prej nismo slišali in to je zame dokaz, da nisi človek, kakor smo mi, temveč moraš biti zares bog. Če pa to nedvomno si, pa nam zdaj izkaži veliko milost in povej, kako je z našimi verskimi zadevami.
14 Vse sem preveril: naš nauk o številnih bogovih in razmišljanja staroegipčanskih, grških in rimskih posvetnih modrecev. Natančno sem proučil tudi judovski nauk o enem Bogu, vse judovske preroke in modrece, ki jih je težko razumeti, večinoma sploh ne, saj snov podajajo preveč fantazijsko in pogosto celo nepovezano, ter opisujejo podobe, ki so jih oni morda razumeli, razen njih pa jih je razumelo le zelo malo drugih ljudi. Poleg tega sem se o nadčutnih stvareh, o njihovem pojmovanju bogov in njihovem drugačnem gledanju na nadaljevanje življenja človeške duše po smrti pogovarjal tudi s številnimi ljudmi iz najbolj oddaljenih jutrovih dežel, prav tako tudi z ljudmi na jugozahodu in severozahodu Evrope.
15 Kaj pa sem izvedel iz vsega tega? Odkrito povem: vse drugo, le tega ne, kar sem iskal - resnico, ki bi me prepričala in bi jo razumel.
16 Vera v enega ali več nevidnih božjih bitij je navzoča povsod - toda kako različna je! Ni potrebno, da bi zdaj našteval skoraj neskončno zmedo vseh mogočih nadčutnih fantazij glede bogov in nadaljevanja življenja duše po telesni smrti, temveč je pomembno samo pravo vprašanje: V katerem nauku je resnica? Ali imajo prav tisti, ki verjamejo v številne bogove ali tisti, ki verujejo le v enega Boga?

17 Če pogledamo naše rimsko pravo, ki je gotovo dobro in najbolj uporabno za obstoj človeških skupnosti ali celo ljudstev, se zdi naš sicer že zelo popačen nauk o številnih bogovih, ki je nazadnje podlaga za naše modre in kar se da pravične državne zakone, še najbolj upoštevanja vreden. Toda judovski nauk z vero v enega Boga, ki je zelo podoben prvotnemu egipčanskemu, se mi kljub temu zdi veliko bližji veliki življenjski resnici, čeprav je zdaj med judi veliko bolj popačen kakor naš. Če človek namreč kritično opazuje skrajno brezbožno in brezvestno početje judovskih duhovnikov v Jeruzalemu, mora priznati, da je veliko neumnejše in slabše od početja naših različnih svečenikov.
18 Ti, božanski čudodelnik, z malo besedami mi boš gotovo zmožen postreči s pravo resnico!«
19 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj Pelagij in glavar tega mesta ter še treh drugih mest: Abile, Golana in Afeka! Sem sem prišel predvsem zaradi tebe, saj sem dobro vedel, da že skoraj trideset let zavzeto iščeš resnico, toda ni ti je še uspelo najti.
20 Ker si resnico iskal tako kakor le malo pripadnikov tvojega ljudstva in položaja, sem prišel k tebi Jaz kot večna praresnica sama in ti si v Meni že našel najpopolnejšo, najsvetlejšo in najčistejšo resnico; Moja luč te bo vseskozi presvetlila, da boš ti sam postal luč številnim drugim.
21 Toda tvoja najstarejša hči Veronika je bolna in noben zdravnik ji ne more pomagati; če verjameš in si želiš, naj bo bolje z njo!«
22 **Glavar**, povsem skrušen od veselja, je rekel: »Da, Gospod in Mojster poln božanske moči, verjamem to, čeprav jih morda v to verjame le malo v vsej Judeji, kot njen oče pa si gotovo nadvse želim, da bi hči ozdravila. Vendar nisem vreden, da bi Ti, najsvetejši, stopil pod streho moje poganske hiše in ozdravil mojo hčer, ki je že na pragu smrti!
23 Da pa Tvojim besedam povsem verjamem, dokazuje že to, da se nisem začudil, da si Ti kot tujec, ki te pokrajine nikoli prej ni obiskal, poznal Moje ime, ki sem ga prejel od tega mesta kot počastitev in vedel za mojo oblast nad tremi mesti, ki si jih imenoval, pa tudi za ime moje bolne hčere. Duša mi pravi, da si Bog in da Ti je mogoče vse. Tudi verjamem, da bo hči zagotovo ozdravila, če nad njo spregovoriš le besedo!«
24 **Jaz** sem odgovoril: »Resnično, takšne vere nisem našel niti med izraelskim ljudstvom! Naj se ti zgodi po veri! Pošlji nekoga v svojo hišo in naj pripelje sem tvojo, zdaj že zdravo hčer, da se bo okrepila s tem vinom in kruhom!«

37. Ozdravljena Veronika se zahvali Gospodu

1 Ko je glavar slišal te Moje besede, je bil presrečen, takoj je odposlal enega od svojih podrejenih k sebi domov. Ta je našel hčer sicer še v bolniški postelji, toda zdravo, svežo in živahno, z željo, da bi vstala iz nje, vendar ji je to mati preprečevala, saj je menila, da je nenadno izboljšanje hčerinega zdravja zagotovo le zadnji plamen njenih življenjskih moči, ki mu bo sledil prav tako nenadni padec moči in tudi zanesljiva smrt.
2 Podrejeni je mater seznanil s prav tako nenadno ozdravitvijo sina judovskega gostilničarja in ji povedal, da je zdaj sin krepak in zdrav in da je čudežno mogočni zdravnik gostilničarjevega sina ozdravil brez kakršnega koli zdravila, zgolj z besedo. Na enak način je pred nekaj trenutki, po glavarjevi prošnji polni

vere, s svojo nepopisno vsemogočno besedo tudi njuno hčer ozdravil vsega trpljenja.
3 Mati naj temu zaupa in dovoli ozdravljeni hčeri iz postelje ter jo celo pripelje k judovskemu gostilničarju, kjer še zmeraj bivajo čudežni zdravnik s sopotniki in tudi glavar. Hči naj bi se tam še dodatno okrepčala z vinom in hrano.
4 Po tem pogovoru je mati dovolila Veroniki vstati iz postelje.
5 Ta je vstala hitro kakor puščica in se oblekla tako lepo, kot je bilo le mogoče, kajti pred Menoj se je hotela pojaviti čista in mična, kot da bi jo povabil kralj.
6 Ko je bila oblečena in si nadela nakit, je vzela še najlepši zlat kelih, da bi Mi ga podarila.
7 K nam je prišla v spremstvu matere in podrejenega in njeno prvo vprašanje je bilo (**Veronika**): »Kje je moj zdravilec, moj Bog in moj Gospod?«
8 **Jaz** sem odgovoril: »Jaz sem to! Pridi in okrepi srce z vinom in kruhom, ki sem ga iz nebes postavil na to mizo.«
9 Ko je **Veronika** to slišala, je pokleknila Predme in rekla: »O Ti moj dobri, dragi in božanski zdravilec, kako naj se Ti jaz kot revna, grešna poganka zahvalim za Tvojo izkazano mi nadvse veliko in nikoli zasluženo milost, da bi moja zahvala ugajala Tvojemu božanskemu srcu?«
10 **Jaz** sem rekel: »Vstani in sedi k Meni, pij in jej - kajti to bo še bolj okrepilo tvoje srce in dušo, potem pa se bomo v vsej ljubezni in nebeški nežnosti pogovorili o edini vrsti zahvale, ki Mi je všeč.«
11 Nato je nadvse lepa **Veronika** vstala, Predme postavila zlat kelih in rekla ganjena, vendar pri tem še zmeraj po rimsko resna: »O Ti, najbolj veličastni vsega veličastja, gospodar vseh gospodarjev, kralj vseh kraljev, bog vseh bogov, ne zavrni te moje male dragocenosti! V svoji duši vem in čutim, da to Tebe ni vredno; toda pomisli, da Ti to izroča srce, ki Te ljubi in si ga samo Ti ozdravil, zato daru ne zavrni!«
12 **Jaz** sem rekel: »Da, kar Mi izroča takšno srce, bom tudi sprejel in zdaj bom iz tega keliha pil vino; Jaz pa ti dajem Svojo kupo, iz katere sem pil in iz nje izpij vino.«
13 **Veronika** je vzela Mojo zgolj glineno kupo, pila iz nje in nato rekla: »O, koliko kraljestev je ta kupa več vredna kakor kelih, ki sem si Ti ga dovolila izročiti; potem ko sem pila iz te kupe, čutim, da nisem pila samo najbolj krepilnega vina za telo, temveč sem pila tudi moč večnega življenja svoje duše!
14 Z menoj pijte iz te kupe vsi, ki še dvomite o večnem življenju svoje duše in okrepljeni boste za večno življenje.«
15 Nato je kupo nalila do vrha in jo ponudila očetu, ki dotlej še ni pokusil našega vina. Izpraznil jo je, kupo poljubil in jo, ko se Mi je zahvalil, znova postavil pred hčer.
16 Glavar se ni mogel dovolj načuditi nadvse okusnemu vinu in rekel, da je zdaj začel čutiti, da ima dušo, ki v sebi čuti, da se življenje nadaljuje in je zato nadvse srečen. Nato so pili še njegova žena, njegovi podrejeni in nazadnje še grški poganski gostilničar.
17 Ko je **grški poganski gostilničar** pokusil vino, je takoj vprašal judovskega gostilničarja: »Od kod je to vino? V življenju in tudi kot gostilničar nisem nikoli okusil takšnega vina! Za posebne goste, če ga želijo, imam v kleti zelo dobro vino in sem ti že pogosto pomagal z njim, lahko pa tudi pričaš, da ti nikoli nisem postregel s slabim. Toda takšnega vina nisem imel nikoli. Kje si ga dobil? Povej mi, da si ga priskrbim tudi sam.«

18 **Judovski gostilničar** je rekel: »Prijatelj, to ne bo zlahka mogoče, kajti takšna trta ne raste nikjer na zemlji. Ali nisi slišal, kaj je veliki čudežni zdravilec rekel hčeri našega pravičnega glavarja, od kod je vino? Glej, iz Božjih nebes je, toda ne iz nebes vašega izmišljenega boga Bakha, temveč iz nebes našega enega in edino pravega Boga, katerega odposlanec je zagotovo prav ta čudežni zdravilec. Tako je in nič drugače, v tej pokrajini boš za svoj denar težko kupil takšno vino.«
19 **Grški gostilničar** je vprašal: »Kako pa si ti prišel do njega?«
20 **Judovski gostilničar** je odgovoril: »Tega ne sprašuj mene, temveč velikega Mojstra, ki so mu, kot se zdi, mogoče vse stvari in o katerem zdaj tudi jaz verjamem, da je to, kar sta rekla glavar in njegova hči. Govori torej z Mojstrom, kajti jaz kot slaboten človek in še poln duhovne slepote in neumnosti ne vem ničesar in tudi ničesar ne razumem.«
21 Grški gostilničar ga nato ni spraševal ničesar več.

38. Gospodovo svarilo rabinu

1 Stari rabin, ki si dotlej še ni upal pokusiti vina, je stopil k Meni in Me prosil za dovoljenje, da bi smel pokusiti čudežno vino.
2 **Jaz** sem rekel: »Bolj si pogan kot vsi drugi pogani, ne da bi pomislil, da nihče ne more služiti dvema gospodarjema, ki sta si nasprotna, ker mora biti nujno prikrito sovražen enemu ali drugemu, pri tem pa mora vsakemu izpolniti tisto, kar zahteva. Ali lahko kdo hkrati služi Bogu in mamonu[1] tega sveta? In prav to si ti že dolgo počenjal. Zato spremeni svoje srce in spij vino resnice, da bo svetlo v tvoji duši!«
3 Rabin je nato vzel kupo z vinom in ga spil do dna.
4 Ko je vino spil, je tudi on začel zelo hvaliti vino in Mojo moč in ob koncu svoje hvale je z znova napolnjeno in visoko dvignjeno kupo rekel (**rabin**): »Da, ti si Tisti, ki ga vsi judje in tudi pogani že dolgo zaman čakajo. Zato slava Tebi, Davidov sin in slava vsem ljudem na zemlji po Tebi! Slava Bogu na višavah in Tebi, Njegovemu sinu!«
5 **Jaz** sem rekel: »Zdaj si dobro govoril, toda če boš znova slavil glavne rimske bogove, pa smrt ne bo daleč. Biti pravi prijatelj vsem ljudem, naj bodo judje ali pogani, je dobro in prav in to je tudi Moja volja - kajti tudi Jaz pustim, da Moje sonce sije in sveti enako nad judi in pogani; toda ljudi, ki živijo v stari slepoti, še krepiti v njihovi blodnji, namesto da bi jih popeljal na pot praluči iz resnične, čiste in nesebične ljubezni do bližnjega, je slabše kakor biti tat in cestni ropar. To si zapomni, ti, stari dvojni učitelj, ki z žarečo vnemo občasno poučuješ jude o Abrahamovem, Izakovem in Jakobovem Bogu, nato pa se odpraviš v pogansko šolo, kjer pred pogani istega Boga razvrednotiš in zasmehuješ. Bodi ali povsem jud ali pogan, če poganstvo bolj pomiri tvojo kameleonsko dušo.«
6 **Rabin** je rekel: »Gospod, bodi milosten in usmiljen z velikim grešnikom pred Teboj in odpusti mi številne in velike grehe!«
7 **Jaz** sem rekel: »Kar se Mene tiče, ti jih odpuščam, vendar tudi glej, da ti jih bodo odpustili ljudje, ker si zaradi zaslužka zelo škodoval njihovim dušam.«

[1] Mamon - pohlep po bogastvu. Mamon označuje lažnega boga denarja ali hudiča, ki v ljudeh vzbuja željo po bogastvu, op. prev.

8 **Glavar** Mi je nato dejal: »Gospod, zadevo bom zanj uredil že jaz, on pa je zdaj tudi sam dojel, kaj mora početi v prihodnje. Menim, da poganskega svečenika ne potrebujemo več. Naše otroke lahko poučuje v branju, pisanju in računanju isti, poganski ali judovski učitelj in tudi ta rabin lahko še naprej poučuje naše otroke v omenjenih treh predmetih. Kar zadeva Božji nauk, pa bom že jaz kar najbolje poskrbel za to, da se bo naše staro mnogoboštvo spremenilo v enoboštvo. Zdaj pa Te prosim, Božji Mojster in Gospod in odslej tudi naš Bog, da nam, doslej še poganom, pokažeš pravo pot, po kateri naj bi v prihodnje hodili, kajti tičimo še v starem mračnjaštvu.«
9 Nato sem začel pridigati o Božjem kraljestvu na zemlji in sem navzoče pogane poučil o vsem tako, kot sem to že storil v drugih krajih.
10 Pouk je trajal polnih sedem ur, torej skoraj tri ure čez poldne in vsi so verjeli Vame, tudi tisti, ki so bili zunaj hiše, saj so Moje besede poslušali skozi odprta okna.
11 Ko sem nehal pridigati, so šele prinesli kosilo, ki so se ga morali udeležiti tudi tisti zunaj hiše, ki so začeli verovati.

39. Učenci in Gospod poučujejo prebivalce Pelle

1 Po obedu, ki je trajal več kot uro, sem se z glavarjem odpravil po mestu in ozdravljal bolnike in sledila Mi je čedalje večja množica. Moji učenci pa so ostali v gostišču in poučevali jude.
2 Proti večeru sem se z glavarjem vrnil v gostišče, kjer so imeli učenci več kot dovolj opraviti z judi, ki so Me nazadnje začeli imeti za obljubljenega Mesijo, vendar še zmeraj niso mogli dojeti, zakaj sem tako neopazno prišel na ta svet, saj je vendar veliki kralj David o Meni rekel: 'Razširite vhode in povišajte vrata, da bo vstopil kralj slave! Kdo pa je kralj slave? To je Gospod Jehova Sabaot!'
3 Tile, judje iz Pelle, pa niso vedeli, da se je ob Mojem prihodu na ta svet v nekem kraju razširil vhod in so se povišala vrata.
4 Moj nauk in znamenja, ki sem jih delal, so se sicer povsem ujemali s tistim, kar sta zlasti preroka Izaija in Ezekiel napovedala o obljubljenem Mesiji, toda Moj prihod med ljudi na ta svet se menda ni ujemal povsem s tistim, kar so preroki napovedali o Mesiji, zato so imeli učenci z judi kar precej težav.
5 Ko sem z glavarjem, njegovimi podrejenimi, njegovo ženo in ozdravljeno hčerjo in tudi z ozdravljenim gostilničarjevim sinom vstopil v sobo, so judje utihnili in Me opazovali, ali bodo na Moji osebi zagledali kar koli posebnega.
6 **Jaz** pa sem jim rekel: »Mir z vami! Tisto, kar iščete na Meni in bi radi našli, ne prihaja in nikoli ne bo prihajalo z zunanjim bliščem, temveč je v človeku.
7 Da, judje bi zares morali ob Mojem prihodu na ta svet razširiti vhod v svoje srce in povišati vrata svoje duše, toda za Davidove pozive jim že dolgo ni več mar. Zato so tudi prišli v babilonsko ujetništvo in postali sužnji poganov, iz tega suženjstva pa se ne bodo nikoli rešili, če bodo vztrajali pri stari trmi.
8 Drugače pa je bilo s pogani. Ob Mojem prihodu so takoj razširili vhod v svoja srca in tako povišali vrata v svoje duše, da so segala nad vse zvezde. Zato bo judom luč tudi odvzeta in dana poganom.«
9 Ko sem to povedal judom, je to nekatere razjezilo, toda pogani so Me začeli zelo hvaliti.
10 **Glavar** je nato glasno rekel judom: »Kaj še počnete in iščete tukaj, če ob vsem tem, kar tukaj pred nami dela Gospod, še ne morete verjeti? Vrnite se v

svoje mračne kamre in ostanite tam v svoji stari noči dvomov in nam ne zasedajte že tako ozke sobe!«
11 Po teh zelo ukazovalnih glavarjevih besedah so nejeverni judje odšli ven, tisti, ki so že nekoliko verjeli, pa so ostali in se hoteli z učenci pogovoriti o tem in onem.
12 **Jaz** pa sem jim rekel: »Iz ust Mojih učencev ste slišali vso resnico, kakšne druge in nadaljnje resnice pa ni. Verujte in ravnajte po njej in boste tudi vi širše in višje razsvetljeni v svojih srcih in dušah.
13 Zunaj, pri poganih, pa se pozanimajte, koliko sem jih danes popoldne ozdravil in koliko rešil vsega njihovega trpljenja, tako da se boste razsvetlili s pomočjo poganov in ne pogani po vas! Luč je sicer prišla od judov, toda pogani so jo zagledali in prepoznali prej kakor judje in tako bo luč pri njih tudi ostala, judje pa jo bodo morali dobiti od poganov, če jo bodo hoteli imeti. Pojdite torej tudi vi ven in naj vas pogani razsvetlijo!«
14 Ko so bolj verujoči judje slišali te Moje besede, so se takoj odpravili na prosto k vriskajočim poganom, ki so v Meni slavili in častili Abrahamovega, Izakovega in Jakobovega Boga in so bili tem bolj presenečeni, ker so te hvalnice slišali iz ust poganov in njihovih ozdravljenih bolnikov. Nato je začela verovati tudi večina judov, odšli so domov in se pogovarjali o vsem, kar so že prej slišali od učencev in kar sem jim povedal še Jaz. Hvalnice poganov so zelo razširile njihova srca, misli pa povišale njihove duše, začeli so spoznavati, kaj je David nakazoval s svojim psalmom.
15 Mi pa smo se lotili okusno pripravljene večerje in se pogovorili še o marsičem, kar se je zgodilo tisto popoldne.

40. Gospod in glavar na griču opazujeta porajanje jutra

1 Po obedu so se Mi glavar, njegova žena in hči Veronika zahvalili za vse, česar so bili deležni od Mene.
2 **Jaz** pa sem jim rekel: »Po eni strani vam je pomagala vaša vera, po drugi pa Jaz po vaši veri in vaši hitro vzplameneli ljubezni do Mene in po Meni tudi do Tistega, ki prebiva v Meni, in ga boste še bolje spoznali, ko se bo kmalu nad vas izlil Moj duh večne resnice in modrosti. Zdaj pa se tudi vi odpravite domov in počivajte do jutra, potem pa spet pridite sem in pogovorili se bomo še o marsičem.«
3 Nato so glavar in vsi, ki so bili z njim, vstali, in se po časti, ki so Mi jo izkazali, podali v svoja bivališča ter se še dolgo v noč pomenkovali o vsem, kar se je zgodilo čez dan.
4 Star rabin in grški gostilničar pa sta ostala pri nas vse do polnoči in se v kotičku sobe pomenkovala o nejeveri nekaterih judov, ki bi bili morali biti najbližji resnici.
5 In **rabin** je nazadnje rekel: »Potrjuje se tudi beseda prerokov: 'Posvetno modrim in razumnim bo ostalo skrito, razodelo pa se bo mladoletnim otrokom!' Nekoč so otroci luči zmeraj sedeli ob polni skledi kruha svetlobe iz nebes in jim ni bilo treba trpeti lakote; in prav zato, ker niso morali trpeti ne lakote ne žeje, so pozabili na veliko vrednost hrane iz nebes in se obrnili h gnusni hrani sveta, kakor sem žal storil tudi sam.
6 Toda pogani, lačni svetlobe, so opazili, da izvoljeni otroci luči čedalje bolj obračajo hrbet svetlobi svoje nebeške hrane, zato so prišli k nam in se polastili

polne sklede. Z veliko zavzetostjo so prebirali naše knjige in se tako že vnaprej nasitili z našim kruhom iz nebes in so zdaj veliko močnejši kakor mi in tudi Gospoda so spoznali veliko laže in natančneje kakor mi. Toda tudi mi, judje, ga bomo spoznali.«
7 Judovski in grški gostilničar sta dala rabinu prav in se tudi podala k počitku.
8 Jaz pa sem z učenci tudi to noč, vse do jutra, počival ob jedilni mizi.
9 Zjutraj sem vstal od mize in pustil učence počivati. Hitro sem se podal na prosto, na nasprotni konec tistega kraja. V hiši nihče ni vedel, kam sem odšel.
10 Le neki glavarjev služabnik Me je opazil, ko sem hodil skozi kraj in to hitro sporočil že zbujenemu glavarju. Ta se je kar najhitreje oblekel in pohitel za Menoj v smer, ki mu jo je omenil služabnik.
11 Ko je prišel do prej omenjenega konca mesta, Me je zagledal na griču in se hitro povzpel k Meni.
12 Ko je prišel k Meni, se je pred Menoj globoko priklonil in Me vprašal, kaj Me je pripravilo, da sem se sam, brez učencev, podal na jutranji sprehod na ta vzhodni del mesta Pelle.
13 **Jaz** sem rekel: »Le malo bolj potrpežljiv bodi in kmalu boš izvedel. Naj najprej nad obzorjem vzide sonce, pa ti bom razkril, zakaj sem to jutro izbral prav ta kraj.«
14 Sedla sva na gladko bazaltno skalo, s katere sva lahko v miru opazovala jutranje prizore.
15 Na obzorju so plavali zlato obrobljeni oblački in z najinega mesta je bilo videti le malo višjih hribov, saj se je pokrajina od kraja, kjer sva bila, deloma vse bolj zniževala proti daljnim puščavam Evfrata; zato pa je bil sončni vzhod toliko lepši, saj se je krvavo rdeče sonce dvigalo kot iz globine in začelo proti zahodu barvati visoke gorske vršace in tudi glavar je zelo hvalil čudovito igro narave.
16 Ob tem Me je vprašal, kako to, da so tudi Meni, ki so Mi vsak trenutek na voljo neskončno večje lepote nebes, všeč takšne zemeljske naravne lepote.
17 **Jaz** pa sem mu odgovoril: »Prijatelj, če mojstru samemu ne bi bila všeč njegova dela, komu pa naj bi bila? Ali misliš, da bi Mojster ustvaril vse te stvaritve, če si jih zagotovo že dolgo pred njihovim nastankom ne bi najrazločneje predstavljal v duhu in nato v njih ne bi nadvse užival? Če vidiš, da so mi všeč ti jutranji prizori, ti bo zdaj jasen tudi razlog za to.«
18 **Glavar** je rekel: »Glej, o Gospod in Mojster, če zdaj pretehtam Tvoj odgovor, ki je bistrejši od najbolj bistre vodne kapljice, se čudim lastni neumnosti, da se česa takega nisem spomnil sam od sebe, saj niti nisem tako zelo zabit in ne samo da trdno verujem, temveč tudi prepričano vem, koga imam po Tvoji neizmerni milosti v Tebi pred seboj.«
19 **Jaz** sem rekel: »Ne beli si glave; na tem svetu sem vse uredil tako, da se mora vse postopno razkrivati in razvijati, dokler se dokončno ne razvije in razkrije. Poglej nastanek dneva, razvoj rastlin, živali in še toliko bolj človeka, in zlahka boš spoznal, zakaj ti pri prvem vstopu v Moje kraljestvo ne more biti vse takoj tako razumljivo, kot ti bo nekoč pozneje, ko se bo Moj duh v tebi vse bolj širil in boš v trenutku več dojel in jasneje razumel, kot ti je to bilo mogoče ob vsem tvojem premišljevanju vsa ta leta. Lahko si miren, saj si že na najboljši poti. Zdaj pa le naprej opazujva lepe jutranje prizore.«

41. Učenci iščejo Gospoda

1 Nato sva opazovala številne jutranje pojave, razlagal sem jih glavarju, ta pa je bil za to hvaležen in se ni mogel dovolj načuditi, saj je v njem še iz njegove najzgodnejše mladosti iz fantazijske zakladnice poganstva tičalo veliko starega mističnega, česar se ni mogel takoj znebiti.
2 Kaj pa se je medtem dogajalo v našem judovskem gostišču?
3 Ko so Me učenci ob prebujanju pogrešili, prav tako tudi gostilničar z družino, je postalo vsem tesnobno pri srcu in so na vse konce in kraje poizvedovali, kam in zakaj sem to jutro odšel kar sam.
4 **Peter** je rekel: »Odkar smo pri Njem, vam je vsem znano, da se vsako jutro še pred sončnim vzhodom odpravi na prosto. Se bo že vrnil ob pravem času, zato ne bodimo tako prestrašeni in zaskrbljeni!«
5 **Jakob** je pripomnil: »Sicer imaš prav, toda bolje kot kdor koli izmed vas tudi vem - saj sem že od Njegovega otroštva neprenehoma ob Njem in se ukvarjam z Njim -, da se pogosto rad za krajši čas skrije Svojim ljubljencem, potem pa rad vidi, da Ga ti prav zavzeto iščejo in se zelo razveselijo, ko Ga znova najdejo. Zato Ga začnimo iskati tudi zdaj in to zelo zavzeto.«
6 Juda Iškarijot je tudi hotel nekaj pripomniti, vendar nasprotnega, toda Janez mu je takoj ostro segel v besedo in rekel: »Bil si, si in ostajaš Njegov učenec, ki še ni sprejel niti trohice duha resnice; večinoma si domišljav modrec, lažeš sebi in drugim. Najbolje storiš, če molčiš in pustiš, naj govorijo tisti, ki govorijo v Njegovem duhu in to po Njegovi milosti tudi zmorejo.«
7 Okarani učenec ni rekel ničesar več in je šel ven, kjer je srečal nekatere jude, ki so ga vprašali, ali sem v hiši in kaj počnem.
8 **Učenec** pa je odgovoril: »Pojdite noter in Ga poiščite kar sami; nisem pooblaščen, da lahko o Njem komur koli kaj povem.«
9 Nato je učenec šel naprej in si ogledal staro mesto, katerega hiše so bile večinoma zgrajene iz črnih bazaltnih kosov, saj je bilo v tisti pokrajini le malo gradbenega lesa.
10 Učenci, ki so ostali v hiši, so se med seboj še naprej posvetovali, kaj naj storijo. Nazadnje so se vsi strinjali z Jakobom in sklenili, da Me poiščejo.
11 Medtem pa je prišel glavarjev služabnik, toda ne tisti, ki Me je videl zgodaj zjutraj, ko sem šel mimo glavarjeve hiše, temveč nekdo, ki ga je poslala glavarjeva hči, da bi poizvedel, ali je glavar pri Meni, ker se je tako zgodaj in tako naglo odpravil iz hiše. Toda služabnik od učencev ni mogel izvedeti ničesar.
12 Oglasil se je **Jakob**: »Zdaj mi je dušo prešinilo kakor strela! Ker se je glavar tako zgodaj podal iz hiše, je moral nekje zagledati Gospoda in Mu je sledil. Bo že kakšen služabnik vedel, v katero smer je glavar odšel iz hiše. Pojdimo tja, saj nam bodo tam lahko pomagali.«
13 Po teh Jakobovih besedah so vsi vstali in odšli h glavarjevi hiši; tam so srečali služabnika stražarja in ta jim je povedal, v katero smer Me je videl hoditi in za Menoj še glavarja.
14 Ko so učenci in tudi gostilničar to slišali, so se odpravili v isto smer in kmalu prišli na kraj zunaj mesta, kjer sem bil z glavarjem.
15 Ker pa sva z glavarjem sedela na kosu bazalta, katerega zadnji del naju je skrival pred pogledi, naju iskalci niso zagledali tako kmalu.

16 **Jakob** je predlagal: »Pojdimo na to kamnito vzpetino, od koder se vidi na vse strani, gotovo bomo videli, kje je Gospod.«
17 Povzpeli so se in takoj ko so prišli na vrh, so naju zagledali.
18 Vsi so bili presrečni, da so Me našli, **Simon Juda** pa je stopil k Meni in prijazno rekel: »Toda Gospod in Mojster, glej, zelo nas je bilo strah in bili smo žalostni, ker nismo vedeli, kam si zjutraj odšel. Če bi nam prej kaj nakazal o tem, bi tako kot zmeraj šli s Teboj in se ne bi bali Zate. Prosimo Te, da nam kaj takega v tej nam tuji pokrajini ne narediš več. Če pa že želiš po Svoji modrosti kam oditi sam, nam povej, da naj ostanemo sami in zagotovo nikoli ne bomo nasprotovali Tvoji sveti volji. Kajti glej, nadvse Te ljubimo in nam je zato tesno pri duši, če le nekaj trenutkov ne vemo, kje si in kaj počneš.«
19 **Jaz** sem rekel: »No, no, povedal bi vam, če ne bi že vnaprej vedel, da Me boste iskali in tudi zanesljivo našli. Poleg tega nikomur od vas ni škodilo, da se je vaša ljubezen do Mene spet na novo okrepila, Jaz pa sem se moral s tem novim prijateljem srečati sam, zato sem se na ta kraj tudi podal sam.
20 To mesto in njegova okolica bosta v času velikega ponižanja Jeruzalema pribežališče tistim, ki bodo verovali Vame, kot sem vam to že namignil in zato mora že zdaj v Mojem imenu tu nastati trdna skupnost, ki ji bo pravi temelj postavil prav ta prijatelj, ki ukazuje velikemu številu poganov. In tako zdaj tudi veste, zakaj sem hotel biti sam z njim.
21 Če pa ste že zdaj tako prestrašeni, ko Me ni bilo le nekaj trenutkov, kaj boste storili tedaj, ko vas bom telesno zapustil za dlje časa?«
22 Znova se je oglasil **Simon Juda**: »Gospod in Mojster, vemo, kaj nam hočeš povedati s tem! Če že mora po Tvojem načrtu tako biti, bomo v upanju, da se bo uresničilo tudi vse drugo, kar si nam razkril, že morali prenesti Tvojo, za nas nadvse žalostno odsotnost. Da pa si nihče od nas ne želi, da bi se to zgodilo kmalu, pa lahko sam razbereš v naših srcih. Toda zmeraj naj se zgodi le Tvoja volja!«

42. Glavar tolaži učence

1 **Glavar**, ki sem mu pred tem povedal, kaj Me v Jeruzalemu kmalu čaka in naj se ob to, ko bo za to slišal, ne spotika, je rekel: »Prijatelj, tudi jaz vem, kaj žalosti vaša srca. Vendar če je to edino sredstvo, ki lahko zlomi staro zakrknjenost številnih nevernikov v Jeruzalemu, da bodo potem videli in slišali, ne morem drugače, kot da našega Gospoda, Mojstra in Boga toliko bolj slavim, častim in ljubim, kajti nekaj takega[1] lahko Svojim ustvarjenim bitjem dopusti le najvišja in najčistejša Božja ljubezen - naši človeški ljubezni to ne bi bilo mogoče.
2 Vendar bo potem Gospod po treh dneh spet pri nas, napolnil nas bo s Svojim mogočnim duhom in bo pri Svojih ostal do konca te zemlje. Zato menim, da se z razlogom veselimo vsega, kar je določil kot možnost za zveličanje vseh ljudi in - kar jemlje Nase. Kajti zaslepljeni norci se bodo lahko v divji jezi polastili Njegovega telesa in Ga tudi pokončali, če bo On to sam dopustil, prisiljen v to zaradi Svoje ljubezni do nas, ljudi, zato da bi slepi spregledali. Toda kdo zmore pokončati večno, vsemogočno Božanstvo v Njegovem telesu?

[1] Da Ga pokončajo, op. prev.

To bo Svoje poveličano telo spet oživilo in tretjega dne bo, tako kakor zdaj, spet pri nas in tega bomo vsi nadvse veseli.
3 Prijatelj, če bi o tem le malo dvomil, bi na mojo pobudo, saj sem vendar glavar prve in najvišje stopnje s polnim rimskim pooblastilom, že v nekaj tednih pred zidovi Jeruzalema stale stotine tisoče najpogumnejših vojakov in v nekaj tednih ne bi od tega mesta ostal kamen na kamnu. Ker pa hoče Gospod še prej v brezbožnem mestu narediti največje čudežno znamenje, bo za uničenje tega mesta zla še zmeraj dovolj časa. Če se ljudje po tem Gospodovem največjem čudežu v svoji hudobni, vendar kljub temu svobodni volji, posvetni ljubezni in sebičnosti ne bi hoteli spreobrniti - tudi to je mogoče -, bomo prišli mi, Rimljani in jim začeli z mečem pridigati drugačen evangelij - o kraljestvu hudiča z vsemi njegovimi furijami.
4 Potem ne bo več: 'Mir z vami!', temveč: 'Smrt naj vas doleti, ker niste hoteli prepoznati časa, v katerem vas je osebno obiskal Bog, Gospod sam.'
5 Zato bodimo vedri in veseli; kajti vse, kar Gospod hoče, naredi, ali dopusti, po dobrem neskončno presega vse naše pojme. Zdaj se veseli odpravimo domov in zaužijmo gotovo kar najbolje pripravljen zajtrk, če Ti je, o Gospod, prav?«
6 **Jaz** sem rekel: »Vsekakor, saj so služabniki našega gostilničarja dali vse od sebe, da nam pripravijo kar najboljši zajtrk. Tudi tvoja žena in hči sta se kmalu po odhodu učencev odpravili h gostilničarjevi ženi, da bi od nje izvedeli, kje sem in sta tudi zelo zavzeto pomagali pri pripravi zajtrka. Lahko kar odrinemo in se počasi odpravimo v gostišče; naredili bomo majhen ovinek okoli mesta, da nas ne bi opazilo preveč ljudi, ki bi nam potem množično sledili.«
7 To je bilo glavarju prav in podali smo se po predlagani poti.
8 Šele po poti so se začeli učenci čuditi glavarjevi modrosti in **Simon Juda** je rekel: »Modrosti mu nista dala njegovo meso in kri, temveč Gospod in to v trenutku - več kakor nam, odkar smo ob Njem; Gospod bo že vedel, zakaj!«
9 **Jaz** sem rekel: »Ker Mi je glavar že takoj bolj prišel naproti kakor vi, odkar ste pri Meni! Ko pa bo po Mojem poveličanju Moj duh napolnil vaša srca, boste tudi vi vpeljani v vso modrost.«
10 S tem pojasnilom so bili učenci zadovoljni in postali so boljše volje, kajti glavarjeve besede so nanje naredile dober vtis. Teh so se spominjali še kar dolgo, toda sčasoma so vse bolj bledele.
11 Prispeli smo do našega gostišča, pred katerim se je učenec Juda Iškarijot pogovarjal z nekaterimi judi. Ko nas je zagledal, je izginil v hišo in se za jude ni več zmenil, saj ga je preveč pritegnil vonj jedi.
12 V hišo je hotelo vstopiti kar precej judov, vendar jim je **gostilničar** rekel: »Prijatelji, veste, da imam zelo malo prostora, zato začasno ostanite kar tukaj v preddverju, če boste kaj želeli, vam bomo že postregli. Po zajtrku bo še dovolj časa, da bomo ustregli vašim potrebam, toda med zajtrkovanjem nas ne motite.«
13 Po teh besedah so judje ostali v preddverju, ter naročili nekaj kruha in vina.

43. Veronikin zajtrk

1 Odšli smo v jedilnico in naproti Mi je prišla nadvse vesela glavarjeva hči, ter se Mi zahvalila za milost, da jo imam za vredno, da Me lahko znova vidi in Mi sme postreči jedi, ki jih je sama pripravila.
2 Pohvalil sem jo in sedel za mizo, ona pa je Predme v zlati skledi postavila nekaj najokusneje pripravljenih rib, kar se je dalo bel pšenični kruh in zlat kelih poln vina. Za druge pa so spekli tele in ga v več skledah postavili na mizo.
3 Za glavarja, njegove še navzoče podrejene, njegovo ženo in hči pa so po rimski šegi pripravili kuhano govedino z zelo aromatično omako. Vsem je zajtrk zelo teknil, s kruhom in vinom pa tudi niso skoparili.
4 Veronika Me je vprašala, ali so mi teknile ribe, ki jih je pripravila.
5 **Jaz** sem odgovoril: »Poglej, ali sem kaj pustil v skledi! Tekne Mi vsaka jed, ki Mi jo človek pripravi iz ljubezni; ti pa si z ognjem svoje ljubezni pripravila Zame najbolj plemenite ribe iz Galilejskega jezera, zato so Mi tudi nadvse teknile.
6 Pravzaprav Mi pri vas, ljudeh, ne bi bilo treba uživati hrane, toda hranim se iz ljubezni do vas. Ne morete Mi namreč dati ničesar, česar vam prej sam nisem dal; toda če Mi to, kar sem vam dal, znova ljubeče vrnete, to tudi sprejmem z vso ljubeznijo in pristnim srčnim veseljem, kot da bi Mi dali od svojega.
7 To velja tudi tedaj, ko Meni na ljubo kakemu revežu kaj daste. Kajti kar kdo stori nekomu, ki je v stiski, iz prave ljubezni do Mene in iz nje do svojega bližnjega, vzamem tako, kot da bi storil Meni in poplačal Mu bom tukaj in onstran.
8 Te Moje besede si dobro zapomni in se ravnaj po njih, pa boš zmeraj deležna Moje ljubezni. Toda tudi ti si takšne ribe nekoč rada jedla, zakaj si jih nisi pripravila še zase?«
9 **Veronika** je nekoliko v zadregi odgovorila: »Gospod in Mojster, to bi tudi storila, toda v našem zbiralniku ni bilo nobene ribe več in celo te štiri, ki sem Ti jih prinesla, so se morale notri znajti po čudežu. Tudi ko sem služabnika, ki skrbi za hrano, vprašala glede rib, mi je rekel, da v zbiralniku ni nobene ribe; kljub temu je šel pogledat in tam našel te ribe. Celo on je dejal: 'To je pravi čudež, saj že kar nekaj lun notri ni bilo videti rib.' In služabniku verjamem, saj ga še nikoli nisem zasačila na laži; zato so te ribe tudi čudež in tako sem Ti, o Gospod, resnično dala samo tisto, kar si mi Ti dal prej.«
10 **Jaz** sem rekel: »Ljuba Veronika, morda je bilo s tvojimi ribami delno res tako, kot zdaj verjameš. V vsakem primeru so Moje darilo, čeprav se ni zgodil čudež, kot misliš. Vaš zbiralnik je že zelo star in ima več kotičkov, v katerih se takšne ribe lahko skrijejo za dlje časa in se čez čas spet pojavijo, kot se je zgodilo tudi s tvojimi ribami. Toda da so se skrile do današnjega dne in jih nihče ni mogel najti, pa je bila Moja volja.
11 Ker imaš takšne ribe rada, pošlji služabnika k vašemu zbiralniku in gotovo se bodo našle še katere. In če se bodo našle, jih pripravi za kosilo Meni, zase in tudi za druge. Vsi jih bomo imeli dovolj.«

44. Bolj pomemben je Gospodov nauk kot Njegova znamenja

1 Ko so Veronika, glavar, njegova žena in njegovi podrejeni slišali, kaj sem povedal, so se hitro, ne da bi še kar koli rekli, odpravili k zbiralniku poleg vodnjaka - na gostilničarjevem posestvu -, ki ga je imel v zakupu glavar, saj gostilničar ni bil preskrbljen z ribami in našli zbiralnik, poln najplemenitejših rib.
2 Kmalu so se **vsi** vrnili in rekli: »O Gospod in Mojster v Tvojem duhu že od vekomaj! To je čudež, zdaj jasno vidimo in spoznavamo, da Ti noben človek na vsej zemlji ne more dati ničesar, kar ne bi že prej prejel od Tebe. Hvala Ti za ta dar in tudi za vse druge darove. Samo Ti si najbolj čudoviti večni dajalec vsega, kar imamo, in mi, še prepogosto nehvaležni ljudje, smo le glavni prejemniki. Zato le Tebi vsa čast, hvala, zahvala in vsa naša ljubezen.«
3 **Jaz** sem rekel: »No, no, že dobro in prav, toda kljub temu pred ljudmi ne uganjajte hrupa!«
4 **Glavar** je rekel: »Gospod, nikoli ne bomo storili ali se lotili česa proti Tvoji volji, toda dovoli mi vsaj to, da številnim prijateljem v Rim pošljem skrivno pismo, saj takšne stvari ne smejo ostati prikrite mojim tamkajšnjim bistrejšim znancem.«
5 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj, za Rim je že poskrbljeno, tvoj prijatelj Agrikola in več njegovih sopotnikov Me že pozna veliko bolje kakor ti zdaj. Raje v Mojem imenu poskrbi za skupnost, ki ti je podrejena in ne boš ostal brez plačila.
6 Ob tem pa ne govori preveč o posebnih znamenjih, ki sem jih naredil, veliko bolj o Mojem nauku, po katerem so vsi ljudje povabljeni k večnemu življenju v Mojem kraljestvu. Samo zaradi Mojih čudežev se namreč nihče ne bo zveličal, temveč le, če bo verjel Vame, živel in delal po Mojem nauku.
7 Moja znamenja lahko prisilijo človeka, da začne verjeti Vame - to pa njegovi duši ne koristi dosti -, kdor pa Me prepozna iz Mojih besed, Vame veruje, živi in ravna po Mojem nauku iz svoje neprisiljene, povsem svobodne volje, je v Mojem kraljestvu veliko višje kakor tisti, ki so ga v vero Vame in Moj nauk privabila Moja znamenja. To si vsi dobro zapomnite in zato ne zganjajte prevelikega hrupa okoli Mojih znamenj.
8 Tisti, v katerem prevladuje duh resnice, bo resničnost Mojih besed prepoznal tudi brez vsakršnih zunanjih znamenj in bo v tej resnici svoboden ter zavračal vsako hlapčevstvo.
9 Moj nauk se bo ohranil, nikoli ne bo minil. O znamenjih, ki sem jih že naredil in jih še bom, pa se bo sčasoma - tako kakor vse druge zgodovinske zgodbe, ki se večinoma prenašajo od ust do ust s številnimi popačenji in ponarejanji - , govorilo le še tu in tam, v poznejših časih pa izobraženi ljudje vanje ne bodo več verjeli ali pa zelo malo. Toda iz čiste resnice Mojega nauka bodo ljudje tudi v prihodnjih časih sami zlahka spoznali, kdo je bil tisti, ki je ta nauk dal ljudem. Zato ne delajte prevelikega hrupa okoli Mojih dejanj, z izjemo tistih iz Moje ljubezni.«
10 To je na Rimljane dobro vplivalo, saj so sicer dali največ prav na znamenja in čudeže, po tem Mojem pouku pa so bili drugega, boljšega mnenja.

45. Pripomba podrejenega (služabnika)

1 Neki podrejeni, sicer izobražen **Rimljan**, je po daljšem premišljevanju vendarle rekel: »Gospod in Mojster, spoznavam resničnost Tvojega, nam tukaj danega najmodrejšega nasveta, ne morem pa si kaj, da kljub vsemu ne bi nekaj malega ugovarjal.
2 Če ob razširjanju Tvojega nauka ne bomo smeli omenjati Tvojih znamenj in dejanj, ki so mogoča le Bogu, bi Te lahko imeli ljudje, ki po navadi razmišljajo samo naravno, za prav modrega ljudskega učitelja, ki na podlagi najboljših razumskih temeljev daje ljudem tudi najboljši nauk, ne da bi bil v resnici Bog. Kajti med nam znanimi ljudstvi, so še zlasti v že zdavnaj minulih časih bili zelo modri učitelji, ki so ljudi učili različne koristne stvari in so jim govorili tudi o enem bogu, vendar se je sčasoma to zelo popačilo.
3 Te učitelje je pri njihovem poslanstvu gotovo poučeval tudi Tvoj duh, vendar zaradi tega še niso bili neposredno Ti sam, zato je bilo zlahka mogoče, da njihovega nauka niso imeli za živo Božjo besedo, temveč le za modro človeško besedo, porojeno iz izkušenj številnih ljudi v minulih stoletjih ter njihovega natančnega opazovanja narave in njenih izmeničnih pojavov. In njihovi nasveti so se na različne načine izkazali za koristne v vsakdanjem življenju.
4 Tako se je rudar naučil spoznavati kovine in jih obdelovati, kmet gojiti žito, vrtnar plemenititi sadna drevesa, trto, druge sadeže in zdravilna zelišča; pastir je po navodilih začel skrbeti za svoje črede, začeli so postavljati boljše hiše in nazadnje celo zidati velika mesta ter se tudi vse bolj pravilno oblačiti.
5 Za vse te življenjske pridobitve in veliko drugega se lahko ljudje zahvalimo posameznim starodavnim modrim učiteljem in tudi mi sami smo jim gotovo dolžni še veliko zahvale, saj bi bili sicer podobni skrajno neomikanim, nadvse barbarskim divjim skitskim hordam, ki s svojimi divjimi čredami prebivajo v jamah in starih votlih drevesih, nimajo niti pravega jezika, temveč zavijajo kakor gozdne živali in nič ne vedo o kakšnem božanstvu in tudi sicer ničesar o izobraževanju.
6 Pri takšnih ljudstvih gotovo še ni bilo modrega učitelja, zato so še zmeraj na stopnji, ki se le malo razlikuje od stopnje divjih gozdnih živali. Ko se bo tudi pri njih pojavil moder učitelj ali več njih, se bodo tudi takšna ljudstva postopno vse bolj izobrazila. Ali bo zato, ker bo takšen učitelj dal modre življenjske nauke in tako omogočil, da bo ljudstvo napredovalo, že Tebi enak, pravi Bog, in bo zmogel tudi zgolj s svojo voljo in s svojo živo besedo zdraviti bolne, prazne mehove v trenutku napolniti z najboljšim vinom in zbiralnike z ribami?!
7 Do neba segajoča velikanska razlika je torej, ali človeka v vsem poučuje prebujen ljudski učitelj ali - kot je tukaj najbolj očitno in nazorno - neposredno Bog sam.
8 Po mojem človeškem treznem premišljevanju ljudje ne bi smeli prejeti samo Tvojega najbolj modrega in najresničnejšega nauka, temveč bi morali biti seznanjeni tudi s tem, da ta nauk ne prihaja iz ust modrega človeka, kot je bilo to v davnih časih, temveč neposredno iz ust Boga, ki je po Svoji večni odločitvi prevzel človeško naravo in telesno podobo in ob tem z dejanji, mogočimi le Bogu, o katerih lahko priča na tisoče prič, več kot otipljivo dokazal, da ni človek, temveč po polni in nedvoumni resnici edino Bog sam.
9 Da bi slepim ljudem, ki o pravi življenjski resnici še dolgo ne bodo ničesar slutili, to naredili bolj dojemljivo in nazornejšo, ne moremo in ne smemo

zamolčati Tvojih čudežev, temveč bi jih morali tudi natančno in resnično - kako, kje in ob kakšnih priložnostih si jih naredil - oznanjati ljudem hkrati s celotnim naukom.
10 Ne trdim, da bi bilo treba ljudi seznaniti prav z vsem, kar si delal na številnih krajih, kamor je stopila Tvoja božanska noga, toda poglavitnih dejanj ne bi smeli pozabiti.
11 Ali jih bodo ljudje v prihodnosti morda imeli le za nabožne zgodovinske mite, to po mojem mnenju veliko ne škodi resnici Tvojega nauka. Kdor bo v nauku spoznal božanskost Tvoje osebe, ta bo tudi Tvoja dejanja imel za resnična in jih bo dobro razumel; kdor pa Tvojega nauka ne bo sprejemal zaradi dejanj, ki si jih naredil pred nami, in se mu morda ne bodo zdela verjetna, ta tudi brez poznavanja Tvojih dejanj ne bi našel resnice v Tvojem nauku, kot je doslej niso našli tempeljski duhovniki v Jeruzalemu in farizeji v drugih krajih. Gospod in Mojster, imam prav ali ne?«

46. Pomen resnice

1 **Jaz** sem rekel: »Ne bi ti bilo treba porabiti toliko besed, saj bi tudi sicer razumel dobro voljo in čisti pomen tvojega treznega razuma. Ker pa si že spregovoril, je to tudi prav zaradi drugih, saj si kar dobro govoril.
2 Nisem rekel, da naj tisti, ki bo Moj nauk oznanjal drugim ljudem, ne omenja Mojih dejanj, temveč le, naj jim ne namenja preveč pozornosti, naj omenja predvsem dejanja, ki sem jih ljudem izkazal iz čiste ljubezni kot zdravilec ali jim pomagal v veliki stiski.
3 Dejanjem, ki sem jih tudi storil iz ljubezni do ljudi, vendar zato, da bi se ti hitreje prepričali o resnici Mojega nauka - in to je zlasti nujno v tem času, ne bo pa nujno v prihodnjih časih, v katerih bo Moja beseda delala čudeže že sama po sebi in iz sebe -, pa naj se ne namenja posebne pozornosti. To bi namreč ljudi kmalu pripeljalo do tega, da bi bolj hrepeneli po različnih čudežih kot po resničnem učinku Mojega nauka v človeku. In ljudi, ki hrepenijo po čudežih, bi potem tudi lažni učitelji in preroki z lažnimi čudeži gotovo veliko prej in laže odvrnili od prave in notranje življenjske resnice kakor tiste, ki vse natančno preverijo in obdržijo samo tisto, kar je zanje dobro in resnično.
4 Vsem tistim, ki se neomajno in dejansko držijo resnice Mojega nauka, bom že dal moč, da bodo v Mojem imenu delali različna znamenja čiste ljubezni in bo tako že Moja beseda sama po sebi delala čudeže. To bo razširjanju Mojega nauka nedvomno veliko bolj koristilo, kot če bi vi ljudem pripovedovali zgodbe o tisočih znamenjih, ki sem jih naredil.
5 Če vam bo iz živega duha Moje Besede dodeljen dar delati znamenja, pa tega ne delajte prepogosto in preočitno, ker bi s tem dobri stvari resnice Mojega nauka veliko bolj škodili kakor koristili. Kajti vse vsiljeno in prisiljeno ne prebuja Mojega duha v duši, ali pa ga prebuja le občasno in le delno.
6 To zmore samo svobodna in ne vsiljena resnica, ki jo človek sam izbere, in je prava luč in življenje Mojega duha ljubezni v človekovi duši. Zato pred ljudmi, ki jih žeja po resnici, delajte kar se da malo čudežev, če ne želite iz njih ustvariti napol mrtvih verujočih lutk.
7 Ko boste pred ljudmi, že bolj izkušenih v različnem znanju, naredili to ali ono znamenje, nikoli ne pozabite omeniti, zakaj vam je to uspelo, da bo tako

tudi vera Vame bolj živa! Vzrok pa sem zmeraj samo Jaz, brez Mene ne bi nihče mogel narediti ničesar resničnega.
8 Kako pa boste ljudem z bistrejšim duhom in močnejšo voljo kaj pojasnili, pa naj si nihče od vas ne beli glave; če bo treba, mu bo že beseda za besedo položena na jezik. Kajti k tistim, ki Me bodo ljubili in izpolnjevali Moje zapovedi, bom v duhu vse resnice prišel Jaz sam in se jim razodel. Ti bodo potem že od Mene samega izvedeli, kaj vse sem v tem času učil in počel.
9 Če bi hoteli vse to popisati v knjigah, z vsemi okoliščinami in stranskimi pripetljaji, bi za to v dolgih stotih letih potrebovali več kot tisoč zapisovalcev; in ko bi bilo nazadnje vse popisano v skoraj neskončnem številu knjig, kdo pa bi jih lahko vse prebral in ob tem še izpolnjeval Moj nauk, ki bi ga komaj v več sto letih le bežno razbral iz številnih knjig? Iz vsega tega boste zdaj razumeli, zakaj Mojim številnim znamenjem ne namenjajte prevelike pozornosti! Resnica bo že delovala sama po sebi.
10 Če ste zdaj to razumeli, pa se odpravimo na prosto, kjer vas bom okrepil in povedal, kaj se bo danes še moralo zgoditi.«
11 Vsi so pohvalili Mojo modrost, z Menoj vred vstali od mize in se podali na prosto, na grič blizu mesta Pelle.

47. Glavar Pelagij sprašuje o obsedenosti

1 Ko smo prišli na omenjeni grič, s katerega se je videl del Galilejskega jezera in tudi mesta Abila, Golan in Afek, sem vsem navzočim položil roke in jim podelil moč, da lahko s polaganjem rok v Mojem imenu zdravijo različne bolnike in iz obsedenih izganjajo zle duhove.
2 Ob tem dejanju Me je **glavar** vprašal: »Gospod in Mojster, že večkrat sem videl in opazoval ljudi, ki so se vedli nenavadno. Nekaj časa so bili mirni, vprašal sem jih lahko to ali ono in so mi tudi odgovarjali pametno, nikakršne duševne zmedenosti ni bilo opaziti. Nenadoma pa se jih je polastila nekakšna nevidna sila in popačila vse njihovo bitje, začeli so divjati in strašno žaliti celo vsem znane najboljše ljudi, preklinjati bogove in tudi judovskega boga in preroke ter neusmiljeno biti s pestmi. Če jih je hotel kdo na silo brzdati, so izbruhnili v srhljiv smeh, kdor je nanje položil roke, pa se mu je slabo pisalo.
3 V stari nekropoli Gadari, nedaleč od tod, sem poznal dva, ki jima vsa rimska legija ni mogla nič ali le malo. Zadrževala sta se med starimi grobovi in hudo nadlegovala potnike in tudi domačine. Ni pomagalo niti, če so jih zvezali z verigami in vrvmi. Ko se ju je lotila skrivna sila, sta v trenutku raztrgala tudi najmočnejše verige in vrvi, se med seboj spopadala in napadala tudi druge, ki so si jima upali približati. Če so jih obkolili vojaki, sta jih napadla s kamenjem, da niso niti utegnili dovolj hitro pobegniti, ne da bi jih pred tem strahovito zdelala. Če so nanju iz daljave streljali z ostrimi puščicami, sta se le smejala, kajti niti najboljši in najbolj izurjeni lokostrelci ju niso mogli zadeti.
4 Gotovo sta bila človeka, ki so ju obsedli zelo zli demoni? Kdo in kaj so takšni demoni, zakaj je dopuščeno, da trpinčijo pogosto najbolj nenevarne ljudi, celo nedolžne otroke?«
5 **Jaz** sem rekel: »O vsem, o čemer sprašuješ, so Moji učenci in tudi več tvojih prijateljev v Rimu in tudi v drugih krajih že poučeni in tudi ti si boš o tem ob pravem času na jasnem. Za zdaj je dovolj, da sem tudi tebi podelil moč, da izganjaš takšne zle duhove iz ljudi z močjo in oblastjo Mojega imena. Odgovor

na to, o čemer si vprašal, boš najprej izvedel od tistih, ki jih boš ozdravil, veliko pa ti lahko povedo tudi Moji učenci, ki so bili priče, ko sem ozdravil oba obsedena v Gadari.«
6 Ko je glavar to slišal, se Mi je zahvalil za okrepitev in tudi vsi drugi, razen Juda Iškarijota, ki se z nami ni podal na grič, temveč se je raje potikal po mestu, da bi si pri tistih, ki sem jih ozdravil, izprosil tako imenovano napitnino. Takšno početje ni bilo pri njem nič novega ali redkega, kajti bil je in ostal hud tat in branjevec. Nihče ni spraševal po njem in tudi nihče ga ni pogrešal.

48. Pred Gospoda pripeljejo dva obsedenca

1 Ko so se Mi vsi večkrat zahvalili za podeljeno jim moč in oblast, sta k nam na grič prišla tudi meščana iz mesta, eden je bil že znani grški gostilničar, drugi, njegov sosed, pa Rimljan in po poklicu kovač, ki se je občasno ukvarjal še z zdravljenjem bolnih živali, tu in tam tudi bolnih ljudi, zlasti napol norih in božjastnikov.
2 Prav tisto jutro so iz bližnjega mesta Abile v grško gostišče pripeljali dva mladeniča, stara med dvajset in skoraj trideset let, ki ju je po kovačevem mnenju prizadela trojna božjast, da bi ju kovač ozdravil. Kovač je takoj poskusil s svojimi pripomočki, vendar neuspešno, mladeniča sta le še bolj besnela, ter žalila kovača in tudi gostilničarja z najhujšimi žalitvami in grozila, da jima bosta škodovala v vsem njunem početju, da ju bosta fizično napadla in ogrozila njuno življenje.
3 **Gostilničar** je nadvse prestrašen rekel kovaču: »Veliki Gospod in Mojster, ki mora biti prežet z božansko močjo in oblastjo, sicer včeraj popoldne ne bi mogel ozdraviti toliko bolnikov z neozdravljivo boleznijo, je prav gotovo še tukaj. Poiščiva ga! V judovskem gostišču Ga bova povprašala o tem.«
4 Pohitela sta v judovsko gostišče, vprašala po Meni, tam pa so jima povedali in pokazali, kje sem. Od tam sta kar najbolj naglo prišla k Meni in Mi povedala vse, kar se je tistega jutra zgodilo pri njima.
5 **Jaz** sem jima rekel: »Mladeniča nimata božjasti, temveč sta hudo obsedena; v enem je pet zlih duhov, v drugem, starejšem, celo sedemnajst. Pripeljita ju sem in pomagali jima bomo.«
6 **Gostilničar** je rekel: »O Gospod in Mojster, to bo nekoliko teže, ker sta oba neukrotljiva in tako močna, da nobenega od njiju ne bi obvladalo niti dvajset silakov, poleg tega nikogar ne pustita blizu.«
7 **Jaz** sem rekel: »Tako kakor so ju njuni ljudje iz Abile pripeljali do vaju, naj ju isti ljudje pripeljejo tudi sem. Pojdita in ju pripeljita.«
8 Kovač in gostilničar sta se vrnila domov, takoj poiskala tiste, ki so pripeljali obsedenca iz Abile v Pello in ti so skušali obsedena pripeljati k Meni.
9 Dvojica sprva ni hotela nikamor, iz njunih ust pa se je zaslišalo več razločnih glasov: »Kaj imava midva s sinom najvišjega Boga? Ali naj se še pred časom pustiva mučiti moči Njegove volje in besed?«
10 **Gostilničar** je nato rekel: »Če ne bosta šla, vas bo k temu prisilila Njegova vsemogočnost in vajino upiranje bo zaman.«
11 **Zli duhovi** iz dvojice so zavpili: »Dobro vemo, da se ne moremo upreti moči Njegove volje, toda kljubovali ji bomo tako dolgo, kolikor bo le mogoče!«

12 **Gostilničar** je nato rekel: »Poslušajte, zli duhovi, ki se drznete kljubovati vsemogočni Gospodovi volji: Gospod to hoče, zato vstanite in pojdite!«
13 Ko je gostilničar izgovoril te besede, ki sem mu jih tako, da je dobro zaznal, podprl še s Svojo voljo, sta oba vstala in dopustila, da so ju njuni ljudje, ki sta jima sledila še gostilničar in kovač, brez upiranja pripeljali k Meni.

49. Pelagij ozdravi obsedenega

1 Ko so prišli k Meni, je **gostilničar** rekel: »Gospod in Mojster od vekomaj, oba sta tu. Imeli smo kar težave, preden nam ju je uspelo pripeljati sem, toda moči Tvoje volje se le nista mogla upreti.«
2 **Jaz** sem rekel: »Dobro je, da sta tu, da boste lahko razločno videli razliko med tako imenovanimi norci, božjastniki in tistimi, ki jih zli duhovi zares obsedejo.
3 Ta dva sodita med huje obsedene in ljudje ju lahko rešijo pravih filistejskih duhov, ki so ju obsedli, samo z molitvijo in veliko posta. Toda zdaj ne bosta potrebna niti molitev niti post.
4 Mlajšega, ki ga je obsedlo le pet duhov, bi lahko rešil duhov vsak izmed vas, ki sem vas okrepil, toda starejšega, ki ga je obsedlo kar sedemnajst duhov, pa ga v njem prebivajočih zlih duhov ne bi mogel rešiti nihče izmed vas brez Moje posebne mogočne volje, saj za takšen poseg vera vseh vas še nima dovolj prave Božje žive moči. To boste imeli šele tedaj, ko vas bo v celoti prežel Moj duh - to pa se pri vas še ni zgodilo.
5 Zdaj pa tebi, prijatelj Pelagij, naročam, da ukrepaš pri mlajšem. V Mojem imenu mu položi roke in reci: 'V imenu Jezusa, Gospoda, vam ukazujem, da zapustite tega človeka in sicer tako, da bomo to vsi videli in v podobi, ki se je izoblikovala iz vaše stare trdovratne zlobe'
6 Ko boš, prijatelj, to storil, bo pet demonov takoj za vedno zapus¬tilo obsedenca. Pojdi tja in stori to!«
7 Glavar je stopil k obsedenemu in storil, kot sem mu svetoval. In pet zlih duhov je v podobi petih megličastih kač, opremljenih z netopirjevimi krili, izletelo iz človeka in se nekaj časa spreletavalo nad našimi glavami.
8 Iz duhov se je izvil **glas**, ki smo ga prav dobro slišali vsi navzoči: »Gospod, Vsemogočni, kdaj bomo odrešeni tudi mi, trdno ujeti?«
9 **Jaz** sem odgovoril: »Ko bo vaša volja drugačna! Četudi vi, duhovi, poznate resnico in vam luč življenja ni tuja - zakaj že tisoč let, merjeno z zemeljskim časom, vztrajate pri stari laži in njenih dejanjih toge samovolje? Spremenite svojo voljo in prosite Tistega, ki je gospodar vsega od vekomaj in na vekomaj, za milost in usmiljenje pa boste rešeni tudi vi.«
10 **Duhovi** so odgovorili: »Gospod, to tudi želimo; toda daj nam drugačno in boljšo voljo in nam izkaži Svojo milost in usmiljenje. Odreši nas starega zla laži in njenih dejanj, kajti tudi mi smo Abrahamovi potomci, čeprav izviramo iz Esava!«
11 **Jaz** sem rekel: »Kakor hočete sami, naj se vam tudi zgodi! Le spet odidite tja, kamor vas ženeta vaša ljubezen in volja!«
12 **Duhovi** so rekli: »Gospod, v sebi ne čutimo ne ljubezni ne kakršne koli volje. Zato naj se nam zgodi po Tvoji volji in Tvoji milosti, siti smo svoje volje in svoje ljubezni, utrujeni smo že.«

13 **Jaz** sem rekel: »Podajte se torej v kraj na tej zemlji, kjer vas bodo čistejši bratje popeljali naprej.«
14 Ko sem to izrekel, je pet duhov dobilo človeško obliko kot iz svetle vodne meglice; prejeli so se in odplavali po zraku. Postajali so čedalje prosojnejši in kmalu izginili v podobi belega oblačka.
15 **Mladenič**, rešen petih duhov, ki so ga trpinčili, je stopil k Meni in rekel: »O Gospod in Mojster, najprej se Ti zahvaljujem, da si me rešil velikih muk, nato pa kot pogan oznanjam, da odslej ne bom več veroval v nobenega od naših številnih bogov in jih častil, temveč si zame le Ti Bog vseh bogov, ljudi in vseh bitij na tej zemlji in vsi demoni morajo upogniti koleno pred Tvojim imenom! Zato le Tebi večna čast, vsa ljubezen in hvala!
16 In to, kar sem zdaj glasno povedal, prisegam tudi pred vsemi ljudmi in vsemi bogovi, v katere verjame še nešteto ljudi in jim daruje, ki pa niso nič, nimajo ne moči in ne oblasti.
17 Če pa obstaja še kakšen višji bog, proti kateremu sem se zdaj s tem svojim javnim priznanjem pregrešil, naj me zadene in ubije strela iz nebes!«
18 Njegove ljudi, še pogane, je mladeničeva prisega zgrozila, samo čakali so, da mu bo to Zevs hudo zameril in rešenega zagotovo pokončal s strelo iz nebes.
19 Ker pa strele ni bilo od nikoder, je **mladi mož** rekel svojim ljudem: »Zakaj pričakujete kazen od tam, od koder ne more priti, saj nikakršnega Zevsa ni, še manj ima oblast nad strelo, saj je tudi nikoli ni imel.
20 Glejte, Ta tukaj, pred katerim hvaležno klečim, je pravi in vsemogočni Zevs! Če bi On rekel, naj takoj na tisoče strel iz oblakov ali iz jasnega neba udari na zemljo, bi se to tudi zgodilo in uničilo tisto, kar bi bilo treba uničiti.«
21 Rešenemu sem rekel (**Jaz**): »Vstani sin Moj, ohrani svojo novo vero in nikoli ne boš utrpel škode. Naj zdaj še tvojega brata rešimo njegovih sedemnajstih duhov, ki ga trpinčijo.«

50. Gospod iz obsedenega izžene sedemnajst duhov

1 Ko sem to povedal, so se navzoči pogani prestrašili in zgrozili, saj jih je pretreslo že izganjanje petih duhov.
2 **Jaz** pa sem hitro vstal, stopil k obsedenemu, dvignil roko in rekel: »Hočem, da izginete iz drobovja tega človeka in to tako, da bomo vsi navzoči to videli, nobene pravice nimate, da bi si ga lastili in ga trpinčili.«
3 Nato so se duhovi še nekajkrat tako hudo lotili moža, da je padel po tleh, vendar se je kmalu pobral, ko so iz njega švignili zli duhovi v podobi drobnih črnih krokodilov.
4 Videti so bili veliko gostejši kakor prejšnji, niso se mogli dvigniti v zrak, temveč so gomazeli po tleh, svoja žrela so nazadnje usmerili Vame in srdito vreščali (**duhovi**): »Kaj imamo s Teboj? Ne poznamo Te, na zemlji nismo mogli delovati proti Tvojim postavam, saj jih niti ni bilo. S kakšno pravico nas zdaj kaznuješ? Zakaj si nas zdaj s Svojo mogočno močjo izgnal iz tega našega bivališča, ki smo si ga s težavo priborili?«
5 **Jaz** sem rekel: »Ali niste bili priče, ko sem na gori Sinaj dal zapovedi? Kdo vas je tedaj gnal, da ste Mi kljubovali, Me zasmehovali in napeljali Moje, da so izdelali tele iz zlata in ga častili namesto Mojih zapovedi? Bili ste poglavitni kolovodje, pregovorili ste velik del ljudstva in ga odvrnili od Mene. Kako lahko

zdaj govorite, da sem vam tuj in neznan, da vam nikoli nisem dal postav in naj torej ne bi imel pravice, da vam po njih ukazujem?!
6 Kar se vam je zgodilo tedaj, ko je Mojzes prišel k vam v dolino in v svoji vnemi in upravičeni jezi razbil kamnite plošče z zapovedmi, naj se vam zgodi tudi zdaj. Zato stran od tod, kajti za vas še dolgo ne bo odrešitve!«
7 Nato so se začeli takoj plaziti čez strmine griča v močvirnat jarek, gosto poraščen z različnim plevelom, divje tulili in vreščali.
8 **Glavar** Mi je rekel: »O Gospod in Mojster, ta jarek bo prinesel nesrečo vsem prebivalcem tega kraja, če ga ne očistiš teh sedemnajstih zlih demonov, saj sem se teh pravih zverinskih duhov začel bati še jaz. Ne pusti jih v jarku!«
9 **Jaz** sem rekel: »Počakajte, da končam z ozdravljenim, potem pa bomo videli, kako bomo jarek očistili.«
10 Nato je še drugi ozdravljeni padel Predme na kolena, se Mi zahvalil za odrešitev od večletnega bremena in nato tako kakor prejšnji ozdravljeni enako izpovedal vero, ter Me prosil, naj ne pozabim na glavarjevo prošnjo; kajti tudi on ne more brez groze pogledati v omenjeni umazani jarek.
11 **Jaz** sem rekel: »Potrpite le še malo; počakali bomo, ali se morda kdo od sedemnajstih duhov ne bo povrnil v drugačni obliki in se začel prepirati z Menoj. Kajti tudi ti duhovi imajo še vso svobodno voljo.«
12 **Glavar** je rekel: »Gospod in Mojster, kako se je zgodilo, da so se nam ti duhovi prikazali v meni znani gnusni živalski podobi? Prvih pet je nazadnje le spremenilo svojo obliko, toda teh sedemnajst je ostalo pri svoji grozljivo odvratni podobi, v kakršni so se nam pokazali in se v isti podobi tudi oddaljilo od nas. Zakaj se takšni duhovi prikažejo ljudem v takšni podobi?«

51. Narava petih duhov

1 **Jaz** sem odgovoril: »Ker ta podoba ustreza njihovi notranji zli pogoltni ljubezni. Krilata kača sicer kaže nekaj posvetne modrosti in bi jo lahko primerjali s pretanjeno vojaško ukano kakega vojskovodje. Če pa si to modrost natančneje ogledaš, boš v njej opazil le malo ljubezni do bližnjega, namesto te pa neprimerno več sebičnosti, gospodovalnosti in najbolj nebrzdanega napuha. In glej, to notranje stanje duše se v Moji najvišji luči resnice kaže prav v takšni podobi, saj ji ta povsem ustreza.
2 Predstavljaj si krilato kačo, ki jih še zdaj tu in tam najdemo v naravi v srednji in južni Afriki, v času Filistejcev pa so se v zelo vročih letih zatekle tudi sem. Težko se je bojevati že s kačo brez kril - zaradi njene skrivne zvitosti -, za navadnega človeka je še zmeraj najbolje, da pred njeno zvitostjo kar pobegne.
3 Pri krilati kači pogosto ne pomaga niti beg, temveč le železni oklep in oster meč v roki dobro izurjenega bojevnika. In ta železni oklep je v tem primeru moč Moje ljubezni v vas, oster meč je Moja beseda, resnica Moje besede, ki vse premaga, pa je dobro izurjen bojevnik in pravi junak vseh junakov.
4 Iz tega boš razbral, zakaj se je prvih pet duhov moralo pred Menoj pojaviti v podobi krilate kače, kajti v času judovskih vojn so bili zelo zviti vojskovodje, ki niso imeli pred očmi drugega kot lastno korist, dobiček in slavo; kajti vsak od njih si je prizadeval zasnovati kraljestvo.
5 Človek, ki so ga nekaj let trpinčili, je potomec njihovega rodu. V njem so zaznali še trdno speči velik poveljniški talent, zato so se vtihotapili v njegovo drobovje, da bi ta talent predramili v njem in ga tako sčasoma spravili celo na

rimski prestol. Vendar jim talenta v njem ni uspelo prebuditi, ker so s svojim početjem v njegovem telesu le slabeli speče sposobnosti v njegovi duši, namesto da bi jih oživljali.
6 Dopuščeno jim je bilo preskusiti svojo voljo na človeku, da bi se tako sami prepričali o ničevosti in nesmiselnosti svojega namena, ki je bil zaradi njihove mračne ukane tudi neizvedljiv.
7 Ker so v zadnjem času človeka v svojem besu že prehudo zdelovali, je bil tudi čas, da se jih znebi.
8 In tako se je za omenjenega človeka in tudi za peterico duhov vse dobro izteklo, saj je bilo tako predvideno, kajti človek je po tej poti našel Mene in z Menoj večno življenje svoje duše, pet duhov pa je bilo ob tej priložnosti ozdravljeno stare norosti svoje ničeve in nikoli uresničljive sle, zdaj pa so že v šoli ponižnosti pri že boljših duhovih. To je na kratko vse, kar zadeva prvih pet duhov.«

52. Preteklost sedemnajstih duhov

1 (**Gospod**): »Kar zadeva zunanjo podobo sedemnajstih duhov, ta zaradi njihove nikoli potešene požrešnosti ustreza prav živali, v podobi katere so se morali tukaj pojaviti vsem na očeh.
2 Ko sem na gori Sinaj Mojzesu med bliskanjem, grmenjem, ognjem in dimom najprej narekoval zapovedi za izraelsko ljudstvo, je Mojzes na Moj ukaz in ob sklicevanju na Mojo navzočnost zahteval, naj se požrtno ljudstvo začne ustrezno obvladovati, da bi bile njihove duše bolj dojemljive za resnice, ki so se jim oznanjale z gore.
3 Ljudstvo pa je prosilo Mojzesa in po njem Mene, ali se sme zaradi velikega strahu in groze ob nenehnih bliskih, grmenju, ognju in dimu umakniti z gore v bolj oddaljeno dolino; tam naj bi se umirilo, Mojzes in njegov brat Aron pa bi sama z Menoj opravila vso veliko zadevo.
4 Po dlje časa trajajočih prošnjah in pritisku velikega dela ljudstva, je bilo ljudstvu ugodeno. Velik del ljudstva se je z vsem imetjem takoj odpravil v dokaj oddaljeno dolino. Nekaj tednov so se ljudje še vedli tako, kot je zahteval Mojzes. Ko pa je Mojzes s prihodom zamujal, je ljudstvo začelo pozabljati nanj in Name, klalo teleta in ovce ter uživalo obrok za obrokom.
5 Potem je nastopil **eden od teh sedemnajstih duhov** in začel zavajati ljudstvo. S pomočjo drugih je vlil zlato tele, zbral ljudstvo in rekel: ‘To je naša poglavitna hrana, njej dolgujemo življenje v tej revni puščavi, v kateri naše črede le stežka najdejo dovolj hrane. Ta dragoceni simbol začnimo kar najbolj častiti in moliti. Priskrbimo si obrok za obrokom, naj bo vedro in veselo okoli tega znamenja. Izberite nas za svoje vodje in vas bomo prej popeljali v deželo obilja, kot je to uspelo Mojzesu z njegovo skrinjo, saj je ta pozabil na nas. V Egiptu smo se od zvitih krokodilov naučili, kako je treba ravnati, da uloviš bogat plen. Sledite nam in tolstih obrokov ne bo manjkalo!’
6 In glej, številni so se pustili zapeljati in storili tako, kot jim je svetoval glavni kolovodja.
7 Ko je množica plesala okoli zlatega teleta, sem poslal k njej Mojzesa. Ta je pod Mojim vplivom izbruhnil v pravično jezo, razbil kamnite plošče in takoj so se pojavile krilate kače - videti so bile kakor razžarjene in ustrezale Mojzesovemu besu -, pikale odpadnike in kogar so pičile, je moral umreti. Med

množico je bilo v ospredju tudi naših sedemnajst duhov, ki so si z zvitostjo in požrešnostjo krokodilov hoteli prilastiti čim več bogatega ozemlja in mastnih pečenk - zato so se zdaj tudi morali prikazati v podobi, ki ustreza njihovemu značaju.
8 Človek, ki je bil prej obseden, sicer ni potomec nekoga od teh sedemnajstih, toda že od otroštva je bil navajen veliko jesti in je zato pozneje postal pravi požrešnež. Ta njegova slaba lastnost pa je omogočila vstop sedemnajstih zlih duhov v njegovo drobovje.
9 Vendar je s tem pridobil. Ker so ga duhovi v njegovem drobovju sprva še zelo gnali k žretju, je njegov želodec kmalu izgubil prebavno moč, da skoraj ni mogel prebaviti ničesar več, ljudje pa so se začeli čuditi, kako lahko živi skoraj brez hrane. Nehal je biti tudi požrešen in njegova duša je tako postala bolj duhovna in močnejša. Ker se je telo uredilo, še bolj pa njegova duša, je napočil tudi pravi čas, da se reši duhov, ki so ga trpinčili.
10 Obsedenost obeh mladeničev se je pokazala kot koristna tudi za Abilejce, ki so skoraj povsem nehali verovati. Večinoma so bili predani Diogenovem nauku, torej zelo prepričani stoiki, ki niso verjeli v nadaljevanje življenja duše po telesni smrti.
11 Ta dvojna obsedenost je pri marsikaterem Abilejcu povsem ali pa vsaj na pol obudila vero v nadaljevanje življenja duše po telesni smrti in to, kar so vsi, oba obsedena in ljudje okoli njiju, doživeli in videli, bo v prihodnje zlahka odvrnilo prebivalce Abile od njihovega že močno zarjavelega stoicizma.
12 In tako je vse, kar dopuščam na tem svetu, ljudem le v korist - in to boste ti, prijatelj in drugi tu navzoči tudi spoznali.
13 Ker zdaj veš, kako je s temi sedemnajstimi duhovi, počakajmo še, ali se bo kdo od njih vrnil.«

53. Gospodovo svarilo kolovodji izgnanih duhov

1 Ko sem končal s tem dokaj obsežnim govorom o obsedenosti, za katerega so se Mi vsi iz srca zahvalili, se je iz omenjenega jarka nenadoma začela dvigovati črna megla - kot iz kakšne lončarske., peči - in se plaziti k nam navzgor, dokler se nam ni kmalu zelo približala.
2 Ko se je približala na deset korakov, sem zelo glasno ukazal (**Jaz**): »Samo do tod in ne naprej! Razkrij se in se pokaži v svoji podobi!«
3 Iz črne megle se je nemudoma izoblikovala nadvse groba moška postava, vidna vsem navzočim. Bila je rjavo črna kakor kakšen temnopolti človek in v roki držala zlato tele, kot da bi hotela s tem pokazati, da je to še zmeraj njen bog in njena ljubezen.
4 Dopustil sem, da je tedaj z neba z močnim treskom udarila strela v podobi krilate kače; zadela je zlato tele in ga v trenutku uničila.
5 Pojava se je nato začela premikati in zvijati, nazadnje pa le izdavila: »Gospod, zakaj nam ne dopustiš nemoteno uživati tistega, kar hoče naša ljubezen? Nikoli nismo prosili za to, da nas ustvariš in da potem Tebi v veselje trpimo tisoče let in vso večnost. Ker pa si nas že ustvaril brez naše privolitve in nam vdahnil tudi ljubezen in svobodno voljo, zakaj nas zdaj kaznuješ, če ravnamo po svoji ljubezni in volji?«
6 **Jaz** sem znova zavpil: »Kdo lahko v vsej večni neskončnosti predpisuje Meni, edinemu Gospodu, prežetemu z vso močjo in oblastjo, kaj naj počnem? Le

Moja večna ljubezen Mi predpisuje, kaj naj se zgodi in Moja večna in najbolj neskončna modrost je podaljšana roka in urejevalec vsemogočnosti Moje volje.
7 Po Svojem pravičnem hlapcu Mojzesu sem vas odrešil krutega suženjstva v Egiptu, ko ste morali usmrtiti svoje prvorojence. V puščavi sem vas hranil, nihče ni trpel ne lakote ne žeje - razen nekateri med vami, ki so se v deželi groze preveč vdajali požrešnosti, ki škodi človekovi duši. Tem sem svetoval zmernost v dobro telesa in še zlasti duše.
8 Zakaj ste, ko sem vas na gori spoznanja želel preoblikovati v Svoje otroke, prosili za dovoljenje, da se oddaljite od Mene? Ker si pod Mojo svetlobo niste upali predati nasladi. Odšli ste, da bi uživali in namesto Mojega očeta raje molili mrtvo zlato tele, ki ste ga izdelali s svojimi rokami.
9 Kdo je to misel vdahnil v vašo ljubezen? Jaz prav gotovo ne, temveč vi sami s svobodno voljo, brez katere bi bili živali in se nikoli ne bi mogli izoblikovati v Moje otroke.
10 Po svoji svobodni volji ste odpadli od Mene, zakaj se zdaj po še zmeraj svobodni volji spet ne dvignete k Meni?
11 Menite, da vas trpinčim? Zanesljivo ne. Vsak hudič s svojo sprevrženostjo in zakrknjenostjo trpinči sam sebe, ko se upira Moji najmodrejši ureditvi in jo hoče podrediti svoji hudobiji.
12 Na vekomaj sem isti nespremenljivi Gospodar vsega čutnega in duhovnega sveta. S čisto ljubeznijo do Mene in iz te do bližnjega lahko vsak človek in duh z Menoj doseže vse in z Menoj tudi vse dobi, toda z nasiljem ali kljubovanjem pa nikoli ničesar. Kajti sem najbolj silen med silnimi in najbolj mogočen med mogočnimi.
13 Sem pa tudi najbolj blag med blagimi, najboljši med dobrimi in najbolj usmiljen med usmiljenimi. Kdor pride k Meni s pravo, skesano ljubeznijo in Me prosi usmiljenja, mu ga ne bom odrekel. Kdor pa se Mi, potem ko Me je spoznal, upre, pa nikoli ne bo odrešen, temveč bo samega sebe le pehal v čedalje večjo nesrečo.
14 To naj si zapomni vsak zli duh, vsak hudič! Gospod sem Jaz in razen Mene ni nikogar drugega. Zdaj pa stran od tod!«
15 Ko sem to izgovoril, je duh takoj izginil, kmalu nato se je iz jarka začelo dvigovati sedemnajst temnih megličastih gmot, ki jih je nekakšen veter gnal proti severu.
16 Glavarju sem rekel (**Jaz**): »Glej, zdaj je vaša želja izpolnjena, kajti teh sedemnajst temnih megličastih gmot je bilo sedemnajst zlih duhov. Ta, ki je bil tukaj, pa je drugim šestnajstim povedal, kar je tu slišal in sklenili so, da to območje za zmeraj zapustijo in se v puščavah na severu posvetujejo, kaj naj storijo. Kajti na teh območjih bi jih neprenehoma preveč vznemirjale stvari tega sveta, ne bi se mogli poglobiti vase, se opazovati in prepoznati v svoji najbolj grešni grdoti. Tudi teh sedemnajst duhov se bo torej poboljšalo, toda dotlej bo na tej zemlji poletje še velikokrat spodrinilo zimo.«

54. O škodljivosti uživanja nečistih jedi

1 **Glavar** je rekel: »O Gospod in Mojster, povej nam, kje na zemlji se takšni duhovi najpogosteje zadržujejo, da bi se lahko ognili podobnim srhljivim krajem in pokrajinam. Ko človek pride v neko tako pokrajino in je v njem kaj

sorodnega s takšnim zlim duhom, se zlahka zgodi, da ga duh zalezuje, se ga nazadnje celo nezaželeno polasti in ga poškoduje.«
2 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj, ti ne ogrožajo nikogar, ki Vame živo veruje in Me ljubi po dejanjih prav Moje ljubezni v sebi. Toda ljudje, ki še globoko tičijo v različnem poganskem praznoverju, se lahko vsepovsod in ob vseh časih bojijo takšnih duhov, saj jih ti bolj ali manj obdajajo ali se jih celo polastijo. Takšni duhovi namreč spodbujajo in krepijo vse nečiste človekove strasti, saj so jih nekoč prav iste nečiste strasti obvladovale vse življenje in so se jim vdajali z naslado in strastjo.
3 Takšni nečisti duhovi - nekateri so nekoč že živeli v mesu tega sveta, vendar so večinoma naravni duhovi, ki še nikoli niso bili spočeti v človeškem mesu - so vsepovsod: v zraku, na tleh in v njih, v vodi in ognju, v kamninah, kovinah, rastlinah, živalih in tudi v človekovi krvi in mesu; zato naj ljudje ne uživajo mesa zadušenih in nečistih živali.
4 V nuji človek lahko zaužije tudi meso nečistih živali, mora pa biti prej očiščeno, natrto s soljo in dobrimi zelišči, posušeno na ognju in nato prekajeno z dobrimi zelišči, da se znebi nečistih duhov.
5 Meso roparskih živali pa je za človeka škodljivo tudi ob vseh teh ukrepih, ki sem vam jih svetoval, ker iz njega nečistih duhov ni mogoče nikoli povsem odstraniti.
6 Ljudje naj tudi nikoli ne pijejo vode iz nečistih izvirov in naj svoje vodnjake vzdržujejo čiste, kakor je to Mojzes po Mojem navdihu Izraelcem že strogo zapovedal.
7 Kdor se bo držal Mojzesovih navodil za telo, bo ves čas in vsepovsod varen pred napadom nečistih duhov in to toliko zanesljiveje, čim bolj živo veruje Vame in v Mojo očetovsko skrb, ter vse začenja, dela in končuje v Mojem imenu. Brez tega pa je v vsakem trenutku, žal zaradi lastne malomarnosti, nevednosti in neumnosti, izpostavljen tisočim nevarnostim vseh vrst in združb.
8 Če ne bi po Svojih angelih zavaroval tistih ljudi, ki že po svoji naravi imajo boljši čut in voljo, bi bilo na tej zemlji prav malo ljudi, ki ne bi bili obsedeni. Toda na to naj se ljudje ne zanašajo preveč, kajti Moji angeli človekovi volji ne natikajo vajeti. Tudi to si zapomnite.«
9 Ko sem tako končal, so se Mi vsi zahvalili in hvalili Mojo modrost in oblast, Abilejci pa so Me prosili, naj obiščem tudi njihov kraj, saj so Me hoteli tam že kar napovedati.
10 **Jaz** sem rekel: »To lahko sicer zmeraj naredite, vendar kdaj in ob kateri uri bom prišel k vam, Jaz ne določam; prišel pa bom tudi k vam. Zdaj pa se le odpravite domov. Pri svojem gostilničarju si priskrbite nekaj kruha in vina, svinjine pa ne uživajte, dokler ni pripravljena tako, kot sem svetoval.«
11 Potem so se Mi znova zahvalili in z grškim gostilničarjem in kovačem odšli v mesto.
12 Mi pa smo še nekaj časa ostali na griču, glavar in tudi drugi Rimljani so Me spraševali še o marsičem in razpršil sem njihove meglice.
13 In tako je prišlo že tudi poldne in k nam na grič je prispel sel našega gostilničarja, ter nas povabil na kosilo. Vstali smo in mu sledili.

GOSPOD V ABILI

55. Pot v Abilo

1 Ko smo prišli k našemu gostilničarju je pred hišnimi vrati čakala množica, ki Me je hotela znova videti in govoriti z Menoj, saj so bili sami priče Mojih dejanj in so že marsikaj slišali o Mojem nauku.
2 Napotil sem jih h glavarju Pelagiju in jim rekel, da jim bo Moj nauk v celoti razložil kar on.
3 In glavar jim je obljubil, da jih bo poučil o vsem.
4 Ljudje so se s tem sprijaznili, počasi so se razšli, mi pa smo odšli v hišo, kjer je bilo kosilo že na mizi. Kosili smo in bili dobre volje.
5 Ko smo kmalu pojedli in sem navzočim napovedal, da se bom z učenci odpravil v Abilo, Me je glavar prosil, naj mu dovolim, da Me s podrejenimi in z Veroniko spremlja v omenjeno mesto in tudi v druge kraje in mesta pod njegovo oblastjo.
6 To sem mu dovolil in zelo se je razveselil, takoj se je lotil priprav na odhod.
7 Čez eno uro smo zapustili gostilničarjevo hišo, gostilničar pa Me je s svojim ozdravljenim sinom spremljal še dokajšnji del poti iz mesta, to sta storila tudi grški gostilničar in že znani kovač in živinozdravnik.
8 Ko sem se zunaj mesta poslovil od te četverice, sem kovaču podelil tudi moč izganjati zle duhove iz ljudi, za kar se Mi ni mogel dovolj zahvaliti in Me prehvaliti.
9 Nato smo se po dobri vojaški cesti dokaj hitro odpravili v Abilo in prišli v to ne nepomembno mesto uro pred sončnim zahodom.
10 Tudi v tem mestu so živeli večinoma pogani. V njem je živelo le deset judovskih družin in to v zelo podrejenem položaju, morali so služiti poganom in bili povsem odvisni od njih. Vseh deset družin je živelo v prastari in dotrajani hiši, v mestu niso imeli ne svojega gostišča ne sinagoge.
11 Ko smo se približevali mestu, sem rekel glavarju (**Jaz**): »Pojdi s svojimi pred nami v mesto in desetim judovskim družinam sporoči, da bom prišel k njim in pri njih tudi prenočil. Vse drugo se bo potem že uredilo samo od sebe.«
12 Ko je to glavar slišal, se je s svojimi kar najbolj naglo odpravil v mesto, takoj šel k judom in jim povedal, kaj se jim obeta.
13 **Beraški Judje** pa so glavarju rekli: »O visoki poveljnik v cesarjevem imenu! Vse bi bilo lepo in prav, toda kje naj v tej razpadajoči hiši najdemo prenočišče za več kot štirideset ljudi? Starih, razpadlih sob bi že bilo dovolj, toda kdo bi hotel prenočiti v njih? Tam je več kot preveč krastač, kač, močeradov in škorpijonov, v njih ne more bivati človek. V naših sobah pa je komaj dovolj prostora za bivanje, še manj za počivanje, težko bi tam poleg nas primerno prenočili še drugi ljudje. O kakšni postrežbi pa sploh ne moremo govoriti, saj smo sami bolj revni kakor berači.
14 Velikega Gospoda in Mojstra, o katerega čudežnih dejanjih smo že slišali, odvrni od tega, da bi prenočil pri nas, ker je v tem mestu več drugih, dobro oskrbovanih gostišč.«
15 **Glavar** je rekel: »O vaši, meni dobro znani stiski, Mu bom že poročal, toda že vnaprej vem, da Ga ne bom mogel odvrniti od Njegovega namena, kajti kar sklene in reče, se tudi zgodi. Vaše hudo stanje in vaša nesreča sta mu verjetno že dolgo znani, gotovo prihaja k vam prav zato, da bi vam pomagal in vam

prinesel pravo tolažbo, ne pa da bi vas nadlegoval in vam povzročal dodatne skrbi. Zato kar najbolj prijazno ustrezite Njegovi volji in pri Njem boste našli milost, veliko ljubezen in usmiljenje.«
16 **Hišni starešina** je rekel: »Da, da, naj samo pride, kadar koli hoče. Ko bo tu, se bo že sam prepričal, kako je z nami. Nadvse smo veseli, da bo prišel k nam, smo pa toliko bolj žalostni, da mu takšne milosti z ničimer ne moremo primerno povrniti!«
17 Ko se je glavar še pogovarjal s starešino, sem z učenci že prispel pred judovsko hišo - razpadajoč star grad, na vzpetini zunaj mestnega obzidja.
18 Glavar Me je takoj opazil, Mi pohitel naproti in hotel začeti razlagati, kako je z judovsko hišo in njenimi prebivalci.
19 **Jaz** pa sem mu rekel: »Prijatelj, prihrani besede, saj vse to že dolgo vem. Kakor si prej pravilno povedal tem ljudem, sem prav zato prišel k njim, ker dobro vem, kako je z njihovo hišo in z njimi samimi. Pojdiva takoj k starešini.«

56. Gospod v prebivališču desetih judovskih družin

1 V spremstvu glavarja sem šel k starešini te hiše, okoli katerega se je že zbralo nekaj zaskrbljenih družinskih očetov in nas opazovalo, da bi videli, kaj nameravamo, potem ko si bomo natančneje ogledali staro podrtijo.
2 Ko sem prišel k starešini, je ta rekel (**starešina**); »Gospod in Mojster, dobrodošel si, vendar to, kar ti lahko ponudimo v povračilo za veliko milost, ki si nam jo izkazal, ti prav gotovo ne bo ugajalo. Oglej si našo hišo in že naša oblačila sama ti bodo povedala, kako je z nami, ne da bi mi morali še kaj reči!«
3 **Jaz** sem rekel: »Mir z vami! Kako je z vami, dobro vem, toda večinoma ste si za svojo nesrečo krivi kar sami, kajti z lenobo in skoraj nikakršnim zaupanjem v Boga, edinega Gospoda in dajalca vseh dobrih darov, nihče na tej zemlji ne pride na zeleno vejo.
4 Dokler ste še imeli sredstva in moč, niste storili ničesar, da bi popravili to staro hišo, dragi Jehova vam je bil deveta skrb, raje ste se ukvarjali s slepim naukom grških modrecev, s katerim pa ste postali še veliko revnejši, kot ste bili prej.
5 Zdaj pa ste postali celo sužnji poganom in si morate od njih za težko delo izprositi pičel kruh, namesto da bi jim rekli: 'To smo si zaslužili v potu svojega obraza!' Kajti težko je služiti tistim, ki ne verujejo v nobenega boga, niti v nadaljevanje življenja duše po telesni smrti in tako tudi ne v poplačilo v velikem onstranstvu, zato tudi nimajo ljubezni do bližnjega, sovražni so celo lastnemu življenju.«
6 Zdaj ste se v svoji veliki stiski začeli spominjati starega Jehove in prositi za pomoč. To Me je tudi pripravilo, da sem prišel k vam in vam bom pomagal vpričo vseh teh številnih hudo zaslepljenih poganov, ki so zaradi Diogena opustili vero v svoje bogove. Zdaj naj torej tudi oni vidijo, da stari Bog še živi in pomaga tistim, ki Vanj verujejo, izpolnjujejo Njegove zapovedi in od Njega z iskrenim in neomajnim zaupanjem pričakujejo pravo pomoč.
7 Naj si ogledam vašo staro, več kot pol razpadlo hišo in videli bomo, ali je mogoče v njej prenočiti, ali je poškodbe mogoče popraviti. Potem bomo preverili, koliko zalog je še v vaših shrambah.«
8 **Starešina** je rekel: »O veliki Gospod in Mojster! Ta hiša je nekoč gotovo imela številne velike in manjše sobane, toda za nas jih je ostalo komaj sedem in še

te so poškodovane. Vse druge so polne golazni vseh vrst in združb, za ljudi večinoma celo neprehodne. Tudi naše shrambe so v najbolj slabem stanju. Le ena je napol uporabna, pa še v tej je le nekaj plesnivih krušnih drobtin. Na Tvojo željo pa si hišo kljub vsemu oglejmo, da se boš, o veliki Gospod in Mojster, tudi na svoje oči prepričal, kako se zdaj godi nam, potomcem Gada in Rubena v njuni deželi.«
9 Nato smo se podali v vse sobe velike hiše in vse je bilo videti tako, kakor je opisal starešina.
10 Ko smo prišli v najbolj oddaljeno in zadnjo sobo, sem **Jaz** rekel: »Zdaj pa spoznaj Božjo moč v Meni, ki sem po mesu tudi Sin človekov! Do te sobe smo se prebili čez podrte zidove, ostanke stebrov, skozi goščavo trnja in vsakovrstno golazen, vrnili pa se bomo skozi kraljevsko okrašene in z vsem opremljene sobe, v katerih bo mogoče lepo prenočiti. Tako hočem in tako naj bo!«
11 Ko sem to izgovoril, se je vsa hiša spremenila in ko smo se nato vračali skozi sobe in sobane, ni bilo nikjer opaziti ničesar poškodovanega.
12 In **Judje** iz te hiše so zakrilili z rokami nad glavo in kričali od vesele osuplosti: »To je mogoče samo Tistemu, ki je ustvaril nebo in zemljo, zato Tebi, o veliki Bog, vsa hvala, da si človeku dal takšno moč!«
13 Nato smo šli še v shrambe, ki so bile tudi polne vsega, kar človek potrebuje za potešitev lakote in žeje. Občudovanje je bilo še večje in od velikanske osuplosti dolgo niso mogli govoriti.

57. Pričevanje starešine o Gospodu

1 **Starešina** je čez nekaj časa rekel: »Ne, ne, ne - to je nezaslišano! Mojzes in Elija sta kot največja preroka zmogla veliko, celo več kot si lahko predstavlja in je sposoben dojeti človek z najčistejšim razumom in kar lahko komaj verjame celo najbolj verna človeška narava. Toda kaj so vsi čudeži, ki sta jih omenjena preroka naredila po Jehovovi volji in polna Njegovega mogočnega duha proti temu čudežu?! Vsi preroki, tako veliki kakor mali, so govorili: ‘Gospod hoče tako, ali Gospod govori tako!’, Ti, veliki Gospod, pa si rekel: ‘Hočem in naj se zgodi!’ In v trenutku se je uresničilo, kar si hotel! Zato si več kot Mojzes in Elija!
2 Tvoj Jaz je Gospod sam v vsej polnosti in jaz kot starec sem zdaj v Tebi zagledal svoj blagor in lahko rečem: O Gospod, Gospod, naj Tvoj star služabnik odide v miru v veliko onstranstvo! Kajti Ti si Obljubljeni iz Sebe samega! Iz ust prerokov je govoril Tvoj večni duh in napovedal Tvoj prihod na zemljo in Ti, kot večna resnica in zvestoba sama, si držal besedo in si, obdan z mesom in krvjo, prišel k nam, grešnim ljudem, da bi nas na novo postavil pokonci, jude in tudi pogane, ki so tudi Noetovi otroci in so bili nekoč s predabrahamiti eno ljudstvo pod velikim kraljem in visokim duhovnikom Melkizedekom iz Salema. Zato vsa čast in slava samo Tebi, Ti Gospod, Gospod, Gospod!«
3 **Jaz** sem rekel: »No, no, je že dobro in prav. Razumljivo, da se je vaša šibka vera s tem Mojim dejanjem nenadoma spet okrepila in tudi, da ste Me takoj spoznali. Toda v prihodnje morate svojo vero šele oživiti z dejanji prave ljubezni do bližnjega, sicer za življenje vaše duše ne bo imela pred Menoj nobene vrednosti. Kajti k vam, ljudem, sem prišel samo zaradi svoje nadvse velike ljubezni do vas in tako zdaj lahko tudi vi pridete k Meni samo po svoji ljubezni

do Mene in bližnjega in si tako kot Moji pravi otroci pridobite večno življenje svojih duš. To si dobro zapomnite.
4 Vera Vame je živa luč iz nebes, vendar to postane šele z dejanji iz ljubezni. Tako kot ugasne luč, ki sveti ponoči, če ji redno ne dolivamo olja, ugasne tudi začetna še tako neomajna vera, če je ne krepijo dejanja ljubezni.
5 S tem, Meni zlahka mogočim čudežem, nisem okrepil samo vere v vaši duši, ki je že povsem ugasnila, razvnel sem tudi vašo ljubezen do Mene. V luči tega resničnega in večnega življenjskega plamena ste lahko kmalu in zlahka spoznali, kdo je v Meni prišel k vam.
6 Ker ste to spoznali takoj in brez velike težave in pridige, se tudi ravnajte po tem, da boste vi in vaši potomci z dejanji ljubezni v Mojem imenu ohranili vero živo.«
7 **Starešina** je rekel: »O Gospod, Gospod, to dejanje bo v tej pokrajini s šestdesetimi kraji vzbudilo veliko pozornost pri maloštevilnih judih in tudi pri številnih poganih, najprej v tem mestu in nato še v drugih mestih. Ko bodo sem prihajali ljudje z vseh strani in bodo videli, da se je naša, že dolgo razpadajoča hiša, nenadoma spremenila v pravi kraljevski grad, nas bodo vprašali, kako se je to zgodilo - in kaj jim bomo odgovorili?«
8 **Jaz** sem rekel: »To naj vas ne skrbi. Ko boste pred ljudmi prisiljeni govoriti o tem dejanju in o Meni, vam bo že položeno na jezik, kaj naj rečete. Najbolj vsiljive pa napotite h glavarju in njegovim podrejenim, saj so vsi videli to dejanje - pa bodo že dobili pravo razlago; ti Me že dobro poznajo in vedo, da Mi ni nič nemogoče.«

58. Prispodoba obnovitve razpadlega gradu

1 (**Gospod**): »Da pa boste tudi vi vedeli, zakaj sem zdaj spet obnovil ta stari, propadajoči grad, v katerem so nekoč prebivali kralji, ga postavil tako rekoč na novo, pazljivo prisluhnite:
2 Prvič: obnova tega starega kraljevskega gradu ponazarja prenovljeno staro propadlo vero v enega, edino resničnega Boga, ki jo zdaj vsepovsod obnavljam.
3 Od starega gradu vere se je sicer ohranilo še nekaj opustelih, razpokanih in razpadajočih ostankov resnice, vendar ti niso več primerni kot življenjsko prebivališče Moje ljubezni in usmiljenja za duše Mojih otrok, kakršni so še bili v času kralja iz Salerna, temveč so primerno prebivališče le še tistim, ki so po svoji notranjosti podobni različni zalegi, ki že dolgo množično nastanjuje ta grad.
4 Ta grad je bil torej zvesta podoba zdajšnjega stanja vere v Boga in izpolnjevanja Njegovih zapovedi, še zlasti v Jeruzalemu in njegovi okolici.
5 To mesto in vse, kar sodi k njemu, bom, če se ne bo poboljšalo in povsem povrnilo k Meni, še huje kaznoval, kot sem v Lotovem času Sodomo in Gomoro. Zdaj pa vas opozarjam še na drug razlog, zakaj sem ta grad prenovil, ga postavil kakor na novo in oskrbel z vsem potrebnim.
6 Ko bo namreč brezbožnike v Jeruzalemu in njegovi širši okolici doletela Moja sodba, bodo maloštevilni Meni zvesti zbežali in se zatekli tudi sem. Sprejmite jih in z dejanji ljubezni v Mojem imenu oživite v sebi zdaj na novo prebujeno vero.

7 Sodbe, ki bo dopuščena nad Jeruzalemom, vi, stari ljudje tega mesta, sicer v mesu ne boste doživeli, toda mlajši prebivalci in njihovi otroci pa jo bodo. Ko se bo to zgodilo, se spomnite, kaj sem vam zdaj povedal.«
8 **Starešina** Mi je z največjim strahospoštovanjem rekel: »O Gospod, Gospod! Veliko in nadvse veličastno je Tvoje ime! Pred nekaj lunami smo ponoči na nebu videli skrajno nenavaden svetlobni pojav in ti prizori so nas navdali z velikim strahom in grozo. Najprej so se prikazali veliki ognjeni stebri in videti je bilo, kot da segajo do zvezd. Stebri so se združili na poseben način, se dvignili in ko jih ni bilo več videti, smo mislili, da naj bi šlo za sicer redek, vendar naraven ognjen pojav. Toda kmalu zatem je zažarelo vse nebo. Zagledali smo Salomonovo mesto in armade, ki ga oblegajo in nazadnje uničijo s templjem vred.
9 Pozneje, že bolj proti jutru, smo precej proti zahodu spet zagledali nenavaden svetlobni pojav. Kaj naj bi predstavljal, ni mogel razvozlati nihče od nas. Toda osrednji prizor je bil zelo podoben temu, kar si nam zdaj Ti, o Gospod, Gospod, napovedal o Jeruzalemu. Ali se je morda nanašal na Tvojo zdajšnjo napoved?«
10 **Jaz** sem rekel: »Seveda, prijatelj, toda o tem ne bomo več govorili. Raje poskrbite za večerjo, za vse drugo sem poskrbel že Jaz.«
11 **Starešina** Mi je rekel: »Gospod! Gospod! Mogoče bi nam lahko naš zemeljski gospodar, moder glavar, priskrbel nekoga, ki je vešč kuhanja, kajti že veliko let nismo kuhali, saj nismo imeli ognja, v tej pokrajini pa tudi ni drv za ognjišče. Zato nam skoraj ni mogoče in to kar trikratno, pripraviti kuhane večerje Zate in za tiste, ki so s Teboj, čeprav so po Tvoji milosti vse velike in male shrambe prepolne raznorazne zaloge. Po Tvoji milosti bi moralo biti poskrbljeno tudi za drva in ogenj. Toda kaj to koristi, ko nihče od nas ne zna ne kuhati ne pripravljati jedi?«
12 **Jaz** sem rekel: »Starec, tvoja odkritost Mi je všeč, kajti kar zadeva znanje kuhanja je res tako, kakor si povedal. Toda glavar je svoji hčeri in nekaterim nižjim služabnikom že naročil, naj z nekaj tvojimi ljudmi v veliki kuhinji, v kateri je tudi zbiralnik, zdaj poln rib, za nas in vse vas pripravijo dobro večerjo.«

59. Melkizedekov grad

1 (**Gospod**): »V tem gradu je tudi velika klet, izklesana v bazaltnih skalah. Ali je še nisi odkril in videl?«
2 **Starešina** in še nekaj njegovih bratrancev podobne visoke starosti so rekli: »Nekoč naj bi bila spodaj res klet z najboljšim vinom in v njej naj bi bili nekje skriti še drugi zakladi, toda nihče od nas se nikoli ni opogumil, da bi se podal v podzemne votline in tam iskal vhod med različno nevarno golaznijo in drugimi slabimi vplivi, zato tudi nihče ne pozna pravega vhoda v omenjeno klet. Kje in kako lahko vstopimo vanjo? Ah je zdaj tudi klet po zaslugi Tvoje moči tako kakor vse drugo spet v najboljšem stanju?«
3 **Jaz** sem rekel: »Če to verjamete, zagotovo. Ker pa nihče od vas ne pozna vhoda vanjo, Mi sledite in popeljal vas bom v klet.«
4 Starešina in še deset ljudi Mi je sledilo s prižgano voščeno baklo, ki smo jo našli v veliki kuhinji in jo tudi takoj prižgali. Tam je bilo še veliko bakel na zalogi. Od velike kuhinje je vodil stebričast hodnik do velikih vrat, izdelanih iz enega kosa bazalta. Pokazal sem, kako je mogoče vrata zlahka odpreti in kar

sam odprl velika in težka vrata. Ko so bila odprta, je bilo takoj videti široke stopnice, ki so vodile v zelo prostorno klet.
5 V kleti, nad katero se ubogi judje spet niso mogli dovolj načuditi, smo našli veliko množico večjih in manjših kamnitih posod in še večjo množico kamnitih, lončenih, srebrnih in tudi zlatih posod za pitje in to je uboge jude še bolj presenetilo. Niso vedeli, ali sem tudi te stvari čudežno ustvaril ali pa naj bi, vsaj po videzu, izvirale iz davnih časov.
6 **Jaz** pa sem jim rekel: »Vse, kar smo našli tukaj, izvira še iz časa velikega kralja in visokega duhovnika iz Salerna. Na tej zemlji je bil to Njegov grad, ki pa ni bil zgrajen s človeškimi rokami, tako kot to niso bile na primer niti gore z njihovimi pogosto čudovitimi jamami in votlinami, temveč ga je ustvarila ista moč, ki ga je obnovila tudi zdaj. Kajti le Jaz sem na vekomaj pravi salemski kralj in visoki duhovnik Melkizedek.
7 Zdaj pa le vrče v roke in jih napolnite z vinom, saj ga je v velikih sodih več kot dovolj.«
8 Revni judje so z veseljem vzeli vrče, toda niso vedeli, kako naj pridejo do vina v velikih kamnitih posodah, saj so bile neprodušno zaprte s težkimi in gladkimi kamnitimi ploščami.
9 Pokazal sem jim odprtino na najnižjem delu soda, ki je bila nekoliko izbočena in zaprta z zamaškom. Iz odprtine sem počasi izvlekel zamašek in v pripravljene vrče je takoj začelo obilno teči najboljše vino. Njegov nadvse aromatičen vonj je vsem navzočim - med njimi je bil tudi glavar z enim od podrejenih - takoj razkril, da je vino staro in kar najboljše.
10 Ko so bili vrči polni in drug za drugim na mizah v veliki jedilnici in so tisti, ki so želeli piti vino, spet prišli k nam v klet, sem rekel starešini (**Jaz**): »Glej, to vino je iz grozdja, ki je raslo v tej deželi in skoraj prav toliko staro kakor grad. To je vino, ki so ga kot desetino in žrtveni dar prinašali vsi kralji, podrejeni salemskemu kralju. Moralo se je ohraniti do danes, da zdaj Jaz kot isti kralj pijem isto staro desetniško vino z vsemi tistimi, ki verujejo Vame in Mi sledijo.
11 Dokler bo ta grad obstajal v Mojem imenu, tudi vina ne bo zmanjkalo. Kljub temu pa bo tristo let po Mojem vnebohodu moč našega nasprotnika ta grad in večji del tega mesta toliko uničila, da ne bo mogoče niti ugotoviti več, kje je grad nekoč stal. Toda nič za to, kajti zdaj si gradim nov grad v srcih, ki tam, kjer bo zgrajen, nikoli več ne bo mogel biti porušen.
12 Prav je, da takšnih starih spomenikov več ni, da jih ljudje ne morejo malikovati. Toda skoraj tristo let po Mojem vnebohodu bo ta grad še stal in tudi to vino ne bo presahnilo, tako bodo ubežniki iz Jeruzalema tu dobili zavetje in krepčilo.«

60. O obdobju salemskega kralja

1 **Starec** je nato skrajno spoštljivo vprašal: »Gospod, Gospod, kot beremo, je skrivnostni kralj iz Salerna vladal že tedaj, ko je Noe stopil z barke in začel znova obdelovati zemljo. Njegovi otroci se v tako kratkem času niso mogli dovolj razmnožiti, da bi bila lahko v času salemskega kralja na zemlji množica manjših kraljev, ki bi mu prinašali desetino. Ta zadeva je zelo skrivnostna kakor marsikaj v naših knjigah in je s svojim razumom ne moremo razumeti.

2 Govoril si tudi o Svojem vnebohodu. Kaj to pomeni? Kam boš odšel in kdaj? Gospod, Gospod, razloži nam to malo podrobneje, da bomo to lahko v Tvojem duhu resnice, ljubezni in življenja razložili tudi svojim potomcem in nam bodo verjeli, da si nam Ti sam, o Gospod, Gospod, razkril takšne nenavadne zadeve.«
3 **Jaz** sem rekel: »Kar zadeva kralja iz Salerna, je bil Ta tukaj že od nekdaj, še pred vsemi bitji, tudi pred Noetom. Kar pa zadeva zemeljski čas, v katerem je On sam v podobi in osebnosti angela iz nebes poučeval ljudi o Sebi samem in o poslanstvu ljudi, je to počel občasno že v času Noeta in se pogovarjal z njim, toda pravo salemsko kraljestvo in visoko duhovništvo je bilo ustanovljeno šele nekaj sto zemeljskih let po Noetovem prihodu z barke in so ga doživeli tudi Noe in njegovi trije sinovi. V tistem času je bila zemlja že spet zelo poseljena, številni praočetje rodov majhnih ljudstev so se imenovali kralji in so vsako leto svoje žrtvene darove prinašali v Salem, kjer jih je poučeval salemski kralj.
4 Ko pa so se ljudje še bolj namnožili po vsej zemlji, so pozabili na kralja vseh kraljev in so se začeli oddaljevati od Njega. Tudi tisti, ki so prebivali blizu Njega, niso hodili več v Salem. Nato je kralj zapustil grad in le še redko obiskal nekaj Njemu zvestih patriarhov, kot na primer Abrahama, Izaka in Jakoba, pozneje pa tudi vse velike in male preroke, zdaj v krvi in mesu tudi vas.
5 Kar zadeva Moj vnebohod ima ta dvojen pomen. Prvič, niti leto ne bo minilo pa se bo uresničil in drugič, zgodil se bo v vsakem človeku, ki Vame živo veruje, in bo po njegovi veri v njegovem srcu vstal duh Moje ljubezni ter povzdignil njegov razum v vso modrost nebes.
6 V nebo bom šel kmalu zatem, ko bo to Moje telo po treh dneh od smrti, ki jo bodo povzročili Božji sovražniki, vstalo iz groba in prešlo v Moje Božje bitje.
7 Kakor ste slišali, da se je nekoč Elija, vidno kot v ognjeni kočiji, dvignil v nebo, se bom tudi Jaz z materialnih tal te zemlje pred številnimi Svojimi prijatelji dvignil v vidno nebo. Potem ne bom več tako kakor zdaj osebno viden hodil med ljudmi - dobrimi in slabimi - in jih poučeval, temveč Me bodo dobro zaznali v duhu samo tisti, ki bodo verovali Vame in Mene in bližnjega ljubili kakor samega sebe. Med njimi bom pogosto hodil tudi vidno, jih poučeval in vodil. Kajti v srcih takšnih ljudi si bom zgradil omenjen nov grad in prebival bom v njem.«

61. Večerja v stari jedilnici

1 (**Gospod**): »Tisti, v katerih bom prebival, Me bodo tudi dobro zaznali, poučeval in vodil jih bom in tako bodo Moji pravi ljubljenci ves čas poučevani in vodeni, v sebi bodo imeli večno življenje. Toda pri tistih, ki se bodo oddaljili od Mene, kot so se nekoč iz čiste posvetne ljubezni kralji odvrnili od salemskega kralja in Mu niso več prinašali tistega, kar bi Mu morali, bom tudi Jaz zapustil grad v njihovem srcu. In tako kakor se je zgodilo v času kralja iz Salema, ko je kralj grad, kjer smo zdaj, zapustil z angeli, ki so Mu služili in je nato med ljudstvi in njihovimi kralji še prehitro prišlo do različne nesloge, zavisti, nevoščljivosti in iz tega tudi do vojn, se bo v prihodnje dogajalo tudi med tistimi, pri katerih bom zapustil grad v njihovem srcu. Ljudstvo se bo dvignilo zoper ljudstvo in ga skušalo podjarmiti.

2 Zato: kdor bo ostal zvest Mojemu nauku in Moji ljubezni, v tem bom ostal tudi Jaz in resnično, iz njegovih ledij bodo tekli potoki žive vode; kdor bo to vodo pil, ga nikoli več ne bo žejalo.
3 Moj nauk s svojo božansko modrostjo je resnična, živa voda. Duša tistega, ki jo bo pil, bo kmalu polna vse modrosti in sita za vedno, nikoli več je ne bo žejalo in ne bo hlepela po višji resnici in modrosti.
4 In tako sem ti zdaj, stari Moj jud, pojasnil, kar ti prej še ni bilo jasno in se je zdelo nerazložljivo. Toda nikar ne misli, da si bil s tem že vpeljan v vso resnico in modrost. Podeljeni ti bosta šele tedaj, ko bom v duhu vse resnice in modrosti vstal tudi v tvojem srcu in se podal v živa nebesa tvoje duše.
5 Zdaj pa se iz kleti odpravimo v jedilnico, kajti večerja je že pripravljena, povečerjali bomo in si okrepili ude.«
6 Po teh Mojih besedah smo odšli iz kleti in kmalu prišli v veliko jedilnico, ki jo je kar najbolje osvetljevalo stotine svetilk in je bila še pred nedavnim takšna razvalina, da nihče ni niti opazil, da je bila tam nekoč velika jedilnica.
7 V dvorani sta bili kar najbolj ustrezno postavljeni veliki kamniti mizi, ki sta sloneli na trdnih stebrih in nežno prekriti z najfinejšim bisusom[1], ob vsaki je bilo tudi dovolj prav udobnih stolov, na mizi pa nadvse okusno pripravljene ribe, kruh in vino.
8 Sedli smo za mizo, pogrnjeno za nas, lastniki in prebivalci gradu pa so posedli za drugo, pripravljeno zanje. Vsi smo zmerno in s pravim namenom jedli in pili.
9 Med večerjo smo se pogovarjali o marsičem in glavar Me je vprašal, kako naj naslednje jutro ukrepa z Rimljani in Grki, ker se bo za ta čudež zagotovo še prehitro izvedelo. Radovedno bodo spraševali, saj se kaj podobnega komaj kdaj doživi.
10 **Jaz** sem rekel: »Kdor bo prišel, mu povejte resnico, toda povejte mu tudi, naj vse ohrani zase in naj ne drvi v naslednje mesto ali kraj in Me razglasi pred časom.
11 Da pa ta čudež ne bi bil kot čudež tako kmalu opazen tudi na zunaj, je videz gradu le malo spremenjen, spremenjena je zgolj notranjost gradu. Zato tudi vi predčasno ne delajte velikega hrupa okoli tega Mojega dejanja. Jutri bom še sam obiskal nekaj boljših poganov in uro po poldnevu z učenci odšel na Golan, kamor Me lahko spremljaš tudi ti.
12 Ko se boš znova vrnil sem, pa lahko Mojo besedo že razglasiš poganom in naj ti bo tedaj za pričo to Moje čudežno znamenje tukaj, iz katerega bodo lahko prepoznali Tistega, ki ga je naredil, da bi živeli in ravnali po Njegovi volji!«
13 Ko je to glavar slišal, je obljubil, da se bo v vsem strogo ravnal po Moji volji.

62. Hrup pred judovsko hišo

1 Ko smo še vsi sedeli za mizo, se je na cesti zaslišal hrup. Več delavcev se je namreč z vsakdanjega dela vračalo domov in zagledali so razsvetljeno beraško judovsko hišo - to se namreč še ni zgodilo -, zato so hoteli izvedeti, kaj se v razvalini dogaja. Klicali so njim znane jude, naj pridejo k njim in povedo, zakaj so propadajoče sobe tako slavnostno razsvetljene.

[1] bisus - tkanina iz finega lanu, opomba založbe Lorber Verlag

2 **Jaz** pa sem rekel glavarju: »Pojdi k razgrajačem. Takoj te bodo prepoznali in iz tega sklepali, zakaj je ta hiša zdaj razsvetljena, pomirili se bodo in odšli domov ter ne bodo več spraševali, zakaj je judovska hiša tako razsvetljena.«
3 Glavar je v spremstvu podrejenega tudi storil tako.
4 Ko se je pojavil pred ljudmi, ki so zganjali hrup, jih je resno in odločno nagovoril (**glavar**): »Kaj hočete od ubogih judov, če jaz in še eden, veliko večji veljak, imava opravek pri njih? Ali naj zaradi vas ponoči ne ukažem razsvetliti notranjosti te hiše?!«
5 Ko so delavci, ki so glavarja takoj prepoznali, to slišali, so se opravičili, saj za obisk niso vedeli, ga prosili odpuščanja in se nato mirno razšli. Toda svojim domačim so takoj povedali, kaj so videli in doživeli, zato se je veliko premišljevalo, domnevalo in spraševalo, zakaj je glavar s še nekim višjim veljakom obiskal najbolj revno hišo in to judovsko. Toda nihče iz mesta si ni upal oditi v judovsko hišo in pogledati, kaj se tam dogaja in tako smo imeli vso noč mir.
6 Ko se je glavar s podrejenim vrnil k nam, je povedal, kaj je rekel in da je učinkovalo, le bal se je, da ga bodo že navsezgodaj začeli oblegati Grki, ki se zelo radi pritožujejo in si je želel, da se to ne bi zgodilo.
7 **Jaz** sem rekel: »Bodi brez skrbi! Tudi zjutraj se bo našel način, kako radovedneže oddaljiti od hiše. Ker pa je zdaj že dokaj pozno, se podajmo k počitku. Počival pa bom kar tukaj ob mizi, kdor si želi posteljo, pa naj se poda v številne spalnice, saj je tam postelj dovolj.«
8 Vsi, ki so bili z Menoj za mizo, so se odločili, da ob mizi ostanejo z Menoj do jutra, le judje niso ostali za svojo mizo, temveč so odšli v svoje stare sobe, ki so bile seveda tudi prenovljene. Svetilke smo pustili goreti vso noč in osvetljevale so sobe, da se ne bi pritihotapili radovedneži, ki bi si drznili ponoči približati judovski hiši, da bi morda iz varne razdalje le izvedeli, kaj se dogaja v njej. Toda zaradi luči si nihče ni upal blizu iz strahu, da bi jih odkril glavar sam ali kakšen njegov služabnik in bi bili potem kaznovani.

63. Pravo praznovanje sabata

1 Nemoteno smo počivali do sabatnega jutra, za katerega pa stanovalcem judom ni bilo veliko mar, saj so postali že bolj pogani kakor judje. Toda kljub temu je že navsezgodaj prišel k Meni starešina in Me vprašal, ali Jaz in Moji učenci dosledno spoštujemo sabat, saj ga je Mojzes določil za dan, strogo namenjen samo Bogu.
2 **Jaz** sem rekel: »Da vsak jud slavi sabat, kot je določil Mojzes, je prav in dobro; toda odslej bo vsak dan Gospodov dan in kdor vsak dan dela dobro bližnjemu po Mojem nauku, ta tudi pravilno slavi sabat. Zato se vam danes, na sabat, ni treba vesti drugače kot na kateri koli drug dan.
3 Potrebe človeškega telesa so na sabat prav takšne kot vsak dan in jih je treba po možnosti tudi potešiti. Na sabat se je treba vzdržati le težkega hlapčevskega pridobitniškega dela. Če pa kdo bližnjemu ali bližnjim s takšnim delom naredi kaj koristnega, pa sabata ne oskruni, četudi s svojimi rokami opravi še tako težko hlapčevsko delo, celo blagoslovil ga bom zaradi tega. Toda če takšne priložnosti ni, je dobro, da se na sabat človek spočije in se ukvarja z duhovnimi rečmi. Kajti ob težkem vsakdanjem delu duši ni preveč do tega, da bi se zazrla

v globoko duhovno v sebi in se dvigovala k Bogu; Mojzes pa je sabat določil prav za to.
4 Da pa človek na sabat od sončnega vzhoda do sončnega zahoda ne bi smel jesti in piti in opraviti nobenega fizičnega dobrega dela, kakor učijo farizeji v sinagogah v Jeruzalemu in drugih krajih, je nesmisel, saj priča, da takšni učitelji ne razumejo Mojzesovega nauka in ga ne spoštujejo, zato so tako tudi najbolj popačili duh Mojzesovega nauka in prerokov. Tudi danes delajte tako kakor vedno in sabata pred Menoj ne boste oskrunili.
5 Le za pogane ni treba niti danes niti kateri koli drug dan za borno plačilo opravljati najbolj zaničevanega dela. Če pa bodo tudi oni sprejeli Moj nauk in vas bodo videli kot svoje bližnje ter tako z vami tudi ravnali, lahko iz ljubezni in bratskega prijateljstva storite zanje kar koli, da bo med vami mir in sloga. To je tudi vse, kar zadeva pravo slavljenje sabata.
6 Celo modrejši pogani pravijo, da naj bi bilo bolj hvalevredno - če tako nalagajo okoliščine - služiti bližnjemu, kakor oditi v tempelj in tam služiti nekemu bogu, ki človekovega služenja niti ne potrebuje. In tudi edino pravi Bog ne potrebuje ljudi, da bi Mu služili. Potrebuje pa, da si ljudje iz ljubezni do Njega in iz enake ljubezni drug do drugega izkazujejo dobro.
7 Kajti ljubezen je za dušo pravo življenjsko gnojilo za večno življenje, Bog pa je ljudi ustvaril prav zato, da bodo prešli v večno življenje. Zato je prava, Meni edino dopadljiva Božja služba predvsem ta, da ljudje drug drugemu služijo iz Moje ljubezni. In ker je to Meni najbolj dopadljiva Božja služba, ta nikoli ne onečasti sabata.
8 Že neki prerok je nekoč, ko so judje začeli namenjati preveč pozornosti zunanjim obredom tako kakor zdaj farizeji, zapisal: 'Glej, to ljudstvo Me časti z ustnicami, toda njegovo srce je daleč od Mene.'
9 Odslej Mi torej služite samo v srcu in opustite mrtve obrede in vsak dan boste slavili sabat tako, kot je Meni najbolj prav. Ali si zdaj to dobro razumel?«
10 **Jud** je rekel: »Da, o Gospod, Gospod, zato bomo sabat tudi slavili tako, kot je Tebi najbolj prav.«
11 Nato se je starec takoj odpravil k svojim in jim razložil, kako želim, naj se slavi sabat. S tem so se vsi strinjali in se nato kmalu odpravili pripravljati zajtrk, pri čemer jim je Veronika spet veliko pomagala.

64. Kako poučevati praznoverne pogane

1 Mi pa smo se podali na prosto, na še višji grič, kot je bil tisti, na katerem je stal grad in z višjega griča se je čudovito videlo na vse strani. Videti je bilo tudi velik del doline reke Jordan in na drugi strani proti vzhodu prostrani nižini Evfrata, množico gora in okoliških krajev. Navadno se je videlo vse do Jeruzalema, toda tokrat je bila ta pokrajina zavita v gosto jutranjo meglo in tako ni bilo mogoče razločiti nobenih krajev v Judeji.
2 **Glavar** je pripomnil: »Gospod in Mojster, zdi se mi, da gosta megla nad kraji in logi Judeje zelo dobro opisuje ljudstvo, čigar srce in razum obdaja še gostejša megla, kakor je ta, ki zdaj pred našimi pogledi skriva njihove loge?«
3 **Jaz** sem rekel: »Da, prijatelj, tako je; zato bodo tudi številni v tej najgostejši megli svojih zablod in iz njih izvirajočih raznoraznih grehov našli smrt. Toda pustimo ob strani takšna razmišljanja in svoje poglede usmerimo na porajanje

sonca, danes bo sončni vzhod znova čudovit! Zato bomo še nekoliko počivali in uživali v njem!«
4 Vsi so se umirili in uživali v lepih, nenehno spreminjajočih se jutranjih prizorih. V tej pokrajini je namreč jutro zmeraj veliko lepše, ker se v veliki daljavi proti vzhodu še pred sončnim vzhodom pojavi veliko prav redkih meteoritov, naravni vzrok za ta pojav pa so prostrana vulkanska tla. Praznoverni pogani in prebivalci tistih pokrajin pa so menili, da so takšni pojavi polbogovi, spremljevalci boginje Aurore, ki Apolonu zmeraj utira pot.
5 Bil pa je tudi že čas, da se pogani rešijo takšnega praznoverja in se jim pokaže in razloži pravi vzrok takšnih pojavov in to sem na griču tudi storil. Glavar in njegovi podrejeni so začeli spoznavati razlog, zakaj sem jih že navsezgodaj pripeljal na ta grič.
6 Ko so bili o vsem poučeni in so se Mi za pouk zelo zahvaljevali, je **prvi glavarjev podrejeni** pripomnil: »Zlasti preprosto ljudstvo bo težko odvrniti od praznoverja, saj po poganskem svečeniškem nauku v vsakem oblaku in vsaki meglici, v dvigovanju kuhinjskega dima, v zgorevanju in večjem ali manjšem prasketanju lesa ne vidi drugega kakor duhove in škrate vseh vrst in družb, in od njihovega vedenja in premikanja pričakuje srečo ali nesrečo.
7 Kajti navsezadnje je nekaj duhovnega tudi v številnih pojavih, ki so pogosto zelo nenavadni, kajti v ozadju vsakega pojava je zmeraj neki najbolj notranji in tako prvi temeljni vzrok, brez katerega pojav niti ne more nastati. In da bi stari modreci ta prvi temeljni vzrok ljudstvu predstavili kar se da razumljivo in nazorno, so ga ustrezno poosebili. Takšno ponazoritev danes razume le malokdo, zato imajo ljudje že pojav sam za najbolj notranji in prvi duhovni vzrok. In ljudi, ki tako mislijo, je težko prepričati, da to, kar vidijo, ni to kar vidijo in za kar nekaj imajo, temveč je le nujni zunanji izraz nekega notranjega, prvega in mesenemu očesu nikoli vidnega vzroka.
8 Postavlja pa se še drugo vprašanje in to je, ali nazadnje ni bolje, da se takšne ljudi ne odvrne prehitro od njihovega praznoverja, saj tako izgubijo tisto, kar so imeli, tistega kar so prejeli, pa ne morejo tako hitro in prepričano dojeti in zato, kot se je že zgodilo pri številnih Grkih in Rimljanih, še prehitro zaidejo v najgloblji in težko odpravljivi materializem, ki pa ga prebivalcem prav tega kraja resnično ne manjka. Gospod in Mojster, kaj praviš na to?«

65. O poučevanju

1 **Jaz** sem rekel: »Ne morem ti reči drugega kot le tisto, kar sem že rekel vam in Svojim učencem: Prizadevajte si predvsem spoznati enega, edino pravega Boga in Njegovo kraljestvo večne ljubezni in resnice ter poučujte z zgledom svojega življenja po nauku, ki ste ga prejeli od Mene. Potem vas bo Moj duh v vas že vpeljal v vso resnico in modrost.
2 Da je temelj vseh pojavov na zemlji in tudi človeka najbolj notranje in duhovno živo, sem vam v Pelli dovolj obsežno pojasnil. Vendar zato še ni nujno, da se ljudi že na začetku s tem takoj seznani in jim to postane domače, temveč naj se najprej seznanijo s poglavitno zadevo, ki jo dobro poznate; če se ta v človeku zakorenini, vse drugo zlahka steče kar samo od sebe.
3 Tudi sicer ne začenjajte kar takoj z razlago pojavov v naravnem svetu - prvič, ker si o tem še sami niste na jasnem in drugič, ker pravi življenjski blagor človeške duše niti ni odvisen od tega -, temveč učite ljudi samo živo verovati

Vame in živeti in ravnati po Moji, vam znani volji; za vse drugo in nadaljnje bom potem poskrbel že Jaz. Kajti kdor izpolnjuje Moje zapovedi in z dejanji dokazuje, da Me nadvse ljubi, k temu bom prišel Jaz sam in se mu bom razodel v vsem, v skladu z njegovo zmožnostjo sprejemanja.
4 Kajti talente sem različno porazdelil med ljudi zato, da lahko vsak svojemu bližnjemu služi v ljubezni, v skladu s talentom, ki sem mu ga dal. Zato manj skrbite za razvoj posebnih talentov pri ljudeh, temveč samo za poglavitni nauk, ki ste ga prejeli od Mene; za vse drugo - kot je bilo že povedano - bom poskrbel že Jaz.«
5 Ko je podrejeni to slišal, se Mi je zahvalil in Me potem o tem ni več spraševal.
6 Med poučevanjem pa se je sonce že zelo povzpelo nad obzorje, iz hiše pa je prišel tudi sel in nam sporočil, da je zajtrk pripravljen. Vstali smo in se podali navzdol v hišo.
7 Ko smo prišli do hiše, jo je že kar pošteno oblegala množica meščanov. Slišali so namreč, da je imel glavar vso noč opravke v judovski hiši in od nekega prebivalca te hiše so proti plačilu hoteli izvedeti, kaj se je pravzaprav zgodilo. Ko pa so v daljavi zagledali in prepoznali glavarja in njegove služabnike, so se takoj malo umaknili, da smo lahko nemoteno vstopili v hišo.
8 V hiši smo začeli uživati okusno pripravljen zajtrk in nikomur niso bili za mar meščani, ki so opazovali hišo.
9 Kmalu pa je h glavarju na vljudnostni obisk prišel tudi župan tistega mesta.
10 Ko se je napovedal po svojem služabniku, Me je glavar vprašal, ali naj ga sprejme ali ne.
11 **Jaz** sem rekel: »Naj kar pride k nam, kajti tudi on naj postane Moje orodje.«

66. Župan Abile

1 Glavar je nato dovolil županu vstopiti in ga že ob prihodu v veliko in razkošno opremljeno jedilnico vprašal, kaj želi.
2 Župan, zelo razumen in vsestransko izkušen človek, ki je judovsko hišo že od prej še predobro poznal od zunaj in znotraj, je skrajno presenečen rekel: »Visoki poveljnik v imenu skrajno mogočnega cesarja iz Rima, največjega in najmogočnejšega mesta na svetu! Ker se mi je zdelo, da imaš tu gotovo nadvse nujne opravke, je moja zaprisežena sveta dolžnost, da te vljudnostno obiščem in te skrajno vdano vprašam, ali morda potrebuješ mojo pomoč. Zdaj pa sem zelo presenečen in že vnaprej vem, da moje pomoči ne boš potreboval, kajti skrivoma ti je uspelo razpadajočo hišo ubogih judov spremeniti v pravo palačo, ne da bi me o tem kdaj obvestil ali potreboval mojo pomoč - zato sem tudi zdaj odveč. Če pa bi me potreboval, sem ti na voljo celo z življenjem.«
3 **Glavar** je rekel: »Kar tukaj ostani, kajti tokrat mi boš moral pomagati še pri marsičem. Toda najprej sedi in spij vrč najstarejšega in najboljšega vina iz pradavnih časov, ki so ga našli dobro ohranjenega v čistih kamnitih sodih v zasuti kleti.«
4 **Župan** je takoj sedel h glavarju, vzel kupo in najprej pokusil vino. Ko se je prepričal o njegovi kakovosti, ga je izpil s krepkimi požirki in nato rekel: »Pokusil sem že marsikatero kapljico meni znanega najboljšega vina, toda nekaj tako dobrega še nikoli ni steklo po mojem grlu. O glavar, ti priznano veliki mož v vsem in junak brez primere, ki ga zaradi njegovih dejanj hvalijo in slavijo, oprosti, ker moram ob tem nekaj malega pripomniti: Če je vse to le

tvoje delo, potem si bolj bog kakor človek. Kajti tako kraljevsko obnoviti ta stari, nadvse obsežen grad v tako kratkem času zmorejo samo bogovi, ne pa ljudje, pa naj bodo še tako dejavni in zmožni, saj bi celo najboljši in najbolj sposobni zidarji za obnovo takšne ruševine potrebovali več kot deset let!«
5 **Glavar** je rekel: »Tvoja pripomba je upravičena - vendar se ne nanaša name. Na koga, pa boš kmalu spoznal in šele potem mi boš lahko pomagal; zdaj pa pij!«
6 Županu so znova natočili vrč in izpil ga je do zadnje kaplje v čast čudovitega, z resnično božansko močjo nadarjenega obnovitelja tega starega gradu. Nato je rekel (**župan**): »Zdaj pa, visoki poveljnik, bi se rad - če ti je prav - prepričal o celotnem gradu, ki je, sodeč po zelo obsežni ruševini, moral imeti nekoč zelo veliko dvoran, ali je v njem vse prav tako dobro obnovljeno kakor ta velika jedilnica, v kateri je prej prebivala različna golazen.«
7 **Glavar** je rekel: »To lahko storimo, če je to prav Nekomu med nami, ki Ga še nisi spoznal.«
8 **Jaz** sem rekel: »Prav Mu je; kajti pogane, še zlasti takšne trdovratne stoike, kot je ta župan, lahko samo veliko znamenje spreobrne k veri v enega, edino pravega Boga in Gospoda nebes in zemlje od vekomaj, ki so Mu mogoče vse stvari, ki je vse ustvaril in oblikoval iz Sebe, samo s Svojo besedo.«

67. Glavar pouči župana o Gospodu

1 Ko sem to povedal, smo vsi vstali od mize, se sprehodili skozi vse velike in male sobe, šli tudi v nadvse veliko klet, župan pa je nad vsem strmel in se čudil, od strahospoštovanja se je komaj upal govoriti.
2 Ko smo se čez nekaj ur znova vrnili v veliko jedilnico in posedli za mizo, je **župan** šele rekel: »Zdaj v resnici verjamem, da od vekomaj obstaja Bog in sicer samo Tisti, v katerega še verujejo judje - čeprav le malo - in k Njemu od časa do časa molijo in Njemu v čast slavijo en dan v tednu. Kajti narediti nekaj takega je mogoče samo Tistemu, ki je iz Sebe, s Svojo večno mogočno besedo ustvaril širno nebo in to zemljo, katere meja ne pozna noben človek, jo okrasil in oživil z nešteto najrazličnejših rastlin, živali in ljudmi. O glavar, naj pobliže spoznam tega Boga!«
3 **Glavar** je rekel: »Poglej človeka, ki sedi ob moji desnici in se pogovarja z mojo hčerjo, ki jo je v Pelli čudežno ozdravil najhujše bolezni. Za zdaj mi ni treba reči nič drugega, pozneje pa boš izvedel še veliko podrobnejšega in obširnejšega.«
4 **Župan** si Me je začel natančno ogledovati in nato tiho rekel glavarju: »Po videzu je tudi človek, po oblačilu pa jud iz Galileje. Mora pa biti nadvse pobožen in velikemu judovskemu Bogu povsem predan, da ga je veliki Bog obdaril s takšno nepredstavljivo močjo, kakršno so nekoč poznali tudi drugi zelo pobožni judje.«
5 **Glavar** je rekel: »Deloma imaš prav, toda v celoti še zdaleč ne. Toda počasi boš že vse razumel.«
6 **Jaz** pa sem se obrnil h glavarju in rekel: »Ga že lahko bolj podrobneje seznaniš, razumel bo.«
7 Glavar je nato začel poučevati župana o Meni, da so se temu čudili celo Moji učenci, župan pa je razumel in dojel vse, nobenega dvoma ni bilo več v njegovi duši.

8 Ko je **župan** spoznal, s kom ima opraviti v Meni, je vstal, poln strahospoštovanja pristopil k Meni in rekel poln vdanega poguma: »Gospod, Gospod, edini si, v katerega bom odslej neomajno in živo veroval z vsemi domačimi. Toda tudi Ti mi povej, kaj naj storim, da bi ta moja vera v najkrajšem času prešla tudi v srca drugih ljudi. Kajti takšen pač sem, da bi to, kar me osrečuje in naredi blaženega, rad takoj prenesel še drugim ljudem, da bi bili prav tako srečni in zadovoljni. To pa z našimi šibkimi človeškimi močmi prepogosto ne gre tako hitro, kot bi želeli in zmogli. Tebi, o Gospod, Gospod, pa so od vekomaj najjasneje znana vsa sredstva in poti in samo Ti mi jih lahko pokažeš.«

68. Ljubezen in potrpljenje, poglavitni človeški odliki

1 **Jaz** sem rekel: »Ljubezen in potrpljenje sta največji odliki vsega na tem svetu in tudi v večni neskončnosti. Ljubezni ti ne manjka, zato sem se ti tudi pustil najti in se ti dal takoj razpoznati, toda manjka ti še prave potrpežljivosti, povsem uglašene z ljubeznijo.
2 V Mojem imenu stori danes samo toliko, koliko zmoreš, naslednji dan pa ti bo že povedal, kaj ti je še storiti, da bi dosegel kakšen plemenit namen. Kajti glej, v tem Mojem nadvse velikem svetu, določenem za vas, ljudi, z vami ni mogoče ravnati kakor s starim, trhlim lesom, ki ga na mah prelomiš na kolenu. Kajti, če bi bilo to mogoče, ne bi nikoli privzel krvi in mesa in nikoli ne bi kot človek prišel k vam, ljudem in vas tako rekoč z vsem trudom in največjo potrpežljivostjo poučeval o stvareh Svojega kraljestva.
3 Vsak človek ima svobodno voljo in njo je treba predvsem upoštevati in spoštovati. Zato ne bi bilo najbolje, zlasti ljudi, ki se z naukom stoikov niso posebej ukvarjali, opozarjati na veliko čudežno znamenje, ki sem ga storil, temveč jih je treba poučiti predvsem o Mojem obstoju, ki v duhu nima ne začetka in ne konca, to pomeni, o enem, edino pravem Bogu; tako bodo seznanjeni z Njegovo voljo in bo tisti, ki jo bo izpolnjeval, dosegel pravi cilj.
4 In, ko bodo ljudje Mojo voljo sprejeli brez zunanje prisile - naj bo fizična ali moralna -, in postali v resnici dejavni v skladu z Mojim naukom, se šele lahko začnete z njimi pogovarjati o Mojih posebnih znamenjih in Moji vsenavzočnosti in to jih bo še okrepilo v njihovi veri in pri njihovem ravnanju v skladu z njo.
5 Toge stoike pa že lahko začnete spreobračati z znamenji, ki sem jih storil. Kajti zaničevalci življenja in priklicevalci smrti in nebivanja zlahka prenesejo tako močan udarec, ne da bi to škodilo njihovi svobodni volji.
6 Toda o tem znamenju tukaj ne govorite prezgodaj, saj sta v tem kraju že dva, ki sem ju ozdravil v Pelli in to glavar in njegovi podrejeni dobro vedo in ta ozdravljena bosta že prav pričevala o Meni. Šele potem lahko začnete govoriti tudi o tem, kar se je zgodilo tukaj.
7 Z vso ljubeznijo in potrpežljivostjo torej storite tako, kot sem vam zdaj povedal in tako boste pripomogli k obilni žetvi ljudi za Moje kraljestvo življenja.
8 Prisluhnite priliki: Gospodar vinograda je v svojem vinogradu zaposlil dva delavca in vsakemu obljubil enako, dobro plačilo. In najeta delavca sta si vinograd razdelila na enaka dela.
9 Eden od delavcev se je hotel pred gospodarjem izkazati kot zelo zavzet in delaven, da bi dobil od njega še dodatno plačilo, delal je brez počitka in miru. Z delom je tudi kmalu končal; toda ob veliki in nepotrpežljivi naglici je bilo

delo opravljeno večinoma zelo nemarno in vinograd je gospodarju prinesel le skromen pridelek.
10 Drugi delavec pa si je vzel čas. Pri vsaki trti je tehtno premislil, kako naj jo obdela, da bi gospodarju kar najbolje rodila. Za svojo polovico vinograda je potreboval tudi veliko več časa kakor njegov sodelavec. Toda, ko je trta obrodila, je bil njegov del vinograda prepoln najlepšega grozdja.
11 Ko se je začela trgatev, je gospodar vinograda drugega delavca zelo pohvalil in mu dal še dodatno plačilo, prvemu delavcu, ki je delo opravil preveč hlastno, pa dodatnega plačila ni dal, kajti vinogradu je bolj škodil kakor koristil.
12 To si dobro zapomnite, če hočete biti res koristni delavci v Mojem človeškem vinogradu življenja.
13 Ljudje so trte in z vsakim je treba ravnati glede na njegov ustroj in njegovo naravo; delajte torej tako, kakor sem vam zdaj povedal, pa boste želi dobre sadove in v Mojem kraljestvu prejeli najboljše plačilo.
14 Ljudi poučujte predvsem resnico in ta jih bo osvobodila vsega, kar oklepa njihove duše, vi sami pa boste pri tem v svojih srcih začutili in užili radost največje svobode.«

69. Kosilo in Gospodovo slovo

1 Vsi so se Mi zahvalili za ta pouk, župan pa je vstal od mize in hotel oditi, ker je videl, da je starešina svojim ljudem ukazal, naj kmalu prinesejo kosilo na mizo. Povabil sem ga, naj ostane in kosi z nami; ostal je in kosil z nami.
2 Ko je zagledal plemenite ribe, je vprašal glavarja, ali in kdaj je te ribe priskrbel judom, morda iz Genezareta ali Gadare.
3 **Glavar** pa je rekel: »Prijatelj, tega nisem storil jaz, temveč spet samo Gospod, ki Mu je vse mogoče - kot si se danes že več kot dovolj prepričal -, in tako so tudi te ribe znamenje Njegove božanske moči in veličastja. Zaužij jih in si z njimi okrepi telo in srce duše.«
4 Župan je vzel ribo in jo kmalu zaužil, saj mu je izredno teknila; druge pa ni več vzel, ker se je čutil dovolj okrepljenega že z eno.
5 Med kosilom se je še marsikaj govorilo o pojavih in stvareh v naravnem svetu in to je župana zelo veselilo.
6 Pogovor je nanesel tudi na sanje. Navzočim sem razložil notranji svet sanj, ter jim ob tem spregovoril tudi o še nerazviti Božji ustvarjalni sili v duši, ki se lahko do konca izoblikuje in izpopolni le z natančnim ravnanjem po Mojem nauku.
7 Tudi tega se je **Grk**, tako kakor glavar, zelo razveselil in rekel: »O, ljudje, vsi skupaj ne vedo ničesar in kako ničevi so proti Tebi, o Gospod, Gospod.«
8 **Jaz** sem rekel: »Zato pa sem prišel k vam na ta svet, da bi vam pokazal pot, po kateri boste dosegli prav enako popolnost v vsem, kot jo imam Jaz, nespremenljivo od vekomaj. Jaz sem vse v vsem, vse je v Meni in iz Mene. In tako boste tudi vi, kot Moji otroci, z Menoj.
9 Povem vam: Nobeno oko ni videlo, nobeno uho slišalo in noben človeški čut zaznal, kakšne blaženosti sem pripravil tistim, ki Me ljubijo in natančno izpolnjujejo Moje zapovedi. Bodite zato preudarni in zavzeti za vse dobro in resnično ter dejavni v vsej ljubezni in potrpežljivosti, da se bo prebudil Moj duh v vas, da bo vstal in vam v najjasnejši luči pokazal notranji Božji svet v srcu vaše duše, kajti v njem je skrita največja blažena neskončnost, ki je

zunanji človek ne more odkriti in nihče razen Mene ne pozna poti tja. Jaz pa vam kažem to pot; zato hodite po njej, da boste sami prispeli v Božji svet v vas samih.«
10 Po teh Mojih besedah je **Grk** rekel: »To je notranja najgloblja modrost, ki je še ne morem povsem doumeti, saj sem zagotovo v vsem navzven usmerjen človek. Zato si bom prizadeval, da bom čedalje bolj slačil zunanjega človeka, da bom tako čedalje razločneje razumel notranjega. O Gospod, Gospod, pomagaj mi pri tem zahtevnem delu! Kajti samo s Tvojo pomočjo lahko sam po sebi ubog in slaboten človek doseže vse, brez nje pa na vekomaj nič razen smrti, ki jo mora vsak človek nekoč prestati - usoda, ki res ne pripomore k temu, da bi globlje razmišljajoči človek postal vedrejši in vesel, zato tudi nas, privržence Diogena, nikoli nihče ni videl veselih.
11 Ker pa sem zdaj videl samega Stvarnika, Gospoda življenja in vseh stvari ter govoril z Njim in iz Njegovih ust prepričljivo slišal, da za človeka na vekomaj ni smrti, se mi je razvedrilo tudi srce. O Gospod, Gospod, ohrani me v tej vedrini, kajti žalosten človek nima veselja do nobenega dobrega dela.«
12 **Jaz** sem rekel: »Če boste poskrbeli, da boste storili, kar morate storiti vi, bom tudi Jaz prispeval Svoj delež! Toda dokler še prebivate v telesu, si ne želite preveč življenjske vedrine, kajti ta zlahka zapelje dušo v posvetno in materialno, potem pa duša zelo težko najde pravo pot v življenje v vsej popolnosti.
13 Veselje in trpljenje prenašajte enako potrpežljivo in vdano v Mojo voljo, pa boste nekoč v Mojem kraljestvu okronani s krono življenja.
14 Tudi Moj obisk tega kraja se je končal, zapustil vas bom in se odpravil v drug kraj, v katerem je tudi veliko mrtvih, ki jih bom obudil v življenje. Ti, glavar, pa se zdaj lahko prosto odločiš, ali Me boš spremljal na Golan.«
15 **Glavar** je rekel: »O Gospod in Mojster, jaz bi Te, če Ti je prav, spremljal še naprej - kajti zdaj, jeseni, imam dovolj časa; v kraje pod svojo oblastjo bi te vsekakor spremljal, saj si jih moram ogledati. Z menoj bodo šli tudi moji podrejeni in tudi hči in tako se lahko kar odpravimo.«
16 Prišli so tudi judje iz judovske hiše in se Mi kar najbolj ganljivo zahvalili za čudežne milosti, ki sem jim jih izkazal, ter Me prosili, naj jim tudi v prihodnje ne odrečem pomoči ob stiski.
17 Obljubil sem jim, da bom v duhu ostal z njimi, če se bodo tudi oni držali Mojega nauka in tudi glavar in župan sta jim obljubila, da jih bosta varovala.

GOSPOD NA GOLANU

70. Prihod na Golan

1 Ko je bilo vse opravljeno, smo vstali od mize in se podali na pot na Golan. Nekoliko smo se ognili Abili, da ne bi vzbujali nepotrebne pozornosti. Na tem ovinku okoli mesta nas je spremljal tudi župan, saj se je tudi on želel začasno ogniti številnim spraševalcem. Na drugem koncu mesta, ob poti na Golan, pa je imel starega prijatelja. Šel je k njemu na obisk, se torej ločil od nas, mi pa smo mirno nadaljevali pot.
2 Pot iz Abile na Golan je dokaj zahtevna, zato smo šele proti večeru prišli v omenjeno mesto. Ko smo prišli pred mestna vrata, smo tam srečali več judov, sicer prebivalcev mesta, ki pa zaradi sabata še niso šli ven, ker so to po strogih

pravilih lahko storili šele po sončnem zahodu, so pa ta čas izrabili za prihod pred mestna vrata.
3 Ko so videli, da prihajamo in nas prepoznali kot jude, je takoj k nam pristopil najstarejši in nas vprašal, od kod prihajamo in ali ne vemo, da pravi jud, dokler še sije sonce na nebu, ne sme oskruniti sabata niti zaradi nujne poti.
4 **Glavar** je pristopil k njemu in resno rekel: »Tukaj niso samo judje, med njimi smo tudi pomembni Rimljani, nam pa za vaše postave ni mar in če hočemo in se nam zdi potrebno, morajo tudi neumni judje na sabat storiti, kar hočemo mi. Nobene pravice nimate zadržati kakega vašega verskega somišljenika, ki je v naši družbi in ga spraševati, zakaj na vaš sabat počne ali ne počne tega ali onega. Kajti tukaj in še širše ukazujem v imenu cesarja in v moji roki je oster meč pravičnosti. Kdor se mu upre - naj bo jud, Grk ali Rimljan, na sabat ali kateri koli drug dan, vseeno je - bo okusil njegovo ostrino.«
5 Ko so judje prepoznali glavarja in slišali te besede, so se zelo prestrašili in se mu hiteli opravičevati ter ga prosili, naj jim odpusti, saj ga med prihajajočimi judi in domnevnimi Grki niso videli in ga tako niti niso mogli prepoznati. Če bi ga videli in prepoznali, judov zanesljivo ne bi ustavili in spraševali, zakaj potujejo na sabat, kajti tudi oni so zvesti rimski podložniki in zelo spoštujejo modre rimske zakone.
6 **Glavar** je rekel: »Tokrat vam je odpuščeno, toda v prihodnje ne sprašujte več niti judov, ki potujejo tudi na sabat, zakaj sabata ne slavijo, kot je predpisano. Kajti, če boste to še enkrat v svoji slepi vnemi storili, vas bom za to kaznoval; zdaj pa nadaljujte svojo pot ali pa se vrnite v svoje umazane hiše.«
7 Judje so se pred glavarjem globoko priklonili in se urno umaknili v mesto, kajti mislili so si, da bo glavarju kmalu sledila stotnija vojakov, ki jih niso želeli srečati, zato so menili, da je pametneje, da se vrnejo v hiše.
8 Ko so se omenjeni judje zatekli domov, Me je glavar vprašal, kje v tem mestu nameravam prenočiti.
9 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj, na drugem koncu mesta je judovsko prenočišče, tja bomo šli in tam preživeli noč. Jutro pa nam bo že povedalo, kaj naj počnemo naprej. Odpravimo se torej tja.«
10 V kar precejšnji temi smo hodili skozi kar pomembno mesto in nato kmalu prispeli v omenjeno prenočišče.
11 Ko smo se ustavili pred prenočiščem, ki sicer ni bilo videti preveč ugledno, je na hišna vrata takoj prišel gostilničar in nas vprašal, kaj želimo.
12 **Jaz** sem rekel: »Kadar se zvečer pred gostiščem ustavijo popotniki, želijo prenočišče in to želimo tudi mi.«
13 **Gostilničar** je rekel: »Prijatelj, prav gotovo vas je vsaj štirideset in v moji hiši ni dovolj prostora niti za polovico takšne množice. Toda nad nami je veliko grško gostišče, v njem boste našli dobro in udobno namestitev. Poleg tega je moja žena, ki se spozna na kuho, bolna, obe hčeri, ki sta danes tudi nekaj bolni, pa niti zdrave kuhe ne zmoreta, saj jima manjkata potrebna moč in znanje. Lahko vam ponudim le zelo skromno prenočišče, v gostišču nad nami pa bi dobili vse, kar potrebujete.«
14 **Jaz** sem rekel: »To tudi sam vem in to že dolgo, zato želim prenočiti prav v tem gostišču, da bi ti od nas dobil, kar potrebuješ. Naj le prenočimo pri tebi.«
15 Ko je **gostilničar** to slišal, je rekel: »Če se boste sprijaznili z mojim, v vseh ozirih skrajno revnim gostiščem, pa vstopite in si oglejte, kakšno je od znotraj, in če vam bo všeč, ostanite. Nekaj vina in kruha vam že lahko ponudim in tudi

nekaj miz, večinoma obdanih s kamnitimi klopmi; toda s posteljami bo zelo težko.«
16 Vstopili smo v gostišče, v dokaj prostorno jedilnico, kjer je bilo veliko miz, stolov in klopi, ki so ponujali dovolj udobno namestitev.
17 Gostilničar je hitro ukazal prinesti v jedilnico luči in ostrmel, ko je med nami zagledal njemu dobro znanega glavarja Pelagija. Začel se je še bolj opravičevati, da bo zaradi svoje revščine takšnim gostom lahko le zelo slabo postregel, poleg vsega pa je danes še sabat in tako njemu kot judu ni bilo mogoče, da bi bil za zvečer primerno pripravil kar koli.
18 **Glavar** pa ga je pomiril in rekel: »Če bi hotel prenočiti kar se da dobro in udobno, imam za to grad. Ker pa mi je do te družbe neskončno več kakor do vsega praznega in minljivega posvetnega blišča, tudi jaz s svojo hčerjo in najvišjimi podrejenimi ostajam pri tebi. Pri tebi pa ostajam tudi zato, ker mi je pravi Gospod in Mojster, ki mi je vse v vsem, že pred mestom glasno izrazil željo, da bi danes prenočil prav v tem tvojem gostišču.
19 Kdo pa je ta Gospod in Mojster, boš že sam pobliže spoznal in tako našel tudi svoj blagor ter ga ohranil zase in domače. Zdaj pa le poskrbi, da prinesejo na mizo nekaj kruha in vina.«
20 Gostilničar je takoj naročil svojim maloštevilnim služabnikom naj na mizo prinesejo kruh, sol in vino in to so tudi takoj naredili.
21 Zaužili smo nekaj kruha in vina in tako pripravljene večerje se je udeležil tudi gostilničar, pošten mož častitljivega videza.

71. Gospod ozdravi bolno gostilničarjevo ženo in obe hčeri

1 Ko smo se dovolj okrepčali s kruhom in vinom in se je naš **gostilničar** že bolj opogumil govoriti, se je obrnil Name in rekel: »Po vseh zanesljivih zunanjih znamenjih se mi zdiš prav ti tisti Gospod in Mojster, po katerem naj bi jaz in vsi moji, kot je rekel naš glavar in gospodar, našli blagor in ga tudi za zmeraj ohranili. Kako naj bi se to zgodilo? Po oblačilu sodeč si Galilejec, kako in po čem si Gospod in Mojster?«
2 **Jaz** sem rekel: »Daj pripeljati sem bolno ženo in obe bolehni hčeri in ozdravil jih bom tako, kakor sem ozdravil glavarjevo hčer, ki zdaj sedi ob glavarju. Če tvoje žene in hčera ne bi mogel ozdraviti, jih ne bo mogel ozdraviti noben zdravnik na vsem svetu. Zato stori, kot sem ti rekel in videl boš moč in veličastje Boga v človeku, kajti Ta sem Jaz.«
3 **Gostilničar** je rekel: »Sicer sem prepričan jud in izpolnjujem postavo, toda iskreno povedano sem v pravi veri že nekoliko popustil in to iz dveh razlogov: prvič, naši preroki so v korist judov napovedali marsikaj, tudi Mesijo, ki naj bi prišel z veliko močjo in veličastjem, ter za vse večne čase obnovil naše razpadlo in opustošeno kraljestvo. Od vseh napovedi se je uresničilo le skrajno malo - in še to samo slabo, na dobro pa bomo čakali do konca časov. In pri takšnih doživetih nezavidljivih razmerah je pač težko trdno verovati.
4 Drugič: judje moramo živeti med pogani in shajati z njimi, ti pa večinoma niso verni in nas zasmehujejo, če začnemo z njimi govoriti o našem edino pravem Bogu, saj so ti pogani večinoma posvetni modreci, ki ne verujejo niti v svoje bogove niti v neumrljivost duše in s spretnim govorjenjem dokazujejo, da vse stare verske zadeve ne veljajo nič. Ne poznajo nobenega boga, temveč le

različne naravne sile. Te naj bi po določenih zakonitostih, na katerih temeljijo, kar naprej nekaj ustvarjale in nato to spet po daljšem ali krajšem času uničile.
5 In tako, dragi Gospod in Mojster, vidiš, da je naša stara vera na robu propada; toda tokrat kljub vsemu želim spet trdno verjeti, da boš ozdravil mojo ženo in obe hčeri, zato naj bolno ženo s hčerama vred pripeljejo sem.«
6 Služabniki so kmalu Predme v jedilnico prinesli na postelji gostilničarjevo ženo, obe hčeri pa sta prišli sami z gostilničarjem, ki ju je pripeljal v Mojo bližino in nato rekel vsem trem (**gostilničar**): »Glejte, to je Gospod in Mojster, ki vas bo gotovo čudežno in nam nedojemljivo ozdravil; verujte in ga prosite za to!«
7 Žena in hčeri so to storile zelo ganljivo in **Jaz** sem nato rekel: »Vaša vera naj vam pomaga in Jaz tako hočem! Vstanite in hodite!«
8 Žena in hčeri so v trenutku začutile, da so zdrave in okrepljene. Žena je vstala s postelje in poskusila hoditi. V nobenem udu ni čutila bolečine in tudi nikakršne slabosti več, enako se je zgodilo tudi hčerama.
9 Vse tri so nato takoj prišle k Meni in se Mi iz srca zahvalile za ozdravitev. To je storil tudi gostilničar, ki se ni mogel dovolj načuditi takšnemu čudežnemu načinu zdravljenja.

72. Gostilničar in njegova žena strmita nad čudežno Gospodovo močjo

1 Čez čas je **gostilničar** rekel ženi in obema hčerama: »Ker vas je zdaj ta čudežni Gospod in Mojster ozdravil, pokažite dolžno hvaležnost tudi z dejanji. Pojdite v kuhinjo in za vse pripravite boljši obed, kakor sem jim ga lahko jaz ponudil. Vzemite najboljše iz shrambe in okusno pripravite.«
2 Vse tri so se s služabniki vred kar najbolj veselo napotile k ukazanemu opravilu.
3 **Jaz** pa sem gostilničarju rekel: »Prijatelj, ta trud bi lahko ozdravljenim prihranil, kajti dovolj sta nam prav dober kruh in prav tako dobro vino; toda ker so se vse tri z veseljem odpravile h kuhanju in pečenju, naj obed tudi pripravijo.«
4 Komaj sem to izrekel, je v jedilnico že spet vsa vesela prišla **žena** in rekla gostilničarju: »Kaj se je dogajalo med mojo polletno hudo boleznijo in o tem nič ne vem? Velika in majhna shramba sta do vrha polni dobrih jedi! Veliko je leče, fižola, moke, olja, sadja, velikega grozdja, več največjih loncev medu, suhih in prekajenih rib, košare s kruhom so polne najboljših hlebcev; majhna shramba pa se šibi od mleka, masla, sira, svežih jajc in številnih drugih reči, kot so sol, koristna zelišča in korenovke. Od kdaj sta shrambi tako polni? Vprašala sem otroke in služabnike in o tem niso vedeli nič, toda domnevajo, da za to veš ti. Kako se je torej to zgodilo?«
5 Tudi **gostilničar** je bil nad tem zelo presenečen in je rekel: »Če je v shrambah vse tako, kakor praviš, potem začenjam spet verjeti v star čudež, da deževanje mane in prepelic ni bilo nekaj izmišljenega, temveč resničnega. Menim, da bo ta Gospod in Mojster, ki te je ozdravil, še najbolje vedel, kdo je napolnil naši shrambi; kajti Mojstru, ki le z besedo ozdravi bolne, so mogoče tudi druge stvari.«
6 Nato se je tudi **gostilničar** odpravil k shrambam in vse je bilo tako, kot mu je prej opisala žena. Rekel je: »Ta človek mora biti nekaj posebnega! Ali je veliki

prerok ali pa mag, ki se kar najbolje spozna na skrivne naravne moči in se je tega naučil v Egiptu ali kjer koli drugje.«
7 **Žena** je rekla: »Ko me je zdravil, sem videla, da je iz njegove glave izhajala bleščeča svetloba in vse njegovo bitje je bilo obdano s svetlobnim sijem - to pa bi težko pripisali magu. Za tem človekom in morda tudi za drugimi, ki so z njim, se bo skrivalo nekaj velikega in presežnega; nazadnje je lahko - kdo bi to vedel - prerok Elija, ki je bil napovedan pred Mesijo, ali celo Mesija sam.«
8 **Gostilničar** je rekel: »Morda imaš prav; kajti kdor lahko deluje le z močjo svoje volje, mora biti poln večnega Božjega duha. Razločno lahko vidiva, da se je vse v shrambah znašlo tam po nadnaravni in čudežni poti in se lahko kar najiskreneje zahvaliva velikemu Mojstru. Le glej, da bo kmalu pripravljen okusen in bogat obed.«
9 V kuhinji je nato postalo zelo živahno, gostilničar pa se je globoko zamišljen spet vrnil k nam v jedilnico.

73. Bistvo Božjega kraljestva

1 Ko je bil spet pri nas, Me je **gostilničar** nekaj časa opazoval od glave do peta in nato rekel: »Žena bo imela kar prav; kajti Ti, o Gospod in Mojster, si ali prerok Elija, ki naj bi, kakor je zapisano v Pismu, prišel pred obljubljenim Mesijo, ali pa si nazadnje veliki Mesija sam! Niti Mesija ne bo mogel delati večjih čudežev! Komur je mogoče storiti to, kar je mogoče samo Bogu, mora biti izpolnjen z Božjim duhom. Tvoje telo, o Gospod in Mojster, je sicer človeško, toda Tvoja duša je polna božanske moči in oblasti, zato naj bosta nadvse hvaljeni in častčeni moč in oblast v Tvoji duši.«
2 **Jaz** sem nato rekel: »Blagor tebi in tvojim domačim, da ste to spoznali o Meni! Toda blaženi bodo samo tisti, ki bodo delovali v skladu z voljo nebeškega Očeta, ki Me je odposlal na ta svet in jo izpolnjevali.
3 Toda Jaz in Oče sva eno. Kdor vidi in sliši Mene, ta hkrati vidi in sliši tudi Očeta; toda brez Mene ne more nihče ne videti ne slišati Očeta. Kdor veruje Vame, živi in ravna po Mojem nauku, bo od Mene prejel večno življenje.«
4 **Gostilničar**, poln največjega strahospoštovanja, je rekel: »Kakšen je Tvoj nauk? Kaj mora človek storiti, da bi od Tebe prejel večno življenje?«
5 **Jaz** sem rekel: »Kdor zdaj veruje Vame in se ob Mene ne spotika, pri tem pa izpolnjuje zapovedi, ki jih je dal Mojzes, ta že ima v sebi večno življenje, kajti ne dajem vam nobene druge zapovedi poleg tistih, ki jih je ljudem dal Mojzes in jih je prejel od Mene.
6 Spoznaj in ljubi Boga nadvse in svojega bližnjega kakor samega sebe, pa boš tako že izpolnjeval vso postavo in tudi voljo Tistega, ki zdaj govori s teboj. Posledice tega se bodo že pokazale v tvoji duši. Ali razumeš to?«
7 **Gostilničar** je rekel: »Da, o Gospod in Mojster, kljub vsej šibkosti svoje vere sem zmeraj spoštoval Mojzesove zapovedi, odslej jih bom še dosledneje. Toda zapisano je tudi, da bo Mesija na zemlji zasnoval pravo Božje kraljestvo, ki se nikoli ne bo končalo, zato se sprašujem: kako, kje in kdaj? Ali bo tvoj prestol v Jeruzalemu ali kje drugje in kdaj se bo to zgodilo?«
8 **Jaz** sem rekel: »Moje kraljestvo, ki ga zdaj ustanavljam med ljudmi na tej zemlji, ni nobeno posvetno kraljestvo, temveč Božje, brez vsakršnega posvetnega blišča. Ni nekaj zunanjega, temveč je v človeku in Moje mesto, Moje

utrjeno mesto in Moj grad v njem je človekovo čisto srce, ki Me nadvse ljubi. Glej, tako je z ustanovitvijo Mojega kraljestva na tej zemlji.
9 Vsi, ki pričakujejo, da bo na zemlji na novo ustanovljeno neko Božje kraljestvo z zunanjim bliščem, se zelo motijo in slepijo, saj na zemlji ne bo nikoli ustanovljeno takšno kraljestvo v živi resnici iz Mene in v Meni.
10 Bodo pa to storili lažni preroki pod Mojim imenom, toda v takšnem kraljestvu ne bom nikoli prebival in vladal. Glej, tako je v skladu z vso resnico z ustanovitvijo Mojega kraljestva na tej zemlji. Si to razumel?«
11 **Gostilničar** je odgovoril: »Da, o Gospod in Mojster, zdaj sem razumel tudi to. Toda tega ne bodo razumeli številni, ki so navezani na svet in bodo pričakovali neko veliko zunanje posvetno kraljestvo; ker pa takšnega, glede na to, kar si zdaj povedal, nikoli na zemlji ne bo, pa bodo številni tudi ostali v stari sojeni slepoti, polni smrti.
12 Ti, o Gospod, pa bodi milosten in usmiljen tudi slepim in nas, ki smo spoznali resnico, nikoli ne zapusti, temveč nas ohranjaj v živi resnici Svojega kraljestva na tej zemlji, da bomo lahko zmeraj živeli in ravnali po Tvoji volji.«
13 **Jaz** sem rekel: »To je bila prava prošnja in ta ne bo ostala neuslišana in neizpolnjena. Zdaj pa prihaja že pripravljena večerja in zaužili jo bomo.«

74. Poučevanje gostilničarja in glavarja

1 Služabniki so odprli vrata in na mizo prinesli okusno pripravljene jedi ter še več kruha in vina in začeli smo večerjati. Tudi gostilničar se je krepčal za našo mizo, njegova žena in otroci, ki so sedeli za drugo mizo, so prav tako jedli in pili z velikim veseljem, oči pa niso mogli odvrniti od Mene.
2 Ko so povečerjali, so žena in otroci prišli k Meni in se Mi zahvaljevali za milost, ki sem jim jo izkazal.
3 Nekaj učencev je ob dolgem zahvaljevanju žene in otrok postalo nekoliko nejevoljnih in so jim začeli kazati, da je zahvaljevanja dovolj.
4 **Jaz** pa sem to opazil in sem rekel nepotrpežljivim učencem: »Kako pogosto sem pred vami delal znamenja in kako pogosto ste se nasitili ob Moji mizi, pa vendar ste se Mi le malokdaj javno zahvalili. Pustite torej tem otrokom veselje! Hvaležno bebljanje otroka Mi je resnično veliko ljubše kakor številne modre besede iz učenjakovih ust, ki sicer razveselijo razum, srce pa pri tem le malo pridobi. Resnično vam povem: Kdor Me ne prizna pred svetom, tega tudi Jaz ne bom priznal pred Očetom v nebesih! Zato pustite tem otrokom njihovo veselje!«
5 Ko so učenci slišali takšno grajo, so se obvladali in pustili otrokom njihovo veselje. Jaz pa sem otroke pohvalil, nanje položil roke in jih nato odslovil. Žena se je z otroki vrnila v kuhinjo, kjer so morali še marsikaj pripraviti za prihajajoči dan.
6 Jaz pa sem gostilničarja do srede noči poučil še o marsičem, temu so zelo pozorno prisluhnili tudi glavar, njegovi podrejeni in hči Veronika.
7 **Glavar** je rekel: »Gospod, poslušal sem te v Pelli in Abili in si dobro zapomnil vse, kar si povedal in pokazal. Moram pa javno priznati, da si zdaj gostilničarja nadvse razumljivo poučil o stvareh, ki so mi tuje in nove, zato se Ti, o Gospod in Mojster, ne morem dovolj zahvaliti, kajti zdaj imam veliko globlji vpogled v skrivnosti Tvojega neskončnega stvarstva, od najmanjšega do nepopisno velikega, kakor sem ga imel prej.«

8 **Jaz** sem rekel: »Da, dragi prijatelj, veliko bi še lahko povedal in razodel tebi in vsem tem Svojim učencem, vendar tega za zdaj še ne bi mogli prenesti in razumeti. Ko pa vam bom poslal večnega duha resnice in bo ta prežel vaše duše, boste šele povzdignjeni v vso resnico.
9 Da pa sem z našim gostilničarjem govoril o marsičem, kar se je tebi moralo zdeti tuje in novo, je razlog v tem, ker ta gostilničar sicer zelo dobro pozna Pismo, vendar ga ne razume enako dobro, kot ga pozna. Tebi je iz judovskega Pisma tudi veliko znanega, toda ne toliko kot njemu. Zato sem z njim lahko tudi govoril o stvareh, ki morajo biti tebi tuje in nove. Če boš ustrezno pozorno prebral celotno Pismo, ki sega skoraj do današnjih dni, boš našel še veliko tega, kar se ti bo zdelo novo in tuje. Iskal boš z razumom, toda smisla notranje skrite resnice v Pismu ne boš našel in ne razumel. Šele z duhom, ki ga bom poslal tudi tebi, boš notranji pomen dobro doumel.
10 Če pa hočeš spoznati globljo razlago stvari v naravnem svetu, pa obišči svojega tovariša v Genezaretu in od njega boš veliko slišal o vsem, kar ti je zdaj še tuje; kajti Jaz poučujem ljudi zmeraj glede na njihovo sposobnost dojemanja in o tistem, o čemer so pred tem že sami pogosto premišljevali in se kljub velikemu trudu še niso uspeli dokopati do resnice. In tako se dogaja, da vsepovsod prihajam na dan z nečim na videz novim in tujim. V resnici pa to ni nekaj povsem tujega in novega, temveč že obstoječe, vendar tega ljudje še niso spoznali in doumeli.«
11 To so razumeli tudi glavar in vsi drugi, ki so bili poleg glavarja navzoči ob Mojih učencih. Tudi sami učenci so šele zdaj globlje doumeli, zakaj sem na različnih krajih poleg sicer zmeraj enakega poglavitnega nauka poučeval ljudi tudi o različnih stvareh, glede na to, kar so lahko razumeli ali za kar so čutili večjo ali manjšo potrebo.

75. Napoved bližajočega se neurja

1 Ko sem končal s poučevanjem glavarja, Mi je **gostilničar** rekel: »Gospod in Mojster, prebedeli smo že polovico noči in za mojo hišo je bil to nadvse velik blagoslov, če pa bi se zdaj kdo od navzočih želel odpraviti k nočnemu počitku, Te prosim, o Gospod, da mi to le nakažeš in takoj bom storil vse, da ustrežem Tvoji želji.«
2 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj, je že dobro, kot po navadi bomo počivali kar ob mizi. Če pa bi ti raje udobneje počival, se lahko tudi tako odločiš, mi bomo ostali kar tukaj.
3 Bilo pa bi pametneje, da se te noči ne bi veliko spalo, ampak bolj bedelo. To se bo kot nujno in pametno izkazalo že po slabi uri našega bedenja. Ta pokrajina je v tem času večinoma izpostavljena hujšim neurjem in potresom, in to se bo prav kmalu zgodilo tudi tu, zato je pametno, da ostanemo budni in opazujemo, katero smer bo ubral vihar.«
4 **Gostilničar** je rekel: »Toda Gospod in Mojster, poln božanske modrosti in moči! Saj vendar gospoduješ nad vsemi zlimi močmi, ki zmeraj izhajajo iz zlih peklenskih hudičev ali jih hudiči vsaj zelo in pogosto celo vidno podpirajo. Potrebna je le ena Tvoja vsemogočna beseda in nobenega neurja ne bo!«
5 **Jaz** sem rekel: »V nekem smislu imaš prav, vendar le toliko, kolikor poznaš stvari v naravnem svetu.

6 Res je, da takšne viharje podpirajo tudi hudiči, vendar to božanske ljubezni in modrosti ne ovira, da ne bi dovolila izbruhniti naravni nevihti. Kajti v zemlji miruje še nešteto naravnih duhov, ki sčasoma dozorijo za odrešitev in ker je v tej pokrajini še zlasti veliko grobih naravnih duhov vseh vrst in združb, je prav, da naravnim duhovom, ki dozorijo za bivanje v nekoliko svobodnejšem stanju, tudi dovolimo, da se sprostijo. In očitno je bolje dovoliti, da se takšni duhovi sprostijo v manjših skupinah, kot da bi se jih zadrževalo dlje časa in bi se potem hkrati sprostilo veliko takšnih skupin, ki bi povzročile nadvse veliko uničenje. Na tej zemlji se je tu in tam že zgodilo, da so po dolgem zadrževanju takšni duhovi nazadnje izbruhnili in pri izbruhu uničili kar cele dežele, da so še zdaj puščave, v katerih nič ne raste in še dolgo ne bo nič raslo.
7 Iz povedanega boš že razbral, zakaj moram viharju, ki sem ga napovedal, dovoliti, da izbruhne. Nikomur tukaj se ga ni treba bati, vendar je bolje, da je človek med viharjem buden, kakor da spi v postelji.«
8 Gostilničarje bil s to razlago zadovoljen.
9 Toda učenec **Simon Juda** Mi je rekel: »Gospod in Mojster, pravkar si rekel, da naj bi bilo bolje, da je človek med viharjem buden, kakor da bi spal v postelji, Ti pa si spal, ko smo se na Galilejskem jezeru znašli sredi velikega viharja v izredno zibajoči se ladji in smo Te bili prisiljeni zbuditi, da se ne bi potopili. Sicer si se takoj zbudil, zagrozil pošastnemu viharju, ki se je takoj pomiril in na gladini jezera ni bilo niti vala več. Mornarji in nekaj drugih ljudi, ki so bili z nami na ladji, so se temu čudili in spraševali drug drugega, z očmi uprtimi Vate: 'Glej, kdo je ta, da ga ubogata veter in morje?'
10 Tudi meni se zdi, da je veliko smotrneje, da je človek med viharjem buden, toda doslej še nisem povsem razumel, zakaj si tedaj spal prav med najhujšim viharjem.«
11 **Jaz** sem rekel: »Tedaj sem spal, da bi vi sami preskusili svojo tedaj še nekoliko šibko vero in da bi vam jo okrepil. Poleg tega zdaj nisem rekel gostilničarju, da bi bilo tudi Zame pametneje, da bi bil med viharjem, ki bo kmalu izbruhnil, buden. Moj nasvet, kot vodilo življenja in bivanja, ni bil namenjen Meni. Le vam, ljudem, namenjam različne nasvete in nauke, po katerih naj bi se potem ravnali in postali v vsem popolni. Jaz bi lahko tudi zdaj, če bi tako hotel, spal od začetka viharja pa do njegovega konca, kajti nasvet ni veljal Meni; toda zaradi vaše malodušnosti bom tudi Jaz bedel z vami.«
12 Ko je Simon Juda to slišal, Me ni vprašal ničesar več. Kajti on in tudi drugi so dobro razumeli, kar sem povedal, in tako so vsi zelo napeto čakali izbruh viharja.
13 **Gostilničar**, ki se je kljub Moji navzočnosti čedalje bolj bal, Me je vprašal: »O Gospod in Mojster, ali naj zbudim tiste v hiši, ki zdaj gotovo spijo?«
14 **Jaz** sem odgovoril: »Pusti to; dovolj je, da smo budni mi. Že vihar sam bo prebudil prebivalce tega mesta in jih pognal na prosto, tedaj pa bomo morali storiti še marsikaj.«

76. Viharna noč

1 Komaj sem to izrekel, je že udaril prvi močnejši sunek vetra, takoj se je zaslišalo tudi rahlo tresenje tal.

2 Začelo je zelo bučati in šumeti, slišati je bilo, kot daje oddaljeno pol ure hoda, vendar se je iz trenutka v trenutek krepilo. Še prehitro je prišlo do mesta in s svojim silnim zavijanjem, rožljanjem, ropotanjem in tuljenjem prebudilo številne prebivalce tega kraja, ki so zbežali iz hiš na ulice in trge iz strahu, da bi jih pokopalo v porušenih hišah.
3 Številni so kljub besnečemu orkanu vpili od velikega strahu in groze in tekli na odprto polje. Ker pa je veter postajal čedalje hujši, se jih je veliko vrnilo v mesto in povedalo sosedom, da je na prostem še veliko hujše kakor v mestu za trdnimi zidovi.
4 Številni, ki so hiteli mimo našega prenočišča, so se čudili našemu pogumu in stanovitnosti. Gostilničarjeva soseda sta prišla k nam v jedilnico ter zavpila gostilničarju, naj se vendar odpravi na prosto, saj se tla od časa do časa tako silovito majejo, da se je bati, da se bodo hiše porušile druga na drugo. Morali so se sprostiti vsi judovski hudiči in poganske furije, sicer ne bi bilo mogoče razumeti, kako je lahko takšnemu mirnemu dnevu sledila tako viharna noč.
5 **Gostilničar** je rekel: »Ljuba soseda, moja hiša je zelo stara in je že prestala številne podobne preizkušnje, upamo, da bo brez škode prestala tudi to. Zaupam svojemu Bogu in Gospodu, ki je vsemogočen in poln ljubezni in ne bo dopustil, da bi mojo hišo prizadeli vaši sproščeni hudiči in furije.«
6 **Oba soseda** sta rekla: »Ah, pusti bogove, pa naj bodo judovski ali poganski! Kaj pa imajo od tega, če za prazen nič ponoči tako mučijo uboge slabotne ljudi! Mi, Rimljani, smo poklicali že vse bogove in nekaj svečenikov povzroča velik hrup, prav tako tudi judje tega mesta v svoji sinagogi kličejo na pomoč, pomoč, pomoč svojega Jehovo; toda vihar in močno bobnenje tal ne prenehata, temveč iz trenutka v trenutek vse bolj naraščata. To pomeni: Človek, pomagaj si sam, tako dobro, tako zelo in kolikor se le da, kajti bogovi ne prisluhnejo tvojemu moledovanju in se ne ozirajo na tvoj strah in stisko.«
7 **Gostilničar** je rekel: »Prijatelja, ob tako šibki veri in zaupanju v kakega boga vama res ne ostane drugega, kot da si pomagata sama, kolikor si lahko. Meni pa je moj edino pravi Bog in Gospod natančno naznanil, da se bo iz modrih razlogov nad to pokrajino danes ponoči zgrnil ta vihar in naj se ga ne bojim - in glej, kakor mi je bilo sporočeno, se je tudi zgodilo, zato se tudi nič ne bojim.
8 Vidva zmeraj pogumno navajata rek: Si totus illabatur orbis, impavidum ferient ruinae![1] Kje se zdaj pri vama potrjuje resničnost tega?
9 Jaz pa se kot veren jud, ki zaupa in gradi na edino resničnem in živem Bogu, s takšnim pogumom nikoli nisem ponašal, temveč neprenehoma živim v pravičnem strahu pred Bogom in glej, to mi zdaj daje več poguma in prave presoje kakor vaš visokoleteči izrek o pogumu. Če bi storila kakor jaz, bi lahko tudi vidva mirno ostala v svoji hiši.«
10 **Oba** sta rekla: »Prijatelj, v bistvu imaš prav - toda nič ne moreva zato, da nisva iste vere kakor ti; o tvoji veri bova podrobneje govorila s teboj jutri, če bova preživela.«
11 Ob že dokaj slabi osvetljavi sta v naši dvorani zagledala še druge goste in hotela sta vprašati gostilničarja, kdo so, toda njuni ženi in otroci so ju začeli od strahu in groze klicati spred hišnega praga, zato sta se vrnila na cesto in pogledala, ali sta njuni hiši še nepoškodovani. Ob šibki lunini svetlobi poškodb

[1] Četudi se bo vse rušilo okoli mene, me ruševine ne bodo prestrašile. V pomenu: Nič ne more ogroziti neustrašnega moža, pojasnilo založbe Lorber Verlag

sicer ni bilo mogoče videti, toda kljub temu si domači niso upali vanje, saj so se tla od časa do časa še zmeraj občutno zatresla.
12 Gostilničar pa Me je vprašal, kako dolgo bo trajal vihar.
13 **Jaz** sem mu odgovoril: »Še uro, vendar tokrat nihče ne bo utrpel škode. Sosedoma pa si dobro povedal in jutri bosta prišla k nam. Zdaj pa že lahko zaspimo do jutra, jutro pa nam bo prineslo že tudi pravo delo.«
14 Kmalu so vsi zaspali in spali do jutra, ki je bilo tokrat oblačno.

77. Po neurju na prostem

1 Ko smo se zjutraj zbudili okrepljeni in so učenci videli, da smo se prebudili v oblačno jutro, so Me vprašali, ali bom tudi to jutro preživel na prostem.
2 **Jaz** pa sem rekel: »Že velikokrat je bilo jutro prav tako oblačno in oblačen tudi ves dan, pa sem šel z vami ven. Tudi danes lahko uro preživimo na prostem. Pred nevernimi pogani bom prav na to oblačno jutro naredil znamenje, da bodo laže začeli verovati v enega, edino pravega Boga, zato se bomo na prosto odpravili tudi zdaj. Kdor pa bi želel ostati v hiši, lahko tudi ostane.«
3 **Vsi** so rekli: »Gospod, ne bomo Te zapustili; gremo, kamor greš Ti, vedno želimo biti ob Tebi.«
4 **Jaz** sem rekel: »Torej vstanite in pojdimo ven!«
5 Po tem Mojem klicu so vsi vstali, tudi gostilničar in se pripravili za odhod na prosto. Potem, ko je gostilničar naročil zajtrk, smo odšli ven, na široko cesto, ki je peljala mimo gostišča.
6 Tam smo zagledali množico ljudi, ki je taborila na široki cesti, saj si ni upala preživeti noči v hišah.
7 Neurje, ki ga je spremljal dokaj močan potres, se je sicer poleglo, vendar so se vsi bali, da bi se lahko ponovilo, zato se niso upali vrniti domov in so noč preživeli na prostem.
8 Na cesti smo srečali tudi oba gostilničarjeva soseda, ki sta nas vsa prestrašena obiskala ponoči, ko je neurje besnelo najhuje, vendar nas tedaj zaradi precejšnje teme v jedilnici nista mogla prepoznati.
9 Ko sta zagledala gostilničarja in ob njem tudi njima dobro znanega glavarja, sta stopila k njima, pozdravila predvsem glavarja in njegove podrejene in mu čestitala, da je noč preživel brez škode.
10 Tudi glavar ju je pozdravil in ju vprašal, ali sta tudi onadva tako kakor drugi prebivalci tega kraja noč preživela na prostem.
11 Odgovorila sta (**oba**): »Visoki poveljnik! Sprva nisva bila dovolj pogumna za to. Do izbruha neurja sva bila vsak v svoji hiši, toda ko so se začela tresti tla, sva tako kot skoraj vsi prebivalci tega mesta hiši zapustila in zase in bližnje poiskala varstvo na prostem.
12 Če bi bile naše stare hiše iz lesa, kot je večina hiš v Galileji, Judeji in drugih deželah, bogatih z lesom, nas potres in neurje ne bi pognala na prosto. Ker pa so naše hiše iz tukajšnjega krhkega kamenja in se zlahka zrušijo ob močnejšem potresu, se samo po sebi razume, da jih ob takšnih skrajnih nesrečah tako hitro, kot je le mogoče zapustimo in zbežimo na prosto.«
13 **Glavar** je rekel: »Kako pa je z varstvom bogov, v katere veruje večina Grkov in Rimljanov?

14 Glejta, noč sem preživel v tem judovskem gostišču brez strahu in groze, pod varstvom enega Boga, v popolni veri in zaupanju Vanj. Če bi tudi vidva imela takšno vero in zaupanje, bi zanesljivo brez strahu in groze pred neurjem lahko ostala v svojih hišah, za kateri tudi vesta, da sta že kljubovali številnim, morda še hujšim neurjem. Pred takšnim strahom in grozo obvaruje samo trdna vera in živo zaupanje v enega, edino resničnega vsemogočnega, nadvse modrega, dobrega, vsevednega Boga, ki tudi vse vidi. Kdor takšne vere in zaupanja nima, je ob vseh silovitih pojavih, ki se na zemlji neprenehoma dogajajo, izpostavljen mukam in bolečini, še najbolj pa tedaj, ko je pred vrati njegova neizogibna zadnja ura. Ali razumeta to?«

78. Glavarjev govor o pravem iskanju Boga

1 **Eden od obeh** je rekel: »Visoki poveljnik, vidiva, da imaš več kot prav, pohvaliti pa je treba vsakega srečnega in blaženega človeka, ki je zmožen tako trdo verovati in živo zaupati kakor ti. Kajti takšen človek gotovo veliko laže prenaša vse nesreče, s katerimi se sreča na tej zemlji in je v sebi zmeraj potolažen.
2 Toda, kako naj pridobi takšno vero in takšno zaupanje? Glej, tam zgoraj, na najširšem delu naše glavne ceste, taborijo naši prvi Zevsovi in Apolonovi svečeniki, nedaleč od njih pa judovska rabina. Naši svečeniki so nam s svojim vedenjem pokazali, kako malo celo sami dajo na bogove, prav tako so tudi judovski duhovniki pokazali, da njihova vera in zaupanje v enega, edino pravega Boga nista niti za las boljša kot pri naših svečenikih.
3 Takoj ko bo nevarnost morebitnega nočnega neurja mimo, bodo nemudoma nastopili in začeli ostro pridigati o bogovih, ki naj bi se razjezili zato, ker ljudje vanje ne verjamemo dovolj in jim premalo darujemo. Če bomo vztrajali pri svoji neveri in premalo žrtvovali bogovom v templju, se bodo bogovi še bolj razjezili in vso deželo spremenili v puščavo.
4 Morda bodo že danes začeli tuliti v svojih templjih, morda bi bili celo že začeli, če bi jim vedro jutro napovedovalo, da se ni treba več bati vrnitve neurja, toda za zdaj jih od tega odvrača še zelo oblačno in zelo neprijazno jutro.
5 Enako se vede tudi teh nekaj judovskih duhovnikov. V svoji sinagogi bi že glasno pridigali pokoro in žrtvovanje, če jih ne bi zelo oblačno in neprijazno jutro odvračalo od odhoda v sinagogo in tuljenja gotovo zgolj v svoje dobro.
6 Glej, visoki poveljnik, še več kot jasno vidimo te že zelo stare prevare naših svečenikov in tudi judovskih duhovnikov in ob vsaki le nekoliko nevarnejši priložnosti ugotavljamo, da svečeniki prednjačijo pri bežanju in tako razkrivajo, kako malo vere imajo v svoje tako zelo hvaljene bogove in kako malo zaupajo vanje. Če pa poveljnik vpričo vojakov zbeži pred sovražniki - kdo naj potem opogumi vojake? Če bogovi svečenikom in duhovnikom skoraj nič ne pomenijo, gledano logično, kako naj potem nekaj pomenijo nam?
7 In tako, visoki poveljnik, nam je zelo težko, pravzaprav nemogoče pridobiti trdno vero in zaupanje v naše bogove in tudi v judovskega boga, zato nam ni zameriti stari rek, po katerem naj si vsak človek pomaga sam; če tega ne zmore, mu ne bodo pomagali niti bogovi niti soljudje.
8 Toda ti, visoki poveljnik, si nam dobro in prav govoril, nazadnje še res obstaja Bog, kakršnega si nam opisal! Toda, kje je? Kako naj človek najde resnico in pot do Njega?«

9 **Glavar** je rekel: »Za posvetnega človeka to ni tako preprosto, kot bi si morda mislil kakšen posvetni pametnjakovič in govoril: 'Če obstaja eden ali več bogov, bi se ti morali pustiti ljudem zlahka najti, če želijo, da jih prepoznamo in častimo, kot to vsi svečeniki in duhovniki ljudem vsepovsod nalagajo kot najstrožjo dolžnost. Če pa se bogovi ljudem ne pustijo hitro in zlahka najti, potem ali nočejo biti prepoznani in častčeni ali pa sploh ne obstajajo, potem pa je tudi vse iskanje zaman!'
10 Povem vama, da to ne drži. Kajti prvič, od vekomaj obstaja le eden, edino pravi Bog in Ta želi, da Ga ljudje iščemo, najdemo, prepoznamo in slavimo z doslednim izpolnjevanjem Njegovih zapovedi, ki nam jih je dal v naš blagor. Drugič: ker takšen Bog obstaja in Ga že nekoliko globlje iščoči človek zlahka razpozna iz Njegovih del, naj človek, poln pravega ljubečega hrepenenja, tega Boga potem tudi najbolj zavzeto išče, toda ne samo od danes do jutri kakor lahkomiselni otroci, ampak iz dneva v dan in to s čedalje večjo zavzetostjo in vnemo ter z naraščajočim hrepenenjem, polnim ljubezni do Njega. Bog se bo takšnemu iskalcu tudi pustil najti, kot se je pustil meni in številnim drugim.
11 In, ko se bo človeku ali ljudem, ki Ga pravilno iščejo, pustil tudi najti, bo takšne zveste iskalce že poučil, kaj naj v skladu z Njegovo najmodrejšo voljo počnejo in kako naj živijo, da bi ohranili Njegovo ljubezen in milost in bo njihove duše prebudil v večno življenje.
12 Ob resnično živi veri in zaupanju takšen človek ne bo šibak in ne bo omahoval ob še tako nevarnih dogodkih v tem preskusnem življenju na tem materialnem svetu, temveč bo brez prevelikega strahu in groze vse prenašal potrpežljivo in vdano v znano mu Božjo voljo. Nazadnje se bo Bogu zahvalil za vse, ker bo spoznal, da je Bog vse okoliščine na tem svetu odredil samo v resnično človekovo dobro. Kdor torej Boga najde, ta zagotovo najde tudi največji in najdragocenejši zaklad svojega življenja.
13 Ker je to največji in najdragocenejši človekov zaklad - to bosta spoznala tudi vidva -, je zagotovo vsakega truda vredno, takšen zaklad z največjo zagnanostjo in resnostjo tako dolgo iskati, dokler ga človek ne najde.
14 Kako si ljudje prizadevajo v lovu na zemeljske minljive zaklade in dobrine! Nekdo dolbe gore, da bi našel zlato, srebro in drage kamne, drugi se potaplja v morske globine, da bi tam odkril morebitne bisere, tretji se na krhki ladji prevaža po širnem viharnem morju, da bi v tuji deželi za nekaj novcev dražje prodal domače blago - in tako vsak počenja to ali ono, pri tem pa nikomur ni žal truda, ker si s tem početjem obeta pridobiti minljivo življenjsko korist. Zakaj človek ne nameni tolikšnega truda tudi iskanju najvišjega življenjskega zaklada, ko vendar ve, da so ga v vseh časih ljudje, ki so ga iskali s pravo vnemo, tudi zagotovo in resnično našli?«

79. Dobri nameni sosedov

1 Znova se je oglasil **eden od obeh sosedov**: »Da, visoki poveljnik, v svojem govoru, polnem ljubezni, si imel prav, bil je prava rdeča nit iskanja najvišjega življenjskega zaklada in tudi midva ga bova začela iskati, saj že zdaj slutiva, da ne bova iskala zaman.
2 Doslej to še ni bilo mogoče; po eni strani so nama viseli za vratom naši svečeniki, po drugi pa sva imela priložnost opazovati judovstvo in sva pri njem poleg skrajno malo teozofije odkrila še veliko večji kup raznoraznega

praznoverja kakor pri nas. Ubrala sva srednjo pot, opazovala naravo, odkrila zakonitosti v njej in živela v skladu z njimi, čeprav sva na zunaj sodelovala pri vsem, primorana zaradi državnih zakonov, ki temeljijo na našem kultu bogov.
3 Za naju in številne druge, ki mislijo tako kakor midva, je bilo doslej nemogoče začeti iskati najvišji in najdragocenejši življenjski zaklad. Česar pa človek ne začne iskati, ker mu za to manjkajo ustrezni pripomočki, tega tudi ne more najti.
4 Zdaj pa sva po tvoji veliki dobroti in pravi milosti dobila orodje, ki je gotovo zanesljivo in po njegovem navodilu bova začela iskati najvišji življenjski zaklad. Ne bova odnehala, dokler ga ne bova našla, kajti vsega truda vredno je iskati zaklad, od katerega je odvisno večno nadaljnje življenje duše.«
5 Nato sem se oglasil **Jaz**: »Vedita: Prava resna volja do dela, s katerim je mogoče doseči kateri koli najvišji in resnično najboljši življenjski smoter, je že sama po sebi toliko vredna kakor delo samo; kajti dokončano delo v polnem obsegu sledi prej sprejeti volji toliko hitreje, čim resnejša je volja tistega, ki začne uresničevati to delo. Vaš glavar vama je že pokazal pravo pot in dal v roke tudi pravo orodje.«
6 **Prejšnji govorec** je rekel: »Prijatelj, zdi se, da si tudi ti že našel najvišji življenjski zaklad, ker govoriš tako kakor naš visoki poveljnik. Po oblačilu sodeč si Galilejec; tudi drugi so bolj Galilejci kakor Judje, o Galilejcih pa vemo, da niso kakšni posebni verniki. To samo po sebi še nič ne pove, kajti tudi med Galilejci so lahko možje, ki so odkrili pot do najvišjega zaklada, ga začeli iskati in ga tudi našli. Zato smo vas zelo veseli. To, da vam v tej resnično grozljivi noči ni bilo težko prenočiti v tako zlahka uničljivi hiši, nam dokazuje, da ste tudi vi, tako kakor naš veliki poveljnik, našli enega, edino pravega Boga, ki vas lahko kar najbolje zavaruje v vseh nevarnostih.«
7 **Jaz** sem rekel: »Prav si presodil; toda tukaj, na tem trgu, ne moremo več govoriti o tem, saj so se začeli ljudje čedalje bolj zgrinjati okoli nas - opazili so namreč glavarja in radovedni so, kaj jim bo ukazal tako zgodaj zjutraj. Zato pojdimo iz mesta na prostor, od koder bomo imeli dober razgled. Tam se bomo lahko več pogovorili o tej temi.«
8 To je bilo obema sosedoma prav in s svojci vred so se z nami odpravili iz mesta na kar visok grič, na katerem so bile ruševine nekdanje filistejske utrdbe.

80. Boleče posledice neurja in potresa

1 Ko smo prišli na omenjeni grič, smo proti vzhodu, v razdalji nekaj ur hoje, videli, da se na več krajih iz tal dviga dim in se tu in tam za trenutek prikaže tudi plamen, vendar plamen ne vztraja toliko časa kakor dim.
2 Ta naravni prizor smo opazovali kar nekaj časa.
3 Ko smo se ga do sitega nagledali, je **glavar** stopil k Meni in rekel: »O Gospod in Mojster, glej, nekateri naravni duhovi se še niso pomirili in kot sem že pogosto izkusil, trajajo takšni prizori z dimom in ognjem po neurju, kakršnega smo doživeli ponoči, pogosto več dni, še pogosteje nekaj tednov, poleg tega pa človek od časa do časa zazna tudi premikanje tal, vse to pa ne pripomore k izboljšanju človekovega turobnega počutja. Zakaj morajo posledice tako hudega neurja trajati tako dolgo?«

4 **Jaz** sem rekel: »V Pelli, v kateri sicer prebivaš, imaš kar velik ribnik, ki te je tudi precej stal. Če hočeš v njem gojiti dobre in zdrave ribe, ga moraš od časa do časa tudi očistiti blata. V ta namen ga je treba izprazniti. Ko se odpre glavni iztok, voda po žlebu sprva steče iz ribnika v močnem curku, nato teče čedalje zmerneje, proti koncu pa le po kapljicah; tedaj že lahko začneš čistiti ribnik. Zakaj pri ribniku ne uporabiš tako širokega žleba, da bi vsa voda iz ribnika odtekla naenkrat?
5 Glej, prijatelj, vse na tem svetu poteka v nekem časovnem zaporedju in nič zunaj njega. Če se tu in tam zgodi kaj, kar ni v skladu s časovnim potekom, je posledica takšnega dogajanja ustrezno uničenje.
6 Če že vi, kratkovidni ljudje, opažate, da morate pri svojem ravnanju in delu upoštevati ustrezen vrstni red, da bi dosegli cilj, ki ste si ga zastavili, ter pravite, da hitro in površno opravljeno delo ni dobro, ali naj bo torej večni mojster pri Svojih velikih delih kaj manj moder od vas, ljudi? Naj vse poteka tako kot mora potekati in tudi prav je tako.«
7 Glavar se je s tem pojasnilom sprijaznil in se mi zahvalil zanj.
8 Moje besede pa sta zelo pozorno poslušala tudi **oba soseda** in rekla gostilničarju: »Ta Galilejec mora biti še veliko modrejši, kakor je naš glavar! Nisva sicer vsega razumela, toliko pa že, da se je glavarju, ki prav gotovo zelo dobro pozna enega, edino pravega Boga, zdelo, da ta nadležni naravni prizor traja predolgo. Toda Galilejec mu je z odličnim zgledom pokazal pomen vrstnega reda, ki ga Bog upošteva pri vsem Svojem ravnanju in tudi, zakaj. In glej, glavar se je modremu Galilejcu zelo zahvalil za ta poduk.
9 Kaj pa še mora biti ta Galilejec? Kajti naš glavar, čeprav je sicer nadvse dober in pravičen mož ne reče zlahka komu, še toliko manj kakemu judu: 'Gospod in Mojster!' Kako je Galilejec pridobil pri njem tolikšno čast?«
10 **Gostilničar** je odgovoril: »Za zdaj tega še nista dojela, zelo verjetno pa bo prišel tudi trenutek, ko bosta to spoznala.«
11 Po teh besedah sta bila soseda še bolj radovedna, kdo in kaj naj bi Jaz pravzaprav bil. Toda o tem si nista upala vprašati glavarja, še manj Mene.
12 Od vzhoda je začel pihati dokaj močan veter. Ni trajalo dolgo in že smo zaznali dim, ki je močno vonjal po žveplu in asfaltu. Glavar, njegova hči in njegovi podrejeni, pa tudi nekateri Moji učenci, ki jim je bil vonj neprijeten, so Me prosili, naj vetru ukažem, naj se z neprijetnim vonjem po žveplu in asfaltu usmeri tja, kjer ni ljudi, ali pa naj se vrnemo v gostišče, da se ne bi zadušili.
13 **Jaz** sem rekel: »Ozrite se na mesto, iz katerega se vali množica radovednežev, da bi si ogledala in poslušala, kaj tukaj počnemo. Na čelo so se zrinili poganski svečeniki in tudi oba rabina, z njima pa tudi nekaj judov, ki so nas ustavili pri prihodu. Ti so mi še bolj zoprni kakor vonj po žveplu in asfaltu, ki prihaja z vzhoda.
14 Prav zato sem priklical ta veter, da bi odvrnil nadležne ogledovalce in prisluškovalce. Glejte, se že obračajo in vračajo v mesto, saj se bojijo, da bi se zadeva utegnila poslabšati. Večina se jih bo tudi vrnila v hiše v mestu, potem pa bomo imeli prosto prizorišče za svoje početje.«
15 Ob griču pa so stali tudi nekateri mestni prebivalci, ki so prišli hkrati z nami in glavar jim je že hotel po podrejenem ukazati, naj se tudi oni vrnejo v mesto.
16 **Jaz** pa sem rekel glavarju: »To so boljše duše, naj kar ostanejo tukaj kot priče drugim.«

17 Glavarju je bilo prav in tako so ostali.
18 **Oba soseda** našega gostilničarja pa sta postajala čedalje bolj sumničava in sta gostilničarju rekla: »Poslušaj, prijatelj, to je pa skrajno nenavaden človek! Vetru je nekako ukazal, naj sem prižene neprijetne vonjave z vzhoda, da bi odgnal nadležne trume obiskovalcev, ki so se valile k nam. In, ko je glavar nameraval odpoditi nam dobro znane revne, sicer pa poštene duše, ki so oblegale grič, pa tega ta mož ni dopustil in zmeraj neuklonljivi glavar ga je ubogal na besedo.
19 Poleg tega Galilejec že na daleč ugotovi človekov značaj, obdrži dobre, čudežno pa od sebe odžene nam še predobro znane zle ljudi, ki razen sami sebi niso nikomur naredili nič dobrega.
20 Resnično, ta Galilejec je prav nenavaden! Boga mora še veliko bolje in natančneje poznati kakor naš sicer nadvse moder glavar. Skrajno radovedna sva, kaj se bo še izcimilo iz tega!«
21 **Gostilničar** je rekel: »Pomislita, kaj vama je ta moški rekel v mestu zunaj gostišča in kmalu bosta pobliže in razločneje spoznala točko, na kateri sta.«

81. Soseda spregovorita o Galilejčevi moči

1 Do tedaj so se tudi vsi, ki jih je iz mesta k nam gnala huda radovednost, spet vrnili v mesto.
2 Ko je bila okolica tako očiščena, sem glasno ukazal vetru - da so to dobro slišali tudi vsi, ki so bili ob griču -, naj k nam več ne žene vonja po žveplu in asfaltu, temveč naj ga usmeri k puščavam Evfrata.
3 Veter se je takoj obrnil in neprijetne vonjave so kmalu izginile.
4 Ko sta to opazila oba **gostilničarjeva soseda**, sta rekla gostilničarju: »Zdaj je jasno, da mora biti ta človek kar najtesneje povezan s pravim Bogom in zato lahko uporabi Njegovo največjo moč, kadar želi. To je zdaj vidno brez vsakršnega dvoma. Toda kako, kje in s čim lahko človek naveže takšen stik?
5 Vi, judje, boste nazadnje le imeli prav, da verujete le v enega boga. Ta edini Bog bo že edino pravi, saj je z močjo Svoje najmodrejše volje ustvaril vse, kar vidimo z očmi in zaznavamo z drugimi čuti.
6 Kako pa je potem mogoče, da se vi, judje, tako malo trudite, da bi čim bolj spoznali tega vašega edino pravega Boga in svoje ravnanje uskladili z Njegovo, vam znano voljo in tako z Njim navezali takšen stik, kot ga je, tudi kot jud, navezal ta Galilejec, vreden vsega spoštovanja?
7 Če dobro poznate poti za dosego tega neprecenljivega cilja, zaklada vseh zakladov in si ne prizadevate, da bi si ga tudi pridobili, ampak se še bolj kakor slepi pogani ženete za minljivimi, mrtvimi zakladi te zemlje, potem ste norci, vredni vsega obžalovanja.
8 Nikakor te nočeva uvrstiti med takšne jude, kot jih imamo v svojem mestu in jih še predobro poznamo, toda tudi o tebi vemo, da kar zadeva vašega edinega pravega Boga, nisi bil v vsem zunaj dvoma; najbolje pri tebi je bilo, da nisi bil hinavec kakor drugi tvojega rodu.
9 Toda nenavadno je, da tudi drugi judje in še zlasti judovski duhovniki, ki tukaj delujejo in pridigajo, kot da je od njih odvisno, kaj naj bi Bog počel, prav tako kakor naši svečeniki ne zmorejo narediti nič, kar bi lahko primerjali s čisto božansko močjo.

10 Prijazni sosed, to nama je še toliko večja uganka, ker sva se pri tem Galilejcu sama prepričala, da je najtesneje in kar se da pristno povezan z enim, edino pravim Bogom, sicer ga veter ne bi ubogal tako kakor vojaki vojskovodjo.«
11 **Gostilničar** je nato rekel: »Prijatelja, prav imata, ko se čudita Božji moči in naši judovski norosti in slepoti. Ko se mi zdaj pogovarjamo, molčijo pa tisti, ki o pravi stvari vedo več kakor mi, pa takšno ravnanje ni modro! Zato bomo o tem govorili kdaj drugič, zdaj pa pustimo, da govorijo in ukrepajo drugi.«
12 S to gostilničarjevo pripombo sta bila zadovoljna tudi oba soseda in nista več spraševala, temveč čakala, da Jaz kaj rečem ali storim.
13 **Glavar** pa Mi je rekel: »Gospod in Mojster, glej, ljudje tam spodaj ob griču ne vedo, kaj naj počnejo in kaj naj si mislijo o Tebi. Ali ne bi bil že čas, da bi enega svojih ljudi poslal dol in bi jih ta nekoliko poučil?«
14 **Jaz** sem rekel: »Kar pusti vse še tako, kot je! Pred tem bom naredil znamenje, potem pa se bomo vrnili v gostišče. Ti ljudje se bodo nato vrnili k svojim v mesto in jim bodo natančno povedali, kaj vse so tukaj slišali in videli. Potem pa bodo začeli zelo veliko premišljevati o tem in onem, ugibati in se posvetovati in šele nato bo napočil tudi čas, ko se jim bo postopno čedalje bolj razkrivalo, kdo je Tisti, ki ga ubogajo elementi.
15 Zdaj pa bom razjasnil turobno jutro in pomiril naravne duhove, ki so tu in tam še dejavni, saj se jih je doslej razvezalo že dovolj.«
16 Nato sem izparinam iz tal in gostim oblakom ukazal, naj se umaknejo in omogočijo soncu sijati in svetiti.
17 Nemudoma se je zgodilo, kot sem ukazal. Nastalo je najlepše in najvedrejše jutro, ki je omogočalo neskaljen razgled daleč naokoli.
18 Iz razpok in risov v tleh, ki so se pojavili ponoči, so še zmeraj tu in tam švignili plameni - sicer dokaj daleč od nas -, ki pa kljub nenadoma nastalem vedrem jutru niso prav nič ugajali začudenim poganom, zbranim ob griču.
19 Že v slabe pol ure sem tudi ognjenim duhovom ukazal, naj se pomirijo. Plameni so ugasnili in kamor koli se je človek uzrl, ni bilo niti v bližini niti v daljavi opaziti plamena, ki bi vzplamenel iz tal. Tudi veter se je pomiril, zemeljska tla pa so bila, kolikor daleč je seglo oko, videti kakor bi bila pometena do čistega.

82. Vrnitev v gostišče

1 Zdaj se je čudenje šele prav okrepilo, pogani ob vznožju griča so se začeli spraševati, kdo in kaj naj bi Jaz bil, od kod naj bi prišel in zakaj Me spremlja glavar, saj ne nosim rimskega oblačila.
2 Nekateri, bolj seznanjeni z judovskim Pismom kakor njihovi sosedje, so Me imeli za preroka, kajti tudi takšna vrsta človeških polbogov bi bila zmožna narediti kaj takega. Drugi so Me imeli za velikega maga, preoblečenega v judovska oblačila. Tretji so temu ugovarjali, ker na Meni niso mogli odkriti nobenih magijskih znamenj, saj niti čarobne palice nisem imel. Četrti so Me imeli za polbožanstvo v človeški podobi, ki se je razodelo zmeraj strogemu glavarju in nato za potrditev tega naredilo znamenje, ki ga ne zmore človek.
3 Med temi ljudmi je krožila še cela množica mnenj o Meni. Toda nihče od njih si ni upal priti k nam na grič in tam koga vprašati, kdo naj bi Jaz bil. Mi pa

smo začeli vstajati z naših nekoliko brezobličnih kamnitih sedežev in se odpravljati v gostišče.
4 Ko so to opazili pogani, ki so še čakali ob vznožju griča in se pomenkovali, jih je nenadoma spreletela groza pred Menoj in so se v naglici začeli vračati v bivališča v mestu, kjer so jih že čakali svojci. Samo po sebi se razume, da vprašanj in pripovedovanja ni hotelo biti konca.
5 Ko so se omenjeni pogani vrnili v mesto, smo tudi mi zapustili grič in se z zmernim korakom odpravili v gostišče, kjer nas je že čakal okusno pripravljen zajtrk.
6 Ko smo prišli v mesto, so poganski svečeniki že z vso vnemo prepričevali ljudi, da se morajo le njim zahvaliti, da je bilo mesto obvarovano propada, ker se je po zgodnjem jutru obetal še hujši in nevarnejši dan, če ga zaradi svečeniških skrivnih prošenj in zaobljub pomirjeni bogovi ne bi nenadoma spremenili v čudovit dan, ki razveseljuje vsakega človeka - zato naj se prebivalci tega mesta in tudi drugih mest brez odlašanja kar najbolj potrudijo in tempelj dobro oskrbijo z najbogatejšimi darovi.
7 Tudi judovska duhovnika v sinagogi nista nič manj zaostajala pri prepričevanju ljudi. Toda niti pogani niti judje niso bili preveč pripravljeni storiti, kar so od njih zahtevali svečeniki in duhovnika.
8 Še nekaj časa smo se zadržali pred gostiščem in opazovali početje svečenikov in ljudstva, **soseda našega gostilničarja** pa sta rekla: »Ali nisva imela prav, ko sva napovedala, kaj bodo počeli brezbožni duhovniki, če se bo dan tako razjasnil, da se ne bo več treba bati nočne nevihte? Dan se je po zaslugi čudežne moči Galilejca, obdarjenega z očitno Božjo močjo, zaradi njegovega ‘da’ in ‘ne’ povsem razjasnil, komaj smo prišli v mesto pa smo že naleteli na zdaj kar se da v svojo korist dejavne svečenike, ki so bili med nočnim neurjem nadvse prestrašeni in brez vsake vere in zaupanja v božansko pomoč.
9 Če pa že ti, ki naj bi bili na tej zemlji zastopniki bogov - bodisi več njih ali le enega samega, edino resničnega, trenutno to ni pomembno - ob nevarnosti, ko naj bi se moč vere še najbolj izkazala, prednjačijo pri bezljanju in bežanju, kako naj nekoliko trezneje razmišljajoči človek še zaupa njihovim besedam ob lepem in mirnem vremenu?
10 Še več kot razločno vidimo, da nihče drug kot prav svečeniki s svojo čezmerno oblastiželjnostjo in pohlepom ni oropal ljudstva prave vere in vsakega živega zaupanja v povsod navzoče in vsemogočno Božje bitje.
11 Ko pa ljudstvo ostane brez vere in zaupanja - kdo naj bi ga spet usmeril k pravi veri in mu vrnil staro zaupanje v nadčutno božansko pomoč?
12 Ljudje bi to težko naredili, skoraj nemogoče bi jim bilo, zato morajo ukrepati bogovi - bodisi eden ali številni; kajti le z velikimi znamenji se slepi ljudje lahko spet vrnejo k stari veri in zaupanju v pomoč nekega božanstva.
13 Zakaj vas v tej noči noben strah in groza pred nevarnostjo nista mogla izgnati iz hiše, razločno vidimo šele zdaj; kajti tistemu, ki v svoji hiši prenoči človeka, ki ga na migljaj ubogajo vsi elementi, ker je poln božanske moči in oblasti, je lahko verovati in zaupati. V koga pa naj bi mi verovali in zaupali? Morda v naše številne napol porušene kamnite kipe božanstev, v naše lare - hišne duhove varuhe, ali svečenike, ki so iz največjega strahu in groze prvi zbežali iz svojih bivališč in templjev in iskali varstvo na trgu in jih za nobeno ceno ni bilo več mogoče spraviti v tempelj?

14 Zato smo tudi mi poiskali pomoč na prostem, saj so jo tudi naši zastopniki bogov iskali tam, kjer narava ljudi še najbolje obvaruje.
15 Naj se ta veliki mojster, poln prave Božje moči in modrosti, tudi pred temi vpijočimi svečeniki razodene kot pravi mojster, potem bo pri nas kmalu povsem drugače tudi s pravo vero in zaupanjem v enega, edino pravega, živega Boga. Tudi oba judovska duhovnika bi bila kmalu drugačnega mnenja in bi se morda vrnila k stari veri prvih očetov!
16 **Jaz** sem nato rekel obema sosedoma: »Z družinama pridita v naše gostišče in zajtrkujte z nami! Svečeniki naj še naprej tulijo, kajti od bogatih bodo prejeli le malo želenih darov, revni, ki so bili pri nas ob griču, pa jim bodo že povedali, kakšen je bil videti Tisti, ki Mu je poslušna vsa narava na zemlji, potem pa bo še dovolj časa, da se konča z njihovim početjem.«
17 Soseda sta bila s tem zelo zadovoljna, poklicala sta družinske člane, se z nami podala v gostišče in dobro razpoloženi smo skupaj uživali obilen in okusno pripravljen zajtrk.

83. Glavar sprašuje, kako naj se vede do svečenikov

1 Ko je dobro vino vse bolj odvezovalo njihove jezike, so bili tudi že veliko bolj pripravljeni govoriti in povedali so stvari, ki so presenetile celo Moje prve učence.
2 Medtem, ko sta soseda pripovedovala številne prav dobre stvari, je k nam v jedilnico prišel tudi eden od obeh rabinov in silil gostilničarja, naj tudi on kot jud daruje Bogu Abrahama, Izaka in Jakoba, ker se je Bog zaradi pobožne molitve Njegovih dveh služabnikov pustil prepričati in v tem starem mestu Golanu obvaroval gostilničarjevo imetje pred uničenjem.
3 To rabinovo govorjenje je enega od obeh sosedov tako zelo razjezilo, da je hitro vstal, stopil k predrznemu rabinu in rekel (**gostilničarjev sosed**): »Prijatelj, je morda kdo od vaših starih modrecev in prerokov napovedal, kdaj bo prišel čas, ko nam ne bo treba več trpeti nobenega lažnivega in delomrznega duhovnika?
4 Ali te kot duhovnika zares ni nič sram, da se nam, ljudem, zagretim za resnico, tako debelo lažeš v obraz?
5 Kdaj in kje si molil k vašemu Bogu, da bi se ohranilo imetje tega mojega najbolj častivrednega soseda in prijatelja?
6 Glej, tebe in tvojega tovariša, ki ti je povsem enak, smo videli, kako sta na velikem trgu polna strahu in groze tulila in šklepetala z zobmi, ter si poiskala kraj, ki se vama je zdel najvarnejši.
7 Zakaj nista ostala v sinagogi, saj sta sama rekla, da vaš Bog samo tam usliši vajino molitev? Ali sta morda pred trdnim zidom na prostem molila za dobro svojega ljudstva?
8 O, tudi vas prav tako dobro poznamo kakor svoje božje služabnike, zato pravimo: Stran z vami! Glej, da izgineš, sicer se ti lahko zgodi, da te bo od tod spravil mogočnejši med nami!«
9 Ko je rabin zagledal glavarja, ni rekel niti besede več, temveč je hitro zapustil gostišče.
10 **Sosed** je nato rekel: »Enemu, edino pravemu Bogu pravih judov vsa hvala - znebili smo se enega najbolj umazanih zanikovalcev Boga!«

11 **Glavar** je rekel: »Da, da, odplazil se je kakor tat, njegovemu tovarišu pa še na misel ne bo prišlo, da bi nas obiskal. Toda naši poganski svečeniki, ki so menda že izvedeli, da sem tukaj, se bodo le morali kmalu prikazati. Ko pa bodo prišli, kako naj se kot rimski glavar vedem do njih? Kajti v imenu cesarja moram svečenike varovati; kako naj zdaj to počnem, ko sem spoznal enega, resničnega, živega Boga in Ga nadvse ljubim, naše blodno in vseh sramotnih prevar zmožno mnogoboštvo in njegovo svečeništvo pa zaničujem in sovražim?«
12 **Jaz** sem rekel: »Ne tako, prijatelj! Svečeniki vaših bogov, ki seveda nikoli niso obstajali, temveč so se porodili iz domišljije ljudi, ki so hoteli zavladati nad drugimi, so danes veliko manj krivi za obstoj mračnega poganstva kakor tisti, ki so na začetku, ko so ljudje še povsem verjeli v enega, pravega Boga, začeli pridigati poganstvo in ljudi z lažnimi znamenji spreobračali vse bolj zavzeto in množično.
13 V te bogove sami ne verjamejo, ljudstvo pa kljub temu ohranjajo v starem praznoverju, ker si tako, prvič, obetajo zaslužek, drugič, ker ne poznajo resnice in tretjič, ker jih k temu sili dolžnost do državnih zakonov in prisega, dana njihovemu vrhovnemu svečeniku v imenu panteona, v katerega so zajeti vsi vaši bogovi.
14 Če pa je z vašimi svečeniki tako, boš že razumel, da jih ni treba toliko sovražiti, prej pomilovati. Zato poskusi tudi njih spraviti na pot resnice, ko bodo stopili nanjo, pa poskrbi, da se bodo začeli preživljati drugače. Kajti za cesarja sta jud ali pogan isto, če mu le vsak da tisto, kar mora, zato se ti ni treba bati, da te bo cesar poklical na odgovornost zaradi nekaj Zevsovih ali Apolonovih svečenikov, ki se bodo spreobrnili k pravemu in v Bogu živemu judovstvu.
15 Poleg tega so tudi prvi mogočniki v tem delu sveta v srcu že pred nekaj leti z Mojo pomočjo prestopili v živo judovstvo - vrhovni namestnik cesarja Cirenij in njegov mlajši brat Kornelij, senator Agrikola v Rimu -, in tudi več ljudi ob senatorjevi strani, vendar šele pred dobrega pol leta.
16 Ker vsem omenjenim ljudem, poleg številnih drugih, cesar ni delal nobenih težav, se tudi tebi cesarja ni treba bati, še toliko manj, ker ti bom, če Mi boš ostal zvest, zagotovil Svoje posebno varstvo in ti podelil tudi zmožnost v Mojem imenu zdraviti bolne in obsedene reševati duhov, ki jih trpinčijo. Kaj več pa za zdaj ne potrebuješ.«
17 Ko je **glavar** to slišal, je postal v srcu blažen od velikega veselja in Mi je rekel: »Gospod moje biti in življenja! Le Tebi vsa hvala, čast in zahvala za tako veliko milost, ki si je ne zaslužim! Tvojo voljo bomo vsi izpolnjevali tako, kakor jo izpolnjujejo Tvoji angeli v nebesih in Tvoje najbolj sveto ime naj bo na vekomaj nadvse hvaljeno in častčeno!«

84. Pomen ljubezni

1 **Soseda** sta bila nad temi glavarjevimi besedami nadvse presenečena in sta glavarju rekla: »Visoki poveljnik in predstavnik velikega cesarja, tudi midva se tebi in najinemu poštenemu sosedu zahvaljujeva, da sta nama potrdila, kar sva si na skrivaj mislila že zunaj na griču, vendar si tega nisva upala povedati na glas. Ta mož, ki sva ga zaradi Njegovega oblačila imenovala Galilejec, je edini pravi Bog ne samo judov, temveč vseh ljudi in bitij. Le Njemu so podložne

vse sile in moči na Zemlji, Luni, Soncu, vse zvezde hvalijo in slavijo Njegovo večno modrost in moč. V Sebi je večni praduh, Bog, ki se je zaradi slepih ljudi na tej zemlji zdaj prikazal kot popoln človek, da bi nam pokazal, da je samo On od vekomaj večni Gospodar nad vsem, kar je na zemlji in v vseh nebesih, ki so prav tako kakor ta zemlja Njegovo delo.
2 O, kako neskončno srečni smo zdaj, da Ga lahko vidimo in prepoznamo v naši človeški podobi! Naj naši svečeniki le pridejo in pokazali jim bomo Zevsa!«
3 Soseda sta pokleknila Predme in hotela moliti k Meni, Jaz pa sem jima ukazal, naj vstaneta in Mi prisluhneta. To sta storila in vse do poldneva sem ju poučeval o Svoji volji, ter jima razložil še številne druge stvari. In postala sta Moja služabnika.
4 Ko sem **soseda** našega gostilničarja dobro poučil o vsem, kar je bilo nujno predvsem za blagor njunih duš in sta pouk tudi dojela, sta se Mi zahvalila iz dna srca in eden od njiju, bolj vešč govorjenja, je rekel: »Resnično, po takšnem pouku o Bogu, katerega polnost prebiva v Tebi, o Gospod in Mojster in o namenu ljudi te zemlje, katere pravo obliko in zgradbo si nama nadvse razumljivo opisal, ne bi potrebovala nobenega še tako velikega znamenja, ki si Ga tu naredil, prepoznala bi Te že iz čiste besede. Še prehitro sva spoznala, da je vsaka Tvoja beseda živa in v nama kakor ogenj iz nebes prežema in oživlja vse, kar je bilo mrtvo in to je naju neprimerno bolj prepričalo kakor znamenje, ki je, četudi še tako izjemno in redko, navsezadnje podobno tistemu, ki ga naredijo številni čarodeji in svečeniki z naravnimi, toda nam neznanimi sredstvi in močmi, ter svobodni volji in človeškemu razumu veliko bolj škodi kakor pa kjer koli ali kadar koli koristi.
5 Toda, o Gospod in Mojster, vendarle se Ti zahvaljujeva tudi za tukaj narejena velika znamenja in za lep, jasen dan, ki nam ga je podarila Tvoja božanska moč; kajti čudeži, ki si jih naredil tukaj, bodo na naše, kot noč slepe praznoverneže ali stoične zanikovalce vsakega verovanja, vplivali potem in trajno šele, ko jih bova midva temeljito poučila.
6 Tukaj sva se dovolj prepričala in tudi dovolj pogumna sva, da se spoprimeva z vsemi silami noči in teme med ljudmi in tudi zmagava v Tvojem imenu in Ti, o Gospod in Mojster, ki so Mu podrejene vse sile in moči vseh nebes in te zemlje, naju gotovo ne boš zapustil v boju za živo resnico, ki sva jo slišala iz Tvojih svetih ust.
7 **Jaz** sem rekel: »O tem sta lahko, kot zdaj Moja draga prijatelja, prepričana, podeljujem vama tudi moč s polaganjem rok zdraviti bolnike v Mojem imenu, ne glede na vrsto bolezni in izganjati zle duhove iz obsedenih. Ko sem vaju tako opremil, se že lahko - toda zmeraj previdno in trezno - podata v boj z lažjo in mračno prevaro in palma zmagovalca ne bo izostala.
8 Toda vse, kar bosta delala v Mojem imenu, delajta iz ljubezni, da bi tudi v srcih tistih, ki sta jih pridobila za Moje kraljestvo, prebudila in oživila ljubezen.
9 Ko se bo v njihovih srcih ljubezen okrepila in postala polna življenja in jo bodo tudi oni hoteli izkazati vama, jo z radostjo v srcu tudi sprejmita; kajti le mogočna ljubezen in vrnjena ljubezen se oživljata in spočneta popolno, novo življenje.
10 Toda najprej morate vi, ki ste bili najprej deležni Moje polne ljubezni, tudi delovati s to ljubeznijo! Ali si bo nekdo, ki se hoče poročiti in se poteguje za roko device, ter gre k njenim staršem in jim svojo željo tudi izrazi, pridobil njeno ljubezen in ljubezen njenih staršev, če devica in njeni starši pri njem ne

bodo zaznali nobene ljubezni, temveč ga bo zanimala samo velikost in vrednost njene dote? Mislim, da bo težko dosegel svoj cilj. Kajti kdor nima ljubezni, bo tudi težko pridobil ljubezen drugega. Kdor pa z vso svojo ljubeznijo išče ljubezen, ki mu bo vrnjena, jo bo tudi našel. In ko jo najde, naj se ne odvrne od nje, če mu bo ta prišla naproti dejavno in z vso radostjo.
11 Naj vam bom Jaz pravi zgled! Nepoklican sem prišel k vam iz čiste ljubezni in vam takoj izkazal vso Svojo ljubezen, ne da bi kar koli zahteval. Ko ste Me spoznali in ste Mi zdaj z vso svojo ljubeznijo prišli naproti, pa takšno vašo ljubezen tudi sprejmem z veselim srcem in se ne branim s Svojimi učenci sesti za vašo mizo, z vami jesti in piti. In če ne bi storil tako, ali bi bila vaša srca vesela? Gotovo ne, zato ljudem najprej izkažite ljubezen, ne da bi česar koli pričakovali; če pa vam bodo ljudje prišli naproti z vso ljubeznijo, potem vzemite - vendar zmeraj s pravo mero -, kar vam ponujajo.
12 Če boste tako ravnali, boste tudi kmalu med ljudi nadvse razširili Moje kraljestvo na tej zemlji in nobena stiska vas ne bo doletela.
13 Tako kakor ošabnost, jeza, zavist, lakomnost, grabežljivost in drugi grehi spodbujajo pri ljudeh prav takšne grehe, tako tudi prava, nesebična ljubezen poraja samo sebe pri drugih ljudeh. Zato vse počenjajte iz ljubezni, pa boste v srca drugih ljudi sejali semena ljubezni, ki bodo obilno obrodila že tukaj, še toliko bolj potem onstran, v drugem in večnem življenju duše po Mojem duhu ljubezni v njej.«
14 Te Moje besede so vsi dobro razumeli in obljubili, da jih bodo v duhu vse resnice tudi dosledno uresničevali.

85. Poganski svečenik zagovarja svoje vedenje med nočnim neurjem

1 Medtem, ko so se vsi veseli med seboj pogovarjali o tem Mojem poučnem govoru, sta v naše gostišče prišla vodilna poganska svečenika, da bi pozdravila glavarja, saj so jim reveži povedali, da je glavar pri nas. V naše gostišče sta prišla predvsem zato, da bi sama pobliže spoznala moškega v galilejskem oblačilu, saj sta od omenjenih ubožcev izvedela, da so ob oblačnem jutru mogočni elementi ubogali njegovo besedo in voljo.
2 Ko sta stopila v jedilnico, sta se takoj globoko priklonila pred glavarjem in rekla (**svečenika**): »Oprosti nama, visoki poveljnik, ki uraduješ v imenu velikega in mogočnega cesarja po vsemogočnosti bogov in njihovih najodličnejših služabnikov, izbranih iz množice ljudi in usposobljenih za to po nevidno delujoči volji bogov! Če imaš tudi za naju kakšno novo zapoved iz velikega cesarskega mesta in mesta bogov, naju najbolj milostno seznani z njo, kdaj in kakor se ti bo zdelo najustrezneje, da se bomo potem lahko ravnali po njej.«
3 **Glavar** je rekel: »Tokrat nimam nove zapovedi niti za vas niti za ljudstvo. Naši zakoni so trdno zastavljeni in doslej ni bilo potrebe po kakšnem novem. Toda o vas sem slišal nekaj, kar me nikakor ne razveseljuje.
4 Zakaj goljufate ljudstvo v svojo korist in mu lažete, da se mora le vam zahvaliti, da jezni bogovi v tej noči niso mesta in vse okolice spremenili v puščavo in da se je oblačno jutro, ki je napovedovalo nesrečo, po vaši zaslugi nenadoma spremenilo v veder dan? To predrzno pridigate tistim, ki so opazili, da ste svečeniki med neurjem in potresom bežali iz templjev in bivališč in iskali zavetje na prostem! Ali se tako spodbuja vera pri ljudeh?

5 Ko ljudstvo ob takšnih priložnostih celo pri svečenikih, ki naj bi bili najpogumnejši in najbolj verni, saj se namreč zmeraj pustijo častiti in slaviti kot zvesti služabniki in prijatelji bogov, odkrije le največji strah in grozo ter popolno pomanjkanje zaupanja in vere, kako naj potem, ko je nevarnost mimo, še verjame besedam takšnih svečenikov, za kakršne ste se menda že večkrat izkazali in za katere ljudstvo še predobro iz izkušenj ve, da niti trohice ne verjamejo v višjo moč bogov niti ji zaupajo? Kako lahko takšni svečeniki še stopijo pred ljudstvo in mu začnejo najbolj grobo in predrzno lagati?«
6 **Eden od obeh svečenikov** je nato rekel: »Odpusti mi, visoki poveljnik, vendar glede tega nisi presodil povsem prav. Svečenik ob marsikateri nevarni priložnosti pred negotovim ljudstvom zmeraj pokaže največji pogum in nadvse trdno zaupanje v mogočo pomoč visokih bogov, da bi ljudem vlil pogum in v njih prebudil vero in trdno zaupanje. Toda v izjemno nevarnih razmerah pa naj bi tudi on ljudem pokazal, da se boji bogov, ko svojo jezo izrazijo z divjanjem elementov.
7 Svečenik je sicer posrednik med bogovi in ljudmi, toda gospodar, kakršni so neumrljivi bogovi pa ni in tudi nikoli ne bo. Tako kakor mora umreti vsak človek, mora umreti tudi svečenik in tudi on se mora bati bogov.
8 Dokler bogovi samo s strelo, grmenjem, močnim vetrom, silovitim deževjem, točo, snegom in velikim mrazom ob nenavadnem času, ki prizadene pridelke, ljudem kažejo, da obstajajo in da so vsemogočni, lahko svečenik pred prestrašenimi ljudmi že nastopa pogumno, jih tolaži, krepi, oživlja ter ohranja vero in zaupanje. Kadar pa bogovi s svojo močjo stresajo zemljo in posežejo v njene temelje, ter grozi, da bo njena notranjost prišla na površje, potem se tako kakor zemljina tla upravičeno zamaje tudi svečenikova vera.
9 Svečenik se lahko z molitvijo in različnimi primernimi obljubami zmeraj prizadeva pomiriti bogove, ob tem pa tudi pokaže, da je tudi on samo slaboten človek, ki se mora neprenehoma bati bogov.
10 Visoki poveljnik, glej, ker je zadeva takšna, v tej grozljivi noči nismo naredili nič narobe, če smo tudi mi pred ljudstvom z dejanjem pokazali, da se upravičeno bojimo vsemogočnosti bogov. Ker so se razbesnjeni bogovi zaradi svečeniških obljub, ki so jim bile dane, znova pomirili, je že čas, da tudi ljudstvo seznanimo, kaj mora z nami vred storiti, da bo trdne obljube, ki smo jih svečeniki dali bogovom, brez zadržka in kakršnega koli kaznivega obotavljanja izpolnilo v celoti, sicer bi mi bogove ob naslednji priložnosti, ko bi se lahko še bolj razjezili, zelo težko znova pomirili. Kajti bogovi so le največ sedemkrat potrpežljivi s poglavitnimi človeškimi slabostmi, osmič pa človeku le težko spregledajo in z njim niso več potrpežljivi.
11 In ko zdaj s tem vsiljivo seznanjamo ljudstvo, gotovo pred bogovi in ljudmi, ki še nekaj verujejo in kažejo ustrezno voljo, ravnamo dobro in pravično, zato ni mogoče reči, da pri ljudstvu slabimo vero in zaupanje v bogove.
12 Menim, da sem naše ravnanje s tem kratkim pojasnilom več kot dovolj utemeljil tudi pred teboj, visoki poveljnik. Svoje sem povedal.«

86. Glavar pouči svečenike o ničevosti služenja bogovom

1 **Glavar** je nato rekel: »Zdaj si govoril kar dobro in tudi pametno, toda zame je to le skrajno malo vredno, ker sta smisel tvojega govora in resnica zelo daleč drug od drugega. Kajti glej, prvič, ti sam prav nič ne verjameš in ne zaupaš v

bogove in to bi lahko tebi in vsem tvojim tovarišem kar najbolj nazorno dokazal na podlagi svojih številnih izkušenj - in ker ti sam ne veruješ v nobenega boga, je zame kot drugič, tvoje govorjenje zgolj oholo prazno govoričenje in tako brez vrednosti.
2 To pa ti ne govorim zato, da bi tebe in tovariše hotel kaznovati za vaše vedenje; s temi besedami ti le nakazujem, da boste z vsem svojim na videz modrim kričanjem pred ljudstvom, katerih boljši del vas je že zdavnaj na las natančno spregledal, le malo dosegli, zlasti v tem času, v katerem se je med judi začela razširjati najsvetlejša resnica, da obstaja samo eden pravi Bog in o tem, kako ga je treba častiti, ter da je človek določen za najvišjo evidenco[1]. Že celo številni boljši pogani se spreobračajo v novo judovsko vero, v njej najdejo pravo tolažbo in najboljšo in najtrdnejšo pomiritev.
3 S tem ste gotovo že seznanjeni, zakaj pa se o tem niste skušali prepričati tudi sami, zakaj tako trdovratno vztrajate pred ljudstvom pri tem, v kar sami nikoli niste verjeli, hočete pa, da bi v to, na podlagi vašega praznega vika in krika, verjelo ljudstvo?
4 Če ste v sebi prepričani o ničevosti našega mnogoboštva in v bogove ne verjamete, najprej sami zase poiščite resnico. Če jo najdete, je ne skrivajte pred ljudstvom, ki ga žeja po celotni resnici in tako boste ljudstvu in državi gotovo koristnejši kakor s svojim praznim vikom in krikom.
5 Templje malikov spremenite v zavetišča za revne in bolne in tudi tujcem ne obrnite hrbta, pa boste pravo in ljubezni polno milost našli pri enem, edino pravem Bogu in ta vam bo gotovo veliko bolj koristila kakor vsi mrtvi zemeljski zakladi, ki ste jih s svojim nesmiselnim vikom in krikom izsilili od ljudstva ob vseh takšnih priložnostih, kakršna je bila tista ponoči.«
6 **Poganski svečenik** je nato dejal: »Visoki poveljnik, povedal si resnico in z nami je res tako. Toda kam naj se obrnemo, da bi našli živo resnico, ki naj bi nam in tudi ljudstvu bolj koristila kakor vsi zemeljski zakladi? In ko bi to resnico našli in v skladu z njo poučili in spreobrnili tudi ljudstvo, kaj naj bi rekli našim vodilnim svečenikom, ko bi nas poklicali na odgovornost zato, ker bi ljudstvo spreobrnili k čistemu judovstvu in ga tako odvrnili od tistega, kar oni učijo in hočejo?«
7 **Glavar** je rekel: »Do tja, kamor naj bi se obrnili, da bi spoznali čisto in živo resnico in enega, edino pravega Boga in tudi Njegovo voljo, vam lahko pokažem najkrajšo pot.
8 Glej, ob moji desnici sedi mož, ki vam lahko pokaže vso najčistejšo resnico, Tisti je, ki Ga ubogajo vse sile in moči nebes in te zemlje! Če boste to spoznali in dobro razumeli, vam bo že kar samo od sebe jasno, kaj naj bi rekli tistim, ki bi vas spraševali, zakaj ste, z vam zaupanim ljudstvom vred, prestopili k pravemu judovstvu.
9 Sicer pa smo Rimljani zelo strpni do različnih naukov o bogovih in nikomur ne narekujemo, kako naj si katero koli božanstvo predstavlja, vanj veruje in zaupa, to pa prav tako dobro veste kakor jaz. Čeprav smo osvojili številna ljudstva v Aziji, Afriki in Evropi in jih naredili za rimske podložnike, se v njihovo verovanje v bogove nikoli nismo vmešavali in smo tujim bogovom tudi v Rimu postavili tempelj. Rim je torej glede tega strpen, zato se vam ga ni treba

[1] evidenco - neposreden in popoln vpogled, jasnost in gotovost, opomba založbe Lorber Verlag

bati, tukaj v Aziji, v kateri je že tako in tako judovstvo vodilno verstvo, pa še toliko manj.
10 Zdaj sem vam pokazal pot k čisti in živi resnici, vi pa storite, kot želite.«

87. Drugi svečeniki sprašujejo svečenika

1 Po tem glavarjevem govoru sta se Me oba svečenika ogledala od glave do peta in **eden od njiju** Me je vprašal: »Kdo pa si, da je naš poveljnik o tebi pričal, kot bi bil kakšen bog? Sam spregovori o sebi in verjeli ti bomo, kar boš povedal.
2 Si morda tisti, o katerem so nam reveži pripovedovali, da je z griča Talba ukazal vetru, oblakom in ognju in so ga ti ubogali?«
3 **Jaz** sem rekel: »Da, prav tisti sem! Pričevanje glavarja je resnično, upoštevajte ga - vse drugo, kar morate vedeti vi in vaše ljudstvo, boste izvedeli od tega gostilničarja in njegovih obeh sosedov.
4 Če se boste s polno vero ravnali po tem, boste v sebi prebujali večno življenje in ga potem tudi na vekomaj obdržali. Kajti Jaz sam - čeprav se vašim človeškim očem zdim le človekov sin - sem pot, resnica in večno življenje. Kdor veruje vame in se povsem ravna po Mojem nauku, bo po duši živel večno, čeprav bi telesno velikokrat umrl.
5 Kako pa se glasi Moj nauk - kratek in zlahka razumljiv vsakomur -, pa boste že izvedeli od tistih, ki sem vam jih omenil. Zdaj pa le pojdita k tovarišem zunaj in jim povejta, kaj sta slišala. Od ljudstva naj več ne izsiljujejo darov za pomiritev neobstoječih bogov. Če bodo to še počenjali, bom zemeljskim močem znova dovolil, da se sprostijo, potem pa bodo videli, kako se jim bo godilo!«
6 Ko sta poganska svečenika to slišala, nista rekla ničesar več, le globoko sta se priklonila pred Menoj in tudi pred glavarjem, ter se hitro podala na široko cesto k tovarišem, ki so medtem ljudstvu pripovedovali različne pravljice o bogovih in tako dobili kar nekaj denarja.
7 Ko sta prišla ven, so ju sopotniki zagledali, prišli so k njima in ju radovedni spraševali, kaj sta opravila pri glavarju in kaj izvedela o Meni.
8 **Oba** sta rekla: »Dragi prijatelji, poslušajte! Zadeva je skrajno pomembna, o njej bomo pozneje še obširno govorili v naših prostorih, javna cesta namreč ni kraj, kjer bi lahko govorili o takšnih stvareh.
9 Človek, o katerem so nam pripovedovali revni, da Ga ubogajo vse moči, sile in elementi Zemlje, se zdi več kakor zgolj človek. In Ta nam je odločno dejal, da moramo takoj prenehati zbirati spravne darove za neobstoječe bogove, sicer lahko od Njega pričakujemo še kaj hujšega kot to, kar smo doživeli minulo noč. Takoj se odpovejmo zbiranju in pojdimo v naš grad. Tam se bomo posvetovali, kaj storiti v prihodnje. Za tem skrajno nenavadnim človekom se mora skrivati še veliko več, sicer naš glavar, ki vse dobro preveri, tega človeka ne bi tako zelo častil in pred nami pričal o Njem kot o jasno in dobro prepoznanem Bogu. Toda na tem kraju nič več o tej zadevi.«
10 Po teh besedah obeh farizejev so bili vsi zelo prizadeti, opustili so zbiranje in se podali v grad, spremljalo pa jih je tudi nekaj zelo razburjenih pomembnih meščanov tega mesta.
11 Ko so prišli v grad, okrašen z različnimi kipi bogov, je **eden od dvojice**, ki je bila pri Meni v gostišču, stopil za govorniški oder in rekel: »Prisluhnite mi! Kar se da na kratko vam bom poročal, kaj sem v judovskem gostišču slišal od našega modrega glavarja, predvsem pa od nenavadnega moža, kar si moramo

zares vzeti k srcu; kajti človek, ki Ga ubogajo vse sile in moči nebes in zemlje je gotovo vreden več, pomembnejši je in bolj upoštevanja vreden kot vsi naši bogovi. Zanje nihče od nas ne more res prepričano reči, da so nekoč bili, ali da zdaj kjer koli v resnici obstajajo razen v templjih, zgrajenih s človeškimi rokami.
12 Nihče ni še nikoli doživel, da bi kateri od naših številnih bogov naredil pravi čudež. Kar se je pred ljudstvom med klicanjem tega ali onega boga prikazovalo kot čudež, ni imelo nič opraviti s klicanim bogom, temveč - kot sami dobro vemo - zgolj z magijsko spretnostjo izurjenega svečenika, ki je čudež naredil s pripomočki, ki jih je imel na voljo. Brez pripomočkov pa ni še nihče, vsaj kolikor nam je znano, niti pontifex maximus[1] v Rimu, naredil čudeža.
13 Če pa je ta človek, o katerem govorim, brez kakršnega koli pripomočka, zgolj s Svojo besedo in voljo ukazal vsem močem neba in zemlje in so se Mu te podredile, potem je takšen človek pravi Bog, vse, kar označujemo z besedo bog mi, pa ni drugega kot plod človekove domišljije, ki ga noben razmišljujoči človek, ki išče resnico, ne more imeti za nekaj stvarnega.
14 To je nujen uvod v tisto, o čemer sem vam obljubil, da bom poročal. Preden pa poročam, kaj je povedal glavar in bogočlovek, pa vi povejte, kaj si mislite o omenjenem bogočloveku.«
15 **Vsi** so rekli: »Govori naprej in povej, kaj si slišal od glavarja in še zlasti od bogočloveka, kajti o vsem, o čemer si ti prepričan, da je resnica, smo tudi mi prepričani, da je. Preidi torej takoj k poglavitni zadevi, prisluhnili ti bomo kar najbolj pozorno.«

88. Odločitev svečenikov

1 Nato je govorec, kakor je obljubil, začel natančno pripovedovati, kaj vse je slišal od glavarja in Mene in vsi so se že med pripovedovanjem zelo čudili. Ko je podrobno povedal vse, kar je slišal v gostišču in o čemer se je tudi sam pogovarjal z glavarjem in Menoj, so **vsi** rekli: »Če je tako, nam ne preostane drugega, kakor verjeti, da je ta bogočlovek res živi Bog, ob katerem ne moremo za boga sprejeti in častiti nobenega drugega bitja. In ko bomo od glavarja ali kakega drugega poznavalca slišali Njegov nauk in po njem izvedeli tudi za Njegovo voljo, bo ta postala naša življenjska postava, ki jo bomo dosledno izpolnjevali.
2 Za zmeraj se bomo znebili starega nauka o bogovih in mitov, s kipi in slikami bogov vred in tudi otroke bomo poučili o novem nauku. Vi, svečeniki, pa boste poskrbeli predvsem za to, da se bo z novim naukom seznanil vsak, ga dobro razumel in dosledno izpolnjeval njegove zakonite postave.
3 Zdaj pa bo že čas, da se vsi odpravimo tja in bogočloveku izkažemo naše prvo, samo Njemu namenjeno kar se da najvišje čaščenje in s tem tudi zahvalo za nikoli zasluženo milost, ki nam jo je izkazal s tem, da je prišel k nam in se nam dal vidno prepoznati.«
4 S tem predlogom so vsi soglašali, zapustili so svečeniški grad in se podali v naše gostišče ter hoteli kar takoj vstopiti vanj.
5 Ko pa je glavar od Mene izvedel - in tudi vsi, ki so bili v gostišču -, kaj se je dogajalo v svečeniškem gradu, Me je vprašal, ali naj prišleke spustijo v

[1] Pontifex maximus - vrhovni svečenik v Rimu, opomba založbe Lorber Verlag

gostišče, saj je bilo v njem premalo prostora, ali pa naj se jim pove, naj počakajo zunaj, dokler Mi ne bo pogodu, da pridem k njim.
6 **Jaz** pa sem rekel: »Naj pridejo k Meni vsi, ki trpijo in so obremenjeni z vsakovrstno nočjo in osvežil jih bom. Tistim, ki hočejo k Meni, morajo biti odprta vrata in v Meni bodo našli Tistega, ki so ga dolgo zaman iskali in Ga z vso svojo posvetno modrostjo niso mogli najti. Kjer sem Jaz, je tudi prostor za vsakogar, ki Me ljubi in išče.«
7 Ko je glavar to slišal, je sam šel k vratom in jih odprl. Prišleki so že čakali pred vrati in se med seboj posvetovali, kdo med njimi naj bi prvi stopil v gostišče. Čeprav so prišli v gostišče z namenom, da bodo takoj stopili vanj, so se nekoliko zbali, in nihče si ni upal prvi odpreti vrat.
8 Ko pa je glavar sam odprl vrata, so se prišleki priklonili pred njim in svečenika sta ga vprašala, ali lahko vstopijo v gostišče, da bi Mi izkazali čast in hvaležnost za milost, da sem prišel k njim v to staro in zelo odročno mesto ter se dal slepim ljudem razpoznati kot eden, edino pravi Bog.
9 **Glavar** je rekel: »Gospodu ste v veselje, saj pozna vse sklepe, ki ste jih sprejeli v gradu, zato lahko tudi vstopite v gostišče.«
10 Na ta glavarjev odgovor so vsi z največjim spoštovanjem stopili v jedilnico in se globoko priklonili pred Menoj. Svečenika sta Me nagovorila izbrano, govor pa končala z zahvalo, ki so Mi jo hoteli izreči, saj so se to čutili, več kot dolžni storiti.
11 Ko sta končala, sem vstal, ju blagoslovil in rekel (**Jaz**); »Blagor vsakomur, ki pride k Meni in Me tako prepozna, kakor ste me vi zdaj. Kajti, kdor Me prepozna, je od Mene že tudi prejel luč, da Me lahko spozna in nato živo verjame Vame.
12 Ta luč je zdaj v vaši duši sicer šele plamenček, ko pa boste prejeli najprej Moj nauk in z njim tudi Mojo voljo ter boste po njej ravnali in živeli, bo vaš zdajšnji plamenček postal sonce in šele potem boste dosegli vso resnico vsega življenja in bivanja ter v sebi prebudili večno življenje.
13 Tukajšnji gostilničar vas bo seznanil z naukom, ki ga je prejel od Mene, oba njegova soseda in njegovi ljudje vam bodo iskreno pričevali in vam povedali veliko tega, česar še ne veste. Ko pa boste to izvedeli, si boste o Meni šele na jasnem.
14 Zdaj pa sedite za mizo in zaužijte nekaj kruha in vina ter okrepite svoje telo, potem pa se bomo pogovorili in določili še marsikaj.«
15 Poganska svečenika sta z nekaterimi uglednimi meščani sedla za prosto mizo. Kmalu so jim prinesli kruha in vina, dobro razpoloženi so jedli in pili, saj so bili že lačni in žejni.

89. Svečenikova zahvala

1 Ko jim je vino razvezalo jezike, so se začeli med seboj pogovarjati o njim znanih modrecih iz davnih časov in izražati različna mnenja. Nazadnje so prišli tudi do judovskih modrecev in prerokov. Prvi svečenik je veliko vedel o Mojzesu in Izaiji in ju imel za največja judovska modreca. Ni pa mu bila všeč njuna nekoliko zakrita govorica in je menil, da naj bi bila splošna napaka večine starih modrecev, da so pred ljudstvom redko govorili in pisali povsem jasno in odkrito, zato naj bi se med ljudi tudi razširilo veliko zmotnega, to pa naj se ne bi zgodilo, če bi govorili jasno in neprikrito.

2 Ko so se torej še tako pogovarjali, sem Jakobu starejšemu dal znamenje, naj govorcem pravilno pojasni njihove zmote. Kajti ta učenec se je na to prav dobro spoznal in tudi razumel prispodobe med duhovnimi in naravnimi stvarmi.
3 Stopil je k poganskima svečenikoma, ju pozdravil in jima začel razlagati vzroke, zakaj so Mojzes in tudi drugi modreci in preroki govorili in pisali tako kakor so in niso mogli govoriti in pisati drugače.
4 Svečenika in tudi meščani so to kmalu razumeli in prav dobro dojeli, zato so pohvalili učenca in Mi izkazali čast, ter se Mi ustrezno zahvalili, da sem tudi človeku dal tako globok vpogled v povsem božanske stvari.
5 Učenec se je nato vrnil na svoj prostor, poganska svečenika in meščana ob njiju pa so zdaj drugače sodili o načinu govorjenja in pisanja starih modrecev. Razkrili so še številne dobre stvari, ki so zelo presenetile celo našega glavarja. Pristopil je k njim, se začel z njimi pogovarjati in jim na njihovo veliko veselje povedal še marsikaj, kar je izvedel od Mene.
6 Glavar jim je na kratko in kolikor se je dalo razumljivo razložil tudi pravo obliko Zemlje, način njenega gibanja in velikost, spregovoril tudi o Luni, Soncu, planetih in drugih zvezdah ter tako poslušalce zelo razveselil.
7 **Eden od njih** je rekel: »Ker je zanesljivo tako in nič drugače, je nešteto ljudi najgloblje pogreznjeno v številne zmote, kdaj se bodo tudi njim zadeve razjasnile?«
8 **Glavar** je rekel: »Prijatelji, prepustimo to Gospodu. On edini najbolje ve, kdaj bo nekemu ljudstvu dal več luči v vseh stvareh. Odslej se bo prava in najsvetlejša luč po Njegovi volji naglo širila med dobronamernimi ljudmi in pri tem ne bomo lenobno stali križem rok.«
9 **Vsi** so rekli: »Ne bomo stali križem rok, kajti zdaj resnično vemo, kaj moramo početi in tudi za koga in zakaj.
10 O, dolga duhovna noč, ki je z železnimi vezmi ujela že naše praočete in zdaj tudi nas! Gospodu in edino resničnemu Bogu -, ki nima ne začetka ne konca, in so v Njem združene vse sile in moči -, vsa čast, hvala in vsa zahvala, da se je tako globoko ponižal, si sam nadel meso in kri, da bi nas odrešil stare noči smrti. Kajti človek, ki je v vseh stvareh in pojavih, ki ga obdajajo, v največji zmoti in največji duhovni slepoti, je navsezadnje, gledano v pravi luči, veliko slabši od vsake živali in ga lahko imamo za mrtvega.
11 Ko pa se prebudi v duhu, postane šele živ in s svojim čistim spoznanjem Boga in Božje ljubezni nad vsemi drugimi materialnimi bitji.
12 Naše življenje je bilo doslej le ničevo spanje, sanje, v katerih sanjajoči sicer tudi zaznava zmedeno bivanje, ne more pa o ničemer ustrezno presoditi, zato tudi nima vpogleda v nič in ničesar ne dojema v skladu z resnico.
13 Toda naše sanjsko stanje se je zdaj po Gospodovi milosti končalo, zbudili smo se in živimo v resničnosti. Kako blaženo je življenje, v katerem se človek povsem zaveda, da resnično in stvarno živi, da življenja več ne more izgubiti, če v pravi ljubezni ostane v Tistem, ki je večno praživljenje vsega življenja samega brez začetka in konca. O, kako srečni smo že zdaj v polni navzočnosti Boga, večnega Gospoda nad vsemi stvarmi, čeprav nas še tlači teža telesa in sodbe; kako neskončno srečni bomo šele tedaj, ko nas bo Gospod kmalu rešil tudi tega bremena.
14 Po nas naj bi se še pred tem iz svojega smrtnega spanja in praznega sanjanja prebudilo v življenje duha tudi čim več naših ubogih bratov. Tisto,

kar je nas zdaj naredilo tako zelo blažene, naj bi z našim trudom naredilo v prihodnje enako blažene tudi na tisoče ljudi.«
15 Po tem dobrem govoru je bil govorec sam tako zelo ganjen, da zaradi solz ni mogel več govoriti.

90. Kako naj se vedejo pravi Gospodovi učenci

1 Potem sem vstal tudi **Jaz**, stopil prijazno k poganskima svečenikoma in meščanom tega mesta ter rekel: »Poslušajte, ko boste v Mojem imenu s pravo in nesebično ljubeznijo do bližnjega širili Mojo luč in Moje kraljestvo med brati in sestrami, ki zdaj še prebivajo v globoki temi, boste tudi sami postajali čedalje bolj razsvetljeni in življenjsko popolnejši in tedaj vam bodo razkrite tudi stvari, ki jih zdaj niti ne slutite, saj jih seveda ne morete slutiti.
2 Tudi v prihodnje ostanite zvesti temu svojemu namenu in ne dovolite, da ga spodrinejo draži tega sveta, pa boste ostali v Meni in Jaz v vas.
3 Skušajte svet najprej premagati v sebi, potem ga boste toliko laže premagali v svojih bratih. Nihče namreč ne more bližnjemu dati nekaj, česar sam nima. Kdor želi v bratu prebuditi ljubezen, mu mora ljubeče tudi pristopiti, kdor hoče v sočloveku vzbuditi ponižnost, mora sam ponižno stopiti k njemu. Zato blagost spočne blagost, potrpljenje potrpljenje, dobro dobro, usmiljenje usmiljenje.
4 Zgledujte se po Meni! Sem gospodar vsega na nebu in na zemlji, v Meni so vsa moč, oblast in sila, kljub temu pa sem iz vsega srca poln ljubezni, ponižnosti, blagosti, potrpljenja, dobrote in usmiljenja. Tudi vi postanite takšni, in ljudje bodo iz tega spoznali, da ste res Moji učenci.
5 Ljubite se med seboj kakor bratje in si izkazujte dobro. Nihče naj se ne povzdiguje nad druge in naj si ne želi postati prvi, kajti edino Jaz sem Gospod - vsi vi pa ste samo bratje. V Mojem kraljestvu bo prvi tisti, ki bo najmanjši in zmeraj pripravljen služiti bratom v dobrem in pravem.
6 V peklu tostran in onstran kot kraljestvu hudiča in vseh zlih duhov, postane najbolj ošaben, najbolj ponosen, najbolj sebičen in najbolj oblastiželjen duh prvi, da bi trpinčil nižje in manjše in sicer zato, da bi se drugi bolj ali manj ohranili v nekakšni ponižnosti, poslušnosti in podložništvu; toda v Mojem kraljestvu ni tako, temveč tako, kakor sem vam pravkar povedal.
7 Poglejte pomembneže tega sveta, ki sedijo na prestolih in vladajo ljudstvom! Kdo se jim sme približati drugače kot le najbolj ponižno? Če bi si kdo drznil takemu vladarju približati ukazovalno - kakšno bi bilo njegovo plačilo?
8 Poglejte, takšen red vlada v peklu; toda med vami, Mojimi učenci, pa naj ne bo tako, temveč le tako, kakor sem vam opisal.
9 Posvetni pomembneži se pustijo dolgo prositi, preden komu storijo kakšno dobro delo in še potem na to gledajo kot na svojo izjemno milost. Naj vas bližnji ne bo prisiljen prositi, da bi mu izkazali dobro delo! Kajti samo Boga, pravega Gospoda in Očeta od vekomaj lahko prosite za vse dobre stvari in jih boste tudi dobili, bratje pa se med seboj ne pustite prositi!
10 Če pa ponižen, ubog brat bogatejšega brata prosi za nekaj, mu bogatejši nikakor ne sme odreči tistega, kar ga ubogi brat prosi; kajti trdosrčnost spočne trdosrčnost, Moje kraljestvo pa ni v njej.
11 Kaj pomaga človeku, če sam pri sebi govori in pripoznava: ‘Gospod, Gospod, Bog nebes in zemlje, brez sence dvoma verujem, da si Ti edini in na vekomaj

pravi, najmodrejši in vsemogočni Stvarnik vseh svetov čutov in duhovnih svetov in da vse, kar živi, misli in hoče - živi, misli in hoče samo iz Tebe'?
12 Povem vam, to ne bi nobeni duši prineslo pravega blagoslova, pravi blagoslov bo takšna vera prinesla samo duši tistega, ki bo z največjim veseljem uresničeval, kar sem mu Jaz priporočal, da naj počne; kajti prijazen uresničevalec Moje volje s tistim malim, kar lahko stori, stori desetkrat več kakor tisti, ki se pusti dolgo prositi, potem pa se s prijaznim dejanjem do bližnjega še baha in hvali.
13 Delajte tako, kakor ste zdaj slišali iz Mojih ust, potem pa se boste v sebi šele najbolj živo začeli zavedati, da so Moje besede resnično Božje besede. Tako boste v sebi prebudili Mojega duha in ta vas bo potem popeljal v vso nebeško modrost, vas očistil za večno življenje in ustvaril iz vas prave Božje otroke.
14 Za zdaj veste dovolj o tem, kako doseči večno življenje svoje duše. Več - to sem vam že povedal - pa boste izvedeli od tega gostilničarja in obeh njegovih sosedov, najbolj popolno pa šele po Mojem duhu ljubezni v vas. Ali ste zdaj vsi to dobro razumeli?«

GOSPOD V AFEKU

91. Odhod v Afek

1 **Govorec** je rekel: »O Ti, Gospod in Mojster od vekomaj! To smo gotovo vsi dobro in prav razumeli, saj si nam govoril v čistem in nam dobro razumljivem jeziku, vendar tudi ugotavljamo, da smo še zelo daleč od pravega življenjskega cilja in da nas čaka še marsikateri boj s samim seboj in ljudmi tega sveta.«
2 **Jaz** sem rekel: »Prav imaš in dobro si povedal. Zaradi Mojega imena boste namreč morali prestati še veliko preganjanja in žalitev. Toda ne izgubite potrpljenja in poguma, z vso ljubeznijo in blagostjo se bojujte proti sovražnikom resnice in luči iz nebes in pridobili si boste krono zmagovalca.
3 Nikoli pa se ne odvrnite od ljubezni v srcu. Ta vse potrpi in nazadnje zmaga nad vsem. Če boste vse počeli v ljubezni in z Menoj, boste lahko hodili tudi med kačami, močeradi in škorpijoni, pa vam njihovi strupeni ugrizi ne bodo mogli škodovati. In četudi bi vam ponudili strup, ta ne bo škodil vašemu drobovju. In Jaz, Gospod, pravim k temu: Amen! Tako naj bo z vsakim, ki bo resnično ohranil Mojo ljubezen.
4 Toda kdor se bo ob Moji ljubezni občasno spogledoval še s svetom, pa pred posvetnim strupom ne bo varen.
5 Kdor Me bo res ljubil in izpolnjeval Moje lahke zapovedi, k temu bom prišel tudi Jaz in se mu razodel, če bo to v srcu neprenehoma prav živo želel in hotel, dal mu bom moč in oblast za boj proti vsem zlim duhovom sveta in pekla in ne bodo mu mogli škodovati. Zdaj še natančneje veste, kako vam bo z Menoj.
6 Kdor Me ne bo zapustil, tega ne bom zapustil niti Jaz; in kdor se bo z Menoj bojeval proti svetu in peklu, ta bo tudi zanesljiv zmagovalec.«
7 Ko sem to povedal poganskima svečenikoma, so se Mi vsi navzoči za takšen poduk in z njim povezano obljubo zahvalili iz vsega srca. Svečenika pa sta vstala in se hotela odpraviti v svoj grad, da bi poskrbela, da bi Mene in Moj nauk dostojanstveno predstavila poganom.
8 **Jaz** pa sem jima rekel: »Prijatelja, za to, kar zdaj želita storiti, bo še jutri več kot dovolj časa, zato zdaj ostanite vsi še tukaj, kosite z nami in se okrepite.

9 Po kosilu se bom z učenci in vašim glavarjem odpravil naprej, vi pa se lahko z gostilničarjem in njegovima sosedoma še pogovorite o Meni in se dogovorite, kako boste že morda jutri prebivalcem tega mesta in njegove okolice govorili o Meni.«
10 Ko so to slišali poganska svečenika in nekaj vodilnih meščanov, so se Mi znova zahvalili za ta predlog, se vrnili za mizo, na katero so takoj prinesli dovolj okusno pripravljenih jedi, kruha in vina, in hkrati še na vse druge mize. Tudi Jaz sem se vrnil za našo mizo in dobro razpoloženi smo začeli jesti.
11 Takoj po kosilu pa sem z učenci vstal, vstala sta tudi glavar in njegova hči, ki je bila medtem, ko smo se mi ukvarjali s poganskima svečenikoma, v kuhinji in pridno pomagala pri pripravi kosila.
12 Gostilničar je Predme znova pripeljal ženo, otroke in tudi služinčad, ter Me prosil, naj jih blagoslovim. Blagoslovil sem vse, ki so bili v hiši, tudi poganska svečenika, pomembne meščane in razumljivo tudi oba soseda z družinskimi člani vred, za kar so se mi vsi zahvalili iz srca.
13 Nato sem rekel glavarju (**Jaz**): »Odpravili se bomo v Afek, toda ne po vojaški cesti, temveč po stezi, da ne bi vzbujali pozornosti pri prebivalcih, zbranih ob cesti.«
14 To je bilo glavarju prav, zapustili smo Golan in proti večeru prišli v gorsko mesto Afek.

92. Pri rimskem gostilničarju v Afeku

1 Pot z Golana v Afek je bila dokaj težavna, morali smo namreč prečiti globok jarek, ki je segal v dolino Jordana in to nam je vzelo nekaj ur.
2 Ko smo se proti večeru bližali gorskemu Afeku, Me je **glavar** vprašal: »Gospod in Mojster! Kje bomo prenočili v tem mestu? Kajti kot vem, v njem ni judovskega gostišča in ne judov. Nekaj judovskih služabnikov je sicer res tu in tam, vendar kot rečeno, v njem ni stalno naseljenih judov. Tudi v tem mestu imam dobro opremljen grad, ali bi prenočil v njem?«
3 **Jaz** sem rekel: »Grad sicer imaš, opremljen z različnimi počivalniki, mizami, klopmi in stoli - toda shrambe so prazne; nimaš ne vina, ne kruha, ne soli. Utrujeni smo - še zlasti starejši učenci, razen nekaj učencev Mojih let -, vsi se morajo okrepiti s hrano in pijačo. Ali bi bilo to v tvojem dvoru mogoče?
4 Vem, da si zdaj pomislil: Gospod, Tebi je mogoče vse! To sicer drži, toda v to mesto nismo prišli zgolj zato, da bi se spočili in okrepili utrujeno telo s čudežno priklicanimi jedmi, temveč da bi tudi tukaj med pogane razširili Moje kraljestvo življenja.
5 Zato prenočišča ne bomo poiskali v tvojem gradu, temveč sredi mesta, v rimskem gostišču. Tam se bo tudi kmalu ponudilo nekaj nenavadnih priložnosti za razširitev Mojega kraljestva med pogane.«
6 Ko je glavar to slišal, se je takoj strinjal z Menoj. Pripomnil je le, da je omenjeni gostilničar zadrt pogan in da je v njegovi sicer zelo prostorni hiši polno vseh mogočih slik malikov, zato bi jo lahko prej imenovali panteon[1] kakor gostišče. V tem gostišču naj bi bilo tudi zmeraj več poganskih svečenikov, ki so v njem že kar domači.

[1] Panteon - tempelj posvečen bogovom, opomba založbe Lorber Verlag

7 **Jaz** sem rekel: »Glej, prav zato sem tudi izbral to gostišče za naše prenočišče, tam bomo namreč lahko marsikaj ukrenili in dosegli. Le pojdimo hitro tja, da nas bodo še sprejeli.«
8 Nato smo hitro stopili in prišli do mestnih vrat še pred zaprtjem.
9 Ustavila nas je rimska straža.
10 Glavar je stopil naprej in zahteval poveljnika straže. Ko je ta prišel, je takoj spoznal glavarja in ukazal straži, naj nas neovirano spusti v mesto, saj je to glavar zahteval od njega.
11 Že dokaj se je stemnilo, ko smo prispeli pred omenjeno gostišče in glavar je enega od podrejenih poslal vanj z naročilom gostilničarju, naj takoj pride pred gostišče in to se je tudi zgodilo.
12 Ko je gostilničar prišel k nam, ga je glavar vprašal, ali bi nas lahko primerno sprejel.
13 **Gostilničar** je rekel: »Kolikor imam, vam je na voljo, toda le stežka bi ustrezno oskrbel goste, ki so, visoki poveljnik, prišli s teboj, kajti obležalo je več kot tri četrtine služinčadi. Velik strah, ki so ga prestali zaradi hudega neurja in potresa minulo noč in groza pred ponovitvijo takšne katastrofe, sta onesposobila predvsem žensko služinčad.
14 Naši svečeniki so se na vso moč trudili ozdraviti moje ljudi nekaj z govorjenjem nekaj z drugimi sredstvi, toda doslej je bilo vse zaman. Bolne služabnike in služabnice bo še najbolje ozdravil čas.
15 Šele pred eno uro smo se upali vstopiti v hišo, kajti pol noči smo preživeli na prostem, saj smo se upravičeno bali, da se bodo hiše porušile. Ko začne naloženo kamenje na široko zijati in škripati je skrajni čas, da se iz hiše zatečeš na prosto.
16 Visoki poveljnik, skrajno ponižno ti povem, da je trenutno še več kot tri četrtine prebivalcev tega mesta na prostem in tudi več mojih najbolj pridnih služabnikov in služabnic. Le malo se jih je toliko opogumilo, da so se pred eno uro z menoj in mojo družino vrnili v hišo. Zato danes skoraj nimam že pripravljenih jedi, toda s kruhom, soljo in vinom pa vam že lahko postrežem.
17 Da, visoki poveljnik, ta noč mi je povzročila veliko škodo. Toda kaj more slaboten in umrljiv človek proti vsemogočnosti nesmrtnih bogov in njihovim elementom.
18 Svečeniki - tega sicer ne bi smel reči - so s svojim govorjenjem o pokori in daritvah pred že tako obupanim ljudstvom še bolj pripomogli k veliki zmedi današnjega dne. Zdaj, proti koncu dneva, so na svojih lirah sicer ubrali druge, boljše strune; toda to le malo pomaga, saj ljudstvo meni, da bogovi niso povsem pomirjeni in se boji ponovitve strašne katastrofe.
19 In že spet so za to krivi naši nadvse pohlepni svečeniki, ki ljudstvu glasno pridigajo, da bogov, ko se tako zelo razjezijo nad sprevrženimi ljudmi, da se začnejo majati tla pod nogami, ni mogoče več pomiriti z majhnimi darovi. Na prošnjo svečenikov naj bi se za krajši čas sicer pomirili, toda če ljudstvo ne bo dovolj upoštevalo svarilnih besed služabnikov, ki so jih navdihnili bogovi in ne bo takoj prineslo skoraj vsega svojega imetja ter ga položilo pred noge božjih zastopnikov in to po možnosti čim več zlata in srebra, se bodo bogovi še veliko bolj razjezili kakor prej in ljudstvo bo njihovo jezo začutilo stokrat močneje.
20 Naše gorsko mesto je večinoma revno in ljudje niti zdaleč ne zmorejo izpolniti zahtev svečenikov, zato se tudi bojijo ponovitve velike katastrofe in jih nikakor ni mogoče privabiti v mesto.

21 Takšne so pri nas razmere in ti, visoki poveljnik, zdaj poznaš razloge, zakaj tebe in tvojo, gotovo tudi pomembno družbo, to noč lahko le zelo borno in revno oskrbim.
22 Dobrodošli v to mojo veliko hišo, videli bomo, kaj bo mogoče še ukreniti.«

93. Gostilničarjeve misli o Gospodu

1 Ko se je gostilničar tako tehtno opravičil, smo vstopili v hišo in takoj so nas napotili v največjo in najbolj ljubko opremljeno dvorano, ki jo je skromno osvetljevala le ena svetilka; toda kmalu so prinesli še več svetilk in dvorana je bila dovolj razsvetljena.
2 Gostilničar je opazil, da smo bili v glavarjevi družbi vsi, razen njegovega spremstva, judje. Zato je glavarja vprašal, kako to, da on, kot tisti, za katerega je znano, da judov ne mara preveč, potuje v naši družbi in poleg vsega še peš. In kako naj on kot rimski gostilničar, ki ga judje ne marajo, te primerno postreže.
3 **Glavar** je rekel: »Poskrbi le za to, da nam zagotoviš dovolj kruha, soli in vina, potem se ti bo vse začelo razkrivati kar samo od sebe.«
4 Takoj so prinesli dovolj kruha, soli in vina. Sedli smo za veliko kamnito mizo, pojedli nekaj kruha s soljo in ob tem pili vino.
5 Gostilničar pa je opazil, da Mi je glavarjeva hči, ko sem si zaželel piti, takoj z vinom natočila zlat kelih, s katerim Mi je postregla v Pelli, ga postavila Predme in sem tudi pil iz njega, vsi drugi pa so pili vino iz lončenih kup.
6 Gostilničar in nekaj njegovih služabnikov si Me je nekoliko od daleč ogledovalo od glave do peta in niso vedeli, kako naj se vedejo do Mene.
7 Gostilničar si je sam pri sebi mislil: Ta mora biti zelo pomemben, sicer ga naš glavar ne bi tako častil.
8 Ko smo se vsi dovolj okrepčali s kruhom in vinom, sem rekel gostilničarju (**Jaz**): »Glej, gostilničar, tvoja hiša je doživela velik blagor. Večina vas, Rimljanov in Grkov, pozna judovsko Pismo in ve, da je njim in po njih tudi vam, poganom, eden, edino pravi Bog, Stvarnik nebes in zemlje in vsega, kar je bilo, je in bo na njej, v njej in nad njo že na začetku po ustih prerokov obljubil Mesijo. In glej, ta obljubljeni Mesija sem Jaz, zdaj sem prišel tudi k vam, poganom, da bi tudi med vami ustanovil in razširil Božje kraljestvo.
9 Bog Oče Me je poslal iz nebes, Oče, ki Me je poslal, pa je večna ljubezen, Moje srce je njen prestol, ona je v Meni in Jaz v Njej. V Meni potemtakem prebivajo tudi vsa sila, moč in oblast nad vsem v nebesih in na zemlji; Jaz sem življenje, svetloba, pot in večna resnica sama.
10 Kdor veruje Vame, Me ljubi bolj kakor vse drugo na svetu, živi in se ravna po Mojem nauku, ter druge ljudi ljubi kakor samega sebe, bo od Mene prejel večno življenje in obudil ga bom na poslednji dan.
11 Prej si Me opazoval od glave do peta in si si mislil: Za tem človekom se mora skrivati kaj višjega, sicer ga naš glavar ne bi častil! In glej, prav si presodil.
12 Da pa se boš tudi prepričal, da je z Menoj res vse tako, kakor sem ti povedal, daj poklicati k Meni vse bolne iz svoje hiše in ozdravil jih bom. Ali verjameš to?«
13 **Gostilničar** je rekel: »Gospod, Gospod, Tvoje besede so se globoko dotaknile moje duše in v njej prebudile prej nikoli občuteno življenje, zato tudi mora biti

res vse, kar si mi rekel. Prav tako nedvoumno verjamem, da boš zagotovo ozdravil vse moje bolnike.«
14 V dvorano so pripeljali številne bolnike. Nekateri so imeli hudo vročino, nekaj jih je imelo božjast, drugi so imeli protin, eden je bil slep, dva pa sta med potresom od strahu izgubila glas in nista mogla govoriti.

94. Gospod ozdravi bolne v gostišču

1 Ko so se v pol ure v dvorani zbrali vsi bolniki, približno trideset jih je bilo, je **gostilničar** rekel: »Glej, o Gospod, Gospod, to so bolniki iz moje hiše! Če jih nameravaš ozdraviti, potem stori to in vsa moja hiša bo verovala Vate in Te nadvse častila in ljubila!«
2 **Jaz** sem rekel: »Naj se torej zgodi po tvoji veri!«
3 Ko sem to izgovoril, so vsi v trenutku ozdraveli, kot da nikomur ne bi nikoli nič manjkalo.
4 Čaščenja in hvaljenja Mojega bitja ni bilo konca in ozdravljeni so Me imeli za boga v skladu s poganskim naukom, ter Me na kolenih prosili, naj jim najbolj milostno razkrijem, ali sem morda sam Jupiter ali kakšen drug bog, da bi potem temu bogu zmeraj izkazovali največjo čast in hvaležnost.
5 **Jaz** pa sem rekel: »Nisem niti Jupiter niti kateri koli izmed vaših bogov, ki nikoli niso obstajali, ne obstajajo in ne bodo obstajali.
6 Pojdite v svoje sobe, tam kaj pojejte in spijte malo vina, da si okrepite ude. Vse drugo, kaj naj verjamete in mislite o Meni, vam bo razkrito jutri.«
7 Ozdravljeni so se takoj odpravili v sobe, nekateri pa so odšli k svečenikom, zbranim v neki drugi dvorani tega gostišča, ki so se še zmeraj posvetovali, kako bi od ljudstva izsilili še več darov in jim povedali, da jih je čudežno ozdravil[1] človek, po oblačilu sodeč jud, vendar je s svojo besedo in voljo deloval kot pravi živi bog.
8 Ko so svečeniki to slišali o Meni in videli, da so njim dobro znani bolniki ozdravljeni, niso vedeli, kaj naj storijo.
9 **Eden izmed množice svečenikov** je rekel: »Pojdimo še sami k temu nenavadnemu človeku in se bo že pokazalo, kaj se skriva za njim, saj neumno ljudstvo ne more soditi o takšnih stvareh. Toda tja naj gre najprej le eden od nas in si čudodelca natančno ogleda, potem pa naj nam sporoči, kako je v resnici z njim. Nazadnje se bo izkazalo, da je le eden od esenov, ki se dobro spoznajo na različne čarovnije.«
10 Nato se je eden izmed njih in sicer Rimljan, ki se je spoznal na številne umetelnosti in vede, podal k nam v veliko jedilnico, pozdravil glavarja in ga takoj vprašal po Meni.
11 **Glavar** mu je osorno odvrnil: »Ob moji desnici sedi Tisti, katerega ime nismo vredni niti izgovoriti!«
12 Ko je **svečenik** to slišal, ni bil več tako predrzen, obrnil se je k Meni in rekel: »Oprosti, da si dovolim in te z vsem spoštovanjem in kar najbolj ponižno sprašujem, kako ti je bilo mogoče brez vsakih pripomočkov ozdraviti bolne. Spoznam se na marsikaj, imam veliko izkušenj in zmorem presoditi, kaj lahko stori človek, ki se dobro spozna na skrivne moči narave. Kot vem, brez določenih skrivnih pripomočkov noben mag in noben svečenik ni nikoli naredil

[1] Čudežno ozdravil - dopolnilo založbe Lorber Verlag

čudeža, ki bi se tudi ohranil v resnici in resničnosti, to bi bilo mogoče le bogovom. Pri tebi pa se zdi, da deluješ samo s svojo besedo in voljo in pri tem ne potrebuješ nobenega sredstva.
13 Kako ti je uspelo pridobiti takšno moč volje in kako bi si jo lahko pridobil tudi kakšen drug človek? Kajti znano je, da se ljudje zelo razlikujemo po moči volje, iz tega je mogoče tudi sklepati, da si jo človek, ki ima že po naravi močno voljo, s pravim izobraževanjem lahko nazadnje izredno okrepi, zlasti, če je tudi zelo domač z vsemi skrivnimi silami, močmi in oblastjo velike narave.
14 Kje in kako si lahko človek tako okrepi voljo? Kje in kako si si ti pridobil takšno, menda nikoli še doživeto močno voljo?«

95. Gospod svečeniku razkrije potek njegovega izobraževanja

1 **Jaz** sem rekel: »Tudi judovske zapise si dobro proučil in to še nekoč v Rimu in pet let pozneje, ko so te pod cesarjem Avgustom poklicali v zgornji Egipt, v Tebe, kot Zevsovega, Marsovega, Minervinega in Merkurjevega svečenika in si se dal tam vpeljati tudi v stare misterije.
2 Poleg Mojzesa si največ pozornosti namenil štirim velikim prerokom. Ker pa jih kljub prebiranju in premišljevanju nisi razumel, si se približno pet let pozneje, ko si bil sem premeščen kot ljudski in vojaški svečenik, znova skrivoma obrnil na nekega judovskega pismouka, naj ti pojasni tisto, česar nisi razumel. Ker pa pismouk tega ni zmogel, si tudi judovsko Pismo odrinil vstran, kakor si že dolgo prej storil z vašimi zapisi.
3 Ker pa si kljub vsemu judovsko Pismo ohranil v spominu, so ti morala dela Mojzesa, Arona, Jozue, Elije in drugih prerokov razkriti, da so ti ljudje zgolj s pomočjo enega, edino pravega judovskega Boga zmogli takšne stvari in dejanja, ki jih ni bil zmožen nihče pri nobenem ljudstvu na vsej zemlji.
4 Če Me boš zdaj videl prav tako ukrepati, bom to prav gotovo počel po Bogu in z Njim. Ali Rimljani ne pravite, da brez božjega navdiha ni velikega modreca? In tako bo tudi Mene navdihnil eden, edino pravi Bog.«
5 **Svečenik** je rekel: »Da, da, morda imaš celo prav, v misterije vašega Pisma si gotovo veliko bolj vpeljan kakor tisti na videz moder pismouk, pri katerem sem iskal pomoč in se je nazadnje izkazalo, da sem bil sam modrejši.
6 Ker me ti prej nikoli nisi mogel ne videti in ne poznati, saj jaz tudi tebe nisem nikoli prej ne videl ne poznal - kako si lahko vedel za moje dolgoletno skrivno prizadevanje, kot da bi ti to jaz sam razkril pred nedavnim? Kajti samo od mene bi lahko izvedel, kaj sem skrivoma počel in za kaj sem si prizadeval, kajti kot svečenik nisem nikoli nikomur zaupal, kaj sem počel in ukrenil za svojo čedalje večjo pomiritev.
7 Kako torej kot meni popoln neznanec veš, kaj sem počel v Rimu, nato v Tebah in nazadnje tu, v Aziji?«
8 **Jaz** sem rekel: »Tudi to sem zmogel s pomočjo enega, edino pravega judovskega Boga, ki je vsemogočen in tudi vseveden in to od vekomaj, brez začetka in brez konca.«
9 **Svečenik** je rekel: »Ne bom ti ugovarjal, saj utegneš imeti prav tako zdaj kakor prej. Kljub vsemu se mi zdi čudno, da se vaš eden in po tvoji izjavi edino pravi Bog, pusti kakemu judu tako skrajno redko najti in celo uporabiti kakor zdaj tebi!

10 Pošteno priznam, da zelo malo verjamem in zaupam v to ali ono božanstvo, kajti čim bolj zavzeto jih človek išče, tem bolj se tudi oddaljuje od njih in za človeka je koristneje in bolje, da nikoli ne skuša odgrniti Izidine tančice, kot da s takšnim nekoristnim trudom strmoglavi v najtemnejše brezno vsega zamisljivega dvoma. Bolje je, da tako kakor opice ostane slep in neumen, kot da išče to ali ono božanstvo, ki najbolj verjetno ni obstajalo in ne obstaja drugje kot le v domišljiji ljudi, ki skušajo vladati drugim.
11 Svoje božanstvo pa si le moral nekje najti, toda kako in kje, boš obdržal zase, kot so to storili patriarhi in so potem svoj nauk o enem bogu ali več bogov zavili v takšno temo, da je ne bo moglo razsvetliti nobeno sonce.
12 Zakaj se doslej meni, ki sem tudi človek in že od mladosti hrepenim po tem, da bi se vsaj enkrat približal kakemu božanstvu - zdaj sem že pri sedemdesetih -, ni nikoli približalo nobeno božanstvo in me navdihnilo s kakšno posebno sposobnostjo in zakaj razen tebe, prečudoviti prijatelj, tudi meni nobenega znanega juda ne? Zato prijatelj, malo dam na vse bogove, drugo pa si lahko že sam misliš!«

96. Gospodov pouk o propadu človeštva

1 **Jaz** sem nato rekel poganskemu svečeniku: »Kar prav si povedal, da so se nekatera božanstva porodila zgolj iz domišljije ljudi, ki so hoteli zavladati nad drugimi. Ti naj bi zanje delali in se bojevali, da bi vladajoči lahko živeli nadvse dobro in se zabavali.
2 Toda glej, na začetku življenja ljudi na tej zemlji pa ni bilo tako. Vsak človek je poznal enega, edino pravega Boga in Bog je poučeval, usmerjal in varoval na tisočkrat tisoče ljudi. Vsak je bil že takoj na začetku posvarjen, naj se ne pusti prostovoljno ujeti dražem sveta, ker bodo dušo potegnili v sodbo materije in njeno smrt, jo naredili gluho, slepo in brezčutno za vse Božje in povsem duhovno.
3 Ker pa je Bog vsakemu človeku dal svobodno voljo ali bo sledil Njegovemu nasvetu ali klicu sveta, so se še prehitro številni ljudje pustili uročiti in zaslepiti svetu, ter tako izgubili stik z Bogom, ker je uničujoča ljubezen do sveta povsem zaslepila dušo v njih.
4 In glej, ko je svet zaslepil velik del ljudi in so ti izgubili stik z edino pravim Bogom, so si ti slepi ljudje šele začeli ustvarjati različne bogove. Ti naj bi prav tem slepim posvetnim ljudem - ki jih je Bog, da bi jih odvrnil od sveta, prizadel s številnimi nadlogami - pomagali v njihovi veliki stiski in sicer šele potem, ko bi jim ljudje darovali različne žrtvene darove in na priprošnjo svečenikov, iz katerih vrst so še prekmalu izšli ošabni vladarji.
5 Toda pomoči ni bilo. Eden, edino pravi Bog pa jim ni mogel niti smel pomagati zato, da ne bi postali še bolj zaslepljeni in brezbožni. Kajti, če bi jim Bog pomagal potem, ko so se obrnili na svoje lažne in neobstoječe bogove, kakšna zmaga bi to šele bila za lakomne in nadvse oblastiželjne svečenike, tisti pa, ki bi mu pravi Bog pomagal, pa bi potem obubožal, ker bi iz strahu, da mu svečeniki in bogovi ne bi česa zamerili, skušal templju čim več darovati.
6 In glej, ker so se judje kot izbrano Božje ljudstvo - saj se njegovi očetje iz ljubezni do Boga še najdlje niso dali zapeljati in zaslepiti svetu - tudi počasi odvrnili od edino pravega Boga in se tako kakor pogani obrnili k svetu, so tudi

oni postali gluhi in slepi in to še veliko bolj kakor pogani; kajti pogani so izgubljeno spet začeli iskati, številni so to tudi v celoti našli.
7 Toda večini pomembnih judov še ni prišlo na misel, da bi začeli iskati izgubljeno - večno resnico. V njihovi življenjski noči jim je prav prijetno. Čeprav pri sebi prav dobro čutijo, da so brezbožni, pa zaradi bogatih darov ne dopustijo, da bi to ugotovilo tudi ljudstvo in so hudi sovražniki tistemu, ki naj bi dal ljudstvu pravo luč, mu pokazal pravo pot do Boga, kako Ga učinkovito iskati in tudi zagotovo najti.
8 Zato bo tudi še te nekaj ugašajoče luči, ki jo judje imajo, njim odvzeto in dano poganom, ki si jo živo želijo.«

97. Pravo iskanje Boga

1 (**Gospod**): »Rekel si tudi, da ne ceniš nobenega božanstva več, pravo božanstvo naj bi že zelo dolgo iskal, vendar se ti kljub zavzetemu iskanju nobeno ni niti od daleč približalo.
2 Božanstvo res že dolgo zavzeto iščeš in se ti še ni prikazalo; spomniti pa se tudi moraš, da si pravo božanstvo iskal enostransko in sebično. Sam zase si kot velik prijatelj življenja hotel zagotovilo, da pravo božanstvo obstaja in da človeška duša po smrti živi večno naprej, ljudstvo pa naj strada v stari neumnosti in vztraja v popolni slepoti in vam svečenikom daruje tako kakor prej.
3 Toda pri enem, edino pravem Bogu, svečenik nima nikakršne prednosti pred še tako nepomembnim človekom iz ljudstva. Bog med ljudmi ne dela razlik v pomembnosti, zanj sta cesar in berač enakovredna. Pri Bogu ima prednost samo tisti, ki Ga spozna v polni resnici, Ga nato nadvse ljubi in tudi sočloveka tako kakor samega sebe, izpolnjuje Božje zapovedi dane Mojzesu, je ponižen, od nikogar niti z nasiljem niti z zvijačo ne zahteva ničesar, kar bi nasprotovalo redu in Božji volji, kajti takšno početje se Bogu gnusi.
4 Vi, svečeniki, pa ste ljudstvu ves čas najbolj debelo lagali in ga goljufali, zato boš zdaj dobro razumel, zakaj se vam to eno in edino pravo Božanstvo kljub vsemu vašemu iskanju ni pustilo najti. Še prejasno je namreč videlo, da bi lahko ljudstvo iz golih posvetnih razlogov kljub temu pustili v starem mračnjaštvu, kot so to storili tudi številni egipčanski svečeniki.
5 Ti so sicer dobro vedeli za vse, toda preprosto ljudstvo je moralo verjeti v tisto, kar so mu kot vero predstavili oni. In ker so svečeniki tako ravnali, jih je Bog udaril s slepoto - in enako slepi ste vi še zmeraj in še dolgo boste, če se ne boste odpovedali svetu in začeli iskati Boga, Njegovo duhovno kraljestvo in njegovo najčistejšo pravičnost na pravih in vsestransko resničnih temeljih.
6 Kdor Boga ne išče v vsej ljubezni, blagosti, ponižnosti, potrpežljivosti in največjem samozanikovanju, ta Ga, kot najvišje življenjsko dobro, tudi ne najde. In kdor Boga ne išče in ne najde tako, ta od Njega tudi ne more pričakovati posebne pomoči.
7 Bog v Svoji neizmerni ljubezni sicer skrbi za vse ljudi tako kakor tudi za vsa bitja v neskončno velikem vesolju po Svoji večni, nespremenljivi ureditvi; toda posebno in izredno skrbi samo za tiste, ki so Ga resnično spoznali, izpolnjujejo Njegovo, njim razodeto voljo, Ga resnično nadvse ljubijo in to dokazujejo z dejanji.

8 Res si enega, edino resničnega Boga zelo dolgo zavzeto iskal, toda vprašaj se sam, ali si Boga tudi iskal tako, kakor sem ti zdaj razkril.
9 Povem ti: Bog ne bo prišel k tistemu, ki govori 'Gospod, Gospod, kje si, zakaj se ne pustiš najti, zakaj mi ne odgovoriš in rečeš: Tukaj sem!, če te kot Tvoje ustvarjeno bitje iščem in kličem k Tebi iz najtemnejše globine svoje življenjske noči?', temveč bo prišel samo k tistemu, ki Boga išče tako, kakor sem ti zdaj opisal.
10 Glej, bral si Mojzesa in preroke, ljudem jasno izraženo Božjo voljo si našel v tebi dobro znanih desetih zapovedih. Te zapovedi so ti bile všeč, tako da si celo sam pri sebi pogosto rekel: 'Resnično, modrejših in za pravo srečo in dobro vseh ljudi ni primernejših in skrbnejših zapovedi na vsem svetu in človek lahko z vso pravico reče, da res izvirajo iz nekega Božjega bitja.'
11 Če si tako govoril sam pri sebi - zakaj ti ni prišlo na misel, da bi te zapovedi izpolnjeval tudi sam? Če bi to naredil, bi tudi Boga že našel; namesto tega pa si našel nešteto posvetnih razlogov, da si zapovedi sicer občudoval, nisi pa jih izpolnjeval.
12 Odslej pa začni izpolnjevati te zapovedi in vsakomur po možnostih popravi, kar si mu slabega storil; najprej se trdno odloči za to in boš Tistega, ki si ga že tako dolgo iskal, kmalu in zlahka našel.«

98. Gospod ponazori pravo iskanje Boga

1 **Svečenik** je na te Moje besede rekel: »Resnično zelo moder in nad Bogom navdušeni Mojster, veliko premoženja imam - ali bi zadostovalo, če bi ga tri četrtine namenil tistim, ki sem jim glede na Mojzesove zapovedi - ki jih odslej nameravam dosledno izpolnjevati - kakor koli škodoval, s preostalo četrtino pa bi do konca življenja izkazoval še druga dejanja ljubezni do bližnjega?«
2 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj, to je več kot dovolj; kajti glej, Bog v sebi je na vekomaj najčistejša in najpopolnejša ljubezen!
3 Če moški, ki bi se želel poročiti, ker potrebuje žensko, ne čuti ljubezni in tudi ženske ne išče na podlagi ljubezni, temveč le s suhoparnim posvetnim razumom - ali misliš, da si bo takšen moški našel pravo ženo, ki ga bo res ljubila? Da, kakšno neumnico, ki se ne bo poročila z njim, temveč z njegovim denarjem, da bi ga potem zapravila z drugimi, toda ženske, ki bi ga ljubila, pa gotovo ne. Kdor naj bi torej našel ljubečo ženo, jo mora tudi iskati z ljubeznijo.
4 Kdor torej namerava iskati in najti Boga kot najčistejšo ljubezen, Ga mora tudi iskati v najčistejši ljubezni v srcu, v katerem ni niti trohice umazane posvetne ljubezni. In če Ga tako išče, Ga bo tudi zanesljivo našel.
5 Ko si bil še mladenič, si imel srečo, da si bil všeč zelo lepi in zelo bogati hčeri nekega patricija in tudi ti si čutil močno ljubezen do nje. In bi jo tudi dobil za ženo, če bi bila tvoja sicer prav močna ljubezen do nje res povsem čista. Ker pa je omenjena hči, ki so jo tedaj imenovali rimski biser, tebe prav tako zelo ljubila, ne da bi ti to dala vedeti bolj, kot je bilo potrebno, se je skušala po tebi neznanih skrivnih poteh prepričati o tvoji ljubezni in je kmalu odkrila, da si imel še druga dekleta, ki si jim naklonil svoje srce.
6 Ko je to izvedela, se ni več menila zate, ni ti dala nobenega znamenja več, da te ljubi, še obraz je odvračala od tebe.

7 Zelo žalosten si bil, še nekajkrat si neuspešno skušal pridobiti njeno naklonjenost. Lahko bi ti celo uspelo, toda nisi se mogel povsem znebiti svoje ljubezenske strasti do drugih, se zanikati in tako si biser izgubil.
8 In glej, približno tako je tudi z Bogom kot na vekomaj najčistejšo ljubeznijo! Našel ga boš, videl in častil samo z najčistejšo brezmadežno ljubeznijo, od Njega pa prejel večno življenje.
9 Če je srce polno različnih posvetnih stvari, ga je težko očistiti, vendar je trdna volja pridna delavka in kar se ti zdi še danes nemogoče, bo že jutri lažje in sčasoma vse lažje in lažje dosegljivo.
10 Sam se vprašaj, ali si tudi prav razumel, kar sem ti zdaj pojasnil.«

99. Svečenik skuša opravičiti svoje posvetno življenje

1 **Svečenik** je rekel: »Ti resnično nadčloveško moder mojster, zelo dobro sem te razumel, zdaj še bolje kakor prej vidim, da ti mora resnično navzoči, živi Bog zelo pomagati, sicer ti nikakor ne bi bilo mogoče kar najbolj natančno poznati razmer iz moje mladosti, saj jih v Rimu ni poznal nihče niti tedaj, še toliko manj danes.
2 V vsem, kar si mi rekel, si imel prav in rečem lahko: Iz tebe je zdaj govoril Bog in ne človek, ki bi bil meni enak!
3 Pomisli pa na vse naše človeške in ob tem tudi državne razmere, ki nas oklepajo z železnimi verigami prisile, ki jih mi, zdajšnji svečeniki, prav gotovo nismo ustvarili.
4 Vsakega človeka, ki pride na ta svet, ne da bi to hotel in vedel za to, je treba hraniti že takoj po rojstvu, da bi ohranil skrajno neprijetno življenje in se po togih zakonih narave razvil v krepkega človeka in takšen človek je, razumsko gledano, najbolj ubogo bitje.
5 Ko toliko zraste, da loči dan od noči in rdeče od zelenega, ga že začnejo najbolj prizadevno vzgajati starši in na to otrok ne more vplivati.
6 Ko se po dolgotrajnem učenju nazadnje izoblikuje v izobraženega moža, mora izbrati stan, v katerem si bo vse življenje zagotavljal preživetje. Če človek že mora živeti na tem svetu, potem naj ne bi živel slabo, temveč tako dobro, kot je le mogoče, zato si primerno svojim zmožnostim izbere položaj, v katerem bo v verigah državnega nasilja lahko še najbolj svobodno in najbolje živel. In zame je bilo to svečeništvo. Postal sem svečenik, ne glede na to, ali je to, čemur sem načeloval, temeljilo na laži in prevari ljudstva ali na resnici, skratka, po državnih zakonih sem moral postati to, kar sem še zdaj.
7 Svet in lastna, kar najboljša oskrba, sta že od otroštva tisto, za kar naj bi si človek najbolj prizadeval. Poleg tega so se v meni seveda kmalu prebudile še druge različne potrebe in ker sem imel tudi sredstva, da jih zadovoljim - sicer zmeraj samo po državno pravilni poti -, sem si jih tudi po možnostih zadovoljil, in iz nebes ali iz zemlje se ni pojavilo nobeno božanstvo, ki bi reklo: 'Poslušaj, svečenik, živiš in ravnaš proti Moji volji in Mojemu redu! V prihodnje živi tako in tako, sicer te bom najkruteje kaznovalo!'
8 Ker je človek v takšnih življenjskih razmerah v srcu in svoji naravi izpolnjen samo z materialno, nečisto in neduhovno ljubeznijo in ga ne spodbuja nič povsem duhovnega in božanskega, postane tako človek vsaj navzven takšen, kakršen je pač lahko postal in je nazadnje po državnih zakonih tudi moral postati, čeprav se v sebi čedalje pogosteje, zlasti z leti, vse bolj in bolj sprašuje:

‘Ali je v tem, kar počenjam in gojim, vsaj iskrica resnice? Vse, kar učim in delam, je očitno laž in prevara. Ali na vsej zemlji ni nobene prvotne resnice več?’
9 Raziskoval sem in iskal, raziskoval in iskal skoraj do zdaj - in nič nisem našel. Kako bi se lahko pravemu Božanstvu približal z najčistejšo ljubeznijo, ko pa se mi To ni hotelo nikoli razodeti na noben mogoči način? Česar ni, človek tudi ljubiti ne more, pa naj bo to Bog ali kakšen drug nadvse cenjen predmet, porojen iz človeške domišljije.
10 In glej, skrajno moder mojster, drugače tudi ni bilo mogoče, kot da sem ljubil le tisto, kar mi je bilo dosegljivo kot moja življenjska tolažba, kajti ljubiti slike lastne domišljije pomeni naravnemu čistemu razumu: biti norec!
11 Če naj bi moral že od nekdaj ljubiti enega, edino pravega in živega Boga, zaničevati pa vse življenjske radosti, ki so na voljo čutom vsakega človeka in se jih ogibati, bi se moral meni takšen bog razodeti ali pa bi mi ga morala v vsem življenjskem žaru ustvariti domišljija. Zgodilo se ni niti eno niti drugo, zato je bilo tudi razumljivo, da človek sveta in njegovih zakladov in dobrin, ki hranijo in razveseljujejo človeštvo in za katerih uživanje je človek rojen in vzgojen, ni zanemaril zaradi bitja, ki ga zanj nikjer ni bilo.
12 Toda naj bo kakor koli že - res sem v srcu poln sveta; danes, v tem trenutku, naj se mi razodene edino pravo Božanstvo in mi naloži, kaj naj delam in ves moj stari svet bo izgnan iz mene!
13 Če bi mi tisto dekle iz Rima le enkrat jasno zagotovilo, da bo moja, če naredim ali opustim to ali ono - bi že bil mož, ki mu nobena žrtev ne bi bila pretežka. Ker pa se kaj takega ni zgodilo, sem tudi ostal pri tistem, kar je bilo zame laže dosegljivo.
14 Vidim in dobro vem, da vsi ljudje, ki sem jih spoznal, že od nekdaj živijo v veliki pobitosti in zmedi in nazadnje pogosto tudi obupani umrejo. Kaj koristi takšno videnje in vedenje, če nikogar ni, da bi mu razodel pravo resnico?
15 Glej, najmodrejši mojster, v vsem, kar si mi rekel, imaš prav, toda tudi jaz imam prav po človeški pameti. Kaj morejo ubogi ljudje za to, da so slepi rojeni na ta svet in se morajo prepustiti vzgoji na podlagi laži in prevare? Imam prav ali ne?«

100. Gospodova razkritja iz svečenikove preteklosti

1 **Jaz** sem rekel: »V marsičem imaš prav, v splošnem pa kljub vsemu nikakor ne. Božanstvo dolžiš malomarnosti in ravnodušnosti do ljudi - in to, prijatelj, ne drži, četudi se tvojemu umu zdi tako.
2 Bog se je ljudem ves čas razodeval, tudi tebi se je že v Rimu in še razločneje v Tebah. Nekoč, ko si stal ob obrežju Nila, si zaslišal močan glas: ‘Beri Mojzesa in živi po zapovedih, zapisanih v njem in našel boš, kar iščeš!’
3 Nato si začel znova brati Mojzesa in druge preroke, vendar ne glede na to iz različnih vzrokov nisi živel po zapovedih in se ravnal po njih.
4 Ko si spet leto pozneje prišel na isti kraj ob reki, si spet zaslišal isti glas in o njem še dolgo premišljeval. Toda kljub vsemu nisi nič ukrenil. Kajti bil si, prvič, rimski svečenik in nisi hotel ravnati proti rimskim zakonom, ker bi lahko zašel v posvetne težave, četudi si dobro vedel, da niti ni bilo prepovedano, da svečenik veruje tudi v judovskega boga in drugič, ravnanje po Mojzesovih zapovedih se ti je zdelo preveč neudobno in glas, ki si ga

razločno slišal, si nazadnje imel samo za zlahka mogočo prevaro čutov. Mislil si si, če je na tem glasu kaj resničnega, ga bo mogoče slišati še večkrat.
5 In tako si raziskoval in iskal naprej, vendar kljub vsemu nisi nič ukrenil, podoben si bil zidarju, ki dela načrt za načrtom, ko pa je treba načrt uresničiti, se prestraši truda in stroškov in vse opusti.
6 Prijatelj, premišljevanje, nameravanje, presojanje, raziskovanje in iskanje, vse to še ni dejanje, temveč je le vnaprejšnja priprava nanj - ker pa življenje ni vnaprejšnja priprava na neko dejavno življenje, temveč je že kar dejavno in udejanjeno življenje samo, morajo tudi življenjske vnaprejšnje priprave dejavno zaživeti, če človek želi doseči iskano.
7 Tu in tam si celo kaj storil, toda premalo, da bi to preusmerilo tvojo notranjo držo in tako si obtičal na mestu. Šele zdaj si se prvič trdno odločil, da boš postal drugačen človek in sicer potem, ko sem ti razložil voljo enega, edino pravega judovskega Boga. Tako boš tudi v polnosti resnice našel, kar si tako dolgo zaman iskal.
8 Pravzaprav si to že našel, vendar te je zdaj še mogoče primerjati s človekom, ki sredi gostega gozda zaradi dreves ne vidi gozda.«
9 **Svečenik** je rekel: »Poslušaj, ti resnično najmodrejši mojster, kako naj to razumem in sprejmem?«
10 **Jaz** sem rekel: »Poglej sem! Tukaj je prazen vrč, hočem, da se napolni z vinom in da ga spiješ. Vzemi ga in pij, potem pa presodi, ali to zmore mag!«
11 Ko je **svečenik** zagledal poln vrč in pokusil vino, ki je bilo nadvse aromatično, Me je presenečen pogledal in rekel: »Ti resnično najmodrejši, Bogu podoben mojster, česa takega še nikoli ni zmogel človek! Zelo tesno moraš biti povezan z edino pravim judovskim Bogom, kajti zdi se, da sta tvoja volja in volja tvojega Boga eno.
12 Vrč je bil vendar prazen, do polnega si ga napolnil zgolj s svojo voljo in še to z izbranim najboljšim vinom; podobno vino - vinum olympicum[1] - sem pokusil samo enkrat in to v Rimu pri najvišjem svečeniku.
13 Ker ti je bilo to mogoče, ti bo mogoče še marsikaj. Kdor je tako prijateljsko povezan z Božanstvom, temu je nazadnje celo mogoče postati nesmrten.
14 Da, če bi tudi jaz prišel na ta svet kot jud, bi morda tudi jaz dosegel tako visoko stopnjo enosti z Bogom - kajti volje in marljivosti naj mi ne bi manjkalo. Toda kot pogan, ki je prišel v trdi noči na ta svet, ne bi mogel nikoli najti prave poti, zato sem tudi ostal ujet v zmeraj enaki noči in doslej mi ni uspelo najti resnične luči. Toda odslej naj bo vse drugače!
15 Zdaj pa mi dovoli, da odidem k tovarišem in jim povem, kaj sem doživel tukaj; kajti tudi oni, tako kakor jaz, čutijo, kaj jim manjka.«
16 **Jaz** sem rekel: »Pojdi in povej jim resnico.«

101. Glavarjevi pomisleki o naravnih lepotah

1 Svečenik je odšel k tovarišem, ki so ga že goreče pričakovali. Ko je prišel k njim, jim je povedal vse, kar je videl in doživel in zelo so se čudili.
2 Eden od njih, **star Grk**, je rekel: »Kaj je treba še drugega? Človek je Bog in naredili bomo, kakor bo ukazal in živeli bomo.«

[1] vinum olympicum - vino bogov, opomba založbe Lorber Verlag

3 Tako so tisti večer poganski svečeniki v Afeku postali Moji učenci, to so Mi naslednji dan priznali in se Mi zaobljubili.
4 Po odhodu svečenika smo odšli k počitku in počivali do jutra.
5 Tako kot zmeraj sem se tudi tokrat z učenci in glavarjem že uro pred sončnim vzhodom podal na prosto. Ker je bilo jutro zelo vedro, smo z vzpetine zunaj gorskega mesta uživali v nadvse lepem razgledu in v marsikaterem presenetljivo lepem jutranjem prizoru.
6 Ko sta glavar in naš gostilničar ob Moji strani navdušeno občudovala lepo naravo, Mi je po daljšem osrečujočem občudovanju **glavar** rekel: »Gospod in Mojster, ljudem skoraj ni mogoče zameriti, da so začeli čedalje bolj ljubiti svet in nazadnje postali celo brezbožni, kajti kar človek z vsemi svojimi čuti dojema v očitno prvinskem naravnem stanju, ga to tudi ujame s pogosto nepremagljivo močjo in vsi nauki in besede, pa naj bodo še tako duhovni, ga ne morejo od danes na jutri ubraniti pred okovi, ki mu jih naložijo neštete mikavnosti sveta. Tako kakor je današnje jutro okrašeno z neštetimi mikavnostmi, je bilo gotovo že neštetokrat. Zdaj zlahka razumem, da so se v ljudeh ob pogledu na takšne lepote prebudile različne nenavadne fantazije. Da so se vanje čedalje bolj poglabljali in se v njih zakoreninili, pa je povzročila ta prelepa scenografija narave, ki se neprenehoma spreminja.
7 Da bi se človek zmogel povsem odvrniti od vseh mikavnosti sveta, se mora kar najbolj junaško premagovati.
8 Mislim, da morajo biti ljudje, ki ne prebivajo in živijo v tako mikavno lepi zemeljski pokrajini, veliko dovzetnejši za povsem duhovne in nadčutne resnice kakor ljudje, ki prebivajo v neki prelepi deželi.
9 Takšen zgled je zame že stari Egipt, ki je bil sprva videti skrajno žalostno. Dokler ga ljudje s svojo marljivostjo niso kultivirali, je bilo tam zelo veliko duhovno prebujenih ljudi. Ko pa so ljudje s pridnostjo zelo olepšali puščobno naravo te velike dežele, so tudi čedalje bolj izgubljali čut za duhovno in naravno je še prehitro prevladalo nad duhovnim. Nastali so različni prizori in iz njih izšli različni bogovi in človekov duh, kot njegovo največje življenjsko dobro, se je izgubil. Sam Mojzes je moral skoraj štirideset let zadrževati izraelsko ljudstvo, ki je postalo preveč čutno, v negostoljubni in naravno prav nič lepi puščavi, da bi postalo bolj dojemljivo za notranje božje duhovno.
10 Zato menim, da je večina te dežele še preveč mikavna in lepa in tako ogroža človekov duhovni razvoj.
11 To jutro mi je sicer nepopisno všeč, vendar čutim, kako očarljivo močan vpliv ima na zdravo, mlado človeško naravo.«
12 **Jaz** sem rekel: »Po eni strani imaš prav, po drugi ne. Če ljudi te zemlje ne bi zasnoval tako, da naj bi se sami oblikovali iz svoje svobodne volje, pameti in razuma ter iskali Moj duh v sebi, bi jih vendar lahko pustil tako kakor polipe počivati na najtemnejšem morskem dnu. Toda to se ne more zgoditi, ker je človek svobodno bitje in se mora oblikovati sam.
13 Glej, vsa ta velika in lepa narava sveta je za samo izoblikovanje človeka skrajno nujna; brez nje bi bilo bolj slabo s človekovim mišljenjem, čutenjem in zaznavanjem, ne bi se kaj dosti povzpel nad živali. Ker pa je zemlja tako raznoliko preskrbljena z različnimi bitji, jo mora človek začeti opazovati z občudovanjem in iz takšnega opazovanja in primerjanja različnih stvari iz vseh kraljestev narave te zemlje, nenehne menjave dneva in noči in letnih časov ter tudi iz opazovanj zvezd na nebu, začne človek po sili razmer čedalje globlje

premišljevati, ter iskati in raziskovati temelje obstoja neštetih stvari. In, ko človek z lastno dejavnostjo že toliko napreduje, mu pridem naproti tudi Jaz in se mu čedalje bolj in bolj in čedalje razločneje razkrivam.
14 Zato, prijatelj, je že prav tako, da je ta zemlja, na kateri so ljudje poklicani, da postanejo Božji otroci, tudi v vsem opremljena tako lepo in skrajno raznoliko.
15 Toda človek naj temu lepemu svetu seveda ne bi namenjal preveč ljubezni in se vezal nanj z vsemi čuti, kajti tako postaja materialen v svoji duši in se čedalje bolj oddaljuje od tistega, k čemur naj bi težil in tako v tem kratkem preskusnem življenju, ko ima svobodno voljo, postaja slep, mračnjaški in hudoben.
16 Kako težko je potem takšne ljudi spraviti na pravo življenjsko pot, nas uči izkušnja iz vseh časov in tudi ti imaš s tem številne izkušnje, marsikatero pa boš še pridobil.
17 Zdaj pa k nam že prihajajo svečeniki in med njimi tudi tisti, ki sem ga včeraj poučil, da bi videli in ugotovili, kako je pravzaprav z Menoj, saj je poučeni v njih že prižgal lučko in jih usmeril h globljemu razmisleku. Naj iskalci pridejo k nam in tudi najdejo, kar iščejo - resnico življenja namreč.«

102. Prošnja in obljuba svečenikov

1 Ko sem govoril z glavarjem, so do nas že prispeli svečeniki in nas kar najbolj prijazno pozdravili.
2 **Tisti**, ki sem ga že poučil, je nato rekel sopotnikom: »Glejte, to je veliki in nadvse spoštovanja vredni čudodelnik, katerega volji se mora ubogljivo ukloniti vse, v njegovih besedah sta najgloblja resnica in modrost. Zato mu izkažimo vso čast, poklon in hvalo!«
3 **Jaz** sem rekel: »Prijatelji, na ta svet nisem prišel, da bi Me ljudje hvalili, častili in slavili, temveč zato, da bi vsi ljudje po Meni in v Meni spet našli in spoznali Tistega, ki so ga po lastni krivdi izgubili in povsem pozabili Nanj, da bi spoznali Njegovo voljo, ter se ravnali in živeli po njej. Kdor Me hoče resnično hvaliti, častiti in slaviti naj sprejme Moj nauk, se ravna in živi po njem!
4 Toda dokler boste častili svoje železne, kamnite in lesene malike, ne boste pridobili resnične življenjske luči iz Boga, ne boste Ga prepoznali v Meni in tako tudi ne boste deležni Njegovega kraljestva, ki je zdaj v Meni prišlo na to zemljo.«
5 Oglasil se je **eden**, ki je bil še zelo navezan na številne bogove: »Tvoje besede bi bile kar prave in s svojimi bogovi bi tudi hitro opravili; toda kaj bo potem storilo ljudstvo in kaj nam bo reklo, saj smo mu prav mi z vso govorniško spretnostjo in tudi različnimi znamenji priporočali bogove kot tiste, ki zares obstajajo in delujejo in ga silili verovati vanje? Ljudstvo je še zelo privrženo tistemu, kar je prevzelo že v otroštvu, zato mu bo to težko povsem odvzeti in mu dati nekaj drugega in boljšega.«
6 **Jaz** sem rekel: »Vse je odvisno od vaše volje! Resnico celo otrok razume prej kakor nekaj napačnega in torej lažnivega, odrasel človek pa bo resnico gotovo še toliko prej dojel in si jo prisvojil z ljubeznijo. Zdaj je odvisno samo od vaše volje, potem pa vam bo že Moja volja pomagala opraviti pravo delo v Mojem imenu.

7 Toda ne pričakujte, da vas bom k temu silil, kajti prav Jaz sem dal vsakemu človeku svobodno voljo in lahko počne, kar se mu zljubi. Toda gorje nekoč tistemu, ki je resnico sicer spoznal, vendar jo je zaradi posvetnih koristi pahnil od sebe in ni izpolnjeval njenih temeljnih postav, temveč jo je nazadnje še preganjal z ognjem in mečem. Resnično, za takega bi bilo bolje, da bi mu okoli vratu obesili mlinski kamen in ga vrgli v morje tam, kjer je najgloblje.
8 Jasno je, da na vaših bogovih in njihovih podobah, izdelanih z vašimi rokami ni nič, še tisočkrat večji nič pa je, kako jih pojmujete. Kar je na podlagi starih prispodob še imelo nekakšen notranji, duhovno živ pomen, se je že zdavnaj spremenilo v najgostejši in naj mračnejši nesmisel in tako tudi v največjo laž.
9 Ker pa vam zdaj spet prenašam vso resnico o obstoju enega, edino pravega Boga in vam razodevam Njegovo voljo, se odpovejte svojim ničvrednim malikom in odstranite njihove podobe - sprejmite resnico!
10 In, ko jo boste sprejeli, jo prenesite tudi tistim, ki jih že dolgo muči lakota in žeja po njej in ne bodo vas imeli za sovražnike, temveč le za prave prijatelje. Če vas niso preganjali, ko ste jim delali slabo, vas bodo preganjali še toliko manj, ko jim boste v Mojem imenu izkazovali dobro za to zemeljsko in še bolj za onstransko življenje.
11 Kako Mi je ime in kdo pravzaprav sem, boste zlahka in kmalu spoznali.«
12 **Eden od poganskih svečenikov** je rekel: »Poslušaj, čudoviti mojster moči svoje volje in besede! Včeraj, kmalu po prihodu v naše gostišče, si gostilničarju ozdravil vse njegove bolnike. Za to smo prav kmalu izvedeli in tudi mi smo prepričani, da je kaj takega mogoče samo ob zagotovljeni pomoči pravega Božjega bitja. Da pa ti je takšna pomoč neprenehoma na voljo, je zlahka razvidno in navsezadnje tudi razumljivo. Ker je to pri tebi zagotovo tako, bi zdaj radi videli kakšno znamenje moči tvoje besede in volje. Če bi imeli takšen dokaz tudi mi, bi že danes uničili vse naše bogove in v Zevsovem templju po navodilu Mojzesa in Arona darovali žrtveni dar enemu, edino resničnemu judovskemu bogu.«
13 **Jaz** sem rekel: »Edino resnični Bog ne samo judov, temveč vseh ljudi, bitij in stvari, takšnega žrtvenega daru ne potrebuje več. V vseh prejšnjih žrtvenih darovih sem bil po notranji, povsem duhovni prispodobi nakazan zgolj Jaz sam in Božje kraljestvo, ki ga zdaj ustanavljam za duše in duh ljudi na tej zemlji in ne za meso in kri.
14 Ker zdaj Jaz sam hodim naokoli med ljudmi, viden očem vsakogar, se je izpolnilo tudi Pismo in ni potrebno nič drugega, kar bi Me predstavilo Meni primerno.
15 Nov, Meni všečni žrtveni dar, je na vekomaj samo to, da vi, ljudje, verujete Vame in z izpolnjevanjem Mojih zapovedi nadvse ljubite Boga v Meni in druge ljudi kakor sami sebe.
16 Ne postavljajte Mi templjev iz lesa, kamna, zlata in srebra in Me v njih ne častite z različnimi praznimi, ničvrednimi obredi, ki Mi nikoli niso bili všeč in Mi tudi nikoli ne bodo. Pravi tempelj, v katerem naj bi Me častili, naj bo le vaše srce, ki Me ljubi! Edini dar, ki ga cenim, je dar tistega, ki Mi želi darovati v srcu in sicer z dejanji ljubezni do Mene in bližnjega in takšnega človeka bom nagradil z večnim in najbolj blaženim življenjem v Svojih nebesih.
17 Prav tako ne določajte praznikov in dela prostih dni Meni v čast; kajti vsak dan je Moj dan in vsak dan naj bi se Me spomnili in v Mojem imenu delali dobro.

18 Če Me boste prosili za kaj, se zaprite v kamrico in Me prosite na skrivnem, in uslišal bom vašo prošnjo - tako govori Gospod Zebaot, vam ljudem.
19 Torej stran z vsemi templji in maliki, z vsemi prazniki in ničvrednimi in praznimi obredi! Zasnujte pravi tempelj v svojem srcu, ki Mi je edini všeč in darujte Mi čisto nesebično ljubezen. Popravite škodo, ki ste jo povzročili ubogim, slepim in prevaranim ljudem, ki ste jih večinoma prav vi varali in jim lagali in deležni boste Božje milosti.«

103. Prispodobni čudež za spreobrnjene svečenike

1 (**Gospod**): »Prosili ste Me, naj naredim znamenje in enega bom pred vašimi očmi res naredil. Toda zaradi znamenja ne boste postali blaženi, temveč le z vero Vame in življenjem po Mojem nauku.
2 Poglejte, na tem griču, golem in pustem, še stoji staro, toda že več kot trideset let suho figovo drevo. V tistem času je bilo tukaj mogočno neurje, na zemljo je deževalo kakor iz škafa in dež je s kamnitih tal spral že tako plitvo prst, zato so se kmalu posušili trava in drevesa, saj jim je zmanjkalo hrane.
3 Glej, s tem gričem in njegovo dokaj obsežno okolico in tem drevesom je tako kakor z vašim spoznanjem enega, edino pravega Boga! Kakor je v človeku vse mrtvo, posušeno in puščobno brez pravega, notranjega spoznanja enega, edino pravega živega Boga in se človek, ker ne more najti hrane za svojo dušo in duha, posuši in zakrni, saj so posvetni čutni viharji sprali z njega hranilno in oživljajočo prst, ki je v tem primeru živa Božja beseda, se je posušilo tudi to drevo in vsa trava naokoli. Ta narava sama od sebe ne more več oživiti, saj ni nobene prsti več, oživi jo lahko samo Božja moč, ki bo ustvarila novo prst, bogato s tistim, kar rastline potrebujejo za življenje. Zato hočem, da vse to območje, predvsem ta grič, dva lakta visoko prekrije rodovitna prst. Zgodi se!«
4 Ko sem to izgovoril, sta se vsa okolica in grič prekrila z očem vidno najbolj rodovitno prstjo. Nad tem so bili svečeniki tako zelo osupli, da so se začeli tresti in **eden**, poučen že prejšnji večer, je glasno vzkliknil: »Da, Tistega, ki sem Ga tako dolgo zaman iskal, sem našel tukaj! Ti, o Gospod, velik, svet in nadvse mogočen, si resnično Tisti, o katerem si rekel, da Ga bom že našel. Kajti samo Bog lahko puščavsko pokrajino s Svojo besedo v trenutku prekrije z najbolj rodovitno prstjo, človeku to ni mogoče!
5 Blagor nam, da smo Te končno našli, dolgo smo Te že želeli najti! Pogubna Izidina tančica je bila z eno potezo odstranjena z naših oči! O, vsa čast in vsa ljubezen samo Tebi, večno mogočni, edini resnični Bog in Gospod!
6 Odpusti nam naše številne grehe, ki smo jih v svoji preveliki slepoti zagrešili proti Tebi in tudi proti drugim ljudem! Odslej želimo in tudi bomo s Tvojo nadvse mogočno pomočjo kar se da popravili vse, kar smo kadar koli zagrešili slabega. Bodi nam usmiljen in milosten in nas, grešnikov, ne pahni predaleč od Sebe, o Ti, naš Bog in naš Gospod!«
7 **Jaz** sem rekel: »Zdaj si dobro govoril, vendar ti tega nista narekovala tvoje meso in kri, temveč duh Mojih besed, ki si jih sprejel v svojo naravo. Tudi ti si zdaj prekrit z duhovno rodovitno prstjo tako kakor ta grič in ta zelo prostrana okolica in vse, kar je bilo v tebi zapuščeno in puščobno in ni moglo obroditi sadu, bo začelo na vse strani zeleneti in obrodilo bo bogat, raznovrsten sad, ki bo prava hrana duši in jo bo nasitil za njeno večno življenje.

8 Zato ostani dejaven, kot si sklenil in se boš za številne kar najhitreje razcvetel v življenje, kakor bosta zdaj po Moji besedi ozelenela in se razcvetela ta grič in vsa okolica in boš kot tisti, ki je bil doslej v duhu življenjske resnice mrtev, prav tako samo po Moji besedi, ki si jo sprejel vase kot živo Božjo besedo, oživel in dozorel v pravi sadež življenja, kakor bo zdaj pred vašimi očmi oživelo to trideset let suho in mrtvo figovo drevo, od katerega je videti samo še deblo in nekaj močnejših korenin in vej.
9 Zdaj hočem, da ta grič z vso okolico ozeleni in obrodi obilo sadežev, naj to staro in trhlo figovo drevo spet oživi in rodi v užitek ljudi in ptic neba. Zgodi se!«
10 Po teh Mojih besedah sta grič in vsa okolica ozelenela in se razcvetela; figovo drevo je olistalo in se razcvetelo, ter pognalo veliko novih vej in korenin.

104. Učenec Andrej spregovori o Gospodovih delih in besedah

1 Zaradi takšnega čudeža nad čudežem so naši poganski svečeniki onemeli, kajti šele zdaj so razločno spoznali, kdo je v Meni pred njimi.
2 Tudi našega gostilničarja, ki je bil pri nas in je bil že zvečer priča velikemu čudežu ozdravljenja, ki sem ga naredil in je bil nad njim nadvse presenečen, je šele to jutranje znamenje povsem prepričalo, da ne delujem in ukrepam tako kakor kakšen velik prerok, izpolnjen z Božjim duhom, temveč samostojno, iz lastne moči in oblasti, zato je glavarju, ki je bil tudi tam s svojimi in tudi sam skrajno presenečen, rekel (**gostilničar**): »Visoki poveljnik, ta mož ni človek, ki bi delal znamenja, za kakršna še nikoli nismo slišali, s pomočjo enega, edino resničnega judovskega Boga, temveč je vidno pred nami, v Njem samem, utelešeno večno neskončno Božanstvo. Kajti rekel je: 'Hočem!' in ne 'Bog je govoril z menoj, naj se zgodi ali se bo zgodilo to ali ono'!«
3 **Glavar** je rekel gostilničarju: »Prijatelj, to vem že iz Pelle, kamor je tudi prišel, poučeval in naredil velika znamenja kakor tukaj, vendar takšnega znamenja, kakršno je bilo to, še nisem videl, čeprav sem videl veliko podobnih, ki so mi še prejasno in preglasno povedala: 'Glej, to je najbolj čudežno Gospod sam!'
4 On sicer pravi: 'Na ta svet Me je poslal Oče.', vendar je kar On tisti, ki je iz Svoje ljubezni do nas, ljudi, na ta svet poslal Sebe samega, da v prihodnje ne bi bil neviden in nedoumljiv Bog in Oče, temveč nam dobro viden in spoznaven, in da bomo lahko v prihodnje živo verjeli, da je prav On edini pravi Bog in da razen Njega ni in ne more biti drugega Boga in Gospoda.
5 V Njem prebiva praobstoj vsega obstoja, praoblast vse oblasti, prašila vseh sil, najjasnejša zavest o samem sebi med vsemi zavestmi vseh bitij v vsej večni neskončnosti, polni Njegovih del, v Njem torej prebiva tudi najvišja in nikoli doumljiva modrost. In glej, vsega tega ne verjamem samo tako, kakor človek navadno verjame v neko resnico, ki jo sliši, ob tem pa z razumom še naprej raziskuje in tuhta, ali je slišana velika resnica res resnična v vseh svojih delnih povezavah in kako bi se človek o tem dokončno prepričal, temveč sem o vsem tem najbolj popolno in živo prepričan in sem za takšno najbolj popolno in živo prepričanje pripravljen zastaviti tudi življenje.«
6 **Gostilničar** je rekel: »Visoki poveljnik, za zdaj še nisem tako podrobno vpeljan v to skrajno sveto skrivnost kakor ti; ne dvomim in verjamem vse, kar si zdaj povedal in upam, da bom z vsemi svojimi domačimi tudi tako najbolj

živo veroval v vse to. Zato vsa čast in ljubezen zdaj edinemu - vidnemu Bogu pred nami!«
7 Tako kakor sta se pogovarjala glavar in gostilničar, so se med seboj pogovarjali svečeniki in tudi učenci.
8 In neki svečenik je pristopil k enemu od učencev in ga vprašal, ali sem že pogosto naredil takšen čudež.
9 **Učenec** je rekel: »Pojdi v vse kraje Galileje, Judeje, Samarije in v druge dežele na jugu in severu, od vzhoda do zahoda in raziskuj in povedali ti bodo in pokazali, kaj vse je Gospod naredil.
10 Znamenj, kakršno je bilo to tukaj, je naredil že veliko in vse dežele, ki smo jih prehodili z Njim, so polne Njegovih del in Njegove časti, saj Njemu enakega ni ne na nebu ne na zemlji. Toda noče, da bi veliko govorili o velikih znamenjih, ki jih je naredil, da bi okrepil vero v resničnost Njegovega, vam zdaj že v poglavitnih potezah znanega nauka. Kajti znamenja bodo zastarela in sčasoma tudi minila, tako kakor je vse na tem svetu minljivo in spremenljivo; in ko bodo po mnogih letih govorili o njih, ljudje ne bodo verjeli in ne razumeli. Toda Njegove besede ne bodo minile, na vekomaj se bodo ohranile kot resnica vseh resnic v vseh nebesih, na vsej zemlji in v velikem svetu duhov.
11 On samo želi, da bi se Beseda življenja, ki jo je prinesel iz nebes na ta svet, pridigala vsem ljudem in bi ljudje z ravnanjem po tej Besedi začeli živo verovati Vanj.
12 Če bodo ljudje to počeli, jih bo On že prebudil in okrepil, da bodo v Njegovem imenu sami delali znamenja, tako kakor smo že tudi mi v Njegovem imenu naredili marsikatero znamenje, ko smo na različne bolnike polagali roke in so ti ozdravili. Jutranje znamenje vam bo koristilo šele tedaj, če boste živeli in ravnali po Njegovem nauku.
13 Toda takšno znamenje je nadvse velik čudež zgolj za ljudi, ki so mu bili priče, niso pa si še dovolj na jasnem o naravi Tistega, ki je čudež naredil. Ko pa spoznajo Njegovo bistvo, narejeni čudež sam po sebi ni noben čudež več, ker spoznajo, da Bogu, na vekomaj vsemogočnemu, ni ničesar nemogoče.
14 Kaj pa je Zemlja drugega kot Gospodova beseda in volja iz Njegove ljubezni in modrosti? Kaj so Luna, Sonce in vse neštete zvezde z vsem tistim, kar nosijo in zaobjemajo, ki so - kakor mi to natančnejše vemo - tudi vesoljna telesa, in je večina njih, ki jih lahko vidimo s prostim očesom, še neprimerljivo večja kakor ta zemlja, ki nas nosi in hrani?
15 Kakor je Bogu, Gospodu od vekomaj, zagotovo mogoče takšna velika dela priklicati v bivanje samo s Svojo voljo in to ali v trenutku ali po Njegovi ljubezni in modrosti v določenem časovnem obdobju, Mu je prav tako zlahka mogoče s Svojo besedo in voljo koščck gole zemlje prekriti z debelo plastjo prsti in jo narediti rodovitno glede na značilnosti območja po Njegovi ureditvi.
16 Tako kakor vi, sicer zelo razumni in izkušeni Rimljani, to zlahka razumete, boste tudi razumeli, da znamenja, ki jih dela Gospod, niso tisto najbolj bistveno za nas, ljudi, temveč je to Njegova beseda, Njegov nauk, ki nam kaže pot k večnemu življenju. Beseda iz Božjih ust je torej za nas vse v vsem in po njej bomo obstajali in živeli večno in bili tam, kjer je On, ter delovali po Njegovi besedi in volji v nas.«
17 Ko je **svečenik** to slišal, je rekel: »Prijatelj, že globoko si prodrl v pravo Božjo modrost in me ne preseneča, da ste vi, stari Gospodovi učenci, ob narejenem nezaslišano velikem čudežu veliko bolj ravnodušni kakor mi,

pogani. Toda to, kar si mi pravkar povedal, si bom tudi zapomnil, kot da mi je to rekel Gospod sam; hvala ti za prijateljstvo in potrpljenje.«
18 Svečenik je nato odšel k tovarišem in se z njimi pogovoril o tistem, kar mu je povedal učenec Andrej.

105. Čudovit zajtrk

1 Iz mesta je prišel sel, da bi nam sporočil, da je zajtrk pripravljen, od silnega začudenja nad spremenjeno pokrajino pa je komaj govoril. Gostilničarju sem povedal, zakaj je prišel k nam eden od domačih služabnikov, ki sem jih ozdravil in nato smo se takoj odpravili v mesto. Tudi svečeniki so nam sledili, saj jih je njihova ljubezen do Mene z vso silo pritegovala k Meni.
2 Ko smo vsi prišli v gostilničarjevo hišo, smo takoj sedli za mizo in ko je **glavni svečenik** opazil, da zajtrkujem, Mi je rekel: »O Gospod, vsemogočen in skrajno moder! Tudi to je čudež, da imaš rad zemeljsko hrano, ker je vse, kar na tej zemlji imenujemo hranilo, pravzaprav delo Tvoje besede in volje. Tudi ob tem bi Ti lahko rekel: 'Naj bo miza polna čistih jedi in čiste pijače iz nebes!' in zgodilo bi se, kar bi hotel. Glej, naša poganska hrana je za doslednega juda, ki upošteva Mojzesa, nečista, kljub temu pa jo Ti s Svojimi učenci vred veselo uživaš!«
3 **Jaz** sem rekel: »Glej, za čistega je vse čisto in tako zanesljivo tudi Zame. Kjer srečam ljudi, ki so zelo dobronamerni in tako tudi že večinoma čistega srca, je tudi njihova hrana čista, saj jo Jaz sam očistim za vse in nikogar ne bo onesnažila.
4 Če pa že verjameš, da lahko s Svojo besedo in voljo priskrbim na mizo čiste jedi in čisto pijačo iz nebes, se presedite k sosednji mizi in zgodi naj se vam po tvoji veri.
5 Ko bo miza polna jedi in pijače, pa jejte in pijte brez strahu in zadrege, kajti ta hrana in pijača vas bo okrepila in zelo opogumila v boju s knezom noči, laži in prevare, pred pogani in judi!«
6 Nato so svečeniki sedli za pokazano mizo, ki se je v trenutku prekrila z najfinejšim bisusom in potrebnim jedilnim priborom. Toda pred presenečenimi gosti so bile posode še prazne in v kristalnih kozarcih se ni lesketalo vino, Jaz pa sem rekel svečenikom: »Poglejte, na vaši mizi so že najčistejše jedi in najčistejše vino iz nebes. Vsega tega sicer še ne morete videti in ne okusiti, kljub temu pa je vse že navzoče.
7 Zdaj pa hočem, da se duhovno obda z materijo! Že vidite različne jedi in najboljše vino in tako lahko že jeste in pijete.
8 Svečeniki so bili povsem iz sebe in so me slavili z glasnimi hvalnicami in čaščenjem Mojega imena.
9 Nato so začeli jesti in niso mogli dovolj prehvaliti okusnih jedi, pripravljenih po rimsko in tudi vino se jim je zdelo nadvse odlično; vsi so se strinjali, da takšnega vina še nikoli niso okusili.
10 Naš gostilničar si je tudi zelo želel, da bi pokusil nekaj čudovite hrane z mize svečenikov.
11 **Jaz** pa sem mu rekel: »Prijatelj, naj te ne skomina po tem. Kar uživaš za našo mizo, prihaja iz istega vira, ima enak okus in enak učinek - kajti tudi te jedi so Moja beseda in Moja volja.«
12 Ko je gostilničar to slišal, ga je minila radovednost in je bil zadovoljen.

106. O odpravi poganstva

1 Ko smo se mi in rimski svečeniki z zajtrkom dovolj okrepili, so se Mi **svečeniki** glasno zahvalili za čudovit obed in rekli: »O Ti vsemogočni Gospod in edino pravi Bog, vsi nedvoumno verjamemo Vate in smo tudi trdno odločeni spreobrniti druge pogane v takšno vero. Hkrati pa vidimo, da to ne bo lahko delo, ker je zlasti preprosto ljudstvo še zelo navezano na poganske bogove, moli in časti njihove podobe.
2 V tem mestu bi težko našli hišo, ki ne bi bila polna hišnih larov in drugih bogov in polbogov, h katerim delno prištevamo tudi hišne lare, saj kot zavetniki imen sodijo v družino in kot takšne jih tudi častijo.
3 Vse te podobe najbolj mračnega poganstva bomo s pripovedovanjem in poučevanjem o Tebi težko odstranili naenkrat, Ti, o Gospod, Gospod, pa bi to storil zlahka, kajti samo hoteti bi moral in v vsem mestu bi v trenutku izginile vse ničvredne upodobitve bogov ne glede na to, iz katere snovi so izdelane, ljudstvo pa bi potem zlahka pripeljali na pravo pot svetlobe in življenja.«
4 **Jaz** sem rekel: »To bi vsekakor lahko naredil, vendar zaradi tega vaše delo Zame in za Moje kraljestvo ne bi bilo na tej zemlji nič lažje, celo veliko težje, kajti zakrknjena in nadvse mračna človeška narava in svobodna volja se z novimi znamenji in čudeži ne dasta tako zlahka zlomiti, kakor mislite. Če bi to zmogla Moja znamenja, ki sem jih naredil v Jeruzalemu, bi bili vsi farizeji in pismouki z visokim svečenikom vred že pri Meni in Moji učenci, vendar so preveč mračni in zakrknjeni, sovražijo Me in preganjajo kot hujskača in zapeljevalca ljudstva.
5 Njihov tempelj in njegove lažne pripomočke[1] bi lahko v trenutku uničil, vendar se zaradi tega mračnjaki in zakrknjenci ne bi niti malo poboljšali, le njihova velika zloba bi se še bolj okrepila. In tako bom tempelj pustil stati še nekaj časa, da bo ošabnost in gospodovalnost njegovih prebivalcev in njihovih privržencev privedla do nasprotovanja Rimu, potem pa bo konec Jeruzalema, templja in njegovih prebivalcev.
6 Tudi vi pri sicer dobronamernih prebivalcih tega mesta in njegove okolice pustite staro pri miru, dokler se ne bodo sami po vaši svetlobi iz Mene toliko razsvetlili, da bodo spoznali ničevost podob svojih malikov, razsvetljeni pa bodo potem že sami poskrbeli za uničenje vseh starih slepil. Za zdaj bo dovolj, da bo malikovanje uničeno v njih; ko bo to opravljeno, bo vse drugo sledilo samo od sebe.
7 Najprej uničiti stare verske spomenike in šele potem začeti z novo lučjo osvetljevati skrajno prizadete in pretresene duše in srca, bi bilo podobno ravnanju človeka, ki bi svojo staro hišo do tal porušil, preden bi sploh naredil načrt, kakšna naj bo nova.
8 Kje pa bo stanoval, dokler nova hiša ne bo končana? Če pa bi najprej zgradil novo hišo, bi lahko brez težav porušil staro in jo odstranil.
9 Če bi zdaj z močjo Svoje besede in volje v trenutku uničil vse podobe vaših malikov, bi zanesljivo še danes sprožil ljudsko vstajo, ki bi jo bilo težko zatreti, še zlasti, če bi tudi vi na ulicah in cestah ob tem glasno in ostro pridigali o veliki jezi prizadetih bogov. Ljudstvo bi se nazadnje začelo jezno spraševati, s čim se je pri bogovih pregrešilo, saj je bilo zmeraj krepostno in jim je vedno

[1] Farizeje in pismouke, opomba založbe Lorber Verlag

rado darovalo, zdaj pa so mu bogovi odvzeli celo svoje podobe, ki jih je zmeraj zelo spoštovalo.
10 Nazadnje bi vas ljudstvo obtožilo lakomnosti, ki mu je sicer že dobro znana, in bi reklo: 'Poslušajte svečeniki, tega niso storili bogovi, temveč vi! Vrnite nam bogove ali pa boste okusili našo pravično jezo!'
11 In glejte, v takšnih okoliščinah bi med pogani težko širili Moj nauk in vero Vame.
12 Najprej zgradite zanje novo hišo, potem vam bodo celo oni sami pomagali do tal podreti staro. Kar pa zadeva malike v vaših prebivališčih, ki so večinoma iz plemenitih kovin, zlata in srebra, jih stopite, kovine prodajte in denar razdelite med reveže, ki vas potem prav gotovo ne bodo zaničevali.
13 Kraljestvo, ki ga zdaj ustanavljam na tej zemlji, je kraljestvo miru in ne kraljestvo nesloge, preganjanja in vojne, zato ga med ljudi tudi širite v miru in ne z mečem.
14 Ko pa se bo ta Moj nauk nekoč začel z mečem razširjati med ljudstva, bo kmalu zelo hudo na tej zemlji. Kri bo tekla v potokih in morja bodo žalostno obarvana. Zato bodite miroljubni delavci v Mojem imenu, ogibajte se prepirov in sporov. Delujte le z Mojo ljubeznijo v srcih, kajti v ljubezni je skrita največja moč in oblast.
15 Vedite, vaše poganstvo je sicer staro, preperelo drevo brez življenja, vendar je les marsikje še trd, korenine pa so skoraj okamnele in jih ni mogoče pokončati z enim udarcem sekire. Toda sčasoma, s pravo pametjo, potrpljenjem in vztrajnostjo se bo drevo pod številnimi udarci sekire le moralo omehčati. Ostra sekira, ki vam jo zdaj dajem, se imenuje resnica; tej se bo nazadnje moralo ukloniti vsako, še tako mračno in vztrajno nasprotovanje.
16 Takšna je Moja volja. Po njej se ravnajte in z Mojo ljubeznijo v sebi boste za Moje kraljestvo poželi zlate sadove!«

107. O ljubezni do bližnjega

1 Svečeniki so bili veseli Mojega nasveta, zahvalili so se Mi, vstali od mize, razen tistega enega, ki je bil nekakšen vodilni svečenik in odšli v svojo sobo, ki je bila, kot že omenjeno, v gostilničarjevi veliki in trdno zgrajeni hiši. Med seboj so se posvetovali, kako naj se zadeve lotijo, da bo potekala kar se da mirno in dobro.
2 Svečenik, ki je ostal pri nas, se je z glavarjem dogovarjal glede prodaje zlatih in srebrnih božanstev, ker jih svečeniki tukaj ne bi mogli staliti in šele potem prodati kot kovino, saj v širši okolici ni bilo kovača, ki bi koval zlato, takšne kovine odkupoval in jih potem znal uporabiti po svoje.
3 **Glavar** je rekel: »Ustregel vam bom v vsem, kar bo najvišjemu Gospodu in Mojstru najbolj prav - toda naj se Gospod najprej najbolj milostno izreče, kaj naj bi bilo najbolj prav, kajti odslej naj bo samo Njegova volja naša volja!«
4 **Jaz** sem rekel: »To po svoji presoji ugotovite sami. Najbolj pomembno je, da bo izkupiček kar najbolj smotrno koristil revnim, to pa boste sposobni presoditi po Mojem duhu v vas.
5 Kar se da popravite vse, kar ste - kot sem vam že nekoč omenil - zagrešili slabega in v duši boste deležni Moje milosti. Če pa storjene krivice pri kom ne boste mogli popraviti, vendar boste to resno pripravljeni storiti, se s trdno vero v srcu obrnite Name in vaše upravičene prošnje ne bom pustil neuslišane.

6 Vsem vam pa naj bo tudi povedano, da v Moje kraljestvo ne more vstopiti nihče, ki ni poravnal najmanjše krivice, s katero je koga prizadel. Kajti česa vi ne želite, da bi kdo storil vam, tega ne storite niti svojemu bližnjemu.
7 Ko pa vam kdo naredi škodo, se torej pregreši nad vami, ga kar se da blago opomnite in mu odpustite. Če se bo poboljšal, vam bo to koristilo; če se ne bo poboljšal, ga zaradi tega ne preklinjajte, temveč se spet v srcu obrnite Name in vašo upravičeno prošnjo bom tedaj tudi uslišal.
8 Vse kar počenjate, počnite v vsej ljubezni v Mojem imenu. Tako boste postali Božji otroci in dediči nebeškega kraljestva, vaše blaženosti ne bo nikoli konec, trajala bo večno.
9 Če ste vse to dobro razumeli, se predvsem sami ravnajte po tem in tudi druge ljudi učite delati tako. Tako boste med ljudi še najbolj širili Moje kraljestvo, ki ni od tega sveta, za to pa boste nekoč v Mojem kraljestvu dobro poplačani, kajti kar vam obljubim, je in ostane večna resnica.«
10 **Glavar** je nato rekel: »Gospod in Mojster! Spoznavam večno veliko resnico vseh Tvojih besed in Tvojega nauka, v sebi živo čutim, da naj bi bilo med ljudmi tako, kakor si nam Ti povedal. Toda med ljudmi je vendarle tudi veliko hudodelcev - tatov, roparjev, morilcev, prešuštnikov, skrunilcev dečkov in deklic, in to pri judih in pri poganih, zato imamo zelo stroge zakone, ki takšne zločine z vso strogostjo nepopustljivo kaznujejo kot svarilni zgled drugim.
11 Takšen hudodelec pa je kljub vsemu naš bližnji, lahko se sčasoma tudi poboljša, če ga pustimo živeti in ga poučimo o tem, kaj je dobro, resnično in prav. In tako bi lahko najmanj hude prestopnike, namesto da jih vržemo v dolgotrajni zapor, napotili raje v dobro šolo in jih poučili o resnici.
12 Toda dokler imamo svoje neusmiljene zakone, je to le moja pobožna želja; kajti če bi mene obdolžili za kakšno hudodelstvo, bi bilo tudi meni ljubše, da bi z menoj ravnali po moji pobožni želji, kot da bi me strogo obsodili brez ljubezni in prizanesljivosti.
13 Pri sodnikih nikoli ne velja: 'Česa ne želite, da storijo vam, ne storite svojim bližnjim - torej soljudem!', temveč: 'Obsojam te po zakonu!', o ljubezni in usmiljenju ni niti sledi.
14 Zdaj sem jaz vrhovni sodnik na tem območju, ki ga Ti, o Gospod in Mojster, dobro poznaš in sem moral na zapor obsoditi mars¬katerega zločinca. Ali naj v prihodnje tudi takšnemu, namesto strogo, sodim po zakonu ljubezni?«
15 **Jaz** sem rekel: »Kjer bo to mogoče, sodi tako. Kdor ujete telesno in duševno reši hudičevih verig, naj bo tudi sam rešen okov večne smrti.
16 Kdor je sodnik in zaslepljene ljudi sodi blago in pravično, tega bom nekoč tudi Jaz tako sodil. S kakršno mero merite, s takšno vam bo odmerjeno.
17 Kdor je usmiljen, bo usmiljenje našel tudi pri Meni; kdor pa je strog sodnik, bo tudi v Meni našel zelo strogega sodnika, kajti prav strogost, s katero sodi svojemu bližnjemu, mu bo nekoč presodila.
18 Vsak človek torej nosi v sebi že svojega prihodnjega sodnika. Toliko kot vodilo tebi, prijatelj Pelagij.«
19 S tem pojasnilom je bil Pelagij zadovoljen, nato pa smo spet odšli na prosto, toda na drugo stran mesta Afek.

108. Gospodova obljuba in svarilo

1 Grič, na katerem smo bili zjutraj, je bil vzhodno od mesta, območje zunaj mesta, na katero smo se odpravili po zajtrku, pa je ležalo zahodno. Tudi to je bil grič, vendar višji od jutranjega. Ta grič je bil prej gol, toda tudi ta je bil zdaj prekrit z debelo prstjo in kar se da bogato poraščen z različno travo in drugimi prijetno dišečimi zelišči.
2 Ko smo prišli do njega, so se vsi čudili, **gostilničar in rimski svečenik** pa sta rekla: »Človek zdaj vidi, kako daleč segata popolna božanska moč in oblast! Da je po Tvoji mogočni besedi, o Gospod, ozelenel vzhod mesta, smo videli že zjutraj; zdaj, ko si se Ti, o Gos¬pod, s Svojo močjo spomnil še našega precej neprijaznejšega in veliko bolj golega zahoda, se Ti zahvaljujemo še za to.
3 To območje zunaj našega mesta, s katerega lahko človek tudi uživa lep in obsežen razgled proti zahodu in jugu, smo meščani zaradi njegove neprijetne golote le redko obiskali, med vročim poletjem pa nikoli, saj se je njegovo črno kamenje pod sončnimi žarki zelo segrelo in ni bilo mogoče stopiti nanj.
4 Zdaj pa je po Tvoji nadvse veliki dobroti in milosti, o Gospod, tudi to najbolj puščobno in puščavsko območje zunaj našega, sicer kar pomembnega mesta, spremenjeno v rodovitno pokrajino in naše zdaj zelo oslabele črede, ki smo jih doslej lahko pasli le v nižjih dolinah, bodo na teh višje ležečih območjih našle najobilnejšo pašo in se kmalu zelo razmnožile in tako bomo revnim in tudi tujcem lahko izkazali več dobrega, kot nam je to bilo mogoče doslej.
5 O Gospod in Mojster od vekomaj, brez začetka in konca! Zdaj je vsa širša okolica tega mesta po Tvoji milosti preoblikovana v pravi elizij[1] in pogled nanjo nam je v veliko veselje. Toda glede te pokrajine bi Te prosili še za nekaj.
6 Glej, ta prostrana pokrajina ima zelo malo vode, saj ima zelo malo dobrih vodnih izvirov. Tebi pa je mogoče vse! Ali bi lahko poskrbel še za več dobrih in čistih izvirov?«
7 **Jaz** sem rekel: »Tudi to naj se zgodi ob pravem času in se tudi bo zgodilo, za zdaj pa hočem, naj se samo na tem griču zate, naš gostilničar, ker je ta grič tvoja last, pojavi bogat izvir, ki bo lahko z vodo oskrboval vse mesto. Kar zadeva prostrano pokrajino pa se bodo v njej pozimi - in to bo kar kmalu - sami od sebe začeli pojavljati izviri in območje preskrbeli z vodo.
8 Pazite pa, da ne boste popustili v svoji veri Vame in v ljubezni do Mene in svojih bližnjih in izsušili src. Če bi se to zgodilo pri vas ali vaših potomcih, bi tudi ti izviri presahnili in vsa prostrana okolica bi postala spet puščava, kakršna je bila doslej.
9 Ta pokrajina je bila tedaj, ko je bila v času Jozue in sodnikov dana Izraelcem, prav tako rodovitna, kakor je zdaj in takšna je bila še v času prvih izraelskih kraljev. Ko pa so se pozneje razpasli zavist, nevoščljivost, preganjanje in vojne med izraelskimi rodovi in so judje odpadli od Mene in začeli čedalje bolj pozabljati Name, sem poslal velika neurja in viharje, da so opustošili to pokrajino in ljudje, ki so se tu naselili, te pokrajine kljub svoji pridnosti niso mogli več narediti rodovitne.
10 Zdaj sem to območje spremenil v rodovitno pokrajino in na vrhu griča že lahko vidite vodo, ki iz bogatega izvira brizga v zrak. To vodo bo zbirala vaša pridnost in jo usmerjala na prava mesta, vendar ostanite zvesti ljubezni, ki ste

[1] Elizij - po grški in rimski mitologiji območje večne pomladi, kjer blaženi prebivajo ljubljenci bogov, op. prev.

Mi jo obljubili in ne popustite v veri Vame, pa bom tudi jaz s Svojimi blagoslovi ostal pri vas.
11 Kar koli boste v Mojem imenu prosili Očeta, vam bo tudi dano in tam, kjer boste v dvoje ali troje v trdni veri zbrani v Mojem imenu, bom v duhu Svoje ljubezni, moči in oblasti sredi med vami. In za kar boste tedaj s predano vero prosili, vam bom tudi dal, če bo to, za kar prosite, koristilo blagru vaših duš.
12 Če pa bi prosili za ničeve stvari tega sveta, vam ne bodo dane, tako kakor tudi vi ne bi otroku, pa če bi vas še tako prosil, dali ostrega noža, da bi se z njim igral, saj dobro veste, da se lahko otroci z ostrim nožem še prehitro in zanesljivo poškodujejo.
13 V duhovnih stvareh ste še bolj ali manj neizkušeni in samo Jaz najbolje vem, kaj je potrebno, da bi dosegli večno življenje. Zato iščite predvsem Moje kraljestvo in njegovo pravičnost, vse drugo vam bo dodano, kajti Jaz ves čas in večno vem, kaj potrebujete.
14 Če Me boste v prihodnje prosili za to ali ono, Me prosite za nekaj pravega, dobrega in resničnega.«

109. Kdaj je Gospodova vsemogočnost omejena

1 **Gostilničar** je rekel: »O Gospod, ali je bilo to, da sva Te svečenik in jaz prosila, naj z vodo oskrbiš to pokrajino, kaj nepravičnega, slabega ali nepravega?«
2 **Jaz** sem rekel: »Nikakor ne; toda če bi Me v prihodnje prosili za povsem zemeljske stvari, to po Moji ureditvi ne bi bilo preveč pravično, dobro in prav, ker so prevelike zemeljske koristi zmeraj slabe za dušo.
3 Na ta svet nisem prišel zato, da bi koristil človekovemu telesu, temveč samo zato, da bi koristil njegovi duši, zato Me prosite predvsem za tisto, kar bo resnično in bo na vekomaj koristilo vašim dušam. Kaj koristi človeku, če pridobi vse mrtve zaklade tega sveta, s tem pa zagotovo škodi svoji duši? Kako naj bi jo on potem rešil smrti in sodbe posvetne materije?
4 Zdaj si seveda mislite: Gospod, Tebi so mogoče vse stvari in tudi materija tega sveta je Tvoje delo! Prav imate - toda kljub temu vam pravim, da Mi prav pri človeku ni vse mogoče in Mi tudi ne sme biti; kajti če bi Mi bilo pri ljudeh vse mogoče, potem Mi tudi nikoli ne bi bilo treba priti k vam na ta svet kot najbolj popoln človek in vas osebno poučevati.
5 Človeku sem dal svobodno voljo in njegovemu razumu pokazal, kaj je resnično in dobro in kaj napačno in zlo zato, da bi človek preskusil samega sebe, se presojal in se oblikoval in da je prav na podlagi tega predvsem človek in ne žival. Žival ohranja in sodi Moja moč in mora po Mojem zakonu prisile početi tisto, kar je položeno vanjo in tako nima svobode, se ne more sama določati in nima nobenega občutka samostojnosti.
6 Človeku pa razen telesa nisem postavil drugih omejitev, temveč sem v njegovo voljo položil zakon svobode in mu dal neomejen razum, s katerim lahko vse raziskuje, preverja, dojema in ohranja, nato pa si kot vodilo svojega ravnanja vzame tisto, kar je spoznal kot pravo in dobro.
7 Zato tudi vi preverjajte vse. Kar boste odkrili kot resnično in dobro obdržite, ravnajte se in živite po tem in oblikovali se boste v prave, Meni ves čas in na vekomaj ljube otroke, svobodne in samostojne, kakor sem Jaz.

8 Ko boste Mojo, vam zdaj znano voljo, povsem privzeli kot svojo in boste tudi živo verovali Vame, vam bodo tudi tako kakor Meni podložna vsa bitja in nikoli več ne boste mogli ne delovati ne grešiti proti Mojemu večnemu redu, ki je temelj vsega bivanja in obstoja. V tem pa bo potem tudi resnično in najbolj blaženo večno življenje vaše duše in kjer bom Jaz, tam boste ob Meni tudi vi kot Moji dragi otroci in delovali boste tako, kakor delujem Jaz.
9 Da pa lahko človek doseže takšno najvišjo blaženost, mora sam iz svoje svobodne volje, neomejenega razuma in zdrave pameti ravnati, se usmerjati in oblikovati po Moji, njemu oznanjeni volji, Jaz pa s Svojo vsemogočnostjo ne morem in ne smem poseči v njegovo svobodno voljo in ga prisiliti k ravnanju kakor druga, še usmerjena bitja. Kaj je temeljni razlog za to, pa boste zdaj vsi gotovo razumeli.
10 Kot ste si zmotno predstavljali, Mi pri ljudeh torej ni mogoče vse, saj s Svojo vsemogočnostjo ne morem poseči v svobodno človekovo voljo, če naj se človek po Moji večni in nespremenljivi ureditvi razvije v človeka in to ostane na vekomaj.
11 In, če ste zdaj to dobro razumeli, vam bo tudi zlahka in kmalu jasno, za kaj naj Me predvsem prosite. In, če Me boste s pravim zaupanjem prosili za nekaj pravega, vam bo to tudi v pravi meri dano. Prosite torej zmeraj samo za tisto, kar bo najbolj koristilo vaši duši in zelo redko in malo za tisto, kar koristi vašemu telesu.
12 S tem pa nočem reči, naj se v telesni stiski ne obračate Name po pomoč. Še to vam povem: če boste svojim bližnjim iz ljubezni do Mene in v Mojem imenu izkazali dobro za telo, boste za to bogato poplačani z duhovnimi dobrinami v dobro vaše duše in vam bom, če boste z deli ljubezni ohranjali živo vero Vame, podelil moč zdraviti bolne s polaganjem rok in obsedene s hudimi duhovi, ki jih je v tem času veliko, reševati trpljenja.
13 Vendar boste to zmogli samo, če boste delovali iz polne in najbolj žive trdne vere Vame! Skratka, z Menoj boste dosegli vse, brez Mene ničesar! Zato ostanite po ljubezni in veri zmeraj v Meni in s Svojo ljubeznijo, resnico, močjo in oblastjo bom tudi Jaz ostal v vas.«

110. Glavar sprašuje o peklu

1 Po tem daljšem govoru so se Mi vsi zahvalili, da sem jih s tolikšnim potrpljenjem poučil o nadvse pomembnih stvareh in Mi tudi najtrdneje obljubili, da bodo ta poduk nemudoma upoštevali, pa četudi bi to zahtevalo marsikateri boj.
2 Rekli so (**vsi**): »Nobene dobre in velike stvari v človekovem življenju ni mogoče doseči brez truda in marsikaterega boja, za dosego najvišje življenjske dobrine se pač ne smeš ogibati muki, delu in bojem.
3 Mi, Rimljani, smo ljudje, ki se ne bojimo bojev, ne bojimo se nobenega sovražnika, zato bomo kmalu izbojevali marsikatero zmago najprej nad lastnimi slabostmi, ki so naše najbližje in pogosto tudi najtrdovratnejše sovražnice in potem tudi in zlahka nad drugimi zunanjimi sovražniki, če nas Ti, o Gospod, s Svojo milostjo ne boš zapustil niti tedaj, ko bomo kot še tuzemski ljudje zlahka grešili ali padli ob različnih življenjskih izzivih.
4 Zdaj Te v najbolj veselem upanju prosimo, da naše prošnje - naj nad nas ne bi prihajale prevelike skušnjave - ne bi pustil neuslišane.«

5 **Jaz** sem rekel: »Glej, ta zemlja in vse vidno nebo z vsem, kar zajema, bosta minila, toda Moje besede in Moje obljube nikoli! Tudi vaših upravičenih prošenj ne bom nikoli pustil neuslišanih. Toda v tem času Božje kraljestvo potrebuje silo in v polnosti si ga bodo prilastili samo tisti, ki si ga bodo iztrgali s silo. Do popolne zmage bo gotovo potreben še marsikateri notranji in zunanji boj.
6 Ne bojte se sovražnikov, ki sicer ubijejo človeško telo, duši pa ne morejo povzročiti škode. Če se že morate koga bati, se bojte Boga, ki lahko zle duše vrže v pekel.«
7 **Glavar** je nato stopil v ospredje in rekel: »O Gospod in Mojster, ker si zdaj sam omenil pekel, o katerem judje verjamejo, da tam najhujši hudiči na vekomaj trpinčijo zle duše in tudi pogani poznajo takšen grozljiv kraj pod imenom ork ali tartar, zdaj našemu razumu kar se da razumljivo pojasni, kaj je v resnici s tem peklom, kdo naj bi po telesni smrti prišel v ta grozljiv kraj.
8 Če smo zdaj iz Tvojih ust kar najbolj jasno slišali, kakšne blaženosti čakajo tiste, ki bodo živeli in se ravnali po Tvojem nauku, menim, da ni nič manj nujno, da se pobliže seznanimo tudi z grozljivo usodo tistih, ki so na tem svetu Tvoji odločni in nepoboljšljivi nasprotniki in sovražniki, da bi jim lahko rekli in pokazali, kaj za to svoje početje lahko pričakujejo onstran, kje in kako se bo to dogajalo, da bi jih tako morda laže pripravili, da bi opustili zlo sprevrženost in jih pridobili za Tvoje kraljestvo.«
9 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj, pravico imaš, da Me to sprašuješ, vendar ti to zdaj še težko razumljivo opišem, ker tvoj notranji življenjski duh ljubezni ni še povsem prešel v tvojo dušo. Toda toliko, kolikor boste lahko ti in tudi drugi razumeli, bom že povedal, torej prisluhni Mi in si zapomni.
10 Glej, tako kot so nebesa povsod, kjer živijo dobri in Meni ljubi in dopadljivi ljudje, je tudi pekel povsod, kjer so zaničevalci Boga, sovražniki vsega dobrega in resničnega, lažnivci, prevaranti, hudobni tatovi, roparji, morilci, skopuhi, častihlepni in lakomni oblastniki, ter hudobni, neljubeči vlačugarji in prešuštniki.
11 Če hočeš vedeti, kako je v takšnem peklu, samo opazuj naravo, hudobno ljubezen in najbolj zlo voljo kakšnega človeka, v katerem deluje pekel in zlahka boš ugotovil, kakšen je pekel, saj je ta prav delo takšnih ljudi.
12 V peklu hoče biti vsak prvi, najvišji in neomejen vladar in poveljnik, imeti hoče najvišjo oblast in moč, posedovati vse, hoče, da bi ga vsi ubogali in delali zanj za najslabše plačilo.
13 Samo po sebi se razume, da lahko v peklu še toliko manj govorimo o kakšni resnici, ki bi osvetlila največji zli nesmisel in najbolj zlo slepoto in neumnost, saj se niti na tem svetu kakšen skrajno oblastiželjen tiran niti po najsvetlejši resnici o svoji krivdi, s katero je najbolj grozljivo prizadel ljudi, ne pusti spreobrniti in pripraviti do tega, da bi zapustil svoj zlat prestol in opravil pravo pokoro, ker bi uvidel svojo krivdo in si potem prizadeval, kar se da popraviti krivico, ki jo je povzročil številnim ljudem.
14 Poskusi spreobrniti takšnega besneža, kmalu se boš lahko sam prepričal, kako se ti bo odzval.«

111. Namen uničenja zunanje oblike

1 (**Gospod**): »Kjer ni mogoče ničesar opraviti niti z najsvetlejšo svetlobo resnice, s čim pa naj spreobrneš ljudi, ne da bi njihovo svobodno voljo zajela Vsemogočnost in takšnemu človeku odvzela njegovo sprevrženo sebično ljubezen? Odvzeti človeku takšno ljubezen pa pomeni, ga skoraj ubiti in uničiti, to pa po večnem in nespremenljivem redu ni mogoče zato, ker je vse, od najmanjšega do največjega - pa naj bo to videti vašemu človeškemu razumu dobro ali slabo - prav tako malo uničljivo, kakor je uničljiv Bog kot pravečna moč in oblast ter Njegova ljubezen in modrost, iz katerih izvira ves obstoj.
2 Prehodi iz nepopolnega v popolno so vsekakor mogoči, ker hoče Bog z njimi Svojim velikim mislim in zamislim - če naj se izrazim po človeško - zagotoviti svobodno samostojnost. Toda takšni prehodi niso uničenja, so zgolj zaznavni razkroj, ki poteka v območju zunanjega naravnega. Uničiti je mogoče samo materialne oblike - v katere se za nekaj časa zateče duhovna življenjska mogočna bit, kot na videz ločena od vsesplošne božanske duhovne bitnosti -, toda njihove notranje biti pa ni mogoče uničiti.
3 Te zunanje oblike pa morajo biti uničljive, ker brez takšnega uničenja ne bi bilo mogoče zagotoviti duhovnega izpopolnjevanja glede na posamezen samostojno svoboden razvoj nekega bitja. Kajti kaj pa je za vas, ki ste zdaj tudi še vpeti v zadnji materialni obliki, vse vidno in zaznavno stvarstvo drugega kot Moje, po Moji volji začasno vezane misli in zamisli, ki jih po potrebi lahko kadar koli in kakor koli spremenim po Svoji ljubezni in modrosti?
4 Tega pa seveda ne počnem iz nekakšne muhavosti, da bi se po človeško kratkočasil kot gospodar, temveč iz večne nujnosti po Svojem večnem najmodrejšem redu ljubezni, da bi Svojim mislim in zamislim zagotovil kar najpopolnejšo in najsvobodnejšo samostojnost kot individualnim bitjem. Če bi bilo to mogoče doseči po kateri koli drugi poti - ki pa je ni in ne more biti, tega pa vi zdaj še ne morete povsem razumeti in dojeti -, bi jo namesto te, ki jo imate za dolgočasno in nekako težavno, gotovo že izbral. Ta vam znana pot je in ostaja edino mogoča in tako tudi edina najbolj resnična in najboljša, kajti samo po njej se lahko povsem uresničijo Moji nameni.
5 Če zdaj ljudje na zemlji nočejo sprejeti takšne Moje ureditve in bi si po svojem razumu in svobodni volji želeli ustvariti neko drugo, domnevno boljšo in smotrnejšo ureditev - to se še prepogosto zgodi tostran in onstran -, morajo pripisati kar sami sebi, da s tem namesto v boljše zaidejo v čedalje slabše življenjsko in bivanjsko stanje in se nazadnje tako daleč zaletijo in predelajo, da jim - žal - ni mogoče več pomagati po nobeni drugi poti, kot da občutijo vse nepredstavljive muke, ki so si jih sami pripravili. In takšni občutki potem trajajo tako dolgo, dokler se duša ne začne poglabljati vase in čedalje bolj spoznava, da se z nasprotovanjem Mojemu redu njeno stanje ne bo nikoli izboljšalo, temveč le nujno poslabšalo.
6 Glej, prijatelj Pelagij, takšno prostovoljno vztrajno nasprotovanje Mojemu redu je potemtakem dejanski pekel z vsem svojim mračnjaštvom, zlom, hudobijo in vsemi zanesljivo nepopisnimi mukami.«

112. Namen bolezni

1 (**Gospod**): »Opazuj nekoga na tem svetu, ki je telesno povsem zdrav! Ker je tako zdrav, zlorablja svoje zdravje z različnimi nezmernimi užitki, ki razveseljujejo njegove čute in z nepotrebnimi napori.
2 Potem k njemu pristopijo izkušeni ljudje in mu rečejo: 'Prijatelj, prijatelj, ne zlorabljaj tako zelo svojega zdravja, saj se s takšnim nenaravnim in nespametnim življenjem kmalu in zlahka zapravi, ko pa se zdravje zapravi, ti ga noben zdravnik in nobeno zdravilo ne bosta mogla več povsem povrniti, do konca življenja boš hiral in zelo trpel!' Zdravemu človeku pa za svarila ni mar, temveč živi tako kakor prej.
3 Čez nekaj let pa prav hudo telesno zboli in ga sprva še niti ne skrbi preveč zaradi te njemu nadvse nadležne bolezni. Pokliče zdravnike in tem ga uspe ozdraviti, čeprav ne povsem, toda zadovoljivo. Po ozdravljenju ga zdravniki resno opozorijo: 'Prijatelj, odslej bodi pameten in ne živi več tako kakor prej, sicer boš še huje zbolel kakor zdaj, ko smo te komaj rešili hudega, kajti potem ti bomo težje pomagali kakor tokrat!'
4 Ozdravljeni svarilo nekaj časa upošteva, potem pa spet zapade starim razvadam. Začne nezdravo živeti in čeprav že zaznava pomembna svarila o napovedujoči se vnovični hudi bolezni, se ne spreobrne, še naprej greši proti svoji že tako oslabljeni naravi.
5 Zgodi se neizogibno in še huje zboli in trpi nepopisne bolečine. Zdravniki znova pridejo in ga skušajo ozdraviti. Toda tokrat jim to ne uspeva tako hitro in ga opomnijo, naj bo potrpežljiv; ker njihovega nasveta prej ni upošteval, mora zdaj kar sebi pripisati, da je zaradi svoje stare lahkomiselnosti zapadel v veliko hujšo in dlje časa trajajočo bolezen.
6 Človek trpi več kot leto dni, oslabi in postane zelo negotov. Po letu dni je z njim spet malo boljše in priseže pri vsem, kar mu je sveto, da nikoli več ne bo zanemarjal nasveta zdravnikov in drugih pametnih in izkušenih ljudi.
7 Da, ta druga, zelo bridka izkušnja je človeka naredila veliko pametnejšega in previdnejšega in spet si opomore. Ko pa se spet dobro počuti, si misli: Ej, če si samo še enkrat privoščim staro veselje, mi to gotovo ne bo škodovalo! To tudi naredi le enkrat in odnese celo kožo. Ker se mu ni nič zgodilo, znova misli: Če mi tokrat ni bilo nič, mi gotovo tudi drugič in tretjič ne bo. In tako greši drugič, tretjič in tudi četrtič.
8 In glej, stara bolezen ga znova za nekaj let priklene na posteljo, da mu noben zdravnik ne more več pomagati tako, kot mu je prvič in drugič.
9 Po štirih dolgih letih najhujšega trpljenja mu postane bolj zaradi navajenosti na trpljenje kakor zaradi zdravil laže in šele zdaj uvidi, da je bilo vse njegovo veliko trpljenje pravzaprav Božja milost, po kateri se je toliko ozdravil svoje lahkomiselnosti, da je tudi duša postala čistejša in Bogu bolj všeč, saj s trpljenjem telesa postaja človeška duša ponižnejša, potrpežljivejša in resnejša, ter pridobi moč, da zavlada mesenim čutom.«

113. Težave pri onstranski spreobrnitvi duš

1 (**Gospod**): »In glej, kakor je ta, tebi zdaj prikazana človeška duša, z velikim trpljenjem in bolečinami, ki si jih je z neustreznim življenjem pripravila kar sama, postala trezna, potrpežljiva, skromna, čistejša in v prizadevanju za svoje notranje življenje močnejša, se začela resneje in globlje poglabljati vase, bodo

tudi duše v velikem onstranstvu z različnim trpljenjem, neprijetnostmi in tudi bolečinami - vse to si kar same pripravijo - sčasoma očiščene in sicer tako, da bodo začutile iskren odpor do svojega ravnanja in početja, ki nasprotuje redu, ga začele v sebi čedalje bolj prezirati in tako spremenile svojo nagnjenost in voljo, torej tudi svoje mišljenje in prizadevanje, se začele poglabljati vase kot v pravi duh življenja in tako čedalje bolj, kakor od stopnje do stopnje, prehajale v svetlejše in srečnejše bivanje.
2 Toda v velikem onstranstvu poteka to veliko teže in bolj boleče kakor na tem svetu in številne duše, ki so se preveč pregrešile proti Mojemu redu, bodo po tvojem pojmovanju časa potrebovale nepredstavljivo dolgo, dokler v sebi ne bodo našle poti v Mojo večno in nespremenljivo ureditev.
3 Na tej zemlji ima vsak človek trdna tla, pred seboj ima množico dobrih in slabih poti, okoli sebe različne svetovalce, voditelje in učitelje. Že samo po nekaj preizkušnjah se zlahka odloči za dobro in tako spremeni svojo nagnjenost in voljo in v vsem svojem ravnanju po Mojem, njemu čedalje jasnejšem redu, postaja vse popolnejši in popolnejši. Toda v onstranstvu človeška duša nima drugega kakor samo sebe, sama ustvarja svoj svet, podobno kakor sanje.
4 V takšnem svetu torej tudi ne more biti druge poti kot zgolj tiste, ki si jo duša utre iz svoje nagnjenosti, volje in domišljije.
5 Če sta njena ljubezen do Mojega reda in odločitev zanj vsaj večji del dobri in pravični, se bo duša že kmalu po nekaj grenkih izkušnjah, ki si jih je pridobila na eni ali drugi poti, ki ni v skladu z Mojim redom, prej in laže odločila za poti po Mojem redu, na njih tudi vztrajala in iz svojega domišljijskega in sanjskega stanja prešla v resnično in stvarno stanje, v katerem ji bo čedalje razumljivejše in jasnejše vse, česar si prej nikoli ni mogla zamisliti.
6 In duša, ki je postala čistejša že na podlagi lastnega izboljšanja, kmalu in zlahka napreduje. Nasprotno pa ima duša v svojem sanjskem svetu in svetu zle domišljije, ki izhajata iz njene nagnjenosti, ki ni v skladu z redom in iz njene prav takšne napačne samovolje, pogosto komaj vsaj napol urejeno pot, se bo zato v sebi zagotovo skrajno težko odločila, da bi se po dolgem času s komaj zaznavne, le napol urejene poti, podala po poti, ki je povsem usklajena z redom in pelje k pravi svetlobi življenja in se po njej, ob bojevanju s številnimi ovirami, povzpela v Moj popolni red.
7 Kako se bo na drugem svetu šele godilo duši, ki ni prehodila niti polovice po Mojem redu urejene poti in potemtakem tam tudi nobene poti ne bo mogla najti? Glej, to je potem že pravi pekel.
8 Takšna duša bo v svojem mračnem sanjskem in fantazijskem svetu pogosto ubirala neštete zle poti in celo hotela prevzeti oblast nad Menoj.
9 Ker pa tako ne le da ne bo nič dosegla, temveč bo le čedalje bolj izgubljala, bo postajala tudi čedalje bolj jezna, srditejša in čedalje bolj besno maščevalna, ob tem pa tudi čedalje temnejša in čedalje bolj nemočna.
10 Zdaj pa si zamisli neštete, najbolj proti redu usmerjene zle poti v divjem domišljijskem svetu takšne duše! Kdaj jih bo toliko prehodila, da bo začela le napol slutiti, da je bilo vse, za kar si je doslej prizadevala in trudila, jalova neumnost in kdaj se bo v njej prebudilo in začelo porajati hrepenenje po tem, da bo v prihodnje raje ubogala, kot da bi vse sama nadvladovala?!«

114. Neuspešen poskus prevzgoje tirana

1 (**Gospod**): »Pojdi h gospodovalnemu tiranu, ki sem ti ga prej opisal, ki si ne prizadeva za nič drugega kakor samo za to, da bi zavojeval ves svet, si podredil vse vladarje in jih naredil za svoje najnižje sužnje in se vsem ljudstvom na zemlji pustil častiti in moliti kot nadvse ukazovalni bog. Zberi mogočno vojsko, napadi njegove dežele, vzemi mu njegova mesta in gradove, nazadnje ga še ujemi in mu reci: 'Glej, najošabnejši in skrajno objesten norec, ki si hotel zavojevati ves svet in zasužnjiti vse druge vladarje ljudstev - zdaj si v moji oblasti in ukloniti se moraš moji volji. Nočem pa biti trd do tebe, izkazal ti bom milost, če se boš v srcu ponižal in postal človek, ki bo soljudem hotel le dobro, ter poravnal vso, pogosto prav nezaslišano krivico, ki si jim jo storil. Moral te bom sicer zapreti, vendar te bom tudi opazoval, kako razmišljaš in za kaj si prizadevaš. Če bom ugotovil, da si se spremenil, te bom na podlagi svoje moči in dobre volje spet odpeljal v tvoje kraljestvo in te posadil na pravi vladarski prestol, v dobro in nikoli več v gorje ljudstvom, ki so trpeli pod tvojo tiranijo.'
2 In glej, prijatelj Pelagij, zdaj pa naprej! Tvoj ujetnik bi ti nato obljubil, da bo izpolnil vse, kar bi zahteval od njega, saj si mu obljubil, da mu boš vrnil kraljestvo in prestol. Ali misliš, da se bo spremenil tudi v svoji naravi? Na videz že, v resnici pa zanesljivo ne. Postavi ga potem spet na prestol in vse svoje prizadevanje bo skrivoma usmeril v to, kako bi se ti maščeval. Kajti ponižati najbolj ošabnega in prevzetnega kralja tako, da ga z najvišjega blišča prestola pahneš na beraško palico, bi pomenilo iz njega šele narediti pravega hudiča, ki mu v kraljestvu večne teme skoraj ne bi bilo pomoči.
3 Človeka, naj bo kralj ali suženj, ki je poln največje jeze in nepomirljive maščevalnosti, ni mogoče spreobrniti in poboljšati. Še najbolje je, takšne ljudi kar se da potrpežljivo prenašati in jih ob priložnosti opomniti, kakor sem tudi sam počel po ustih Svojih številnih prerokov.
4 Če se ne spreobrnejo - po navadi je tako -, naj jih doleti nekaj nadležnih kazni, da se jim začne vsaj na pol svitati, da so morda za to sami krivi. Če se kljub temu še ne spremenijo, se jih odstrani z zemlje, vendar je to zmeraj le v Moji pristojnosti, kajti samo Jaz ves čas najjasneje vidim, kdaj je mera grozot takšnega človeka polna.
5 Če o tem, kar sem ti povedal in pokazal o naravi pekla, prav premisliš, ti bo že jasno, kaj je pravzaprav pekel, kako je ustvarjen in kje je.
6 Tako kakor dober in po Božji volji kreposten in pobožen človek v sebi neizbrisno nosi nebesa kot Božje kraljestvo, tako tudi odločen nasprotnik Božjega reda neizbrisno nosi v sebi pekel, saj je pekel posledica njegove nagnjenosti, njegova neupogljiva volja in s tem tudi njegovo življenje. Si zdaj to dobro razumel?«

115. Gospodov pouk o poslednjem času

1 **Pelagij** je rekel: »O Gospod in Mojster, vsi se Ti zahvaljujemo za to pojasnilo, ki pa boljšega človeškega srca ne more preveč razveseliti. Je pa tudi prav tako, da zlo sodi samemu sebi, se obsodi in za vedno in na vekomaj odmakne od dobrega.
2 Če pa bi bili k takšnim ljudem v vidni podobi poslani mogočni angelski duhovi iz nebes in bi ljudem njihovo krivdo tudi jasno razgrnili, svoje

poslanstvo pa izpričali z velikimi znamenji, bi bilo že nadvse nenavadno, če se ti ne bi poglobili vase in se spreobrnili.«
3 **Jaz** sem rekel: »Da, prijatelj, vsa čast tvojemu srcu, da tako misliš, toda željo, ki si jo zdaj izrekel, sem na tem svetu in tudi včasih na drugem že pogosto uresničil in se je pri tistih, ki jih je bilo še mogoče rešiti, zmeraj kar najbolje obnesla in pogosto dolgotrajno učinkovala, toda pri povsem zadrtih hudobnežih pa ni dosegla ničesar.
4 Poglej zgodbo o Sodomi in Gomori! Tam so k Lotu prišli angeli iz nebes - in kaj so opravili? Beri in našel boš. Beri, kaj se je dogajalo v Noetovem času! Kdo, razen Noeta in njegovih, se je spreobrnil? Kaj vse je naredil Mojzes pred tiranskim faraonom - ta pa je bil le čedalje bolj jezen in hudoben in ni nehal najhuje preganjati Mojzesa in Izraelcev tako dolgo, dokler ga ni zalilo morje z njegovo vojsko vred. Poglej zgodovino Jerihe! V Jozuetovem času so se tam zgodila velika znamenja in razen vlačuge se ni spreobrnil nihče! Beri zgodbe velikih in malih prerokov in ugotovil boš, kako malo so lahko dosegli pri res zadrtih sprevrženih grešnikih.
5 Pustimo vse, kar je na tej zemlji že prekril čas in raje opazujmo novo in veliko sedanjost!
6 Poglej Moje učence! Kdo so? Večinoma revni ribiči. Nekaj jih je tudi iz Jeruzalema, ki Mi sledijo že kar precej časa. Kje pa so res pomembni poveljniki tega mesta, ki so tudi slišali Moje besede in kjer sem kot Gospod sam v spremstvu enega največjih nebeških angelov pred njihovimi očmi naredil največja znamenja in enako tudi angel ob Moji strani?
7 Kaj je vse to zaleglo? Glej, le to, da Me zdaj na vrat na nos z največjim sovraštvom preganjajo in Me skušajo pokončati!
8 Na koncu bom - kakor sem ti že nakazal -, celo dopustil, da se to zgodi Meni, to pomeni temu Mojemu telesu in tretji dan bom vstal in prišel k vsem Svojim prijateljem, jih potolažil in okrepil - in zakrknjenci se kljub temu ne bodo spreobrnili, temveč bodo enako sovražno preganjali še Moje prijatelje in sicer tako dolgo, dokler ne bo mera njihovih grozot polna in jih bom odstranil z zemlje.
9 Toda do konca sveta bom pošiljal Svoje odposlance iz nebes, da zli otroci tega sveta ne bodo zatirali in preveč blatili Moje besede, vendar bodo tudi te odposlance bolj ali manj preganjali zaradi Mojega imena, vse do časa, ko bom spet prišel kot blisk, ki bo od sončnega vzhoda do sončnega zahoda do konca razsvetlil vse, kar je na zemlji in deluje dobro ali slabo.
10 V tistem času pa bom dopustil veliko čistko vsega na zemeljskih tleh in ostali bodo samo dobri in čisti.
11 Iz tega lahko razbereš, da sem željo, ki si jo izrazil, vedno najdosledneje izpolnjeval že od prazačetka obstoja ljudi, še posebej dandanes in jo bom izpolnjeval do konca časov tega sveta; toda človekova volja bo kljub temu zmeraj ostala svobodna in vsak bo moral v svojem času opraviti preizkušnjo mesenega življenja, kar se da zanikati vse svoje mesene strasti in skomine, ter biti v vsem ponižen in potrpežljiv, da bo v sebi resnično gojil Moje kraljestvo in ga uresničeval. Kajti vsak, ki bo hotel priti k Meni, bo moral biti tako popoln, kakor sem popoln Jaz sam. Da pa bi to lahko postal, sem zdaj Jaz sam prišel utelešen k vam na ta svet in vam vsem kažem pot k temu.

12 Ne pustite se premamiti in preslepiti svetu, njegovi materiji in skominam svojega mesa, da se v vas ne prebudi sodba sveta, njegove materije in vašega mesa in s tem tudi pravi pekel, ki je prava, druga smrt duše.«

116. Gospodovo duhovno okolje

1 Moje besede so naredile velik vtis na dušo navzočih Rimljanov in vsi so si mislili: Da, da, prav ima v vsem in z nami, ljudmi, misli skrajno resno, nismo le šala in igračka Njegove božanske moči!
2 **Glavar** Mi je spet rekel: »Gospod in Mojster nad vsem! Med Svojim govorom, polnim božanske in bogate vsebine, si rekel tudi to, da naj bi Te dlje časa ljudem vidno spremljal eden najpopolnejših nebeških angelov in zvesto in resnično pričeval, da je v Tebi k ljudem na ta svet prišel prav Tisti, ki so ga preroki že zelo dolgo obljubljali in to je tudi nam, poganom, znano. Ali ne bi bilo mogoče, da bi Ti, o Gospod in Mojster, tudi zdaj k nam poklical kakšnega angela iz Tvojih nebes in bi ga videli?«
3 **Jaz** sem rekel: »Vsekakor, čeprav njegov prihod vaše vere Vame ne bi kaj bolj okrepil, kot že je.
4 Toda angela Mi ni treba sem poklicati iz nekakšnih daljnih nebes, kot misliš ti, kajti kjer sem Jaz, so tudi najvišja nebesa z neštetimi trumami angelov, ki Me zmeraj obdajajo.
5 Za nekaj trenutkov vam bom odprl oči in videli boste, kaj Me obdaja. Naj se zgodi Moja volja!«
6 Ko sem to izgovoril, so vsi zagledali nešteto angelov, ki so v širokih krogih stali, sedeli ali klečali na nekakšnih svetlih oblakih, vsi so zrli Vame, Me slavili in častili.
7 Ta prizor je Rimljane omamil in prosili so Me, naj nebesa spet zaprem pred njihovimi še preveč nevrednimi očmi. Takoj sem zaprl njihov notranji vid in niso videli nobenega angela več na svetlem oblaku, toda ob Moji strani so zagledali Rafaela kot že znanega mladeniča, obdanega z mesom in krvjo.
8 Glavar Me je skrajno začuden nad veliko mladeničevo milino vprašal, kdo naj bi bil in od kod se je tako nenadoma pojavil.
9 **Jaz** sem rekel: »To je prav isti angel, ki ga je bilo po Moji volji mogoče dlje časa videti okoli Mene tako kakor zdaj, kadar je bilo to potrebno za večjo oživitev vere. Ljudi je poučeval in tudi delal velika znamenja. Če želite, lahko govorite z njim tako kakor z Menoj.«
10 Glavar je nato stopil k Rafaelu in ga vprašal, ali je zmeraj ob Meni in Mi služi.
11 **Rafael** je rekel: »Gospod ne potrebuje našega služenja, toda kljub temu Mu služimo v vsej ljubezni zato, da vam, ljudem, služimo po Njegovi volji in vas varujemo pred preveč zlimi zalezovalci iz pekla.
12 Čim več opravkov v imenu Gospoda dobimo na tej zemlji in tudi na neštetih drugih zemljah v neskončnem stvarstvu, tem srečnejši in tem bolj blaženi smo. Tudi vi delajte tako in postali boste, kar sem jaz in boste tudi zmogli vse, kar zmorem jaz.«
13 **Glavar** je nato rekel: »Kaj si, sem pravkar zvedel, kaj pa zmoreš, pa še ne vem.«
14 **Angel** je rekel: »Kar zmore Gospod, zmorem tudi Jaz. Sam iz sebe zmorem prav tako malo kakor ti; toda iz Gospodove volje, ki napolnjuje in ustvarja vse

moje bitje, tudi jaz zmorem vse. Prevzemi Gospodovo voljo za svojo, pa boš tudi ti zmogel vse, kar zmorem jaz.«
15 Nato je Rafael nenadoma izginil, glavar pa si je dobro zapomnil teh nekaj angelovih besed.
16 Prišel je sel iz gostišča in nas povabil h kosilu, takoj smo se podali tja in kosilo nas je že čakalo.

117. Meščani Afeka občudujejo novo rodovitno pokrajino

1 Ko smo v gostišču zaužili okusno pripravljeno kosilo - pridružili so se tudi drugi poganski svečeniki, ki so še bili v gostišču -, je prišlo še več drugih uglednih meščanov tega mesta, ki o Meni niso vedeli ničesar.
2 Eden izmed njih je nadvse začuden rekel gostilničarju (**meščan**): »Ali še ne veš, da je vsa širna okolica našega mesta ozelenela in se razcvetela? Morda je to posledica potresa, ali pa so se pokrajine usmilili bogovi zaradi prošenj naših svečenikov in naših, njim voljno danih žrtvenih darov? Nobena šala ni, vse je res!«
3 **Gostilničar** je rekel: »Nič novega nam niste povedali; tudi mi o tem veliko vemo in se tega nadvse veselimo. Vemo pa tudi veliko več kakor vi. Pojdite na moj grič, ki leži tja proti večeru zunaj mestnega obzidja in našli boste nov nadvse bogat izvir, ki bo lahko vse naše veliko mesto več kot dovolj oskrbel z najboljšo vodo. Kolikor hitro bo mogoče, bomo poskrbeli, da bomo vodo napeljali do mesta in bo napolnila naše, že skoraj suhe zbiralnike. Nikoli več nam ne bo treba trpeti njenega pomanjkanja, niti gnati čred v globoke jarke in doline, da bi si tam poiskale pičlo krmo. Pojdite ven in se prepričajte sami!«
4 Ko so to meščani slišali, so se priklonili pred glavarjem, ki so ga dobro poznali in se vsi takoj podali na omenjeni kraj.
5 Ko so prišli do bogatega izvira, se niso mogli dovolj načuditi in eden, ki je še veliko dal na poganske bogove, je rekel: »Poslušajte, takoj se moramo posvetovati s svojimi svečeniki, da bi čim prej na tem griču postavili tempelj bogu Neptunu iz hvaležnosti za njegovo, nam zdaj izkazano veliko milost in dobro delo. Da bomo bogu izkazali še večjo čast, bomo vzdrževali še Neptunovega svečenika, ki mu bomo v bližini vira postavili tudi primerno bivališče.«
6 Nekdo drugje rekel: »Vse bomo naredili, kar bodo naročili svečeniki, kajti samo oni vedo, kaj je treba ob tem storiti. Mi tega ne vemo, zato bomo po svojih močeh naredili vse, kar nam bodo naročili v imenu bogov.«
7 S tem so se vsi strinjali, odšli v mesto in z vsem seznanili še druge meščane. Kajti nihče v mestu še ni vedel za ta čudež, prvič, ker je od njega minilo komaj nekaj ur in drugič, ker okolice mesta zaradi njene nerodovitnosti in suše niso preveč obiskovali.
8 Ko so tudi drugi meščani izvedeli za izvir, je vse, staro in mlado, pohitelo na kraj čudeža in ga opazovalo skoraj do večera. Tako smo bili varni pred vsiljivci in po kosilu smo se nemoteni laže in hitro pripravili na odhod.
9 Preden pa sem z učenci zapustil ta kraj, sem glavarju in tudi svečenikom povedal, kaj so se meščani pogovarjali ob izviru, da bi vedeli, kako naj ravnajo, da poganstvo ne bi še bolj pognalo korenin, kot jih je že pri teh poganih ob tej priložnosti.

10 **Glavar** je rekel: »To, o Gospod in Mojster, bomo s Tvojo gotovo nenehno pomočjo že znali preprečiti. V posvetnem smislu tukaj ukazujem samo jaz in sem podrejen samo poveljniku Korneliju, ki trenutno biva v Kafarnaumu in vrhovnemu cesarjevemu namestniku Cireniju, ki po navadi biva v Tiru, občasno tudi v Sidonu.
11 Ker Te ta dva moja nadrejena, o Gospod in Mojster, tudi dobro poznata in sta nadvse sprejemljiva za Tvoje najsvetejše stvari za življenje nas, ljudi, nas ne bosta ovirala pri razširjanju Tvojega nauka, zato se pri svojem delu v največje dobro ljudi niti ne bojimo, da bi naleteli na kakšen večji odpor.«
12 **Jaz** sem rekel: »Brez tega pri delu za Moje kraljestvo sicer ne bo šlo. Toda ko boste naleteli na različne majhne in kdajpakdaj tudi večje težave, ne izgubite poguma, zaupanja in vere Vame in ne boste delali zaman. Kajti - kot sem vam že povedal - v tem času, v katerem se je moč pekla na tej zemlji med ljudmi nadvse okrepila, potrebuje Moje kraljestvo silo in velik trud in prilastili si ga bodo samo tisti, ki si ga bodo iztrgali s silo.
13 Nad vas bodo torej prišle še raznorazne preizkušnje in skušnjave; ko bodo prišle, se spomnite, da sem vam jih že napovedal.
14 Bodite tedaj pogumni, s posvetnimi viharji v sebi in tudi zunaj sebe se bojujte modro in zmeraj z vso ljubeznijo in ob Moji nenehni pomoči boste za svoje delo poželi v nebesih najbolj obilne zlate sadove in vaše veselje nad tem bo veliko in neminljivo.
15 Kajti vsak priden delavec je vreden svojega plačila, čim zahtevnejše in truda polno delo opravi, toliko večjega in odličnejšega plačila je vreden - in to dobro veste. Toda kdor noče več delati, ker se mu zdi trud prevelik, ta tudi plačila ne more pričakovati in naj tudi ne je, temveč ostane lačen.
16 Boleča je že telesna lakota, še veliko bolj boleča pa bo duhovna lakota tistega, ki je že okusil nebeški kruh, potem pa si ni več prizadeval, da bi mu bila dodeljena še večja zaloga tega kruha in bi njegova duša od te zaloge živela večno.
17 Pravi kruh in prava pijača iz nebes pa sem Jaz v večni resnici vsega tistega, kar sem vas učil.
18 Prejeli ste sicer veliko zalogo takšnega kruha in vina, sami pa poskrbite, da se ne bo zmanjšala. Da bi to kar se da preprečili, začnite nemudoma delati v Mojem imenu! Moja ljubezen naj vas krepi in Moja modrost vodi!«
19 Po tem Mojem govoru smo vstali in vsi so se Mi, obliti s solzami, zahvalili za poduk in za vsa druga, njim izkazana dobra dela.

118. Gospodov odhod iz Afeka

1 Po številnih izrazih hvaležnosti Me je glavar vprašal, ali Me sme še naprej spremljati v naslednje mesto.
2 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj Pelagij, doslej si že storil dovolj in tudi vsi, ki so bili s teboj. Začni spet delati in uradovati na svojem območju in počni tudi to, za kar sem te poklical.
3 Ko se boš vrnil v Pello, te bo pričakalo veliko dela. Pot pa bom zdaj nadaljeval le z učenci in gotovo se bomo dobro znašli tudi v drugih krajih. Nekaj dni še ostani tukaj in podpri tukajšnje svečenike pri njihovem začetnem težkem delu za Moje kraljestvo - potem pa se vrni v Pello.

4 Ko pa bodo kmalu k vam prišli tujci in judje, ne delajte prevelikega hrupa okoli Mojih dejanj in Me ne razkrijte po nepotrebnem še pred časom.«
5 Ko sem to povedal glavarju, sem učencem dal znamenje, naj zapustijo gostišče, se odpravijo proti vzhodu in Me počakajo zunaj mesta.
6 Učenci so vzeli, kar so imeli in se odpravili - razen Janeza, ki je ostal pri Meni in sva se učencem pridružila pozneje.
7 Zaradi Veronike sem se zadržal še približno četrt ure in jo potolažil, saj jo je Moj odhod zelo razžalostil.
8 Ko se je Veronika kmalu razvedrila, sem tudi Jaz zapustil gostišče in se samo v spremstvu glavarja in učenca Janeza podal za učenci, ki so odšli že prej.
9 Čakali so Me na griču, na katerem smo bili zjutraj in ko sem prišel tja, se je glavar poslovil od Mene in se odpravil k svojim v mesto. Mi pa smo se urno odpravili naprej in sicer proti vzhodu, v drugo mesto, katerega ime pa ni tako pomembno.
10 Marsikdo se bo ob tem vprašal, kako je sčasoma Moj nauk vplival na pogane v Afeku, kako se je zgodilo, da so pogani začeli povsem verovati Vame in kako dolgo so potrebovali za to. Naj bo kar se da na kratko povedano, da v vsem mestu in tudi v njegovi dokaj prostrani okolici že v slabem letu ni bilo več nobenega, tam prebivajočega pogana.
11 Sprva so kar precej hudo nasprotovali. Toda ker so svečeniki, občasno tudi glavar, ustrezno poučili ljudstvo, je to hitro in zlahka spoznalo stare zmote in se imelo za skrajno srečno, da je spoznalo čisto resnico in tudi Jaz sem zanesljivo storil vse, da sem vsakemu zvestemu privržencu Svojega nauka z besedo in dejanjem podelil Svojo moč.
12 Po Svojem vstajenju sem še zlasti obiskal ta kraj, potolažil spreobrnjene prebivalce in jim podelil tudi pravo moč delovati v Mojem imenu.
13 V času velike stiske v Jeruzalemu in vsej Judeji je tudi mesto Afek postalo pribežališče ubežnim judom, privržencem Mojega nauka in vse, ki so prišli sem, so lepo sprejeli.
14 Glavar pa je sčasoma brez vsakršnega posvetnega hrupa sam ustanovil skupnost, ki se je pozneje, ko sem ga poklical domov, imenovala po njem.
15 On pa je po Mojem vnebohodu živel še približno trideset let in je postal glavar nad vsemi desetimi velikimi mesti, med katerimi je bilo še veliko manjših krajev, ki so se vsi prištevali k tem desetim mestom.
16 To je kratek oris, da se bo vedelo, kaj se je v teh mestih in krajih dogajalo z Mojim naukom.

GOSPOD NA POTI V BETSAIDO

119. Srečanje s karavano iz Damaska

1 Zdaj pa nazaj k nam in - tudi prav na kratko - o tem, kaj se je dogajalo po odhodu iz Afeka.
2 Ko smo že bili približno dve uri oddaljeni od prej omenjenega mesta, nas je srečala dokaj velika karavana trgovcev, ki so potovali iz Damaska v obalna mesta, da bi tam prodajali svoje blago.
3 Ko se je karavana namesto v njej še preveč dobro znani puščavski pokrajini znašla v neznanem bujno cvetočem okolju, trgovci niso vedeli ne kod ne kam, saj so mislili, da so zgrešili pot.

4 Ko smo se srečali z njimi, je **vodja karavane** stopil k Meni, saj sem hodil spredaj, učenci pa so Mi sledili in Me vprašal: »Dobri prijatelj, glej, rokodelci smo iz Damaska in že vsa leta se dvakrat na leto odpravimo v obalna mesta, kjer svoje blago laže in dobro prodamo. Zmeraj hodimo skozi Afek, Golan, Abilo, Pello in Genezaret in pot zagotovo dobro poznamo. Doslej poti ne bi mogli zgrešiti in bi morali biti že blizu Afeka, ter priti tja v dveh urah. Puščavo, v kateri je staro mesto, poznamo. Ta se je začela prav tukaj, kjer postane cesta jamasta in se začne viti med temi črnimi bazaltnimi stenami in po tem smo zmeraj vedeli, da smo blizu našega prenočišča.
5 Toda poglej - o puščavi ni niti sledi! Vse je zeleno, ob poti so gruče sadnih dreves vseh vrst - pred komaj pol leta, ko smo tudi hodili po tej poti, smo le tu in tam videli skrivenčen grm, poln trnov! Kljub nam dobro znani poti, smo jo očitno morali nekje zgrešiti in zdaj ne vemo, kje smo in kam naj se obrnemo, da bi spet prišli na pravo pot. Vi pa se gotovo spoznate na te kraje in nam boste izkazali dobroto in prijateljstvo, če nas prav usmerite.«
6 **Jaz** sem rekel: »Če ste pogosto potovali po tej poti in je do tega kraja niste zgrešili, bo prava tudi naprej, ker mi prav po tej poti prihajamo iz Afeka.«
7 **Vodja karavane** je rekel: »Seveda, seveda, dobri prijatelj, morda imaš prav, saj se nam kljub vsemu zdi lega pokrajine zelo znana. Vendar so tudi pokrajine, ki so si po izoblikovanosti podobne kot jajce jajcu, so pa kljub temu različne; takšne so pogosto ob Evfratu.
8 Toda zaupam temu, kar si rekel, da smo tukaj že na pravi poti v Afek. Kaj pa so naredili meščani Afeka, da so v tako kratkem času to dokaj obsežno puščavo, sredi katere je bilo mesto le s posamičnimi majhnimi vrtovi s sadnim drevjem, preoblikovali v tako bohotno in cvetočo deželo? Od kod so vzeli to zagotovo zelo rodovitno prst, s katero so tako na široko prekrili golo kamenje, in kako so to storili?
9 Dobro poznamo prebivalce Afeka in vemo, da za takšno preoblikovanje še zdaleč nimajo dovolj denarja in ne dovolj delovnih rok. In če je to res pokrajina okoli Afeka - o tem ne želim več dvomiti - potem to gotovo ni bilo opravljeno po naravni poti.
10 Če bi bili prebivalci Afeka kakšni pobožni staro judje, kakršni so še nekateri v Damasku, bi si človek lahko mislil, da je vstal kakšen velik prerok, morda podoben Mojzesu ali Eliji in to puščavo čudežno prekril s prstjo, nato pa jo oskrbel še z različnimi vrstami rastlin in sadnih dreves. Ker pa so Afekčani zadrti pogani in znani sovražniki judov, jim kakšen Mojzes ali Elija v imenu Jehove in z Njegovo močjo gotovo ne bi bil nikoli izkazal takšnega dobrega dela, temveč bi jim malodane naredil to, kar je Mojzes zakrknjenemu faraonu ali Elija nekaterim malikovalskim svečenikom.
11 In tako je preoblikovanje te obsežne pokrajine prava uganka, lahko se ji le čedalje bolj čudimo. Naš razum ni dovolj zmogljiv in preveč neumni smo, da bi ugotovili, kaj se je tukaj moralo zgoditi. Oprosti nam, da smo vas, ki ste tudi popotniki, predolgo zadržali tukaj.
12 Dovoli le še eno nadležno vprašanje, ti dragi in zelo ustrežljivi prijatelj in sicer: Ali te pokrajine niste nikoli obiskali, ko je bila še puščava? Zdi se mi namreč nenavadno, da se vam ne zdi preveč čudno, da je iz prejšnje puščave kar nenadoma nastala rodovitna dežela?«

120. Gospodove besede vodji karavane

1 **Jaz** sem rekel: »Ko boste kmalu prišli v Afek, boste tam veliko več izvedeli o preoblikovanju te nekdanje puščave v rodovitno deželo. Mi vsi zelo dobro vemo, kako se je to zgodilo in poznamo tudi mogočen razlog za to preoblikovanje. Toda za nas in za vas se dan neusmiljeno izteka, zato ni več časa, da bi vam to tukaj razkrivali.
2 Naj vam povem še to: Če bi se faraon po Mojzesovem svarilu tako odpovedal svojemu malikovalstvu, kakor so se Afekčani spreobrnili v najčistejše in najpristnejše judovstvo, ga ne bi doletele znane nesreče in bi vse egiptovske puščave ozelenele.
3 Afekčani pa so se spreobrnili k enemu in edino pravemu Bogu, o čemer se boste v velikem gostišču kmalu sami prepričali in tako so spet živo ozeleneli kakor stara posušena veja Abrahamovega rodu. Bog Abrahama, Izaka in Jakoba pa je še zmeraj isti Bog, kot je bil od vekomaj - in Njemu so mogoče vse stvari.
4 Komur je bilo mogoče vso Zemljo in vsa bitja priklicati v bivanje po Svoji volji, temu bo mogoče tudi takšno majhno puščavo dobro oskrbeti z rodovitno prstjo, rastlinami in različnimi sadnimi drevesi. Ker ste tudi vi judje, boste zlahka razumeli smisel teh Mojih besed.
5 Sicer je vaše judovstvo postalo že večinoma posvetno in tudi stare dogodke, ki jih še nekako napol poznate iz Pisma, ste izgnali med pobožne pravljice; toda zadeve niso takšne, kot vam jih slika vaš posvetni razum, temveč bistveno drugačne.
6 Vaš posvetni razum lahko presoja čisto posvetne stvari in odloča o njih, saj notranji duh z njimi ni povezan, toda v Božjih stvareh presoja in odloča samo živa vera v Boga, čista ljubezen do Njega in iz te do bližnjega.«
7 **Vodja** je rekel: »Resnično, prijatelj, ti si še pristen staro jud, kakršnih je tudi pri nas še nekaj. Toda kljub njihovi trdni veri je okolica našega velikega mesta še zmeraj večinoma nerodovitna in zdi se, da dobremu Jehovi ni preveč mar za Damask.«
8 **Jaz** sem rekel: »Za vas se briga prav toliko, koliko se vi Zanj!«
9 **Vodja** je rekel: »Saj vsako leto pošljemo v jeruzalemski tempelj predpisani žrtveni dar in tam so zadovoljni z nami.«
10 **Jaz** sem rekel: »To res delate in Boga slavite z ustnicami in na videz, toda vaša srca so daleč od Njega!
11 V vas ne zeleni po Mojzesu in prerokih napovedana ljubezen do Njega in tudi v vas je tako kakor v jeruzalemskem templju vse opustošeno in suho, zato je tudi okolica vašega mesta opustošena in suha. S trudom vseh svojih rok ne boste nikoli mogli puščav okoli Damaska preoblikovati v rodovitni okoliš. Tega niti ne potrebujete, saj trgujete z vsem svetom in svoje mesto dobro oskrbujete s kruhom in različnimi posvetnimi dobrinami, vendar se tako tudi čedalje bolj oddaljujete od Boga, namesto da bi se Mu kot pravi judje v sebi čim bolj približevali.
12 Če ste postali tako pametni, modri in mogočni in za svoje preživetje lahko kar najbolje sami poskrbite, potem Gospodu Bogu res ni treba posebej skrbeti za vas.

13 Zdaj pa se le odpravite v Afek. Tam bo morda tudi v vas začelo kaj bolj zeleneti kakor doslej in potem se vam v puščavi, ki nenadoma zacveti, ne bo zdelo, da ste zgrešili pravo pot.
14 Kdor v sebi ni na pravi poti, ta tudi v tem svetu nikjer ni na pravi poti.«
15 Ko je **vodja karavane** slišal te besede iz Mojih ust, je rekel: »Oprosti, da sem vas tako dolgo zadržal. Jaz in vsa velika karavana smo ob tem veliko pridobili. Velik in redek pismouk si, pravega starega kova. Če bi kdaj prišel k nam v Damask, bi začelo v mestu in okoli njega kmalu zeleneti in cveteti. Toda pri nas pismoukov skoraj ni, zato je tudi vera mlačna; kjer ni pravega učitelja pa tudi pravih učencev ni. Hvala ti v imenu vse karavane za potrpljenje in trud, ki si mi ju namenil. Pridi kdaj k nam v Damask in kar najbolje te bomo sprejeli.«
16 **Jaz** sem rekel: »Kot oseba, ki zdaj govori s teboj, bom težko prišel v Damask, lahko pa ste prepričani, da bom kmalu tja odposlal pravega učenca.«
17 Ko sem to vodji povedal, se Mi je znova zahvalil za Mojo, izkazano mu prijaznost. Karavana je nato odšla naprej in tudi mi smo hitro nadaljevali svojo pot.

121. Gospodov prihod v gostišče pri Betsaidi

1 Še pred sončnim zahodom smo prišli v neki kraj nedaleč od Betsaide. V Betsaidi in njeni okolici sem nekoč tudi že poučeval in delal znamenja.
2 Prebivalci tistega kraja so bili večinoma pastirji in ribiči, kajti vsi omenjeni kraji skozi katere sem hodil od Genazereta naprej, so bili kakor v velikem polkrogu bolj ali manj blizu Genazereškega jezera in vzdolž iztoka reke Jordan.
3 Lega teh mest ni posebno pomembna, niti niso pomembna njihova imena, pomembno je predvsem to, kaj sem učil in kaj sem počel, čeprav se je to, kaj sem počel - nota bene - do danes večinoma pozabilo, marsikaj od tistega, kar se je prenašalo od ust do ust pa se je tako popačilo, da na tistem ni več niti črke resničnega, zato na tem ni nič ali le malo, kajti kot rečeno, poglavitna in življenjska stvar je zgolj dosledno ohranjen nauk kot resnica vseh resnic.
4 V majhnem kraju, ki smo ga, kot rečeno, dosegli še pred sončnim zahodom, so nas večinoma zelo revni prebivalci prav prijazno sprejeli.
5 Tam je bilo tudi skromno gostišče, skrajno revno oskrbljeno z vsem, kar naj bi gostišče imelo.
6 Celo kruha in vina ni bilo; posušene ribe, nekaj korenovk, posušene fige, buče, lešniki in ovčji sir je bilo vse, s čimer so lahko postregli.
7 Gostilničar, Grk, toda dober in potrpežljiv človek, je imel dokaj številno družino, med njimi tri sinove, starejše od dvajset let. Vsi trije so vsak teden odhajali na Galilejsko jezero, ki je bilo od tistega kraja oddaljeno slab dan poti, lovili ribe in jih redno prinašali domov.
8 Tudi tokrat so zaradi ribolova odšli od doma že pred dvema dnevoma, vendar se niso, tako kot po navadi, proti večeru tretjega dne od svojega odhoda vrnili domov, zato so bili gostilničar, njegova žena in drugi njuni otroci prestrašeni, skrbelo jih je, da se trojici ni zgodilo kaj hudega.
9 Gostilničar Mi je takoj potožil o svoji stiski in se tudi opravičil, da nam tistega večera ne bo mogel postreči z drugim kot le z nekaj sira, ter ovčjega in kozjega mleka, če se trije sinovi ne bodo kmalu vrnili s tovorom rib.

122. Gospod gostilničarju razkrije vzroke za zamudo sinov

1 Gostilničarja sem potolažil in mu rekel (**Jaz**): »Ne boj se! Tvoji trije sinovi bodo čez Betsaido prišli v slabi uri in to s prav bogatim ulovom. Tokrat so ulovili toliko rib, da so s tremi tovornimi živalmi pot premagovali le s skrajno muko. Šele v Betsaidi so si od nekega znanca izposodili dve tovorni živali in tako ob obilnem tovoru dobrih rib potujejo veliko hitreje.«
2 **Gostilničar**, ki se je oklepal judovstva, je rekel: »Naj judovski Bog uresniči, kar si rekel!«
3 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj, če ne bi zanesljivo vedel, da je tako, ti tega niti ne bi rekel, saj je resnica Zame najpomembnejša, sem največji sovražnik vsake laži.«
4 **Gostilničar**, ki ga je Moja prepričanost v povedano zelo začudila, je rekel: »Prijatelj, si morda judovski videc, ker menda natančno poznaš stvari, o katerih bi po naravni poti komaj kaj lahko vedel? Sem ste prišli čez Afek, mesto, ki je dokaj daleč nad iztokom Jordana iz jezera, na obmejnem hribovju velike doline Jordana, Betsaida pa leži ob vznožju hribovja, katerega razpotegnjeni obronki oblikujejo obrežje jezera - in tako seveda po naravni poti ne bi mogel vedeti, kako je z mojimi vračajočimi se sinovi.
5 Ker si me tako prepričano seznanil s tem, kje so, moraš biti videc; ker si to, mi, da bi bil še bolj pomirjen, povej, koliko ovac in koz imam?«
6 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj, če bi Me poznal, bi ti rekel: 'Ni lepo, da si Me drzneš skušati!' Ker pa Me doslej še nisi spoznal, ti bom odgovoril na tvoje vprašanje.
7 Trideset ovac imaš, od teh sta dva ovna, preostalih osemindvajset pa ovce; mleko jih daje štirinajst, drugih štirinajst pa ne. Razlog za to ti je kot gospodarju dobro znan. In glej, enako je s kozami. Ali si zdaj kaj bolj prepričan, da dobro vem, kje so tvoji trije sinovi?«
8 **Gostilničar** je rekel: »Da, prijatelj, zdaj neomajno verjamem v tvoje besede, in kar koli mi boš odslej dejal, bom verjel. Prepričal sem se, da si res pravi videc in tako tudi judovski modrec.
9 Glej, jaz in moji maloštevilni sosedje smo prišli sem šele pred približno tridesetimi leti in se s privolitvijo rimskega sodišča naselili na tem območju, saj je bil ta star kraj brez ljudi, na dolgo in široko ni bilo nobenega lastnika.
10 Pred približno petdesetimi do šestdesetimi leti naj bi tukaj še prebivalo nekaj zelo revnih judov. Ker pa iz trdih tal razen nekaj koreninaste zelenjave niso mogli pridelati ničesar, so ta kraj zapustili in se menda naselili ob Galilejskem jezeru. Kaj se je potem dogajalo z njimi, najbolje ve le judovski Bog.
11 Mi pa smo bili in smo še Grki, prihajamo iz Tira, kjer smo se ukvarjali z ribolovom in si tako pridobili skromno premoženje. Tudi mi bi se bili radi naselili v kakšni boljši pokrajini, toda nismo bili dovolj premožni. S svojo pridnostjo smo tukajšnja tla že toliko obdelali, da nas prehranjujejo, čeprav skopo.
12 V Betsaidi smo kmalu spoznali starega, zelo modrega juda, ki je bil tudi zelo premožen in nam je izkazal marsikatero dobro delo.
13 Ta jud nam je povedal, da je ta zdaj tako opustošena dežela nekoč sodila med najbolj blagoslovljene. Toda, ko so judje sčasoma in čedalje bolj in bolj opuščali vero v svojega starega in edino pravega Boga, ter pozabljali Nanj, je tudi Bog odtegnil Svoj blagoslov s teh tal, poslal velika neurja, ki so s teh

gorskih predelov sprala rodovitno prst, tisto, kar je po neurjih še ostalo, pa so opustošile pogoste in dolgotrajne vojne. In tako je ta nekoč nadvse blagoslovljena pokrajina postala prava puščava in takšna bo tudi ostala, dokler se ljudje ne bodo spet spreobrnili k Bogu.
14 Pogani naj ne bi mogli pričakovati nič dobrega, kajti njihovi bogovi, ki so zgolj izmišljija ljudi in v resnici ne obstajajo, jim ne morejo pomagati, enega, edino resničnega in vsemogočnega judovskega Boga pa ne morejo poznati, zato Vanj ne morejo verovati in ne izpolnjevati Njegovih nadvse modrih zapovedi, ter Ga kakor dobri otroci očeta s polnim zaupanjem prositi za pomoč in milost. Ker to pri poganih ni mogoče, si lahko sami mislijo, da ne morejo pričakovati kakšnega posebnega blagoslova.«

123. Gostilničarjeva vera in zaupanje

1 (**Gostilničar**): »Ko nam je to starec razkril, sem ga nekoč vprašal: 'Prijatelj, mi, Grki, ki nas judje imate za brezbožne pogane, ne damo veliko na svoje bogove in smo se že v Tiru dali vpeljati v Božji judovski nauk in tudi po možnosti izpolnjujemo Mojzesove zapovedi, z izjemo nekoliko nadležnega obrezovanja, v katerem res ne vidimo veliko dobrega za ljudi.'
2 Starec je nato odgovoril, da je obrezovanje za rojene jude nekaj vredno le, če natančno izpolnjujejo Božje zapovedi. Za pogane pa je pred Bogom dovolj, če opustijo svoje poganstvo, brez sence dvoma verujejo v edino pravega Boga, izpolnjujejo Njegovih deset zapovedi, Ga nadvse ljubijo in tudi soljudi kakor same sebe; Bog od poganov ne zahteva drugih žrtev kot le pravo ljubezen v srcu.
3 Ko smo jaz in še nekateri moji sosedje slišali ta starčev resnično zelo moder nauk, smo sklenili, da postanemo popolni judje v veri in dejanjih, toda na zunaj še zmeraj Grki, da ne bi postali podložniki skrajno sebičnih, oblastiželjnih in trdosrčnih visokih duhovnikov, ki si nadvse domišljajo, da so to, za kar se razglašajo judom. Toda če jih človek opazuje pod pravo lučjo, se še več kot jasno pokaže, da so prav oni tisti, ki Božje zapovedi pošteno teptajo s svojim početjem.
4 In tako nam, Grkom, ti, kot sam moder jud, gotovo ne boš zameril, da smo takšni, kakršne sem ti nas zdaj predstavil. Nas, zdaj sicer revnih Grkov, se vam res ni treba bati, kajti tudi mi smo judje.«
5 **Jaz** sem rekel: »Da ste po veri in dejanju judje, sem že vedel, zato sem tudi prišel k vam, da bi vam prinesel pravo tolažbo in še okrepil vašo vero.
6 Ker pa že kar nekaj časa verujete v enega, edino pravega judovskega Boga, Ga hvalite, slavite in častite in tudi živite in ravnate v skladu z Njegovimi zapovedmi, vas je moral Bog v vašem gospodarjenju že pogosto prav vidno blagosloviti in tako nagraditi za vašo vero?«
7 **Gostilničar** je rekel: »Poslušaj, dragi in moder prijatelj, kakšnega že na daleč vidnega blagoslova kljub naši najtrdnejši veri še ni bilo, vendar zaradi tega naša vera Vanj ni nič manjša. Povsem brez blagoslova pa le nismo bili. Zmeraj smo imeli vse, kar smo potrebovali, čeprav na kratko odmerjeno, nikoli nam tudi ni bilo treba trpeti kakšne posebne lakote in žeje, ne hoditi brez oblačil ali biti brez bivališča.
8 Naše maloštevilne črede so bile zdrave in so nas dovolj oskrbele z mlekom in sirom in naši mali vrtovi, ki jih seveda prav pridno obdelujemo, so za naše

skromne potrebe obrodili več kot dovolj Božjega blagoslova in tudi slaba letina nas še nikoli ni doletela.
9 Da so nas tu in tam oplazili kakšni kratkotrajni viharji si lahko že mislite. Toda ob tem nismo godrnjali, temveč smo si mislili: Bog je spet malo preskusil našo vero, ljubezen, zvestobo in naše potrpljenje - škodo, nastalo z viharjem, nam bo že nadomestil s kakšnim drugim blagoslovom in to se je zmeraj tudi zgodilo; naši vrtovi so nato znova zacveteli, nekoliko tudi zaradi naše pridnosti, in znova obrodili, kar smo potrebovali.
10 Moram še dodati, da to območje skrajno redko doleti kakšno posebno hudo neurje. Četudi tu in tam izbruhne, prizadene višje lege, v našem kraju ga čutimo veliko manj, saj prav ta kraj, kot vidite, leži v globeli naše planote.
11 In tako smo tudi zmeraj zadovoljni z blagoslovom našega dragega Gospoda in Boga, takšno zadovoljstvo pa je že tudi pravi Božji blagoslov. Kaj bi nam koristilo, če bi imeli vse kot kakšen kralj, Bog pa bi nas kaznoval z razjedajočim nezadovoljstvom, ki bi še prekmalu pripeljalo k različnim velikim pregreham! Ali bi to pomnožilo našo srečo?
12 In tako glej, dragi prijatelj, četudi je pri nas videti na zunaj vse revno in zapuščeno in bi lahko kdo mislil, da nas je Bog prikrajšal za Svoje blagoslove, pa to ne drži. Pri nas notranje in zunanje redke blagoslove cenimo veliko več, kot če bi bila vsa ta naša pokrajina pravi raj in bi nam pečene prepelice same od sebe letele v usta.
13 Prijatelj, komur Bog podeli zlato zadovoljstvo in pravo potrpljenje, mu je dal več, kakor če bi mu zaradi njegove vere, zvestobe in kreposti podaril kraljestvo z neizmernimi zakladi!
14 Če ti, dragi in gotovo tudi zelo moder prijatelj, vse to prav življenjsko pogledaš, boš tudi videl, da nismo brez Božjega blagoslova. Imam prav ali ne?«

124. Gospod sprašuje po Mesiji

1 Gostilničarju sem segel v roko in mu rekel (**Jaz**): »Prijatelj, na takšno vero in takšno naravnanost nisem naletel v vsem Izraelu, zato se bo tudi zgodilo, da bo luč vzeta judom in dana poganom.
2 Ti in tvoji sosedje ste že dobrodošli na pravi poti, zato sem tudi prišel k vam, da bi pri vas in v vas pomnožil Božje blagoslove, ter vam pokazal, da sta bili vaša vera in zvestoba pred Bogom dobri, pravi in pravični. Toda za zdaj pustimo to, ker bomo o tem danes in jutri govorili še več.
3 Dragi prijatelj, ali nisi še nič slišal o tem, da judje pričakujejo obljubljenega Mesijo in kdaj naj bi ta prišel?«
4 **Gostilničar** je odgovoril: »O tem mi je iz prerokov veliko prebiral starec v Betsaidi in mi to za silo tudi razložil. Toda menim, da bo obljubljeni Mesija, ki bo kar Gospod Bog sam, težko prišel k judom, kakršni so zdaj še zlasti v Jeruzalemu in v številnih drugih krajih. Njihovo srce ni več navezano na Boga, temveč samo še na zaklade in dobrine tega sveta. In četudi bi prišel, Ga ne bi prepoznali, saj gotovo ne bo prišel v posvetnem blišču, temveč ponižen, ljubezniv in potrpežljiv, tako, kakor hoče, da bi bili vsi ljudje na tem svetu - ponižni, ljubeznivi in potrpežljivi. Takšnega Mesijo pa nadvse ošabni judje, še zlasti visoki duhovniki, ki se šibijo pod zlatom in dragimi kamni, prav gotovo ne bi sprejeli.

5 Mi pravega Mesijo že nosimo v srcih, tisti, pri katerih ni tam, pa bodo Nanj zagotovo zaman čakali v oblačilih, prešitih z zlatom.«
6 **Jaz** sem rekel: »Spet si pravilno in resnično presodil, res je tako; toda poglej, tam že prihajajo tvoji trije sinovi težko otovorjeni z ribami. Naj jim gre naproti nekaj sosedov, da jim nekoliko olajšajo breme.«
7 To je slišalo tudi nekaj navzočih sosedov in pohitelo prihajajočim naproti in v največje veselje vsega mesta so ti prispeli že v nekaj trenutkih. Navzoči se niso mogli načuditi količini rib in začeli so se zanje zahvaljevati Gospodu Bogu in Ga slaviti.
8 **Gostilničar** je rekel: »Glejte, kako očitno nas je zdaj blagoslovil Gospod, zato samo Njemu vsa čast!«
9 Po tem ganljivem prizoru so nemudoma poskrbeli za ribe.
10 V vsem kraju je samo gostilničar imel vodnjak z izvirsko vodo in še majhen, nekoč iz kamna trudoma izklesan ribnik, ki se je napajal iz vodnjaka in so iz njega pile maloštevilne črede tistega kraja.
11 Ko so ribiči kdaj pa kdaj iz Galilejskega jezera prinesli domov še žive ribe, so jih dali v ta ribnik. Kadar se to, zlasti poleti, ni zgodilo, so ribe takoj pripravili, očistili, jih dobro posolili in obesili nad zmerno zakurjeno ognjišče in jih tam sušili vso noč. Prednost tega kraja je bila, da je bil v bližini dokaj dobro ohranjen gozd iz nizkih cipres in mirte, ki je kraju zagotavljal potreben les za kurjavo in tako so lahko prebivalci kakovostno posušili ribe in drugo meso in ga tako ohranili dlje časa.
12 Toda tokrat tega ni bilo treba početi, saj kljub celodnevnemu potovanju nobena riba ni bila mrtva, čeprav rib domov niso prinesli v vedrih, temveč so jih morali prinesti v vrečah.
13 Nad tem so bili vsi nadvse presenečeni. Ribe so odnesli v majhen ribnik, v katerem so začele takoj živahno plavati sem in tja. Manjši del rib je gostilničar obdržal v hiši, da bi za nas pripravil večerjo.
14 Ker pa je zvečer postalo že precej mrzlo, smo odšli v gostilničarjevo hišo, ki je imela dovolj prostorno sobo za vse nas.

125. Gospod pričuje o Sebi

1 Ko smo v hiši in sicer v njeni največji sobi, sedli za udobno mizo namensko izdelano iz kamna in so k nam prisedli še gostilničar in nekaj njegovih sosedov, Mi je **gostilničar** rekel: »Poslušaj, nadvse čudežno vsevedni prijatelj, tvoja modrost ni nekaj običajnega, kajti zdi se, da ti ni nič neznano.
2 Si jud iz Galileje in ker, kakor sem ti že prej povedal, v Pismu in judovskem nauku nismo nevedni, je tam nekje tudi rečeno, da iz Galileje ne bo vstal noben prerok, ti pa si kljub temu prerok. Kajti če to ne bi bil, kako bi lahko vedel, da so moji trije najstarejši sinovi odšli na Galilejsko jezero, nadvse bogato z ribami, da bi tam lovili in da se bodo vrnili danes proti večeru s prav bogatim ulovom.
3 In vse se je zgodilo natančno tako, kot si napovedal. Da bi kdo lahko vse tako po resnici napovedal, mora že biti velik videc in prerok - ti pa si Galilejec, iz dežele, iz katere naj ne bi nikoli vstal noben prerok! Kako naj to razumemo?«

4 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj, večino časa sem res živel v Galileji, toda v Galileji nisem rojen, temveč v Betlehemu[1], in sem bil osmi dan po rojstvu po predpisu obrezan v jeruzalemskem templju. Torej bi bil lahko tudi prerok.
5 Toda kljub temu nisem prerok, temveč Tisti, o katerem so preroki napovedali, da bo prišel, da bi vse, ki bodo verovali Vanj, odrešil okov stare prevare, noči greha, sodbe, pekla in njegove večne smrti.
6 Sem torej Gospod in Mojster sam in ne služabnik, zdaj sem na tem svetu, da bi vsem dobronamernim in dobrohotnim ljudem služil s Svojo ljubeznijo, modrostjo in oblastjo in jim dal večno življenje. Kajti resnično vam povem: Vsi, ki bodo verovali Vame, živeli in se ravnali po Mojem nauku, ne bodo videli, čutili in okusili smrti, ampak bodo po odpadu telesa v trenutku preobraženi in pri Meni v raju, njihova blaženost se ne bo nikoli končala.
7 In tako veš, prijatelj, odkrito iz Mojih ust, koga v Moji podobi gostiš v Svoji hiši!
8 Ti, ki so prišli z Menoj, pa so Moji učenci - razen enega, ki svoje oči obrača k svetu, čeprav dobro ve, kdo sem Jaz, kaj učim in sem storil in v to tudi trdno verjame. Kaj praviš zdaj na to?«
9 **Gostilničar** je rekel: »Gospod in Mojster, kaj naj, kaj sploh lahko na to rečem kot ubog, grešen človek? Ti si gospodar vseh stvari in našega življenja, bodi nam, ubogim grešnikom, tudi milosten in usmiljen!
10 Ker si nam, neobrezanim judom, že izkazal to milost, da si nas obiskal v naši samoti, upamo, da boš s Svojo milostjo tudi ostal pri nas in blagoslovil nas in naše otroke.«
11 **Jaz** sem rekel: »Milosti naj vam nikoli ne manjka! Če boste verovali Vame in Me ljubili, bom z vso Svojo milostjo ostal pri vas.
12 In zdaj, prijatelji, o nečem drugem in sicer o vaši, Meni še predobro znani revščini.
13 Nimate ne kruha ne vina, namesto kruha uživate ovčji in kozji sir in posušene ribe.
14 Vašo večinoma puščobno in puščavsko deželico bom spremenil v rodovitno, in v prihodnje boste želi ječmen, rž in najboljšo pšenico, ter si iz vsega tega pripravljali dober kruh. Še prej pa naj se vaša skladišča napolnijo z omenjenimi tremi vrstami žit, vaše shrambe pa z več kot dovolj dobrega kruha.
15 V prihodnje boste lahko na primernih mestih posadili tudi trto, ki vam bo dala dovolj vina.
16 Za zdaj pa prazne posode in mehove napolnite s čisto vodo. Po Moji volji naj se ta spremeni v vino in iz tega boste prav tako spoznali, da sem zaradi vaše vere in vaše resnične ljubezni do Mene s Svojo milostjo, ljubeznijo in blagoslovom pri vas in bom pri vas tudi ostal. Kajti pri vas sem, kot sem že omenil, našel takšno vero kakor nikjer drugje med judi in to, še preden ste vedeli, s kom imate opraviti v Meni. Zdaj pa pojdite in storite, kar sem vam rekel.«

126. Obed z ribami

1 Gostilničar in navzoči sosedje so vstali in storili, kar sem jim svetoval. Ker so sami in tudi vsi njihovi domači takoj poprijeli za delo, ni trajalo dolgo in so

[1] Betlehem je bil v Judeji, danes je mesto na ozemlju palestinske samouprave v Izraelu, op. prev.

vso prazno posodo in vse mehove napolnili s čisto vodo. Ko se je to zgodilo, so nemudoma pokusili vodo in bili nadvse presenečeni, ko so v ustih takoj okusili najboljše vino; in vsi so slavili Božjo moč v Meni.
2 In tako je bilo vse revno mesto kar najbolje oskrbljeno s kruhom, žitom, moko in vinom.
3 Ko so vsi pokusili vino, so odšli v svoja skladišča in shrambe in tam odkrili ustrezno zalogo žit, moke in kruha, gostilničar pa je v svoji shrambi našel še pravo obilje stročnic, ki jih je imel posebno rad.
4 Po slabi uri so se spet vsi vrnili k Meni in se Mi skušali na vrat na nos začeti zahvaljevati za vse.
5 **Jaz** pa sem jim rekel prav prijazno: »Opustite vse te zahvale z usti, ki Mi niso prijetne. Vaša hvaležnost v srcu Mi je veliko ljubša od Visoke Salomonove pesmi, ki bi jo pel ves Izrael, vendar z nemim srcem. Pojdite zdaj in prinesite na mizo dovolj kruha in vina in okrepčali se bomo.«
6 Gostilničar je odšel s svojimi tremi, nam že znanimi sinovi in takoj so prinesli dovolj kruha in vina. Vsi smo jedli in pili in okrepili svoje ude, utrujene od dokaj dolge poti. Tudi trije sinovi, ki jih je pot zelo izmučila in so bili tudi lačni in žejni, so kar pošteno segli po kruhu, ki jim je nadvse teknil in prav tako so si radi privoščili vino.
7 Ko smo se okrepčali, je prišla še gostilničarjeva žena in njegove hčere in žena je povedala, da je že po grško pripravila ustrezno količino rib in vprašala, ali jih sme prinesti na mizo.
8 **Jaz** sem rekel: »Ne bodi v zadregi pred nami, judi! Grško in rimsko hrano smo zaužili že večkrat in nas ni onesnažila, kajti to, kar po potrebi in s pravim namenom pride v človekova usta in želodec in je že od nekdaj priznana in nadvse čisto pripravljena hrana, človeka ne onesnaži, kar pa pride iz srca v usta kot žalitev, kleveta, obrekovanje, različne laži, prostaško govorjenje in zmerjanje, onesnaži vsega človeka. Zato žena, kar brez zadrege prinesi na mizo svoje po grško pripravljene ribe in lotili se jih bomo.«
9 Gostilničarka se je takoj podala v kuhinjo in prinesla na mizo več posod polnih rib, drugi otroci pa so prinesli potrebni pribor, seveda povsem preprostega, kakor so ga imeli vsi revni prebivalci tistega malega kraja.
10 Takoj sem vzel ribo, jo dal na lončen krožnik pred seboj, razkosal in zaužil. Enako so storili tudi Moji stari učenci.
11 Toda znani Judogrki iz Jeruzalema in učenci Janeza Krstnika, ki so bili z Menoj, se kljub temu niso upali zaužiti rib, pripravljenih po grško in gostilničar Me je vprašal, ali so dosledni privrženci Mojzesa. Morali pa bi tudi dobro vedeti, kdo sem Jaz.
12 **Jaz** sem rekel: »To dobro vedo in tudi tako strogi privrženci Mojzesa niso. Toda v njih še zmeraj tiči marsikatera stara zarjavela navada in tako rib, pripravljenih po grško, ne jedo. Toda naj postanejo kar pošteno lačni, potem pa bodo z veliko slastjo zaužili tudi takšne ribe.
13 Zdaj sem pravi ženin in ti so Moje neveste in Moji svatje. Dokler sem pri njih, se še niso postili niti trpeli lakote in žeje. Ko pa jim bom kot ženin odvzet, se bodo morali prav pogosto postiti in trpeti lakoto in žejo. In ko bodo potem prišli k vam, jim bodo vaše ribe zelo teknile.«

127. Gospodova duhovna vsenavzočnost in vodstvo Njegove milosti

1 Ko so to Janezovi učenci in Jeruzalemčani slišali, so se vendarle lotili rib, jih začeli uživati in ugotovili, da so prav dobre. In ko so ribe kmalu pojedli, so se Mi zahvalili za Moje besede in tudi priznali, da v njih kljub čezmerni luči, ki so jo že prejeli od Mene, še zmeraj tiči še marsikatera staro farizejska umazanija, ki se je še niso uspeli znebiti.
2 **Jaz** sem rekel: »Vse stare umazanije v sebi se boste že znebili, ko kmalu telesno ne bom več med vami. Na Mojo osebo ste se že preveč navadili in Me poznate, zato za vas nisem nič posebnega več; ko pa med vami ne bom več kot oseba, ki jo lahko vidite in zaznavate, boste zelo žalostni, šele tedaj boste začeli doumevati, kdo sem bil, sem in na vekomaj bom.
3 Še naprej bom kot oseba pri vas, vendar samo duhovno, ne bom več viden vašim mesenim očem, temveč le vašemu srcu in sicer po vaši pravi in pristni ljubezni do Mene.«
4 Učenci so se globoko zamislili nad temi besedami, toda nihče od njih se Me ni upal vprašati nič več.
5 **Gostilničar**, zdaj že navdušen nad dobrim vinom, Mi je rekel: »O Gospod in Mojster, dobro vem, da s to Svojo nadvse sveto osebo ne boš pri nas do konca našega tuzemskega časa, tako kakor tudi zdaj nisi s Svojo osebo najbolj obilno napolnil naših skladišč z žitom, naših shramb s kruhom, moko in drugimi sadeži in tudi vode nisi z njo spremenil v vino, temveč si to storil z močjo Svoje božanske volje! In v svoji še močni grešnosti se ne čutimo niti malo vredne, da bi bila Tvoja oseba zmeraj med nami. Le s Svojo milostjo, s Svojo ljubeznijo in Svojim blagoslovom nas ne zapusti, o Gospod in Mojster!
6 Bili smo pogani in začeli smo Te, enega in edino pravega Boga, iskati v judovskih knjigah in zapisih in kmalu smo ugotovili, da je samo judovski Bog lahko edini živ in resničen.
7 Začeli smo zaupati Vanj, izpolnjevati Njegove zapovedi tako dobro, kot smo jih le lahko in glej, kmalu smo ugotovili, da je judovski Bog začel z nami celo zaznavno navezovati stik. Prebudil je v nas misel, naj opustimo svoj posel z ribami in se preselimo v to samoto.
8 Tukaj prav gotovo nismo našli posvetnega bogastva in nobenega pisanega ljudskega vrveža kakor v mestih, kjer najdemo le trgovanje in barantanje, prevaro, laž in hinavščino, lakomnost, kjer se ljudje dan in noč vsevprek ženejo, obregajo drug ob drugega, si lažejo in se preganjajo, vse to pa odvrača ljudi od Boga, edinega Gospoda. Mi pa smo vendarle našli tisto, kar smo potrebovali za svoje skromno življenje - predvsem notranji mir in tudi dobro priložnost, da smo čedalje bolj spoznavali enega, edino resničnega judovskega Boga, da smo Njegove zapovedi čedalje bolj vestno izpolnjevali in svoje otroke vzgajali po Njegovem, nam razodetem redu.
9 Ker smo tako ravnali, nas je zdaj obiskal Bog tudi osebno v Tebi, o Gospod in Mojster in nas poplačal za naše boljše prizadevanje in nas več kot nazorno prepričal, da si nismo prizadevali zaman.
10 Ker si nam bil Ti, o Gospod in Mojster, že tako zelo milosten, da si pomiril naše čedalje večje hrepenenje po Tebi in si osebno prišel k nam v času, ko tega nismo mogli pričakovati, zdaj vsi po Tvoji sveti Besedi trdno upamo in zaupamo, da nas s Svojo milostjo, ljubeznijo in Svojim blagoslovom tudi nikoli

ne boš zapustil, saj bomo Tvojo, nam dobro znano voljo, odslej zagotovo še veliko dosledneje uresničevali, kakor smo jo doslej.
11 Seveda bomo žalovali, ko nas boš prav gotovo kmalu zapustil s Svojo sveto osebnostjo, toda še bolj bi žalovali, če bi nas zapustil tudi s Svojo milostjo, česar pa zagotovo ne boš storil, če bomo s svojim delovanjem, ravnanjem in po svoji ljubezni do Tebe in soljudi neomajno ostajali pri Tebi.
12 Naj pa, o Gospod, nad nas ne pridejo prevelike skušnjave, da bi ta ali oni popustil v veri Vate in ljubezni do Tebe. Tvoja sveta volja naj ostaja pri nas in deluje v nas ves čas do konca naših dni in nato na vekomaj v onstranstvu.«
13 **Jaz** sem rekel: »O, kdor bo tako kakor ti zdaj molil k Meni in to ne samo z ustnicami, temveč tudi v srcu, bom njegovo molitev zmeraj tudi v celoti uslišal. - Toda zdaj spet o nečem drugem!«

128. O razširjanju Gospodovega nauka in blagoslavljanju

1 (**Gospod**): »Poslušajte gostilničar in vi, drugi prebivalci tega kraja, zdaj ste bili sicer temeljito poučeni o Mojem nauku, tako da tudi živo spoznavate, da so vse zapovedi in tudi vsi preroki zaobjeti v tem, da naj človek Boga, ko Ga dobro spozna, nadvse ljubi in tudi svoje bližnje kakor samega sebe. Kdor to počne, že povsem izpolnjuje Mojo, ves čas ljudem razodeto voljo in tako bo tudi Moj duh v njem prebujal njegovo dušo in jo vodil v vso modrost in to boste vsi kmalu izkusili pri sebi.
2 Pri tem pa je pomembno še nekaj in sicer, da naj bi bili tudi vsi drugi ljudje poučeni o tem nauku, da bi lahko v njegovem duhu mislili, hoteli, ravnali in živeli; kajti če človek nekega nauka ne pozna, mu ta tudi ne more postati vodilo njegovega razmišljanja, hotenja, ravnanja in življenja.
3 Nikakor pa ni lahko ljudi, zapredene v raznorazne zmote in tiste, ki znajo iz teh zmot zase pridobiti zemeljske koristi, spreobrniti k naj čistejšemu resničnemu nauku iz nebes, ker ima vsak človek svobodno voljo in lahko ves čas misli, verjame, hoče, ravna in živi kakor hoče, zato se skrajno težko pusti odvrniti od svojih velikih zmot, še zlasti, če mu te, kot že povedano, prinašajo velike zemeljske koristi.
4 Pomislite, koliko ljudi na vsej zemlji v tem trenutku še živi v največjih zmotah in hodi v najgloblji duhovni temi! Ali si ne bi vsak človek, ki sem ga zdaj postavil v najvišjo luč življenjske resnice, želel, da bi se tako hitro, kolikor je le mogoče, tudi vsi ljudje, ki tičijo zdaj še v starih, komaj zamisljivih številnih zmotah, znašli v luči, v kateri ste zdaj vi?
5 V vaših srcih vidim, da si to živo želite. Toda kaj storiti, da bi se ta želja, ki sem jo zdaj ubesedil pred vami in jo sami živo čutite, tudi uresničila? Morda tako, da bi se takoj podali na pot in začeli vsepovsod pridigati Moj nauk in ljudem prinašati Mojo luč iz nebes?
6 Da, dragi prijatelji, vse to bi že bilo prav, če takšnemu početju - zlasti v tem času, v katerem se je ves pekel s svojo močjo in svojim zlim vplivom razširil nad vso zemljo -, ne bi stale na poti prevelike ovire. Prvič, zemlja je prevelika, in posameznik bi potreboval skoraj tisoč let, da bi zmogel prehoditi vso Azijo, Evropo in vsaj del Afrike, če bi hotel na vsako točko in v vsak kraj, kjer živi človek, prinesti Moj nauk in zanj pridobiti ljudi.
7 Mislite si: Da, posamezniku bi bilo to prav gotovo nemogoče, četudi se ne bi bojeval z drugimi ovirami kot le z velikostjo in prostranostjo zemlje. Toda kar

ni mogoče enemu človeku, bi bilo samo ob tej oviri mogoče številnim razsvetljenim ljudem. Odpravili bi se v vse smeri in ne bi potrebovali tisoč let, da bi luč življenja prinesli vsem ljudem.
8 Povem vam, da prav razmišljate, če bi človek moral premagati samo to oviro, ki je sama po sebi naravna in vsekakor ni posledica pekla.
9 Toda kako se spoprijeti z ovirami pekla, kako vse te skoraj neštete svečenike, ki jih njihova ljudstva in kralji kar najbolj in z največjim strahom skoraj več kot po božje častijo in so si s čarodejsko umetelnostjo in lažnimi nauki že zdavnaj pridobili neizmerno posvetno bogastvo in s tem tudi nadvse veliko posvetno moč, spreobrniti k luči večne resnice iz nebes?
10 Glejte, to bi bilo po omenjeni naravni poti za dosego pravega zveličanja ljudi nemogoče celo Meni in prav tako nemogoče vsakomur izmed vas celo ob najboljši in najtrdnejši volji.
11 Če pa bi ukrepal s Svojo vsemogočnostjo, bi to pomenilo, vse te ljudi tako rekoč popolnoma zatreti in jih spremeniti v živali. Kajti živali za svoje usmerjeno naravno življenje ne potrebujejo poduka, ampak ravnajo po nagonu, ki ga v njih, njihovi vrsti in združbi primerno, prebujata in ohranjata Moja modrost in moč. Zato žival ni sposobna pravega življenjskega izpopolnjevanja, ki bi izhajalo iz nje. Le nekatere domače živali lahko ljudje z razumom in trdno voljo potegnejo iz njihovega naravnega stanja, da jim nato lahko služijo na znan, povsem preprost in podrejen način.
12 In, če bi Jaz zdaj vse te ljudi, ki živijo v tisočkrat tisočih zmotah tudi tako obravnaval - kakšna razlika pa bi sploh bila potem med njimi in živalmi?
13 Kako torej ravnati, da bi se vsem ljudem oznanil nauk, ki sem ga zdaj Jaz sam iz Svojih nebes na novo prinesel vam, boljšim ljudem, da bi bil tudi učinek najboljši?
14 Takole: Zmeraj upoštevati čas in biti potrpežljiv, pri tem pa neprenehoma ohranjati trdno voljo, ob vsaki primerni priložnosti pred ljudmi, ne glede na njihovo vero, pripoznati Moje ime in jih seznaniti z Mojo voljo. Kajti kdor bo Mene brez zadrege in strahu pripoznal pred ljudmi z namenom, da jih razsvetli v njihovo večno zveličanje, tega bom tudi Jaz v nebesih pripoznal pred Očetovim prestolom, ki je večna in najčistejša ljubezen v Meni.
15 Glejte, po tej poti, ki iz te širne jutranje dežele pelje v številne zahodne dežele, vse leto potuje veliko ljudi. Pri vas so le redko kdaj kaj vzeli - razen vode -, ko so se od tod odpravili v Afek. Ker pa bo zdaj po Mojem blagoslovu ta vaša deželica obrodila različno sadje in to obilneje, kot ga boste sami potrebovali in bodo tudi vaše črede številčnejše, boste lahko tudi vi marsikaterega popotnika dobro prenočili. In če vas bo kdo potem vprašal, kako se je ta njemu dobro znana puščavska pokrajina spremenila v tako cvetočo in bogato, izkoristite priložnost in še slepemu popotniku razkrijte luč resnice iz nebes in mu omenite Moje ime.
16 In, če bo sprejel vašo luč in začel verovati tako kakor vi, ga blagoslovite v Mojem imenu in kaj kmalu se bo začel zavedati, kaj to pomeni in potem bo v svoji deželi za svojo vero pridobil številne prijatelje, znance in sorodnike in tako dobro pripravil tla tistim oznanjevalcem Mojega nauka, ki jih bom Jaz ob pravem času poslal tja.
17 Če bodo k vam prišli ljudje iz Betsaide in drugih krajev in vas vprašali, kdaj in kako je vaša deželica postala tako cvetoča, ravnajte prav tako; tiste, ki bodo zlahka verovali, blagoslovite v Mojem imenu in naj se blagoslova tudi zavedo.

18 Blagoslovite pa tako, da na tiste, ki so postali verni, položite roke in jim s trdnim zaupanjem Vame in z živo vero rečete: 'Bog naš Gospod, ki je k nam prišel v Jezusu, Sinu človekovemu in z močjo Svoje besede in volje pričeval, da je On obljubljeni Mesija, naj bo z vami in po Njem naj bo mir ljudem, ki verujejo Vanj, izpolnjujejo Njegove zapovedi in si prizadevajo za dobro!'
19 Ko boste tako govorili nad spreobrnjenci, bodo ti kmalu začeli čutiti Moj blagoslov in bodo zagotovo postali vaši pravi prijatelji - toda tistim, ki bodo verovali le na pol, storite to šele tedaj, ko bodo sčasoma začeli povsem verovati; kajti polovična vera ni dovolj za sprejem Mojega blagoslova.
20 Zdaj pa spet o nečem drugem!«

129. Gospod razloži vesolje, da bi preprečil praznoverje

1 (**Gospod**): »Glejte, majhna zmota tudi glede tega sveta, torej te zemlje in glede različnih nebesnih teles, za seboj neizogibno še prehitro potegne množico drugih zmot in nepravilnosti.
2 Če nočete tudi sami spet zapasti starim zmotam in različnemu mračnemu praznoverju razlagalcev znamenj na tej zemlji in tistim lažnim vidcem, ki človeško usodo razbirajo iz zvezd, morate tudi v resnici vedeti, kako je zgrajena zemlja, kako velika je in kako na njej nastajata dan in noč.
3 Poleg tega morate vedeti, kaj so Luna, Sonce in neštete druge zvezde. Kajti vaša predstava o Zemlji, o tem, kako nastaneta dan in noč, o Luni, Soncu, planetih, zvezdah stalnicah in njihovemu gibanju, o mrkih, kometih in drugih pojavih na nebu, v zraku in tudi v vodi je bila doslej že v temelju zgrešena in na njej ni niti črke resničnega.
4 Zdaj vam bom pojasnil tudi te naravne stvari. Toda brez nekaterih nazornih pripomočkov to ne bi bilo mogoče, zato vam jih bom zdaj priskrbel iz Svoje vsemogočne moči in vam nato pokazal obliko Zemlje, njeno gibanje, prav tako Luno, Sonce, planete, zvezde stalnice in vse druge pojave na nebu, v zraku in v vodi, na in v zemlji. Bodite vsi zelo pozorni na tisto, kar boste videli in kar vam bom povedal.«
5 Nato sem tako kot že pogosto na drugih krajih priklical pred nas naravni globus Zemlje v takšni velikosti, da je bilo na njegovem površju, seveda v najmanjšem merilu, videti vse, kar je na Zemlji veliko večje in jim nato na kratko in kar se da zlahka razumljivo vse pojasnil.
6 Kakor sem storil z Zemljo, sem storil tudi z drugimi nebesnimi telesi, pokazal bistvo zvezd stalnic, osrednjih sonc, poleg tega tudi bistvo lupinastih obel, kometov in vseh drugih, prej omenjenih pojavov.
7 Razlaga je trajala kar nekaj ur čez polnoč in ker sem, kolikor je bilo nujno, omogočil, da je njihov duh prešel v njihovo dušo, so vsi razlago dobro razumeli in se niso mogli dovolj načuditi Moji neskončni modrosti in oblasti.
8 In, ko se je gostilničar nekaj časa nadvse čudil, je rekel: »Da, veliki Gospod in Mojster v Svojem večnem Božjem duhu, vse to lahko pozna samo Tisti, ki je večni upravitelj vsega tega in bo kot takšen na vekomaj tudi ostal in nam, slabotnim otrokom te zemlje, to tudi pokaže in razloži. Vse, kar bi mi Tebi lahko dali v zahvalo za to Tvojo, nam čudežno izkazano milost, bi bilo še manj kot nič!
9 Če zdaj primerjam svoje prejšnje razumevanje Zemlje in vseh teh zvezd na nebu s tem, kar sem slišal zdaj, se lahko pravzaprav samo zelo čudim, kako

je bilo ljudem sploh mogoče o vsem tem pridobiti tako v temelju zgrešene pojme. Mojzes in tudi drugi veliki modreci Izraelcev, ki so se poimenovali Božje ljudstvo, bi morali ob številnih drugih modrostih, o katerih jih je Bog zmeraj dobro poučil, imeti tudi o tem, kar si nam Ti, o Gospod in Mojster, zdaj pokazal in razložil, boljše in pravilnejše pojme in znanje, kljub temu pa so prav Izraelci skoraj bolj nevedni od Rimljanov in Grkov, ki so na tem področju svoje znanje prevzeli od starih Egipčanov. Ti so o tem vedeli marsikaj, čeprav so tudi oni imeli Sonce za planet, ki se vrti okoli Zemlje.«

130. O egipčanski astrologiji in drugih zmotah

1 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj, stari Egipčani so vedeli večino tega in tako so to poznali tudi Mojzes in številni drugi modreci. Mojzes je o tem napisal debelo knjigo, ki se je ohranila do časa kraljev. Toda duhovništvu, ki se je gnalo za posvetnimi dobrinami, takšno znanje ni prinašalo zaslužka, zato je posegalo po egipčanski astrologiji in na njeni podlagi prerokovalo slepim ljudem dobro in slabo in se pustilo kar se da drago plačevati.
2 Za to, da se je tisto, kar so ljudem napovedali iz zvezd, večinoma tudi uresničilo, so s svojim skrivnim početjem že znali poskrbeti. Tisti, ki so mu napovedali kaj dobrega, je že sam rad plačal več, kot so zahtevali od njega, tisti, ki so mu napovedali slabo, pa se je moral obrniti na duhovnike, da bi pri Bogu izprosili zanj kaj boljšega. Za to jim je moral prinesti tudi zahtevani žrtveni dar in tako duhovniki nikoli niso bili na škodi, naj so napovedali dobro ali slabo; slabo so napovedali pogosteje kakor dobro, ker jim je navrglo več zaslužka kakor dobro.
3 Iz tega lahko zdaj zlahka razberete, iz kakšnih pobud so sčasoma prav duhovniki predvsem resnice o naravi spreminjali v ponaredke in laži. Kajti mislili so si, da ni preveč pomembno, ali človek o zvezdah verjame to ali ono, kajti tja tako in tako nihče ne more priti in se sam prepričati, kako je s tem.
4 Če človek verjame samo v enega Boga in izpolnjuje Njegove zapovedi, naj bi storil že dovolj; kar pa zadeva obliko Zemlje in zvezde na nebu, pa naj bi bilo zanj bolje, da o tem niti nima pravega znanja.
5 V svoji posvetni slepoti pa niso pomislili na to, da majhna napaka človeka še prehitro in prelahko pripelje do večje, iz te pa tudi do velikega kupa različnih zmot in nepravilnosti.
6 In, da je zdaj pri vseh ljudstvih res tako, vas prepričajo tudi zanesljivi podatki, ki ste jih z vseh strani prejeli o slepem stanju ljudi.
7 Ko bodo ljudje nekoč imeli pravo znanje o vseh vidnih stvareh tega sveta, jim duhovniki, ki hlepijo po zlatu in dragocenostih, ne bodo več mogli prikazovati svojih starih neumnosti kot verodostojne resnice in konec bo s staro in zlo duhovniško nočjo.«
8 **Gostilničar** je rekel: »O Gospod in Mojster, to zdaj prav jasno vidim, toda prav tako jasno vidim tudi veliko težavo, ki bo nastala sama od sebe, ko bomo hoteli tega ali onega človeka, ki tiči v omenjenih starih zmotah, v skladu z resnico poučiti o teh naravnih stvareh. Kajti prvič, brez ustreznih pripomočkov, ki si nam jih Ti zlahka priskrbel iz Svoje Božje moči, mu jih bomo zelo težko in nepopolno ponazorili in drugič, vsak laik nas bo vprašal, od kod nam takšno znanje.

9 Ob tem se bomo seveda sklicevali Nate. Toda moralo se bo zgoditi še marsikaj, preden bo ta tudi dojel, kdo si Ti.
10 Sčasoma bo mogoče v Tvojem najsvetejšem imenu vpeljati velike stvari, toda na hitro se ne bo dalo narediti kaj posebno velikega.
11 Storili bomo kar se da in ljudi kar najbolj natančno seznanili z vsem, kar se je tukaj zgodilo, kar smo videli in slišali in že vnaprej smo prepričani, da naš trud ne bo zaman; toda gotovo bo vmes tudi veliko takšnih, ki nam ne bodo verjeli.
12 Vse to naj nas niti malo ne ovira, da Te ne bi vsem ljudem, ne glede na to od kod bodo prišli k nam, razglašali kot edino pravega Boga, Gospoda in Stvarnika nebes in zemlje.
13 Le še nekaj, Gospod in Mojster! Ali nam iz Svoje moči ne bi priskrbel kakšnih trajnih pripomočkov, s katerimi bi lahko ljudem laže ponazorili, kako je v resnici z vsemi temi velikimi stvarmi sveta, o katerih si nam vse tako nadvse razumljivo razložil?«
14 **Jaz** sem rekel: »O, da, nič lažjega kot to, vendar ne takšne in v takšnem merilu, kakor sem jih sam priskrbel za vaš pouk, temveč seveda veliko manjše iz ilovice, da jih boste lahko shranili; vse drugo pa bosta morala dodati vaš razum in vaša modrost.«

131. Pri poučevanju je nujna previdnost

1 (**Gospod**): »Ves čas pa bodite pozorni, da k vam ne bodo prišli sovražniki resnice kot divji volkovi, preoblečeni v ovčje kože in si z različnimi izgovori izposodili te pripomočke, nato pa vam jih ne bodo vrnili, da se vaš vpliv na ljudi ne bi preveč razširil in duhovniki potem ne bi mogli več vedeževati.
2 Ko boste učili, da naj bi bil Jaz pravi Mesija, pa to zlasti judom v Jeruzalemu in tudi vašim duhovnikom ne bo dosti mar, saj bodo rekli: 'Pogani lahko verujejo v kar hočejo, v Jeruzalemu pa bomo ostali takšni, kakršni smo, ne bomo si pustili pridigati poganom'
3 Vaši poganski svečeniki pa bodo rekli: 'Ti, ki živo verujejo v enega ali drugega boga so kar uporabni za nas, siti smo trum posvetnih modrecev, ki ne verujejo v nič, zato moramo biti veseli, da sploh še kdo veruje v neko božanstvo; lahko da nam bodo še veliko bolj koristili kakor vsi visokoleteči posvetni modreci, ki nam nočejo več prinašati žrtvenih darov'
4 Toda, ko boste začeli ljudem zelo razumljivo razlagati o pravi obliki Zemlje in drugih pojavih v njeni bližini, na Zemlji in tudi daleč zunaj nje - o Luni, Soncu, planetih in drugih zvezdah in bodo za to izvedeli različni duhovniki, ki zdaj živijo večinoma od prerokovanj, pa boste imeli težave z njimi.
5 Zato bodite previdni in o takšnih stvareh poučujte samo ljudi, ki že od prej nadvse trdno verujejo Vame in Me ljubijo. Povejte jim to, kar sem vam povedal zdaj. Tisti, ki bodo to upoštevali, bodo hodili po udobnih poteh.
6 Povem vam: Preden bodo to, kar sem vam zdaj razodel o naravnih stvareh tega sveta, spoznale široke ljudske množice, bo minilo več kot tisoč zemeljskih let.
7 Človekovo večno življenje sicer ni odvisno od vsega tega, kajti to bo človeku dodeljeno po njegovi veri v enega, edino pravega Boga in zaradi doslednega izpolnjevanja Njegove volje - toda ljudem zelo koristi in tudi duši in duhu, če

je človek ob tem očiščen starega praznoverja in tako Boga lahko čedalje jasneje spoznava, ter Ga tudi zagotovo čedalje bolj ljubi.«
8 Po tem Mojem govoru, so **vsi** rekli: »Lahko si še tako dobro in po svoje povsem pravilno predstavljamo neko zadevo - samo Ti, o Gospod in Mojster imaš nazadnje prav v vsem! Že kar najbolje spoznavamo, da razširjanje tega nauka o stvareh v naravi ne bo lahko, ker preveč posega v zemeljske koristi duhovnikov, zato se tudi ne bomo prenaglili in ga skušali vsiliti kar vsakemu človeku. Kljub temu pa Te prosimo, da nas za ta namen oskrbiš z nujnimi pripomočki, da bomo lahko ob pravi priložnosti tudi v teh stvareh kar najbolj poveličevali Tvoje ime.«
9 Nato sem rekel gostilničarju (**Jaz**): »Glej, v tej hiši imaš zelo malo primernih prostorov, v katere bi lahko spravili takšne pripomočke. Glede na vašo prošnjo Mi ne preostane drugega, kot da tvoji hiši zagotovim takšno prostornost, da bo mogoče v njej ustrezno in smotrno shraniti omenjene učne pripomočke, da jih boste lahko ob pravem času uporabili v Mojem imenu.
10 To sem že naredil. Pojdimo torej v majhno sobo zraven, iz nje pa bomo skozi odprta vrata prišli v novo sobo, v kateri bo že vse, kar boste potrebovali za ustrezno poučevanje.«
11 Nato so vstali stari in mladi - razen nekaj Mojih starejših učencev, ki so že dremali -, in odšli z Menoj, da bi občudovali nov čudež.
12 Ko smo prišli v nekakšno astronomsko in geološko sobo, ki je bila štirikrat večja od naše jedilnice, so bili prebivalci tistega kraja povsem iz sebe. Jaz pa sem gostilničarju razkazal in pojasnil pripomočke; gostilničar je vse takoj razumel in menil, da je vse skrajno smotrno.
13 Ob številnih hvalnicah Moje moči, ljubezni in modrosti smo se spet vrnili v našo sobo in gostilničar Me je vprašal, ali naj Mi za nekaj ur, kar je še ostalo noči, pripravi udobno ležišče.
14 **Jaz** sem rekel: »Kar tukaj ob mizi bom ostal, tako kakor že Moji učenci počivajo ob mizi. Začelo se je že daniti in dolgega nočnega počitka ne bomo potrebovali.«
15 S tem se je gostilničar sprijaznil in še sam sedel za mizo, njegovi sosedje pa so se podali v svoja stanovanja in skušali zaspati, toda ker so bile njihove duše preveč vznemirjene, je bilo s spanjem bolj slabo.

132. Blagoslovljena pokrajina

1 Zjutraj, več kot uro pred sončnim vzhodom, so že nekateri prišli pred vrata našega gostilničarja, ki tudi ni mogel zaspati, čeprav je v ta namen spil nekaj požirkov vina. Ko je gostilničar svoje sosede zlahka spoznal po glasovih, je zelo previdno vstal od mize in šel ven, da bi izvedel, kaj je prijatelje tako zgodaj zjutraj prignalo pred vrata njegove hiše.
2 Ko je stopil ven, je zakrilil z rokami nad glavo in rekel (**gostilničar**): »Poslušajte, kje pa smo zdaj? Moja hiša je še zmeraj stara, toda pokrajina je neznana! Nikjer ni golega kamenja več, vse je zeleno in cveti! In tam zgoraj, na kamnitem griču, na katerem nikoli ni bilo videti niti najbolj bornega osata, je zdaj sadovnjak, poln najbolj bohotnega sadnega drevja, ki je v tem poznem jesenskem času še polno zrelih sadežev. Zdaj bi se prav rad odpravil tja gor, da bi se o tem povsem prepričal, kajti vse to je Gospodov sveti čudež, vendar ga bomo začeli uživati šele tedaj, ko bo On z nami in bo to dovolil.«

3 S tem so se strinjali tudi vsi njegovi, skrajno ganjeni sosedje.
4 Šli so okoli hiše, da bi si ogledali vse kote deželice in ko so v različnih smereh odkrili pravi raj, silnih hvalnic Mojega imena ni bilo konca.
5 Nazadnje sem tudi Jaz sam še pred dokončnim sončnim vzhodom prišel ven k njim. Tedaj so vsi pokleknili in se Mi zahvaljevali za takšen blagoslov.
6 Hitro sem jih pomiril in jim svetoval, naj se z Menoj odpravijo na nekdanji kamnit grič in opazujejo sončni vzhod, da bi se tudi v veliki naravi prepričali, da je bila Moja nočna razlaga pravilna.
7 Povzpeli smo se na grič, ki je bil, merjeno od hiše, približno tristo pedi višji kakor kraj, na katerem je stala hiša.
8 S tega povsem golega griča je človek užival obsežen razgled, zlasti proti vzhodu in prav dobro je lahko razpoznal zidove Betsaide. Videla se je tudi okolica Afeka, toda zaradi precejšnje oddaljenosti, nekaj ur hoda, ni bilo mogoče razpoznati veliko.
9 Na tem svojem griču pa si je gostilničar najprej ogledal številna plemenita sadna drevesa.
10 Ko si je ves blažen vse to ogledal in se je sonce že skoraj dvignilo, je tudi on začel pozorno opazovati sončni vzhod in ko se je sonce že začelo dvigati nad nizko ležeče obzorje, je rekel (**gostilničar**): »Zdaj razločno vidim, da veliko Sonce res stoji in da se le Zemlja vrti od zahoda proti vzhodu,in tako svoje dežele in kraje suče pod mirujočim Soncem.«
11 In kar je spoznal gostilničar, so spoznali tudi njegovi sosedje, in vsi so bili nadvse veseli, da so zdaj to v veliki naravi opazili tudi sami.
12 Ko smo tako približno uro dolgo opazovali jutranje prizore, so po vojaški cesti, ki je peljala v Damask in še naprej do Perzije, prišli tudi že jutranji popotniki. To so bili krošnjarji iz okolice Damaska, ki so na hrbtu prenašali raznorazne lesene in lončene kuhinjske pripomočke, namenjene prodaji.
13 Ko so prispeli do našega malega kraja, ki so ga dobro poznali, saj so se na to pot vsako leto podali dva do trikrat in so v znanih desetih, v resnici skoraj šestdesetih krajih, imeli zveste kupce za zelo poceni blago, so se ustavili in drug drugega spraševali, ali naj bi to bil kraj, v katerem so tu in tam kaj malega prodali.
14 Ker so bili v tej pokrajini pred komaj pol leta, ko je bila še gola, niso mogli dojeti, kako so zmogli ti tako revni prebivalci to večinoma golo deželico tako kultivirati v tako kratkem času, saj bi celo najbogatejši ljudje ob največji prizadevnosti to komaj zmogli v desetih letih.
15 Eden od njih, **jud starega kova**, je rekel sopotnikom: »Če je to ista pokrajina, kakršno poznamo, potem se je tu moral zgoditi očiten čudež. Neki prerok je zapisal, da bo ta pokrajina še enkrat ozelenela in sicer, ko bo prišel obljubljeni Mesija. Sliši se, da naj bi v Galileji vstal mož iz Davidovega rodu in da dela čudežne reči.
16 V tem času pa ni mogoče veliko dati na takšne čudeže, saj nas z vseh strani oblegajo trume čudodelnikov. Dokler so v teh deželah in to še veliko dlje od Damaska, živeli samo Judje, tuji čarodeji niso imeli vstopa. Odkar pa vse to pripada Rimljanom, pa čarodeji vdirajo sem z vseh strani, izvajajo svoje čarovnije in - kakor smo se sami prepričali - delajo prav neverjetne stvari.
17 Verjetno so tudi tukaj pred nedavnim hodili takšni čarodeji in tem revnim ljudem izkazali izjemno dobro delo. Tudi v Damasku so pred nekaj leti nekateri

čarodeji nekemu bogatašu kos golega polja v nekaj dneh spremenili v zelen travnik.«
18 **Drugi** so rekli: »Morda se je kaj podobnega zgodilo tudi tu! Ko se bomo spet vrnili, bomo o tem izvedeli kaj več.«
19 Nato so odšli naprej proti Afeku.
20 Jaz pa sem gostilničarju povedal, kaj so se pogovarjali med seboj in dodal: »Ko bodo prišli v bližino Afeka, jim bo tamkajšnja okolica še bolj neznana kakor ta tukaj, kajti okoli Afeka se je to, kar se je zgodilo v vaši deželici, zgodilo v krogu nekajurne hoje. Ko se bodo ti ljudje vrnili, boste zlahka govorili z njimi, saj bodo v omenjenem mestu dobili takšna pojasnila o človeku iz Galileje, da ga ne bodo več zamenjevali s poganskimi čarodeji.«
21 Potem smo na griču pokusili več sadežev, ki so vsem odlično teknili in se nato spet odpravili v prenočišče, kjer nas je že čakal okusno pripravljen zajtrk.

133. Gospod še drugič odpošlje učence

1 Ko smo prišli v prenočišče, so vstali že tudi vsi učenci in Me prosili odpuščanja, ker so jutro prespali.
2 **Jaz** pa sem rekel: »Pomirite se, saj sem sam tako hotel.«
3 Pomirili so se, sedli za mizo in z Menoj vred začeli uživati okusen zajtrk. Tokrat so ribe, pripravljene po grško, ugajale vsem.
4 Po zajtrku sem nagovoril učence (**Jaz**): »Le enkrat, na začetku Svojega poučevanja, sem vas poslal, da bi ljudi v številnih krajih in mestih seznanili z Menoj in Mojim kraljestvom, podelil sem vam tudi moč, da s polaganjem rok v Mojem imenu zdravite bolne, ter izganjate hudiča in zle duhove, ki so obsedli kar veliko ljudi. Odšli ste le za krajši čas, vedeli pa ste, kdaj vas bom spet poklical k Sebi in kam. In glejte, to se je zelo obneslo in to kar za dolgo.
5 Zdaj smo v obsežni pokrajini Hauran, ki sega skoraj od izvira Jordana do njegovega izliva v Mrtvo morje, ter oblikuje to zelo gorato vzhodno obrežje. V tej nekoč nadvse blagoslovljeni pokrajini je teh deset velikih mest, od katerih smo v kratkem času obdelali le nekatera in bili tam tudi kar najbolj uspešni.
6 Toda prehoditi moramo še veliko mest, saj smo od treh velikih mest obiskali tri - Pello, Abilo in Golan - (Afek sodi k mestecem), čaka nas torej še sedem velikih mest, množica manjših in tudi drugi kraji, Moj čas pa se izteka.
7 Približno dobri dve leti in pol sem delal skoraj sam brez miru in počitka, zdaj pa bom tukaj, v tem Meni najljubšem kraju, počival sedem dni.
8 Janez, Jakob starejši in Matej, naš pisar, ostanite pri Meni, vsi drugi pa se razdelite v dve skupini. Ena naj gre v Hippos, mestece, ki ni veliko dlje od Afeka, druga pa naj se poda v Edrei, tudi prej manjše kakor veliko mesto, ki leži od tod med jutrom in poldnevom in ga je mogoče zlahka doseči v nekaj urah.
9 V obeh mestecih boste večinoma srečali le Grke in Rimljane. V vsakem mestecu je več prenočišč. Tam, kjer vas bodo sprejeli, tudi ostanite in kar vam bodo dali na mizo, jejte in pijte.
10 Če boste v Mojem imenu prav ravnali, boste povsod dobro sprejeti. Ko boste vstopili v prenočišče, recite: 'Mir z vami! Prišli smo, da bi vam oznanili veliko nebeško luč življenja enega, edino pravega Boga in kako spoznati Njega samega. Tisti, ki boste verjeli Vanj, naj po nas, Njegovih odposlancih, izkusite Njegovo Božjo moč.'

11 Kjer vas bodo po takšnem nagovoru sprejeli, tam ostanite in oznanite hiši Moje ime in Moj nauk.
12 V obeh mestecih in tudi v številnih majhnih stranskih krajih boste srečali tudi množico bolnih. Te zdravite in v Mojem imenu boste imeli bogato žetev. Ne pustite pa, da bi vam kdo z denarjem plačal za vaš trud. Kajti dokler bom utelešen na tej zemlji, za svoje življenje ne boste potrebovali denarja. Če pa vam bo kdo iz čiste ljubezni kaj podaril, pa lahko tudi vzamete, četudi bi bil to denar, kajti vsepovsod so reveži, ki jim ga lahko daste.
13 Po sedmih dneh pa se bomo spet dobili tukaj in odrinili naprej. Zdaj veste, kaj naj počnete in se torej že lahko odpravite na pot.«

134. Organiziranost Gospodovih učencev

1 Ko so učenci to slišali, Me je **Simon Juda** vprašal: »Gospod in Mojster, če se bomo razdelili v dve skupini, ali naj ima vsaka skupina tudi vodjo?«
2 **Jaz** sem rekel: »Kdaj pa sta najčistejša ljubezen in najpopolnejša in najjasnejša resnica iz nebes potrebovali vodjo?
3 Ljubezen je, prav tako kakor resnica v svoji najvišji čistosti in popolnosti, tudi že najvišje, zato si ni mogoče zamisliti česar koli višjega! ~
4 Če je prav taka ljubezen in resnica iz Mene v vsakem od vas, ki vas zdaj odpošiljam v Svojem imenu, kdo od vas bi hotel biti predstojnik svojemu bratu? Kako si lahko lastiš predstojništvo, če praviš in živo verjameš, da sem samo Jaz Gospod, vsi drugi pa tudi pravijo in verjamejo isto? Kdo od vas hoče biti prvi ob takšni domnevi in takšni veri?
5 Če dober računar reče in dokaže, da tri enake stvari in še druge tri enake stvari pomenijo šest enakih stvari in nato drugi, tretji, četrti in stoti prav tako dober računar reče in dokaže isto, se zastavlja vprašanje, kdo od njih naj bi bil boljši od drugih in katerega naj bi sto povsem enako dobrih računarjev izbralo za svojega nečimrnega predstojnika in zakaj?
6 Glejte, le Jaz sem Gospod! Vsi vi pa ste med seboj enaki bratje, nihče naj ne bo več ali manj, kajti vsako še tako malenkostno dajanje prednosti vzbudi v naravi tistega, ki to prednost dobi, satansko oblastiželjnost in ta prehitro pokvari čisto ljubezen in resnico iz nje polno življenja, kot se je to še preveč razločno pokazalo že takoj na začetku kraljevanja, danes pa se še bolj in razločneje kaže v jeruzalemskem templju.
7 Kdo izmed vas bi želel biti prvi izmed Mojih učencev, ta naj bo zadnji in najmanjši med njimi in vsem sluga in služabnik! Kajti takšna je ureditev v Mojih nebesih med Mojimi angeli!
8 Resnično vam povem: Vsi, ki se bodo na tej zemlji v kakšnem drugem smislu pustili oklicati za predstojnika, bodo onstran v težkem položaju. Kajti najtežja življenjska naloga za prevzetneža - in to navsezadnje postane skoraj vsak predstojnik - je ponižanje njegove človeške narave.
9 Zato ostanite vsi med seboj enaki bratje, nihče med vami naj nima niti najmanjše prednosti pred drugimi; in če se boste med seboj ljubili in bili pozorni drug do drugega kot resnični, povsem enakovredni bratje, bodo ljudje to opazili in spoznali, da ste Moji pravi učenci.
10 Če ste zdaj vse to dojeli tako, kot je treba, se odpravite in storite po Moji volji!«

11 Ko so učenci slišali Moj odgovor, so se Mi zahvalili zanj in se takoj odpravili na pot in v sedmih dneh v omenjenih krajih spreobrnili k Meni številne pogane s svečeniki vred.
12 Le tisti, ki so odšli v Edrei, so imeli nekaj težav z Judom Iškarijotom zaradi njegovega nepoboljšljivega pohlepa po denarju. Ker pa je bil v tej skupini tudi naš Tomaž, so mu kmalu pristrigli peruti in poslanstvo je obrodilo dobre sadove.
13 Kaj pa smo v teh sedmih dneh počeli Jaz in trije učenci, ki so ostali pri Meni, ter prebivalci tega malega kraja?
14 Na splošno sem si - kot je bilo že prej omenjeno - privoščil nekaj počitka za svoje telo, ki je bilo tudi iz mesa in krvi, toda kljub temu teh sedem dni ni minilo nedejavno, kot bi si morda kdo predstavljal.

135. Gostilničarjev ribnik

1 Istega dne, takoj po odhodu učencev, sem s tremi učenci in prebivalci tistega kraja prehodil njihovo deželico, ki so jim jo Rimljani priznali kot nekakšno last in za katero Herodu, ki je bil tudi tukaj zakupni kralj nad Judi, niso morali plačevati davka.
2 Ko smo tako v nekaj urah zlahka in zložno prehodili vso deželico, Mi je **gostilničar** rekel: »Gospod in Mojster, glej, ozemlje, ki se razprostira onstran meja te naše posesti je puščava in dobro vemo, da v razdalji nekaj ur hoda nima lastnika in nikomur ne prinaša niti trohice koristi. Če bi jo sčasoma s svojo pridnostjo kultivirali in uporabljali zunaj svojih meja, ali bi s tem storili kaj narobe?«
3 **Jaz** sem rekel: »Niti najmanj! Kar boste kultivirali s svojo pridnostjo, to lahko tudi uporabljate, zaradi tega vas nihče ne bo klical na odgovornost. Vendar bo to zahtevalo veliko dela in truda in golo kamenje bo le pičlo obrodilo.
4 Tudi glede tega bom za vas storil še nekaj, toda za zdaj bodite zadovoljni le s tem, kar sem blagoslovil za vas.
5 Že kmalu bo k vam prišla množica popotnikov in obogateli boste, potem pa boste lahko to svojo deželico naredili rodovitno še veliko dlje od zdajšnjih meja, in vaši potomci bodo tam našli potrebno hrano; toda za zdaj o tem ne premišljujte preveč.«
6 S tem pojasnilom so se vsi sprijaznili in podali smo se k že znanemu majhnemu ribniku, v katerem je mrgolelo rib in vsi prebivalci so bili tega veseli, čeprav je bil ribnik le gostilničarjeva last. Kljub temu, da so prebivalci tistega kraja živeli kot v nekakšni komuni in kot skupnost, so bili po rimskih zakonih na zemljišču postavljeni mejniki in vsak je imel odmerjen delež.
7 Ribnik in tudi vodnjak sta bila v gostilničarjevi lasti. Določeno je bilo, da vodo uporablja ves kraj, toda ne tudi majhnega ribnika in tako tudi rib v njem ne. Sicer so se v ribniku le redko razveselili rib, toda tokrat jih je bilo v njem veliko.
8 Zato sem ob ribniku rekel (**Jaz**): »Ker je bila, prvič, samo z Mojo močjo in voljo v Galilejskem jezeru ulovljena velika množica plemenitih rib, drugič, sem prinesena v vrečah povsem sveža in zdrava in ker so se, tretjič, začele ribe v ribniku tudi takoj obilno množiti in se bodo tudi ohranile in bo tako ves kraj bogato preskrbljen z njimi, naj bo odslej tudi vsaka hiša, glede na svoje potrebe, upravičena do rib iz tega ribnika. Da pa bi imele ribe, ker se bodo

sčasoma zelo razmnožile, tudi več prostora, naj se ta ribnik tudi pravično in ustrezno poveča!«
9 Komaj sem to izgovoril, se je prejšnji prav majhen ribnik primerno razširil, in vsi prebivalci so Me slavili in hvalili Božjo moč v Meni.
10 Nato smo se vrnili v gostišče, saj je bilo že čez poldan, se pogovorili o številnih stvareh in razmerah v človekovem življenju na tej zemlji in ob tem zaužili še skromno kosilo, po kosilu pa smo se spet podali na prosto in na znanem griču prijetno počivali.
11 Tam smo počivali približno tri ure.
12 Ko je sonce začelo zahajati, je gostilničar zagledal, da se po poti iz Betsaide nekaj ljudi približuje našemu majhnemu kraju. Kar naprej so se ustavljali, opazovali pokrajino in videti je bilo, da se ne znajdejo. Kljub temu so nadaljevali pot do našega kraja, ki so ga prepoznali po dobro znanih ubožnih hiškah. Prišli so pred gostišče in povprašali po gostilničarju.
13 Ko sem to gostilničarju povedal, Me je vprašal, kaj naj naredi, saj ga bodo nadlegovali s tisočerimi vprašanji, on pa ne ve, kaj naj bi jim odgovoril.
14 **Jaz** sem rekel: »Kar pojdi dol k njim in ker so judje, ki jih dobro poznaš, jim že lahko poveš, kakšni časi so zdaj in kaj se v svetu dogaja. Jaz pa bom s temi Svojimi tremi učenci prišel v hišo in govoril s trojico.«

136. Gostilničar pouči goste o preoblikovanju dežele

1 Ko je gostilničar to slišal, je s sosedi odhitel navzdol v svojo hišo in z dobrodošlico sprejel tri prišleke.
2 Ti so mu takoj začeli zastavljati množico vprašanj o vzrokih za tako presenetljivo spremembo kraja, kako je lahko v tako kratkem času dosegel tako cvetoče kultivirano stanje.
3 In **gostilničar** je rekel: »Če bi vam le jaz rekel, da je bil ta kraj po pravem Božjem čudežu spremenjen v takšno kultivirano stanje, bi mi težko verjeli. Toda tu so še sosedje, tam moji otroci in žena, vsi so bili priče tega. Kaj takega se na tej zemlji med ljudmi verjetno ni moglo dostikrat zgoditi, na takšen način pa komajda; toda na tej zemlji tudi še ni bilo takšnega časa, kakršen je zdaj, ko je obljubljeni Mesija resnično prišel k nam, ljudem, kot človek iz krvi in mesa.
4 Velika obljuba je bila sicer dana samo judom, po njih pa tudi vsem ljudem na zemlji in tako tudi nam, poganom, ki že nekaj časa gojimo isto vero kakor vi, judje.
5 Glejte in poslušajte: Mesija, ki se je zdaj na ta svet spustil iz najvišjih nebes, resnični Bog in človek hkrati, je prišel tudi k nam, usmilil se je naše duhovne in ob njej tudi telesne revščine, blagoslovil našo puščavo in jo po Svoji vsemogočni volji spremenil v rodovitno deželico.
6 Poleg tega nas je najbolj bogato oskrbel z vsem, kar človek potrebuje za prehrano in krepitev telesa. Seznanil nas je tudi z bistvom Zemlje, s pojavi v njej, na njenem površju in v obdajajočem zraku, ter z vsem zvezdnim nebom, in to razložil nadvse nazorno in razumu najbolj razumljivo, ter nas tako odrešil vsega starega, mračnjaškega poganskega in judovskega praznoverja.
7 Toda o tem vam zdaj še ne moremo povedati nič natančnejšega več, kajti tudi v vas, judih, je še preveč starega praznoverja, toda ob naslednji priložnosti pa bomo z vami govorili že tudi o tem.

8 Tako sem vam zdaj natančno po resnici razkril, kako je ta naša majhna pokrajina tako nenadoma bogato zacvetela in za to je zdaj pred vami dovolj prič; če jih želite vprašati, vam bodo povedale enako!«
9 Eden od judov, **starešina in pismouk** v Betsaidi, s katerim je naš gostilničar že velikokrat govoril, je rekel: »Saj vam moramo verjeti, da je s kultiviranjem vašega kraja in deželice res tako, kakor si nam pravkar razodel, kajti po naravni poti to ob tako jalovih tleh ne bi bilo mogoče. Od kod bi vzeli rodovitno prst, da bi prekrili to večinoma golo kamnito deželico, ki v celoti - kar zadeva vaš delež - kljub vsemu obsega nad tisoč juter, od kod bi dobili toliko različnih sadnih dreves in jih zasadili tukaj in so zdaj tako velika in polna sadežev, kot da bi bila zasajena že pred tridesetimi leti?
10 Ni dvoma, da je to popoln Božji čudež in tudi verjamemo, da je človek, ki je pri vas naredil takšen nezaslišani čudež zanesljivo ali obljubljeni Mesija sam ali vsaj kakšen velik prerok. Kdaj je bil pri vas, koliko časa je potreboval za to, da je vašo deželico tako blagoslovil in kam je odšel od vas?«
11 **Gostilničar** je rekel: »Prijatelji, sem je s Svojimi učenci prišel včeraj proti večeru. Večino učencev je odposlal že naprej, da bi oznanjali Njegov nauk, sam pa je s tremi učenci še tukaj in bo tukaj ostal približno sedem dni. Tako sem vam zagotovo povedal še več, kot ste mislili, da boste izvedeli.
12 Kmalu bo sem prišel tudi sam, vse drugo se boste lahko pogovorili kar z Njim.«

137. Gostje prepoznajo Gospoda

1 Ko so trije judje to slišali, so bili zelo v zadregi in niso vedeli, kaj naj bi na to rekli ali storili, naj bi ostali ali odšli.
2 Šele čez nekaj trenutkov je **starešina** vprašal gostilničarja, ki jim je prav tedaj stregel s kruhom in vinom: »Kakšen pa je, da ga bomo lahko takoj pozdravili, ko pride?«
3 **Gostilničar** je rekel: »Postrezite si s kruhom in vinom, ko bo prišel sem, ga boste brez težav spoznali. Če smo ga hitro spoznali mi, pogani, Ga boste še laže spoznali vi, ki ste pravi in stari judje.«
4 Nato je trojica začela uživati kruh in vino in ugotovila, da je vse po judovsko čisto in prav odlično in vprašali so gostilničarja, kje je dobil kruh in vino, saj so dobro vedeli, da jim prej še nikoli ni postregel s čim takim.
5 **Gostilničar** je rekel: »Že prej sem vam povedal, da nas je prav Mesija najizdatneje oskrbel z vsem, kar potrebujemo za telo. Tisti, ki lahko doseže, da po Njegovi volji zacveti puščava, zmore tudi nas, kot ubožce, ki že dolgo hrepenimo po Njem, oskrbeti s kruhom in vinom. Zdaj uživate pristni kruh iz nebes in tudi vino, ki ni sad te zemlje.«
6 Ko so trije judje to slišali, je **starešina** rekel: »Tudi Mojzesu je v puščavi Bog dal mano za Izraelce in skala, ob katero je udaril s pastirsko palico, je takoj dala sladko in najčistejšo pitno vodo. Toda takšnega kruha in vina Mojzes ni prejel iz Jehovovih rok in v vseh štiridesetih letih puščava ni ozelenela za Izrael in njegove shujšane črede. Potemtakem je Ta očitno več kakor Mojzes, Aron, Jozue, Elija in vsi drugi preroki.«
7 Ko je to starešina povedal, sem že **Jaz** s tremi učenci vstopil v gostišče in rekel trojici: »Mir z vami! Ne pustite se motiti, jejte, pijte in se okrepite z vinom, saj takšnega kruha in vina ni v vsej Betsaidi in Gadari!«

8 Ko sem to rekel **trojici**, so takoj vstali, se najgloblje priklonili pred Menoj in rekli: »Gospod! Ti si Tisti, ki Mu je mogoče vse in Ti si tudi obljubljeni veliki Mesija, nov veliki kralj judov, ki bo zasnoval kraljestvo, ki nam ga noben sovražnik do konca sveta ne bo mogel več iztrgati! Zato slava Tebi, velikemu Davidovemu sinu!«
9 **Jaz** sem rekel: »Res ustanavljam neskončno veliko kraljestvo, vendar ne bo zemeljsko, temveč pravo Božje kraljestvo za človekovo dušo in duha, ki bo večno. V njem bodo večno živeli tudi vsi, ki bodo verovali Vame in živeli po Mojem nauku.
10 Pismo si razlagate po črki, toda še nikoli ga niste razumeli v skladu z notranjim duhom resnice, če mislite, da sem kot obljubljeni Mesija zdaj prišel na ta svet, da bi kot večni Sin večnega Očeta na tej zemlji ustanovil judovsko kraljestvo, ki ne bo nikoli minilo, saj je tukaj vse, s to zemljo vred, začasno in minljivo. Ne bo minila samo ta zemlja, temveč bo minilo tudi vse vam vidno nebo. Kako naj bi
bilo potemtakem na minljivi zemlji lahko zasnovano večno judovsko kraljestvo? Zato se okrepite, da boste zmogli razumeti notranji duh Pisma!«
11 Po teh Mojih besedah je bila trojica zelo presenečena in **starešina** je rekel: »Poslušajte, to zveni povsem drugače kakor v jeruzalemskem templju! Kaj naj upoštevamo? V templju sedijo in učijo na stolih Mojzesa in Arona farizeji in pismouki, zbrani okoli visokega svečenika, ljudstvu berejo in razlagajo Pismo dosledno po črki; toda na njihovo besedo in po njihovi volji ne ozeleni nobena puščava in rodovitna prst ne prekrije golega kamenja.
12 Ta Mojster pa uči povsem drugače in razkriva, da Pisma nikoli nismo razumeli v skladu z duhom, Njegova razlaga je naravnost nasprotna razlagi templja, toda na Njegovo besedo in po Njegovi volji zacveti puščava in rodovitna prst na debelo prekrije njeno kamenje; torej je treba le v Njem iskati vso resnico!
13 Zato bomo ostali pri tem Mojstru in bomo templju za vse čase obrnili hrbet. Zdaj pa pijmo na zdravje vseh, ki so že storili, kar bomo mi storili šele zdaj.«
14 Nato so vsi trije dvignili kupe in jih izpraznili do zadnje kaplje.

138. Izpoved starešine

1 Ko so se nato prav lepo razvedrili, se je **starešina** spet obrnil Name in rekel: »Gospod in Mojster iz najvišjih nebeških višin! Si že obiskal Jeruzalem? Ali so Te v templju prav tako prepoznali kakor mi tukaj? Kaj so rekli o Tvojem prihodu na ta svet?«
2 **Jaz** sem rekel: »Velika in nadvse sebična slepota judov v Jeruzalemu ne bo prepoznala Božje luči in tudi ne bo udeležena pri njej, kajti judom bo luč odvzeta in dana poganom.
3 V templju sem že večkrat poučeval in delal čudeže in nihče od tistih, ki si domišljajo, da so nekaj več in hlepijo po časti, ni verjel Vame; in tako se bo kot pričevanje proti njim tudi zgodilo, da jim bo Moja luč odvzeta in v veliki količini dana poganom, kakor je to tudi zapisano o njih.
4 Poglejte tukajšnje pogane, govorite tudi s številnimi pogani iz drugih krajev in mest in jih vprašajte, kaj mislijo o Meni. Resnično, pri njih boste našli veliko luči!

5 Pojdite pa v Jeruzalem in številna druga judovska mesta in kraje in se ne boste mogli dovolj načuditi najbolj gnusnim mnenjem o Meni! In vendar sem vsepovsod učil enako najčistejšo življenjsko resnico in delal velike čudeže. Kaj naj storim s takšno vrsto judov?«
6 **Starešina** je rekel: »Gospod in Mojster, stori z njimi to, kar si storil s prebivalci Sodome!«
7 **Jaz** sem rekel: »Zdaj še ne, v takšnih mestih in krajih je še kar nekaj pravičnih. Toda ne bo dolgo, ko bodo maloštevilne pravične zaradi Mojega imena in nauka slepi in nadvse ošabni posvetneži tako preganjali, da nazadnje v takšnem mestu ne bo več v Moji luči niti enega pravičnega, potem pa se bo mera posvetnežev dopolnila in se jim bo godilo še veliko huje kakor nekoč Sodomi in Gomori. Toda pustimo zdaj to in govorimo o čem drugem!
8 Povejte Mi, ali niste o Meni in Mojem delovanju slišali še ničesar? Kajti pred dvema letoma sem bil tudi v bližini Gadare in tam dva hudo obsedena rešil številnih zlih duhov, ki so se nato polastili tropa svinj in z njimi vred strmoglavili v morje. In ali niste slišali, ko sem nekoč v puščavi blizu Betsaide nahranil več tisoč ljudi le z nekaj hlebci kruha in rib, po jedi pa je preostalo še več košar tistega, česar niso mogli zaužiti?«
9 **Starešina** je rekel: »Da, Gospod in Mojster, o tem smo prav veliko slišali in smo čudodelnika, ki je bil Nazarejec in sicer naj bi bil sin tesarja Jožefa, ki sem ga osebno prav dobro poznal - imeli za čarodeja, ki se je svojih čudežev morda naučil pri zloglasnih esenih in se imenuje Jezus.
10 Tedaj je slepo ljudstvo mislilo tako in tudi mi nismo mogli zlahka misliti drugače. Kaj bi si lahko drugega mislili o tesarjevem sinu iz Nazareta, kot da je postal prav izkušen čarodej, ki pozna nauk starih judov in se pred lahkovernim ljudstvom razglaša za preroka, da bi ga pridobil za svoje, samo njemu znane namene?
11 Če bi bili sami priče tistim Tvojim dejanjem, bi o Tebi - pa četudi bi bil desetkrat Jožefov sin - zagotovo sodili drugače.
12 Zdaj pa smo sami priče Tvojega dejanja, ki ga ne zmore noben esen, temveč samo Bog in kot človek si lahko tudi Jožefov sin, sin tesarja iz Nazareta - kar tudi si -, pa to niti najmanj ne vpliva na našo vero Vate, za nas si in ostajaš obljubljeni Mesija!
13 Naj nam zdaj ta naša izpoved ne odtegne Tvoje milosti in Tvojega blagoslova!«

139. Kdo je bližnji

1 **Jaz** sem rekel: »Pred tem vas bo obvarovala vaša živa vera Vame. Če boste svojo vero Vame dokazali z dejanji prave ljubezni do bližnjega, boste v sebi povsem spoznali, da sem Jaz resnično obljubljeni Mesija in potem boste v zapisih prerokov lahko preverili, da se je v Meni izpolnilo in na Meni potrdilo vse, kar je o Meni zapisano v Pismu.«
2 **Starešina** je rekel: »Gospod in Mojster, izkazovati ljubezen do bližnjega bi že bilo prav, če bi človek le razločno vedel, kdo v resnici je naš bližnji.«
3 **Jaz** sem rekel: »Vaš bližnji je vsak človek, naj bo prijatelj ali sovražnik, ki potrebuje vašo pomoč pri kakršnem koli dobrem namenu, ki je v skladu z Božjimi zapovedmi. Samo po sebi pa se razume, da mu ne smete pomagati pri dejanjih, ki nasprotujejo Božjim zapovedim, temveč ga skušajte odvrniti od

njih. Če boste to počeli, že izkazujete ljubezen do bližnjega in vaše plačilo v nebesih bo veliko.
4 Če bodo k vam prišli revni in vam potožili o svoji stiski, jim pomagajte po svojih močeh in glede na svoje možnosti. Kar boste storili revnim, bo Zame tako, kot bi storili Meni in oddolžil se vam bom že tukaj, še bolj pa nekoč v Mojem kraljestvu, ki bo večno.
5 Če bo k vam prišel ta ali oni pravi učenec in prerok v Mojem imenu, ga sprejmite, mu prisluhnite in izkažite ljubezen. Kajti s tem ste sprejeli Mene in boste tudi vredni prerokovega plačila.
6 Toda v Mojem imenu se bo prav kmalu pojavila množica lažnih prerokov, ki bodo ljudstvo poučevali v svojo korist, to pa bodo prikrivali z lažnimi znamenji, ki se jih bodo naučili od čarodejev. Takšnih lažnih učiteljev in prerokov, četudi bodo glasno vpili: 'Glejte, tu ali tam je Mesija, Božji maziljenec!' ne sprejmite, temveč jim ljubeznivo in resno pokažite, da delujejo in so proti Meni. Če vam bodo prisluhnili in se odpovedali svoji zlaganosti, lahko gledate nanje tudi kot na prijatelje in tako tudi ravnate z njimi; če vam ne bodo prisluhnili in se ne bodo spreobrnili, pa jih izženite iz skupnosti.
7 Lažnega učitelja in preroka boste zlahka spoznali iz njegovih samoljubnih in sebičnih dejanj. Z osata namreč ni mogoče ubrati fig in s trnov ne grozdja.
8 Zmeraj bodite polni ljubezni, blagosti, ponižnosti, usmiljenja, pravičnosti in resnice do vsakogar in prav takšen bom potem Jaz do vas. Ne bodite naglušni in trdosrčni do glasu revščine, bodisi duševne ali telesne in potem tudi Jaz ne bom takšen do vas, če boste v kakršni koli stiski zaklicali k Meni. Z mero, s kakršno boste merili, vam bo tudi odmerjeno.
9 Če imate po Moji najboljši vednosti veliko zemeljsko premoženje in ga posojate za visoke obresti samo tistim, ki vam ga lahko v nekem določenem času vrnejo, s tem tudi izkazujete nekakšno ljubezen do bližnjega - toda pri Meni takšna ljubezen do bližnjega, ki vas že sama poplača z visokimi obrestmi, ne bo poplačana. Toda, če brezobrestno posojate revnim, za katere veste, da vam ne bodo mogli tako zlahka vrniti, bom Jaz tisti, ki bom plačal obresti in vam nadomestil premoženje in pri Meni nihče ne bo oškodovan.
10 Poglejte te, nekoč revne prebivalce tega kraja! Ves čas so bili zelo revni. Če pa je k njim prišel kakšen revež in človek v stiski, so ga sprejeli in poskrbeli zanj brez vsakega povračila. To sem dobro vedel in sem kot najboljši plačnik prišel zdaj k njim ob pravem času in nihče od njih ne bo rekel, da sem prišel prezgodaj ali prepozno. Storite tudi vi tako in potem bom Jaz tudi vam ob pravem času vse poplačal.«

140. Prilika o posestniku

1 (**Gospod**): »Farizeji, ti oderuhi, ki svoje številno zlato in srebro zmeraj za visoke obresti posojajo drugim velikim posrednikom in oderuhom, nato pa dobljene visoke obresti na vso moč zapravljajo z vlačugami, krivoprisežnicami in prešuštnicami, če pridejo k njim revni in trpeči pa jim rečejo: 'Obrnite se na Boga, vam bo že pomagal, tudi sami smo revni in moramo beračiti!', bodo nekoč pri Meni slabo opravili.
2 Takšni lažni božji služabniki, ki ljudstvu sicer pridigajo o Božji ljubezni in ljubezni do bližnjega, sami pa je še nikoli niso udejanjali, so Zame najhujši grešniki in zločinci in bodo zato onstran tudi dobili plačilo pri knezu pekla, ki

so mu služili. Kajti takšni vlačugarji, prešuštniki, oderuhi, potratneži in s tem tudi najpristnejši bogokletniki ne bodo prišli v Moje kraljestvo, zato naj vam ne bodo zgled.
3 Kdo od vas lahko reče svojemu bližnjemu: 'V svoji stiski se obrni na Boga, ki Ga moraš ljubiti nadvse, On ti bo pomagal,' sam pa v Boga ne verjame, še manj pa Ga nadvse ljubi!
4 Kdor ne ljubi svojega trpečega bližnjega, ki ga vidi, kako naj bi nadvse ljubil Boga, ki Ga ne vidi? Ljubezen do Boga je kar zadeva ljudi pogojena z ljubeznijo do bližnjega. Kdor pravi, da je za blaženost dovolj samo Boga ljubiti nadvse, pri tem pa zapreti srce in vrata revnemu bližnjemu, se kar najbolj moti. Kajti ljubezen do Boga ni mogoča in si je niti ni mogoče zamisliti brez ljubezni do bližnjega. Zato ljubite svoje bližnje, ker so oni, tako kakor vi, Božji otroci in tako boste tudi Boga ljubili nadvse.
5 Glej, nekoč je bil zelo premožen posestnik in vsak, kdor je delal zanj, je dobro živel. Ta posestnik je imel tudi veliko otrok, ki jih je ljubil in jih je, da bi postali dobro izobraženi in izkušeni ljudje, poslal v posvetne šole.
6 Oskrbel jih je le z najnujnejšim, da se ne bi prevzeli, postali leni in bili pozneje nesposobni upravljati njegovo premoženje.
7 Tem otrokom se med šolanjem ni godilo najbolje, pogosto so se le mukoma preživljali, ne redko so bili prisiljeni neznane ljudi prositi miloščine.
8 Nekateri od nagovorjenih tujcev so jim rekli: 'Ej, nadvse bogatega očeta imate. Njega prosite, vam bo že pomagal,' in otrokom niso dali ničesar.
9 Nekateri maloštevilni pa so si v svojem bolj usmiljenem srcu mislili: 'Vemo sicer, da je oče teh otrok zelo bogat in bi svojim šolajočim se otrokom gotovo pomagal, če za to, da jim ne pomaga, ne bi imel dobrih razlogov - toda otroci med nami trpijo vidno pomanjkanje in jim želimo pomagati, kolikor lahko.' Mišljeno, storjeno!
10 Čez nekaj časa pa je nadvse bogat posestnik prišel v tuje vele-esto, kjer so si njegovi otroci pridobivali različno znanje in izkušnje ter povprašal po vseh, ki so njegovim otrokom izkazali ljubezen.
11 In glej, otroci so očeta peljali povsod tja, kjer so jim izkazali ljubezen in oče je dobrodelneže svojih otrok stokratno poplačal, najbolj radodarne pa vzel na svoje posestvo in z njimi ravnal kakor s svojimi otroki.
12 Glejte, tukaj pred vami, v Meni je ta posestnik! Revni, ki so povsod po tem svetu, so Moji pravi otroci, bogati pa so večinoma otroci tega sveta.
13 Da se Moji otroci ne bi prevzeli, dopustim, da v tej kruti, vendar zanje kljub temu nadvse zdravilni šoli življenja, trpijo tudi stisko in v svoji stiski pridejo pred bogate tega sveta. Kar ti storijo Mojim otrokom, to bom storil tudi njim in jih večkratno poplačal že tukaj, neskončno bolj pa v Svojem kraljestvu.
14 Kdor si je pridobil ljubezen otrok zaradi svoje ljubezni do njih, ta si je zagotovil tudi Očetovo ljubezen in z njo tudi večno plačilo. Ali zdaj razumete, kaj pomeni Boga ljubiti nadvse?«

141. Gospodova napoved Njegove smrti in vstajenja

1 **Starešina** je rekel: »O Gospod in Mojster in najresničnejši Oče človeštva, da, zdaj prvič razumem, kaj pomeni Boga ljubiti nadvse.
2 Kdor Njegove otroke resnično ljubi in prepoznava Očetovo modrost, ta nadvse ljubi Boga kot edino pravega Očeta vseh ljudi; in tako je prava ljubezen

do bližnjega najvišja življenjska krepost na tem svetu in po vseh močeh si jo bomo prizadevali uresničevati vsepovsod.«
3 Po teh besedah starešine je prišla gostilničarjeva žena s sporočilom, da je večerja pripravljena. Gostilničar Me je vprašal, ali lahko pečene ribe postrežejo na še nepogrnjeni mizi.
4 **Jaz** sem rekel: »Ko sem z malo kruha in rib v puščavi nasitil nekaj tisoč ljudi, ni bilo tam nobene pogrnjene mize. Če človek lahko zaužije kruh in vino na nepogrnjeni mizi, zakaj ne bi tudi pečenih rib? Naj jih kar prinesejo na to nepogrnjeno mizo in lotili se jih bomo.«
5 Tako pa sem naročil zaradi treh judov, ker so še zelo veliko dali na mizo, pokrito s čistim prtom; kajti po njihovi postavi se jud, ki uživa toplo jed z mize, ki ni prekrita s čistim prtom, onesnaži.
6 **Trojica** Me je pogledala in Me na skrivaj vprašala: »Kako, ali ne izpolnjuješ več vseh Mojzesovih predpisov?«
7 **Jaz** pa sem rekel: »Kaj si mislite? Ali so tudi Izraelci v puščavi, ko so jedli mano, imeli mize, prekrite s čistimi prti?«
8 **Starešina** je rekel: »Gospod in Mojster, prav gotovo ne!«
9 **Jaz** sem rekel: »Tako lahko tudi mi zdaj uživamo ribe, postre¬ene na nepogrnjeni mizi. Kar je Zame čisto, naj bo čisto tudi vam! Zapovedano je tudi, naj se kruh ne je z neumitimi rokami, kljub temu pa ste vi prej pred Menoj z neumitimi rokami nosili kruh v usta in kljub temu ostali pred Menoj čisti. Če ste čisti pred Menoj, kdo vas lahko ima za umazane? Morda kakšen slep farizej v jeruzalemskem templju? Gostilničar, kar naroči, naj prinesejo ribe, zaužili jih bomo in pri tem ostali čisti.«
10 S tem Mojim odgovorom so bili trije judje zadovoljni in so z nami jedli ribe brez nadaljnjih pomislekov.
11 Ta trojica je potem pri Meni ostala še polne tri dni. Jaz in trije učenci, ki so ostali pri Meni, pa smo jim veliko razložili iz Pisma, še zlasti, kar zadeva stvarstvo, preroka Izaija in Ezekiela in jih tudi pravilno poučili o naravnih stvareh te zemlje.
12 Četrtega dne so po Mojem nasvetu odšli v Afek, da bi se tudi sami prepričali, kaj sem tam storil za pogane, ki so postali verni. Preden pa so se poslovili od Mene, Me je starešina vprašal, ali naj ne bi tudi oni šli v Jeruzalem, da bi tam glede Mene slepim tempeljskim duhovnikom odprli oči.
13 **Jaz** sem rekel: »Opustite to; če ne prisluhnejo Meni in Mi ne verjamejo kljub številnim znamenjem, ki sem jih naredil pred njihovimi očmi, bodo še toliko manj prisluhnili in verjeli vašim besedam - prej vas bodo vrgli v ječo in vas kaznovali. Zato opustite to in ostanite, kjer ste in ob pravih priložnostih pridigajte Moj evangelij poganom, dajte jim luč resnice, ki sem jo dal vam; toda ničesar ne dodajajte niti ne odvzemajte!
14 Zastonj sem vam dal in zastonj tudi dajte vsakomur, ki bo tega lačen in ga bo žejalo po tem. Toda posvetnim človeškim svinjam ne mečite biserov!
15 Pred veliko nočjo bom še enkrat šel v Jeruzalem in tam se bo z Menoj zgodilo, kar sem vam že natančno razložil iz prerokov. In ko boste slišali o tem, se ne jezite, spomnite se, da sem vam vse to že napovedal, da bi se tako izpolnila še zadnja kljukica Pisma.
16 Ko bom tretji dan po smrti telesa vstal, bom spet prišel tudi k vam in sicer tako, kakor zdaj stojim pred vami, ter vas okrepil s Svojim duhom.

17 Torej se ne bomo videli le kratek čas, nato pa se bomo spet videli v vašo tolažbo!«
18 Tri staro jude sem nato blagoslovil in odšli so v Afek, kot sem jim prej svetoval.
19 Samo po sebi se razume, da se je trojica, ko se je približevala mestu, čedalje bolj čudila velikemu znamenju, še zlasti, ko so prišli v mesto v isto prenočišče in jih je tudi gostilničar zelo prijateljsko sprejel. Z gostilničarjem in vsemi, ki so bili pri njem, niso mogli nehati hvaliti in slaviti Mojega imena.
20 Kaj sem še počel preostale dni v tem našem dragem majhnem kraju?
21 Vsak dan so prihajali popotniki in zavili h gostilničarju, ter se prizadevno zanimali, kako je lahko ta pokrajina postala tako zelo cvetoča. Nekaterim je bilo povedano, večini ne. Kajti popotniki so bili predvsem trgovci, ki za duhovne stvari niso imeli posluha, zato se izmed nas nihče ni niti trudil, da bi takšne, povsem posvetne ljudi, vpeljal v resnice življenja in prebivalci tega kraja so tudi spoznali, da naj se biseri ne mečejo kakor pomije posvetnim svinjam.
22 Prišel je sedmi dan in proti večeru so se k Meni vrnili odposlani učenci. Bili so dobro razpoloženi in kar niso mogli dovolj izraziti, da so večinoma dobro opravili v Mojem imenu.
23 **Jaz** pa sem rekel: »Veste, da vem, kaj ste počeli, vredni ste torej svojega plačila, da ste Moji učenci. Zdaj pa se spočijte in okrepite s hrano in pijačo.«
24 Takoj so prinesli vino in kruh, nato pa tudi ribe.
25 Po večerji so se učenci, ki so se vrnili, takoj odpravili k počitku, Jaz pa sem z gostilničarjem in tremi učenci, ki so že prej ostali pri Meni, bedel do jutra.

GOSPOD V DVEH NADALJNJIH MESTIH

142. Nadaljevanje potovanja

1 Potem ko sem zjutraj blagoslovil vse mesto, smo se odpravili naprej.
2 Gostilničar in več prebivalcev so nas nadvse hvaležni spremljali znaten kos poti in se nato vrnili domov, mi pa smo se napotili v mesto, ki je bilo od tega kraja oddaljeno dan hoda. Vanj smo prišli šele zvečer in v nekem starem prenočišču so nas dobro sprejeli.
3 V tem mestu, v katerem so večinoma tudi prebivali pogani, sem z učenci ostal nekaj dni in ljudi poučeval o Božjem kraljestvu na tej zemlji, kakor sem to počel tudi v prejšnjih mestih in krajih, ter Svoj nauk podkrepil še s primernimi, ljudem koristnimi znamenji.
4 Tudi tukaj se je večina poganskih svečenikov spreobrnila v judovstvo in z njimi še številni drugi; le z nekaterimi judi iz tega mesta, privrženci saducejskega nauka, ni šlo tako dobro kakor s številnimi pogani, ki so živeli v tem kar pomembnem mestu in se ukvarjali s trgovanjem.
5 Po nekaj dneh smo z Mojim blagoslovom zjutraj zapustili tudi to mesto in odšli v neko drugo mesto, bolj v smeri poldneva in tudi vanj prišli proti večeru.
6 Na pol poti je postalo nekaj učencev lačnih in žejnih, ker so bili ob tej samotni poti samo stari opuščeni vodni zbiralniki in dve prav tako zapuščeni zavetišči, v katerih je prebivalo le nekaj revnih pastirjev, ki nam niso mogli ponuditi drugega kot le malo sira in mleka.

7 Tako so Me učenci na polovici poti zaprosili, naj zdaj tudi zanje naredim znamenje, ki naj bi okrepilo njihovo telo.
8 **Jaz** pa sem rekel: »To bi sicer lahko naredil, če bi bilo res skrajno nujno. Če se lahko Jaz nekoliko postim, zakaj se ne mogli tudi vi? V kraju, kamor bomo prišli v nekaj urah, bomo imeli veliko opraviti in dobro je, da tja pridemo bolj tešči kakor po navadi. Tam bomo že našli tudi kakšno skromno okrepčilo za vaše telo.«
9 S tem so se učenci sprijaznili.

143. Gospod v revnem gostišču bazaltnega mesta

1 Mirno smo nadaljevali po svoji poti in prišli v mesto še uro pred sončnim zahodom. Tam nas je prav dobro sprejel starojud, ki je imel gostišče. Kmalu smo dobili kruh in nekaj vina, ki so ga prebivalci tistega kraja znali sami pripraviti iz divje vinske trte in je bilo kar primerno za pogasitev žeje.
2 **Gostilničar** je opazil, da vino nekaterim učencem ne tekne preveč in je rekel: »Dragi prijatelji, vidim, da vam naše vino ne ugaja preveč, toda ne morem vam ponuditi drugega vina, kot ga daje ta naša revna pokrajina. Za boljše vino nimamo denarja, kljub temu pa se zahvaljujemo Gospodu, da nas je oskrbel prav s tem vinom, s katerim v vročih poletnih dneh bolje pogasimo žejo kakor s tistim iz velikih mest, kjer pijejo najboljše vino le zato, da bi razveselili razvajene čute. V tem našem mestu, že zelo oddaljenem od Jeruzalema, ne živimo kakor sladostrastni potratneži, temveč kakor ubogi pastirji, vendar smo bolj zdravi in zadovoljni kakor bogataši v velikih mestih, ki ves dan samo premišljujejo, kako bi lahko še bolj uživali, vendar za to, da bi mislili na Boga in samo Njemu izkazovali čast, pa nimajo časa. Zato kar pijte to naše vino, res vam ne bo škodilo.«
3 Ko so to učenci slišali, so pohvalili gostilničarjevo staro zvestobo Bogu, z veseljem uživali ječmenov kruh in pili vino, ki je bilo res nekoliko kiselkasto.
4 Ko smo se tako kmalu okrepili, nas je gostilničar vprašal, ali smo morda potujoči trgovci, s čim trgujemo in koliko časa bomo pri njih še imeli opravke.
5 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj, prav zares smo nekakšni trgovci, toda našega blaga s svojimi očmi zdaj ne moreš videti, zato se ti morda zdi, da se šalim s teboj, vendar se ne, res je, kar sem ti dejal.
6 Moje blago je v resnici nevidno, kljub temu pa je nekaj najbolj dragocenega, kar si lahko od Mene pridobi človek, ki ima verno in čisto srce ter prav takšno voljo.
7 Da boš lahko sam ugotovil, v čem je Moje nevidno blago, naj zdaj k Meni prinesejo tistega tvojega sina, ki je slep in hrom in v trenutku ga bom postavil pokonci in mu vrnil vid.«
8 Ko je to **gostilničar** slišal, je rekel: »Torej si zdravilec in tvoje nevidno blago je ozdravljati bolne? Če je s teboj in tvojimi sopotniki tako, boš imel tukaj tudi največ dela. Ne manjka vseh vrst bolnikov, ki jim naši zdravniki ne morejo pomagati. Takoj bom sam prinesel slepega in hromega sina.«
9 Gostilničar je nato odšel in Predme na postelji prinesel sina.
10 Ko je ta ležal pred Menoj, sem ga vprašal, ali bi želel videti in hoditi.
11 **Sin** je rekel: »Mojster, če Ti je mogoče - o čemer ne dvomim -, mi izkaži to milost!«
12 **Jaz** sem rekel: »Torej hočem, da v tem trenutku spregledaš in se zravnaš!«

13 Ko sem to spregovoril, je sin že videl in vzravnal telo.
14 **Gostilničar** se je bil po prsih in rekel: »Ne, to ni noben znan način zdravljenja! To si moral narediti z Jehovovim duhom in moraš biti veliki prerok.«
15 **Ozdravljeni** sin, ki se je dobro spoznal na Pismo in zlasti na zapise prerokov, je rekel: »Oče, kolikor vem, preroki, ki so od časa do časa tudi naredili čudež, nikoli niso rekli: 'Hočem, da se zgodi to ali ono!', temveč zmeraj: 'Gospod pravi in Njegova volja je, da se zgodi in uresniči to ali ono, če izraelsko ljudstvo ne bo nehalo grešiti!' Toda ta zdravilec je rekel: 'Hočem, da vidiš in se zravnaš!', in glej, v trenutku sem videl in vsi udi so se mi zravnali, čeprav so bili povsem ohromljeni že nekaj let, delno pa že od otroštva.
16 Če je ta zdravilec vse to zmogel le z močjo Svoje besede in volje, mora biti očitno več kakor prerok.
17 Njegovo zdajšnje čudežno dejanje me zelo spominja na pomembne besede nekega preroka, iz katerega je govoril Jehovov duh: 'Ko bo veliki junak, judovski lev, kralj kraljev, gospod vseh vojska prišel na ta svet, bodo slepi spregledali, gluhi slišali, protinasti zravnani in hromi bodo skakali kakor jelen, vse to pa bo delal On iz Svoje moči, ter zasnoval kraljestvo, ki ga ne bo konca.'
18 To se ujema s tem, kar dela in govori ta čudežni zdravilec in ne bom se motil, če trdim, da se za Njim skriva tako pogosto obljubljeni Odrešenik, ki ga z velikim hrepenenjem pričakujejo vsi pravi judje.
19 Mene je že Njegov prvi nagovor, ko sem še slep in ohromljen ležal na postelji, toliko prebudil, da nisem več mogel dvomiti o tem, da me bo ozdravil, in tako tudi zdaj ne dvomim več, da je prav On Obljubljeni; da pa je prišel k nam, je za našo hišo in torej tudi za ves kraj, velik blagoslov. Prihodnost pa bo pokazala, ali sem se motil.«
20 **Gostilničar**, oče ozdravljenega, je rekel: »Sin moj, utegneš imeti prav; tudi jaz sem na skrivaj to pomislil. Toda kljub temu se ne prenagliva, kajti ta dobri čudežni zdravilec nam gotovo ne bo odrekel natančnega in iskrenega pojasnila o Sebi!«
21 **Jaz** sem rekel: »To bom tudi storil in tega se bosta nadvse razveselila, toda gostilničar, poglej v shrambo, ali ni morda na zalogi kaj rib! Te pripravi po vaše in nam jih prinesi na mizo, z njimi pa se nasitita tudi vidva s sinom.«
22 Ko je **gostilničar** slišal to Mojo željo, je postal zelo potrt in rekel: »O, ti najčudovitejši zdravilec! Ribam smo se morali že zdavnaj odreči, kajti do Galilejskega jezera je predaleč, do rek Jordana in Evfrata pa prav tako. Skromne vode naših dveh potočkov, ki jo za domače živali zbiramo v bajerju, ni dovolj za gojenje rib in tako v tem kraju, odkrito povedano, nimamo niti ene ribe.
23 Nekoč naj bi bila v bližini tega mesta dva prav velika sladkovodna ribnika, bogata z ribami. Zaradi pogostih potresov, ki se v tej pokrajini zgodijo vsako leto, sta izgubila vodo in tako tudi ribe, zato ne blizu ne daleč ni rib in tako ne morem izpolniti tvoje želje.«
24 **Jaz** sem rekel: »Toda na velikem dvorišču hiše imaš vodnjak s sladko vodo in zraven še kar obetaven pravi ribnik, vklesan v kamnita tla, ki dobro drži vodo. Zakaj rib ne gojiš v njem?«
25 **Gostilničar** je rekel: »Da Ti je v mojem gospodinjstvu vse kar najbolj znano, sem razbral že iz tega, da si takoj ob vstopu v hišo vedel za sinovo bolezen; enako se zdaj dogaja z vodnjakom in kamnitim ribnikom, ki bi vsekakor lahko

imela obilo rib. Toda od kod naj jih vzamem in dam vanj? V vseh smereh je predaleč, da bi do sem lahko prinesel žive, zdrave in sveže ribe, ter jih dal v ribnik, da bi se razmnoževale. Ker bi bil takšen trud očitno zaman, je ribnik še naprej brez rib in iz zlahka razumljivih razlogov tudi moja shramba.«
26 **Jaz** sem rekel: »Če lahko verjameš, kljub vsemu poglej v shrambo, tam bo za ta večer gotovo dovolj že ubitih in očiščenih rib; v prihodnje pa bo v tvojem ribniku zmeraj dovolj plemenitih rib.«
27 Gostilničar je osupil in odšel pogledat, kako je z ribami.

144. Čudež z ribami

1 Ko je gostilničar z ženo in nekaterimi drugimi svojimi otroki stopil v shrambo, je na svoje največje presenečenje našel polno košaro očiščenih rib najboljše in najplemenitejše vrste in je ženi in otrokom, veščim kuhanja, naročil, naj ribe kar najbolj okusno pripravijo.
2 Žena ni vedela, kaj naj reče ob takšnem čudežu.
3 **Gostilničar** pa je rekel: »O tem ne premišljuj preveč, kajti Božjemu človeku, ki mu je bilo mogoče najinega sina, ki so ga vsi zdravniki že zdavnaj razglasili za neozdravljivega, ozdraviti zgolj s Svojo besedo in voljo, je gotovo mogoče tudi čudežno priskrbeti te ribe. Pojdite na delo in glejte, da boste hitro opravili, vse drugo boste izvedeli pozneje!«
4 Žena in otroci so začeli takoj pripravljati ribe, gostilničar pa se je nadvse hvaležen vrnil k nam.
5 Vprašal sem ga (**Jaz**): »No, kako je z ribami?«
6 **Gostilničar** je rekel: »Najbolj čudežni Mojster, vse je tako kakor mora biti. Toda te ribe gotovo niso iz voda te zemlje, temveč si jih Ti ustvaril na novo. Zdaj vidim, da je imel ozdravljeni sin prej prav, ko Te je razglasil za velikega Obljubljenega; in tako po Svojem notranjem duhu resnično nisi služabnik nikogar višjega od Sebe, temveč kar Najvišji sam, Gospod, ki Mu ni enakega ne na tej zemlji ne v nebesih.
7 Po Svojem duhu si torej z Bogom eno Bitje; da pa zdaj kot človek hodiš med nami, je gotovo tudi le Tvoja volja - kajti Tebi ni nič nemogoče!
8 V Mojzesu je sicer zapisano, da Boga nihče ne more videti in ostati živ. Toda ta izrek ima gotovo tudi drugačen pomen. Kajti že oče Abraham je videl Boga in govoril z njim, pa ni izgubil življenja, enako oče Jakob in še številni drugi, nam znani iz Pisma. Celo Mojzes je videl Jehovov hrbet in ohranil življenje, zdaj pa vidimo Tebe in tudi živimo.
9 Menim, da človek ne more nikoli in nikdar videti Boga le v Njegovi neskončni in večni prabiti in pri tem ohraniti življenja; kajti tisto, kar je končno, ne more nikoli z nobenim čutom dojeti neskončnega, niti izmeriti večnosti. Ali imam kot starojud prav ali ne?«
10 **Jaz** sem rekel: »Prav imaš in pravilno si presodil, čeprav je tudi vsakemu človeku, ki ravna in živi po Božjih zapovedih zanesljivo in resnično obljubljeno večno življenje.
11 Glej, dokler človek na tej zemlji živi v času in prostoru, nikoli niti z razumom in še manj s kakšnim zunanjim telesnim čutom ne more zaznati in dojeti večnega in neskončnega duha. Ko pa Božji duh, ki je čista ljubezen, povsem prežame človekovo izčiščeno dušo in je človek, ki je pravzaprav ta duša, povsem prežet z njim ter ga oživlja večno življenje, tudi eno z Bogom.

Tedaj lahko prodre tudi v neskončne in večne Božje globine ter jih dojame; in to je tudi pojasnilo zapisa, da bo lahko popoln človek v svojem duhu zrl Boga iz obličja v obličje.
12 Toda pustimo to, kajti že prihajajo pripravljene ribe, s katerimi bomo okrepili telo!«
13 Komaj sem končal stavek, ko so gostilničarjeva žena in njegovi drugi otroci v več posodah prinesli prav okusno pripravljene ribe. Otroci so po šegi tistega kraja pred vsakega gosta spretno položili majhno lončeno skledo, lesene vilice in koščen nož; vsak od nas je vzel ribo, tudi gostilničar in ozdravljeni sin in kmalu so bile ribe zaužite, vsak se je do sitega najedel tople jedi.
14 Ko smo ribe pojedli, vsak je pojedel toliko, kolikor je le lahko, jih je v velikih skledah ostalo še precej in gostilničar Me je vprašal, ali naj jih prihrani za naslednji dan.
15 **Jaz** pa sem rekel: »Tisti, ki so jih pripravljali, naj jih tudi použijejo - kajti vsak delavec je vreden svojega plačila. Pokliči ženo in druge svoje otroke naj pospravijo mizo in potem v kuhinji pojedo, kar je tu ostalo.«
16 Gostilničar je poklical ženo in otroke in pospravili so mizo.

145. Gostilničarka in njeni služabniki

1 Ko so žena in njeni drugi otroci to opravili in so slišali, da smejo preostale ribe zaužiti v kuhinji, so se zelo razveselili, saj so bili že zelo lačni.
2 Ko so začeli uživati ribe, je prišlo na večerjo v kuhinjo tudi nekaj služabnikov in dekel. Zelo so se začudili in vprašali gostilničarko, od kod ribe v tej pokrajini.
3 **Gostilničarka** je rekla: »Prišli so tujci in te ribe priskrbeli sami, več pa ne vem. Vzemite svoj obrok, ker pa je tukaj še dovolj rib, bom tudi vsakemu od vas dala košček ribe, ker ste bili zvesti hiši.«
4 Tako je naredila in vsak od dvajsetih hišnih služabnikov - hlapcev in dekel - je zaužil toliko, da je komaj pojedel.
5 Temu se niso mogli načuditi in so rekli (**hišni služabniki**): »Morali smo biti deležni posebnega Jehovovega blagoslova, kajti gostilničarka, vsakemu si h kruhu dodala le košček ribe, kljub temu pa smo ta košček - videti je bilo, kot da ga je zmeraj več - komaj pojedli, čeprav nam je zelo teknil.«
6 **Gostilničarka** je rekla: »Torej ostanite zvesti hiši, disciplinirani in bogaboječi in Jehovov blagoslov bo v vsem zmeraj pri nas.«
7 Po tej dobri gostilničarkini pripombi so hišni služabniki in služabnice zapustili kuhinjo ter se podali k počitku; vsi so namreč čez dan veliko delali in bili so že utrujeni.
8 Nato je gostilničarka prišla v našo sobo in nas seznanila s čudežno pomnožitvijo kosov rib, ki jih je razdelila med hišno služinčad, ker so bili pridni.
9 **Gostilničar** pa je rekel: »Poslušaj, moja zmeraj pobožna in Bogu vdana žena, Tistemu, ki je vsemogočen, ni nič nemogoče, nam, ljudem, pa ne preostane drugega, kot da Vsemogočnega zmeraj le občudujemo, častimo, ljubimo in slavimo ter izpolnjujemo Njegove zapovedi. Bog iz Sebe vse zmore, toda človek in tudi angel pa brez Boga ne zmoreta ničesar.
10 Glej, ker je bila naša hiša zmeraj pobožna in je, kolikor se je dalo med številnimi pogani, v srcu in dejanju ohranjala staro zvestobo, je tudi On

pomislil na nas in je v tem zdravilcu čudežno prišel k nam ter mogočno poživil naše duše! Ostanimo torej takšni, kakršni smo bili in zmeraj ravnajmo pravično po dobro znanih Božjih zapovedih, potem bo tudi On s Svojo milostjo, ljubeznijo, blagostjo in usmiljenjem ostal pri nas.«
11 Nato sem **Jaz** rekel: »Ti si še pristen jud iz starega časa Samuela, zato si tudi razsvetljen, kakor naj bi jud tudi bil. Kljub temu pa imaš majhno napako, in sicer, da si do tujcev, ki niso judje, zelo zadržan in neprijazen, pogane skrivoma celo sovražiš, najraje bi jih pokončal, če bi ti bilo to mogoče.
12 Dobro vem, da si takšen zaradi svoje iskrene zavzetosti za Božjo resnico in to se je zmeraj zgodilo pri starih, pristnih judih, saj so bili zmeraj prisiljeni dvigniti meč nad sovražnike Božjega ljudstva. Toda tako naj ne bi bilo več, saj naj se tudi vsem poganom pridiga Moj evangelij. Ta oznanja ustanovitev Božjega kraljestva na tej zemlji, da bi vsi ljudje lahko postali blaženi. Kajti prišli bodo časi in začetki so že tu, ko bodo številni pogani Bogu bližji kakor številni judje, ki Boga častijo in slavijo z ustnicami, njihova srca pa so zelo daleč od Njega.
13 Glej, danes številni pogani iščejo resnico, ki so jo nekoč že poznali pravi Božji otroci od Adama do danes in če to resnico najdejo, jo takoj prepoznajo, jo sprejmejo z voljnim srcem in so polni najbolj žive vere. In Moja volja je, da tudi pogani - ki so tako dolgo in ne po svoji krivdi hirali pod tirani in njihovimi oblastiželjnimi in uživaškimi svečeniki v najgostejšem mračnjaštvu najbolj neumnega praznoverja - postanejo blaženi po veri v enega, edino pravega Boga.«

146. O ljubezni do drugače verujočih

1 (**Gospod**): »Glej, ko sem se pred približno triintridesetimi leti rodil na ta svet v nekem ovčjem hlevu iz najčistejše in najbolj pobožne device po imenu Marija, edine hčere Joahima in stare Ane, ki sta v času pobožnega Simeona služila v templju, so bili prav pogani tisti, ki so prvi iz velike daljave ugotovili, da je z Menoj prišlo na ta svet nekaj izjemnega. Prinesli so Mi različne darove - zlato, kadilo in miro. In najmogočnejši rimski oblastniki v Judeji in iz vseh rimskih dežel Azije in Afrike so Mi izkazali vso ljubezen in poskrbeli Zame, zlasti ob žalostnem dogodku, ko je ostareli Herod Veliki ob novici, da naj bi se v Meni judom rodil mogočni kralj, ukazal pobiti vse otroke moškega spola, od pravkar rojenih do dvanajstletnikov. In, ko smo zato morali Moja zemeljska mati Marija in krušni oče Jožef s svojimi petimi sinovi iz prejšnjega zakona zbežati v Egipt, sta Mi rimski oblastnik Kornelij in njegov brat Cirenij ob tem pobegu izkazala veliko ljubezni in poskrbela za našo dobro oskrbo v tuji deželi.
2 In glej, to so Mi storili pogani, ki jih judje tako sovražijo, judovski pomembneži pa so Me skušali spraviti s tega sveta, iz strahu, da bi lahko zaradi Mene, ko bi postal polnoleten, izgubili prestol, ki so ga zasedali kot rimski zakupniki.
3 Če je torej tako, potem je zagotovo tudi prav, da zdaj tudi Jaz in vsak pravi jud izkažemo poganom enako ljubezen, kot so Mi jo oni izkazovali že od Mojega otroštva. Tudi v zadnjih več kot dveh letih in pol sem pri poganih na Svojih potovanjih in poučevanju vsepovsod našel več vere in ljubezni kakor pri judih, ki Me imajo za lažnega preroka, sleparja, hujskača ljudi in čarodeja,

povezanega s satanom, Me kot takšnega razglašajo pri ljudeh in Mi tem bolj strežejo po življenju, čim bolj preprosto ljudstvo veruje Vame.
4 Povem ti tudi, da bo prav zato judom odvzeta luč večne resnice in dana poganom. Judje se bodo razkropili po vsem svetu in nikoli več ne bodo imeli lastne države, kot osovraženi sužnji bodo morali pod kralji poganskih ljudstev prenašati vso sramoto in preganjanje kot trajno spričevalo svoje nevere in skrajnega pomanjkanja ljubezni. Neprenehoma bodo pričakovali obljubljenega Mesijo, vendar zaman. Kajti Jaz sem Mesija in nihče drug več nikoli ne bo.
5 In glej, zato moraš tudi ti v celoti spremeniti svoje stališče do poganov in postali bodo tvoji prijatelji in zlahka sprejeli tvojo pravo vero. Večina jih tako in tako ne verjame več v svoje bogove, bolj se oklepa naukov svojih posvetnih modrecev. Tako so postali zelo ostroumni misleci in govorci in od njih boš prejel marsikaj, česar pri njih sicer verjetno nikoli ne bi iskal.
6 Ljudje, ki so v posvetnih stvareh pametni in ostroumni, bodo takšni kmalu in zlahka tudi pri duhovnih zadevah ter bodo prodrli v globine duhovne modrosti in življenja; odvisno je samo od tega, kako človek ravna z njimi.
7 Kdor skuša priti nadnje z mečem in nasiljem starega sovraštva, bo gotovo prišel navzkriž z njimi. Kdor pa se jim približa z vso blagostjo in ljubeznijo, ga bodo kmalu nosili na rokah in mu vračali vso ljubezen.
8 Glej, to je bila doslej tvoja napaka, ki pa jo moraš v prihodnje opustiti, če želiš postati Meni podoben, torej popoln jud in popoln človek.
9 Mar Bog ne pusti, da Njegovo sonce sije tako nad pogani kakor nad judi, saj se lahko o tem prepričaš vsak dan? Če že Bog, Gospodar vseh stvari na svetu in v nebesih, ne dela razlike, mora pravi jud tudi v tem povsem posnemati Boga, svojega večnega Očeta.
10 Ni pa ti treba pomagati poganom pri morebitni graditvi malikovalskega templja - kajti to ne bi bila prava ljubezen do bližnjega in pred Menoj takšna pomoč tudi ne bi imela vrednosti. Zame šteje predvsem to, da se pogane prijateljsko odvrača od starih zmot in se jih seznanja s staro lučjo resnice.
11 Če pride reven pogan pred tvoja vrata in te prosi miloščine, ti pa mu je ne daš zato, ker je pogan, s tem v Mojih očeh nisi prispeval nič zaslužnega za svoje večno življenje. Če pa se usmiliš revnega, lačnega in žejnega pogana in mu daš, kar potrebuje, pa si storil Meni dopadljivo delo prave ljubezni do bližnjega in ti bom že tukaj to stokratno poplačal, nekoč onstran pa neštetokrat. Kajti prava ljubezen do bližnjega v človekovem srcu - ne glede na to ali je jud ali pogan - je edini pravi duhovni življenjski element, ki ohranja obstoječo ureditev sveta čutov in vseh nebes. Če nekdo čuti pravo ljubezen do bližnjega in jo udejanja, živi tudi v pravi Božji ureditvi in v sebi gradi večno življenje svoje duše.
12 Odslej izkazuj pravo ljubezen tako do poganov kakor do judov in moč Mojega duha te bo obujala za večno življenje. Prodrl boš v globine Moje božanskosti, tako boš v Meni tudi resnično nadvse ljubil svojega Boga - in to je vse, kar zahtevam od ljudi, da bi dosegli večno življenje. Kdor čuti takšno ljubezen, pred Menoj ne greši in ne potrebuje judovskih dolgih in praznih, Zame ničvrednih molitev, nobenega postenja in nobenih spokorniških dejanj v raševini in posipanja s pepelom. Ali si Me dobro razumel?«

147. O dopustitvi sprevrženosti in propada med ljudmi

1 **Gostilničar** je rekel: »O Gospod in Mojster, dobro sem te razumel in sem si tudi povsem na jasnem, s kom imam zdaj opraviti v Tebi! Moj, po Tvoji milosti in moči ozdravljen sin, Te je takoj po čudežni ozdravitvi prav presodil in Te prepoznal kot Tistega, kar nedvomno tudi si.
2 Svojo staro napako bom tudi v celoti opustil in svoje vedenje do judov in poganov natančno uskladil s Tvojim najbolj svetim pravim nasvetom.
3 Za nekoga izmed nas je težko razumeti le eno in sicer, zakaj na tej zemlji hudobija in sprevrženost zmeraj potlačita in podjarmita dobro in resnično in se dobro in resnično in to počasi in zmeraj zelo skromno, spet prikažeta šele tedaj, ko si hudobija in sprevrženost po sili razmer iz obupa sama nastavita oster meč na prsi.
4 Nešteto ljudi hira v veliki stiski, mraku in množičnem obupu, ne more si pomagati in vse življenje stoka! Mi, maloštevilni ljudje, ki se še oprijemamo praresnice, jih lahko samo globoko pomilujemo, vendar jim tudi pri najboljši volji ne moremo pomagati. Da, s svojim skromnim presežkom lačnega že lahko nasitimo, žejnega napojimo in golega oblečemo, prav tako lahko žalujočega za silo potolažimo - to pa je tudi že vsa pomoč, ki jo lahko damo.
5 Ti, o Gospod in Mojster, ki Ti je zagotovo še več kot dobro znana stiska prav vsakega človeka na tej zemlji, bi lahko odpravil vsakršno duševno in telesno stisko vseh ljudi, kakor si mojemu sinu odpravil vse njegovo trpljenje, toda Ti to storiš - kakor nas uči že Pismo - le nadvse redko.
6 O Gospod in Mojster, zakaj mora biti na tej zemlji tako? Ali si res večino ljudi zapisal pogubi in samo maloštevilne vstajenju?«
7 **Jaz** sem rekel: »To ne drži - niti enega človeka nisem namenil pogubi! Ker pa je vsak človek šele s svojo povsem svobodno voljo, ki jo je prejel od Mene, pravi človek, bi se moral uriti v ves čas pokazanem dobrem in resničnem, se preverjati in usmerjati. Zgodi pa se, da se ljudje še prehitro pustijo ujeti mikom sveta, v katerih prikrito deluje kraljestvo satana, Me kljub vsem Mojim nenehnim svarilom čedalje bolj pozabljajo, Mojih zapovedi ne upoštevajo in jih nazadnje celo poteptajo; od ljubezni do bližnjega preidejo v sebičnost, ne želijo delati nič dobrega več in v svoji lenobi začnejo premišljevati le še o tem, kaj bi ukrenili, da bi drugi ljudje delali za njih in jih slepo ubogali.
8 Ob takšnem premišljevanju se kmalu začnejo ukvarjati z različnimi lažnimi umetelnostmi, jih izvajati pred radovednimi soljudmi in se z različnimi lažnimi čudeži in mističnimi besedami še prehitro začnejo predstavljati kot nad Božanstvom navdušeni preroki.
9 Drugi ljudje začnejo verjeti takšnim brezdelnežem, jih imeti za nekakšna višja bitja in srečni so, če se jim lahko približajo in jim smejo prinašati kakšne žrtvene darove, nazadnje pa prevarante celo prosijo, naj jih vzamejo pod svoje okrilje.
10 In glej, v takšnih razmerah so sleparji že dosegli svoj cilj. S svojim brezdeljem in sleparsko umetnostjo postajajo čedalje mogočnejši, Moja razodetja obračajo v svojo korist, začnejo vladati nad zaslepljenimi soljudmi, jim dajo zakone, po katerih morajo ti nazadnje delati samo še zanje, v skrajnem primeru za svoje tirane celo zastavijo in žrtvujejo svoje premoženje, kri in življenje.

11 Že, ko se napoveduje takšno početje, ljudstvo zmeraj posvarim in opomnim po v duhu prebujenih prerokih, kakor se je to zgodilo v času Samuela, ko je judovsko ljudstvo tudi hotelo imeti kralja, kakršnega so imela okoliška poganska ljudstva.«

148. Vzroki bolezni gostilničarjevega sina

1 (**Gospod**): »Beri Samuela in knjigo sodnikov in ugotovil boš, kako nadvse nazorno in odločno sem judovsko ljudstvo svaril pred kraljem. Kaj so nazadnje dosegla vsa Moja številna svarila? Povem ti: prav nič! Ljudstvo je hotelo kralja in ta mu je bil tudi dan kot pravična kazen za njegovo nepoboljšljivo trmoglavost.
2 Ali bi Mi lahko očital, da ljudstvu nisem hotel pomagati in sem ga raje pustil propasti? Spoznal boš, da to nikoli ni bil in ni mogel biti Moj namen. Kajti tistemu, ki sam nekaj hoče, se nikoli ne godi krivica! Če kdo ne upošteva Mojih številnih svaril, se samo vdaja posvetnim užitkom in užitkom svojega mesa, potem nimam nič pri tem, če strmoglavi v prepad, za seboj pa potegne še druge ljudi, ki sledijo njegovemu zgledu.
3 Ali nisem zdaj osebno na tem svetu, poučujem slepe ljudi in delam znamenja, ki jih razen Mene ne zmore nihče? Pojdi pa v Jeruzalem in številna druga mesta v Judeji in Galileji, ter vprašaj pomembne jude, kaj mislijo o Meni!
4 Glej, ujeti in ubiti Me hočejo, ker jim očitam njihove številne in nadvse hude grehe! Ne želijo opustiti svoje posvetnosti, svojih posvetnih časti in nebrzdanega udobnega življenja.
5 Povej, sem morda Jaz kriv, da so ti pomembni judje nepoboljšljivi? Ti sicer meniš, da bi jih lahko v trenutku vse uničil. To bi sicer lahko storil, vendar so tudi odpadniki Moji otroci. Moja ljubezen je potrpežljiva z njimi in čaka, ali se bo kdo izmed njih nazadnje le vrnil k Meni.
6 Tako boš tudi spoznal, da Jaz kot najvišja ljubezen in potrpežljivost česa takega ne bi mogel storiti, da se nazadnje, ko bo nadnje prišla velika kaznovalna sodba, nihče ne bo mogel izgovarjati, da sem mu izkazal premalo ljubezni in potrpljenja.
7 Povem ti: Če bo Jeruzalem še naprej vztrajal pri svojem zlem početju in namesto da bi ga zmanjševal, ga bo le še krepil, ne bo od zdaj minilo niti polnih petdeset let, ko se bo njemu in vsej deželi godilo še veliko huje kakor nekoč Sodomi in Gomori.«
8 **Gostilničar** je rekel: »O Gospod in Mojster, zdaj jasno vidim, da si samo Ti skrajno moder in imaš v vsem prav. Ljudje smo zmeraj sami krivi za vse slabo, kar se nam zgodi telesno in duševno.
9 Kdo pa je bil kriv, da je ta moj sin, ki je bil že od najzgodnejšega otroštva kar najbolj prikupen in najbolj pobožen od vseh mojih, postal slep in hrom?«
10 **Jaz** sem rekel: »Glej, prijatelj, pri tem so se združili trije poglavitni vzroki. Prvi je bil tvoja pretirana ljubezen do njega. Že, če ga je rahlo bolela glava, so morali priti k njemu vsi znani zdravniki, da bi mu težavo odpravili. S premočnimi zdravili so mu povzročili dokaj hudo vnetje v očeh in sin je oslepel.
11 Drugi vzrok: Ko je sin oslepel, so skušali zdravniki doseči, da bi spet videl, in so uporabili močna notranja in zunanja zdravila, vendar napačna in tako je sin kmalu še telesno ohromel.

12 Tretji vzrok: Jaz sem seveda vedel za to in sem dopustil, da se ti to zgodi, in sicer iz naslednjih vzrokov: prvič, drugim otrokom si začel izkazovati večjo ljubezen in jih vse bolje vzgajati. Drugič, začel si spoznavati, da mora pravi jud tudi ob telesni bolezni bolj zaupati Bogu, kakor se zanesti na večinoma slepe in nevedne posvetne zdravnike, kajti tam, kjer ne zmore zdravnik, lahko še zmeraj pomaga Bog. In tretjič: to sem dopustil, ker sem dobro vedel, da bom prišel k tebi in ti z ozdravitvijo sina dal znamenje, da sem Jaz Gospod in da Mi ni nič nemogoče.
13 Iz vsega tega boš spoznal, kaj vse je bilo krivo za to, da je bil tvoj sin nekaj časa slep in hrom.
14 Obstaja pa sicer še skrivni, notranji, duhovni vzrok, ki ti je zdaj še nedostopen in ti bo razumljiv šele v drugem življenju. Iz Mojih ust boš zdaj izvedel, da niti ti niti tvoj sin nista duši te zemlje, temveč sta sem prišla od zgoraj, to pomeni z neke druge zemlje v neskončnem vesolju. Kajti vse, kar na neskončnem nebu vidiš kot obstojne zvezde, so vesoljna telesa in nobeno ni brez vam podobnih razumnih človeških bitij; toda Moje otroke nosi samo ta zemlja.
15 Toda o tem Me ne sprašuj nič več. Ko boš izpopolnjen v duhu, bo tudi tvoj notranji vid to razločneje videl.«

149. Tujca iz Niniv

1 Ko sem to povedal gostilničarju, ki je bil čedalje bolj osupel in je nameraval še nekaj reči, vendar sta prav tedaj na vrata gostišča potrkala tujca in zahtevala vstop.
2 Gostilničar Me je vprašal, kaj naj stori.
3 **Jaz** sem rekel: »Vprašaj srce po načelih prave ljubezni do bližnjega in kmalu ti bo odgovorilo, kaj naj storiš!«
4 Gostilničar se je takoj spomnil tistega, kar sem mu povedal v daljšem pogovoru in o njegovi stari napaki, takoj je vstal od mize in tujca spustil v gostišče.
5 Ko sta prišla k nam v sobo, ju je gostilničar vprašal, od kod prihajata in kaj želita.
6 **Eden od njiju**, ki je za silo znal hebrejsko, je rekel: »O prijatelj, prihajava od res zelo daleč! Če ti je znano, kje so nekoč stale nadvse velike in mogočne Ninive in nato še dobra dva dni poti naprej od omenjenega mesta, smo doma mi, reveži nad reveži.
7 Našemu tiranskemu kralju sva dolgovala nekaj koščkov srebra kot nama najbolj nesramno naložen davek, ki nama ga v določenem roku - samo sedmih dni - ni uspelo priskrbeti. Prosila sva za milost in potrpljenje, toda zaman. Rekli so nama: 'Če bi izkazali milost enemu, bi se ob izteku roka za plačilo davka pred kraljevim prestolom kmalu znašlo vse ljudstvo in prosilo za milost. Zato, nobene milosti!' Takoj so posegli po vsem, kar sva imela, niso prizanesli niti najinima ženama niti otrokom, temveč so jih zajeli in odpeljali v ujetništvo. Po vztrajnih prošnjah sva le izprosila odlog za obdobje treh lun, v katerem naj bi priskrbela zahtevano srebro in ga vplačala v kraljevo blagajno. Če tega ne bova zmogla, bodo ženi in otroke prodali indijskemu trgovcu s sužnji, naju pa izgnali iz dežele.

8 Glej, srečni podložnik modrega rimskega vladarja, tako se nama zdaj godi pod našimi tirani, ki razen sebe in svojih številnih dvorjanov drugih ljudi nimajo za ljudi. Zato pa sva se odpravila na to dolgo pot, da bi od vas, gotovo boljših soljudi, izprosila srebrnike in se potolažena vrnila domov, ter rešila ženi in otroke iz krutega ujetništva. Tako, srečni gostilničar, zdaj veš vse: od kod sva, kaj želiva in kaj iščeva.«
9 **Gostilničar** je rekel: »Če nimata drugih prošenj, vama bomo tukaj lahko kmalu pomagali iz vajine stiske. Toda še prej, ali sta morda lačna in žejna?«
10 **Eden** je rekel: »Oboje; že od jutra hodiva iz okolice Evfrata in doslej nisva dobila ne hrane ne pijače. Mehova, ki sva ju že navsezgodaj napolnila z vodo Evfrata, sva izpraznila že do opoldneva, odtlej pa nisva videla nobene vode več.«
11 Gostilničarju sta se tujca zelo smilila, hitro je vstal in jima prinesel sol, kruh in vino, ju povabil, naj sedeta za eno od miz in se okrepita s kruhom in vinom.
12 Z najbolj hvaležnimi pogledi, usmerjenimi navzgor, sta takoj posegla po kruhu in vinu, se osvežila in okrepila.
13 Gostilničar Me je vprašal, kateremu božjemu nauku pripadata.
14 **Jaz** sem odgovoril: »V tem trenutku še ni pravi čas zanju, da bi se jima posvetil. Za zdaj se z njima ukvarjaj le ti, šele potem se jima bom pridružil tudi Jaz.«

150. Verski položaj v domovini obeh tujcev

1 Ko sta se tujca nasitila, ju je gostilničar vprašal, katera božanstva častijo in molijo v njuni domovini.
2 **Eden od njiju** je rekel: »O dragi prijatelj, pri nas niti nimamo kakšnega posebnega božanstva, kajti naši svečeniki se med seboj nenehno spopadajo, skoraj vsak od njih ima svojega boga, ki naj bi delal čudeže, vsak kriči samo o božji moči in veličastju svojega boga. Kralj pa se za to le malo meni; zanj so bogovi le zlato, srebro in drago kamenje - vsi drugi bogovi mu niso mar!
3 Midva pa še pripadava judovskemu plemenu, ki se je po naši deželi naseljevalo tu in tam že od ujetništva pod kraljem Nebukadnezarjem in tako smo skrivoma privrženci Mojzesa, toda brez Pisma, skrinje zaveze in templja. Nebo z zvezdami nam je vse.
4 Verujemo v Boga, ki ga je Mojzes oznanil našim očetom, spoštujemo sabat in zapovedi, toda staremu Jehovi pa menda za nas ni več mar.«
5 Gostilničar je rekel: »Tudi jaz sem jud in lahko vama zagotovim, da se vaju stari Jehova še kako spominja, saj sicer vaju v vajini veliki stiski ne bi pripeljal prav sem. Jutri se vama bo zadeva razjasnila; danes pa se spočijta in okrepita s kruhom in vinom.«
6 **Opomba**:[1] Ko je gostilničar tujca pomiril, saj jima je zagotovil - poleg še več kruha in vina za njuno okrepitev -, da bosta naslednji dan seznanjena z vsem, se je vrnil za našo mizo in se ni mogel dovolj načuditi tistemu, kar sta tujca povedala o svečenikih in kralju njune dežele.

[1] Besedilo nareka je Lorber do tega odstavka, to je do marca 1863, še zapisoval sam, sledil je skoraj enoletni premor. Šele 11. aprila 1864, dopoldne ob 10.30 uri, se je narek nadaljeval. Lorber je bil namreč med svojo zadnjo boleznijo (protinasto vodenico) tri mesece priklenjen na bolniško posteljo in odtlej slišanega ni mogel več sam zapisovati, temveč je to narekoval drugi osebi, opomba založbe Lorber Verlag

7 **Jaz** pa sem mu rekel: »Pusti to, kajti tudi med Grki, Rimljani in judi v tem času ni nič boljše. Tudi oni svojih bogov ne potrebujejo za nič drugega kot le za to, da z njimi s pomočjo raznoraznih čarovnij kar se da slepijo ljudstvo in ga skušajo po vseh močeh čim bolj pripraviti k darovanju. Sicer nimajo nobene ius gladii[1] in nobene ius potioris etfortioris[2], toda današnji vladarji ljudstev radi vidijo, da svečeniki ohranjajo ljudstvo slepo in praznoverno, da lahko kralji ljudstvo laže prisilijo k pokorščini in da za to ne potrebujejo večjega števila dragih vojakov.
8 Za Božje bitje vladarju ljudstev ni dosti mar ali sploh nič. Včasih vladar na videz sodeluje pri predpisanih obredih, da bi ljudstvo verjelo, da zelo časti bogove, pri sebi pa je in ostaja - kar zadeva posvetno življenje - epikurejec, kar zadeva vero pa - ali kinik ali saducej; ti pa ne verjamejo v nadaljevanje življenja duše po smrti. In tako kot sam pri sebi misli vladar, tako mislijo predvsem visoki svečeniki.
9 Če namerava vladar, s katerim od sosedov začeti vojno, visoki svečeniki že vedo, kako naj na to pripravijo ljudstva. Nižji svečeniki začnejo prepričevati ljudstva, da je prihodnja vojna volja bogov in kralj, kot predstavnik svojih ljudstev pred bogovi, ne more drugače, kot da voljo bogov, ki so mu jo razodeli visoki svečeniki, kar najbolj zavzeto izpolni.
10 Ljudstva prepričajo, ta se strinjajo in začnejo vestno plačevati vojni davek, ki ga predpiše kralj in še v nadvse veliko čast si štejejo - tisti, ki so še pri moči -, če z orožjem v roki sodelujejo v vojni.
11 Poglej, dragi gostilničar, to se ne dogaja samo v deželi, iz katere v svoji veliki stiski prihajata tujca, temveč po vsej zemlji in se bo dogajalo še zelo dolgo, dokler ljudstva ne bodo spoznala, da so bila že od časa Mojzesa in sodnikov, ki so mu sledili, za velike in močne zgolj človeške tovorne živali in tako bo še dolgo.«

151. O Božji sodbi in njenih učinkih

1 (**Gospod**): »Sicer si misliš - kot so mislili že tudi nekateri drugi v Moji navzočnosti -, da imam dovolj moči, da bi takšno posvetno hudobijo kar najučinkoviteje zatrl za vse večne čase. Imaš prav, vendar bi bilo treba ob tem ljudem - ki so vsi, ne glede na rojstvo in stan, poklicani za Božje otroštvo - najprej odvzeti svobodno voljo in človeška duša bi morala biti namesto s svobodnim razumom in pametjo opremljena z instinktom tako kakor duša živali. Potem noben človek ne bi mogel delati nič drugega kot le tisto, k čemur bi ga gnal instinkt. Drugič: vso zemljo bi moral bistveno spremeniti in omogočiti, da bi na njej, tako kakor za živali, rasla hrana tudi za ljudi, ki bi živeli po instinktu. Tretjič: morale bi izginiti številne rastline in živalske vrste, kajti čemu naj bi še obstajale, če pa so bile nujne le za to, da so se iz njihovih skoraj neskončno dolgih nizov in stopenj lahko razvile povsem svobodne človeške duše?
2 Kot še pravi privrženec Mojzesa lahko iz tega vidiš, da na tej zemlji niti ne more biti drugače. In, če bi bilo boljše, kot je zdaj, potem Mi še zdaleč ne bi bilo treba priti kot človek na to zemljo, da bi vsaj pri ljudeh, pri katerih se je še ohranil boljši čut iz časa prerokov, oživil staro vero in tudi druge ljudi

[1] ius gladii - pravica meča, pravica nad življenjem in smrtjo, opomba založbe Lorber Verlag
[2] ius potioris et fortioris - pravica prednosti in močnejšega, opomba založbe Lorber Verlag

prepričal, da napovedi prerokov, njihovi zapisi in prerokbe niso iz trte zviti kot kakšen lažen malikovalski nauk.
3 Celotno človeštvo na tej zemlji bo potrebovalo več kot samo nekaj tisočletij, da bo prešlo v svetlejšo luč.
4 Veš, da so po vesoljnem potopu maloštevilni preživeli ljudje kar precej časa hodili po boljši, svetli poti, toda kmalu sta jih spet pritegnila svet in njegova materija, v kateri pravzaprav tiči satan in že v času Abrahama se je brezbožnost ljudi pomembno okrepila. Naštej vse sodbe, s katerimi sem prav občutljivo in ostro prizadel tedanja ljudstva!
5 Kako dolgo pa so takšne sodbe zalegle? Na splošno največ tri do štiri človeška življenja, potem pa je spet teklo tako kakor prej ali celo veliko slabše. Sodoma in Gomora, Babilon in Ninive bi bili videti zdaj skoraj paradiž v primerjavi z Jeruzalemom in številnimi drugimi mesti nekoč obljubljene dežele in tudi v primerjavi s številnimi poganskimi mesti.
6 Vendar bo tudi vsa ta mesta zelo kmalu doletela sodba za sodbo, toda njihov učinek bo enak vsem prejšnjim! Številni ljudje se bodo za nekaj časa poboljšali, se spreobrnili in delali pokoro. Ko pa se bodo tuzemsko že bolje počutili, se bo kmalu med njimi spet pojavila lenoba in večji prebrisanci bodo kmalu spet začeli z vsakovrstnim navideznim plačilom izkoriščati manj prebrisane.
7 Ko pa se ljudje znajdejo na tej točki, se v njihovi naravi spet začne porajati mračnjaštvo. Sonce življenja začne zahajati in na nasprotni strani se začne zmagovito vzpenjati temna noč, potem pa spet dolgo traja, preden se začne porajati nov dan.
8 In tako se, Moj dragi gostilničar in prijatelj, ti in vsi tvoji domači zadovoljite s tem, kar sem ti zdaj povedal o zdajšnjem stanju ljudi.
9 To lahko ob ustrezni priložnosti poveš tudi svojim zanesljivim prijateljem in jih spodbudiš, naj bodo potrpežljivi in vztrajajo pri Mojem imenu, ter si tako zagotovijo Mojo ljubezen in milost, saj bo kmalu spet svetlejše in boljše tako med številnimi judi kakor tudi med pogani.«

152. O učinkovitosti razširjanja evangelija in vnovičnem Gospodovem prihodu

1 S tem Mojim pojasnilom se je strinjal tudi gostilničar in bil zadovoljen.
2 Toda nekateri Moji učenci, predvsem pri Meni navzoči **učenci Janeza Krstnika**, so rekli: »Gospod, če se bo zmeraj dogajalo tako, kakor se je od Noetovega časa do današnjih dni, potem je ta zemlja bolj priprava na pekel kakor na nebesa! Kaj bo koristilo pridigati evangelij ljudstvom, da bi se ti spreobrnili k pravi pokori ali prešli iz svojega starega mračnjaštva v Tvojo življenjsko luč, če pa bo satan takoj spet nadaljeval s staro igro, o čemer ni treba niti dvomiti?
3 Kajti poleg nas, kot Tvojih pravih učencev, se bo še prehitro pojavila cela množica lažnih učiteljev in prerokov in iz Tebe naredila, kar bo hotela, ljudje pa se bodo tako kakor v vseh časih pustili tako prelisičiti njihovi različni sleparski umetelnosti in čudežem, da ob njih in med njimi ne bo varno življenje Tvojih pravih učencev.
4 Kaj bo Tvoj zdajšnji prihod na zemljo na splošno koristil ljudem? Le maloštevilni bodo v strahu in s trepetanjem vztrajali pri Tvojem imenu in tudi

na skrivaj živeli in se ravnali po Tvojem nauku - toda gorje jim, če jih bodo drugi odkrili! Potem se preganjanje skoraj tako dolgo ne bo nehalo, dokler ne bodo Tvoji maloštevilni pravi privrženci izginili z obličja te zemlje.
5 Ali si niso Izraelci celo v Tvoji navzočnosti izdelali zlato tele, ga častili in slavili - in še veliko huje bodo ravnali današnji, povsem zakrknjeni ljudje in grešniki vseh vrst in združb. Gospod, imamo prav ali ne?«
6 **Jaz** sem rekel: »Po eni strani da - po drugi pa spet ne; kajti odslej bom Svoje prave privržence do konca časov že toliko zavaroval in obranil, da jim satanova moč ne bo mogla storiti nič ali le malo.
7 Pazite pa na to, da boste po Mojem odhodu enotni med seboj, saj tudi vam moram dovoliti svobodno voljo in svobodno spoznanje! Če ne boste enotni, če bo eden priporočal eno, drugi drugo, boste sami položili prvi temeljni kamen lažnega preroštva in povzročili številne razpoke v Mojem, vam podanem nauku.«
8 **Učenci** so spet rekli: »Gospod, to se med nami ne bo moglo nikoli zgoditi, saj smo priče Tvojega nauka in Tvojih dejanj.«
9 **Jaz** sem rekel: »Sicer ste to res, kljub temu pa ne bo minilo niti leto in že se boste jezili nad Menoj, Me zatajevali in izdajali! Resnično vam povem: Ko bom kot vaš pastir kmalu udarjen, se boste vi, kot Moje ovce, razkropili. Po Svojem vstajenju vas bom spet zbral in vas preskrbljene z vsem odposlal v svet, da bi vsem ljudem pridigali Moj evangelij o prihodu Božjega kraljestva na to zemljo, in pridobili boste veliko privržencev - iz teh privržencev se bodo kmalu pojavili nasledniki, stopili v vaše stopinje in tako kakor vi učili v Mojem imenu.
10 Poklicani ne bodo uničili ničesar, zato pa bodo to toliko bolj storili številni nepoklicani ob poklicanih. Kmalu se bodo med njimi vneli prepiri in spori, vsak bo zatrjeval, da samo on uči polno in čisto resnico in Moj nauk bo kmalu podoben mrhovini, ki jo orli zaznajo že od daleč, priletijo k njej in jo, da bi nasitili svoja telesa, skljuvajo do kosti.
11 Okostje bo sicer še ostalo, toda le maloštevilni modri po Mojem duhu bodo v sebi spoznali, kakšno je bilo v resnici meso, ki je nekoč obdajalo kosti. Večina pa bo tako dolgo glodala kosti, dokler ne bo ob tem umrla od lakote.
12 Potem bo na zemeljskih tleh veliko prepirov in škripanja z zobmi in ljudje, ki so bili tako dolgo v temi, se bodo v svoji noči zatekli k umazani luči v prepričanju, da so prišli k pravi luči; le številno ugašanje takšnih lažnih luči bo ljudi postopno samo napeljalo k prepričanju, da so bili prevarani.
13 In glejte, potem bom spet prišel kot najsvetlejši blisk, ki bo osvetlil vse od sončnega vzhoda do zahoda, vse, kar je v, na in nad zemljo in prišel bo čas, v katerem se ljudje, ki jih je razsvetlil blisk, ne bodo več obračali k lažnim učiteljem in prerokom.«

153. Vprašanje prebujenja vernikov na sodni dan

1 **Simon Juda, imenovan Peter**, je nato rekel: »Gospod! Velikokrat si nam dejal, da bo samo človek, ki bo živo verjel Vate, živel in ravnal v skladu s Tvojim naukom, prejel večno življenje in ga boš obudil na sodni dan. Glej, Gospod, to sta Tvoji obljubi, ki jih kljub Tvojim večkratnim pojasnilom še ne zmorem povsem razumeti.

2 Kaj bo vendar z vsemi neštetimi ljudmi, ki o Tebi še dolgo ne bodo nič slišali in ne vedeli Zate? Ali so ti na zemlji zgolj zato, da s svojimi telesi pognojijo širna tla prav te zemlje za morebitni boljši človeški rod?
3 Razumljivo je, da teh ljudi ne boš obudil na nekakšen sodni dan, čeprav oni - ne da bi bili za to sami krivi - ne bodo mogli verovati Vate in živeti po Tvojem nauku. Ta sodni dan, na katerega boš obudil vse žive in mrtve, je v Tvojem nauku zmeraj nekaj zelo krutega in skrivnostnega, kljub številnim razlagam, ki si jih že delno dal o tem. Kajti ta dan se včasih zdi kakor prihajajoči vsesplošni dan, ki bo sodni dan za vse, včasih pa kakor da je to le poseben dan za vsakega človeka, ki prestopi v onstranstvo.
4 Naj bo s tem dnem kakor koli že, pa vendar ne razumem, zakaj je nujno, da v Svojem imenu obujene še enkrat obudiš?
5 Za mrtve se mi zdi obuditev nujna; toda kdaj in čemu naj bi bili nekateri po obuditvi še bolj mrtvi, kot so bili že s smrtjo? Ali naj se jim Tvoj evangelij pridiga šele po takšni obuditvi?
6 Glej, o Gospod, to nam končno le verodostojno razloži, da si ne bomo zmeraj na skrivaj mislili, da si med tisočimi ljudmi samo enega ustvaril za večno življenje, drugih devetsto devetindevetdeset pa za večno smrt.«
7 **Jaz** sem nato odgovoril: »Poslušaj, Simon Juda! Mislim, da si glede te točke svojega vztrajnega dvoma ne boš na jasnem niti tedaj, ko boš povsem prežet z Mojim duhom. Ali vam nisem že nekajkrat dejal, da bi vam lahko povedal še marsikaj in veliko več - vendar tega ne bi mogli prenesti, to pomeni, dojeti s svojim razumom in razumeti. Zato pa bom tudi poslal Svojega duha in ga izlil nad vas in šele ta vas bo popeljal v vso resnico in modrost.
8 Če bi zdaj s Svojim naukom posegel le malo više, bi rekli: 'Že spet govoriš v prilikah in prispodobah!'. Te ne morete razumeti in se vam zato zdi Moj nauk zahteven. 'Kdo ga lahko razume in dojame?'
9 Ali ne veste, da ste v razmerju do Mojega nauka podobni majhnim negodnim otrokom, ki jih hranijo z mlekom, ker vase še ne morejo sprejeti trdih in močnih jedi, saj jih še niso zmožni prebaviti?
10 Ko se boste po Mojem odhodu odpravili razširjati evangelij med ljudi, delajte tako, kakor delam Jaz zdaj z vami in drugimi ljudmi, s katerimi se srečujemo.
11 Kako bi se vam zdelo, če bi v deški šoli kakšen skrajno moder pismouk začel svojemu mlademu in slabotnemu občinstvu razlagati najbolj zahtevna mesta v prerokih - in tega seveda noben poslušalec ne bi razumel? Ali se ne bi moral takšen nadvse moder pismouk sprijazniti s tem, da bi mu poslušalci vpili: 'Zelo učen in moder prijatelj, raje nas nauči najprej brati, za silo pisati in računati, šele potem glej, ali bomo lahko tvojo visoko modrost razumeli ali ne!'?
12 In glejte, tako bi lahko opomnili tudi vi Mene, če bi vam Svoj evangelij razlagal v povsem nebeški luči. Kajti, če že ne razumete stvari tega sveta, ki jih v skrajnem primeru lahko celo otipate z rokami, kako bi šele razumeli čisto onstranske in nebeške zadeve, ki bi vam jih razlagal?«

154. Gospod utemelji Svojo milost

1 (**Gospod**): »To, kar si Me, Simon Juda, pravkar vprašal, je večinoma onstranska zadeva in ti kljub Moji raznoliki obrazložitvi ne moreš razumeti njenega bistva, skrivoma Me dolžiš nekakšne nepravičnosti in tiranske

krutosti. To sicer ni posebno lepo od tebe, še toliko manj, ker zdaj že veš, kdo sem in da sem zagotovo samo iz ljubezni do vas, ljudi in ne iz jeze in maščevanja, prevzel vaše zemeljsko meso, da bi se vam v vsej Svoji globini in veličini razodel kar sam in ne bi moral uporabiti ust tega ali onega preroka, da bi ljudem oznanil Svojo voljo.
2 Ali ne misliš, da Jaz veliko bolje kakor ti vem, koliko je ljudi na zemlji, ki o Meni nikoli niso mogli izvedeli ničesar, tega ne morejo zdaj in tudi še dolgo ne bodo mogli izvedeti? Kako bi jih lahko sodil in jih preklel, če niso krivi, da ne morejo verovati Vame, saj celo med številnimi judi, ki so Me slišali in videli delovati, nisem še nikogar obsodil in preklel - razen nekaj maloštevilnih in to telesno, ker so nas hoteli zajeti in ubiti z najbolj nesramno naglico in zavzetostjo? Kako naj bi torej sodil in preklel nevedne in nedolžne?
3 Na vsej zemlji pa ni ljudstva, ki bi izviralo od Adama in se pri njem ne bi že iz pradavnine ohranil kakšen preostanek nauka o enem in pravem Bogu, ki je bil razodet praočetom. Znano je, da so tega enega in pravega Boga pozneje svečeniki in posvetni vladarji iz gole posvetne sebičnosti skušali čim bolj zatajiti in so Ga nato nadomestili z različnimi bogovi, v katere je verovalo ljudstvo in jim tudi darovalo.
4 In glej: Če ljudstvo vestno živi in ravna po vseh teh različnih naukih, pred Menoj ne greši ali greši le malo. Živi v mračnjaštvu različnih zablod, toda ko bodo duše tega ljudstva prešle v onstranstvo in bo tam vse po Meni razsvetljeno, se jim bo dogajalo kakor nekomu na tej zemlji, ki hodi ponoči in na poti naleti na številne predmete, ki jih ima za ljudi, živali ali kaj drugega, le za tisto ne, kar naj bi bili in so v resnici.
5 Če pa bi ta nočni popotnik po isti poti hodil ob svetlem dnevu, bi se mu nočne čudaške prikazni gotovo kazale takšne, kakršne so v resnici in jih niti ne bi mogel imeti za kaj drugega, nazadnje bi se smejal sam sebi, kako je bil lahko tako neumen, da je imel drevesno deblo za cestnega roparja in kamen na cesti za hijeno.
6 Iz tega boš zlahka razbral, da se takšne duše v velikem onstranstvu veliko prej in laže znajdejo v Moji luči življenja kakor duše, ki so sicer od Mene prejele pravo znanje in tudi zlahka vidijo in razumejo, da sem Jaz svetloba, življenje in resnica, toda ovirata jih njihova navezanost na posvetno in hudobna usmerjenost.
7 Če v onstranstvo pridejo duše, ki so že tukaj zaničevale luč življenja in resnice, ju bodo onstran še toliko bolj zaničevale in prezirale.
8 Ali torej nimam prav, ko pravim: 'Tudi te duhovno mrtve bom ob izstopu iz mesa tega sveta obudil in jim sodil in prejeli bodo plačilo za svoja dejanja!'?
9 Gotovo pa jim ne bom sodil osebno; sodila jim bo večna resnica, ki je tudi v njih, jo pa nadvse sovražijo in jih bo pred Mojim obličjem pognala v beg. Ali bom kriv za to?
10 Ali že modrejša rimska postava ne pravi volenti nonfit iniuria![1] Ali pa naj morda iz nekakšne ljubezni do takšnih Mojih nasprotnikov zanikam Svojo večno luč življenja in resnice, ter oblečem obleko laži in prevare? Upajmo, da si tega nihče od vas ne želi? Toda celo za takšne duše, ki so zavrgle same sebe, sem vam povedal dve tolažilni stvari, enkrat v priliki o izgubljenem sinu in drugič, ko sem vam ob podobni priložnosti rekel, da je v hiši Mojega Očeta zelo

[1] Volenti nonfit iniuria - tistemu, ki sam hoče, se ne godi krivica, opomba založbe Lorber Verlag

veliko bivališč - če naj se še razločneje izrazim: zelo veliko učnih in popravljalnih ustanov, v katerih se lahko najbolj sprevrženi človeški hudiči spreobrnejo in poboljšajo.
11 Mislim, da boš, Simon Juda, iz tega dokaj razločno razbral, kako naj se razume to, o čemer sem z vami že tako pogosto govoril.«

155. Pojem večnosti

1 (**Gospod**): »Nikoli pa vam nisem govoril o nekem vsesplošnem dnevu obuditve in sodbe - in temu boste lahko vsi pritrdili -, temveč o posebnem poslednjem dnevu vsakega posameznika, ki nastopi v trenutku, ko njegova duša zapusti meseno zemeljsko preskusno ovojnico. Vendar ta obuditev ne bo kar vsakomur pripomogla k takojšnjemu večnemu življenju, temveč tudi nasprotno, k večni smrti, pri čemer pa je dobro opozoriti, da vi besedo večno' ne pojmujte kot čas, ki traja neskončno dolgo in da se tudi neskončnost Mojega ustvarjenega prostora ne nanaša samo na ta prostor, ki sicer nikjer nima ne začetka in ne konca tako kakor Bog sam, iz katerega ta prostor tudi izhaja in je vsepovsod in v vseh smereh poln del Njegove ljubezni, modrosti in moči Njegove volje.
2 Večnost sicer tudi ustreza trajanju časov v materialnih svetovih, toda v onstranstvu je v duhu to, kar je tukaj čas. To pa nikakor ne pomeni, da v njej ne bi smelo biti nobenih sprememb, temveč le, da sta resnica in življenje večna in zmeraj ista in da je tisto, kar je lažno in neresnično in nasprotuje večni luči resnice in življenja potemtakem tudi večno, ne da bi bilo s tem katero koli bitje prisiljeno na vekomaj ostati v tem nasprotju. Kajti veste, da Bog kot večna ljubezen, modrost, moč in oblast nikoli ne more biti in ni nedejaven, temveč da iz Sebe neprenehoma poraja stvarstva in tako uteleša Svoje misli, ki jih iz Svoje ljubezni in modrosti nekoč pripelje do samostojnosti, saj je v večnosti časa za to dovolj, v neskončnem prostoru pa tudi dovolj prostora.
3 In dokler bo obstajalo kakršno koli stvarstvo, bo ob božansko najčistejšem duhovnem zmeraj obstajal tudi materialni, ustvarjeni predmet, ki je v primerjavi s povsem duhovnim, temen življenjsko preskusni predmet. To pa ne pomeni, da bo moral ta temen predmet vso večnost tudi ostati temen in zloben, še toliko manj, ker vsa ta zemlja in vam vidno nebo z zvezdami ne bosta na vekomaj ostala takšna, kakršna vidite danes, temveč bosta minila in sčasoma tudi ugasnila, namesto njiju bo nastalo novo stvarstvo. Zato vam že zdaj pravim: Glejte, vse prenavljam in vsi vi boste še Moji novi ustvarjajoči pomočniki.
4 Zdaj ste tu sicer še časovno in prostorsko omejeni, toda kljub temu imate v sebi večno in neskončno, čeprav zdaj tega seveda še ne razumete povsem. Toda nekoč boste razumeli, kako na primer lahko to vsebuje celo najbolj drobno zrno peska. Naj kdo od vas, ki je vešč računanja, skuša deliti zrnce peska in naj Mi potem pove, kdaj bo z delitvijo končal. Mislim, da se bo vsak računanja vešč začel pri tem nekoliko dolgočasiti, saj takšnega dela večno ne bi končal. Tako kakor celo najmanjša stvar vsebuje neskončnost, vsebuje tudi večnost.
5 Ko torej govorim o večnosti in neskončnosti, morate to tudi prav razumeti - ne pa tako kakor vam to prikazuje vaš kratkoviden posvetni razum.

6 Glejte, s tem sem vam zdaj dal možato in trdnejšo hrano, ker dobro vidim, da so jo nekateri od vas že sposobni bolj ali manj prebaviti.
7 Ko pa boste v Mojem imenu odšli v svet in boste ljudstvom pridigali evangelij, ga podajajte tem otrokom kot mlečno jed. Kajti, če bi ga začeli takoj poučevati z vso resnostjo, bi vas ljudje imeli za nore in ne bi prisluhnili tistemu, kar bi govorili in učili. Vendar naj vas to niti ne skrbi. Zmeraj vam bo na jezik položeno, kako in kaj naj bi govorili. Vse drugo bo pri vseh tistih, ki bodo po vas prejeli Mojega duha, že opravil Moj duh in bodo v njem znova rojeni. In to bo tudi pravo znamenje, da Moje besede niso besede človeka, temveč jih poslušate iz Božjih ust. Ali si zdaj, Moj Simon Juda, kaj bolj razsvetljen?«

156. O poslednji sodbi

1 **Simon Juda** je odgovoril: »Gospod in Mojster, tokrat sem vse, kar si nam razložil, zelo jasno dojel, bolje kakor kadar koli prej. Moram pa priznati, da bi me Tvoja prevelika modrost skoraj zadušila. Ti o takšnih neskončno velikih stvareh govoriš laže, kakor kakšen hišni gospod o opremi svoje hiše, naš človeški razum pa ob tem začuti vso težo Tvoje neskončne vsevednosti in svoje najbolj ničeve nevednosti.
2 O Gospod, nad nas boš moral izliti prav veliko količino Svojega večnega duha luči, da bomo najprej razumeli to, kar si nam doslej razodel. Hvala Ti za tako veliko milost, ki nam jo zdaj izkazuješ, toda ugotavljam, da svojim učencem ne bomo zmožni prenesti vseh velikih skrivnosti, ki si nam jih razodel o naravnem svetu in še o veliko večjih iz duhovnega kraljestva.«
3 **Jaz** sem rekel: »To na začetku niti ne bo nujno, to bo pri številnih, ki jih bom poklical, že opravil Moj duh. Za otroke današnjega časa pa je dovolj, da ljudje verujejo Vame, da sem po tem Svojem mesu izšel iz Boga, Očeta in da lahko po takšni veri vsak človek pridobi pravo spoznanje Boga, resnično ljubezen do Njega in bližnjega in tako tudi večno življenje.
4 In tako boste glede tega postali pozavne, ki jih bodo slišali vsi, tudi tisti, ki so v grobovih in tisti, ki jih drži ujete morje njihovih neštetih neumnosti in grehov. Vstali bodo iz grobov osvobojeni, tudi tisti, ki jih je ujelo morje, in obdani bodo z oblačilom življenja.
5 Kogar bo pozavna obudila, ta ne bo nikoli obujen za smrt, temveč za življenje. Kdor pa zvoka pozavne ne bo hotel slišati, ta tudi ne bo obujen, temveč bo obtičal v noči svojega groba in v ujetništvu morja vse do časa, ko bo vsa zemlja uničena z ognjem. Tako kot v času Noeta bodo tudi takrat živeli po svoje in se ne bodo zmenili za glas Mojih prebujenih. Prebujene bom tedaj v trenutku dvignil z zemlje, one pa bom z vsemi njihovimi ljubljenci vred izročil vseuničujočemu ognju, saj bodo k njegovemu nastanku najbolj pripomogli prav tedanji nepoboljšljivi posvetni ljudje.
6 In glej, to bo poslednja sodba na tej zemlji, ki se bo počasi začenjala kmalu za vami. Ne smete pa seveda misliti, da bo ta ogenj izbruhnil hkrati na vseh krajih in točkah po zemlji, temveč le postopno, da bi ljudem še zmeraj bilo dano dovolj časa in prostora, da se izboljšajo.
7 V vas se skrivoma spet poraja vprašanje, kaj to ima opraviti z neukročenimi dušami. Pomislite na tisto, kar sem vam pravkar dejal, da so v hiši Mojega Očeta številna bivališča in popravljalnice in iz tega boste zlahka spoznali, kaj se bo nadalje dogajalo s takšnimi dušami.

8 Kar sem vam zdaj povedal, ohranite zase, kajti ljudje, kakršni so zdaj, tega ne bi razumeli in dojeli. Zato judje, ker so v času kraljev postali mračnejši in trdovratnejši, zadnjih treh, vam že znanih knjig[1], niso več zmogli razumeti in so jih označili za apokrifne.[2]
9 Vam znani eseni so se teh knjig polastili še ob pravem času in si z njihovo pomočjo pridobili številne zemeljske koristi. To sicer ni bila Moja volja, kot tudi to ni, da se ljudje s pomočjo vseh sposobnosti, ki sem jim jih dal, na vso moč predajajo grehom in pozabljajo Name. Toda ne glede na to so se ljudje okoristili z raznoraznimi dobrimi in slabimi izkušnjami in so se potem ob svojem času kljub vsemu spet vrnili k Meni, ter si tako pripravili poti za izboljšanje in poti k luči. In tako bo tudi s pomočjo esenov še prava luč prišla med številne ljudi.«

157. Gospod Janeza in Mateja pouči o zapisovanju

1 Moj **Janez** je nato rekel: »Ali naj to, o čemer si nas danes tako milostno poučil, zapišem tudi na pergament ali ne? Utegne koristiti vsaj potomcem!«
2 **Jaz** sem rekel: »Kar pusti; po potrebi bom v tistem času dobronamernim ljudem takšne stvari že razkril po ustih novo obujenih hlapcev, vidcev in prerokov, v tem času pa bodo tisti, ki jih bom obudil in bodo v Mojem duhu znova rojeni, že tako in tako vpeljani v zanje potrebno resnico in modrost.
3 Ob najpomembnejših rečeh Mojega učnega poslanstva na tej zemlji, ki si jih že zapisal v evangeliju, ki se bo ohranil, pa o drugih izjemnih naukih in dejanjih, ki sem jih tudi poučeval in storil, ne zapiši drugega kot to, da sem še veliko učil in storil, vendar to v tej knjigi ni zajeto. In četudi bi bilo kaj takega tudi zapisano v knjigah, svet, to pomeni ljudje, tega ne bi razumeli[3]. In to naj zadostuje.
4 Da pa se bom tistemu, ki verjame Vame, Me ljubi in izpolnjuje Moje zapovedi ljubezni, sam razodel - to si že zapisal pred časom -, naj zadostuje vsakomur, ki bo v Mojem imenu krščen in okrepljen po Mojem duhu iz nebes.«
5 Ko sem Janezu dal takšno navodilo, se je s tem sprijaznil, toda evangelist in pisar **Matej**, ki je bil tudi navzoč, je rekel: »Gospod, tudi jaz sem z vso marljivostjo zbral množico svojih zapisov o Tvojem poučevanju in dejanjih in nisi nič rekel, naj se tudi ohranijo!«
6 **Jaz** sem rekel: »Tudi tvoji zapiski se bodo ohranili! Tisti, ki si jih pisal sam, se bodo ohranili kot zapisana beseda, toda ljudem, ki jih bodo hranili, bodo le malo koristih. Zapisi nekoga drugega, ki bo pisal v tvojem imenu in te bo nadomestil, pa se bodo ohranili. In tako si lahko tudi ti zadovoljen in pomirjen.
7 Ker pa je že pozno ponoči, še malo počivajmo, kajti jutrišnji dan bo že prinesel svoje!«
8 Gostilničar je vstal, poln največjega spoštovanja do Mene in nas hotel odpeljati v spalnico.
9 **Jaz** pa sem rekel: »Poskrbi le za oba romarja, mi pa bomo čez noč ostali kar tukaj za mizo.«
10 Gostilničar je to upošteval in tujca, ki se nista mogla dovolj načuditi Mojemu, njima nerazumljivemu govorjenju, odpeljal v njuno spalnico. Veselila

[1] Šesto in sedmo Mojzesovo knjigo in preroški dodatek (glejte Veliki Janezov evangelij, šesto knjigo, poglavje 216,6), opomba založbe Lorber Verlag
[2] Apokrifne - nepristne, opomba založbe Lorber Verlag
[3] Janez 20,30; 21,25, opomba založbe Lorber Verlag

sta se, da bosta lahko naslednji dan bolje spoznala Mene in Mojo družbo, v spalnici pa sta se gostilničarju zahvalila za njegovo gostoljubje.
11 Mi pa smo tako kakor po navadi počivali do sončnega vzhoda, tedaj pa smo vsi vstali od mize in odšli na prosto.
12 Nekaj sto korakov zunaj mesta je bila dokaj visoka vzpetina, približno sto korakov višja od naše visoke planote. Z nje se je čudovito videlo daleč tja prek velike nižine Evfrata, na zahodu je bilo mogoče videti pomemben del doline Jordana vse tja do Mrtvega morja, del Jeruzalema, Betlehema, ter še množico drugih krajev vse tja do Libanona.
13 Tudi gostilničar nas je pospremil na to vzpetino in nam začel razlagati, kaj vse je videti proti vzhodu, jugu, zahodu in severu, saj je kraje zelo dobro poznal in Moji učenci so radi klepetali z njim.

158. Zgodovina bazaltnega mesta in njegove okolice

1 Ko je gostilničar nazadnje skušal trditi, da naj bi bila vzpetina, na kateri smo stali, prav gora Nebo, na kateri je bil preobražen Mojzes, sem mu rekel (**Jaz**): »Dragi prijatelj, zdaj pa si s svojim poznavanjem krajev nekoliko pretiral. Gora Nebo, s katere je mogoče tudi dobro videti vso dehtečo pokrajino Jerihe, je še približno slab dan poti proti jugu. Ker se pa že tako dobro spoznaš na kraje, Mi povej, kdo je zgradil črno bazaltno mesto, v katerem bivaš? Ali poznaš njegovo ime?«
2 **Gostilničar** je rekel: »Gospod in Mojster, na kroniko se slabo spoznam, toda če se ne motim, naj bi mesto zgradili že Gaditi. Od tod proti severu naj bi dežela pripadala plemenu Gad, južneje, pa naj bi ozemlje, ki je obsegalo del srečne Arabije vse tja do reke Evfrat navzgor, sodilo k plemenu Ruben. Meje obeh dežel naj bi se v hudih časih kraljev nenehno spreminjale, tako da zdaj ne vemo več natančno, kako daleč je segala zemlja plemena Ruben in do kod plemena Gad. Mislimo, da je naše mesto še delo plemena Gad.«
3 **Jaz** sem rekel: »Dragi prijatelj, zmotil si se za približno tisoč let, kajti to mesto in še več drugih je zgradil Edon, ki je živel še pred časom Abrahama in imel v lasti vsa ta posestva s pomembnim delom srečne Arabije navzgor do Evfrata in še veliko dlje od Damaska velik del današnje Sirije, tako da so to mesto in tudi druga mesta zgradili Edon in njegovi potomci, zato ni veliko mlajše od Babilona.
4 Glej, dragi Moj, zdaj smo na griču, na katerem sta nekoč stala Abraham in Edon in z vero svojega srca darovala Bogu, ter zakoličila meje svojih posesti. Vse proti zahodu, kolikor daleč seže oko, je pripadlo Abrahamu, območje proti vzhodu, tja do Evfrata, pa Edonu in njegovim potomcem, ki so se pozneje večinoma združili z Abrahamovimi potomci. In glej, zdaj veš tudi, kdo je zgradil ta črna mesta, ki so tako trdno zgrajena, da jih naslednjih več kot tisoč let ne bo opazneje prizadel zob časa, ki sicer vse uniči.
5 Vendar se bo prebivalstvo sčasoma številčno zelo zmanjšalo in postalo revno. Za zdaj je ta dežela še rodovitna, pozneje pa bo postala puščava in obubožana pastirska ljudstva bodo le v deževnem zimskem času našla nekaj borne hrane za svoje shujšane črede in bodo primorana nekaj časa naseljevati to mesto in nato še kakšno drugo izmed številnih mest.

6 In kljub temu naj ta že zdaj zelo puščobna pokrajina znova ozeleni vse tja do Evfrata in dobronamernim ljudem v Mojem imenu omogoča bivanje v blagoslovljenih krajih.«
7 Nato je **gostilničar** rekel: »Da, Gospod in Mojster! Enako napoved sem prebral tudi v preroku Izaiji. Toda kdaj bo prišel ta čas? Tega prerok ne omenja. Ali bi mi lahko, o Gospod in Mojster, povedal, kdaj se bo to zgodilo?«
8 **Jaz** sem rekel: »Leta, dneva in ure ti seveda ne morem navesti - kajti to je odvisno od ravnanja ljudi, kdaj se bodo odpovedali svojim posvetnim kraljem in se podali pod Mojo vladavino tako kot v Mojzesovem času in času sodnikov. Kljub temu pa ti lahko nekoliko bolj določno povem, da ne bo minilo kaj dosti več kot dva tisoč zemeljskih let.
9 Vendar bo v še zelo pustem delu zemlje, ki ga imenujete Evropa in od koder vam zdaj vladajo ljudstva, srečno stanje nastopilo prej. V tem vašem starem delu sveta je še cela množica - razumite prav - zelo trdnih kamenin, ki se ne bodo tako hitro in tako zlahka pustile spremeniti v rodovitno prst. Trde kamnine pa ustrezajo prav tako trdim človeškim srcem, ki se bodo tudi težko preobrazila v rodovitna tla za prevzem Moje besede.
10 Povem ti: preden bo desetina ljudi tega starega velikega dela zemlje deležna polnega blagoslova Mojega nauka, bo najslabši del Evrope že bolj blagoslovljen v Mojem nauku kakor v tem starem delu zemlje najmanjši in najboljši; potrebno bo namreč še veliko ognja, preden se bo nadvse veliko ljudi tega predela zemlje učinkovito znašlo pod žarki Mojega sonca življenja in se ogrelo za večno življenje.«
11 **Gostilničar** je rekel: »O Gospod, napoved za nas je prav žalostna! Zato veliki prerok ni mogel o času vrnitve srečnega stanja navesti ničesar natančnejšega?«
12 **Jaz** sem rekel: »Da, da, dragi prijatelj, glej, tam na zelo daljnem vzhodu vzide sonce veliko prej kakor na oddaljenem zahodu, toda zato pa je prav tam, kjer sonce veliko prej vzide, tudi veliko prej noč in traja tako dolgo, dokler sonce spet ne vzide. Ta preprost zgled iz narave razumeš - vendar ima tudi duhovno ozadje.
13 Z Menoj je za vas duhovno sonce vstalo najprej in tudi najbolj zgodaj, vendar bo zato za vas tudi najprej zašlo. Ko pa bo spet vzšlo, pa za vas ne bo vzšlo z zahoda, temveč spet z vzhoda, ki je od tod zelo oddaljen; kajti pri Meni vse poteka po določenem redu in nič - ne materialnega in ne duhovnega - se ne zgodi v nasprotju z njim.
14 Zdaj zadeve še ne razumeš, toda kmalu bo prišel čas, ko jo boš razumel.«

159. O bistvu Sonca

1 **Gostilničar** je rekel: »O Gospod in Mojster, mislim, da tega, kar govorijo Tvoja usta, ne bi mogel nikoli do konca razumeti niti najmodrejši angel seraf. Toda ob tej priložnosti bi te rad vprašal še nekaj. Danes sonce vzhaja tako čisto in veličastno in to se v tej pokrajini vidi zelo redko, saj vzhod zakrivajo meglice, ki se na tej nepregledni planoti porajajo kar naprej: Ali je Sonce ogenj sam po sebi in njegov plamen osvetljuje Zemljo in sicer tako močno, da na tej zemlji ne bi mogli nikoli narediti tako mogočne luči in jo opazovati?
2 Njegova izredna toplota, ki nam jo pošilja skupaj s svetlobo, nas navaja k domnevi, da mora biti to nadvse mogočen ogenj. Ker pa sonce pozimi sije

enako močno kakor poleti, od vročine domnevnega ognja pa zaznamo le zelo malo, nekateri menijo, da v resnici niti ni ogenj. Naša tukajšnja skupnost je sestavljena iz Rimljanov, Judov, Grkov, Arabcev in Egipčanov in vsi ti imajo različna mnenja, pa vendar človek ne more na podlagi nobenega postati kaj bolj pameten.«
3 **Jaz** sem rekel: »Še dolgo ne boste kaj bolj pametni, ker vas vse že od davnine obdaja najgostejša megla praznoverja. Kdor pa hoče to razumeti, naj ve, da sta vzhod in zahod sonca nekaj navideznega. Dan in noč povzroča vrtenje Zemlje, vendar Zemlja ni krog, kot mislite, temveč spoštovanja vredna krogla in tako sta dan in noč posledica vrtenja zemeljske krogle, ki traja približno 24 ur.
4 Tako kakor Zemlja ni krog, temveč krogla, je tudi Sonce za tisočkrat tisočkratno večja krogla od Zemlje. Tako majhno se vam zdi zato, ker je tako neznansko oddaljeno od Zemlje. Četudi bi ti povedal, koliko ur je Sonce oddaljeno od Zemlje, si tega števila ne bi mogel predstavljati, ker si premalo seznanjen s starim arabskim sistemom števil. Zamisli pa si razdaljo približno 44 milijonov ur - to število ti bo že pojasnilo nekaj Arabcev, ki živi tukaj -, in potem si boš že malo predstavljal, koliko je Sonce oddaljeno od Zemlje. Sonce se tudi ne vrti okoli Zemlje, da bi tako nastajala dan in noč, niti se, kot trdi rimsko in grško praznoverje, vsak dan pogreza v veliko morje, da bi se tam okopalo in očistilo in bi potem v polnem siju spet lahko obsijalo Zemljo.
5 Zemlja pa se vrti okoli Sonca in za to potrebuje približno 365 dni, zaradi tega drugega vrtenja Zemlje imate leto s pomladjo, poletjem, jesenjo in zimo.
6 Sonce samo po sebi ni ogenj, temveč je to, kar vi vidite kot sij, le odsev zgornjega dela njegovega ozračja, ki nastaja zaradi vrtenja Sonca okoli svoje osi, še bolj pa zaradi izredno hitrega vrtenja Sonca okoli nepredstavljivo bolj oddaljenega osrednjega sonca. Zaradi takšnega vrtenja Sonca v širnem etrskem prostoru se v zgornjih plasteh Sončevega ozračja izredno poveča električna dejavnost. Njen svetlobni sij je izredno podoben svetlobi vašega bliska, le s to razliko, da v zgornji plasti Sončevega ozračja takšni bliski nastajajo nepretrgoma, na tej zemlji pa se zaradi velikega trenja delcev zraka blisk pojavi le tu in tam in je tudi neprimerno manjši, zato zmeraj zasveti le skrajno kratek čas.
7 Na tej zemlji pa so tudi pokrajine in določene točke, nad katerimi nastaja veliko več gradiva za bliske in potem ti s svojo svetlobo te točke močno osvetljujejo ure dolgo.
8 Kdor se hoče prepričati o tem, naj odpotuje v osrednji del Afrike, kjer se na tem predelu zemlje vzpenja najvišje in zelo obsežno gorovje in bo tam lahko opazoval obilo takšnih električnih pojavov. Toda pri njihovem opazovanju se bo počutil še slabše kakor tedaj, ko se nad tukajšnjo pokrajino pojavijo pogosti večji električni viharji in se ljudje pred neštetimi bliski in njihovim bobnenjem raje skrijejo v najgloblje in najtemnejše kleti, kot da bi na prostem opazovali svetlobo nevarnih in pogosto neštetih bliskov.
9 Da, prijatelj, niso vsi naravni pojavi na tej mali Zemlji takšni, da bi človeku vzbujali tolikšno zaupanje, da bi jih lahko pogumno prenašal in opazoval brez strahu in omahovanja.
10 Če se že na tako majhni Zemlji tu in tam zgodi za vas, ljudi, kaj nadvse nenavadnega, koliko pogosteje se to zgodi na tako velikem nebesnem telesu, kakor je Sonce.

11 Nekoč boste vse to v duhu opazovali z velikim veseljem in ugodjem, toda vaše meso tega ne zmore.
12 Zdaj sem ti torej povedal, kaj je svetloba Sonca in ti nekaj kot drobec malega tudi pojasnil, toda tega, česar zdaj v celoti še dolgo ne boš dojel, bodo v tisoč in nekaj sto letih Moji otroci v Evropi in še veliko dlje, zmožni izračunati na prste in to bo zelo pripomoglo k zmanjšanju starega razraslega praznoverja ter privedlo nazadnje celo do njegovega propada. Za vas je zdaj dovolj, da verjamete Vame, živite in ravnate po Mojem nauku, vse drugo pa vam bo ob pravem času že dano.«
13 **Gostilničar** se Mi je nato zahvalil za to Mojo razlago, ki ga je nadvse presenetila in Mi povedal, da se razlaga zelo sklada s tistim, kar je nekoč sanjal. V sanjah je namreč po duhu preroka Elije - saj sam izhaja iz enega njegovih najbližjih sorodnikov - videl prizor, ki se sklada s tem, kar sem Jaz, Gospod, pravkar povedal.
14 »V teh sanjah,« je nadaljeval gostilničar, »se mi je zdelo, da sem visoko nad Zemljo in je ta pod mojimi nogami. Ni bila videti kot krog, temveč kakor velika krogla. In Elijevega duha sem vprašal, kaj naj to pomeni.
15 In on je rekel: 'To boš izvedel od Tistega, ki je bil pred menoj in bo večno!'
16 Potem sem se zbudil in bil sem v Jopi, kjer sem tudi rojen; kajti v tem mestu sem šele dvajset let.«
17 Medtem, ko je gostilničar pripovedoval, je prišel sel in nas povabil na zajtrk. Zapustili smo hrib in se podali v hišo nadvse prijaznega gostilničarja.

160. Gospodove napovedi o sprejemu obeh tujcev pri njunem kralju

1 Ko smo sedeli za mizo, sta se prikazala tudi tujca in plaho sedla za njuno osamljeno malo mizo. Jaz pa sem ju poklical, naj kar sedeta za našo mizo in zajtrkujeta z nami in to sta tudi takoj storila, čeprav s plašnostjo, kot jo nehote kažejo revni.
2 Toda kmalu sem ju navdal s tolažbo in pogumom, zato sta postala zaupljivejša in zgovornejša in sta nam veliko povedala o svojem kralju in svečenikih.
3 **Jaz** pa sem jima rekel: »Vašim svečenikom bo kmalu odbila zadnja ura. Vaš zdajšnji kralj bo do vaju še dober, ko bo namreč čez nekaj let dobil sporočilo o Meni. Ko se bosta od tod vrnila v domovino in kralju plačala davek in to ne enkratnega, temveč desetkratnega - če bo sploh hotel vse sprejeti -, bo postal prijazen do vaju in vaju bo vprašal, kako sta pridobila toliko zlata in srebra. Nato mu skrajno ponižno opišita, kako daleč sta se napotila od Evfrata, kaj vse sta videla in slišala in kako sta prišla do vsega.
4 Vzel vaju bo k sebi in se bo z vama rad pogovarjal o Abrahamu, Mojzesu in drugih prerokih, še zlasti o Meni, ker sem prav Jaz tisti - čeprav iz krvi in mesa -, ki so ga napovedali vsi preroki. Kmalu bom h kralju poslal tudi sle, ki mu bodo v pravi luči razložili, kaj vse so videli in slišali o Meni. In ko bodo sli prišli v mesto, kjer prebiva vaš kralj, bodo najprej prišli k vama, vidva pa jih bosta odpeljala h kralju.«
5 Nato smo kmalu pozajtrkovali in **Jaz** sem jima rekel: »Zdaj pa potolažena vstanita in se odpravita domov. Pred hišo bosta našla vse, kar potrebujeta za pot domov.«

6 Oba sta se Mi zahvalila, vstala od mize, pogledala skozi vrata na cesto, kaj naj bi ju čakalo novega za pot domov; ker jima nihče v sobi ni stisnil v pest nobenega daru, sta bila nekoliko nezaupljiva in radovedna, kaj ju čaka na cesti.
7 Tam pa ju je čakalo šest kamel, med njimi štiri težko obložene z zlatom in srebrom, dve pa pripravljeni zanju, da bi ju popeljali domov in tudi oskrbljeni z dovolj zlata za vso dolgo pot do doma.
8 Čeprav je bila pot nazaj dokaj dolga in tu in tam negotova zaradi roparskih beduinov, sta se oba brez posebnih težav srečno vrnila domov. Tam sta takoj storila tako, kot sem jima svetoval. Kralj je bil nato z njima zelo prijazen, ju postavil za svoja upravnika in jima vrnil ženi in otroke, vse oblečene v razkošna oblačila.

161. Širitev Gospodovega nauka v Babilonu

1 Kralj je nekaj let pozneje zelo gostoljubno sprejel tudi apostola Mateja in njegovega sopotnika na njuni poti v Indijo in pri njem sta ostala vse leto.
2 Ko pa je hotel Matej s sopotnikom odpotovati naprej v Indijo, mu je kralj dal varno spremstvo do meja svojega kraljestva. Omenjeni apostol je bil pri tem kralju eden prvih pričevalcev o Meni in je hotel v mestu, ki se je tedaj imenovalo še Babilon - čeprav je bil stari Babilon precej daleč stran od tistega mesta in velik kup ruševin -, spreobračati pogane, ki so bili večinoma privrženci boga Baala.
3 Kralj pa je to Mateju odsvetoval in rekel: »Dovolj je, da jaz in moji dvorjani vemo, v kaj naj verujemo in kako je s to vero, za drugo bom že poskrbel s sinovi, kajti ne bi vas rad izpostavil brezmejnemu besu naših svečenikov. Ko pa bodo ti pomrli drug za drugim in bom poskrbel, da na njihovo mesto ne bo prišel nihče drug, bo z ljudstvom že laže.«
4 S to kraljevo izjavo sta se oba apostola sprijaznila in si nista več prizadevala, da bi Moj nauk razširjala med ljudstva tega kralja.
5 Sedem let pozneje pa je k istemu kralju prišel Peter s sinom Markom. Tudi njiju je kralj nadvse gostoljubno sprejel in tudi Peter je kralju predlagal, naj bi vsaj tisto mesto postopno seznanil z Mojim naukom.
6 Kralj, ki je imel Petra zelo rad in tudi Marka, je Petru to odsvetoval, ker je dobro vedel, s kakšnim duhom so prežeti Baalovi svečeniki, zato je Petra še posebej opozoril: »Glej, živimo v deželi, ki sega daleč na vzhod vse do velike reke Ganges, polna je različnih divjih zveri in različnega strupenega plevela. Tam pa, kjer Gospod Bog dovoli, da se takšne živali in strupene rastline zelo razmnožijo, so gotovo tudi tla, še zlasti ozračje, polni zlih duhov in hudičev. Ti letajo naokrog kakor lačni in rjoveči levi, tigri, panterji in hijene ter iščejo, koga izmed ljudi bi ujeli in pokončali.
7 Omenjene živali so strašne in zelo hudobne, zato je lov nanje zelo nevaren. Toda še tisočkrat hujši so moji Baalovi svečeniki, kajti vsak od njih ima v sebi najmanj tisoč hudičev. Nihče drug jim ni kos kot le jaz s svojo največjo strogostjo in vojaki, ki pa so večinoma Judje, Grki in Rimljani. Kot kralj sem, kot lahko sklepate, le rimski vazal, saj rimsko cesarstvo sega do Gangesa, šele onstran te reke se začne indijsko kraljestvo, katerega meja pa nihče od nas ne pozna.«

8 Ta kraljev nasvet je bil sicer Petru všeč, toda skrivoma je čutil potrebo, da bi se s tem ali onim meščanom tistega mesta pogovoril o Mojem nauku in Mojem kraljestvu. To so seveda kmalu zvedeli tudi svečeniki in Petru po svojih odposlancih sporočili, naj tudi nje seznani z osrečujočim naukom.
9 Peter se kar dolgo ni pustil pregovoriti, zlasti ker ga je pred tem resno posvaril sin in pomočnik Mark in mu tudi vsakokrat rekel: »Naj v najini zadevi ukrepa kar kralj, midva pa tudi ne bova nasprotovala Gospodovi volji, če bova upoštevala kraljev nasvet.«
10 Peter se je kljub temu po dveh letih odpravil na sproščen sprehod zunaj mesta in tam srečal več beračev in bolnikov. Reveže je obdaroval, bolne pa ozdravil z močjo Mojega duha, ki je prebival v njem.
11 Pri teh čudežih je bilo navzočih tudi več Baalovih svečenikov, ki so prepoznali Petra in ga goreče prosili, naj se jim pridruži na poti v notranjost dežele.
12 Vdal se je njihovim številnim prošnjam in trdnim zagotovilom, saj so mu rekli, da je v nekem bližnjem kraju zelo veliko bolnikov, ki jim ne more pomagati noben zdravnik in če bi ozdravil tudi te, bodo tudi oni in še drugi svečeniki prevzeli njegov nauk in templje porušili s svojimi rokami.
13 Po teh besedah je Peter odšel z njimi in po eni uri so prišli v kraj, kjer je bila množica vročičnih in obsedenih bolnikov, ki jih je Peter vse ozdravil in celo obudil nekega mrtvega.
14 Ozdravljeni so začeli hvaliti Petra in rekli: »Moral ga je poslati pravi Bog, sicer nas ne bi mogel ozdraviti zgolj z besedo, saj vsi naši številni bogovi še nikoli niso zmogli narediti česa takšnega.«
15 To pa je svečenike, ki so spremljali Petra, nadvse razjezilo. Na videz prijateljsko so ga silili, naj se z njimi poda še v neki manjši kraj, v katerega je pot peljala skozi gozd iz samih mirt in vrtnic. V tem gozdu so zgrabili Petra, ga slekli, pretepli in za pete obesili na neko suho mirtino drevo, na dnu pa pritrdili prečno gred, na katero so z vrvmi privezali njegove roke, ga pustili tako viseti in se po drugi poti vrnili domov.
16 Ker pa je kralj pogrešil Petra, saj ga dolgo ni bilo domov, je ukazal, naj ga iščejo vsepovsod, v mestu in zunaj njega in šele naslednji dan jim ga je uspelo v mirtinem gozdu najti mrtvega in hudo pretepenega.
17 Medtem so tudi ozdravljeni obvestili kralja, da so Petra mestni svečeniki zelo prijazno pripeljali k njim in jih je čudežno ozdravil, poleg tega tudi mrtvega obudil v življenje. Povedali so še, da se je nato Peter s svečeniki peš odpravil v notranjost dežele.
18 Kralj je bil nato zelo žalosten, dal Petra s kraljevskimi častmi pokopati v kraljevo grobnico in vanjo prinesti še mirtino drevo.
19 Potem pa se je več kot dva tisoč svečenikom v tistem mestu začelo slabo goditi. Kralj ni prizanesel niti enemu, njegovi vojaki so pobili vse in jih nato po kraljevem ukazu v več kot štiristo vozovih odpeljali daleč v puščavo, tam stresli iz vozov in jih pustili za hrano divjim živalim.
20 Mladi Mark pa je nato s pomočjo kralja in nam že znanih obeh upravnikov začel ljudi v mestu spreobračati k Mojemu nauku in niti leto dni ni minilo, ko je bilo že vse mesto skrajno blagoslovljeno in spreobrnjeno v Moj nauk, enako se je potem zgodilo skoraj z vso deželo.
21 Ob tej priložnosti vam, Svojim najmlajšim učencem, razkrivam, kje in kako je na tem svetu končal prvi apostol; ni torej končal v Rimu, še manj v

Jeruzalemu, temveč v novem mestu Babilonu, ki so ga pozneje Saraceni preimenovali v Bagdad.
22 Tega pa seveda nisem pripovedoval učencem pri našem gostilničarju v vam znanem mestu, temveč to razkrivam šele vam v tem času. Zdaj pa se lahko spet vrnemo k nam, ki še zmeraj sedimo ob gostilničarjevi mizi.

162. Gospod blagoslovi puščavsko pokrajino

1 Gostilničar Me je prosil, naj pri njem ostanem še nekaj dni.
2 **Jaz** pa sem mu rekel: »Če boš verjel Vame, Me še naprej ljubil, ter živel in ravnal po Mojem nauku, bom v duhu zmeraj pri tebi, toda v mesu ne bom več dolgo hodil po tej zemlji. Moj čas se izteka, moram pa še veliko postoriti v drugih mestih in krajih in tako bom z učenci takoj odrinil proti jugu.«
3 Nato je gostilničar prinesel novo vino in kruh, nekaj smo použili, potem pa vstali od mize in se odpravili na pot.
4 Ko sem blagoslovil gostilničarja in vse domače, so se Mi vsi zahvalili, gostilničar pa nas je peš spremljal še približno dve uri hoda; ob tem sem mu razkril še marsikatero skrivnost življenja in ga tako zelo potolažil.
5 Vrnil se je domov, mi pa smo še približno pol dneva še naprej hodili proti jugu in sicer po zelo puščavskih in opustelih tleh. Srečali smo le nekaj pastirjev s shujšanimi čredami, ki so takoj pritekli k nam, da bi ali izprosili miloščino ali nas nazadnje prisilili vanjo.
6 Učenci, bili so kar precejšnja gruča, pa so jim zagrozili in jim ukazali, naj se odstranijo, sicer se jim bo lahko zgodilo kaj hudega. Toda zbrani pastirji, približno trideset jih je bilo, niso bili preveč zadovoljni z grožnjami učencev, začeli so preklinjati in učencem groziti, kar so nekateri učenci, ki so znali arabsko, razumeli in so Mi - celo Janez in apostol Peter - rekli (**učenci**): »Gospod, ali za to ničvredno sodrgo nimaš nobenega bliska in ognja več? Naj tudi čez to hudobno roparsko sodrgo dežujejo bliski in ogenj, kakor so čez prebivalce Sodome!«
7 **Jaz** sem rekel učencema: »Altoran, to pomeni, o vi otroci grmenja in jeze! Ali naj te uboge še bolj kaznujem, kot že tako in tako so? Izkažite jim raje dobro, namesto da se znašate nad njimi, kmalu se bodo lepše vedli in govorili!«
8 Nato sem k Sebi poklical pastirje in jim rekel (**Jaz**): »Glejte, odvisni ste od te puste pokrajine, mi pa zlata in srebra nimamo, Jaz kot Gospod pa še najmanj. Četudi bi vas obdarili s srebrom in zlatom, bi vam to v tej obsežni puščavi le malo koristilo. Lahko pa za vas storim nekaj drugega, kar vam bo resnično koristilo. Vi in vaše črede imate le malo hrane in skoraj nič vode. Imam pa moč, da lahko blagoslovim to vašo pokrajino in kmalu niti vi niti vaše črede ne boste trpeli nobenega pomanjkanja več. Če vam je prav, bi vam to tudi storil.«
9 **Vsi pastirji** so rekli: »Gospod in Mojster, če ti je to mogoče, o čemer ne dvomimo, ker si to rekel, bi nam bilo to neprimerno ljubše, kakor da bi vse to kamenje spremenil v zlato in srebro, mi pa bi med vsemi temi zakladi s čredami vred pomrli od lakote.«
10 Po tem odgovoru pastirjev sem dvignil roke, se zahvalil in blagoslovil pokrajino in takoj je bila vsa poraščena s travo, v njej je nastalo tudi dovolj izvirov, pastirske koče pa so bile preskrbljene s kruhom in soljo.

11 Ko so pastirji to videli, so padli Predme, Me nadvse slavili in rekli, da nisem človek, temveč moram biti Bog, kajti kaj takega ne bi mogel storiti niti Mojzes - njegovo ime so poznali - niti njegovi nasledniki.
12 Nato so nam prinesli mleko in kruh in vsi smo si s tem malo postregli, nato pa med številnimi hvalnicami pastirjev nadaljevali pot ter še dolgo slišali veselo vzklikanje osrečenih pastirjev.
13 In po poti sem učencem rekel (**Jaz**); »Sami presodite, kaj je bolje: Dobro delati tistim, ki vam hočejo slabo, ali slabo vračati s slabim? Zato v prihodnje ljubite in blagoslavljajte svoje sovražnike in delajte dobro tistim, ki vam nameravajo delati slabo in tako boste nad njihovimi glavami zbirali žareče oglje in pridobili veliko prijateljev.
14 Delajte vse tako, kakor delam Jaz, pa boste na svojih poteh v Mojem imenu naleteli na manj kamenja, ob katero se boste spotikali. Toda gorje, če boste tistim, ki bodo grozeče nastopili zoper vas, grozili tudi vi in jih takoj želeli kaznovati! Potem boste morali na zemlji doživeti še veliko neprijetnega! Ljubezen zmeraj spočne ljubezen, jeza in kazen pa jezo in maščevanje.«
15 To so si učenci zapisali v srce in Mi obljubili, da bodo to upoštevali do konca življenja.
16 **Jaz** sem jim rekel: »Večina vas bo tako tudi storila, med vami pa vidim tudi nekatere, ki bodo kljub takšnemu Mojemu nasvetu v neprijetnih okoliščinah tudi grozili in kaznovali; toda tako ne bodo nikoli dosegli, da bi dober sadež tudi dozorel.«

GOSPOD V MESTU OB NEBU

163. Gospod in farizeji pred mestnimi vrati

1 Med Mojim poučevanjem smo se spet približali nekemu staremu mestu, kjer so živeli večinoma Rimljani, vendar tudi Grki in Judi in tedaj je hotela - kot se rado reče - sreča ali nesreča, kakor to kdo želi imenovati, da smo se najprej srečali z več judi in z nekaterimi farizeji med njimi.
2 **Farizeji** so Me spoznali in rekli judom: »Glejte, s svojimi učenci prihaja prav tisti Nazarejec, ki je ob zadnji slovesnosti naredil več tako imenovanih čudežev, ki se jih je verjetno naučil v esenski šoli, potem pa je v templju poučeval ljudstvo in se izdajal za starejšega od Abrahama in še za marsikaj drugega.
3 Tedaj je malo manjkalo, da ga niso kamenjali do smrti, saj smo se zelo razburili, ko smo videli, da nas namerava pred ljudstvom prikazati kot slaboumne.
4 Hkrati je povsod trdil, da naj bi bil Božji sin in to so mu njegovi učenci in številni ljudje tudi verjeli. Pri tem ne da nič na sabat, je požeruh in pijanec in se pajdaši s cestninarji in grešniki; nas pa, ki spoštujemo Mojzesova pravila, sramoti povsod in nam ob vsaki priložnosti obljublja večno prekletstvo.
5 Razumljivo je, da takšnemu človeku ne moremo biti prijatelji, kajti še predobro vemo, kdo je, kdo so njegovi starši, bratje in sestre.
6 Toda nikakor ni nor. S svojim govorjenjem in čudeži zna zelo dobro pogane - Rimljane in Grke - pridobiti zase, da bi nas z njihovo pomočjo strmoglavil. Toda to mu ne bo uspelo. V Jeruzalem ne sme priti prepogosto, sicer bi mu njegovo božjesinovstvo že izgnali tako, da mu ne bi bilo všeč.

7 Svoje umazano početje uganja samo tukaj, v teh poganskih mestecih, gotovo zgolj z namenom, da bi prebivalce teh mestec, kolikor se da nahujskal proti nam. Toda to mu ne bo uspelo, ker Jeruzalem bo ostal Jeruzalem, četudi bi mu nasprotovalo tisoč takšnih božjih sinov, kakršen je ta.«
8 Te zadnje besede so lahko slišali tudi Moji učenci, saj smo se jim že zelo približali in učenci so se razburjali, kako lahko prenašam kaj takega.
9 **Jaz** pa sem učencem dejal: »Če vas tako jezi, da ti o Meni tako slabo govorijo, pojdite tja in vsakomur zavežite usta, da ne bo mogel več govoriti. Mislim, da bi to bilo posebno zahtevno delo, veliko laže bo, če gremo molče mimo.
10 Naj psi kar lajajo, dokler lajajo, ne grizejo. Če pa bi nas hoteli napasti in ugrizniti, ko bomo šli mimo, jim bomo že pokazali, da naša usta niso brez zob in naše roke brez nohtov!«
11 Te Moje besede so kar precej pomirile učence, toda kljub temu je v njih še zmeraj tako vrelo, da so nekateri nameravali judom in farizejem reči še kaj, kar jim ne bi bilo preveč ljubo; toda opomnili so se in sledili Mojemu zgledu.
12 Kmalu smo prišli do njih in nismo niti pogledali proti kraju, kjer so stali, molče smo šli mimo njih.
13 Jude in farizeje pa je gnala radovednost, želeli so videti in dognati, kaj naj bi počeli v tistem mestu. Preden pa smo prišli do mestnih vrat, sta dva farizeja pohitela do njih, da bi nam zastavila pot.
14 In eden, imenoval se je Dismas, Me je prav grobo vprašal, kaj naj bi počel v tistem mestu, ali bom ostal v njem ali pa le grem skozi.
15 **Jaz** sem mu rekel: »Si morda mestni sodnik, ki edini lahko sprašuje popotnike, kaj jih je pripeljalo v mesto in zahteva njihove popotne listine?«
16 **Ta farizej** je odgovoril: »Nisem mestni sodnik, sem pa predstojnik tukajšnje judovske skupnosti in kot takšen imam tudi pravico spraševati popotnike, s kakšnim namenom prihajajo v mesto, tebe in tvojo družbo pa še posebej, ker te poznam še iz Jeruzalema in še predobro vem, da nisi naš prijatelj in nič ne daš na naša stara pravila, ker ne moremo in nočemo sprejeti, kar si še prevečkrat glasno nam in ljudstvu oznanjal, da si.
17 Dobro vemo, da veliko veš, znaš modro govoriti in zmoreš delati čudeže, ki se jim ljudje nadvse čudijo. Ob tem pa si naš sovražnik in skušaš uničiti tiste, ki se držimo starih postav. Vprašanje, ali ti bo nazadnje namen uspel; kajti čudežna znamenja, ki si si jih naučil pri esenih, bodo kmalu spregledali, potem pa se bo že pokazalo, kaj drugega še zmoreš.
18 S tem lahko uročiš pogane, toda nas, stare naslednike Abrahama, pa ne. Če pa res zmoreš kaj božanskega, pa pred nami naredi znamenje in verjeli bomo, da zmoreš več kot vsi eseni in drugi čarodeji na zemlji in da si resnično izpolnjen z Božjim duhom.«
19 **Jaz** sem rekel: »Pred vami sem že naredil celo množico najbolj veličastnih čudežev, ki jih še nikoli ni naredil noben človek na tej zemlji in rekli ste, da Mi pri tem pomaga Belcebub kot vrhovni hudič. Če ste prepričani v to - in s takšnim prepričanjem so tudi vaši predniki skoraj vse stare preroke kamenjali in umorili, ker so tudi zanje trdili, da naj bi bili povezani s hudičem in da le z njegovo pomočjo napovedujejo in delajo znamenja -, kako naj bo v vas luč, da bi prepoznala resnico Mojega nauka in Mojih dejanj?
20 Vaš oče je Belcebub, poučujete in ravnate po njegovem navdihu, kar še predobro vidim. K vam pa sem pogosto prišel zato, da bi vas rešil njegovih vezi. Toda raje ostajate hudičevi služabniki, kot da bi postati služabniki enega in

edino pravega Boga, ki Ga ne poznate in Ga še nikoli niste spoznali. In tako kar ostanite pri svoji službi, Jaz pa bom ostal pri Svoji in bom kmalu javno pred vsem svetom razkril, kdo ste vi in kdo sem Jaz. Zdaj pa nas pustite mimo in imejte se dobro v imenu tistega, ki mu služite.«
21 Te Moje besede so farizeje tako skrajno užalile, da so Me hoteli z učenci vred kar takoj odpeljati pred mestno sodišče.
22 **Jaz** pa sem jim rekel: »Jaz sem Gospod in delam, kar hočem; glejte pa, da ne boste imeli vi prej opraviti s sodiščem kakor Jaz.
23 Z učenci sem molče prišel do vas, nikomur med vami nisem hotel biti v breme ne z besedo ne z gibom, čeprav sem že iz dokajšnje razdalje slišal, kako nepošteno ste med seboj govorili o Meni. Z vso pravico bi vas lahko pobaral, kdo vas je pooblastil, da tukaj, na tujem, dajete o Meni pripombe, ki ne morejo biti všeč ne Meni ne nobenemu Mojih učencev. In tako vam znova povem, da sem Jaz Gospod in s Svojo močjo lahko vstopim v to mesto in ne bom dopustil, da bi Me ovirali. Če vam to ni dovolj in nameravate vztrajati pri svojem namenu, se bom že znal temu učinkovito upreti.«
24 Po teh Mojih besedah je **Dismas**, ki mu je zadeva le nekoliko segla do srca, rekel svojim nadvse trdovratnim sopotnikom: »Naj odidejo v Božjem imenu! Mi pa se vrnimo k naši družbi, kajti z ljudmi s skrivnimi močmi ne želim imeti opravka. Če bodo ravnali proti Božji volji, jih bo Bog že znal ob pravem času učinkovito kaznovati, če pa bodo ravnali v skladu z voljo Vsemogočnega, pa proti njim tako in tako ne bomo mogli nič.«
25 Dismasov sopotnik pa se ni zmenil za njegove besede, temveč je poklical druge sopotnike, ki so hodili počasneje, naj pohitijo na pomoč, da bi Mene in učence privedli pred mestno sodišče.
26 **Jaz** pa sem rekel: »Do tod in nič dlje z vašo Belcebubovo srditostjo! Do jutri vam bom postavil stražarje, ki vas pri nobenih vratih ne bodo spustili v mesto; in ti stražarji bodo tudi znamenje, ki ste ga hoteli od Mene in iz njega boste, vsaj upajmo, spoznali, da sem res Gospodar vsega ustvarjenega na tej zemlji in še neskončno nepredstavljivega več. Hočem in zgodi naj se!«
27 V trenutku je pred judi, ki so nam sledili, že stalo štirinajst velikih in srditih levov in eden od njih je pograbil trdovratnega Dismasovega sopotnika ter ga odnesel k sopotnikom.
28 Dismas pa je padel Predme in Me prosil, naj mu prizanesem, saj sam pri sebi drugače misli o Meni in je že pogosto, kolikor je bilo to sploh mogoče, v visokem svetu govoril Meni v korist; toda tako je le prilival olje na ogenj in bil nazadnje prisiljen tuliti z volkovi. Zdaj naj tile njegovi zakrknjeni sopotniki tulijo z levi, vendar se levi zagotovo ne bodo ustrašili njihovega tuljenja.
29 **Jaz** sem mu rekel: »Hodi pred nami in nas odpelji v mesto v primerno gostišče, potem lahko greš k mestnemu sodniku Titu in mu poveš, da v tistem gostišču čakam nanj.«
30 Dismas se Mi je zahvalil, vstal in nas takoj odpeljal v bližje gostišče v mestu.

164. Čudež z vinom v rimskem gostišču

1 Ko smo vstopili, nas je zelo vljudno sprejel lastnik gostišča, Rimljan od glave do peta, nas povabil naj sedemo in vprašal, kaj želimo.

2 **Jaz** sem mu rekel: »Dan se že bliža sončnemu zahodu in razen kruha danes zjutraj nismo zaužili še nič - kljub temu pa je za večerjo še nekoliko prezgodaj, zato nam najprej daj na mizo nekaj kruha in vina.«
3 **Gostilničar** je rekel: »Dragi prijatelji, imam kruh in tudi prekajeno svinjsko in ovčje meso, tudi mleko je na zalogi - toda perutnina, ribe in vino se v tem mestu dobijo le redko in so zelo dragocene reči na popotniški mizi. Kajti od tod pa do globoke doline reke Jordan je predvsem zelo daleč in še tiste maloštevilne poti so nadvse zahtevne, zato si iz blagoslovljenih zahodnih dežel ne moremo priskrbeti ničesar poceni in užitnega. Naša tla pa so, kakor ste to že opazili na svoji poti, le slabo rodovitna zaradi pomanjkanja prsti in vode. Naši mestni vodnjaki so zbiralniki deževnice, izvirska voda je zelo daleč od tod. Dokler človek ne pride do Arnonskih vrelcev, izvirske vode ne vidi tako zlahka, vrelci pa so zelo daleč od tod. Zato vam bom postregel s kruhom in mlekom.«
4 Gostilničarju sem rekel (**Jaz**): »Namesto mleka nam raje prinesi vodo iz zbiralnika!«
5 Gostilničar je storil, kot sem želel, prinesel je velik kamnit vrč, poln sveže vode iz zbiralnika in pred nas na mizo postavil nekaj hlebcev ječmenovega kruha ter rekel (**gostilničar**): »To je edina vrsta žita, ki tukaj obilno uspeva, pšenica pa zelo slabo. Naj jo posadimo še tako zgodaj pozimi, se v prihajajoči pomladi kmalu posuši, še preden dozori. Zato si moramo pšenico za posebne potrebe priskrbeti iz Damaska, ki pa je zelo daleč, ali celo iz Babilonije, ki je še dlje. Toda ječmena imamo dovolj sami in je poleg mleka in mesa naše poglavitno živilo. Zato se boste že morali zadovoljiti s tem, s čimer vam lahko postrežem.«
6 **Jaz** sem rekel: »Vse je dobro, kar je blagoslovil Bog!«
7 **Gostilničar** je rekel: »Takoj sem opazil, da ste judje, ker niste zahtevali našega dobrega svinjskega mesa - menim pa, da če res kje obstaja kakšen pravi bog, je ta blagoslovil tudi svinjsko meso in ne samo piščančjega, ovčjega, kozjega in govejega mesa. Jaz pa sem pošten Rimljan in izpolnjujem rimske zakone, ki se mi zdijo kar dobri, čeprav so jih napisali ljudje in ne bogovi.
8 Kaj človeku koristijo zapovedi bogov, ki so zmeraj zapisane v nejasnem in nerazumljivem jeziku ter jih svečeniki razlagajo kot hočejo in glede na svojo korist? Zato naj bogovi dajejo postave kar sami sebi, kolikor želijo; ljudje, ki so nas spametovale izkušnje, si bomo že dali in smo si že dali zakone, ki jih razumemo in jih lahko tudi izpolnjujemo. Naši poglavitni bogovi pa so dobra in rodovitna leta in tiste elementarne sile, ki jih omogočajo; zdaj pa si želim, da bi vam naš kruh in naša voda dobro teknila!«
9 **Jaz** sem rekel: »Dragi gostilničar, pred vsakega od nas postavi tudi kozarec, ki ti jih menda ne primanjkuje!«
10 Gostilničar je na mizo postavil toliko lončenih kozarcev, kolikor nas je bilo za mizo.
11 **Jaz** pa sem gostilničarju znova rekel: »Še ti vzemi kozarec in pij z nami.«
12 Gostilničar je to storil, prepričan, da mora najprej sam piti vodo, da bi nas opogumil in bi si jo upali piti. Zato si je kozarec natočil do vrha in začel piti. Toda že po prvem požirku je kozarec takoj vesel odstavil in rekel skrajno začuden (**gostilničar**): »Kaj pa je to, dragi gostje? Prinesel sem vam zgolj vodo, zdaj, ko sem jo pokusil, pa je nedvomno najboljše vino, ki sem ga pil le enkrat, in sicer na otoku Cipru.«

13 Ko sem si tudi Jaz do vrha nalil kozarec, sem mu rekel (**Jaz**): »Daj, pij tako kakor mi, kajti tam, kjer si dobil to vino, ga je še veliko!«
14 **Gostilničar** je rekel: »O da, dragi gospodje gostje, moj zbiralnik je še več kot do polovice poln vode in če namesto vode vsebuje takšno vino, potem imamo vina za več kot leto dni. Toda zgodil se je čudež in prvič verjamem v čudeže, čeprav vanje nisem verjel od otroštva, kljub temu da sem v svojih mladostniških letih dovolj pogosto videl, da so nekateri svečeniki in čarodeji delali raznorazne čudeže. Tudi moj oče je bil tega vešč in mi je vse to ustrezno razložil, tako da sem kot pošten in dobro vzgojen Rimljan čutil upravičeno nevero in odpor proti vsemu čudežnemu in čarovniškemu. Toda z vodo v mojem zbiralniku se je res zgodil čudež! Kako in kdo ga je naredil, mi za zdaj ni mar; sčasoma bo že prišlo na dan tudi to, ker je to dober in ne zloben čudež.«

165. Pogovor o čudežu z vinom

1 Medtem, ko je gostilničar dajal po rimsko pametne pripombe, je z vrhovnim mestnim sodnikom prišel k nam že tudi naš **Dismas**, sodnika pripeljal k Meni in mu rekel: »To je namreč gospod, ki te želi videti in govoriti s teboj!«
2 **Jaz** sem rekel gostilničarju: »Prinesi še dva stola in dve kupi, kajti v to mesto sem prišel predvsem zato, da bi tema dvema dal veljaven dokaz Mojega veličastva!«
3 Gostilničar je naročeno takoj izpolnil; iz kamnitega vrča sem do vrha natočil obe kupi in jima naročil, naj spijeta.
4 **Oba** sta začela piti in rekla: »O gostilničar, od kod ti takšno vino? Nekaj posebnega mora biti, da se pri tebi dobi vino in to še najboljše cesarsko vino z otoka Cipra. Povej nama, od kod si si ga priskrbel?«
5 **Gostilničar** je rekel nekoliko v zadregi: »Gospoda, če verjameta ali ne - toda odkrito bom povedal resnico: Iz mojega domačega zbiralnika! Ti gostje so namesto mleka zahtevali vodo in sem jo prinesel iz svojega zbiralnika ter jo z lastnimi rokami postavil na mizo. Preden sem si iz vrča natočil v kupo, se vrča ni nihče niti dotaknil. Ko pa sem pokusil njegovo vsebino, pa v njem ni bila voda, temveč, sami ste pokusili, najboljše in najdragocenejše ciprsko vino. Sicer vesta, da ne verjamem v čudeže - toda zame je to popoln čudež!«
6 Nato je **mestni vrhovni sodnik** rekel: »Pojdiva z vrčem k zbiralniku in zunaj pokusiva vodo in takoj se bo pokazalo, ali imaš res čudežni zbiralnik.«
7 Gostilničar je vzel že izpraznjen vrč in z vrhovnim mestnim sodnikom pohitel k zbiralniku na dvorišču gostišča.
8 Vrhovni mestni sodnik je z visoko dvignjeno roko zajel vodo iz zbiralnika in jo pokusil že kar pri zbiralniku, ter ugotovil, da je res vino.
9 Vesel je kar sam prinesel vrč v našo prostorno gostinsko sobo, ga postavil na mizo in glasno rekel (**vrhovni mestni sodnik**): »To je očiten čudež, kakršnega še niso doživeli ljudje na zemlji! Takšen čudež lahko naredi samo Bog, človek nikoli.«
10 **Dismas**, ki je pravkar spil že drugo kupo vina in ob tem postal precej vesel in veder, se je pridružil mnenju gostilničarja in vrhovnega mestnega sodnika ter rekel: »Kaj imajo drugi trmoglavi tempeljski norci zdaj od tega, da so resničnega Gospoda Božjega veličastva sprejeli z najmračnejšo nasilno grobostjo? Tam, pred mestnimi vrati, jih zdaj straži štirinajst levov in od strahu in groze bodo potili kri, mi pa smo tukaj veseli in vedri, ter pijemo najboljše

ciprsko vino iz cesarskega vinograda; samo enkrat sem ga pokusil v življenju, in to prav malo, tukaj pa ga lahko spijem vrče.
11 Ob tem povem in tudi jaz priznavam, da Tisti, ki je lahko z močjo Svoje volje kakor blisk hitro priklical tistih štirinajst levov pred mestna vrata in nato prav tako bliskovito spremenil vodo v zbiralniku v najboljše ciprsko cesarsko vino, ni navaden človek, v njem resnično prebiva polnost Božjega duha. In to pričevanje, ki sem ga izpovedal, bo šlo z menoj tudi v grob. Zdaj razumem tudi vse Tvoje druge čudeže, ki si jih Ti, o Gospod, naredil v Jeruzalemu in drugih krajih.
12 Toda tisti pred mestnimi vrati bodo to težko razumeli; morda bo štirinajst levov ponoči izgnalo iz njih hudiče, ki jih obvladujejo in bodo jutri dostopnejši za Božjo resnico. Ti pa si Gospod in lahko počneš, kar hočeš!«

166. Osvoboditev in spreobrnitev farizejev, ki so jih pred mestnimi vrati stražili levi

1 Po tem govoru je postal vrhovni mestni sodnik radoveden, kaj se dogaja s stražo pred mestnimi vrati in Me je prosil, naj ga spremljam tja, ker se levov zelo boji.
2 **Jaz** pa sem mu rekel: »Z Dismasom kar mirno pojdita k mestnim vratom, nobena žival vama ne bo naredila nič hudega.«
3 Vrhovni mestni sodnik in Dismas sta nato povsem zaupala in brez bojazni odšla do mestnih vrat.
4 Tam so tisti, ki jih je stražilo štirinajst levov, sodnika prosili, naj jih reši hude nadloge.
5 **Vrhovni mestni sodnik** pa je rekel: »Obrnite se na Gospoda, ki ste ga prej tako grdo obrekovali; le od Njega je odvisno, ali vas bo rešil te nadloge.«
6 **Judje in farizeji** so kričali: »Če je tako, pa vidva prosita Njega, naj se nas usmili in verovali bomo Vanj.«
7 Oba sta se nato kmalu vrnila k nam in Mi to povedala.
8 **Jaz** sem rekel: »Torej tudi vidva nikoli ne vračajta hudega s hudim in tako naj bodo tisti pred mestnimi vrati rešeni svoje nadloge.«
9 Srditi čuvaji so se v trenutku umaknili in prej zastraženi so zdaj s trdno vero prišli k nam, ter se kmalu okrepčali z vodo iz zbiralnika.
10 Ko so judje in farizeji sedli za drugo mizo nedaleč od nas in se okrepčali z vodo iz zbiralnika, je vstal prav **isti srditi farizej**, ki Mi je hotel z Dismasom vred preprečiti pot v mesto in rekel: »Gospod in Mojster! Zdaj tudi jaz verjamem, da si Ti resnično tisti, ki so Ga judje in tudi pogani tako dolgo zaman čakali!«
11 Če bi prišel tako, kakor je napovedovala večina prerokov, začenši z Mojzesom, nam ne bi nič preprečilo, da bi prišli k Tebi s trdno vero; toda Ti si prišel na ta svet na način, ki nam nikakor ni dal slutiti, da si obljubljeni Mesija judovskega ljudstva in tudi vseh ljudi na zemlji.
12 Kajti skoraj vsak človek iz Jeruzalema je poznal Tvoj rod, še predobro Tvojega očeta, Tvojo mater in tudi Tvoje brate. Pogosto se je zgodilo, da je imel Tvoj oče, kot splošno znan spreten tesar in mizar, opravke pri nas v Jeruzalemu in tudi Ti sam nisi kot tesar tako redko delal z njim in Svojimi brati. Nenadoma pa si Ti kot isti tesar nastopil sredi več učencev kot ljudski učitelj in si v Jeruzalemu učil in zelo slabo govoril o nas - zato Ti mora biti

tudi razumljivo, da se je moralo pri nas poroditi veliko sovraštvo do Tebe. Ob vsakokratnem obisku Jeruzalema si nas sramotil pred ljudstvom in govoril, da nismo Božji služabniki, da Boga ne poznamo, temveč smo režeči volkovi v ovčji koži in tako Belcebubovi služabniki, da ljudstvu preprečujemo pot k luči in tako tudi v nebesa in da tudi sami nočemo tja. In takšnih pričevanj, ki so nas poniževala, je še cela množica, slišali smo jih ali na lastna ušesa ali pa so nam o njih natančno poročali drugi.
13 Vsak pameten človek lahko iz tega razbere, da Te nismo mogli sprejeti prijateljsko in da se je moralo naše sovraštvo še krepiti, ker si nas čedalje bolj sramotil.
14 Poleg tega si delal še izredne čudeže in tako ljudstvo zlahka odvrnil od nas, in naši prejemki so se v dveh letih in pol na splošno zmanjšali za več kot dva tisoč funtov zlata. Ljudstvo Ti je začelo verjeti, da si sin živega Boga in tako si na našo največjo jezo zadal nadvse močan udarec stari Mojzesovi postavi, ki pravi: 'Jaz edini sem vaš Bog in vaš Gospod, v katerega verujte, na Njem gradite in Mu zaupajte. Razen Mene ni drugega Boga, zato poleg Mene ne imejte drugih bogov!'
15 Ti pa si rekel, da si Božji sin in da naj bi bil edini pravi Bog v nebesih Tvoj oče, ki si Ga videl samo Ti, Ga samo Ti poznaš in nihče drug - mi, služabniki templja, pa še najmanj.
16 Pri tem pa je David vendarle prihod Mesije opisal drugače, kot se je zgodil Tvoj prihod, saj je rekel: 'Na široko odprite vrata in vhode, da bo k vam vstopil kralj časti! Kdo je ta kralj? To je Jehova Zebaoth!'
17 Z naravnim človeškim razumom boš gotovo spoznal in razumel, da Ti kot tesar iz Galileje ne bi mogel biti sprejet kot kralj časti, kljub vsej Svoji biblijski modrosti, celo kot prerok ne, saj je izrecno napisano, da iz Galileje nikoli ne vstane noben prerok!
18 Gospod odpusti mi, da sem Ti zdaj tako prostodušno in odkrito predstavil razlog, zakaj si pri večini judov in številnih farizejih, visokih duhovnikih, levitih in tudi drugih judih, ki držijo s templjem, tako osovražen. In ne samo, da kljub Svojim tako izjemnim čudežem nisi napravil dobrega vtisa, temveč si jih prav zaradi njih čedalje bolj usmerjal proti Sebi. Tudi jaz sem sodil mednje in sem bil tako kakor drugi duhovniki mnenja, da si se Svoje čudodelnosti naučil pri esenih, ki jih nadvse sovražimo in nas z njihovo pomočjo skušaš uničiti in tako pridobiti prostor za esene - in to zato, ker Rimljani, kot naši gospodarji in trajni sovražniki, držijo s to ločino, ji dajejo vse mogoče privilegije in ji omogočajo koristi, saj lahko prav esene še najbolje in najučinkoviteje uporabijo za svoje vladajoče namene.
19 Mi pa vemo, kako eseni delajo svoje čudeže in tudi sami smo na skrivaj marsikaj prevzeli od njih, zato nismo mogli nikoli biti naklonjeni Tvojim čudežem, ker smo nekaj podobnega videli že pri njih. Kajti v našem - tako rekoč - slepem besu si nismo hoteli vzeti niti toliko časa, da bi kritično primerjali Tvoja dejanja in dejanja esenov in odkrito priznam, da mi je v tem starem poganskem mestu šele prvič posvetila prava luč o Tebi.
20 Dve znamenji, ki si ju naredil tukaj, šele Tvoje čudeže postavljajo v pravo luč, vse čudeže drugih pa potisnejo v nič; pred našimi očmi Te z vso resnostjo kažejo kot Tistega, ki ga je napovedal David, da bo prišel k nam. Kajti, prvič - v vsej pokrajini ni levov, saj so te živali večinoma doma samo v Afriki in le skrajno redko kakšna takšna zverina zaide sem v Arabijo, vendar se tudi

kmalu vrne, ker v obsežni puščavi ne najde hrane; na Tvoj migljaj pa je v trenutku pred nami stalo kar štirinajst takšnih zverin! To bi se težko zgodilo že, če bi bilo teh zverin pri nas na kupe! Moral si jih res ustvariti le Ti kot Gospodar vseh bitij.
21 In, če Ti je bilo to mogoče, ti je bilo kot drugič, tudi zlahka mogoče to gostilničarjevo vodo iz zbiralnika spremeniti v najboljše cesarsko vino s Cipra, ki sem ga le enkrat - ob mizi našega kralja Heroda - nekoč dobil majhno kupo za pokušino.
22 Vseeno mi je, ali poznaš moje ime ali ne, vendar ga zagotovo poznaš. Toda tukaj Ti zagotavljam, da jaz in prav tako tudi ti moji sopotniki, ne bomo v visokem svetu nikoli več dvignili glasu proti Tebi! Sicer ne bomo mogli številnim zapreti ust, saj za to nismo dovolj močni, toda - kot rečeno - bomo v srcu neprenehoma verovali Vate, pa naj se zgodi, kar koli. Toda kot rečeno, proti Tebi iz naših ust ne bo slišati glasu!«

167. Gospod Barnabi napove prihodnost

1 Po tem dokaj dolgem opravičevalnem govoru farizeja, ki se je imenoval Barnaba, sem rekel (**Jaz**): »Tvoje opravičilo in tvoje zdajšnje priznanje sprejmem kot veljavno in ti odpuščam vse grehe; komur pa grehe odpustim, so mu resnično odpuščeni tako v nebesih kakor na zemlji.
2 Nekoč boš še dober delavec v Mojem vinogradu in boš moral zaradi Mojega imena prestati marsikaj. Ko bo nadte prišlo to, kar sem ti zdaj napovedal, se boš tega tudi spomnil. Toda ne boj se, ne bom te pustil samega!
3 V teh dneh nebeško kraljestvo trpi veliko nasilje; tisti, ki si ga ne bodo prilastili s silo, ga tudi ne bodo osvojili.
4 Le malo časa bom še hodil in deloval med ljudmi na tem svetu tako kakor zdaj, potem pa bom po pojmovanju tega sveta na skrajno neprijeten in žalosten način poveličan in šele tedaj bom za vse, ki verujejo Vame, ustanovil večno kraljestvo življenja, kjer bom prebival in vsi Moji bodo tam, kjer bom Jaz.
5 Verjemi, da bo tisti, ki veruje Vame, živi po Mojem nauku in se po njem ravna, Me nadvse ljubi in tudi svoje soljudi ljubi kakor samega sebe, že tostran prejel večno življenje in nikoli ne bo umrl, niti tedaj ne, če bi bilo mogoče, da bi telesno umrl stokrat; kajti njegova duša bo z Mojim duhom v njej živela še naprej, preblažen bo in bo vladal z Menoj na vekomaj, kakor bom tudi Jaz iz lastne moči in oblasti živel še naprej, čeprav Mi bo to zemeljsko telo vzeto.«
6 S to Mojo obljubo so bili vsi zadovoljni in so vanjo verjeli.
7 Ker pa se je že zvečerilo, Me je gostilničar vprašal, ali ne bi bil že čas za krepko večerjo.
8 **Jaz** sem rekel: »Najljubša večerja je Zame ta, da sem vse te iz Svojega rodu, ki so bili izgubljeni, spet našel in pridobil; vprašaj pa druge, kaj bi radi jedli.«
9 **Barnaba** je vstal in rekel: »O Gospod in Mojster, tudi za nas je najboljša večerja to, da si prišel k nam in smo Te prepoznali kot Tistega, kar si. Sicer pa imamo dovolj kruha in vina. Čemu še druga hrana za telo?«
10 **Jaz** pa sem kljub temu naročil gostilničarju: »Pojdi v shrambo in poglej, kaj užitnega boš našel tam za nas jude. To naj dobro pripravijo in nam postrežejo.«
11 In gostilničar je šel ven ter na veliki mizi za pripravljanje jedi našel ustrezno količino dobro očiščenih rib, nakar so on, njegova žena in otroci od skrajnega presenečenja z rokami zakrilili nad glavo.

12 **Gostilničar** se je ves vesel vrnil k nam in rekel: »Dragi gostje, tretji čudež! Veste, kako težko je v naši pokrajini dobiti ribe in glejte, moja velika miza za pripravljanje jedi v shrambi je tako polna povsem svežih in že očiščenih najplemenitejših rib, da jih imamo vsi dovolj za več kot tri dni; moramo jih le še speči - to sem tudi že naročil - in nasitili se bomo z nadvse redko jedjo.«
13 **Barnaba in Dismas** sta rekla: »Bogu so mogoče vse stvari in ne čudi nas ničesar več, saj je med nami Tisti, ki Mu ni nič nemogoče. Kajti Tistemu, ki Mu je bilo mogoče z raznoraznimi ribami in drugimi živalcami naseliti vsa morja, jezera in vode, Mu je tudi mogoče vsepovsod iz Sebe priklicati toliko rib, kolikor želi. In zdaj priznavamo, da v tem človeku, Jezusu iz Nazareta v Galileji, telesno prebiva polnost Božanstva. Kdor misli drugače, je še daleč od resnice.«
14 **Jaz** sem rekel: »Verujte še naprej in se ne dajte premamiti nikomur; kajti s takšno vero Vame boste upravičeni pred Menoj, dal vam bom večno življenje in vas obudil na poslednji dan!«
15 S temi Mojimi besedami so bili vsi zadovoljni.

168. Vrhovni mestni sodnik spregovori o svojem prepričanju

1 Nato je vstal **vrhovni mestni sodnik**, ki je sedel ob Meni in rekel: »Gospod in Mojster, veš, da sem Rimljan in to takšen, ki se dobro spozna na vso znanost, sicer me ne bi postavili za vrhovnega mestnega sodnika te skoraj največje skupnosti na gori Auran. Ker pa sem se moral že od otroštva oskrbeti z različnim znanjem in spoznanji, da sem po strogih izpitih postal to, kar sem - in še zmeraj lahko napredujem -, je samo po sebi razumljivo, da sem že v svoji najzgodnejši mladosti dovolj spoznal praznost in ničevost našega mnogoboštva, ter se ga naučil zaničevati; in kakšen moder človek, naj je bil Grk ali Rimljan, mi je bil tisočkrat ljubši kot vsi naši egipčanski, grški in rimski polbogovi in bogovi.
2 Že veliki cesar Avgust je, kolikor je lahko, veliko pripomogel k izkoreninjenju tega starega malikovanja. Zelo je cenil pravo znanost in se nanjo tudi dobro razumel. Na dvoru v Rimu se je obdal z izobraženimi možmi iz vseh dežel in znanega pesnika Ovida, ki je ob istem času spisal nekakšen nauk o bogovih pod naslovom Metamorfoze - k temu so ga skrivaj proti dobremu plačilu nagovorili svečeniki -, do konca življenja nagnal iz Rima.
3 In tako kakor je bil usmerjen Avgust, je bil tudi njegov naslednik, pod katerim sem bil rojen in vzgojen in sem prav zaradi svojega pogleda na številne bogove, ki je bil všeč cesarju, že mlad dobil takšen visok položaj, na katerem sem zdaj, pa ne štejem niti trideset let.
4 Toda z zavrnitvijo vseh naših bogov sem zavrgel tudi vero v nesmrtnost človeške duše po smrti - in mislim, da upravičeno.
5 Sicer nisem postal epikurejec po načinu življenja, veliko bolj po veri, ki se je pri meni izoblikovala do popolne jasnosti ne samo z branjem knjig številnih posvetnih modrecev, temveč tudi na podlagi lastnih raznovrstnih izkušenj.
6 Da, zelo pozorno sem bral tudi dela Sokrata in Platona, toda njuni dokazi za nadaljevanje življenja človeške duše so utihnili z njima samima, ker v vsej znani naravi niso našli nobenega odmeva. Če bi bilo drugače, bi nam morala ta dva, še zmeraj izredno cenjena pisca, za potrditev svojih zamisli dati zanesljivo znamenje, da nista umrla in minila, temveč da živita naprej v nekem

drugem svetu. To znamenje bi bilo za nas iskalce in razmišljajoče ljudi zagotovo zelo pomembno; kajti mislim, da bi duša, ki bi po smrti živela, morala poskrbeti vsaj za to, da bi duhovno delo, ki ga je opravila še v telesu, pri nas, ljudeh, ki še živimo na tej strani, imelo želen učinek.
7 Vendar omenjena velika človeka, ki ju izredno ceni ves svet, sta umrla v skladu z zakonom posvetne narave in po svoji telesni smrti nista poslala niti najmanjšega znamenja, da je to, kar sta učila in trdila, tudi res. Več in tudi bolj zgovornih dokazov, ki se kažejo vsakemu človeku ob vsaki uri dneva pa priča, da ne obstaja življenje po smrti telesa; kajti kar vidimo, obstaja le določen čas - daljši ali krajši, kar pa je v bistvu vseeno.
8 Kar je umrlo in minilo, je umrlo in minilo in kot povsem isto se nikoli več ne vrne. Rastlina, ki premine, ovene, razpade in pognoji tla, kot povsem ista se nikoli več ne pojavi, in tisti, ki je rekel, da mrtvi molčijo in od sebe ne dajo nobenega znamenja življenja več, je imel prav. Prav je imel tudi tisti, ki je rekel, da vsi umrli še iz grobov razkroja vpijejo pomembne besede: 'Bili smo, minili smo in nikoli več nas ne bo - razen še nekaj časa kot gnojilo in pomnoženi atom za to zemljo'
9 S tem nazorom, ki je tako resničen, da ga je skoraj mogoče otipati z rokami, sem se toliko seznanil, da se zdaj niti najmanj ne bojim smrti, po njej celo hrepenim! Kajti zdajšnja zavest mi pravi, da so v ozadju tega mojega bivanja minile večnosti in večnosti in v sebi nisem nikoli občutil bolečine in ne obžaloval, da nisem bil nenehna priča neskončno dolgemu minevanju časa.
10 Usoda in moči narave so me kljub temu priklicale v bivanje, ki se ga zavedam, nikoli pa nisem mogel dognati vzroka zanj in njegovega namena. Verjetno so si hotele z menoj, tako kot z drugimi ustvarjenimi bitji, zagotoviti trenutnega občudovalca svojega obstoja in delovanja. In kaj imam na koncu od tega jaz in kaj one? Če občudovalca ni več, potem tudi vsega drugega ni več; naj obstaja en svet ali naj obstajajo nešteti svetovi z vsemi svojimi čudeži, zanj, ki ga ni več ali ki ga nikoli ni bilo, jih ni več ali jih sploh nikoli ni bilo.
11 Zato pa tega, kar sem našel na svetu, seveda ne zaničujem, vendar mislim, da je skoraj ničevo in brez vrednosti. Najbolj cenim resnično, stvarno, popolno nebivanje. Kajti če me ni, potem tudi ne mislim, nič nočem, nič ne ustvarjam, nimam zavesti - niti dobre niti slabe, in tako na vekomaj nisem nikomur nič dolžan, ni mi treba izpolnjevati nobenih zapovedi, niti se bati človeškega sodišča, še manj sodišča neobstoječih bogov.
12 Glej, posebni Gospod in Mojster, takšna je bila že od zgodnjih let moja prava vera in tudi vera mojih staršev, za katero smo iz narave, ki vsepovsod govori enako, prejeli neovrgljive temelje in dokaze. Kdor ta načela v svojem kratkem delovnem življenju dosledno upošteva, bo tudi ostal častitljiv človek do svoje zadnje ure, kajti ve, da je nič in potemtakem tudi ve, da vse, kar ga obdaja, deli z njim enako usodo.
13 Ko sem s takšnimi verskimi prepričanji prišel sem k judom in videl, kako molijo in delajo pokoro, so se mi prav smilili, da so tako kratkovidni in mora biti pri njih, tako kakor pri poganih, doma praznoverje, ki jih le malo osreči, zato pa toliko bolj zmede. Temu pa je zanesljivo, tako kakor pri vseh ljudstvih na zemlji, vzrok samo duhovščina, ki se pusti ljudem za izmišljeno prevaro prav dobro streči in vzdrževati, pri tem pa ji niti najmanj ni mar za drugačen blagor ljudi. Misli si: Ko vas bo nekoč požrla smrt, boste z nami vred imeli na vekomaj vsega dovolj!

14 S tem pa se kljub vsemu nisem hotel sprijazniti, priskrbel sem si judovske knjige, jih zelo pozorno prebiral in moram odkrito priznati, da so se mi zdele preveč mistične in nerazumljive. Najboljše pri njih je bilo, da so govorile samo o enem Bogu, ki naj bi bil zelo dober in pravičen. Toda tudi tam ni manjkalo različnih groženj o pričakovani onstranski večni kazni tako kakor v prastarih egipčanskih, grških in rimskih mitih. In tudi te knjige sem dal na stran in rekel: 'Prav tako ste delo slabotnega človeka te zemlje kakor naši maliki, bogovi in številne knjige o njih, ki jih je velika aleksandrijska knjižnica polna'
15 Gospod in Mojster, tako sem bil prepričan še do te ure; toda zdaj, v Tvoji navzočnosti, prvič v sebi čutim - spodbujen s Tvojimi dejanji in maloštevilnimi besedami -, da sem vendarle v zmoti in Te zato prosim, da mi daš pravo luč, predvsem glede tega, kaj si v resnici mislil s Svojo obuditvijo za večno življenje na določen poslednji dan!«

169. Vrhovni mestni sodnik po materialistično kritizira razvoj človeka

1 **Jaz** sem rekel: »Že precej takšnih vernikov, kot si bil ti nekoč, sem spreobrnil, saj so Mi veliko ljubši kakor tisti, ki verujejo v zmoto ali so praznoverni - in tako bova kar hitro opravila. Toda pravkar prihajajo ribe! Po večerji bova še govorila o tem.«
2 Ko sem to povedal vrhovnemu mestnemu sodniku, so v gostinsko sobo v večjih kamnitih posodah že prinesli kar najbolj pripravljene ribe in tudi potreben jedilni pribor. Vsak je takoj na krožnik vzel ribo in jo tudi takoj použil, saj so bile pripravljene po judovsko in pri uživanju ni bilo treba odstranjevati kosti.
3 Vrhovnemu mestnemu sodniku so ribe tako teknile, da si je na krožnik naložil še eno. In ko je pojedel še to, je rekel (**vrhovni mestni sodnik**): »Velik Gospod in Mojster, življenje kljub vsemu ponuja tudi kaj prijetnega, kar smrt razumljivo ne more - ko ima človek tu in tam srečo, da se prvič, znajde med dobrimi in modrimi prijatelji in drugič, da se ob velikem teku okrepča z okusno hrano in nato še s kupo okusnega vina.
4 Da, v takšnih razmerah bi človek res raje večno živel, kot da bi se po kratkem bivanju pustil zadušiti zmeraj klavrni in boleči smrti; glede tega se nikoli nisem strinjal in se tudi nikoli nisem mogel strinjati z vso naravo in njenimi zmeraj enako delujočimi silami.
5 Če človek že mora umreti, bi lahko umrl prijetno in tako, da bi to razveselilo telo; toda ne, po večinoma zelo žalostnem bivanju mora nazadnje še najbolj neusmiljeno in najsramotneje trpeti, dokler se ga nazadnje velikodušno ne usmili nekakšna povsod navzoča usoda in za vse večne čase neha obstajati.
6 Takšna ureditev v sicer tako čudoviti naravi je resnično nekaj, kar je vsakemu pošteno mislečemu človeku kar se da odvratno, odljudno in zoprno, in to celo tistemu, ki še po dobro ohranjenem praznoverju v svojem mesu verjame v večno nadaljevanje življenja svoje uboge duše; tudi njemu bi bilo gotovo ljubše, da bi se s tega klavrnega sveta poslovil prijetneje, kot se to po navadi zgodi.«
7 **Jaz** sem rekel: »Kar oster kritik stvarstva si in z ureditvijo obstoječih življenjskih razmer na tej zemlji sploh nisi zadovoljen. Kaj ti še ni prav poleg tega, kar si že kritiziral?«

8 **Vrhovni mestni sodnik** je rekel: »Toda veliki Gospod in Mojster, če bi hotel kritizirati vse, kar se mi z najbolj upravičenim razlogom v ureditvi tega sveta nikoli ne bo moglo zdeti prav in pravično, bi lahko govoril vse leto! Toda kot prijatelj prava bom zgolj na kratko povzel in se dotaknil samo nekaj poglavitnih zadev, vse drugo si je mogoče misliti že samo od sebe.
9 Poglej samo bedno človekovo rojstvo, saj naj bi bil človek tako rekoč krona ustvarjalnih lastnosti naravnih sil! Zakaj nista njegovo rojstvo in njegov prihod na ta svet vsaj takšna kot pri živalih, še zlasti pri pticah v zraku, ki že nekaj dni po prihodu na ta naravni svet lahko takoj uporabljajo vse svoje življenjske moči in se jih veselijo skoraj do svojega konca?
10 Toda ne, človek mora na ta svet priti bednejši od vsake živali, gol, brez moči in nebogljen kakor kamen na poti!
11 Če staršev ne bi nekakšna nagonska ljubezen silila, da tako dolgo negujejo novega prebivalca Zemlje, dokler nima sreče, da postane nekakšen polčlovek, ne bi noben na ta svet rojen človek po rojstvu preživel niti dva dni.
12 K temu lahko prištejem še nego novorojenega otroka, saj naj bi starši otroka negovali nekako dve ali tri leta, pogosto pa zanj skrbijo tudi več kot dvanajst let, včasih celo več kot dvajset let, dokler ga z vso skrbnostjo ne pripeljejo tako daleč, da lahko sam skrbi zase. To je res preveč in tudi preveč neumno in ustvarjalni lastnosti naravnih sil nikakor ni v čast, prav nasprotno.
13 Če ustvarjajoča narava človeku ni namenila boljšega razvoja, bi njegovo odraščanje lahko za vse večne čase tudi opustila, kajti s tem si je pri izobraženem delu človeštva pridobila le malo pohvale. Toda ne želim se preveč pritoževati čez to veliko neumnost ustvarjajoče narave.
14 Če je narava že za vsako ceno hotela imeti na tej zemlji razmišljajoče bitje v podobi človeka, ki se zaveda samega sebe, zato da bi to bitje spoznalo svojega Stvarnika, ga hvalilo in mu izkazovalo čast, bi morala narava ali Stvarnik človeku omogočiti, da doseže takšno stopnjo, na kateri bi v svojem mišljenju prišel vsaj tako daleč, kot je to uspelo meni. Moral bi postati neuničljivo trden in kot takšen modro, krepko in zdravo živeti naprej, prav tako kakor Zemlja v vseh svojih poglavitnih delih obstaja naprej le malo spremenjena, prav tako Luna, Sonce in druge zvezde.
15 Toda ne, človek po približno tridesetih ali najdlje štiridesetih letih pride sicer do podobnega stališča - če so njegove prvotne življenjske moči sploh opremljene za to, to pa je že kar redko, kajti skoraj večina ljudi se na srečo že v otroški dobi spet vrne tja, od koder je prišla. Poleg tega človek, ki je v vsem postal krepak, začne kmalu po svojem življenjskem vrhuncu bolj ali manj pešati in če ima srečo, da doživi morda sedemdeset, osemdeset ali devetdeset let, mu ni treba zavidati, kajti takšna starost ni več življenje, temveč čedalje bolj zapletajoča se bolezen, ki ga postopno, tako kakor vsakega drugega človeka, potiska k smrti in nebivanju.
16 Čemu vse to? Kako lahko neka ustvarjajoča, modra sila to prikazuje kot dobro, pravično in smotrno, saj to mora vsak le malo prebujen človeški razum zavrniti kot nespametno in nesmotrno in obsoditi kot nekaj hudega, zlega in protipravnega?
17 Moj dragi veliki Gospod in Mojster, to je moje stališče; na tej podlagi grajam še ves drugi stvariteljski temelj ustvarjajoče narave in ga v enaki meri razglašam za nesprejemljivega in nespametnega. Nazadnje moram celo pohvaliti ljudi, ki so se pustili uspavati najbolj mračnemu praznoverju, kajti v

njem najdejo blaženo podlago za povračilo za vse svoje, na tem svetu prestano grenko trpljenje.
18 Toda celo blaženost, ki se pričakuje po telesni smrti, je pod vijakom takšne prisile in prevare, da poštenega človeka zaradi pogojev, kako naj bi se takšna blaženost dosegla, vse mine, saj je možnost nedoseganja blaženosti nadvse široka cesta, možnost doseganja pa strma, ozka in trnova pot, da nazadnje človek raje ne postane blažen, kot da bi se vse življenje zaradi dosmrtnega vzpenjanja prepuščal torturi in mukam življenja.
19 Zdaj sem se, Gospod in Mojster, razgovoril pristno po rimsko in državno sodniško, Ti pa bodi tako dober in mi povej kaj boljšega, kot sem Ti bil zmožen povedati jaz.«

170. Gospod vrhovnemu mestnemu sodniku zastavi nekaj vprašanj

1 **Jaz** sem rekel: »Da, dragi vrhovni mestni sodnik! Kot posvetni sodnik si kar dobro govoril, zadeva se zgolj posvetno pametnemu človeku, kakršen si ti, niti ne more zdeti drugačna. Toda ne glede na to si, kar zadeva človekovo življenje in življenje vseh drugih bitij, v neznansko veliki zmoti.
2 Po videzu, ki zmeraj vara, bi imel sicer prav, po notranji življenjski resnici pa nikakor. Kajti vse, kar na svetu vidiš kot živo, je v svoji življenjski sferi tisočkrat bolj neuničljivo kakor tisto, kar si kot neuničljivo lahko predstavljaš.
3 Tvoje poglavitno načelo temelji na domnevi, da človekova duša po telesni smrti ne obstaja več.
4 Glede tega bi te lahko že en sam obisk iz onstranstva prepričal o nasprotnem, vendar je za to še dovolj časa, najprej te bom skušal po drugi poti pripraviti do drugačnega prepričanja.
5 Postavil ti bom le kratka vprašanja, na katera boš zlahka odgovoril in prav lastni odgovori te bodo kmalu pripeljali do drugačnega pogleda na Stvarnikovo modrost, potem pa se boš moral smejati svoji dozdajšnji presoji.
6 Povej Mi, dragi prijatelj, ali si kdaj v življenju videl in doživel, da bi bil pravi bebec, ki zna komaj govoriti in še manj pisati, računati in risati - zmožen zasnovati načrt za graditev cesarskega gradu, nad katerim bi strmel ves svet, in bi graditev tudi osebno vodil?
7 Govoriš si: 'Ne, zidarski mojster mora biti za to dobro izobražen, brez znanja ni mogoče postaviti imenitnega cesarskega gradu.'
8 Glej, prijatelj, ob tem lahko sklepaš, da pravi zidar - ali Bog - ne more biti neumnejši od bebca, ki sem ga omenil v zvezi z graditvijo cesarskega gradu.
9 Veličasten cesarski grad je gotovo občudovanja vredno delo in v čast svojemu mojstru. Toda ali ne misliš, da stvaritev sveta, kakršna je Zemlja, ne zahteva neprimerno več modrosti in moči, kot jo zahteva še tako umetelno veličasten cesarski grad?
10 Spet si govoriš: 'Vsekakor!' Naj se sila, ki je ustvarila svet, kakršna je ta zemlja z vsem, kar je na njej, nad njo in v njej imenuje kakor hoče, je morala obstajati in še zmeraj mora obstajati, povsem zavedajoč se svoje ustvarjajoče moči in svojega predirnega znanja, kajti brez njenega nenehnega obstajanja bi bilo njeno delo, tako kakor delo človeka, še prehitro razvalina.
11 Če pa je ta ustvarjajoča moč v svoji polni in najpopolnejši modrosti lahko ustvarila tako čudovito delo, ne bo zato nič manj modra pri ustvarjanju na

videz drobnih stvaritev na nekem vesoljnem telesu. Ali si že kdaj videl, da nekaj, kar je v sebi mrtvo in ni nič, lahko iz sebe zvabi življenje?
12 Govoriš: 'Ne, česa takega si ne morem predstavljati in tudi logično ni mogoče!'
13 Dobro, ti rečem; ali morda meniš, da je manj zahtevno priklicati v življenje najmanjšega črva, kakor ustvariti vso Zemljo, Luno in Sonce?
14 Povem ti: Če si zmožen priklicati v življenje najpreprostejšega črvička, boš prav tako zmožen ustvariti kakšno zemljo, luno, sonce in zvezde. Kajti viden telesni življenjski ustroj še tako nepomembnega črvička je v svoji organski zasnovi tako umetelen, da si tega niti ne moreš zamisliti. In, če ta zunanji življenjski ustroj ne bi bil tako umetelno in modro opremljen, kako bi lahko vanj vstavil substancialno dušico in jo uporabil za njegov nadaljnji razvoj?
15 In, če tisti, ki prikliče v bivanje črvička, ne bi bil sam popoln gospodar vseh sil in vsega življenja - kako bi lahko oživil takšen ustroj? In, če ne bi bil samo gospodar vseh sil in vsega življenja, temveč nujno tudi večno Življenje samo, kako bi mogel lastnoročno oživiti črvička?«

171. O delovanju sil

1 (**Gospod**): »Ali si že kdaj v življenju videl kakšno dejavno silo?
2 Praviš: 'Nikoli! Delovanje sil človek sicer zmeraj zaznava in čuti, da pa bi jih videl same po sebi, pa se še ni posrečilo nikomur. Sicer vidimo, s kakšno močjo delujejo veliki viharji in orkani, iz česa pa je ta moč, pa ne vemo. Tudi nas, ljudi, mora s tlemi povezovati neka sila, sicer bi se lahko, ko bi si to zaželeli, prosto dvignili v zrak - to pa se, kakor nas uči vsakdanja izkušnja, ne zgodi. Ta sila sicer deluje neprenehoma, toda nobeno človeško oko še ni videlo ne njenega obličja ne kako deluje.'
3 Prav; sprašujem te še, ali si morda že videl kakšnega nosača, ki bi svetlobo s sonca tovoril do te zemlje? Ali si morda videl vez, s katero so vesoljna telesa med seboj tako povezana, da se morajo neprenehoma gibati v enaki razdalji okoli večjih vesoljnih teles? Ali si kdaj videl sile, ki delujejo v rastlinah in živalih in povzročajo vse mogoče?
4 Glej, zate so to vse neživljenjske stvari, gola vprašanja, ki bi jih lahko že zdavnaj zastavil svoji pravni filozofiji in bi morda dobil tudi veliko pametnejši odgovor kot na svoje filozofsko kritične pravne ostroumnosti.
5 Glej, noben še tako umetelno narejen živ stroj ne more biti iz več razlogov ustvarjen kot nekaj trajnega. Ustvariti takšne trajne materialne žive stroje bi za Stvarnika pomenilo, da mora Samega sebe razpršiti v neskončno delcev in tako vse bolj in bolj slabeti ter se onesposobiti za nadaljnje ustvarjanje.
6 Če pa Stvarnik ustvari živ stroj zgolj z namenom, da bi se iskra Njegovega praživljenja okrepila in utrdila za lastno svobodo in samostojnost podobno Božji, potem pa ta živ stroj odloži in se po ljubezni in modrosti v njem povsem združi z njim, se od prastvariteljskega temeljnega Življenja ne izgubi nič, Stvarnik in ustvarjeno tedaj celo še neskončno pridobita, to pa je zate trenutno še nekaj nedoumljivega.
7 Ko pa se boš v svoji duši znova rodil v pravem Božjem duhu, ti bo tudi kristalno jasno, kako Božja ljubezen po ljubezni Svojih otrok do Nje postaja v Sebi čedalje mogočnejša in enako se godi tudi Božji ljubezni v otrocih.

8 Bog pa je bil od vekomaj najčistejši in najpopolnejši duh, zato ne more hoteti drugega, kot da sčasoma vsa Njegova ustvarjena bitja po poteh, ki jih je predvidel, spet postanejo tisto, kar je On sam - le s to razliko, da pred nekakšnim materialnim priklicem v bivanje niso bila drugega kot zgolj velike Stvarnikove misli in zamisli, ki jih je On sčasoma z močjo Svoje volje nekako izločil iz Sebe kot obstoječe same zase, ter jih obdal z lupino, v kateri so se morale postopno vse bolj in bolj opazovati in se prepoznavati, da bi v njih s pomočjo Moje sile, ki jih vendar še zmeraj prežema, lahko vzklil čut za samostojnost in svobodo.
9 Prijatelj, če takšna kal ne bi obstajala tudi v tebi - o čemer ti kot zunanji človek čutov sicer ne veš nič -, Stvarniku tudi ne bi nič očital; k temu te je namreč, ne da bi se ti tega zavedal, spodbudil neuničljivi življenjski smoter v tebi. Jaz pa sem v ta okoliš prišel predvsem zaradi tebe, da bi ti z besedo in dejanjem pokazal, kako daleč in globoko stran si še od življenjskega in svetlobnega stebra. Zato naj bo za zdaj dovolj besed in zaradi tebe bomo prešli k nekaterim dejstvom.«

172. Stiki z bitji v onstranstvu. Notranji duhovni vid

1 (**Gospod**): »Trdil si, da se človek z ljudmi, ki so umrli, ne more več pogovarjati, vendar se zelo motiš.
2 Ljudem tvoje vrste to res ni zlahka mogoče, kajti že od začetka so preveč posvetno izobraženi, z vsem mogočim so ostrili svoj naravni vid in razum, vendar so s takšnim početjem zanemarili svoj notranji duhovni vid. Njihovemu notranjemu duhovnemu vidu se godi približno kakor človeku, ki je na hiši zasteklil okna, sam pa je zunaj hiše, ko v hiši nenadoma zasliši precejšen hrup. Pohiti k oknu in hoče pogledati v hišo, toda kljub trudu ne more razbrati skoraj ničesar, saj mu to preprečuje odsev dneva v šipi. Če hoče dognati, kaj povzroča hrup, mu ne preostane drugega, kot da odpre vhodna ali stranska vrata, ter se odpravi v hišo, da bi pogledal, kaj je povzročilo hrup, ali pa bi moral razbiti šipo - če ne bi bilo dovolj ene, celo več šip -, da bi lahko bolj učinkovito pogledal v hišo in ugotovil, kaj je povzročilo hrup.
3 Če bi bil ta gospodar v trenutku, ko je zaslišal hrup namesto zunaj hiše v hiši, bi lahko prej in laže ugotovil, kaj je povzročilo hrup. Ker pa je bil zunaj, ni bil navzoč v trenutku, ko je hrup nastal, temveč je prišel šele pozneje in to je v vsakem oziru slabše, ker sta medtem vzrok in učinek že izginila. Potem bi moral dolgo mukoma pregledovati vse kote v notranjosti hiše in nazadnje bi našel razbito posodo, za katero bi začel domnevati, da je nekako z višine padla na tla, se razbila in povzročila hrup. Toda to bi bila zgolj domneva in ne tudi gotovost, saj bi se posoda lahko razbila tudi kdaj prej - tako da njegova domneva ne glede na vse ni gotovost, temveč le domneva, in vse to zgolj zato, ker v trenutku, ko je zaslišal hrup, ni bil v hiši, temveč zunaj nje.
4 In glej, s to prispodobo te skušam opozoriti, da človek, ki je zgolj zunanje razumsko izoblikovan, o tem, kaj se v njem duhovnega dogaja, ne ve nič, ali pa od tega zazna in dojame zelo malo in nejasno.
5 Telo je hiša duše, duh v njej pa ji je od Boga dan zato, da dušo v vsem, kar je duhovno, poučuje in prebuja in jo povezuje s seboj.

6 Kako naj to duh počne, če je duša v polni posesti svoje svobodne volje večinoma zunaj hiše, se osvežuje in krepi s posvetno lučjo? Ta jo tako zaslepi in omami, da ne vidi in ne zaznava ničesar, kar se dogaja v njeni hiši.
7 Sčasoma, ko jo nekaj opomni, se sicer po hiši razgleda in jo začne zelo skrbeti zanjo. Tu in tam že najde kaj poškodovanega, hoče to popraviti in ohraniti, nazadnje se sama združi z materijo svoje notranje in zunanje hiše.
8 Potem sicer v hiši išče duha, ki jo je hotel priklicati v hišo z občasnim hrupom, vendar ga je pogosto preslišala zaradi glasnega posvetnega trušča. Tu in tam sicer bežno pogleda v notranjost svoje hiše, najde pa le malo in še to nič zanesljivega, zato se kmalu po krajšem raziskovanju spet obrne navzven, kjer ji je bolj všeč kakor v temnih sobanah hiše, v katerih ne more najti ničesar pomembnega več, ker je njen vid preveč zaslepila zunanja svetloba, njeno notranjo zmožnost zaznavanja pa preglasil posvetni trušč.
9 Tu in tam se najdejo plahe duše, podobne otrokom, ki se bojijo posvetne svetlobe in posvetnega hrupa. Te raje ostajajo v hiši in se ukvarjajo s tistim, kar najdejo v njej. Če zaslišijo hrup, lahko od znotraj navzven pogledajo skozi šipo, ki je ne slepi zunanja svetloba in kmalu in zlahka ugotovijo, kaj je povzročilo hrup; tako pa lahko tudi o marsičem, kar se dogaja v hiši, zagotovo pravilneje sodijo in se tega prej zavedo kakor tiste zunaj hiše.
10 Duhovni vid in sluh sta namreč zmeraj v človeku in ne zunaj njega v njegovih posvetnih čutih. Če bi torej hotel govoriti s to ali ono dušo ali jo videti, lahko to storiš samo v sebi in ne zunaj sebe!
11 Če bi se več zadrževal v sebi doma, bi lahko že zdavnaj doživel iste življenjske izkušnje, kot so jih doživeli številni drugi, ki so ti o tem sicer pripovedovali, vendar si njihove pripovedi zmeraj imel za lahkoverno samoprevaro, zato si se tudi čedalje bolj zadrževal zunaj hiše in zelo redko vrgel kakšen bežen pogled vanjo. Ker je zunanja svetloba posvetnega razuma zmeraj tako preslepila tvoj notranji vid, da si čedalje manj in slabše prepoznaval, kaj se dogaja v tvoji življenjski hiši, te je to začelo tudi čedalje bolj jeziti. Tako si se sam kaznoval, ko si s svojo zunanjo posvetno lučjo pojmoval in še zmeraj pojmuješ večno smrt in večno nebivanje kot nekaj najbolj dobrega za bitje, ki je priklicano v bivanje in se zaveda samega sebe.
12 Toda poglej, kot pravi gospodar življenja imam dar, da te lahko popeljem v tvojo notranjost in za nekaj trenutkov okrepim tvoj notranji vid, tako da se boš lahko takoj prepričal, kako je v resnici z nadaljnjim obstojem duše po telesni smrti.
13 Povej Mi, koga iz svoje preteklosti bi želel videti in govoriti z njim in v trenutku bo prišel, govoril s teboj in ti odgovarjal in ga boš tudi prepoznal kot tistega, ki si ga poznal med njegovim življenjem.«

173. Duh se prikaže

1 **Vrhovni mestni sodnik** je rekel: »Dopusti mi videti očeta in govoriti z njim, umrl je že pred dvanajstimi leti, za njim sem tudi zelo žaloval, saj je bil nadvse ljubeč in pošten oče!«
2 Vrhovnemu mestnemu sodniku sem rekel (**Jaz**): »Zgodi se po tvoji želji!«
3 In glej, v istem trenutku je v gostilniški sobi že stal oče vrhovnega mestnega sodnika, viden vsem navzočim.
4 **Sin** ga je tudi takoj prepoznal in mu rekel: »Torej res živiš še po smrti telesa?«

5 **Oče** je rekel: »Zdaj torej verjameš, ker sem se ti bil primoran prikazati po moči Tistega, ki je pri tebi in me zdaj vidiš, ker ti je odprl notranji vid. Zakaj nisi verjel še živi materi in svojim trem sorojencem, ki so me videli in govorili z menoj kmalu po mojem vstopu v onstranstvo in sem jim na kratko razodel, da je z življenjem duše po telesni smrti povsem drugače, kot si to ljudje v tem kratkem zemeljskem življenju predstavljajo.
6 V tem kratkem zemeljskem življenju so na najslabšem tisti, ki ne verjamejo v nadaljevanje življenja duše po odpadu telesa, kajti v onstranstvu potem še dolgo ohranjajo takšno vero, ki so jo vzeli s seboj tja in kar naprej pričakujejo večno uničenje, ki pa ga nikoli ne more biti in tudi ne bo.
7 Zaradi takšnega zmotnega verovanja so tudi preveč leni in nič ne ukrenejo za svoj nadaljnji napredek v onstranstvu in tako v onstranstvu živijo - to sem že ugotovil - pogosto nekaj tisoč let in se od svoje nespametne vere ne pustijo odvrniti niti najsvetlejšim duhovom. Pazi, sin moj, da se ne boš od sveta tudi ti poslovil s takšno zmotno vero.«
8 **Vrhovni mestni sodnik** je nato rekel: »Oče, res si ti! Kajti zdaj si izrekel enake besede, kot si jih materi in sorojencem, saj sem si jih tedaj tudi zapisal in jih še zmeraj kot nekaj svetega hranim pri sebi, čeprav sem vanje doslej le malo verjel. Želel sem te sam videti in govoriti s teboj, vendar nikoli nisem imel te sreče.«
9 **Oče** mu je nato rekel: »Kako bi se pa to lahko zgodilo? Kadar koli sem prišel k tebi, nikoli nisi bil doma, zmeraj si imel opravke v zunanjem svetu in njegovi luči, mi pa se v takšnem primeru ne moremo prikazali nikomur in ga poučiti. Kajti po svojem bitju zdaj nismo več prikazni, ki bi delovale z močjo nekoga drugega, temveč smo sami moč, ki deluje v vseh elementih, ki jih čutni človek lahko vidi, toda delujočo silo kot pravo, resnično bit v sami sebi, lahko zunanji, tebi podoben posvetni človek, prav tako malo vidi kot katero koli drugo silo, ki deluje v materialnem svetu. Moral bi se povrniti v svojo resnično bit v sebi, da bi tako uporabil svoj notranji vid, potem pa bi se zavedel tudi pravega bistva delujočih sil, jih zagledal v njihovi pravi naravi in bi lahko prišel tudi v stik z njimi.«

174. Doživetja v onstranstvu

1 Nato je **vrhovni mestni sodnik** vprašal očeta: »Kje je torej kraj, kjer se zadržuješ in kakšen je?«
2 **Oče** je odgovoril: »V našem kraljestvu ni kraja, za katerega bi lahko rekli: ‘Glej, tukaj ali tam je, je takšen in takšen, zgrajen je tako in tako’, kajti pri nas je vsak posameznik hkrati tudi kraj, v katerem prebiva, videz in ustroj kraja v vsem ustrezata posameznikovemu notranjemu ustroju.
3 Po zemeljskem štetju časa sem vendarle že tako dolgo na drugi strani, da bi lahko že videl in izkusil kaj posebnega. Toda doslej nisem videl še nič podobnega tistemu, kar si ljudje tega sveta predstavljajo in mislijo o onstranstvu ali so si o njem izmislili. Iskal sem reko Stiks in njenega brodarja Harona, našel nisem ne reke ne brodarja. Kar nekaj časa sem se nepopisno bal kakšne furije in treh neusmiljenih sodnikov Minosa, Ajaka in Radamantisa - vendar tudi s tem ni bilo nič! Skušal sem najti elizij, iskal sem ga na dolgo in široko v nekakšni veliki peščeni stepi in glej, noben elizij se ni pustil najti -

skratka, zunaj sebe nisem ne videl ne našel ničesar in nikogar razen samega sebe na zelo majavih tleh, na katerih sem bil.
4 Po približno nekaj letih iskanja - po zemeljskem štetju časa -, ko sem še zmeraj v vseh smereh raziskoval omenjeno neskončno peščeno stepo, sem nazadnje v dokajšnji daljavi končno zagledal še nekoga, za katerega se je zdelo, da je v podobnem stanju kakor jaz. Hitro sem šel v njegovo smer in kmalu bil pri njem.
5 Takoj sem ga vprašal: 'Zdi se, da si v podobnem stanju kakor jaz. Pod nogami ni ničesar razen na videz neskončnega območja peska, nad glavo bolj temno siva kot svetlo siva meglica, ni mogoče videti drugega kakor samega sebe in odtise lastnih stopinj v pesku. Ni vetra, tudi nobene vode ali kakšnega drugega predmeta. Približno dve leti, zemeljsko gledano, tavam sem in tja po tej peščeni puščavi in nisem našel ničesar, s čimer bi se nasitil ali potešil morebitno žejo. Vem, da sem zapustil svet časa in se kot resnična uboga duša potikam po tej puščavi in to mi je že skrajno neprijetno. Zelo veliko truda sem vložil v to, da bi v tem svetu, ki naj bi bil duhovni svet ali svet duš, raziskal in poiskal vse, v kar sem na svetu tako napol verjel, toda nič od tega...
6 Po dveh letih si prva meni podobna pojava. Ali mi morda ti lahko poveš, kaj naj tukaj storim ali ukrenem, da bi našel vsaj kraj, v katerem bi se napol ustalil? Kajti od iskanja v tej širni peščeni stepi sem že utrujen in resnično nimam nobenega veselja več, da bi naredil še kakšen korak naprej ali nazaj!'
7 Meni podobna prikazen, ki je bila menda v enakem stanju kakor jaz, mi je rekla: 'Da, prijatelj, tako, kot se dogaja tebi, se še neštetim drugim v tem kraljestvu, ki to, kar iščeš ti, iščejo že številna stoletja. Če tukaj želiš kaj najti, ne smeš iskati tako kakor v materialnem svetu, ko človek vse išče samo zunaj sebe. Kdor tako išče tukaj, nikoli ne najde ničesar. Kajti tukaj razen njega samega ni kraja in ne pokrajine, pa četudi bi ju skušal poiskati na vseh točkah neskončnega prostora.
8 S svojimi čuti, svojim prizadevanjem in hotenjem se moraš poglobiti vase in začeti iskati in razmišljati, ter ustvarjati v svoji domišljiji, šele potem boš našel kraj, ki bo ustrezal tvojemu razmišljanju, oblikovanju, hotenju in tvoji ljubezni! Zato stori, kot da ne vidiš te peščene stepe niti sive meglice nad seboj, temveč se v domišljiji podaj v svojo notranjo naravo in pred teboj se bo kmalu prikazalo nekaj drugega. Zato sem se ti tudi pustil najti, da bi ti to sporočil'
9 Po teh besedah me je nenadoma zapustil in bil sem spet sam v peščeni stepi. Njegove besede sem si vzel k srcu, začel sem se poglabljati vase in prav živo misliti, ter si v domišljiji, kolikor sem le zmogel, predstavljal pokrajino in kraj, in glej, ni trajalo dolgo in kmalu sem prizor iz domišljije tudi dejansko zagledal.
10 Bila je dolina, ki jo je razbrazdal potok. Levo in desno so bili travniki in tudi drevesa in grmičevje, v daljavi pa sem zagledal tudi kraj, poln nižjih kmečkih hišk in zazdelo se mi je, da se mu moram približati.
11 Mislil sem si: Če bom spet začel hoditi, bom lahko spet izgubil vse, kar sem si mukoma ustvaril. Zato si bom skušal hiško izoblikovati kar najbliže - v njej pa bom potem prav rad za vedno prebival in ostal.
12 Zamislil sem si jo in kmalu je tam stala hiška, obdana z vrtom, polnim sadnega drevja in s tem sem bil povsem zadovoljen.
13 Potem sem šel vanjo, da bi nekako v sebi izvedel, kaj naj bi se dogajalo naprej. Ko sem prišel v hiško, je bila prazna, zato sem se začel še bolj

poglabljati vase, premišljevati in si predstavljati različno opremo v hiški: stole, klopi, mize in tudi posteljo, prav takšno, kakršno sem si želel.
14 Mislil sem si tudi: Miza bi že bila tu, toda na njej še ni kruha, vina in siceršnjih jedi.
15 Ko sem si nato začel vse to živo predstavljati, se je kmalu na mizi znašlo dovolj kruha in vina in ob pogledu na to se nisem dolgo obotavljal, hitro sem posegel po kruhu in vinu, saj sem bil že zelo lačen in žejen in glej, kmalu sem se zelo okrepil in tudi moje razmišljanje in domišljija sta postala živahnejša in močnejša.

175. Vodstvo v onstranstvu

1 (**Oče**); »Nato sem spet stopil iz hiške in vse je bilo kakor prej, nič se ni spremenilo. Potem sem si mislil: Vse bi bilo prav, če ne bi bil tako sam. Če bi si s predstavljanjem vsaj lahko priželel prejšnjega prijatelja, da bi se mu zahvalil za dober nasvet, ki mi ga je dal. In ko sem si tako želel, sem se ozrl k že prej omenjenemu oddaljenemu kraju in videl, da se mi iz tistega kraja približuje več ljudi.
2 Kmalu so se mi približali in med njimi sem tudi kmalu prepoznal prijatelja, ki mi je v peščeni puščavi tako dobro svetoval, on pa mi je rekel: 'Zdaj v sebi prebudi živ občutek ljubezni, sočutja, usmiljenja in dobrega ravnanja in kmalu bo k tebi prišlo več takšnih, ki se jim zdaj še godi tako, kakor se je prej tebi. Z njimi podeli kruh in vino življenja in kmalu bodo postali tvoji srečnejši sosedje. Tiste, ki pa od tebe ne bodo hoteli nič vzeti, pa pusti, naj po svoji volji odidejo naprej in poiščejo kraj in streho nad glavo, saj se jim bo pozneje dogajalo to, kar se je tebi pri tvojem iskanju. Ti pa se odslej čedalje bolj krepi v ljubezni, usmiljenju in živem hrepenenju, da bi ubogim slepcem kar se da izkazoval dobro; tako boš tudi ti čedalje bogatejši in tudi srečnejši'
3 Obiskovalci, ki so v moji osamljenosti prišli k meni, so odšli in spet sem upošteval nasvet meni še neznanega prijatelja. In glej, kmalu nato je prišla k meni kar precejšnja gruča duš potrebnih pomoči in vprašal sem jih, ali kaj vidijo in zaznajo.
4 Odgovorile so: 'Doslej še ničesar, le neskončno peščeno puščavo pod nogami, nad seboj pa sivo meglico!'
5 Jaz pa sem šel v hiško in jim prinesel kruha in vina.
6 Ko sem jim rekel: 'Tukaj imate kruh in vino in se okrepite!', so nekatere med njimi takoj zagledale kruh in vino.
7 Številne pa tega niso videle, mislile so, da se iz njih norčujem in so odšle naprej.
8 Tiste, ki so sprejele kruh in vino, so kmalu zagledale tudi mojo hiško in vso čudovito pokrajino, ter ostale ob meni in poučil sem jih tako, kakor sem bil tudi sam poučen. Kmalu je bila moja prej osamljena hiška obdana z množico drugih dobro opremljenih hišk. Tako sem prišel do svojega prvega kraja in svoje prve družbe in tam ostal tako dolgo, dokler nisem svoje notranjosti še bolj razširil z ljubeznijo do bližnjih.
9 Po takšni razširitvi se je kmalu razširila tudi pokrajina, postala je živahnejša in lepša in tudi jaz v njej sem bil čedalje srečnejši in bolj razsvetljen; in čim bolj se je v meni širila notranja svetloba in mi kaj pokazala, tem prej je bilo tisto že tudi tam.

10 V takšnem stanju sem se začel spominjati sorodnikov, ki so ostali na svetu in jim sporočati, da po odpadu telesa duša trajno živi naprej.
11 In glej, kmalu nato so prišli k meni tvoja mati in nekateri sorojenci in tudi njim sem lahko povedal to, kar sem zdaj tebi. Verjeli so mojim besedam, tudi tebe so seznanili z njimi, vendar jim ti do zdaj nisi verjel, ker si bil z mislimi, hotenjem in interesi usmerjen v tog in mrtev zunanji svet.
12 Nazadnje ti povem še, da se mi prav gospod, ob katerem zdaj sediš, zdi po videzu zelo podoben tistemu dobremu prijatelju, ki mi je v puščavi prvi dobro svetoval. Ob prvem pogledu Nanj sem videl, da se je v meni porodila svetla misel, da je On gospodar tega in tudi našega sveta. Zdaj sicer govorim s teboj, toda ne tako, kot bi bil v nekem drugem kraju, temveč sem kar v kraju, v katerem bivam. Iz tega lahko sklepaš, da če bi hotel s kom na tem svetu vzdrževati stike, mi ne bi bilo treba zapustiti svojega kraja, temveč je tam, kjer sem in kjer govorim, tudi kraj z menoj.
13 Še na to bi te opozoril, da zdaj tudi ti hodiš v zunanjem svetu - gledano duševno - po golem pesku in da nad teboj, to pomeni v tvojem razumu, ni drugega kakor temno siva meglica.
14 Toda ta zemlja in vse kar vidiš na njej in nad njo, je prav tako kraj, ki ga je iz sebe ustvaril eden najvišjih duhov, kakor je tudi ta moj mali kraj, sicer v pomanjšanem merilu, nastal iz mene.
15 Ljubezen velikega duha, Njegove nadvse sijoče svetlobne misli, Njegovo vsemogočno hotenje in veliko usmiljenje so praelementi, iz katerih ustvarja takšne čudovite kraje in jih tudi ohranja in sicer dokler hoče. Ti potemtakem na tem svetu ne vidiš drugega kakor kraj, ki je iz velikega duha po določenem redu postavljen v bivanje; tvoji duši pa je kot obstoječ viden samo tako dolgo, dokler je tvoja duša še obdana z materijo.
16 Ko ti bo ta lupina odvzeta, boš brez kraja, brez kakršnih koli trdnih tal in brez luči nad seboj - razen če boš že na tem svetu našel poti v svojo notranjost. Potem se ti bo onstran godilo drugače; vse - kraj in kar boš nujnega potreboval - boš tja že prinesel s seboj in ti ne bo treba šele onstran od nekega prijatelja izvedeti, kako naj človek tam pridobi prebivališče in družbo. To si zapomni, sin moj!«
17 Sin je hotel še naprej govoriti z očetom.
18 Ta pa je med odhajanjem dodal (**oče**): »Za vse drugo, kar bi še rad vedel, se v srcu obrni na Gospoda ob sebi, kajti Njemu so znane vse stvari na tem svetu in v našem.«
19 Po teh besedah je duh izginil.

176. Vprašanje o peklu in njegovih duhovih

1 Nato sem se obrnil na vrhovnega mestnega sodnika in rekel (**Jaz**): »Ali je bil to duh tvojega očeta ali ni bil?«
2 **Vrhovni mestni sodnik** je odgovoril: »Veliki Gospod in Mojster, tako zanesljivo in gotovo je bil, kakor sem jaz zanesljivo in gotovo njegov zemeljski sin in nikakor ne more biti izmišljija moje domišljije. Takšna izmišljija ne bi mogla tako modro govoriti z menoj in to o stvareh, ki so mi bile doslej tako tuje kakor to, kar je znotraj zemlje. Odslej povsem verjamem v neuničljivi nadaljnji obstoj duše po odpadu telesa.

3 Samo nekaj se mi zdi nenavadno in sicer, da moj oče, odkar je v onstranstvu, še ni prišel v stik z zlimi duhovi poganov in še manj s kakršnim koli judovskim hudičem. Povsod pravijo, da zlo obstaja tudi onstran in tudi tam v svojem neugasljivem besu neprenehoma povzroča samo zlo. Kako je torej s kraji teh zlih duhov? In zakaj ni oče videl onstran še nikogar?«
4 **Jaz** sem rekel: »Za to naj ti ne bo veliko mar ali sploh nič. Zli duhovi, imenovani hudiči, se tudi zazrejo vase, toda ne najdejo drugega kakor samo zlo, saj je to pravzaprav njihova ljubezen. Iz te si tudi oni ustvarjajo mesta, ki so povsem podobna njihovemu notranjemu značaju in se glede na stopnjo zlobe čedalje bolj združujejo v nekakšna združenja, ter skušajo škoditi vsakomur. Če na tej zemlji med ljudmi zaslutijo podobne značaje, kakršni so sami, najdejo kmalu tudi poti, da se jim približajo tako, kakor se je tebi tvoj oče; najprej se polastijo mesa in ga napolnijo z vsem, čemur pravimo zlo in hudobija.
5 Sprva se približajo previdno in skušajo dušo pritegniti v meso. Če jim to uspe, je duša skoraj izgubljena za vse pravično, čisto, dobro in resnično. Prav zato sem sam v mesu prišel na ta svet, da bi to staro neumnost kar najučinkoviteje končal za vse tiste, ki bodo verovali Vame in bodo živeli in ravnali po Mojem nauku - kajti glej, le Jaz sam sem gospodar vsega na tem svetu in v kraljestvu duhov. Verjemi to in živel boš!«
6 Nato se Mi je **vrhovni mestni sodnik** zahvalil za ta pouk, toda kot pretanjen razumski kritik je za konec zastavil še vprašanje: »Toda Gospod in Mojster, kako si lahko gledal takšno početje, ne da bi ga že zdavnaj skušal kar najučinkoviteje zatreti?«
7 **Jaz** sem rekel: »Kar si želiš, sem tudi zmeraj storil in nikoli ni bil izgubljen niti eden kolikor toliko dober človek; toda za to, kar se zdaj dogaja, pa je bilo človeštvo na tej zemlji še premlado in tudi današnje še dolgo ne bo prav zrelo.
8 Zaradi maloštevilnih dobrih sem se usmilil tega sveta in zanje bom onstran zasnoval kraljestvo, v katerem bodo večno pri Meni in vladali bodo z Menoj.
9 Tako kot tvoj oče so v velikem onstranstvu že nešteti boljši duhovi judov in poganov. Ko se bom kmalu vrnil v Svojo večno prabit, bo tudi vsem tem boljšim judom in poganom v onstranstvu pokazana pot k popolnemu, večnemu življenju. Vsem hudobnim pa bo tudi na vekomaj ostalo na voljo, ali se poboljšajo in stopijo na pot luči, ali pa ostanejo v zlu in se mu pustijo večno trpinčiti; kajti pri tem, kar sami hočejo, se jim ne godi krivica.
10 In tako bo onstransko plačilo dobrim dobro, zlim pa zlo; vsak bo po odložitvi telesa doživel svoj poslednji dan, Jaz pa bom obudil vsakogar, ter mu dal plačilo iz njega samega glede na to, kakršen je bil - dober ali slab.
11. S tem sem ti več kot dovolj odgovoril na vsa vprašanja, ki si Mi jih zastavil. Lahko bi ti dal še natančnejše odgovore, vendar jih ne bi razumel, kajti v svojih dušah ste vsi še preveč otroci in še ne zmorete prebaviti trdne, moške hrane, zato se morate najprej hraniti z mlekom. Ko pa se boste s takšno hrano dovolj okrepili, boste šele zmožni prenesti močnejšo jed iz nebes.«

177. Podobe malikov v gostilničarjevi hiši

1 Po teh Mojih besedah so Me začeli vsi - celo **Moji apostoli** - hvaliti in so rekli: »Zdaj si, o Gospod, o skritih stvareh spet govoril povsem razumljivo in jasno in tako smo dobili pravo pojasnilo o nadaljnjem življenju duše po smrti

telesa. Kakšno je to življenje in sploh vse, kar se tega tiče, nam lahko samo Ti, o Gospod, razumljivo pojasniš, zato naj se Ti glasno in živo kar najbolj pristno zahvalimo iz srca!«
2 **Jaz** sem nato rekel: »Zdaj pa še jejte in pijte, kar je na mizi, potem se bomo odpravili k počitku in videli, kaj nam bo prinesel jutrišnji dan.«
3 Nato so vsi jedli in pili in se med seboj veliko pogovarjali o Meni. Jaz pa nisem ne jedel in ne pil, počival sem utrujen od dneva. Proti polnoči so začeli postajati zaspani še drugi, vrhovni mestni sodnik, farizeji in judje pa so se odpravili domov v svoja bivališča. Jaz pa sem tako kot po navadi z učenci ostal čez noč kar pri mizi.
4 Vrhovni mestni sodnik je ob odhodu naročil gostilničarju, naj od nas nikakor ne zahteva plačila za zapitek, kajti gostilničarju ga bo poravnal za vse nas.
5 **Gostilničar** pa je rekel: »Gospod vrhovni mestni sodnik! Glede tega mi zlahka ukažeš - kajti pri tem zapitku sem edini dolžnik samo jaz in vsi gostje so moji upniki; kajti če bi mi hoteli zaračunati, kar so mi dali, bi jim moral plačati zajetno vsoto. Zato bodi brez skrbi, ob tej priložnosti nisem gostilničar, temveč človek in tako kakor ti, najbolj živ prijatelj vsega dobrega, resničnega in izjemnega. Jutri se spet vidiva!«
6 Nato sta se ločila in tudi naš gostilničar se je odpravil k počitku, čeprav se je, preden je zaspal, še veliko pogovarjal z ženo in otroki o dogajanju minulega večera.
7 Žena in otroci pa so bili še pravi trdni pogani in njihova spalnica je bila povsod, kjer je bil le kakšen prostorček, polna rimskih in grških kipcev - lesenih, kamnitih in kovinskih.
8 In **gostilničar** je rekel ženi: »Poslušaj, sicer pridna in zvesta žena! Potem ko smo imeli srečo, da smo v živo in osebno spoznali resničnega, enega in edino pravega Boga, se bomo jutri lotili teh malikov in jih vse uničili. Nikoli nam niso koristili in še manj nam bodo v prihodnje.«
9 Ko je gostilničar to predlagal ženi, sprva ni hotela privoliti. Toda **najstarejši sin**, ki je bil bolj svobodomiseln, je zelo glasno rekel: »Oče, s tvojim dovoljenjem bi to naredil že zdavnaj - toda vera žensk je tako trdovratna kakor kamen in ne prenese razumnih besed, čeprav bi lahko spoznale, da vsi ti maliki, prvič, niso drugega kot mrtva snov in drugič, da so tako slabo in ubogo narejeni, da delajo najhujšo sramoto človeškemu umetniškemu čutu; Diana iz Efesa je kot posušena žaba, Jupiter pa bi lahko bil kar koli.
10 Če bi bili ti kipi res dela pravih umetnikov, bi mi bili še všeč, vendar so podobe, ki krasijo materino spalnico, večinoma dela grških pastirjev, ki na paši izdelujejo takšne podobe iz lesa, ilovice, kamna ali svinca, jih dajo posvetiti svečenikom, potem pa z njimi napolnijo velike zaboje in jih izročijo kramarjem, da jih prodajajo za sramotno ceno. Ti nato pridejo v naše pokrajine, našim ženskam pa iz neumne obzirnosti ni žal denarja, da od njih odkupujejo uboge zmazke. Potem pa trpi kuhinja, ko na mizo prihajajo vse bolj puste in vse slabše jedi in tuji gostje resnično nimajo razloga, da bi se zahvalili za dobro in mastno hrano. Zato naj bo raje na mizi več maščobe in olja za goste kot preveč takšnih norih in smešnih bogov v spalnici.
11 Apolona, ki v polovični človeški velikosti tiči v kotu gostinske sobe in je tako črn in umazan, da se mora gabiti poštenemu človeku že če ga pogleda, gledam že dolgo postrani, zato bom jutri to pokveko kar pokončal.«

12 **Mati**, napol prestrašena nad sinovimi nameni, je rekla: »Prav, prav, vendar pazi, da te ne vidi Apolonov svečenik in te ne kaznuje kot skrunilca!«
13 **Sin** je odgovoril: »Ne bojim se ga več! Kajti Tisti, ki nas je najbolj čudežno oskrbel z vinom in ribami in je bil tudi v stanju judom in njihovim duhovnikom, ki so mu hoteli preprečiti pot v mesto, v trenutku zoperstaviti štirinajst besnih levov, ki sem jih videl na svoje oči, me bo tudi zmožen zavarovati pred nadvse neumnim Apolonovim svečenikom in to toliko zanesljiveje, ker tudi naš vrhovni mestni sodnik ni prijatelj naših bogov in njihovih svečenikov.
14 Naš Apolonov svečenik pa je tudi kar se da neumen, ne zna drugega kot pripovedovati stare, že več kot tisočkrat ponovljene obrabljene pravljice o bogovih, pri tem pa žre kakor volk in žlampa kakor vol, še zlasti, če si lahko priskrbi kakšno vino. V tem je vsa njegova apolonska modrost. In takšnega človeka naj bi se bal in ga spoštoval? Prav res, sramovati bi se moral, da sem človek in poleg vsega še Rimljan!«
15 **Gostilničar**, zelo zadovoljen s sinom, je rekel: »Kar miren bodi, jutri se bo že pokazalo, kaj bo mogoče storiti. Prepustimo vse Tistemu, ki danes počiva v naši hiši. On bo že vse uredil.«
16 Nato je bilo v gostilničarjevi spalnici tiho vse do jutra in gostilničar je bil eden izmed prvih, ki je vstal in se takoj napotil k nam v gostinsko sobo.

178. Na gori Nebo

1 Ker Me je našel že budnega, Me je gostilničar takoj z vso ljubeznijo in spoštovanjem vprašal, kaj vse potrebujem zjutraj, morda dišečo vodo za umivanje.
2 **Jaz** sem mu rekel: »Prihrani si trud, kajti če se bom hotel umiti, je povsod dovolj sveže vode. V bližini mesta pa je še iz Mojzesovih časov slavna in znana gora, na katero se nameravam povzpeti še pred sončnim vzhodom. V stari hebrejščini se imenuje Nebo, vi pa jo imenujete Mons Mosis, Mojzesova gora. Zato ne pripravi zajtrka prezgodaj, kajti tam nameravam ostati približno tri ure.«
3 **Gostilničar** je rekel: »O Gospod in Mojster, vse se bo zgodilo natančno po Tvoji volji; toda dovoli tudi meni in mojemu najstarejšemu sinu, da se s Teboj povzpneva na to goro, ki je pomembna zlasti judom, saj ni daleč od tod, v slabe pol ure bomo zlahka na vrhu.«
4 To sem gostilničarju dovolil, on pa je odšel in naročil, kako naj žena in drugi otroci poskrbijo za kuhinjo.
5 Ko se je vrnil, so se zbudili že tudi učenci, pred vrati gostišča pa stali vrhovni mestni sodnik in oba farizeja, Dismas in Barnaba, ter hoteli vstopiti; toda tudi Jaz sem že bil pri vratih, da bi se z Mojima dvema, gostilničarjem in njegovim sinom, povzpel na Mojzesovo goro.
6 Vrhovni mestni sodnik in farizeja so se ponudili, da Me najbolj prijazno spremljajo na goro. Takoj smo se odpravili in že v slabe pol ure stali na vrhu, ki ga je vrhovni mestni sodnik v svojo zabavo dobro opremil s klopmi. Bile so večinoma iz bazaltnih blokov, toda uporabne za tisto, čemur so bile namenjene. Poleg tega je dokaj prostorno ravnino na gori dal zasaditi z rožnimi grmi in drugimi aromatičnimi drevesci, tako da je bilo tam pred sončnim

vzhodom, na tej z naše strani mesta lahko dostopni vzpetini, zelo prijetno bivati in opazovati vzhajajoče sonce.
7 S te strani mesta se je gora dvigala komaj nekaj več kot sto vatlov[1], toda proti dolini Jordana je strmo padala več kot približno dva tisoč vatlov, zato je bila iz doline Jordana videti kar spoštovanja vredna gora; le z vzhodne strani je bila samo grič, kakršnih je bilo vzdolž ozemlja Aurana kar nekaj.
8 Stali smo na griču ali Mojzesovi gori in opazovali nepregledno nižino Evfrata in puščavo, ki je bila, kolikor daleč je segalo oko, povsem čista.
9 Tudi južno je bilo vse čisto, videti je bilo vam iz Svetega pisma znane gore, na primer goro Hor, na kateri je moral Mojzes, podpirala sta ga Aaron in njegov sin Eleazer, prositi za zmago Izraelcev proti sovražnim Amalekitom. Če je spustil roke, je pomenilo, da so zmagali Amalekiti, če pa jih je dvignil, pa Izraelci. Videti je bilo tudi goro Hur, na kateri je umrl Aron, daleč v ozadju pa tudi vrh visokega Sinaja, ter njemu najbližjo goro Horeb.
10 Proti zahodu pa je bilo zelo megleno; le tu in tam so iz megle moleli visoki vrhovi Libanona, od severnih gora je bilo videti le vrh gore Hermon, iz katere izvira reka Jordan.
11 Tudi v nižini doline Jordana zaradi megle ni bilo mogoče videti ničesar, in to je vrhovni mestni sodnik zelo obžaloval, Jaz pa sem pripomnil, naj potrpi le nekaj ur. Sonce bo meglo že razkadilo in tako tisto območje rešilo slabih izparin. »Toda zdaj ne bomo opazovali te pokrajine, temveč pokrajino sončnega vzhoda.«
12 **Farizej** Dismas Mi je nato rekel: »O Gospod in Mojster, ali je gora, na kateri smo zdaj, tista, s katere je veliki prerok Mojzes izginil spred oči ljudi, ki so ga spremljali, zapustil svoje telo in se kot sijoč plamen povzpel v nebo, potem pa sta se, kakor pravi Pismo, pojavila na eni strani nadangel Mihael, na drugi strani pa satan, kot najvišji med hudiči in se je satan tri dni bojeval in prepiral z nadangelom za Mojzesovo telo, kot vrhunec pa je satan še premagal nadangela in izginil z Mojzesovim telesom?
13 Zakaj je bilo to sploh dobro, o tem je doslej molčala in še molči vsa naša judovska modrost in celo številni in veliki preroki nam tega niso pojasnili. Naši kabalisti so vso zadevo označili za apokrifno in jo imajo za pravljico, toda številna arabska plemena jo imajo za pristno. Kaj ti, o Gospod, praviš na to?«
14 Namesto Mene se je oglasil **vrhovni mestni sodnik**: »Zakaj bi bilo to pomembno, ko pa Mojzesov duh kljub vsemu živi med nami in je rešen? Telo je tako in tako le lupina človeškega duha, prav malo je pomembno, ali si ga je prilastil satan ali kakšen drug duh. Če bi bil sam na mestu nadangela, bi satanu že prej pustil veselje, če je že tako hlepel po Mojzesovem telesu!«
15 Nato sem rekel farizejema (**Jaz**): »Vrhovni mestni sodnik vama je kar dobro odgovoril; kajti Jaz, Gospodar vsega življenja, sem Mojzesu namesto njegovega grešnega telesa že priskrbel novo, satan pa ne bi imel nobene oblasti nad Mojzesovim telesom, če Mojzes v svojem prejšnjem času ne bi bil nikoli grešil v svojem mesu. Ker pa je v mesu grešil, čeprav sta njegova duša in njegov duh izvirala naravnost iz nebes, si je hotel satan pri Mojzesu prilastiti svoje, pri tem pa ne samo, da ni dobil ničesar, ampak je, kar zadeva njegovo moč, tudi skoraj največ izgubil. Od tistega trenutka se namreč ne sme več prikazati nobenemu umrljivemu človeku na zemlji in to je njegovemu delovanju

[1] Vatel = 60-80 centimetrov, opomba založbe Lorber Verlag

povzročilo nadvse veliko škodo. Odtlej je tudi veliko poganov pristopilo k Mojzesovemu nauku in veliko preročišče v Dodoni, kot poglavitno satanovo delo zapeljevanja ljudi te zemlje, je bilo uničeno in ni smelo biti več obnovljeno. Tudi veliko mlajše preročišče v Delfih je bilo uničeno kmalu po padcu mesta Troje in tudi to ni bilo povsem obnovljeno. Vendar se zdaj s temi stvarmi ne bomo več ukvarjali, kajti za človekovo notranjost niso pomembne.
16 Najbolje je spoznati Boga, enega in edino resničnega, Ga nadvse ljubiti in svoje bližnje kakor samega sebe.
17 Zdaj pa bo vsak čas vzšlo sonce in videli boste marsikaj, kar vas bo osupilo!«

179. Nenavaden sončni vzhod

1 V istem trenutku smo že zagledali nekakšno sonce, toda dokaj visoko nad obzorjem, povsem podobno pravemu soncu.
2 In **vrhovni mestni sodnik** Me je vprašal: »Gospod in Mojster, kako se je lahko sonce tako naglo povzpelo nad obzorje, da nismo niti opazili, da je že tako visoko? Tudi nobenih oblakov ni videti, ki bi lahko zakrili sonce, da ga ne bi videli vzhajati?«
3 **Jaz** sem rekel: »To ni pravo sonce, temveč le odsev sonca, ki je še pod obzorjem in je posledica zrcaljenja negibne zračne plasti; toda to sonce bo kmalu izginilo, ko se bo pojavilo pravo sonce.
4 Glej, ta prizor s soncem ponazarja naravno luč človeškega razuma, ki bo tudi minila, ko bo kmalu v Meni za ljudi vzšlo pravo sonce življenja in je deloma že vzšlo.«
5 **Farizej Dismas** je nato rekel: »Menim, da je sonce, ki nam zdaj sije, še bolj varljivo, kot je ta navidezna sončna svetloba na vzhodu; nočem napovedovati nič slabega, toda kljub temu pravim: tudi za nas bo kmalu izginilo navidezno sonce, poganom pa bo vzšlo pravo sonce duha in življenja!«
6 **Jaz** sem rekel: »Da, morda imaš prav - saj je tudi zapisano, da bom Svojo luč vzel judom in dal poganom.
7 Zato ti povem, da bom odpravil tudi staro zavezo in staro oporoko, ter zasnoval novo, tako za jude kakor za vsa ljudstva na zemlji po zgledu Melkizedeka, ki je bil kralj vseh kraljev, vrhovni duhovnik vseh vrhovnih duhovnikov, ki so mu morali vsi kralji in patriarhi zemlje dajati desetino in tudi Abraham ni bil izjema.
8 In ta Melkizedek, od Noetovega časa pa do Abrahama, s katerim je bila po dani mu obljubi sklenjena zaveza, sem bil Jaz in zdaj sem spet tukaj kot Isti, toda ne, da bi ohranil in utrdil staro zavezo, temveč sklenil novo zavezo z vsemi ljudmi in potem bom na vekomaj edini kralj in gospodar in vrhovni duhovnik po popolnem Melkizedekovem redu.
9 Stari vrhovni duhovniki so morali za izbris svojih grehov žrtvovati živalsko kri, vendar je to bila samo prispodoba tistega, kar se bo kmalu zgodilo drugače. Kajti stari vrhovni duhovniki so morali žrtvovati tudi za svoje grehe in nato za grehe ljudstva, vendar so grešili še naprej, sicer Jaz Svojega ljudstva ne bi polnih štirideset let pustil v puščavi v vseh mogočih stiskah.
10 Aron in Mojzes sta vsa leta žrtvovala po predpisu, toda to ni pomagalo ne njima ne ljudstvu, ki je vztrajalo v svojih grehih; Jaz pa bom le enkrat žrtvoval samega Sebe za vse ljudi in tisti, ki bodo verovali Vame, bodo pred Menoj tudi

pravični in čisti, na njih ne bo več mogoče najti nobenega greha. Zdaj veste, kako je z Menoj!
11 Mojzes je moral na tej gori še videti, občutiti in okusiti smrt in je v svojih zadnjih trenutkih na kraju, na katerem zdaj sedim, zakričal: 'Gospod, z nami si sklenil zavezo proti smrti in proti grehu in glej, tukaj moram umreti, ne da bi moja noga smela stopiti v obljubljeno deželo življenja!'
12 Nad njim pa je zadonel glas: 'Živel boš, vendar ne zaradi postave stare zaveze, temveč zaradi milosti Moje nove zaveze, ki jo bom sklenil z ljudstvi zemlje!'
13 Potem je bil Mojzes razrešen in sprejet, ne po svojih zaslugah, temveč po Moji milosti.
14 In prav na istem kraju vam zdaj, judom in poganom, povem, da z vami že zdaj sklepam novo zavezo in jo bom še utrdil in to boste vsi doživeli v najkrajšem času. Vzhajajoče sonce pa naj Mi zdaj pred vami priča, da vam nisem govoril tjavendan.«
15 V trenutku je vzšlo sonce in nad njim je bil sijoč napis: 'Čast in slava enemu, edino pravemu Bogu na višavah vseh višav in v globini vseh globin!' in pod soncem: 'Melkizedek, pravi kralj vseh kraljev in vrhovni duhovnik vseh duhovnikov, edini pravi Oče Svojih otrok v nebesih in na tej zemlji!'

180. Izroditev judovskega nauka

1 Ko so vsi navzoči prebrali ta skrajno zgovoren napis, so bili nadvse presenečeni in osupli, zlasti trije Rimljani in skupina farizejev.
2 Kajti za Dismasom in Barnabo je prišlo še nekaj **farizejev** in rekli so: »Da, da, napisano je videti čudovito in vse je res. Stare zaveze z Abrahamom je konec, ne velja in tudi ne učinkuje več, kajti vsi dobro vemo, da skrinja zaveze že skoraj trideset let praktično ne deluje več - le Simon in Zaharija sta še poznala njeno staro moč. Tudi Aronova palica ne zeleni, sedem hlebov obličja pa so molji zgrizli v prah. Ostali sta le še kamniti plošči, toda pisava na njiju je iz leta v leto manj berljiva, zato je bilo nujno, da so že pred dvajsetimi leti staro skrinjo zaveze odstranili, ohranili le njeno zlato in oba velika keruba, ter enemu prvih in najboljših mizarjev naročili izdelavo nove, iz enakega lesa in enake oblike, jo tako kot staro okrasili z zlatom in nanjo znova pritrdili oba keruba. Prostor sredi nje, kjer se dviga dimni steber in občasno še ognjeni, je moral biti narejen tako, da je bilo mogoče vanj polagati sveže zaneteno oglje in nanj dodajati kadilo in drugo prijetno dišečo smolo, da je nastal dimni steber; ta pa je najsvetejše tako zadimil, da se je bilo tam komaj mogoče zadrževati, ognjeni steber pa so morali ustvariti s prižiganjem nafte.
3 Tedanji visoki duhovnik je sicer menil, da nam bo nova skrinja zaveze na voljo enako, kot se je to zgodilo z novo zgrajenim templjem po babilonskem ujetništvu; toda zelo se je motil. Kajti nova skrinja zaveze ni več delovala, zato poznejši visoki svečeniki tudi niso imeli nič proti, da so si lahko Rimljani in Grki v zameno za žrtveni dar lahko ogledali najsvetejše tako kakor vse drugo; kajti v bližini nove skrinje zaveze se nikomur ni zgodilo nič hudega.
4 Farizeji in pismouki smo si že dolgo na jasnem, da je s staro zavezo konec. Le ljudstvo je treba, dokler se še da, ohranjati v stari veri, predvsem zato, ker jim prvič, ni mogoče dati boljše vere in drugič, da bi tempelj in njegovi

služabniki imeli prihodek, saj brez njega ne bi mogli obstati ne tempelj ne njegovi služabniki.
5 To sta tudi poglavitna razloga, zakaj tega Gospoda in Mojstra, ki smo Ga zdaj prepoznali kot edinega pravega ustanovitelja večne nove zaveze, tempeljski duhovniki tako zelo sovražijo, kajti dobro vidijo, da je Njegov nauk poln božanske moči, vendar še predobro vedo, da je z njimi konec, če bodo ta novi nauk sprejeli in mu utirali pot pri ljudstvu.
6 Toda to jim bo v prihodnje - in to sami dobro spoznavajo - le malo koristilo, ker že številni v ljudstvu vedo, da je stara skrinja zaveze izgubila svojo moč, nova pa nima nobene moči več razen tiste, ki so ji jo dali ljudje s svojo okorno umetnostjo.
7 Kot tisti, ki smo še zmeraj povezani s templjem, ne moremo storiti nič niti za to niti proti temu, temveč le blaženo upati in čakati, kaj bo storil ta edini pravi Gospod nebes in zemlje, v prihodnje pa želimo vztrajati v popolni veri Vanj in v vsej ljubezni do Njega. Da bo On vse odredil kar najbolje in najbolj smotrno, smo vsi najbolj živo prepričani.«
8 Po teh besedah je **vrhovni mestni sodnik** rekel: »Tudi jaz sodim k tistim, ki so si v templju ogledali novo skrinjo zaveze in se ob tem prepričali, da judovska vera v enega Boga prav tako malo velja kot poganska v več bogov. Vendar so pogani vsaj spretnejši v raznovrstnem čaranju in tako lahko slepo ljudstvo še dolgo varajo in vlečejo za nos; toda z dimnim in ognjenim stebrom v najsvetejšem v jeruzalemskem templju pa je veliko težje in duhovniki v templju delajo dobro le zase, ko slepemu ljudstvu dopovedujejo, da stara Mojzesova skrinja zaveze še deluje. Ko pa bo ljudstvo izvedelo, da to že dolgo ne drži več, pa bodo morali kar najhitreje vzeti pot pod noge, sicer se jim bo pri ljudstvu slabo pisalo.«
9 Nato se je obrnil k Meni in rekel: »Gospod in Mojster, ker si nam zdaj več kot dovolj očitno dokazal Svojo božanskost, mi povej, ali sem govoril prav ali ne?«
10 **Jaz** sem rekel: »Popolnoma prav, kajti nobena prevara ne traja dolgo, tako kakor noč ne, ko vzide sonce.
11 Da bo tempelj s služabniki vred in celotnim mestom Jeruzalemom že v najkrajšem času uničen za vse čase časov, si lahko povsem prepričan; niti kamen na kamnu ne bo ostal! Jeruzalemski judje lahko prosijo zgolj za to, da jim ne bo treba bežati pozimi ali na sabat, kajti potem se jim bo še veliko huje godilo kot ob kakšnem boljšem letnem času ali na delovni dan.«
12 Ko sem to povedal, je izginil napis nad soncem in pod njim in tudi megla v dolini Jordana se je začela razblinjati, ker je sonce z žarki začelo osvetljevati pokrajine obljubljene dežele.
13 **Vrhovni mestni sodnik** je pripomnil: »Škoda, da Jeruzalemčani niso mogli videti sonca s tema napisoma, kajti nad takšnim pojavom bi se morali globoko zamisliti.«
14 **Jaz** pa sem rekel: »Prav zato, da tega ne bi mogli videti, sem dovolil, da se vse pokrajine Jordana ovijejo v gosto meglo; kajti tisti, ki se veselijo teme, naj tudi požanjejo njeno plačilo!«
15 Ob tej priložnosti smo zagledali gazelo, ki je bežala pred šakalom. Šakal jo je kmalu dohitel in si jo privoščil za zajtrk. Ko je nato približno petindvajset korakov stran od nas ulovljeni zajtrk prav na hitro pospravil, se je lepo počasi oddaljil proti jugu, da bi tam morda ujel še kosilo.

16 Potem pa se je v zraku pojavil velikanski arabski orel, ki je iz višine kmalu zagledal plazečega se šakala, se kot puščica pognal nanj in ga kljub upiranju ponesel visoko v zrak. Potem ga je spustil nad zelo kamnitim krajem. Razumljivo, da je to povzročilo šakalovo smrt; orel pa se je kmalu spet spustil in se prepričal, ali je šakal res mrtev, ga znova pograbil s kremplji in z njim poletel proti jugu na primernejši kraj, na katerem naj bi potem šakal s požrto gazelo postal zajtrk velikanskega orla.
17 Po tem kratkem prizoru je **vrhovni mestni sodnik** rekel: »Gospod in Mojster, takšni prizori medsebojnega žretja med živalmi in hude bolezni pred človekovo smrtjo so se mi zmeraj zdeli nesmiselni in grozljivi, čeprav naj bi bila takšna ureditev, ki naj bi jo zasnoval en Bog ali več bogov, pametna. Ti boš že vedel, zakaj se vse to tako dogaja in se mora dogajati, toda ljudje, kot smo mi, celo pri najboljši volji tega ne moremo jasno razumeti.«
18 **Jaz** sem rekel: »To boš že še razumel. Po zajtrku se bo pokazala priložnost, da bomo govorili o tem; zdaj pa bomo za trenutek videli še Mojzesa in tudi angela, ki se je bojeval za njegovo truplo.«
19 Ko sem to rekel, sta Mojzes in nadangel Mihael že stala pred Menoj, se Mi priklonila, hvalila in častila Moje ime. Nato sta izginila, mi pa smo vstali in se podali v mesto, kjer nas je že čakal zajtrk.

181. Uničenje hišnih bogov v zavetišču

1 Ko smo prišli v gostilničarjevo hišo in sicer v gostinsko sobo, smo sedli za mizo, farizeji in skupina judov pa za sosednjo mizo in takoj so na mizo prinesli dovolj okusno pripravljenih rib, poleg njih pa še kruh in vino. Vzeli smo ribe in vse drugo ter začeli jesti.
2 Po zajtrku smo ostali kar za mizo, kajti Jaz sam nisem hotel, da bi nas čez dan po nepotrebnem videli na prostem, saj je bilo v tem mestu še kar veliko zadrtih poganov, ki so imeli zelo dobro mnenje o svojih templjih in malikih.
3 K Meni je stopil gostilničarjev sin in Mi povedal, da je mati vso svojo spalnico napolnila s podobami malikov in da je tudi v tej jedilnici nadvse slabo upodobljen Apolon, ki je pravo nasprotje tistega, kar naj bi prestavljal, zato bi se rad znebil kipa in materinih malikov.
4 (**Sin**): »Potem, ko smo spoznali Tebe, o Gospod, ti maliki niso več primerni za to hišo.«
5 **Jaz** sem rekel: »Dober namen imaš, dragi sin - toda če bi se jih lotil na svojo roko, bi si lahko nakopal težave in veliko sovraštva pri vaših še slepih sosedih. Podprl pa te bom in takoj uničil tega Apolona in vse druge malike. Pojdi v kot in poglej, ali boš še našel Apolona, potem pa se odpravi v materino sobo in tudi tam ne boš našel nobenega malika več.«
6 Mladenič je takoj vstal in odšel v kot, v katerem je dotlej stal Apolon in o njem ni bilo niti sledi. Nato se je odpravil v materino spalnico in tudi tam ni bilo nobenega od nekaj sto malikov. To je ves vesel takoj sporočil materi, ki je imela opravke v kuhinji, ta pa je nekoliko prestrašena rekla sinu:
7 (**Mati**): »Dragi sin, vse to je že prav, toda pomisli na sosede! Kaj bodo rekli, ko ob obisku v vsej hiši ne bodo našli nobenih malikov?«
8 **Sin** je odgovoril: »Naj kar jaz govorim z njimi, povedal jim bom, da je tisti Gospod in Mojster, ki je v naši hiši naredil tako velika znamenja, z eno Svojo mislijo uničil vse tvoje malike in ne bodo mogli pripomniti ničesar. Poleg tega

nam stoji ob strani tudi naš strog in pravičen vrhovni mestni sodnik, zato se mu sosedje, saj niso neumni, ne bodo upali izraziti svojega nezadovoljstva.«
9 S tem pojasnilom je bila mati zadovoljna, s sinom se je napotila k Meni v gostinsko sobo in se Mi zahvalila, da sem jo tako čudežno rešil nečesa, na kar tudi sama ni dala veliko.
10 **Jaz** pa sem ji rekel: »Pojdi v spalnico in tam boš namesto številnih malikov našla nekaj drugega, kar ti bo veliko ljubše.«
11 Znova je odšla v spalnico in na mestu, kjer je imela prej večino malikov, našla skrinjo iz črne ebenovine s ključavnico in zapahom. Skrinjo je odprla in bila je polna rimskih srebrnikov, ki so bili kar veliko vredni.
12 Kmalu se je vrnila k nam in poročala o vsem, predvsem možu in sinu.
13 In **gostilničar** ji je rekel: »To je za naše gospodinjstvo seveda veliko več vredno, kakor vse tvoje prejšnje podobe malikov; najbolj vredna pa je še zmeraj Beseda, ki smo jo prejeli od tega Gospoda in Mojstra in je bomo morda, če bomo tega vredni, deležni še več. Pustimo srebrnike pri miru, tega Gospoda in Mojstra pa prosimo, naj nam srce in dušo oskrbi s takšnimi duhovnimi zlatniki in srebrniki, ki jih bomo kmalu potrebovali v drugem življenju.«
14 Žena se je zahvalila in spet odšla v kuhinjo k svoji služinčadi, ter jim naročila, kaj naj upoštevajo in naredijo čez dan.
15 Nato Mi je **vrhovni mestni sodnik** takoj rekel: »O Ti nadvse veliki Gospod in Mojster od vekomaj! Ker si Mi danes zjutraj na gori Nebo obljubil, da mi boš odgovoril še na dve vprašanji, ki sem Ti jih zastavil - in sicer enega že včeraj zvečer in drugega danes zjutraj na gori Nebo, ko je šakal ulovil ubogo gazelo, jo raztrgal in požrl in kmalu nato moral tudi sam doživeti enako usodo s strani velikanskega orla -, mi izkaži milost in mi o tem povej kaj več!«

182. Vzroki telesnih bolezni

1 **Jaz** sem rekel: »Kar zadeva tvoje včerajšnje vprašanje - glede pogostega dolgotrajnega in hudega bolezenskega stanja pred telesno smrtjo in večinoma zelo zgodnje smrti otrok -, vse to le dopuščam, da bi se ljudje poboljšali, vendar tega ni tako določila vsemogočnost Moje volje.
2 Glej, prvotni ljudje, ki so vztrajali v enakem, njim po Mojem duhu pokazanem redu in v preprostosti, niso poznali bolezni, ki bi jo morali prestajati pred smrtjo. Večinoma so doživeli zelo visoko starost, nikoli niso bili bolni in nazadnje so mirno zaspali, njihova duša pri tem ni čutila ne bolečine in ne strahu pred smrtjo.
3 Njihova hrana je bila zmeraj enaka, ni se spreminjala iz dneva v dan. Večinoma so se hranili z mlekom, s kruhom, z dobrimi in zrelimi sadeži; tako so telo prehranjevali vse življenje, za potešitev žeje pa pili svežo vodo z izvira.
4 Tako so živce v telesu neprenehoma hranili z enakimi dobrimi in neškodljivimi dušnimi snovmi in v telo se ni mogla pritihotapiti nobena zla, nečista in tako tudi škodljiva dušna snov. Zato so ti ljudje zmeraj bili enako krepki in zdravi, duhovno in telesno.
5 Toda poglej danes na tisoče različnih poslastic, s katerimi si ljudje polnijo želodce in trebuhe - in tako je že kar dolgo časa -, in kmalu ti bo kristalno jasno, koliko nešteto raznoraznih nedozorelih in tako nečistih, zlih in škodljivih snovi se polasti telesa in ga začne čedalje bolj trpinčiti. Kajti takšne raznovrstne snovi se potem v telesu neprenehoma bojujejo, čeprav lahko

človek te uporne dušne snovi za nekaj časa na podlagi izkušenj pomiri z znanimi zelišči in koreninami.
6 Toda takšno zdravje ni trajno, zlasti pri starem človeku, saj bi moral dlje časa uživati preprosto hrano, vendar se to po navadi ne zgodi. Večina ljudi, ki po srečno izbranem ukrepu postane za silo bolj zdrava, kmalu spet dobi veselje do starih poslastic in nato zboli še bolj kakor prej, začne hirati in navadno dočaka zelo boleč konec.
7 Glej, zato je tudi Mojzes Izraelcem, rešenim iz hudega egiptovskega suženjstva, predpisal seznam jedi. Tisti, ki so se ga strogo držali, so ostali zdravi še v starosti, večina pa jih je začela že prekmalu hrepeneti po svojih egiptovskih loncih mesa, posledica tega pa je bila, da so kmalu postali bolni, slabotni in betežni in se je moralo njihovo življenje končati s številnimi telesnimi boleznimi.
8 Še bolj žalostno je to pri otrocih.
9 Najprej že starši grešijo levo in desno in telo napolnijo z zlimi in škodljivimi dušnimi snovmi, tako da že otroka spočne grešni oče v telesu še bolj grešne matere. Vprašanje: Ali lahko iz takšnega telesa zraste zdrav otrok?
10 In še, ko si mati med nosečnostjo zaželi različne priboljške, njeni svojci ne znajo storiti nič boljšega, kot da kar se da strežejo željam noseče ženske.
11 Tako je otrokovo zdravje prizadeto še drugič. Ni dovolj, da otrok že pride bolan iz materinega telesa, za povrh pa se hrani s še slabšim materinim mlekom. To potem še močneje prizadene temelje otrokovega zdravja.
12 Če otrok po teh dveh udarcih po svojem zdravju, kolikor se da srečno, s pomočjo številnih zdravil odnese zdravo kožo, ga čaka še tretji udarec. Otrok seveda postaja večji, bolj nagajiv in ga ima okolje vse raje. Kmalu ga začnejo nadvse razvajati in pitati z različnimi prigrizki, kajti takšni neumni starši svojemu razvajenčku ne morejo odreči ničesar. Kakšne pa so posledice? Otrok si že predčasno tako pokvari in oslabi želodec in prebavila, da postane dovzeten za različne bolezni in kmalu umre.
13 Nekateri otroci umrejo že v materinem telesu, še več pa kmalu po rojstvu v dveh do treh letih, večinoma pa v starosti od štirih do dvanajst let. Tisti pa, ki doživijo zrela leta, so morali imeti predvsem pametne in razumne starše ter živeti čednostno in preprosto brez zamer in jeze. Potem ohranijo kar dobro in znosno zdravje, ter doživijo šestdeset, sedemdeset, osemdeset let in še več; toda tedaj je njihovo življenje skoraj podobno bolezni, kar je posledica nezdravega materinega telesa, večinoma pa mladostnih grehov.
14 Iz tega kratkega opisa vidiš, da nikakor nisem povzročitelj človeških telesnih bolezni in to nikoli niti nisem bil, temveč so povzročitelji kar ljudje sami in sicer od trenutka, ko so začeli lahkomiselno in namerno vse bolj opuščati Moje, njim v vseh časih dane zapovedi in pravila, ter slediti svoji pameti in volji, ki sta zaradi zlih duhov, ki se zadržujejo v zraku, zemlji in vodi, začeli čedalje bolj temneti in slabeti.
15 Nekoč so prav dobro vedeli, da noč na prostem ni človekova prijateljica, kljub temu pa velike poslovne zadeve opravljajo ponoči. Vsako takšno čezmerno dobičkarstvo pa je podobno kraji in umoru, ki se - to ti je dobro znano - večinoma zgodita ponoči.
16 Zemlja je dovolj velika, da bi lahko prehranila še tisočkrat več ljudi, kot jih zdaj živi na njej; toda lakomnost, skopost in dobičkaželjnost so omejile in zakoličile zemljiške posesti in tako si je večina bogatih, skopih ljudi in

pomembnežev pogosto prilastila največje in najboljše zemljiške posesti ter preganja vsakogar, ki se temu upre. Tako se je zgodilo, da ima marsikdo v lasti sto tisočkrat več najboljših posesti, kot jih potrebuje za svoje življenje in življenje domačih.
17 Zato pa so se morali številni sto tisoči odpraviti na morsko obalo in si slabo in nezdravo hrano priskrbeti iz morja. V ta namen so iznašli plovbo, da so lahko ljudje na dolgo in široko pluli po morju in se drzno pehali za obiljem in zakladi, ki jih skriva morje. Danes celo velika ljudstva živijo ob morju in od morja, to pa se pri prvih ljudeh te zemlje ni dogajalo.
18 Če pa je tako - kot uči izkušnja -, kako lahko le količkaj pameten in razumen človek sploh pomisli, da bi bila lahko danes ljudstva, ki so izstopila iz prejšnjega reda, prav tako zdrava, kakor so bili prvi ljudje na zemlji, ki se že iz materinega telesa niso nikoli pregrešili proti temu redu?
19 Današnje bolehanje pred človekovo telesno smrtjo je torej posledica skoraj popolne opustitve starega reda, je pa za marsikaterega človeka hkrati tudi varuh še zdrave duše, ker se duša zaradi bolezni postopno umika iz svojega slabega mesa in se tako izvije iz okov škodljivih dušnih snovi svojega telesa, in če ji te začnejo prehudo gospodariti, se s pomočjo svojega boljšega onstranskega duha še pravočasno za zmeraj oddalji iz telesa, potem pa nikoli nima niti najmanjše želje več, da bi se spet podala v kakšno telo - razen, če je iz telesa izstopila kot skrajno hudobna in potem skuša, da bi se čim bolj grenko maščevala mesu, prodreti v meso kakega človeka, ki še živi na zemlji, ter ga najhuje in najbolj neusmiljeno trpinčiti; to pa ste že pogosto videli in doživeli pri ljudeh, ki so jih obsedli zli duhovi.
20 In tako sem ti, prijatelj, zagotovo več kot dovolj jasno odgovoril na tvoje včerajšnje vprašanje. Zdaj pa si bolj ali manj oglejmo tudi še današnje vprašanje o lovu na gazelo.«

183. Boj v naravi

1 (**Gospod**): »Lahko hodiš po vsej zemlji in na zunaj ne boš našel drugega kot golo sovraštvo med bitji.
2 Opazuj sonce, ki je prav gotovo največji dobrotnik te zemlje in vseh bitij, kajti z njegovo svetlobo in toploto vse na novo oživi, raste in se krepi. Rastline začnejo na novo poganjati iz tal, razvijejo plod glede na svojo vrsto, v drevesih poženejo sokovi, popki, listi, cvetovi, sledi jim postopno dozorevajoči sad.
3 Nepregledna množica različnih vrst krilatih žuželk odloži jajčeca, sončna svetloba in toplota jih izvalita in ozračje napolnita z nešteto majhnimi in velikimi bitji.
4 Enako se dogaja s pticami, ribami v vodi in neštetimi živalmi v tem elementu, celo živali na kopnem in ljudje se veselijo sonca. Tako je sonce, kot sem rekel, zagotovo največji dobrotnik zemlje in njenih bitij - hkrati pa tudi njihov največji sovražnik.
5 Kajti glej, ne traja dolgo in sonce vse na zemeljskih tleh prikliče v življenje, potem pa tako okrepi svetlobo in toploto, da poleti spet pomori vse, kar je pozimi in spomladi ustvarilo.
6 Vaša pokrajina je zgled za to. V drugi polovici zime in tja do prve polovice pomladi začne vse zeleneti in pokrajina je videti kakor raj. Kaj pa je zdaj?

Komaj sredi jeseni je že stepa, v kateri je le skrajno redko mogoče videti še kaj zelenega. Vse je izsušeno in izumrlo.
7 Podaj se pa šele v Afriko ali v najjužnejše dele Arabije in moral boš potovati kar precej dni, preden boš našel kaj živega, kajti sonce ubije vse, kar je pozimi priklicalo v življenje.
8 V tako imenovanem zmernem zemeljskem pasu je še najbolje; toda zato so tam zime veliko daljše kakor tukaj, rastline in živali pa ne uspevajo tako obilno kakor v teh toplih predelih zemlje. In tako boš vsepovsod po zemlji videl, da je sonce njen največji dobrotnik, po drugi strani pa največji sovražnik.
9 Celo v morju poglavitnih vročih pasov preživi zelo malo rib in drugih morskih prebivalcev, ko sonce razvije največjo moč; ti se potem umikajo ali bolj proti severu ali bolj proti jugu, odvisno od tega, ali sonce razvije največjo moč bolj na eni ali na drugi polovici.
10 In glej, v kakšnem odnosu je sonce do zemlje, v takšnem odnosu so tudi bolj ali manj vsa bitja na zemlji drug do drugega.
11 To se na primer dogaja že med elementi. Ali ni voda takoj za soncem ena največjih dobrotnic na zemlji? Ali si vsak kmet, katerega polja, travniki in vrtovi se sušijo, ne želi blagodejnega dežja? In ko ta pride, prav gotovo vsa bitja zavriskajo od veselja.
12 Če pa se namesto blagodejnega dežja vrstijo hudi nalivi, ne bo nihče na zemlji hvalil njihove koristnosti. Kajti z mogočno poplavo uničujejo vse na poti in zapustijo obsežna opustošena tla, ki jih ljudje z vso pridnostjo pogosto stoletja dolgo ne morejo več obnoviti.
13 Tudi različni vetrovi nadvse dobro denejo zemeljskim tlom in fizičnemu zdravju vseh bitij. Če pa se izrodijo v velike viharje in orkane, naredijo le malo koristnega, predvsem škodo, vsaj tako se zdi vam, kajti v uničujočih pojavih niste zmožni videti njihovega veličastnega koristnega namena.
14 To se dogaja tudi med rastlinami, med katerimi je veliko plemenitih, še več pa neplemenitih, ki jim pravite plevel. Če kdo čisto polje nameni setvi pšenice in ječmena, bosta ti plemeniti žiti tudi dobro rodili in vmes ne bo plevela; če pa bo prišel sovražnik in na polje s pšenico in ječmenom ponoči zasejal veliko semen plevela, bo ta tudi pognal med plemenitim žitom, ga zadušil in pokončal.
15 Najdemo pa tudi rastlinske vrste, ki si tako prilastijo večje ali manjše površine, da spodrinejo vse druge vrste.
16 To lahko vidiš tudi pri živalih. Druga drugi s svojim mesom rabi za žretje in prehrano, človek, ki je po svojem mesu tudi živalski, pa je in ostaja največji plenilec. Kajti gazele ali ovce zbežijo, ko v bližini zagledajo volkove, medvede, tigre in podobne zveri, toda človek, ker je s svojim razumom iznašel različno orožje, pa pred omenjenimi sovražnimi živalmi ne beži, temveč jih celo strastno lovi, da bi si zagotovil njihovo kožo, ali njihovo meso na ognju spremenil v okusno pečenko.«

184. Namen boja v naravi

1 (**Gospod**): »Pravzaprav sprašuješ, zakaj na vesoljnem telesu, kakršno je ta zemlja, dopuščam takšne sovražnosti? Povem ti, da razen te zemlje obstaja še nepregledna množica veliko večjih zemelj, na katerih med bitji ni nikakršnih zemeljskih sovražnosti ali jih je le skrajno malo.

2 Zakaj pa se te dogajajo prav na tej zemlji? Povem ti: Ker so prav ljudje te zemlje po svoji duši in svojem duhu zasnovani tako, da lahko postanejo Božji otroci in potem zmorejo vse, kar zmorem sam. Zato je bilo prednikom po ustih prerokov rečeno: 'Moji otroci ste in zato bogovi, kakor sem Bog Jaz sam kot vaš Oče!'
3 Da bi pa neka duša prišla tako daleč, se mora, kot rečemo, po dolgi vrsti let sestaviti iz neštetih dušnih delcev iz kraljestev vseh bitij na tej zemlji in to skupno zlitje pogosto neskončnega števila dušic je prav tisto, kar so stari modreci, ki so to dobro poznali, imenovali potovanje duš.
4 Zunanje materialne oblike bitij se hranijo druga z drugo in tako se osvobajajo številne duše, ki prebivajo v teh bitjih. Duše iste vrste se združujejo in se spet na naslednji višji stopnji spočnejo v neko materialno obliko in tako se to nadaljuje do človeka.
5 In kakor se dogaja z dušo, se dogaja tudi z njenim onstranskim duhom, ki je resnični obujevalec, vodnik, oblikovalec in ohranjevalec duš vse tja do človeške duše, ki šele tedaj vstopi v svojo polno svobodno sfero in se je zmožna v moralnem smislu naprej oblikovati sama.
6 Ko se je duša iz sebe same razvila do določene stopnje duhovne popolnosti, se šele z njo združi njen duh luči in ljubezni in odtlej začne človek postajati v vsem čedalje bolj podoben Bogu. Če se potem duši odvzame telo, je duša že popolno božansko bitje in lahko iz sebe vse prikliče v bivanje in to tudi smotrno ohranja.
7 To, kar sem ti povedal zdaj, pa se dogaja samo na tej zemlji in se v takšnem čezmernem obilju ne dogaja na nobenem drugem vesoljnem telesu. Kdor je pameten, razume tudi zakaj: Ker ta zemlja ustreza Mojemu srcu, Jaz sam pa tudi nimam več src, temveč le eno, zato lahko samo eno vesoljno telo - tako sem določil - povsem ustreza Mojemu srcu in sicer njegovi najbolj notranji življenjski točki.
8 Tega zdaj seveda ne moreš do konca razumeti, če pa bi hotel to kar se da dobro razložiti tvojemu razumu, bi potrebovala več kot tisoč let, preden bi začel le malo bolj doumevati Mojo notranjo modrost.
9 Ko pa boš nekoč v svoji duši eno z Mojim duhom, boš tudi v trenutku več videl in razumel, kot bi lahko sam dojel in doživel po poti mukotrpnega iskanja v tisoč letih.
10 Ker pa sem zdaj tukaj in so Mi mogoče vse stvari, ti bom pokazal, kaj se je pri današnjem lovu, ki si ga videl in doživel, dogajalo na duševni ravni.«

185. Zgled združevanja živalskih duš

1 (**Gospod**): »Videl si, kako se je velikanski orel polastil šakala, ki se je nasitil z gazelo, z njim poletel v višave in ga nato spustil na kamnita tla, kjer je roparska žival tudi našla zanesljiv konec. Orel jo je nato spet pograbil in jo odnesel daleč na jug, kjer je med skalami imel gnezdo in bivališče. Ko je tja priletel s plenom, ga je znova s precejšnje višine spustil na tla, saj mu je že bil nekoliko pretežek.
2 Plen je udaril ob skalo in padel v precej globoko sotesko. V njej so arabski pastirji pasli svoje skromne črede in kmalu zagledali, kako se velikanski orel, dobro znan sovražnik njihovih čred, spušča čedalje globlje, da bi pograbil plen, ki mu je padel pregloboko v sotesko.

3 Ko so pastirji to opazili, so takoj napeli loke in jih usmerili k čedalje bolj spuščajočemu se orlu in ko se je ta po njihovi presoji spustil dovolj globoko, so sprožili ostre puščice - in glej, trije pastirji so zadeli orla. Ta je mrtev padel v sotesko in pastirji so ga pobrali kot pravo zmagovalno trofejo. Ubogi šakal z gazelo pa je obležal med globljimi skalami in ga bodo šele čez čas požrle druge roparske ptice.
4 Poglej sem! Pred vrati že stoji človeška postava, videti je otrok in čaka, da bi bila pri naslednjem spočetju sprejeta v telo neke matere. In za njo vidiš svetlo postavo; to je že onstranski duh te duše, ki bo poskrbel, da bo ta - trenutno še navzoča - naravna duša čim prej preskrbljena v telesu neke matere.
5 Zdaj si torej tudi videl, kako se je iz zadnjih treh že popolnih živalskih stopenj - seveda po neštetih poprejšnjih preobrazbah - razvila človeška duša.
6 Na svet se bo rodil otrok moškega spola, iz katerega bo lahko, če bo dobro vzgojen, postal pomemben človek. Blagost gazele bo usmerjala njegovo srce, šakalova zvitost njegovo zdravo pamet in moč velikanskega orla njegov um, pogum in njegovo voljo. Imel bo predvsem bojevniški značaj, ki ga bo krotil s svojo naravo in razumnostjo in tako bo lahko zelo uporaben v kakršnem koli stanu. Če pa bo postal vojak, bo sicer imel srečo s svojim pogumom, vendar pa bo postal tudi žrtev vojaškega orožja.
7 Da boš lahko otroka opazoval takoj po rojstvu, bo tvoj zemeljski sosed že v naslednjem letu postal njegov oče.
8 In zdaj veš vse, pravkar sem ti povedal in pokazal nekaj, česar na takšen način še nisem povedal in pokazal nobenemu človeku. Zdaj pa zaužijmo nekaj kruha in vina in se okrepčajmo po tem dokaj dolgem pojasnilu.«

186. Gospod da navidezno prednost poganom

1 Moj nasvet so tudi takoj upoštevali. Spet smo uživali kruh in vino in navzoči **farizeji** so rekli: »Šele zdaj povsem verjamemo, da si Ti res Gospod in pravi Kristus. Kajti takšne skrivnosti iz velike narave so lahko znane samo Tebi in nikomur drugemu na zemlji.«
2 Nato so se oglasili **Moji učenci**: »Gospod in Mojster! Nekaj podobnega si nam že tu in tam pokazal tudi pred ljudmi, toda nam samim še nikoli nisi usmeril pozornosti na takšne naravne skrivnosti in nam jih tudi nisi razložil; nenavadno je, da med pogani zmeraj govoriš veliko bolj odkrito kakor med nami, judi!«
3 **Jaz** sem rekel: »Ali ste res tako kratkovidni in ne vidite vzroka za to? Kdaj ste od svojega rojstva naprej postali ljudje, ki se spoznajo na naravo? Nikoli niste raziskovali tega ali onega pojava, pustili ste, da mine tako kakor je prišel, vseeno vam je bilo, ali na koncu volk raztrga in požre ovco, ali pa nazadnje celo kakšen pogumen oven podre volka in ga ali pokonča ali pa nenadoma nažene v beg.
4 Ste pa bili ves čas prav zavzeti privrženci Mojzesovih zakonov, toda zakoni narave so vas zanimali le redko ali skoraj nikoli, zato sem dobro vedel, o čem naj vas najprej poučim in vas popeljem do prave luči; vse drugo, kar bo potrebno, boste že ob priložnosti postopno spoznali ob Meni.
5 Sprva Me je marsikdo med vami le stežka in s pomislekom imel za kaj več kakor za preroka. Ker pa vam je zdaj postalo kristalno jasno - čeprav ne vsem enako -, da sem pravi Mesija, je zdaj tudi za vas prišel čas, da vam lahko

podrobneje razložim in razkrijem marsikaj iz narave Zemlje. Toda vse to boste temeljito razumeli in dognali šele tedaj, ko vas bo prežel Moj duh.
6 Potem pa boste tudi spoznali, da takšne razlage niso primerne v tem kot noč temnem času, še posebno ne za jude, ki doslej, zlasti kar zadeva vsebino prve Mojzesove knjige, nimajo o njej nikakršnega pojma in Mojzesova odeja še zmeraj prekriva njihov notranji vid.
7 Zato boste storili že dovolj, če boste svoje brate prebujali v vero Vame; vse drugo, kolikor bo nujno, bo potem že Moj duh opravil v njih.
8 Rimljani pa so ljudje, ki se spoznajo na naravo, saj so veliko opazovali in ugotovili. Zato jim je tudi mogoče razlagati takšne in druge naravne pojave, jih razumejo in imajo o tem več luči kakor vi; še to vam povem, da bo kmalu poglavitna luč trmoglavim judom odvzeta in več kot obilno dana poganom.«
9 Nato je **eden od učencev Janeza Krstnika** rekel: »Gospod in Mojster! Takšno govorjenje iz Tvojih svetih ust nas, judov, ne razveseljuje, temveč nas lahko le žalosti; kajti po Pismu smo vendarle izvoljeno Božje ljudstvo in tudi Ti sam si izšel iz naših vrst. Zdaj pa naj bi dobili prednost pogani, mi pa naj bi bili nekako razkropljeni med vsa ljudstva na zemlji, naj ne bi imeli več ne dežele ne hiše in tudi s potomci kralja Davida ne bo nič.«

187. Gospodova ljubezen do judovskega ljudstva

1 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj, še zmeraj govoriš in presojaš, kot bi bil slepec! Judje so seveda bili izvoljeno Božje ljudstvo, toda ali so se tudi vedli kot takšno in se ohranili takšni, za kar so bili poklicani od Abrahamovih časov? Na videz so res spoštovali golo postavo in Boga slavili z ustnicami, toda njihova srca so ostala zakrknjena in daleč od Boga.
2 Številni preroki in drugi modri učitelji so jih neštetokrat opomnili, kako naj se vedejo do Boga. Ali so ta svarila vsaj malo zalegla?
3 Med seboj so se neprenehoma prepirali in se bojevali za zemeljske dobrine. Zato sem jih nekoč kaznoval z babilonskim ujetništvom in sicer po meču najbolj poganskega kralja Nebukadnezarja in jih pustil tam štirideset polnih let v vsej sramoti in stiski, da bi se poboljšali, kljub vsemu pa jih nisem pustil brez prerokov in učiteljev.
4 Ko so se začeli spet poboljševati, sem dopustil, da so se smeli vrniti v svojo deželo, znova zgradili mesto Jeruzalem in tempelj, ter spet postali ugledno ljudstvo.
5 Takoj, ko so začeli dobro živeti, so spet začeli čedalje bolj pozabljati Name, niso poslušali prerokov in učiteljev, temveč so nekatere celo preganjali in kamenjali.
6 Ko sem videl, da je judovsko ljudstvo spet začelo zanemarjati Moja opozorila, sem prebudil Rimljane. Prišli so z mogočno vojsko in niso zavzeli samo obljubljene dežele, temveč še velik del Azije, judom in tudi drugim ljudstvom pa postavili trdosrčne zakupne kralje, kljub temu pa so jim pustili njihova verska besedila in božjo službo.
7 Zdaj pa sem nazadnje prišel še sam, velikokrat sem prišel tudi v Jeruzalem, poučeval v templju in hotel ljudstvo kot oče - kakor kokoš piščance - zavarovati pod perutmi Svoje ljubezni, moči in modrosti. Toda kaj so dosegli Moj nastop, Moj nauk in Moja dejanja? Nič, le iz dneva v dan Me bolj sovražijo, Me

preganjajo, kjer se da in Me resno skušajo telesno ubiti - kar naj jim zelo kmalu tudi uspe, da se bo nad njimi izpolnila njim po Pismu zagrožena sodba.
8 Stara zaveza bo razveljavljena, kot je to napovedal že prerok Daniel in nastala bo nova, po kateri bodo dediči in imetniki Božjega kraljestva tudi vsi pogani. Kajti Rimljani so že zavzeli obljubljeno deželo, vendar niso v njej ničesar uničili. Kmalu po Mojem odhodu pa jo bodo Rimljani spet zavzeli, vendar jo bodo tudi tako uničili, da od številnih mest - Jeruzalem ne bo izjema - ne bo ostal kamen na kamnu in kmalu ne bo mogoče niti določiti več, kje je stalo to ali ono mesto.
9 Če sem torej pravkar rekel, da bo luč judom odvzeta in dana poganom - je morda to krivično? Pojdi pa ti tja in spreobrni vse Jude, da bodo verovali Vame, pa bom opustil poslednjo sodbo zanje, obnovil staro zavezo in veljala bo do konca časov.
10 Toda pazi, kako se ti bo godilo pri tem! Povem ti: še veliko slabše kakor tvojemu učitelju Janezu Krstniku, ki je v puščavi pridigal pokoro za odpuščanje grehov, kmalu nato pa ga je Herod Antipa vrgel v ječo in ga nato na zahtevo svoje prešuštne žene dal obglaviti.
11 Ali pa meniš, da bi se tebi pisalo bolje, če bi zdaj v Mojem imenu začel visokostne in ošabne Jude odvračati od njihovih grehov in jim očitati njihove neštete grehe?
12 Če to pogledaš le s trohico razuma, boš spoznal, da se je temu ljudstvu dopolnila mera greha tako kot Hanohitom v Noetovem času, zato je tudi nastal potop in pogoltnil vse sovražnike Boga.
13 Ali so morda Judje v Jeruzalemu prijatelji Boga, če mislijo samo na to, kako bi v Meni ujeli in ubili Boga, njihovega Gospoda in Očeta? Ali naj bi takšno ljudstvo upravičeno živelo še naprej?
14 Glej, to ni mogoče že zaradi številnih drugih izvoljenih, zato bom tudi zelo skrajšal čas do propada Jeruzalema in njegovega ljudstva ter dopustil sodbo!«

188. O lažnih kristusih, lažnih prerokih in lažnih čudežih. Kako naj se vedejo učenci

1 (**Gospod**); »Da, Vame bodo verjeli tudi številni judje in jih tudi že veliko verjame, toda ne bo trajalo dolgo, ko se bodo številni izločili in bo vsak o Meni pisal in pridigal drugačen evangelij. To se v številnih krajih dogaja že celo zdaj, in tako bodo nastali številni lažni Kristusi. Kajti takšni lažni razširjevalci Mojega nauka bodo rekli svojim učencem: 'Glejte, to je pravi Kristus - to dobro vem, saj sem Ga videl na svoje oči!' In nekdo drug bo o svojem Kristusu trdil isto.
2 In tako bodo ti lažni preroki kmalu tudi med pogani povzročili veliko zmedo, saj bodo judom veliko prej verjeli kakor poganom, ki sem jih Jaz izvolil in tako bodo ti 'v Mojem imenu' tudi delali lažne čudeže in znamenja ter tako zapeljali številne ljudi in jih pridobili za svojega lažnega Kristusa.
3 To vam zdaj pravim zato, da boste to vedeli tedaj, ko boste še sami naleteli na takšne lažne preroke in jim tega, kar bodo učili, ne verjemite, temveč v Mojem imenu pričajte proti njim in ljudstvo posvarite pred njimi, lažne preroke pa kaznujte in jih odvrnite od razširjanja Mojega nauka.
4 Če boste pri tem mlačni, boste podobni soli, ki se je spridila in postala nekoristna. Če pa se sol spridi in postane nekoristna, s čim naj začinjamo

jedi? Zato ljudstva učite, naj se predvsem varujejo lažnih prerokov, naj ne verjamejo njihovim besedam in ne znamenjem!
5 Vi pa bodite enotni v besedi in dejanju, ljudem zmeraj podajajte vso resnico, ki si v ničemer ne nasprotuje - takšno, kakršno ste tudi prejeli od Mene in jo videli pri Meni. Kajti, če boste med seboj neenotni in bo eden govoril to, drugi pa nekaj drugega, boste sami sejali nezdrava semena dvoma v Moj nauk in se boste tako veselili le malo Moje pohvale in plačila. Najbolj pa vas bodo prepoznavali kot Moje prave učence, če se boste med seboj ljubili, kakor sem vas tudi Jaz zmeraj ljubil in se ne boste nikoli prepirali in pričkali, kakor se bo to pri lažnih prerokih še prehitro zgodilo, ko bodo njihovi oznanjani Kristusi drug drugemu grozili s prekletstvom in pogubljenjem. Če bi prišlo tako daleč, bi Moj, vam dani nauk, moral prav tako propasti, kakor bodo kmalu uničeni Jeruzalem in druga mesta, da ne bo ostal kamen na kamnu.
6 Svoj nauk pa bom že znal ohraniti čistega do konca časov. Toda sčasoma gorje vsem tistim, ki bodo proti Kristusu! Svojega umazanega početja naj ne uganjajo dlje, kot so to počenjali z Menoj judje od Mojzesovih časov pa vse do Mene danes; prizadel jih bom s posvetno sodbo, ki bo še veliko hujša, kot je bila tista v času Noeta, Sodome in Gomore ter številnih drugih mest in ljudstev vse do današnjega dne.
7 Pri Svojih pa bom neprenehoma do konca časov in k njim bom prihajal različno, enkrat tu in enkrat tam. Sam bom njihov učitelj v vseh stvareh - kajti tedaj bom tudi prišel kakor blisk, ki sveti od vzhoda do zahoda ter osvetljuje vse, kar je na zemlji temnega in mračnega.
8 In glej, velika svetloba tega bliska jih bo uničila, sovražnike namreč, kakor svetloba bliska ubije rake, če jih obsije. To je prispodoba za ljudi, ki se bojijo napredovati v Moji luči in se hkrati kakor Izraelci hrepeneče ozirajo po polnih loncih mesa mračnih Egipčanov. Tudi rak, ki je doma predvsem v Egiptu, ima to lastnost, da po navadi išče hrano v temnem blatu. Če od časa do časa le prileze na svetlobo, se začne takoj umikati in spet išče mračno blato.
9 Povej Mi: Ali današnji Judje v obljubljeni deželi niso povsem podobni Izraelcem, ki jih je Mojzes rešil iz Egipta, ko so potem v puščavi, namesto da bi šli naprej in prišli v obljubljeno deželo, hrepeneli samo po egiptovskih loncih mesa in grajali Mojzesa, ker jih je odpeljal iz Egipta, kjer naj bi se jim tako dobro godilo? Ali takšnih ljudi ni mogoče primerjati z grdimi živalmi v blatu, ki ne morejo prenesti svetlobe bliska in se zaradi hrane nenehno vračajo nazaj, namesto da bi šli naprej?
10 Zato sem v njihovo dokončno sodbo tudi predvidel in določil, da jih bosta na koncu vse pokončala ogenj in svetloba Mojega bliska.
11 In tako se bo uresničilo, kar sem vam nekoč ob nekem dogodku že dejal, da bom na koncu dopustil, da se zemlja z ognjem očisti svoje nesnage.
12 Menim, da sem ti tako več kot dovolj pojasnil razlog, zakaj bo svetloba judom odvzeta in dana poganom.
13 Judje se bodo med pogani in številnimi ljudstvi ohranili tudi v prihodnje. Še naprej bodo pričakovali Mesijo, ki pa ne bo več prišel in bodo tako še naprej podobni živalim, kakršne so psi in svinje; kajti pes se zmeraj vrne k izbruhanemu, svinja pa k mlakuži, v kateri se je kopala in umazala.
14 In trojna odeja pred Mojzesovim obličjem bo še naprej visela pred njihovimi očmi, ko ne bodo mogli prenesti sijoče nebeške luči in zato ne bodo mogli nikoli doumeti in razumeti notranjega pomena Mojzesovih knjig in prerokov.

15 Ali si zadovoljen s to Mojo dobro utemeljeno razlago?«
16 **Janezov učenec** je rekel: »O Gospod in Mojster, z njo tudi moram biti zadovoljen, saj zdaj še predobro vidim, da je res tako in tudi v prihodnje bo tako kakor si nam zdaj vsem razločno razkril.
17 Ali lahko kdo kaj more za to, da ljudje tako zelo zlorabljajo svojo svobodno voljo in se raje pustijo hudiču voditi na povodcu in zapeljevati, kot da bi upoštevali Tvoj nasvet, ki jih skuša na vse načine osvoboditi in jim dati večno življenje v Tvojem kraljestvu?
18 Le upam, da Ti je, o, Gospod in Mojster, ostalo še veliko pripomočkov, da boš sčasoma tudi iz rakov priklical ljudi, ki Te bodo pripoznali, kajti prav gotovo jih nisi priklical na ta svet, da bi za vekomaj tudi po svoji duši ostali takšni, kakršen je rak?«
19 **Jaz** sem rekel: »Kar je pridržano dolgemu času prihodnosti, je skrito v nasvetu Moje ljubezni in modrosti; še veliko časa bo minilo, preden bo ugasnilo še zadnje sonce. Ljudje bodo videli, ko bodo ugasnile številne zvezde na nebu in bodo na njihovem mestu zasijale nove, toda pravi raki ne bodo ob tem izgubili veliko svoje grde podobe. Toda Zame je tisoč zemeljskih let le trenutek; kar ne zmore neko dolgo časovno obdobje, morda zmore naslednje ali tisočito.
20 Kdor hoče, da se mu pomaga, naj tudi hitro dobi pomoč; kdor pa hoče vztrajati v svoji zakrknjenosti, pa naj vztraja, kolikor dolgo želi - če želi večno, tudi lahko. Kajti tudi snovnost notranjosti Zemlje in neštetih drugih vesoljnih teles potrebuje hrano, če hoče obstati in trajalo bo nepopisno dolgo, preden se bo en notranji zemeljski atom spet prebil na Zemljino površje.
21 Sicer ne boš razumel, kaj hočem povedati s tem; izgubljeni sin se že vrača, toda potreboval bo skoraj neskončno časa, preden se bo dokončno vrnil v staro Očetovo hišo.
22 V majhnem merilu je sicer vsak grešnik, podoben izgubljenemu sinu, nad katerega resnično vrnitvijo bo več veselja kot nad devetindevetdesetimi pravičnimi, ki pokore ne potrebujejo.
23 Toda Beseda, ki vam jo govorim, pa ne velja le za to zemljo, temveč ustrezno za vso neskončnost, kajti Moje besede niso človeške, temveč Božje, slišijo jih tudi neskončne milijarde in milijarde angelov in jih kot učinkovite prenašajo z enega konca Mojega neskončnega stvarstva do drugega.
24 Tudi tega ne razumeš. Ko pa boš znova rojen v duhu, pa boš lahko pogledal tudi v neskončne globine Mojega usmiljenja. Za zdaj pa se zadovolji s tem, kar si slišal, kajti tako kakor sem zdaj govoril vam, na tem svetu ne bom veliko več govoril. Zato to do časa svojega notranjega razsvetljenja ohranite pri sebi in v sebi, potem pa boste o vsem, kar ste slišali od Mene, govorili lahko tudi z razumnimi in razsvetljenimi ljudmi; toda pred tistimi, ki ne razumejo, pa molčite, svinjam ne mečite Mojih biserov, da bi jih žrle!«
25 To so učenci ohranili zase in se tega držali tudi pri razširjanju Mojega nauka in zlasti judom so le malo razkrili o Meni, razen predvsem Moje trpljenje in smrt ter Moje vstajenje in da sem bil tako resnično Mesija. Toda celo ob teh zadnjih dogodkih niso bili povsem enotni med seboj - že ob sporočilu žensk o Mojem vstajenju, zlasti Magdalene, so nekateri učenci verjeli, drugi spet ne, in so imeli izjave žensk za pravljico, dokler se jim osebno nisem prikazal in še potem sem jih s težavo prepričal, da sem res vstal. Učencem sem prav ob tej priložnosti povedal, naj se varujejo predvsem neenotnosti; toda z njimi in med

njimi se je dogajalo tako kakor pri drugih ljudeh: Njihov duh je bil voljan, toda njihovo meso je bilo slabo.

189. Težave učiteljskega poslanstva

1 Ko smo še vsi skupaj sedeli za mizo in jedli kruh in vino, je **Barnaba**, ki je bil, kot veste, farizej, rekel: »Gospod in Mojster, če bi imel tudi Mene za vrednega razširjati Tvoj nauk med ljudi, ne bi iz njega izpustil niti besedice niti bi jo dodal.«
2 **Jaz** sem rekel: »Sicer si jud, na podlagi svojega precejšnjega premoženja si dosegel, da si postal farizej, ker si lahko dokazal, da si Levijevega rodu. Toda vzgajali so te Grki in tako si se navzel tudi veliko grške trmoglavosti; nekoč se ne boš najbolje razumel z nekim drugim Mojim učencem. Vsem vam bom zdaj nekaj povedal, zato prisluhnite!
3 Pravi razširjevalec Mojega nauka mora biti takšen, kot je nadvse izkušen, prilagodljiv in nadvse iznajdljiv zdravnik.
4 Poglejmo zgled. V neki kraj pride zdravnik, pokličejo ga k številnim bolnikom, ki trpijo zaradi protina in različnih vročic. Zdravnik si misli: 'Takšnih bolnikov sem zdravil že veliko in jim pomagal s tem ali onim zdravilom, ti bolniki tukaj pa trpijo zaradi enakih bolezni, zato bom tudi njim dal enaka zdravila in ozdravili bodo! Zdravnik tudi stori tako - in glej, bolnikom je po njegovih zdravilih čedalje slabše namesto boljše, izgubijo zaupanje vanj in zahtevajo drugega zdravnika. Zdravnik je nad tem ogorčen in se sprašuje: 'Ta moja zdravila so pomagala že številnim, zakaj niso tudi tem bolnikom?' in se jezno poslovi.
5 Kmalu pride drug zdravnik. Ta pa je pametnejši od prvega, že prej se pozanima, kako je bolnik živel, kakšno hrano je užival, kakšne bolezni so ga trpinčile od mladosti. Pozanima se še o različnih drugih stvareh, o katerih se pameten zdravnik tudi mora pozanimati in ugotovitvam prilagodi tudi zdravila: temu bolniku da to, onemu nekaj drugega. In glej, zdravnik, ki se je tako potrudil, je kmalu ozdravil bolnike v vsem kraju, saj je znal svoja zdravila prilagoditi različnim naravam in lastnostim svojih bolnikov.
6 In tako kot lahko zdravnik bolnike uspešno ozdravi samo tako - seveda če ni že prepozno -, naj ravna tudi pravi zdravnik duš pri zdravljenju številnih, v duši bolnih ljudi na tem svetu, od katerih je neka duša lahkoverna, druga težko verjame, tretja je ošabna, četrta lakomna, peta sebična in tako naprej. Če zdravnik duš pride k tako različnim dušam in jim začne takoj okorno pridigati Moj nauk, bo naredil le malo koristnega.
7 Kdor ne zna z jokajočim jokati, se s smejočim smejati, z vedrim biti veder in z resnim resen, še ni primeren za razširjanje Mojega kraljestva na zemlji in je v tem pogledu podoben kmetu, ki med oranjem sicer drži roke na plugu, vendar neprenehoma pogleduje nazaj, da bi videl, kako tečejo brazde. Pri tem pozablja na plug, ki zaradi pomanjkanja prave oračeve pozornosti začne orati krivo in potem oraču ne preostane drugega, kot da zvleče plug do mesta, kjer je še oral naravnost in začne orati znova.
8 Tako je tudi z učitelji, ki vse ljudi - ne glede na njihov značaj in naravne lastnosti - poučujejo enako. Nekateri od teh bodo sicer nekaj tudi odnesli od pouka, ker je pouk primeren prav njihovim zmožnostim, drugi pa bodo učitelja zapustili nevedni in še nerodnejši kakor prej.

9 In tako morate biti tudi pri razširjanju Mojega nauka pozorni na to, kakšni so po naravi tisti, ki naj bi jim pridigali Moj nauk, sicer boste naredili le malo koristnega.
10 Lahkoverni bodo kmalu verjeli vse - zlasti, če boste pouk podkrepili še s kakšnim čudežnim znamenjem. Toda zapomnite si: Kdor prelahko sprejme nekaj novega, se tudi enako zlahka pusti spet speljati, zlasti če ga v to prisili skušnjava. S tistim, ki le stežka verjame, boste sicer imeli veliko več dela, toda ko ga boste pridobili, bo tudi ostal pri tistem, kar je sprejel. Zato pa ste se morali pri njem toliko bolj potruditi kakor pri lahkovernem. Lahkovernim ni zaupati, ker so tako radi in brez truda sprejeli vaš pouk. Kajti ko boste spet prišli k njim, jih bo morda komaj polovica še privržena vašemu nauku, druga polovica pa se bo vrnila k svoji stari, trhli veri ali pa postala privrženka kakšnega drugega lažnega preroka.
11 Bodite enotni v vsem, kar zadeva Moj nauk - toda kar zadeva način poučevanja pa si najprej oglejte ljudi, katerega duha otroci so in jim šele potem začnite pridigati evangelij in tako boste vsepovsod dobro opravili.
12 Ne pozabite pa tudi na star rimski rek, po katerem se iz skrajno čokatega in gnilega štora ne da izoblikovati božanstva in da nežna in boječa golobica ni še nikoli iz svojih jajc izlegla orla. Zato bodite - in to sem vam že pogosto dejal - pametni kakor kača, pri tem pa kljub vsemu blagi kakor golobica.
13 Poučevanje je eno najtežjih poslanstev, toda blagor tistemu, ki takšno poslanstvo dobro opravlja!«
14 **Barnaba** je nato rekel: »O Gospod in Mojster, zdaj si nadvse odkrito povedal najčistejšo resnico. Kajti tudi jaz sem bil prej učitelj in sem sam doživel, kako težko je z različnimi ljudmi. Zato si bom ta Tvoj nasvet tudi zelo vzel k srcu in ga uresničeval.«
15 **Jaz** sem rekel: »To tudi boš; boš pa tudi eden prvih, ki se bo ob neki priložnosti ostro spopadel z enim Mojih izbranih učencev in razšla se bosta za dlje časa. Ne bom ti povedal, kdaj se bo to zgodilo, ob kateri priložnosti in s katerim učencem; ko pa se bo to zgodilo, se boš spomnil, kaj sem ti pravkar povedal.«
16 **Barnaba** je rekel: »Gospod in Mojster, ker to že vnaprej veš, bi Ti bilo tudi mogoče še pravočasno preprečiti takšen neljubi pripetljaj!«
17 **Jaz** sem rekel: »Najbolj svobodni ljudje na vsej zemlji ste zdaj vi, Moji učenci in prav vam nočem naložiti niti najmanjših spon Svoje vsemogočnosti; kajti če vas odpošiljam v svet, da bi druge ljudi v Mojem imenu osvobodili okov krutega hlapčevstva postave - kako naj bi prav vas odposlal kakor okovane hlapce? Če bi ravnal tako, bi se osvoboditvi in odrešitvi ljudi pisalo zelo slabo, saj bi jim naložil nov, še težji jarem, kakor je bil stari in Moj prihod na to zemljo bi bil nekoristen.
18 Prebujam vas za apostole in preroke nove in nič več stare zaveze in prvi ste odrešeni na tej zemlji, da bi prek vas ta Moja odrešitev prešla na vse ljudi na pravi način in v popolnem redu Moje večne ljubezni, modrosti in moči. Ali si, Barnaba, to razumel?«
19 Barnaba je pritrdil, da je vse dobro razumel in tudi vsi drugi so pritrdili, da so razumeli.
20 **Jaz** sem jim rekel: »Torej ostanite v Meni in do konca časov bom tudi Jaz ostal pri vas in vsakogar od vas bom v Svojem kraljestvu obudil na njegov poslednji dan.«

190. Apolonov svečenik se zanima za Gospoda

1 Ko sem to povedal, se je gostilničarju po slu napovedal Apolonov svečenik s še dvema drugima poganskima svečenikoma. Prišli naj bi pogledat, kakšen je videti judovski Bog pod njegovo streho.
2 Slu smo odgovorili, da je to javno gostišče, v katero lahko prosto vstopi vsak.
3 Apolonovemu svečeniku in podrejenima svečenikoma pa je novico, da je pri gostilničarju gost judovski Bog, ki dela čudeže, kakršnih svet še ni videl in ne slišal zanje, sporočila gostilničarjeva služinčad.
4 Sel je naglo odšel in obvestil tri poganske svečenike, da lahko neovirano pridejo, če želijo.
5 Svečeniki se niso dolgo obirali in kmalu so vstopili k nam v gostinsko sobo.
6 **Apolonov svečenik** se je takoj obrnil na vrhovnega mestnega sodnika in rekel: »Vrhovni mestni sodnik, ki te je razsvetlil moj bog Apolon, povej mi, kateri med temi številnimi judi, ki sedijo za mizo, je judovski Bog, ki dela čudeže, da se mu tudi jaz priklonim in mu izkažem čast. Kajti mi, svečeniki egipčanskih, grških in rimskih bogov počastimo tudi bogove drugih ljudstev, in sicer v tolikšni meri, kot si zaslužijo.«
7 Vrhovni mestni sodnik Me je vprašujoče pogledal, ali naj temu domišljavemu vrhovnemu svečeniku to pove ali ne.
8 Jaz pa sem mu nakazal, naj mu prej postrežejo s polno kupo vina in povedo, da naj bi bila to voda iz gostilničarjevega zbiralnika.
9 **Vrhovni mestni sodnik** je razumel Moje sporočilo in rekel Apolonovemu svečeniku, ki je bil videti nekako zmeden: »Poleg nas je še manjša prosta miza, sedite ob njo! Tu so že tudi tri kupe polne vode iz gostilničarjevega zbiralnika in si prej pogasite žejo z najboljšo vodo v vsem mestu.«
10 Pred trojico so takoj potisnili tri polne kupe in Apolonov svečenik, ki sicer ni bil poseben ljubitelj vode, jo je kljub temu pokusil in ugotovil, da ni voda, temveč najboljše vino s Cipra, ki se sicer pije zgolj za cesarjevo mizo. Kmalu je kupo spil do zadnje kaplje, enako sta storila tudi oba nižja svečenika.
11 Ko je **Apolonov svečenik** izpraznil kupo, je presenečen rekel: »Kaj?! To naj bi bila gostilničarjeva voda iz zbiralnika? To je vendar najboljše vino z otoka Cipra! Kje je lahko zbiralnik s takšno vodo? To ni mogoče, za norca me imate!«
12 **Vrhovni mestni sodnik** je rekel: »Naj te gostilničar sam odpelje k zbiralniku, tam zajemi vodo in pij, potem pa se vrni in povej, ali te imamo za norca. Gostilničarja pa verjetno tudi nimaš za tako nespametnega in nerazsodnega, da bi si dal za velikansko vsoto denarja s Cipra pripeljati več sto mehov najboljšega vina, ki bi ga potem stočil v zbiralnik!«
13 Apolonov svečenik je takoj vstal in gostilničar ga je z dvema nižjima svečenikoma spremil na dvorišče do zbiralnika, dal vrhovnemu svečeniku v roko zajemalno vedro in rekel: »Kar sam zajemi vodo in jo pokusi!«
14 Apolonov svečenik je to takoj tudi storil in ugotovil, da ni voda, temveč najboljše vino. Enako sta storila tudi nižja svečenika, ugotovila isto ter svetovala gostilničarju, naj takšno dragoceno vino ne pušča v zbiralniku, temveč naj z njim napolni številne mehove in ga shrani za imenitne goste, ki mu ga bodo radi drago plačali.
15 **Gostilničar** je rekel: »Glede tega mi Tisti, ki je vodo v zbiralniku spremenil v dragoceno vino, ni nič ukazal, niti me ni pooblastil, zato naj kar ostane tako, kakor je.«

16 Svečeniki niso vedeli, kaj na odgovorijo na to in so se z gostilničarjem vrnili k nam v gostinsko sobo.
17 Ko so spet sedli na svoje prejšnje mesto, je **Apolonov svečenik** z določenim patosom rekel vrhovnemu mestnemu sodniku: »Gospod, kaj takega se še nikoli ni slišalo o nobenem naših bogov, od Jupitra naprej pa do najnižje izvirske nimfe, imeli pa smo že opraviti s številnimi stotinami najboljših magov, ki so zmogli marsikaj čudežnega - toda spremeniti vodo v vino še nikomur ni prišlo na misel. Zato te prosim, da mi pokažeš, komu naj v tej dokaj številni družbi izkažem svoje največje spoštovanje in čast!«
18 Nato je **vrhovni mestni sodnik** z Mojim dovoljenjem rekel: »Ta, ki sedi ob moji desnici, je Gospod vsega veličastja, Mojster vseh Mojstrov in Bog vseh bogov!«
19 Ko je **Apolonov svečenik** to slišal, je rekel: »Potem bi bil on celo vsem bogovom nedoumljiv fatum[1], od katerega so odvisni oni sami, tako kakor Sonce, Luna, vse zvezde in vsa zemeljska obla z vsem, kar zajema in nosi in mislim, da je tudi v neki stari egipčanski knjigi zapisano, da se bo to nedoumljivo božanstvo - fatum namreč - nekoč pobliže razkrilo bogovom in tudi ljudem te zemlje.
20 Danes sem ob sončnem vzhodu, tako kakor po navadi, izkazoval bogu Apolonu svoj jutranji pozdrav v imenu vseh ljudi in sem skrajno presenečen videl, da drug za drugim vzhajata sonci. Se bolj pa sem bil presenečen, ko sem nad drugim soncem in pod njim razločno videl napisane besede, ki pa jih kljub temu nisem mogel prebrati, saj so bile zapisane po hebrejsko, še toliko manj pa sem razumel njihov pomen.
21 Mislil pa sem si, da to gotovo napoveduje nekaj izrednega. In, ko sem se pozneje tu in tam pozanimal, ali je še kdo razen mene videl ta posebni sončni vzhod, sem prišel tudi do ljudi iz tega gostišča in ti so mi povedali, da naj bi včeraj zvečer proti večeru sem prišel judovski Bog v spremstvu več služabnikov in da je še tukaj. Če si Ti, o Gospod, Mojster in Bog, res ta, potem mi odpusti, da Ti tudi jaz - čeprav poganski svečenik - tukaj izkazujem svoje skrajno spoštovanje in čaščenje in Te prosim za Tvoje božansko dovoljenje, da Ti na najbolj vzvišenem mestu v našem kraju postavim tempelj in Te v njem za vedno nadvse častim.«

191. Pravo čaščenje Boga in malikovanje

1 **Jaz** sem rekel: »Kar opusti to, kajti Moj tempelj je vsepovsod, predvsem pa v srcih ljudi, ki verujejo Vame, Me nadvse ljubijo in izpolnjujejo Moje zapovedi.
2 Poglej vso zemljo z vsem, kar nosi in obsega ter tudi nebo! Glej, vse to je tudi Moj tempelj, ki sem ga zgradil sam. Zato ne potrebujem templja, ki bi ga izdelale človeške roke. Če pa verješ, da sem Jaz Gospod, se odvrni od malikov in templjev, ki so jih postavile človeške roke. Če pa ljudje, ki so bogove izdelali s svojimi rokami in jim tudi zgradili templje, v katerih jim darujejo in ljudem, ki tudi darujejo, obljubljajo različne koristi, nimajo pa niti toliko moči, da bi omogočili najslabotnejšemu mahu pognati iz tal, kakšno moč naj bi potem imeli njihovi bogovi in templji, ki so jih izdelali sami?

[1] Fatum - usoda, op. prev.

3 Svečeniki imajo zlo moč, namreč moč prevare in spočenjanja najmračnejšega praznoverja v ljudeh, njihova moč izhaja iz najvišjega hudiča, ki zna po svojih skrivnih poteh zatemniti srca vseh ljudi in se potem okoristiti z njimi in širiti svoje kraljestvo.
4 Toda gorje tistim, ki dobro vedo, da na tem, kar učijo ljudi, ni nič, kljub temu pa jih vodijo v temo zato, da bi ljudje v potu svojega obraza delali zanje in jim z zahtevano daritvijo omogočali nadvse dobro tosvetno življenje brez truda in skrbi!
5 Povem vam: ubogih, zapeljanih ljudi se bom usmilil, zapeljevalcev pa nikoli! Kajti vedo, kaj počenjajo - drugi pa tega ne vedo.
6 Ti sam še nikoli nisi resno veroval v nobenega tvojih bogov, si pa kljub temu druge ljudi silil verovati v tisto, kar že dolgo imaš za navadno pravljico prednikov.
7 Če se hočeš rešiti propada, obrni hrbet vsem svojim bogovom, pouči ljudi, ki si jih varal, o enem in pravem judovskem Bogu, pa boš tudi ti nekoč deležen Mojega kraljestva, ki ni od tega sveta, temveč je onstransko, duhovno, o katerem pa še nič ne veš.«
8 **Apolonov svečenik** je nato rekel: »O Gospod, Mojster in Bog, to bomo težko naredili. Ljudje so še preveč prežeti s starim zmotnim prepričanjem, da so bogovi resnični. Če pa jih bomo začeli poučevati, da to ni res, se bomo izpostavili nevarnosti, da nas bo ljudstvo preganjalo in slabo ravnalo z nami.«
9 **Jaz** sem rekel: »Če boste sami verovali Vame, vam bo ta vera že dala moč, da boste zlahka kos tudi nemogočemu!«
10 **Apolonov svečenik** je rekel: »Pravkar smo videli, da Tvoji volji ni nič nemogoče. Če bi hotel, bi Ti lahko v trenutku uničil naše templje z bogovi in potem pred ljudstvom ne bi bili za to odgovorni mi in bi toliko laže začeli ljudstvu govoriti o Tebi. Kajti prič o tem, kaj si Ti, tukaj ne manjka; naš vrhovni mestni sodnik je že takšna verodostojna priča, tudi gostilničar in njegova služinčad ter tisti judje tam.«
11 **Jaz** sem odgovoril: »To bi bilo sicer mogoče - toda bolje je, da vi ljudstvo že prej ob primerni priložnosti poučite o Meni, potem pa bo to samo položilo roke na templje in ga je, ki jih obdajajo in so že sami po sebi bolj posušena goščava kakor pravi gaji.«
12 Nato je **Apolonov svečenik** zaklical: »Mojster, Gospod in Bog!«
13 Po tem vzkliku sem mu rekel (**Jaz**): »Kadar govoriš z Menoj, Me imenuj samo Gospod in Mojster; Bog Me boš imenoval šele tedaj, ko se boš v sebi zavedal, kaj Božanstvo sploh je. Zdaj pa lahko govoriš naprej.«
14 **Apolonov svečenik** je nadaljeval: »Kako pa so nastali vsi ti bogovi? Ne bi govoril o majhnih stranskih bogovih in polbogovih in tudi o ženskih božanstvih ne, toda za nastanek glavnih moških božanstev, ki so jih, kar ljudje pomnijo, častili že najstarejši Egipčani, je morala obstajati neka podlaga - kajti kar tako iz niča bogovi ne bi mogli zaiti v človeški razum. Tebi, o Gospod in Mojster, bo to gotovo znano iz najglobljih temeljev.«

192. Porajanje malikovalstva

1 **Jaz** sem rekel: »Praprebivalci Egipta kot Noetovi potomci so tudi v to deželo prinesli spoznanje o enem, edino pravem Bogu in so edino pravega Boga tudi častili več kot sedemsto let. Še danes stoji tempelj, izklesan iz velike granitne

skale, ki so ga drug za drugim postavili štirje poglavitni pastirji za čaščenje edinega pravega Boga.
2 V notranjosti tega templja so v kamniti zid vklesali zelo pomemben napis iz nekaj besed - Ja bu sim bil, kar pomeni: Bil sem, sem in bom!
3 Ob takšnem pojmovanju Božanstva so praprebivalci, tako kakor Abraham v tej deželi, častili enega in edino pravega Boga in Božji duh je bil z njimi ter jih učil velikih reči.
4 Toda pozneje so začeli praprebivalci, ki jih je poučeval Božji duh, poglobljeno premišljevati o naravi Božanstva in to tem bolj, čim bolj so se seznanjali z naravnimi silami in močmi.
5 Vsako moč, ki so jo spoznali, so si začeli predstavljali kot značilno lastnost neke prašile in kot božanstvo. Da bi ljudstvo o tem laže poučili, so začeli moč, ki je izhajala iz nekega božanstva, nazorneje prikazovati z ustreznimi slikami, zato so ljudstvu tudi govorili, da je vsaka takšna moč, ker izhaja iz enega in edino pravega Boga, prav tako sveta in vredna božjega čaščenja.
6 Postavili so učitelje in zgradili šole in v šolah so sprva poučevali o glavnem prabožanstvu, predvsem pa so se osredotočali na posamezne moči, ki so izhajale iz Božanstva in kmalu so za vsako moč postavili posebne učitelje in ustanovili šole. Vsak učenec je moral najprej končati te šole, da je bil po položenih izpitih sprejet v glavno šolo.
7 Sčasoma so ti učitelji postali svečeniki posameznih božanskih moči ali lastnosti in vsak svečenik je potem najbolje poučeval tisto, česa se je naučil.
8 Ko pa se je ljudstvo sčasoma zelo povečalo, je bilo nekaj začetnih šol premalo. Zgradili so še več šol in templjev, templje pa oskrbeli z ustreznimi podobami določene božje moči. Odkrivali so tudi čedalje več posameznih moči, ki so izhajale iz tega enega Božanstva, spet ustanovili manjše šole in templje oskrbeli z novimi upodobitvami ustreznih božanstev, ki so vsi izvirali iz enega, edino resničnega Božanstva. Nazadnje so za učitelje in svečenike oblikovali udoben nauk, po katerem je bilo dovolj pripoznati kot božansko in častiti samo eno takšno moč, predstavljeno v templju, kajti s tem naj bi pripoznali in častili tudi prvotno glavno Božanstvo v vseh njegovih posameznih močeh in delujočih silnicah.
9 Pri tem se je pravo poglavitno spoznanje enega in edino pravega Božanstva ohranilo samo še pri čedalje bolj lenih in gospodovalnih svečenikih. Ljudi pa so glede na njihova opravila spodbujali samo k priznavanju in čaščenju številnih silnic posameznih moči enega Božanstva in le maloštevilnim je bilo razkrito več, ko so se v visokih šolah dali posvetiti v globlje skrivnosti.
10 V Egipt so z vseh strani začeli prihajati tudi tujci in prosili, naj jih vpeljejo v egipčansko modrost. Egipčani, seveda svečeniki, so jih sicer vodili iz templja v tempelj in od šole do šole, v templjih pa so jih poučevali samo o podobah, povezanih z enim poglavitnim Božanstvom. Tujci so z nekaterimi nauki odnesli domov tudi številne slike, ki so jih lahko kupili za denar in tem podobam tam zgradili templje in šole, ki so jih oskrbeli z učitelji in svečeniki.
11 In glej, tako sta se razvili malikovanje in čaščenje podob in ljudi so prepričali, da je dovolj, če resnično častijo eno ali več takšnih podob, ki so jim bile pokazane v templjih in jim po svojih močeh pridno darujejo.
12 Eno in edino pravo Božanstvo pa so z določenim strahom in bojaznijo častili kot neusmiljeno usodo. Grki so temu fatumu postavili celo tempelj z napisom: Posvečeno bogu, neznanemu vsem ljudem. V tem templju ni bilo nobene

podobe, le krog, prekrit z Izidino tančico, za katero pa nihče ni smel niti mogel pogledati.
13 In tako sem ti z nekaj besedami pojasnil, kaj tiči za številnimi poganskimi podobami malikov.«

193. Kako so začeli častiti Apolona

1 (**Gospod**): »Imaš se za Apolonovega svečenika, vendar niti ne veš, katero posamično moč, ki naj bi izhajala iz Boga, je pri Praegipčanih ponazarjal Apolon.
2 Glej, že prvi prebivalci te dežele so čedalje bolj čutili potrebo po natančnejšem merjenju časa. Spoznali so namreč, da podnevi in ponoči čas teče zmeraj enako in se sam razdeli v dve polovici glede na trajanje dneva in noči.
3 Dan sam po sebi pa je bil tudi že razdeljen na pol s tem, da je sonce opoldne najvišje, toda ponoči je bilo bolj zapleteno. Določene zvezde so vzeli za izhodišče, še prekmalu pa so ugotovili, da zvezde ne vzidejo in zaidejo zmeraj na istem mestu. In tako je bilo ponoči čas teže določiti kakor podnevi.
4 Najprej so v dokaj obsežnih nižinah postavili visoke stebre in opazovali premikanje njihove sence, s kamni so označili sončni vzhod in zahod, nato so med tema dvema točkama črto sence razdelili v manjše razdelke in sicer glede na to, koliko je potreboval človek z zmerno hojo za premostitev določene razdalje.
5 To razdaljo so potem imenovali poljska pot in je znašala približno četrtino današnje ure. Čas poljske poti so označili z majhnimi kamni, čas štirih poljskih poti pa z večjimi. Osrednji steber na sredi je kazal poldne, od te točke pa so potem, zlahka razumljivo, glede na naravno gibanje sonca položili še več vrst kamnov, ki so označevale čas.
6 Takšno merjenje časa na poljih so imenovali sa-pollo, to pomeni za polje. Ta izraz pa so izbrali zato, ker so tako določali čas pastirjem in drugim delavcem na polju.
7 Kmalu so steber okrasili še s kipom, ki je v eni roki nosil sonce, izdelano iz razbeljenega brona, po katerem je moral varuh merilnika poljskega časa udariti s kladivom, pritrjenim na dolgi palici in sicer tolikokrat, kolikor ur sence je minilo od sončnega vzhoda.
8 Iz tega so pastirji in delavci na poljih razbrali, koliko je ura in kaj naj tedaj počno.
9 Da so pozneje podobo na vrhu stebra na polju še bolj izpopolnili in tako potek časa ljudem še bolj ponazorili, se razume samo po sebi.
10 Ker s takšnim poljskim merilnikom časa, s katerim niso mogli meriti časa ponoči, sčasoma niso bili več zadovoljni, so začeli namenjati več pozornosti intenzivnemu opazovanju zvezd. Tako so kmalu odkrili vam znanih dvanajst ozvezdij, ki so jih poimenovali po naravnih dogajanjih v določenem mesecu v Egiptu. Med njimi so se znašla tudi štiri imena, povezana s človekom: vodnar, dvojček, strelec in devica - vsa ozvezdja skupaj pa so poimenovali živalski krog.
11 Čim več pozornosti so namenjali tem zvezdam, tem natančneje so začeli določati čas ponoči in v mestu Denderi so iz umetelno izklesanega kamna čudovito upodobili živalski krog, ki obstaja še danes in ga zvezdoslovci občudujejo kot veliko umetniško delo.

12 Iz tega Mojega kratkega pojasnila boš zlahka spoznal in razumel, kako je prvotno nastal tvoj bog Apolon in zakaj so ga pozneje ljudje razglasili še za boga sonca in tudi za boga več drugih umetnosti in ved in spoznal boš tudi, da v resnici nikoli ni obstajal nekakšen bog Apolon. Ker pa so predniki tudi čas dojemali kot eno od poglavitnih moči, ki izvirajo iz božanske sile, so tudi njegovo podobo uvrstili med dvanajst glavnih bogov. Ti pa sami po sebi niso bili nič drugega kot dvanajst poglavitnih izžarevanj ene prabožanske sile, ki so jih spoznali ljudje.
13 Iz tega lahko že sklepaš, kako so nato nastali še številni drugi bogovi in maliki in zdaj tudi veš, kako naj poučiš svoje slepe pogane, naj se spet vrnejo k Meni, enemu in edino pravemu prabožanskemu bitju, Biti vseh biti in Življenju vsega življenja.«

194. Gospod opozori na ljubezen in potrpljenje pri razširjanju Njegovega nauka

1 **Apolonov svečenik** je nato rekel: »O Gospod in Mojster, kako nepopisno slepi in neumni smo bili doslej pogani! Zadeva mi je zdaj tako jasna, kot da bi sam živel v davnem času Egipčanov, tam deloval in bil dejaven. Toda prav tako tudi vem, da bosta potrebna velik trud in delo, da bi se številni pogani usmerili k svetlobi resnice.
2 V svojem majhnem krogu se bom nadvse potrudil in upam, da bom svoje ljudstvece kmalu spravil v red. Toda poganske dežele in ljudstva so razkropljeni povsod po zemlji, zato bo potreben veliko daljši čas in potrebno bo veliko pogumnih učiteljev, da bodo porušili številne templje malikov.
3 Toda ob zaupanju v Tvojo pomoč se bo po daljšem času zadeva le premaknila, kajti najboljše pri našem poganskem nauku o bogovih je, da ga oblast nikoli ni vsiljevala ljudem in vsak pravi Rimljan se lahko sam odloči, da bo veroval, kar hoče, ali pa tudi nič in bo živel in deloval po nauku posvetnih modrecev, ki jih je pri Grkih in Rimljanih veliko.
4 Oblasti zadostuje, da je človek pošten državljan in spoštuje njene pametne državne zakone. Le malo ali celo nič ji ni mar za vero v tega ali onega boga, vsakomur dopušča svobodno izbiro.
5 Lahko se svobodno odločim, ali bom kinik, pitagorejec, platonik, aristotelijanec ali epikurejec in v skladu s tem lahko tako tudi ravnam. Nikoli se tudi ni slišalo, da bi Mojzesov nauk rimska država kadar koli prepovedala, zato menim, da bo Tvoj nauk, o Gospod in Mojster, pri številnih boljših poganih prej sprejet kot pri marsikaterem judu, saj ti ne razumejo niti svojega nauka, poleg tega pa tudi ničesar ne vedo o delovanju naravnih sil, še tisto, kar vedo, so prevzeli od poganov.
6 In tako menim, da se bo pridiganje Tvojega evangelija veliko bolj obneslo pri poznavalcih narave kakor pri ljudeh, ki niti tega ne vedo, zakaj voda z višine zmeraj teče k morju skozi najnižjo pokrajino in zakaj kamen z višine pade navzdol in ne nasprotno. To pa vemo mi, Rimljani, čeprav vzroka ne poznamo povsem, toda poglavitne poteze pa že. Hvala Ti, o Gospod in Mojster za Tvoj tako moder poduk!«
7 **Vrhovni mestni sodnik** je nato rekel: »O Gospod in Mojster, tudi jaz sem ob tej priložnosti nepopisno veliko pridobil in bom tudi znal ukrepati pri ustrezni spreobrnitvi poganov.«

8 **Jaz** sem mu rekel: »Kar boste počeli v Mojem imenu, počnite z vso ljubeznijo in potrpljenjem, Mojega evangelija ljudem ne pridigajte z mečem v roki! Toda menim, da bodo celo številni ljudje zelo zadovoljni, da bodo iz svoje dolgotrajne goste teme prešli v najsvetlejšo življenjsko luč.
9 Zgledujte se po Meni, tudi Jaz sem med vami poln ljubezni in potrpljenja in tudi nikomur nisem namenil ostre besede in nikogar prisilil verovati Vame, razen z nekaj čudeži ljubezni, ki sem jih naredil pred vami. Takšna znamenja pa boste lahko delali tudi sami v Mojem imenu; toda četudi jih boste lahko delali, jih delajte kar se da redko.
10 Stari grški, egipčanski in rimski modreci niso delali nobenih znamenj, pa so kljub temu imeli veliko privržencev. Za vsakogar je bolje, da sprejme Moj nauk glede na moč resnice, ki jo je v nauku več kot obilo, kot da ga sprejme šele tedaj, ko ga v to prisili več čudežev. Kajti povem vam: Črka in tudi vsako drugo znamenje, nikoli ne oživi človekovega duha, le duh resnice v besedi oživi vse.
11 Pred vašimi očmi bi lahko naredil celo množico najbolj redkih znamenj, toda za vas je bolje, da ostanete pri Besedi, ki sem vam jo govoril.
12 Ves Moj nauk pa je na kratko v tem: Prepoznajte in v Meni nadvse ljubite Duha enega in edino pravega Boga - vi pa se v Mojem imenu kot bratje ljubite med seboj tako, kakor vsak ljubi samega sebe. Več ne potrebujete, kajti iz tega boste po Mojem duhu že tako in tako povzdignjeni v vso resnico in modrost iz Mene.
13 S tem Svojim telesom bom sicer kmalu zapustil ta svet, ampak po moči Svojega duha bom kljub temu ostal pri vas do konca časov sveta; in za kar boste Očeta, kot večno ljubezen v Meni, prosili v Mojem imenu, vam bo tudi dano.
14 Za zemeljske zadeve naj vam ne bo pretirano mar in ne skrbite preveč, kajti Jaz vem, kaj vaše telo potrebuje.
15 Iščite predvsem Moje kraljestvo v ljubezni do Mene in v ljubezni drug do drugega; vse drugo vam bo prosto dodano.«

195. Gospodova vsenavzočnost in vsemogočnost. Kaj je duša in kako vidi

1 Vsi so se Mi goreče zahvalili za ta poduk.
2 **Vrhovni mestni sodnik** pa je rekel: »Zdaj šele povsem in v celoti spoznavam, da si Ti resnično Gospod in Stvarnik vsega materialnega in duhovnega sveta! Rad bi Te vprašal le še to, kako Ti je mogoče s Svojo voljo delovati na daljavo, medtem ko si osebno navzoč med nami.«
3 **Jaz** sem rekel: »To Moje telo, ki je tako kakor vaše iz mesa in krvi in je pravzaprav na Meni tisto, kar imenujejo Božji sin, je zdaj seveda samo pri vas tukaj, v istem času ni nikjer drugje. Toda moč Božjega duha, ki izhaja iz Mene, napolnjuje vso neskončnost in deluje po temeljni volji v Meni in sicer v trenutku, ko izgovorim 'Bodi!' Tega Mi sicer ni treba izgovoriti na glas, temveč le v Svojem najglobljem. In tako vse, kar vidiš, pravzaprav ni drugega kot le Moja trdna in nespremenljiva volja.
4 To lastnost, o kateri ti je že dovolj povedal očetov duh, imajo tudi vsi čistejši duhovi - še zlasti Moji angeli, ki so Mi pripravljeni služiti vsak trenutek -, in to veliko popolnejšo, kot jo imajo nižji in še nepopolni duhovi.

5 Tega sicer zdaj še ne moreš povsem razumeti in spoznati, ker je tvoja duša še ujetnica sveta. Ko se bo tvoja duša po Mojem duhu v njej osvobodila sveta, pa bo ta zdaj tebi vidni svet zate izginil. Sicer ga boš lahko vsak trenutek videl, če boš hotel, toda njegova, zate zdaj vsepovsod trda materija in v njej prebivajoče moči ti ne bodo mogle več nasprotovati. Iz svoje notranjosti si boš lahko sam ustvaril svet, ki ti bo toliko časa, kolikor dolgo ga bo ohranjala tvoja volja, omogočal prav tako ustrezno podlago za bivanje in delovanje, kakor jo zdaj tvojemu telesu omogoča Moja zemlja.
6 Lahko ti dam majhen zgled in, če ga boš pravilno dojel, ti bo tudi razumljiveje, kaj sem ti pravkar povedal. Vzemimo, da ponoči prav živo sanjaš. V sanjah se zavedaš vsega, tudi tega, da si ti tisti, ki sanja in nihče drug namesto tebe. Nikoli pa še nisi sanjal, ne da bi videl tudi pokrajino, v kateri si se znašel in ljudi, s katerimi si se pogosto pogovarjal in sicer zmeraj po svojem spoznanju in svoji miselnosti.
7 Kje je torej ta pokrajina, v kateri si bil v sanjah, kje in kdo so bili ljudje, s katerimi si govoril ali z njimi kaj počel? Glej, nikjer drugje kot v tebi samem!
8 Ko se tvoja duša med telesnim spanjem za krajši čas čuti prosta večjega dela svojih telesnih vezi, si ne more kaj, da ne bi tistega, kar je v njej, videla, kot da bi bilo zunaj nje. In naj bo to kar koli, to duša potem vidi pred seboj kot nekaj povsem resničnega in je tedaj v tisti svoji pokrajini prav tako doma kakor v budnem stanju na tej zemlji.
9 Da pa lahko prihaja v stik z ljudmi v sanjah in sicer s tistimi, ki so še živi in s tistimi, ki so že umrli, je vzrok v tem, da duša v najmanjšem merilu nekako v sebi odslikava vse ljudi, ki so kadar koli živeli na zemlji, živijo zdaj in bodo še živeli in tudi celoten duhovni svet, podobno zrcalu, ki sprejema vase zunanje slike, ne da bi bile te res v njem. Seveda je zrcalo le zelo slaba primerjava, ker je samo po sebi mrtvo in zato lahko zrcali le nežive podobe stvari, ki so pred njim.
10 Duša pa je živo zrcalo. Slike, ki jih hrani v sebi, lahko oživi in z njimi ravna in ukrepa, kot da bi bile prava resničnost, pri tem pa ima nesluteno prednost, da se lahko po teh, v sebi oživljenih prizorih, brez kakršnih koli težav sporazumeva z resničnimi prizori.
11 Dokler duša še živi na tem svetu, ta zmožnost v njej še ni povsem razvita, navsezadnje še sama ne ve, kaj naj bi počela z njo. Ko pa se bo nekoč povsem osvobodila tega sveta, se bo začela čedalje bolj zavedati, kaj naj počne s to svojo zmožnostjo.
12 V tem oziru je podobna mlademu dediču, ki po očetu podeduje veliko dobrin in sprva niti ne ve, katere so to dobrine in za kaj naj jih uporabi. Toda sčasoma spozna vse svoje dobrine in tudi pridobi spoznanje, čemu so namenjene in kaj mora storiti, da bi mu koristile.
13 Tako se bo zgodilo tudi vsaki že popolnejši duši, da se bo počasi in čedalje bolj zavedala, kaj je v bistvu v njej in kako naj to, kar je v njej tudi uporabi.
14 S svojimi mesenimi očmi vidiš pokrajine in ljudi te zemlje in tudi vse mrtve in žive objekte, kot bi bili zunaj tebe. Povem pa ti, da vse to, kar vidiš, vidiš le v sebi. Tvoja duša ima opraviti le z odslikavami resničnosti, ki so zunaj nje in ne z resničnostjo kot tako. Šele s tipanjem pride v stik z resničnostjo.
15 V daljavi vidiš gorovje. S telesnimi očmi pa v resnici ne vidiš gorovja, temveč le njegovo odslikavo, saj je oko narejeno tako, da velike stvarne slike - ali

stvari, če ti je ljubše - sprejema vase v zelo pomanjšanem merilu in jih po zaslugi izredno umetelne telesne zgradbe lahko takoj posreduje duši na ogled.
16 Telo samo ne vidi ničesar. Če bi telo lahko kaj videlo samo po sebi, ne bi bilo potrebno, da bi bile oči tako umetelno zasnovane. To je tako zgolj zaradi duše in ne zaradi telesa samega. Kajti, če bi resničnosti, kakor so ustvarjene iz Mene samega, lahko videl v njihovi pravi velikosti, potem kamna, velikega kot pest, ne bi bil zmožen videti niti v tisoč letih. Že na njegovem površju bi zagledal takšne izjemne čudežne posebnosti, da se od njih ne bi mogel ločiti leta dolgo.
17 Sčasoma bodo ljudje odkrili nekakšno očesno orodje, s katerim bodo lahko videli celo najmanjše stvari zelo povečane in potem se ne bodo mogli dovolj načuditi Moji moči in modrosti; toda kljub temu jim ne bo nikoli uspelo, da bi še tako majhen predmet videli v velikosti, v kakršni sem ga postavil v bivanje.
18 Najmanjše živalce, ki jih tvoje oko komaj vidi, bodo sicer s takšnim orodjem videli v velikosti, kakor ti danes z očesom vidiš neko veliko žival. Toda četudi bi najmanjšo živalco zagledali povečano na velikost slona, bi bila takšna povečava še zmeraj nepomembna v primerjavi s pravo velikostjo te živalce, v kateri sem jo postavil na ta svet.
19 Vse to sem ti povedal zato, da bi laže razumel, da duša ničesar ne vidi zunaj sebe, temveč le v sebi in sicer v merilu, v kakršnem to najlažje opazuje.
20 Ko pa bo duša nekoč združena s svojim duhom, bo tudi vse, če jo bo to veselilo, lahko opazovala v pravi velikosti. Toda še to ti povem, da se celo najpopolnejši angeli v nebesih bojijo opazovati stvari, ki sem jih ustvaril, v njihovi pravi velikosti in pri tem spoznavati Mojo večno in neskončno premoč v vsem, kar vidijo, čutijo, mislijo in razumejo. Ali si, dragi prijatelj, razumel kaj od tega, kar sem ti povedal?«

196. Oris duhovnega zorenja človeka

1 **Vrhovni mestni sodnik** je rekel: »Gospod in Mojster, zdi se mi, kot da se je v meni začelo vse razširjati in kakor v jutranjem svitu vidim veliko resnico tega Tvojega pouka kot predmete te zemlje, vendar je v nižjih predelih še zmeraj veliko megle; počakati bom moral, dokler v meni ne bo vzšlo sonce duha. Tvoj pouk več kot dovolj dokazuje, da si Ti neskončno velik tudi v Svojih najmanjših ustvarjenih bitjih, kajti nobena človeška domišljija ali predstavljivost se ne bi mogla zavihteti tako visoko in tako globoko, da bi nam, ljudem, predstavila takšne podobe, ki lahko izvirajo samo iz neskončne modrosti in polnosti moči enega in edino pravega Stvarnika vseh stvari.«
2 **Vsi navzoči** so nato rekli: »Gospod in Mojster, zdi se nam, kot da nas bo konec pred Tvojo veličino, ki si nam jo s Svojimi besedami le malo razkril, vendar z največjo lahkoto. Kaj bo šele iz nas, ko Te bomo v prihodnje čedalje bolj spoznavali?«
3 **Jaz** sem rekel: »Iz vas bo nastalo to, kar nastane tudi iz gorčičnega zrnca, kadar je kot drobno seme položeno v rodovitno in oživljajočo prst. Kmalu zraste v veliko izoblikovano drevo, med katerega vejami celo ptice neba iščejo svoje domovanje. In takšno gorčično zrnce se je potem zmožno s svojim sadom čedalje bolj razmnoževati, celo v neskončnost in ta lastnost ni značilna samo za gorčično semence, temveč za vse drugo seme.

4 Zdaj ste tudi vi še preprosta semena. Nauk, ki vam ga dajem, pa je dobro pognojena prst, v katero vas zdaj sejem Jaz sam in če boste vase željno vsrkavali življenjsko moč iz tega nauka, boste za Moje kraljestvo tudi obrodili neskončno bogat sad. Kajti nobeno oko ni videlo, nobeno uho slišalo in noben čut občutil, kaj čaka tiste v Mojem kraljestvu, ki verujejo Vame, Me ljubijo in izpolnjujejo Moje lahke zapovedi.
5 Toda zdaj je že skoraj poldne in tudi naša telesa potrebujejo okrepitev. Zato, Moj dragi gostilničar, poskrbi, da bomo dobili dovolj vina, kruha in tudi rib, kajti po kosilu vas nameravam z učenci spet zapustiti in se podati naprej.«
6 Po teh Mojih besedah je bilo kmalu vse, kar sem zahteval, že pred nami in dobre volje smo zaužili okusno kosilo.
7 Po kosilu, trajalo je približno uro, so Me gostilničar, vrhovni mestni sodnik, trije Apolonovi svečeniki, dva farizeja in druga skupina judov, ki so bili tudi navzoči, prosili, naj bi še do naslednjega jutra ostal med njimi.
8 **Jaz** pa sem vprašal Svoje učence: »Če želite, lahko ostanemo tukaj še do jutri?«
9 **Učenci** so rekli: »O Gospod, dobro veš, da nam je prav vse, kar je prav Tebi, in tako ostanimo na željo teh Tvojih novih dragih prijateljev še tukaj; kajti že več kot dobra ura je čez poldne in od tod bi komaj prišli v kakšen kraj proti jugu.«
10 **Vrhovni mestni sodnik** je nato rekel: »O Gospod in Mojster, glede tega imajo Tvoji učenci prav. Od tod do naslednjega mesta, ki leži precej proti jugovzhodu ob izvirih potoka Amon, je več kot dober dan hoda, na poti tja pa so samo tu in tam posamezne, nadvse borne pastirske koče.«
11 **Jaz** sem rekel: »Kar zadeva razdaljo, bi Mi bilo z učenci že mogoče priti do tistega mesta, ker pa si v srcih želite, da bi Me imeli med seboj še do jutra, bom ustregel vaši želji in volji in tako ostal pri vas do jutra.
12 Tudi popoldne je lepo in jasno, zato naj ta del dneva preživimo na prostem, in sicer znova na gori Nebo. Zato se tudi kmalu odpravimo tja.«

197. O dviganju in spuščanju angelov

1 Po teh Mojih besedah je še vsak izpil svojo kupo vina, nato smo se dobro razpoloženi podali na omenjeno goro, kjer je - kot vam je že znano - umrl Mojzes, Moj prvi veliki prerok.
2 V slabe pol ure smo bili že na vrhu, na katerem je bilo zdaj veliko prijaznejše kakor zjutraj, saj je bilo jasno tudi na zahodu in nikjer ni bilo nobene megle. Videla se je vsa dolina Jordana s pomembnim delom Mrtvega morja in veriga Libanonskih gora ter seveda še velika množica mest, trgov in vasi in tudi staro Davidovo mesto Betlehem, ter še malo višje naprej Jeruzalem.
3 V eni uri se je veliko govorilo o zgodovini obljubljene dežele in da je verjetno ena najbolj blagoslovljenih dežel na vsem zemeljskem površju.
4 Na koncu sem rekel (**Jaz**); »Da, prav imate, toda zelo kmalu bo v tej deželi vse drugače. Nekateri med vami in vaši otroci bodo še v telesu doživeli, da bo ta zemeljski judovski raj spremenjen v puščavo. Kajti to ljudstvo ni prepoznalo in tudi ni hotelo prepoznati časa svoje velike preizkušnje in tako bo velik čas milosti kmalu zamenjal čas sodbe; številni judje bodo pregnani in se bodo razkropili po vsem svetu, veliko se jih bo zateklo tudi k vam, v teh šestdeset starih mest.

5 Tiste, ki jih boste prepoznali kot dobronamerne, sprejmite in jim dajte zavetje, trmoglavim pa pustite, naj gredo naprej. Zato bom to vašo pokrajino s širšo okolico vred blagoslovil in jo preoblikoval v rodovitno, da boste v njej lahko vzdrževali velike črede in posadili veliko ječmena in pšenice; lahko boste vzgajali tudi trto in tako pridelali dovolj dobrega vina.«
6 **Farizej Barnaba** je nato rekel: »Glede na Tvoje besede, O Gospod in Mojster, je imel stari prerok prav, ko je rekel: 'Pokrajino Aurana bodo sicer pohodili pogani, toda ko bo sem s Svojimi nogami stopil Gospod veličastja, bo spet ozelenela in postala bo rodovitna dežela.'
7 **Jaz** sem rekel: »Da, da, naj bi res, vendar na splošno kljub temu ne, kajti preden bo vse to prostrano območje Aurana v celoti spet rodovitno, bo preteklo še zelo veliko časa. Toda v nekaj sto letih naj bo ta visoka planota rodovitna v vseh tistih krajih daleč naokoli, kjer sem se zadrževal in kjer sem tudi naletel na rodovitna človeška srca. Ko pa bodo človeška srca spet postala trda in suha, bo tudi ta pokrajina kmalu videti takšna, kakršna so človeška srca.«
8 **Farizej Dismas** je nato rekel: »O Gospod in Mojster, v Pismu sem tudi prebral, da kadar boš Ti prišel na zemljo, se bodo nebesa odprla in Tvoji angeli bodo hodili gor in dol in Ti služili. Kako naj to razumemo?«
9 **Jaz** sem rekel: »Mislim, da vam zdaj to ne bi smelo biti tako nerazumljivo, saj ste danes zjutraj prav na tem kraju sami videli Mojzesa in angela ob njegovi strani. Sicer pa ima ta prerokov stavek tudi drugačen pomen, ki je pravzaprav edini povsem pravilen.
10 Glejte, nebeško kraljestvo, ki je pravo Božje kraljestvo, ni v nikakršnem zunanjem bližču, temveč je znotraj človeka in ljudje, ki so to Božje kraljestvo sprejeli vase - prinesel sem jim ga Jaz sam -, so v svojih srcih, polnih ljubezni do Mene in bližnjega, prvič, že sami nebesa, ki so zdaj odprta in drugič, so sami angeli, ki se vzpenjajo in spuščajo med Menoj in njimi ter Mi služijo v svoji ljubezni.
11 Kajti to, kar vi imenujete nebesa, pravzaprav sploh niso nebesa, temveč zgolj svet, ki sem ga ustvaril za čas preizkušnje svobodne volje ljudi. Ko pa boste svoj lastni svet odložili z mesom vred, pa ta zunanji, vam zdaj vidni svet, za vas tako rekoč ne bo obstajal in postali boste prebivalci povsem drugačnega sveta, ki pa ga Jaz ne bom ustvaril za vas iz Sebe ali iz vas, temveč si ga boste iz sebe ustvarili kar sami in sicer vsak po vrsti svoje ljubezni do Mene in bližnjega, kakor si ti to, dragi prijatelj in vrhovni mestni sodnik, včeraj zvečer slišal iz ust svojega že pred desetimi leti umrlega očeta, ki sem mu dovolil, da se ti prikaže.«

198. Prihod angelov

1 (**Gospod**): »Da bi se prepričali, da Mi angeli, ki prebivajo v Mojih nebesih - ta nebesa pa prežemajo vso neskončnost -, služijo kadar koli hočem, vam bom to takoj tudi dokazal. Glejte, hočem, da se tukaj pojavi več najpomembnejših angelov, iz te množice pa bom poklical enega, ki naj bi Mi krajši čas služil v vaše dobro - kajti Sam ne potrebujem uslug ne angelov ne ljudi. In tako hočem, da nas takoj obda množica angelov, ki jih bom poklical.«
2 Komaj sem to izrekel, nas je že z vseh strani obdala cela legija angelov. Nekateri so bili oblečeni v bela, nekateri v modra, nekateri v rdeča oblačila.

3 Ko so predvsem nekdanji pogani, vendar tudi nekateri judje in farizeji zagledali številne angele, so roke pritisnili ob prsi in od samega strahospoštovanja pred Menoj in številnimi angeli si niso upali niti spregovoriti.
4 **Nekaj angelov** je stopilo k njim in vprašalo: »Dragi prijatelji in bratje, le zakaj se nas bojite? Ali smo res videti tako grozni?«
5 **Vrhovni mestni sodnik** je rekel: »O dragi prijatelji iz Božjih nebes, nikakor ne, prav nasprotno, priznati moram, da tako čudovitih človeških bitij niti sanjati ne bi mogel! Gospod, ki hodi med nami, je očitno tudi vaš Gospod, sicer ne bi nemudoma ubogali Njegove volje. Jaz bi vas lahko s svojo voljo klical vse življenje in verjetno se mi nihče od vas ne bi prikazal. Zato pa je in ostaja Gospod, Gospod, Vse v Vsem in Njegovi volji sta podrejena nebo in zemlja. Le velika slepota ljudi ne more in noče priznati, kakšno veliko milost je Gospod izkazal ljudem v tem času.«
6 Neki angel je nato stopil bliže k vrhovnemu mestnemu sodniku - to je bil vam že znan nadangel **Rafael** - in mu rekel: »Pravilno in dobro si povedal, toda tega, česar še ni, bo sčasoma čedalje več, kajti lahko mi verjameš, da mi - kakor nas zdaj vidiš tu - in še nešteto nam podobnih, nikoli nismo bili brez dela, v tem času pa še toliko manj.
7 Obiskujemo vso zemljo in preverjamo človeška srca, ali so sploh sposobna sprejeti vase Gospodovo oživljajočo milost in če takšna srca najdemo, jih okrepimo in ko bo k njim prišla Gospodova Beseda, jo bodo kmalu tudi z veliko radostjo in polno vero sprejeli.
8 Tudi že prej sem bil pri vas in sem vas po Gospodovi volji okrepil in ko je zdaj Gospod sam prišel k vam, ste Ga tudi kmalu in zlahka prepoznali.
9 Pri takšnem delu se nam ni treba kazati ljudem, ker nam je Gospod dal moč in oblast tako koristiti ljudem, da pri tem človekova svobodna volja ne utrpi nobene prisile in ne škode. Zdaj pa ste spoznali Gospoda in Ga sprejeli v srce, zato naš vidni prihod ne posiljuje vaše človeške narave in z nami lahko govorite tako, kakor da bi se pogovarjali med seboj.«
10 **Vrhovni mestni sodnik** je rekel: »Najdražji in najbolj spoštovani prijatelj iz Božjih nebes, če bi morda v prihodnje za kaj pomembnega v Božjem imenu potreboval tvojo vidno navzočnost in bi te poklical, naj se mi prikažeš, ali bi se prikazal tudi meni?«
11 Rafael je rekel: »Če bi bilo to potrebno v Gospodovem imenu - zmeraj, kadar koli bi me poklical, vendar samo tebi. Drugim ljudem pa bi se prikazal šele tedaj, ko jih moj prihod ne bi več prisiljeval k verovanju. Na to, kar sem ti zdaj povedal, se lahko zaneseš. Da ti lahko služim v številnih stvareh, se boš, z Gospodovo privolitvijo, lahko prepričal še danes in v tej noči.«
12 Potem se je Rafael umaknil in Jaz sam sem vrhovnega mestnega sodnika in druge vprašal, ali jim je bilo dovolj navzočnosti številnih angelov.
13 In **vsi** so rekli: »Gospod, zgodi se Tvoja volja; zdaj smo vsi prepričani, da preroki niso niti malo pretiravali glede Tebe. Vsaka beseda o Tebi se je doslej celo dobesedno uresničila.«
14 Nato sem najprej rekel nadangelu Rafaelu (**Jaz**): »Pri nas boš vidno ostal tako dolgo, dokler ti ne bom nakazal, naj se po Moji volji podaš drugam.«
15 In Rafael se Mi je zahvalil za to.
16 Nato sem rekel številnim drugim angelom (**Jaz**): »Vi pa se podajte spet tja, kjer sta Moja volja in modrost določili delo za vas.«

17 Drugi angeli so nato v trenutku izginili.

199. O delovanju angelov

1 Rafael pa je ostal in se nenadoma odel v temno sivo sukknjo, na nogah pa je imel čevlje. Glavo mu je pokrivalo siceršnje judovsko pokrivalo, ki je po navadi izdelano iz svile ali kamelje dlake, v poljubni, običajno svetlejši barvi. In tako s svojo pojavo ni vzbujal nobene pozornosti več.
2 Vrhovnemu mestnemu sodniku sem rekel (**Jaz**): »Pojdi tja, podaj mu roko, pozdravi ga kakor prijatelja in brata in se prepričaj, da ima tudi on meso, kožo in kosti!«
3 Vrhovni mestni sodnik je takoj storil, kar mu je bilo naročeno in se ni mogel dovolj načuditi, da je bil zdaj ta angelski duh v resnici med njimi kot popoln zemeljski človek. Rafaela je tudi prosil, naj pride k njemu in to je Rafael tudi storil ter prisedel k njemu na travnato vzpetino.
4 Tudi **Apolonov svečenik** je stopil k Rafaelu, ga pozdravil in rekel: »Mene ne boš preveč vesel, ker sem bil tako dolgo malikovalski svečenik - toda zdaj sem tudi jaz spoznal enega in edino pravega Boga in Gospoda in si bom v prihodnje prizadeval, da bo vse malikovalstvo, kolikor ga je na mojem območju, čim hitreje izkoreninjeno.«
5 **Rafael** mu je rekel: »Pomagal ti bom in te podprl s svojo močjo, če boš zašel v težave in na mojo pomoč se lahko zaneseš, kajti tudi pri tebi sem bil, še preden si spoznal Gospoda in omehčal sem tvoje srce. Tudi pozneje bom s teboj in bom med tvojimi pogani deloval že pred teboj. Kajti verjemi mi, da tam, kjer Gospod sam deluje s Svojimi rokami, tudi mi nismo brez dela; mi, popolni angelski duhovi, smo nekakšni prsti na Gospodovi roki - prsti pa so gotovo ves čas dejavni, kadar kdo kaj počne z rokami. Zanesi se na Gospodovo obljubo in ne bom te pustil v stiski. Ali verjameš to?«
6 Nato je **vrhovni mestni sodnik** vprašal: »Ali tudi ti zmoreš vse, kar zmore Gospod, seveda z Gospodovim dovoljenjem?«
7 **Rafael** je rekel: »Dragi prijatelj in brat, to si vprašal prav po človeško. Mi vsi, nebeški angeli, sami iz sebe zmoremo prav tako malo kakor ljudje na zemlji, vendar sem ti že povedal, da smo nekakšni prsti na Njegovi roki in izvajalci Njegove volje. Kot prav z ničimer omejena svobodna bitja smo samo izžarevanja božanske moči, zato tudi zmoremo vse, kar nam ta moč razodene in kar hoče v nas, in potem to, kar storimo, ni naše, temveč zgolj Gospodovo delo.
8 Sicer smo povsem samostojni in v vsem povsem svobodni; ker pa je velika popolnost edino in samo v Gospodovi modrosti in volji, se že samo po sebi razume, da je človek, še zlasti angelski duh, ki je v bistvu tudi samo človek, toliko bolj samostojen in svoboden, kolikor več Gospodove modrosti in volje prevzame. Glede tega ti lahko dam celo zemeljski zgled, zato prisluhni:
9 Zelo spoštovan vrhovni mestni sodnik si in nimaš samo oblasti nad tem mestom, ki ti jo je podelil cesar, temveč še nad štirinajstimi drugimi mesti ter tudi nad življenjem in smrtjo ljudi, pri tem pa si povsem svoboden in za to nikomur ne odgovarjaš; kako si si torej pridobil to pomembno zemeljsko oblast?
10 Glej, razložil ti bom. Med študijem prava si z opravljenimi strogimi izpiti v Rimu dokazal, da si pripravljen cesarjevo voljo, ki si jo po zakonih natančno spoznal, si toliko prilastiti, da bo tvoja volja podrejena cesarjevi. Tako si postal

tudi drugačen človek, kot si bil ob začetku študija. In potem si cesarjevo postavo in s tem tudi njegovo voljo tako živo vtisnil vase, da si svojo staro, na videz svobodno voljo, v sebi z nerazvezljivimi verigami in okovi podredil privzeti cesarjevi volji. Pri tem pa ne samo, da nisi nič izgubil, temveč si celo izredno veliko pridobil, kajti s svojo staro voljo bi bil kljub vsemu suženj cesarjeve volje. Ker pa si privzel cesarjevo voljo za svojo, si tako postal svoboden in zdaj lahko delaš, kar hočeš, nikomur nisi odgovoren; če se kdo noče podrediti tvoji volji, ti je po cesarju dana tudi ius gladii in lahko upornike s cesarjevo močjo in oblastjo prisiliš k poslušnosti.
11 In glej, koliko bolj si boš prizadeval najbolj natančno izpolnjevati cesarjevo voljo - o čemer se lahko cesar prepriča v najkrajšem času -, toliko višji in pomembnejši položaj lahko pridobiš pri cesarju in boš lahko ravnal še veliko svobodneje kakor zdaj. Lahko se zavihtiš tudi čedalje višje in tako prideš na cesarjev dvor in od tam ukazuješ in ravnaš, kot bi bil sam cesar. Zdaj pa se sam vprašaj, kako si lahko prišel do takšne moči in odgovor ne bo mogel biti drugačen, kakor: 'Svojo staro človeško voljo sem tako zanikal, da od nje ni ostalo drugega kot le to, da sem si prav po zaslugi stare volje najmarljiveje prizadeval privzeti cesarjevo voljo.'
12 In glej, prav to se dogaja nam, najbolj popolnim angelskim duhovom! Tudi mi imamo svojo, najbolj svobodno voljo, toda ne glede na to je ta neskončno bolj omejena kakor najbolj svobodna volja Gospoda samega.
13 In kolikor več Gospodove volje si prilastimo tako, da ta postane naša lastna, toliko več svobodne moči, sile in oblasti si prilastimo, zato lahko tudi počnemo in uresničujemo vse, kar Gospod sam dela in uresničuje.
14 Zdaj pa boš tudi sam spoznal, da nismo mi tisti, ki to zmoremo, to zmore le Gospod v nas in po nas.
15 Če je kdo v tvojem okrožju koga oropal in umoril in so ga ujeli in pripeljali predte, si ga obsodil in ga dal tudi umoriti; pri tem si ravnal prav, saj si ravnal po cesarjevi volji in si skoraj tako kakor cesar ex lege[1], ropar in morilec pa je ravnal po svoji volji in je bil zato tudi pokončan.
16 Ali zdaj razumeš, da imamo tudi mi, angelski duhovi moč in oblast, da lahko ravnamo povsem svobodno, kakor ravna Gospod sam in nismo nikomur odgovorni?«

200. Preizkus Rafaelove moči

1 **Vrhovni mestni sodnik j**e rekel: »Poslušaj, nebeško nadvse moder prijatelj, zadevo si mi tako dobro pojasnil, da se mi glede tega vse življenje ne bo moglo poroditi nobeno vprašanje več in zaradi tvoje modrosti, povsem podobne Gospodovi, tudi spoznavam, da ti je mogoče vse, kar je mogoče Gospodu samemu! Zato mi bo z Gospodovo privolitvijo nadvse dobrodošla tvoja pomoč pri vsakem mojem delu v Njegovem imenu.«
2 Nato sem vprašal vrhovnega mestnega sodnika (**Jaz**); »Dragi prijatelj, kako ti je zdaj všeč Moj nebeški prijatelj?«
3 **Vrhovni mestni sodnik** je odgovoril: »Gospod in Mojster, govori povsem tako, kot da bi iz njega govoril Ti sam in tako še več kot jasno spoznavam, da mora biti visok služabnik Tvojega neskončnega božanskega veličastja in

[1] Zunaj zakona, opomba založbe Lorber Verlag

veličanstva in tudi nedvoumno verjamem, da je po Tvoji modrosti in Tvoji volji v njem zmožen vsega, kar si zmožen Ti sam - če to presojam po človeško; da pa sta Tvoja modrost in Tvoja volja še neprimerno globlji in širši, kot to lahko dojame in razume celo najsvetlejši razum vseh Tvojih angelskih duhov, sem v sebi tudi povsem prepričan.«
4 **Jaz** sem rekel: »Dragi prijatelj, tega ti ni razkrilo tvoje meso, temveč tvoj onstranski duh iz Mene. Prizadevaj si, da si tudi ti prisvojiš Mojo voljo, kakor si si prisvojil cesarjevo, pa se boš tudi kmalu in zlahka vse popolneje zlival s svojim onstranskim duhom iz Mene, ki je Moja ljubezen, modrost in moč in tudi ti boš zmožen delovati kot ta angelski duh, imenovan Rafael. Kaj vse zmore Rafael, si trenutno niti medlo ne predstavljaš, toda nekaj zgledov te bo že poučilo.
5 Zdaj od njega zahtevaj, naj pred vašimi očmi naredi znamenje - vendar nekaj razumnega -, da bi si lahko predstavljali, kaj po njem zmoreta Moja moč in volja in ne bo se obotavljal služiti tebi in vsem vam.«
6 **Vrhovni mestni sodnik** je nato rekel: »O Gospod in Mojster, nenadoma se pred vama počutim tako bedast in neumen, da resnično ne vem, za kakšno pametno znamenje naj ga prosim. Bi bilo že boljše, če bi Ti, o Gospod in Mojster, sam najbolj milostno nakazal, kaj naj naredi, da bi bolje razumeli njegovo moč.«
7 **Jaz** sem rekel: »O ne, prijatelj, tako ne bo šlo, ta Moj Rafael je namreč že tako in tako prežet z vsem, kar želim in hočem. Zato bom odtegnil Svojo posebno voljo in Svojo moč, da bo lahko on sam iz bogastva, ki si ga je pridobil iz Mene, hotel in deloval, kakor hoče in zmore, da boš tako šele prav spoznal, česa je vse zmožno Moje kraljestvo v vseh angelih in tudi v ljudeh in to povsem svobodno kot samostojno iz njih samih, ne da bi moral Jaz vse Svoje neštete angelske duhove in tudi ljudi na tej zemlji voditi na povodcu Svoje vsemogočne volje. Svobodno si izberi nekaj, kar se ti zdi dobro in mu to povej, on pa bo takoj uresničil, kar želiš.«
8 Vrhovni mestni sodnik je nekaj časa molčal, se z eno roko podrgnil po čelu, z drugo pa se nekoliko popraskal za ušesi, ker si ni bil na jasnem, kakšno razumno prošnjo naj bi izrekel pred Menoj in Rafaelom. Nazadnje mu je le prišlo na misel, da sem mu obljubil - še v gostilničarjevi hiši -, da bo ta v vsem revna stepska pokrajina ozelenela in pognala veliko trave, žit, sadnih dreves in celo vinograd in za to je potem Rafaela tudi zaprosil.
9 **Rafael** ga je prijateljsko potrepljal po rami in rekel: »Dragi prijatelj in brat, zdaj si od mene zahteval nekaj res najpametnejšega in ta tvoja zahteva naj se tudi takoj izpolni.«
10 **Vrhovni mestni sodnik**, ki ni mogel odvrniti pogleda od Rafaelovega obraza, je rekel: »Ne, ne, dragi nebeški prijatelj, ni treba, da se takoj uresniči, zadovoljen bom že s tem, če se bo to postopno uresničevalo ob sodelovanju naše uboge človeške pridnosti.«
11 **Rafael** je nato rekel: »Dragi prijatelj in brat, ali nisi nikoli slišal, da dvojno in večkratno da tisti, kdor da takoj, namesto da tistemu, ki ga je za nekaj prosil, to da šele postopno, ko ima čas ali ob primerni priložnosti?«
12 **Vrhovni mestni sodnik** je rekel: »To je sicer res in tudi mi, Rimljani, imamo v svoji meščanski postavi podoben izrek, toda ta se ne uresniči zmeraj.«
13 **Rafael** je nato rekel: »Dragi prijatelj in brat, to je značilno za prebivalce tega sveta, ker sta vaša volja in moč za uresničitev obremenjeni še s številnimi

slabostmi. Za nas, prebivalce Gospodovih nebes, pa to ne velja več, saj se vse kar želimo in hočemo, uresniči že v trenutku in to kar se da popolno. Zdaj pa vstani in si nekoliko oglej pokrajino, da se boš povsem prepričal o resničnosti povedanega.«

201. Spremenjena pokrajina gore Nebo

1 Vrhovni mestni sodnik je takoj vstal, si pokrajino ogledal v vseh smereh in je ni več prepoznal! Zagledal je množico najbujnejših polj z zrelim žitom in ob njih skoraj nepregledne travnike goste trave, okoli mesta pa obsežne vrtove, v katerih so se šibila najbolj plemenita sadna drevesa. Tudi gora Nebo, na kateri smo bili, je vsa ozelenela in bila z vseh strani obdana z najbolj čudovitimi figovimi drevesi in trto. Nekoliko pod mestom je zagledal še precej velik bajer, iz katerega je več potočkov teklo v različne smeri.
2 Ko je **vrhovni mestni sodnik** z vsemi drugimi to zagledal, je z gostilničarjem, tremi Apolonovimi svečeniki ter skupino farizejev in judov zakrilil z rokami in rekel: »O Gospod, to je skoraj preveč in resnično presega vse moje pojme! Kako se bodo na ta pojav odzvali ljudje, ki prebivajo v tem mestu in njegovi dokaj obsežni okolici? Ne bodo mogli reči drugega, kot da je to delo nekega usmiljenega boga, ki je izpolnil prošnjo kakega njihovega svečenika. Toda že v najkrajšem času bom tem ljudem povedal, kako je vse to nastalo in kdo je to naredil.
3 Toda o, Gospod, prosim te, ne naredi nobenega drugega znamenja več ne zame in ne za to pokrajino! Že ta me je ob skrajnem začudenju spravil še v izjemno zadrego, saj bodo verjetno že danes in jutri začeli ljudje z vseh strani spraševati, ne bo pa jim mogoče dovolj tehtno odgovoriti.«
4 **Jaz** sem rekel: »To se bo sicer res zgodilo, vendar bom poskrbel tudi za to, da vam ne bo zmanjkalo pravih odgovorov in ljudstvo te prostrane pokrajine bo veselo in hvaležno odšlo domov, ter začelo pobirati, kar bo zraslo na vsaki posesti. S svojimi številnimi podrejenimi pa lahko tudi ti z zakonom določiš in ljudstvu resno položiš na srce, da zaradi tega ne sme zagnati vika in krika, ker bo sicer iz bolj oddaljenih pokrajin privabilo številne pohlepne zavistneže, nazadnje pa bo moralo celo poseči po orožju, da bo zavistne sovražnike držalo stran od blagoslovljenih meja tega območja.
5 Torej tudi vi, Moji učenci in vi, judje, s tem dogodkom ne vzbujajte pozornosti med judi v obljubljeni deželi, kajti številni vam niti ne bi verjeli, temveč vas bi le zasmehovali in preganjali. Drugi šibki judje bi vam sicer verjeli in po vas bi začeli verovati tudi Vame, toda takšna vera se pri njih ne bi ohranila, ker bi se, prvič, z njihovimi lastnimi dodatki še prehitro napihnila kakor vsako praznoverje in drugič, bi to, ker bi preveč dišalo po starem praznoverju, povzročilo le zelo dvomljivo vero, saj bi sčasoma tisti, ki bi pozneje prišli v to pokrajino, da bi se prepričali o čudežu, začeli govoriti, da bi to lahko ustvarili tudi človeška pridnost in zagnanost.
6 Toda pozneje lahko to pametno omenite tistim ljudem, ki so že povsem sprejeli Moj nauk in tako vstopili v Moje kraljestvo. Ti vam bodo verjeli, vendar bodo tudi rekli: 'Kaj pa je Vsemogočnemu nemogoče? Če imamo Njega, imamo po Njem tudi vse.'
7 Zato se sprva držite samo nauka, šele potem lahko preidete na Moja znamenja, v katera pa bodo ljudje sčasoma, kljub temu da so resnična, čedalje

manj verjeli. Človeški razum bo namreč takšne stvari tako dolgo kritiziral, dokler ne bo seznanjen s prvotnim temeljem njihovega nastanka, vendar se večina ljudi s tem ne bo seznanila na tej strani, temveč šele v onstranstvu.
8 Upoštevajte ta Moj nasvet, pa boste napredovali po dobrih in ravnih poteh, sicer se boste spotikali ob številne kamne na poti. Dobro je sicer dobro, toda boljše je zmeraj boljše, toda najboljše je tisto, kar vam govorim Jaz.«
9 Nato so Mi vsi obljubili, da bodo ta nasvet najdosledneje upoštevali, vrhovni mestni sodnik pa Me je vprašal, ali naj o tem obvesti tudi cesarja.
10 **Jaz** pa sem mu rekel: »Za zdaj cesarja pusti pri miru, toda po letu dni lahko o tem obvestiš Mojega prijatelja Agrikolo v Rimu, on pa bo to že ob pravem času povedal cesarju, tako da bo to tudi tebi v korist. Za zdaj pa bo dovolj, da o tem poučiš le svoje okrožje; če bo prišel k tebi kakšen sosed iz mest, ki ležijo severno, ti bo sam povedal, kdo je to storil. O tem pa lahko obvestiš glavarja Pelagija, saj je vojaško pristojen za to mesto in Me pozna.«

202. Rafael dokaže svojo hitrost

1 Nato sem vrhovnega mestnega sodnika vprašal, ali ima doma pri materi kaj, kar bi rad imel pri sebi.
2 **Vrhovni mestni sodnik** je rekel: »Da, Gospod in Mojster, toda to smo še v času, ko sem živel v Rimu, nekam založili, da jo kljub najbolj zavzetemu iskanju nismo mogli najti - našo staro patricijsko listino v zlati pušici, ki izvira še iz časa Julija Cezarja. Veliko mi je do nje, ne toliko zaradi mene, temveč zaradi mlajših sorojencev.«
3 **Rafael**, ki je sedel ob njem, je rekel: »Poglej, tvoja stara patricijska listina je že tu! Dobro si jo oglej, ali je prava!«
4 **Vrhovni mestni sodnik** je skrajno presenečen odprl pušico in v njej zagledal zvito še predobro mu znano patricijsko listino in je vprašal Rafaela: »O, kako ti je bilo to mogoče?«
5 **Rafael** je odgovoril: »Glej, naša odlika je tudi, da zmoremo v trenutku priti iz kraja v kraj in spet nazaj, tako da sem bil v istem trenutku v Rimu in nazaj.«
6 **Vrhovni mestni sodnik** je znova vprašal Rafaela: »Če ne bi pušice in v njej patricijske listine tako dobro poznal, bi mislil, da si ju prav tako ustvaril iz svoje moči, kakor si to pokrajino v trenutku spremenil v najbolj cvetočo, toda zaradi pristnosti pušice in listine moram to domnevo zavreči.
7 Sicer si mi že rekel, da ste vi, popolni angelski duhovi, zmožni v trenutku priti iz enega kraja v drugega in nazaj. To zdaj tudi verjamem. Toda odsoten nisi bil niti trenutka, zato menim, da si moral v Rim poslati kakega drugega angelskega duha iz svoje bližine, ki ti je lahko dovolj hitro prinesel pušico.«
8 **Rafael** je rekel: »O ne, dragi prijatelj, vse to sem opravil kar sam. Kajti glej, čas je mogoče, tako kakor veliko drugega kar zadeva prostor, razdeliti v skrajno majhne razdelke in sicer tako, da se lahko čas, ki ga ti imenuješ trenutek, razdeli v neskončno vrsto še krajših trenutkov. Zate in tvoje zmožnosti dojemanja so takšni časki toliko kot nič, za nas, popolne angelske duhove, pa to niso, saj se lahko v takšnem časku neštetokrat odpravim do največje razdalje in nazaj, ti pa niti opazil ne boš, da me ni bilo in tudi na najbolj oddaljeni točki, kamor bi prišel, ne bi pogrešili moje navzočnosti. Ali ti je znana hitrost misli?«

9 **Vrhovni mestni sodnik** je rekel: »Da, dragi nebeški prijatelj, nekaj malega vem o tem, predvsem iz nauka modrega Platona.«
10 **Rafael** je nato spet rekel: »Kateri je najbolj oddaljen kraj, ki ga dobro poznaš?«
11 **Vrhovni mestni sodnik** je odgovoril: »Britanija! Tja sva se nekoč odpravila z očetom in sicer po vodi, potovanje pa je tja in nazaj v Rim trajalo več kot polni dve leti.«
12 **Rafael** je vprašal: »V kolikšnem času si lahko tam z mislimi?«
13 **Vrhovni mestni sodnik** je odgovoril: »Dragi prijatelj, v trenutku sem lahko tu in tam hkrati in prepričan sem, da če bi se moral v mislih podati tako daleč še tisočkrat, ne bi potreboval več.«
14 **Rafael** je nato rekel: »Glej, dragi prijatelj in brat, lastnost, ki jo imajo tvoje misli, je ista lastnost, ki jo imamo popolni duhovi, vendar v resničnosti v Božjem kraljestvu v še veliko popolnejši stopnji; isto lastnost boš tako kakor jaz imel tudi ti kot čisti in svoboden duh v Božjem kraljestvu.
15 Da, dragi prijatelj, Božje kraljestvo se od tod širi v neskončnost v vseh smereh. Če se mi, popolni duhovi, ne bi mogli gibati hitreje kakor vi, ljudje na tej zemlji, potem bi se v najbolj oddaljenih točkah Njegovega stvarstva Božja volja zelo težko uresničevala. Ker pa čas in prostor za nas, popolne duhove, nista oviri, tudi Gospodove ureditve v vsej neskončnosti nikoli ne prizadene niti najmanjša motnja. Ali razumeš to, dragi prijatelj in brat?«
16 **Vrhovni mestni sodnik** je rekel: »Nekoliko bolje že kakor prej, toda v popolno globino te skrivnosti gibanja se še dolgo ne bom zmožen podati!«

203. Sijoč kamen s Sonca

1 **Rafael** je nato rekel: »Dragi prijatelj in brat, poglej sonce, ki je zdaj že zelo na zahodu! Koliko misliš, da je oddaljeno od tod? Vem, da tega ne veš in četudi bi ti navedel razdaljo v vaših zemeljskih poljskih poteh, ti števila ne bi razumel, saj sistema arabskih števil ne poznaš, z vašimi rimskimi številkami pa se takšnega števila ne da izraziti. Toda znano ti je, kako hitro izstreljena puščica premaga razdaljo od 50 do 100 korakov. Za to ne potrebuje veliko več kakor štiri trenutke, hitrost puščice pa je zate najhitrejše gibanje na zemlji. In glej, puščica, ki bi jo izstrelili z Zemlje proti Soncu, če bi sploh lahko letela tako daleč in je pri tem ne bi ovirala privlačna sila Zemlje, bi za takšno pot, od tod pa do Sonca namreč, potrebovala približno petdeset let.
2 Če bi se človek tja odpravil peš, bi hodil več sto let, kar se razume samo po sebi. In kaj meniš, koliko bi JAZ potreboval do Sonca in nazaj?«
3 **Vrhovni mestni sodnik** je rekel: »Dragi nebeški prijatelj, kakor se mi zdaj dozdeva, nič več, kot si potreboval od tod do Rima in nazaj.«
4 **Rafael** je rekel: »Prav imaš - in glej, medtem ko sem se pravkar pogovarjal s teboj, sem že bil na Soncu in se vrnil! V dokaz sem s Sonca prinesel tudi spominek zate.«
5 **Rafael** je z roko segel v žep suknje in izvlekel kamen, ki je skoraj tako sijal kakor sonce, ga pokazal vrhovnemu mestnemu sodniku in rekel: »Glej, takšnih kamnov na Zemlji ni. Toda na velikem Sončevem telesu, zlasti v njegovem osrednjem pasu, ki ga boš tudi ti nekoč natančneje spoznal, je takšnih različno velikih kamnov cela množica.

6 Prebivalci tistega velikega nebesnega telesa jih uporabljajo za osvetlitev notranjosti svojih temnih soban, kajti pravo Sonce je pravzaprav temno. Svetloba, ki jo vidiš, nastaja zgolj na površju njegovega ozračja in s polno močjo deluje zgolj navzven, na pravo trdno Sončevo telo pa komaj kaj močneje kot pri polni jakosti na površje te zemlje.
7 Zato vzemi ta kamen in z njim boš lahko še deset let ponoči dobro osvetljeval svoje sobe, po desetih letih pa bo začela njegova svetloba vse bolj ugašati. Če pa bi ga hotel uporabljati za osvetlitev dlje časa, ga vsak dan postavi na sonce. Napolnil se bo s sončno svetlobo in ti ponoči svetil bolj kakor najboljša luč. Toda po sto letih, ko ga bo že preveč načela kislina iz Zemljinega ozračja, ne bo več uporaben.«
8 Vrhovni mestni sodnik je sprejel kamen z velikim strahospoštovanjem in hvaležnostjo, ga zavil v čist robec ter vtaknil v žep suknje.
9 To so seveda opazovali tudi **Moji učenci** in na skrivaj zavidali Rimljanu, zato so začeli med seboj govoriti: »Pri Njem smo že tako dolgo, vendar takšnega čudeža pri nas ni naredil še nikoli. Kadar koli je prišel med Rimljane, je zmeraj delal največje čudeže in mi smo jih lahko videli šele pri poganih. Tudi razložil jim jih je ali sam ali po angelu Rafaelu. Ko pa Ga je nekoč v bližini Jeruzalema nam vsem znan pobožni Nikodem vprašal, kakšno je videti Božje kraljestvo, mu je odgovoril: 'Dokler ne boš znova rojen v duhu, ne boš mogel razumeti nebeških reči; kajti če ne razumeš stvari te zemlje, ki jih vidiš, kako boš razumel nebeške stvari, ki jih ne vidiš?' Zakaj kaj takega ni rekel tudi poganom, zakaj prav judom?«
10 In tako so učenci na skrivaj godrnjali med seboj, potem pa sem vstal, šel k njim in rekel (**Jaz**): »Kaj godrnjate naskrivaj med seboj? Ali vam nisem dopustil, da ste bili priče vsemu tistemu, kar počnem med pogani in ali vam pred nekaj dnevi nisem povedal, zakaj poganom lahko več pokažem in razložim kakor vam?
11 O naravoslovju ne veste nič, Rimljani pa so o naravi spoznali že marsikaj, in znajo kar dobro razločevati med razmerami v njej. Vse to vam, judom, manjka in sicer že od časov prvih sodnikov, ki so razmere v naravi poznali in to iz dveh Mojzesovih knjig, ki pa ste jih vi zavrgli in ste si namesto tega ustvarili kabalo, katere vsebina je slabša od spoznanj vsakega poganskega filozofa. Ne branim vam, da bi poslušali zahtevne razlage in opazovali takšna dejanja. Kako dolgo pa bom moral še čakati, da boste razumnejši?«
12 **Simon Juda** je rekel: »O Gospod in Mojster, potrpežljiv bodi z nami; že spet vidimo, da smo grešili pred Teboj!«
13 **Jaz** sem rekel: »Že dobro, toda v prihodnje ne godrnjajte več!«
14 To so si učenci vzeli k srcu in odtlej so bili ob vsakem dogodku veliko skromnejši in bolj sproščeni, Jaz pa sem se vrnil k vrhovnemu mestnemu sodniku in Rafaelu.

204. Rafaelov čudež z živalmi

1 Govorilo se je še o več naravnih stvareh in med pogovorom je naš gostilničar opazil, da je zdaj pokrajina na široko poraščena z najbolj čudovito travo, kakršne zlepa ne vidiš. Prebivalci tistega kraja in okolice pa so imeli zelo majhne črede, zato jih bodo lahko v prihodnje stokratno povečali, saj bodo imeli zanje na voljo več kot dovolj hrane.

2 **Jaz** sem na to rekel: »Tudi črede bi bilo mogoče zdaj prav tako čudežno pomnožiti kakor vse drugo, toda to bi pri ljudeh vzbudilo še večjo pozornost; kajti vsak, ki ima zdaj na travniku deset ovac, bi bil nadvse osupel, če bi mu pastir prignal domov namesto desetih ovac kar tisoč, saj jih lastnik toliko niti ne bi mogel spraviti v hlev, v katerem je trenutno prostora za največ dvajset. Zato si priskrbite primerno število ovac in drugih živali in v naslednjih dveh letih se bodo črede povečale po naravni poti. Ko boste poželi žito, pa ga boste zlahka shranili, saj zanj imate dovolj prostora; le hlevov imate premalo, zato kar ostanimo pri tem, kot je.
3 Od tod vidite kar precej zajeten ribnik. V vsej pokrajini je takšnih ribnikov še šest in tako bo vsa pokrajina dovolj preskrbljena z vodo. V njihovih globinah je tudi precej rib, ki naj jih za svoje potrebe lovijo prebivalci tega mesta in okolice; ribe v ribniku, ki ga vidimo od tod, pa naj bodo last vrhovnega mestnega sodnika, gostilničarja, Apolonovih svečenikov in skupine judov in vsak od omenjenih ima pravico loviti v četrtini ribnika, toda nihče preobilno, temveč le po potrebi, tako da nihče ne bo prikrajšan zaradi večje lakomnosti drugih. Ribe v ribniku so zelo plemenite vrste in vode v ribniku ne bodo onesnažile.«
4 Štirje lastniki so se Mi nato zahvalili za to darilo in obljubili, da se bodo najbolj natančno držali Mojih navodil, vrhovni mestni sodnik pa bo skrbel za red tudi pri drugih ribnikih.
5 Ko so se nekateri med seboj še pogovarjali o tem čudežu in kako je bilo mogoče ribnike kar takoj poseliti z ribami, je vstal **Rafael** in rekel vrhovnemu mestnemu sodniku in gostilničarju: »Vsemogočni Božji volji v nas je to tako zlahka mogoče, kakor ji je bilo mogoče v trenutku ozeleneti puščavo. Na povsem enak način ji je mogoče v trenutku priklicati v bivanje katero koli vrsto živali ali pa neštete trave, rastline, različna žita in sadno drevje.
6 Kar si duh iz Božje volje zamisli in hoče, da naj bi nastalo, se že kar takoj uresniči, vendar pa se mišljenje čistega angelskega duha zelo razlikuje od človeškega mišljenja.
7 Človek si lahko zamisli in predstavlja samo zunanje oblike in pri tem sprosti svojo domišljijo, toda notranjosti oblik, od najmanjših do največjih in kako morajo biti zgrajene, da bi bile sposobne živeti, si ne more zamisliti noben človek in v to usmeriti svoje volje, da bi po duhu svoje volje oblike oživil in bi te postale dejavne. Popolni angelski duh pa to zmore, v manjšem obsegu tudi angelski duh, ki še ni tako popoln.
8 Med njima je skoraj takšna razlika - če naj s teboj govorim po zemeljsko, dragi vrhovni mestni sodnik - kakor med po vseh pravilih umetnosti izobraženim kiparjem in kakšnim drugim človekom, ki tudi lahko v sili iz kosa lesa izrezlja skrajno okorno podobo, toda kakšna razlika bo med tako nastalo podobo in podobo spod rok popolnega umetnika!
9 Če že na tej zemlji obstajajo tako številne stopnje v izobraževanju človeka, koliko jih je šele v kraljestvu duhov!
10 Glej, slon je danes največja in hkrati tudi najbolj pametna žival na zemlji, in človek ga lahko s pravo vzgojo usposobi za različna hlapčevska dela. Nekoč je ta vrsta živali naseljevala vso to pokrajino.
11 Ker pa je ta pokrajina sčasoma zaradi številnih človekovih napak postajala čedalje manj rodovitna, se je ta žival umaknila globlje proti jugu v pokrajine,

kjer je našla obilo prave hrane, toda tukajšnje pokrajine so zaradi odhoda te živali izgubile številne pomembne zemeljske koristi.
12 Če pa si, dragi prijatelj, brat in vrhovni mestni sodnik, želiš, ti lahko v trenutku priskrbim slona in slonico, zanju boš že našel dovolj hrane. Poglej navzdol k ribniku in zagledal boš slona in slonico!
13 Pozneje pošlji tja sluge z nekaj hlebci kruha in živali jim bosta sledili v tvoj hlev, ki je dovolj velik zanju. Potem pokosi travo na svojem obsežnem delu travnika, jo posuši in zveži v snope, nato naj sluge pripeljejo obe živali in odnesli bosta seno v senik. Tako ju boš lahko postopno izuril še za različna druga dela.«
14 **Vrhovni mestni sodnik** se je zahvalil Rafaelu za takšno čudovito darilo in rekel: »Nekaj mojih hlapcev se kar dobro spozna na urjenje teh živali, saj so jih iz Indije pripeljali celo v Rim in pri cesarju nekaj časa skrbeli za nego teh živali; potem so prišli v službo k mojemu očetu, zdaj pa so moji najzvestejši služabniki.«

205. Presenečeni služabniki ujamejo in ukrotijo slona

1 Po tem pogovoru je sonce zašlo, mi pa smo vstali in se spet podali v mesto h gostilničarju.
2 Kmalu smo prišli v gostinsko sobo, tudi Rafael je bil z nami in ko smo sedli za mizo, Me je gostilničar vprašal, ali naj pripravi pogrinjek tudi za redkega gosta, Rafaela.
3 **Jaz** sem odgovoril: »Vsekakor; kajti tudi on je zdaj v tem času obdan s telesom, vzetim iz ozračja te zemlje in prav tako potrebuje zemeljsko okrepitev kakor Jaz, Gospod sam. Jedi, ki jih bo zaužil, se bodo sicer v njem preobražale drugače kakor pri naravnem človeku, vendar to zadeve ne spremeni. Z nami bo torej prav tako jedel in pil, le precej obilneje kakor mi, na kar moraš biti pripravljen. Zdaj pa naj na mizo prinesejo kruh in vino, šele pozneje ribe in dobro pripravljeno pečeno jagnje.«
4 **Gostilničar** je rekel: »O Gospod in Mojster, z jagnjetom slabo kaže, saj nimam nobenega več. Imam pa približno trideset ovac, od teh lahko, če jih je pastir že prignal domov, takoj zakoljemo najmlajšo med njimi.«
5 **Jaz** sem nato rekel: »Ne delaj si nepotrebnih skrbi! V kuhinji boš našel že zaklano in za pečenje ustrezno pripravljeno jagnje in tako ti ne bo treba zaklati nobene od tridesetih ovac, saj so te, razen koštrunov, vse breje in bodo v nekaj tednih podvojile tvojo čredo.«
6 Gostilničar je takoj priskrbel kruh in vino, nato pa šel v kuhinjo, da bi si ogledal jagnje, pripravljeno za peko. Ob pogledu nanj niti ni bil pretirano začuden, saj je videl že druge čudeže, zato se mu je tudi ta zdel samoumeven. Toliko bolj pa se je temu čudilo kuhinjsko osebje z gostilničarjevo ženo vred. Ta je, medtem ko smo bili na gori, v obsežnem kuhinjskem vrtu ob gostišču nabirala dišeče zeli za ribe, ki naj bi jih pripravili za večerjo in se je prav prestrašila, ko je pred njenimi očmi, sicer prav reven vrt nenadoma znova ozelenel in ponujal obilje vsega potrebnega pri hiši.
7 Žena gostilničarju niti ni mogla dovolj opisati, kako nenavadno se je počutila ob tem dogajanju. Pozneje je začela misliti, da tega ni mogel narediti nihče drug kot le čudoviti gost, ki ga je tudi sama z vso hišno služinčadjo imela za

pravega boga in ga častila in to še toliko bolj, ker so se mu podredili tudi trije Apolonovi svečeniki. Nato se je takoj lotila priprave rib in pečenja jagnjeta.
8 Ko smo se tako krepčali v gostinski sobi, sta k nam prisopihala zvesta služabnika vrhovnega mestnega sodnika, omenjena že na gori in začela pripovedovati, kaj vse sta videla in doživela. Najbolj ju je presenetil nenadni nastanek velikega ribnika na kraju, kjer je bil prej le majhen izvir, ki pa je presihal.
9 **Eden od služabnikov** je rekel vrhovnemu mestnemu sodniku: »O najstrožji gospod, gospod, še en velik čudež se je zgodil - v bližini ribnika se paseta dva velika slona! Zaradi pomanjkanja hrane sta morala pobegniti kakšni perzijski ali celo indijski karavani, da bi se nasitila v pokrajini, kjer so po Božjem čudežu bujno pognale različne rastline, trave in drevesa. Živali se paseta prav na travnikih, ki so tvoja last in tako si lahko ti dve redki in dragoceni živali tudi upravičeno prilastiš. Kakor ti je znano, se midva prav dobro spoznava na to, kako se polastiti takšnih živali. Če se strinjaš, bi ju pripeljala sem in ju kmalu in zlahka spravila v tvoj prostoren hlev; ko pa bosta pod streho, bova že poskrbela, da bosta slona tam tudi ostala.«
10 **Vrhovni mestni sodnik** je nato rekel: »Storita to in nagradil vaju bom!«
11 Služabnika sta si v gostišču priskrbela več hlebcev ječmenovega kruha in vsa vesela pohitela k slonoma. Ko sta prišla v njuno bližino, sta jima primerno prigovarjala. Živali sta postali pozorni, vonj po kruhu pa ju je privabil k služabnikoma. Ta sta slonoma takoj dala kose kruha in ju nato zvabila v mesto tako, da sta ju po poti, ki niti ni bila preveč dolga, vabila s kruhom. Kmalu smo skozi odprta okna gostinske sobe videli, kako velikanska slona sledita služabnikoma kakor ubogljivi ovčki. Služabnika sta ju med presenečenimi gručami številnih služabnikov, slug in meščanov le spravila v velik hlev in ju tam tudi takoj oskrbela z dovolj hrane in vode.
12 Živali sta ostali v hlevu in se pustili oskrbovati služabnikoma. Drugi služabniki se jima še niso smeli približati, vendar je pozneje tudi to postalo mogoče.
13 Pet let pozneje je vrhovni mestni sodnik - ko mu je cesar po posredovanju glavarja Pelagija in cesarjevega namestnika Cirenija v Damasku dodelil veliko pomembnejši položaj, kjer je varoval kristjane in jim, kjer je bilo to le mogoče, omogočil številne prednosti - cesarju podaril oba slona s služabnikoma vred, česar se je cesar zelo razveselil in mu iz hvaležnosti podelil dedni naslov prvega meščana mesta, v katerem je naredil toliko dobrega.
14 To sem omenil le mimogrede.

206. Razlog za blaženost popolnih duhov

1 Večerja je bila nato kmalu pripravljena, lotili smo se je in bili pri tem zelo dobre volje. Moji učenci so veliko pripovedovali o vseh krajih in mestih, o Mojem nauku in dejanjih, tudi o Rafaelu, predvsem o njegovem početju in delovanju ob Moji strani.
2 Rimljan in vrhovni mestni sodnik, gostilničar in njegov sin, farizeja in skupina judov so se pri tem tako dobro počutili, da je vrhovni mestni sodnik vzkliknil: »O Gospod in Mojster! Če bi se - vsaj kar se mene tiče - lahko še naprej tako počutil kakor zdaj v Tvoji družbi in v družbi Tvojega nebeškega služabnika, bi se takoj odpovedal zagotovo še veliko večji blaženosti v Tvojih

nebesih; kajti zame so zdaj najvišja nebesa že to, da sem lahko tako blizu Tebe in se pogovarjam s Teboj.
3 Če ima človek Tebe, mu ni treba več podrobneje spoznavati stvari v naravi, saj že ve, da so vse, od najmanjše do največje, od prve do zadnje in od alfe do omege samo Tvoje utrjene misli in zamisli, ki jih oživljata Tvoja volja in Tvoj duh.«
4 **Jaz** sem rekel: »Prav si povedal in res je, saj so tudi najbolj popolni duhovi v nebesih skrajno blaženi, če so ob Meni, govorijo z Menoj in se lahko družijo z Menoj.
5 Toda vzrok za njihovo nadvse veliko blaženost pa ni Moja tukajšnja preprosta in skromna osebnost, ko sem prav tako človek, kakršen si ti in kot duh prav takšen duh kakor ta pranadangel Rafael, ampak da lahko čedalje popolneje, jasneje in globlje spoznavajo Mojo neskončno popolnost iz neskončnega števila Mojih brezmejnih stvaritev.
6 Glej, prijatelj, s tem je približno tako kakor med ljudmi na tej zemlji, ki so zavzeti za višjo umetnost in znanost in imajo zanju tudi pravi smisel. Vzemimo, da bi slišal za slovitega gradbenega umetnika in oblikovalca, katerega dela vsi ljudje zelo občudujejo in bi želel velikega umetnika tudi osebno spoznati. Ker bi imel tudi denar za pot, bi se kmalu odpravil k njemu v daljno deželo, kjer bi ta umetnik živel, snoval in gradil svoje čudovite umetnine.
7Čez nekaj časa bi res pripotoval v kraj, kjer živi umetnik in bi se zlahka in kmalu srečal z njim. Med potovanjem bi si o njem ustvaril številne čudovite predstave, tudi to, da naj bi s svojim posebno vzvišenim videzom izstopal med ljudmi. Ko pa bi se srečal z njim, bi ugotovil, da je preprost in skromen človek, katerega zunanjost niti najmanj ne kaže, kaj skriva v notranjosti. Z njim bi prijateljsko kramljal, skrivoma pa bi si mislil: 'Komaj verjetno je, da bi se v tej tako preprosti in skromni osebi skrival takšen ustvarjalni velikan, o katerem so mi nadvse razumni ljudje pripovedovali nezaslišane stvari' Vendar bi bil kljub temu zadovoljen, saj bi vedel, da si v družbi največjega gradbenega umetnika in oblikovalca, ter se lahko z njim pogovarjaš o vsem, kar je ustvaril.
8 Nazadnje bi ti umetnik rekel: 'Ker si se že toliko potrudil, da si me poiskal in spoznal, te bom iz kraja, kjer zdaj bivam in lahko o meni le malo pove, odpeljal v zelo veliko mesto, ki ni daleč od tod, kjer boš lahko še bolj občudoval moja dela'
9 Potem bi se z gorečim pričakovanjem v družbi zelo prijaznega umetnika odpravil tja in med potjo bi se ti še zmeraj zdel preprost in skromen. Ko pa bi se z velikim umetnikom čedalje bolj in bolj bližala velikemu mestu in bi že iz precejšnje razdalje začel opažati veličastne stavbe, templje, palače in gradove, bi tudi tvoja miselna podoba o umetniku začela postajati toliko bolj veličastna, kolikor bolj bi se ti razkrivala umetnikova dela v tistem mestu. Njegova osebna skromnost bi tem bolj bledela, kolikor bolj bi se ti iz njegovih del vse razločneje razkrivala njegova notranja duhovna veličina.
10 Ko bi prišel v mesto in bi zaradi gradbenih čudežev - saj bi bil vsak naslednji večji, bolj umetniški in smelejši od prejšnjega -, od občudovanja ostal skoraj brez besed, bi se tvoje občudovanje umetnika ob tvoji strani še neprimerno bolj okrepilo, še zlasti, ko bi videl, da ga v tistem velikem mestu vsi ljudje, veliki in mali, pozdravljajo kar najbolj prijazno in z največjim spoštovanjem.

11 Povej Mi, dragi prijatelj, ali se tvoje prvotno mnenje o umetniku z opazovanjem njegovih velikih stvaritev ne bi spremenilo in te veliko bolj osrečilo?«

207. O nedoumljivosti stvarstva

1 **Vrhovni mestni sodnik** je rekel: »Da, Gospod in Mojster, izbral si nadvse ustrezen zgled, ki sem ga - sicer ne tako čudovitega - sam doživel v mladosti. Z očetom sva tedaj potovala po severnih delih rimskega cesarstva in prišla v Benečijo. Zagledal sem čudovito palačo, ki je bila po pravilih umetnosti skoraj popolna in obšla me je želja, da bi osebno spoznal drznega gradbenega mojstra.
2 Z očetom sva kmalu prišla v njegovo stanovanje in umetniško delavnico, ter se seznanila z njim. Tudi on je bil skromen in preprost človek, po rojstvu Grk z majhnega otoka Rodosa in zdelo se je, kot da ne zna niti natančno prešteti prstov na roki. Toda, ko sem se začel pogovarjati z njim, sem takoj opazil, da poleg stare Evklidove matematike obvlada še več drugih umetnosti in ved in prevzelo me je veliko spoštovanje do tega velikega gradbenega umetnika in oblikovalca.
3 Toda še zmeraj ne razumem, o Gospod in Mojster, kaj si hotel s tem odlično izbranim zgledom pravzaprav povedati o Sebi?!«
4 **Jaz** sem rekel: »Dragi prijatelj in brat, nič drugega kakor to, da tvoja zdajšnja domnevna velika blaženost ob druženju z Menoj in nadangelom Rafaelom še ni dosegla najvišje stopnje, dosegla jo bo šele tedaj, ko boš čedalje natančneje in globlje spoznaval vse Moje zgradbe in stvaritve. Zdaj sicer dobro veš, da v Meni domuje najbolj čudovita stvariteljska sposobnost in že imaš nekakšno predstavo o tem, odkar si videl nekaj Mojih znamenj. Gotovo pa boš mislil drugače, ko se bo tvoje notranje obzorje glede Mene še neprimerno bolj razširilo z globljim spoznavanjem Mojih del. Kajti šele tedaj boš čedalje jasneje videl v Meni Mojo pravo božanskost, čeprav nikoli v najvišji končni luči - to sem Jaz sam v Svoji notranjosti -, ker to ni mogoče nobenemu iz Mene ustvarjenemu duhu, naj je še tako popoln.
5 Zdaj si sicer misliš in si govoriš: ‘Kako to? Potem bo najvišji in najbolj popoln duh kljub vsemu pred Teboj večno nič!’
6 Da, povem ti, prav imaš. Meni je sicer mogoče vse, toda drugega, Meni povsem podobnega Jaza, ne morem ustvariti, tako kakor ne more biti nobenega drugega neskončnega prostora in nobenega drugega večno trajajočega časa. In niti najbolj popoln angelski duh ne more nikoli doseči dokončne polne jakosti svetlobe v Meni, niti meja neskončnega prostora, niti prešteti ur neskončnega časa. Te tri stvari sicer lahko čedalje bolj spoznava, toda do konca jih kljub temu nikoli ne bo mogel spoznati.
7 Vidiš svetlobo sonca in ta svetloba je tudi najmočnejša, kar jih lahko dojameš. Kako bi bilo, če bi namesto enega sonca na nebo postavil tisoč sonc enake velikosti in z enako močno svetlobo? Ali ne bi tedaj te zemlje dosegla tisočkrat močnejša svetloba?«
8 **Vrhovni mestni sodnik** je rekel: »O Gospod in Mojster, samo tega ne! Zlasti poleti imamo sončne svetlobe več kot dovolj! Če bi svetilo tisoč sonc na nebu, bi v najkrajšem času zgorela vsa ustvarjena bitja na zemlji in za njimi še vsa velika Zemlja sama. Nekoč sem že videl in sicer v Aleksandriji, kaj povzroči

svetloba s pomočjo akadskega konkavnega zrcala; s tem zrcalom se že moč enega sonca poveča za deset-do dvajsetkrat in v gorišču deluje tako uničujoče, da vžge vse. Kaj bi se šele zgodilo, če bi delovalo tisoč sonc!
9 **Jaz** sem rekel: »No da, prav imaš, Zemlji je že eno sonce več kot dovolj. Pri tem bi te rad opozoril le na to, da je mogoče tudi naravno svetlobo okrepiti v neskončnost, kaj šele duhovno luč! Zato je v Mojzesu tudi zapisano, da nobeno ustvarjeno bitje ne more Boga gledati v Njegovi notranji resničnosti in ob tem ohraniti življenja.«
10 **Vrhovni mestni sodnik** je rekel: »O Gospod in Mojster! Zdaj mi bo res tesno v Tvoji bližini, kajti čedalje bolj čutim svojo ničnost in Tvojo popolnost, Vse v vsem. Platon je imel prav, ko je rekel: 'V pregibu Božjega oblačila sem videl, da se je vse spremenilo v svetlobo in zdelo se mi je, kot da sem se v njej razpustil do konca; le ljubezen do Božanstva mi je ohranila zavest.'«
11 **Jaz** sem rekel: »Ta posvetni modrec je imel prav - toda v svojem času, odslej bo glede tega drugače! Zato pa sem se sam obdal s telesom, da se vam v prihodnje ne bi več kazal kot nedoumljiv in neviden Bog, temveč kot človek, s katerim boste lahko govorili in bili v stiku kakor z vam enakim. Tako vas nisem naredil samo za Svoje otroke, ustvarjene po Svoji podobi, temveč tudi za Svoje resnične prijatelje in brate.
12 S tem Mojim darilom boste zadovoljni vsi in vas tudi ne bo motilo spoznanje, da Me ne boste mogli nikoli doseči v Mojih večnih, božanskih lastnostih.
13 Zdaj pa že prihaja pečeno jagnje in posvetili se bomo njemu, vse drugo pa pustili ob strani.«

208. Čudežna pomnožitev hrane v gostišču

1 Jagnje so razrezali na toliko kosov, koliko je bilo gostov za mizo in razumljivo je bilo, da so bili kosi nekoliko skromni.
2 **Gostilničar** je to opazil in Me vprašal: »Gospod in Mojster, to jagnje je očitno premajhno za tolikšno število gostov. Ali naj na hitro zakoljem še dva ali tri jagnjeta? Kakor sem lahko opazil, bi bilo eno jagnje komaj dovolj že samo za čudežnega gosta Rafaela.«
3 **Jaz** sem rekel: »Ne skrbi; Jaz sem že, to Moji učenci dobro vedo, z zelo malo kruha in s še manj rib nasitil več tisoč ljudi, da so bili vsi več kot siti, po jedi pa je ostalo še več polnih košar kruha in tako bomo imeli tudi mi več kot dovolj tega jagnjeta.«
4 **Gostilničar** je rekel: »Kar je Tebi prav, o Gospod in Mojster, je gotovo prav tudi meni; zmeraj naj se zgodi le Tvoja volja!«
5 Nato je gostilničar, tako kakor zmeraj, prisedel k naši mizi - kljub temu pa si ni upal vzeti jagnjetine, saj se je bal, da bi je lahko zmanjkalo za druge.
6 Iz velike posode sem vzel kos jagnjetine, ga položil na njegov krožnik in mu ob tem dejal (**Jaz**): »Prijatelj, verjemi, kar sem ti rekel! Jagnjeta ne bo zmanjkalo tako dolgo, dokler ne bomo vsi več kot dovolj siti, nazadnje pa bo ostalo še več kot dovolj za vso tvojo služinčad.«
7 Vsi gostje so nato dobili kos jagnjetine in vsak je jedel po svoji potrebi. Čim več so jedli, tem več jagnjetine je bilo pred njimi na krožniku. Nazadnje jo je pri vsakem ostalo še toliko, da za vse preostale kose v veliki skledi, v kateri so jagnje prinesli na mizo, niti ni bilo več prostora. Morali so prinesti še drugo,

prav tako veliko skledo, da so vanjo dali preostale kose in jo odnesli v kuhinjo. Gostilničarjeva žena, njene hčere in druge kuhinjske pomočnice se spet niso mogle dovolj načuditi, kako je lahko od enega pečenega jagnjeta ostalo tako veliko. Vsi so se zahvalili tudi Meni in se nato lotili preostalih kosov, vendar jih je za naslednji dan ostala še polna skleda.
8 Ko smo se nasitili in smo še sedeli ob polnih kupah vina, Mi je **vrhovni mestni sodnik** rekel: »O Gospod in Mojster, zdaj že kar precej razumem, kako Ti je bilo mogoče in seveda tudi Rafaelu po Tebi, spremeniti puščavsko pokrajino v poraslo z vsemi sadeži in rastjem, zame ustvariti dva slona in - kakor se je zgodilo včeraj zvečer - za skupino judov in farizejev kot čuvaje štirinajst najbolj strašnih levov in tudi vodo v zbiralniku takoj spremeniti v najboljše ciprsko vino; vse to so stvari, ki so zlahka mogoče Tvoji vsemogočnosti.
9 Pri tem sem si mislil: Samo pomisliti moraš in nato s Svojo voljo reči: 'Naj bo!' in že se uresniči, kar s Svojo voljo dokončno prikličeš v obstoj. Tako si moral storiti tudi tedaj, ko si iz Sebe v obstoj priklical Zemljo in po njej še postopno vse drugo, kar je v njej, na njej in nad njo. In vse, kar si hotel imeti na Zemlji, je bilo že tudi dokončano in popolno, zato si zlahka v vse rastline, živali in ljudi položil oplojevalno in razmnoževalno sposobnost, ustrezno vrsti Svojih oživljenih stvaritev.
10 Toda s tem jagnjetom je drugače. Bilo je samo eno jagnje in na mizo so ga prinesli že dobro pripravljenega in pečenega; pri razrezovanju se je razločno pokazalo, da bodo vsi gostje dobili le zelo majhen kos. Ko pa smo takšen koščck nesli v usta, ga ni hotelo biti konca, saj nam je med uživanjem vidno rasel v roki.
11 Kako je bilo mogoče že samo po sebi mrtvo in s pečenjem dokončno uničeno jagnje tako povečati, kakor se veča mlada cedra iz leta v leto, dokler ne postane velikansko drevo?
12 Pri cedri se temu ne moremo čuditi - saj ima svoje naravno rastlinsko življenje in tudi njen notranji organizem je temu prilagojen. Toda organizem pečenega jagnjeta, po mojem mnenju, ne more več imeti lastnosti, da bi sam iz sebe rasel in se povečeval. Ker pa se je jagnje, ki smo ga uživali, kljub temu tako zelo povečalo, da ga niti nismo mogli vsega pojesti, pa moram odkrito priznati, da tega tvojega čudeža ne razumem.«
13 **Jaz** sem rekel: »Glej, dragi prijatelj, ti Moji učenci so že dolgo pri Meni in so takšne izredne pomnožitve videli že pogosto; toda judje so in nikomur med njimi ni niti enkrat prišlo na misel, da bi Me o tem posebej vprašal. Niso pa Me vprašali, ker v svoji še pristni judovski slepoti niso bili zmožni zagledati razlike med tem ali onim čudežem, ki sem ga naredil, toda vi, ostroumni Rimljani, pa v Mojih čudežih vidite razliko, ki je zaradi ostrine vašega razuma vredna nadaljnjega pogovora.«
14 Nato je spregovoril eden Mojih učencev, po imenu **Filip**, ki se je sicer oglasil le redko: »O Gospod in Mojster, že ob marsikateri priložnosti bi Te podrobneje vprašali o tem ali onem in smo Te tudi marsikdaj vprašali, toda nikoli je nismo odnesli brez opomina, zato smo v prihodnje tudi raje prepustili spraševanje drugim, potem pa smo samo prisluhnili, kaj boš rekel o tem; tako smo po številnih koščkih zelo veliko izvedeli od Tebe, pa še grajani nismo bili.«
15 **Jaz** sem rekel: »Če bi Me spraševali takšne stvari, bi jo pri Meni tako kakor drugi odnesli brez opomina. Toda zmeraj ste Me spraševali tisto, kar sem vam

že tako in tako velikokrat razložil in ste seveda potem izzvali Moje neprijetno nasprotno vprašanje: 'Kako dolgo vas bom moral še prenašati, dokler ne boste postali razumnejši?'
16 Glejte, te Rimljane Mi ni treba opomniti, ker je njihov bister um že sam opazil razliko med enim in drugim dejanjem, ki sem ga naredil. Tudi prej sem v velikih količinah pomnoževal hrano, ko sem zgolj z nekaj hlebci in ribami več kot obilno nasitil več tisoč ljudi. Pred vašimi očmi sem naredil še celo množico takšnih dejanj, ki bi jih ti naši Rimljani prišteli med bolj naravne in razumljivejše. In kljub temu tedaj niste rekli: 'Gospod in Mojster, zdi se nam samoumevno, da si naše mreže že večkrat napolnil z ribami, da si cele puščavske pokrajine spremenil v rodovitne, in da si pri poroki v Kani v Galileji in tudi na številnih drugih krajih spremenil vodo v vino; toda kako si ta sam po sebi mrtev kruh in mrtve ribe tudi tako zelo spremenil, da so se z njimi nasitili številni tisoči?'
17 Glej, dragi prijatelj Filip, če bi Me takrat to vprašali, zagotovo ne bi slišali opomina, vendar Me niste nič vprašali! Kajti nobene razlike ne vidite med Mojimi dejanji, vse mečete v isti koš; toda naš prijatelj tukaj, najbolj pristen Rimljan, je z ostrino svojega razuma ugotovil pravo razliko in mu jo bom tudi pojasnil, ne da bi ga zaradi njegovega vprašanja neprijetno opomnil!«

209. Prehranjevanje človeškega telesa

1 (**Gospod**): »Dragi prijatelj in vrhovni mestni sodnik, na to tvoje vprašanje, ki si ga tako ostroumno zastavil, ti bom tudi jasno in ostroumno odgovoril.
2 Glej, na videz je med čudeži, ki sem jih delal, opazna razlika, v bistvu pa niti ne. Glej, vse kar zaužiješ in sprejmeš v želodec za okrepitev in oživitev telesa, ni tako mrtvo, kot misliš. Ločimo tri stopnje: prva je materialna, to je, kar vidiš, čutiš in okusiš v ustih kot dobro, če je jed okusno pripravljena, še pred tem pa z nosom vdihuješ prijeten vonj jedi. Glej, to vse oživlja tvoje telo.
3 Druga: Ko jedi pridejo v želodec, se tam nekako znova skuhajo in se pri tem razvijeta dve poglavitni sestavini, od katerih ena, kot bolj groba, hrani telo, njegove sklepe in mišice, druga pa se po krvi, ki je sestavljena iz teh dveh sestavin, usmeri povsod tja, kjer telo potrebuje hrano in okrepitev.
4 Če se ti sestavini v zgornjem želodcu iz tistega, kar zaužiješ, pravilno izločita in razpošljeta povsod po telesu, postaneš žejen in začneš piti. Tako pride hrana v spodnji, manjši želodec, ki je razdeljen v dvanajst predalčkov. V njem se z vrenjem iz majhnih celic zaužite hrane izloči etrska snov, ki oživlja živce, zato bi jo lahko imenoval tudi duh živcev.
5 Izredno pretanjeno etrsko - imenovali ga bomo substanca - pride po skrajno skrivni poti skozi vranico v srce, iz srca pa povsem izčiščeno v človekovo dušo. In tako duša iz vsake hrane, ki jo zaužiješ, posrka vase vse sebi sorodno in se v vseh svojih, telesu podobnih, posameznih sestavnih delih, prehranjuje in krepi.
6 To lahko razbereš iz tega, da se ti govorjenje in presojanje, če si lačen ali žejen, zatikata, tkivo misli in zamisli pa ni povezano. Če pa prej zaužiješ čisto in dobro hrano in tudi piješ čisto in dobro vino, pa bosta tvoje govorjenje in presojanje v najkrajšem času povsem drugačna, to pa hkrati nasiti in krepi dušo. Če pa dlje časa ne bi zaužil ali spil ničesar, pa bi se tvojemu mišljenju, govorjenju in presojanju kmalu zelo slabo godilo.

7 Ko hrana vse najpomembnejše odda v telo, v njegovo živčevje in dušo, se vse zares neuporabno iz zaužite oživljajoče snovi po dveh naravnih poteh izloči iz telesa. Če pa je človek postal uživač in malikovalec svojega trebuha, se zaužita hrana in tudi prevelika količina popitega vina v obeh tebi znanih želodcih ne moreta več do konca razkrojiti in tako številni neizločeni delci, ki sicer oživljajo telo, živčevje in dušo zaidejo v velik trebuh in drobovje, potujejo pa tudi skozi jetra in vranico v mehur, tam znova povzročajo vrenje, iz katerega se sčasoma razvijejo različne telesne bolezni, ki dušo polenijo, otopijo in ohromijo.
8 Iz teh slabih snovi pa se pogosto razvije še druga nadloga. Ko namreč zli, še nezreli naravni duhovi iz ozračja opazijo, da se je v trebuhu in spodnjem delu telesa takšnega človeka nabrala množica njim sorodnih naravnih duhov, kmalu vdrejo v njegovo telo in se združijo s sebi podobnimi duhovi, ki so že v telesu.
9 Če se to zgodi, je s takšnim človekom zelo slabo. Številne hude in neozdravljive bolezni se ne lotijo samo njegovega telesa, temveč tudi njegove duše, ki se zato, ker je tako zelo oslabela in postala lena, ne more več obraniti, in čedalje bolj prehaja v svoje čutno in trpeče meso.
10 Da bi se preprečilo, da bi duša postala povsem materialna, ni druge poti kot huda bolezen telesa samega. Takšen človek potem izgubi ves tek in skuša z zdravili odpraviti staro nesnago iz telesa. Tu in tam mu takšno zdravljenje tudi uspe, toda nikoli popolnoma in takšen človek se potem samo malo spozabi in spet oživi prejšnje stare duhove, ki so ga trpinčili in potem je njegovo drugo trpeče stanje po navadi hujše od prvega.
11 To pa ni edino slabo stanje, ki ga človek privabi s svojim prenajedanjem in pijančevanjem. Pridruži se mu še tretje, veliko hujše, ko ga obsede resnično zli duh ali več njih, ki so še pred nedavnim ali že dolgo prej v resničnosti prestajali svojo preizkušnjo življenjske svobode v telesu nekega človeka.
12 Te tretje nadloge pa človeka ne more več rešiti noben zemeljski zdravnik, temveč le Jaz sam in tudi tisti, ki mu Jaz podelim moč in oblast za to.«

210. Človekova najpomembnejša hrana

1 (**Gospod**): »Če hoče človek telesno in duševno ostati zdrav, se mora že od rojstva prehranjevati zmerno in s čisto hrano.
2 Poglejte Mene! Po telesu sem tudi človek, zmeraj jem in pijem enake jedi, žejo pa gasim s čistim, dobrim in zdravim vinom - toda zmeraj zmerno in z namenom. Kar zdaj uživam pred tvojimi očmi, sem užival že v otroških letih, prav tako tudi večina Mojih učencev, ki so bili skoraj vsi ribiči in so živeli od ribolova.
3 Iz prodanega presežka so kupovali nujna oblačila, kruh, sol in tudi vino, ki so ga obilo mešali z vodo. Kar vprašajte, ali je morda kdo od njih kdaj trpel zaradi kakšne bolezni, razen enega, ki ti ga ne bom natančneje omenil.
4 Povem ti: Če bi ljudje ostali pri hrani, ki jim jo je predpisal prerok Mojzes, ne bi potrebovali zdravnikov z njihovimi zdravili. Toda začeli so tako kakor pogani po zgledu epikurejcev polniti svoje telo s stotinami tako imenovanih slastnih jedi in kmalu zapadli različnim boleznim.
5 Dobre vrste rib, ki živijo v čisti vodi in so pripravljene tako, kakor smo jih zaužili, so najbolj zdrava hrana za človekovo telo!

6 Kjer pa takšnih rib ni, pa sta pšenični in ječmenov kruh sama po sebi najbolj zdrava človeška hrana, poleg njiju pa tudi mleko zdravih krav, koz in ovac. Med stročnicami sta na prvem mestu leča in kaša iz velike perzijske turščice. Od mesa uživajte samo meso piščancev in golobov, meso najbolj zdravega in čistega goveda in tudi meso koz in ovac in to zmeraj brez vsake krvi, pečeno ali kuhano; bolj priporočljivo je pečeno kakor kuhano.
7 Živalske krvi naj ne uživa nihče.
8 Kar sem ti zdaj povedal, je za človeka najpreprostejša, najčistejša in najbolj zdrava hrana. Vse drugo - zlasti v pretiranih količinah - človeku škoduje, zlasti če pred tem ni bilo pripravljeno tako, da se je odstranilo vse, kar je povezano z zlimi naravnimi duhovi.«
9 **Vrhovni mestni sodnik** Me je vprašal: »O Gospod in Mojster, kaj pa je z najbolj slastnim sadjem, gomolji in korenikami?«
10 **Jaz** sem rekel: »Užitno sadje mora biti predvsem dozorelo. Če je takšno, se lahko uživa zmerno. Kljub temu pa je kuhano, pečeno ali posušeno bolj zdravo od surovega, ker se s kuhanjem, pečenjem in sušenjem iz njega izženejo slabi in še nedozoreli naravni življenjski duhovi. Enako velja za gomolje in korenike.
11 Poznaš sadje, gomolje in korenike, ki so primerni za človekovo prehrano, vendar to lačnemu ali požrešnemu človeku ni dovolj, domislil si je še množico živil iz rastlinskega in živalskega sveta, posledica pa so čedalje bolj naraščajoče in kar se da različne telesne bolezni.
12 Iz tega, kar sem ti zdaj povedal, lahko sam zlahka ugotoviš, da pravzaprav s Svojo voljo enako ustvarim njivo s to ali ono vrsto žita, napolnim kaščo z že zrelim žitom, ali pa predte, kot pred vsakega drugega, postavim že pečen kruh in ga tudi pomnožim, če je treba. Enako je z različnim mesom; tako kakor lahko ustvarim žive živali, lahko ustvarim tudi njihovo meso, ga pripravim in ga pripravljenega po potrebi pomnožim.«

211. Gospod kot vsemogočni Stvarnik

1 (**Gospod**): »Kajti glej, v pradavnini sem ustvaril samo eno, za tvoje pojme neskončno veliko sonce, oglej pa si dandanes nočno nebo in vsepovsod boš videl same zvezde! In glej, vse te zvezde, z izjemo tebi znanih nekaj zvezd spremenljivk, so tudi sonca, okoli katerih krožijo zemeljska telesa, kakršna je ta zemlja.
2 Poleg teh zvezd, ki jih ponoči vidiš na nebu, si moraš v neskončno velikem prostoru zamisliti še več kot tisočkrat tisoč krat toliko zvezd in glej, vsa ta zate nešteta sonca in druga zemeljska telesa so postopno izšla iz enega praustvarjenega velikega sonca, vendar ne kot že popolna, zrela in izoblikovana, temveč bolj podobna semenom iz klasa, s sposobnostjo nadaljnjega razmnoževanja.
3 Zdaj pa te vprašam: Kdo je priskrbel razmnoževalno snov za nadaljnje porajanje in izoblikovanje velikih vesoljnih teles?«
4 **Vrhovni mestni sodnik** je odgovoril: »Nihče drug kakor Ti, o Gospod in Mojster.«
5 **Jaz** sem mu rekel: »Tako kot razumeš to, dragi prijatelj, boš razumel tudi, da Mi mora biti prav tako mogoče na enak način pomnožiti in povečati neko pečeno premajhno jagnje na mizi, kakor Mi je bilo sčasoma mogoče iz enega, nadvse velikanskega prasonca izluščiti v vidni obstoj nešteta druga sonca in

zemeljska telesa, ter jih glede na njihovo vrsto, krepke in dejavne postaviti na njihova mesta v prostoru.
6 Glej, kamen je zate nekaj mrtvega; če bi ti zdaj imel kamen, bi ti ga lahko ali povečal v neskončnost, ali pa bi večji kamen tako razčlenil, da za tvoje zemeljske pojme ne bi od njega nič ostalo, lahko pa bi ga tudi v trenutku spremenil v rodovitno prst.
7 Vseeno je torej, ali na katerem koli vesoljnem telesu nekaj naredim šele po določenem redu postopno, ali pa, če je treba, naredim vse v trenutku, nenadoma.
8 Da pa se na vesoljnih telesih vse poraja v bivanje postopno in kakor eno iz drugega, je vzrok predvsem v Moji ljubezni, potrpežljivosti in blagosti do ljudi predvsem na tej zemlji, pa tudi do tistih, ki prebivajo na drugih nebesnih telesih in tam opravljajo svojo preizkušnjo svobodnega življenja. Kajti glej, ves večno neskončen prostor je pravzaprav Moja hiša in v tej hiši je potemtakem tudi neskončno bivališč, ki jih boš nekoč v Mojem kraljestvu šele natančneje spoznal.
9 Ali, dragi prijatelj, zdaj razumeš, kako Mi je bilo mogoče povečati in pomnožiti pečeno jagnje?«
10 **Vrhovni mestni sodnik** je rekel povsem skrušen: »O Gospod in Mojster, bolj razumljivo mi je že kakor prej, toda pred Tvojo preveč neskončno veličino in presežnostjo se počutim, kot bi bil uničen. Sicer čutim, da še obstajam, vendar tudi, da sem v primerjavi s Teboj pravzaprav nič!«
11 **Jaz** sem rekel: »In kljub temu si ti, tako kakor vsak človek, iz Mene in po Meni prav tako neskončen in večen! Hočeš biti še več? Kako, pa boš spoznal v sebi šele po Mojem, v tebi prebujajočem se duhu!«

212. Petrovo priznanje in prošnja za pojasnilo prilike o sejalcu

1 Ko sem končal s poučevanjem, je vstal Simon Juda, imenovan **Peter** in rekel: »Vsi se Ti zahvaljujemo za ta čudovit pouk. Šele zdaj v polni globini duše čutim, da si Ti po Svojem telesu Božji sin in tudi resnični Kristus, ki so ga že večkrat napovedali preroki, začenši z Mojzesom, vendar že tudi pred Mojzesom, začenši z Abrahamom, najbolj razsvetljenim praočetom človeštva. Resnično ne vem, s kakšnim vprašanjem naj bi Te še obremenil, kajti zdaj se mi zdi vse tako jasno kakor najbolj veličastna slika.«
2 **Jaz** sem nato rekel: »Simon Juda, prav si povedal, tako tudi je, toda kljub temu boš pobegnil z drugimi ovcami vred, ko bo pastir udarjen! Človek mora opraviti še marsikateri preskus svoje vere, preden postane popoln in podoben svojemu mojstru. Zato si zapomni te Moje besede, ker bo tudi zate prišel trenutek, ko Me boš iz strahu pred svetom povsem zatajil. Potem se boš sicer spet obrnil in okrepil svojo šibko vero - toda ne iz sebe samega, temveč iz Mojega duha v tebi, ki te bo moral pri tem krepko vleči za lase!«
3 **Simon Juda** je na to odgovoril: »Gospod in Mojster, prav nenavadno od Tebe, da nam, ki smo že od začetka pri Tebi in smo zaradi Tebe zapustili vse - polja, hiše, žene in otroke -, ne moreš nikoli napovedati nič posebno dobrega.«
4 **Jaz** sem rekel: »Če bi vas ustvaril in poklical samo za ta svet, bi vam lahko napovedal samo posvetno dobro. Ker pa sem vas poklical samo Zase in za Svoje kraljestvo v onstranstvu - kaj ti mar, če ti, veljavno samo za ta svet, ne morem napovedati nič dobrega in prijetnega? Saj dobro veš, da ta zli in mračni

svet ljubi in osrečuje samo tisto, kar je takšno, kakršen je svet sam; kar ni takšno, pa preganja in preklinja.
5 Tako kakor Jaz tudi vi niste od tega sveta, temveč ste od zgoraj - zato nas svet tudi preganja in sovraži. In, ker je tako in nič drugače, tudi ne morem tebi, dragi Simon Juda, s strani tega sveta napovedati drugega kakor samo to, kar vam ves čas napovedujem. Ali si razumel?«
6 **Simon Juda** je odgovoril: »O Gospod in Mojster, dobro razumem, vendar se mi ob tem ne godi veliko drugače kakor prijatelju vrhovnemu mestnemu sodniku - Tvoja neskončna popolnost in osebna navzočnost človeka uničita!
7 Ker pa sem že pri besedi, bi Te prosil še za natančnejše pojasnilo prilike o Božjem kraljestvu, ki si nam jo nekoč povedal v bližini Betsaide. Tedaj si nam jo tudi razložil in razlaga nam je bila sicer razumljiva, vendar je niti pri najboljši volji nisem mogel uskladiti s slišano priliko.
8 To je bila prilika o sejalcu in Božjem kraljestvu, ki je hkrati nebeško kraljestvo. Sejalec se je odpravil sejat pšenico na svojo njivo. Ko je sejal, je nekaj semena padlo tudi na poti in ceste, kjer so ga kmalu poteptali, nekaj pa so ga pozobale ptice in tako ni moglo vzkliti in obroditi. Nekaj semena je padlo na skale in kamenje; dokler je imelo vlago, je kalilo, toda vlaga je kmalu izhlapela, seme tako ni imelo več hrane, posušilo se je in tudi ni obrodilo sadu. Nekaj semena pa je padlo med trnje in v goščavo, kjer je seme sicer pognalo, toda kmalu sta ga prerasla in zadušila trnje in goščava in tako tudi to ni dalo sadu. Le malo semena je torej padlo v dobro prst in obrodilo stoterni sad.
9 To, o Gospod in Mojster, je prilika, ki si nam jo povedal. Ko smo Te vprašali: 'Kje in zakaj tako?' - si nam rekel: 'Vam je dano razumeti skrivnosti Božjega kraljestva, drugim pa ne, kakor je tudi zapisano v Pismu: Videli bodo in ne bodo videli, slišali in ne bodo slišali in ne razumeli!'
10 Nato si nam priliko razložil in z razlago smo bili nadvse zadovoljni, vendar s samo priliko pa doslej ne povsem.
11 Če si Ti, o Gospod in Mojster, hotel, da bi se v sejalcu prepoznali mi, ki si nas določil za razširjanje Tvojega nauka, ki je pravzaprav Božje kraljestvo na zemlji, bi bila prilika povsem ustrezna. Toda, če naj bi bil Sejalec Ti, pa se mi zdi ta prilika malce nenavadna, saj si ne morem prestavljati pametnega sejalca, ki bi tri tretjine plemenite pšenice sejal tja, kjer bi ga že izkušnja iz davnine morala naučiti, da poti in ceste, skale in kamenje, trnje in goščava vsekakor niso primerni za sejanje plemenite pšenice, saj na takih krajih nikoli ne more nič pognati. Sejalec pa bi moral biti tudi toliko pameten, da bi si za setev čiste pšenice prej pripravil primerno njivo, na katero bi potem posejal pšenico, da bi mu navrgla stoterni sad.
12 Ti, o Gospod in Mojster, pa si kot Sejalec neskončno modrejši kot bomo mi kdaj koli in tako se mi vsakokrat zdi, da se zelo pregrešim, če Te imam za takšnega nespametnega sejalca. Če pa si s takšnim nespametnim sejalcem mislil nas, Tvoje učence, potem, kot rečeno, je Tvoja prilika ustrezna, kajti v nas je še veliko nespametnega in nevednega.
13 Poleg tega si nas že pogosto posvaril, naj Tvojih biserov, ki so tudi kot najčistejša pšenica in s tem kot Božje kraljestvo, ne mečemo svinjam in mislim, da si nam tudi s to priliko hotel povedati, naj Tvoje pšenice ne sejemo po poteh in cestah, skalah in kamenju, med trnje in goščavo, ker potem ne bo obrodila sadu. Gospod in Mojster, ali si Tvojo priliko razlagam pravilno?«

213. O pridiganju evangelija vsem stvaritvam

1 **Jaz** sem rekel: »Končno se je prebudil tudi Moj duh v vas! Če bi imeli boljši spomin, kakor ga imate, bi se tudi spomnili, da sem vam to priliko že sam razložil ob neki primerni priložnosti in sicer zato, da pri razširjanju Mojega nauka ne bi bili že takoj podobni tistemu nespametnemu sejalcu, ki je pšenico sejal tudi po cestah, kamenju in goščavi, temveč pametnemu sejalcu, ki seje pšenico v rodovitno prst. Glej, nekoč sem vam tudi rekel, naj se odpravite po vsem svetu in Moj evangelij pridigate vsem stvaritvam! Povej Mi, Simon Juda, kako si to razumel?«
2 **Simon Juda** je rekel: »O Gospod in Mojster, s tem Tvojim svetim vprašanjem si mi odvalil kamen od srca. Kajti ta Tvoj poziv je v meni sprožil neumno misel, da morda res želiš, da Tvojega evangelija ne bi pridigali samo izbranim ljudem, ki pravzaprav ponazarjajo rodovitno njivo, temveč tudi hribom, gozdovom, jezerom in rekam, vsem pticam in vsem živalim, ki živijo v zraku in na zemlji ter celo ribam v vodi. Kajti stvaritev je pravzaprav vse, kar si ustvaril in, če naj Tvoj evangelij pridigamo vsem stvaritvam po vsem svetu, si moj razum pri tem ni mogel misliti drugega, kot da naj bi dobesedno izpolnili vse, kar si zahteval od nas.
3 Ali bi ob takšnem pridiganju odnesli tudi zdravo kožo, zlasti pri zvereh v puščavi, ni tako zanesljivo. Tvoja volja je sicer gospodar nad vsem in če bi ravnali res dobesedno v skladu s Tvojo voljo, bi se morda morali manj bati srditosti in besa takšnih živali in veliko bolj ošabnosti in sebičnosti posvetnih ljudi; toda z jezikom, ki naj bi ga razumele tudi takšne stvaritve, bi očitno imeli veliko težavo.
4 V veliki Indiji naj bi bili res ljudje, ki lahko govorijo z živalmi, vendar s takšnimi še nisem prišel v stik in tako lahko človek to verjame ali ne. Po Mojem mnenju je najpametneje, da ne!«
5 **Jaz** sem rekel: »Glej, Simon Juda, zdaj ti bo prilika o sejalcu, ki se nanaša nate in vse vas, glede sejalčeve nespameti že veliko jasnejša kakor prej. Kajti če si Moj slikovit poziv razumel tako, da naj se Moj evangelij pridiga vsem Mojim stvaritvam, kakor si pravkar priznal, si si s tem že sam dal spričevalo, da tvoja sejalčeva pamet ne seže prav daleč.
6 In kljub temu sem vas s tem poklical k pravemu in resničnemu delovanju. Kajti glej, če boste Moj evangelij pridigali pravim ljudem, bodo ti po Mojem duhu v njih postali modri in mogočni v vseh stvareh in tako bodo s takšno Mojo močjo tudi manj primerne ljudi pridobili za Moj nauk.
7 Človeka pa sem na to zemljo postavil zato, da bi vladal in gospodoval vsem stvaritvam - to pa že zelo dolgo ne drži več, prav nasprotno, človeku gospodujejo stvaritve te zemlje. Če pa bo po Mojem duhu spet postal tisto, kar naj bi bil, bo spet gospodar in vladar vseh stvaritev in jih bo lahko uporabljal in naredil sebi koristne.
8 Če pa bo človeku to uspelo, ali to ne bo pomenilo: Moj evangelij se je pridigal vsem stvaritvam? Kajti, če z Mojo močjo v sebi levu, tigru ali medvedu lahko ukažeš, naj se poda tja, kjer je njegov prostor - kakor si to že pogosto videl Mene, ti bo tudi jasno, da sta Moja beseda in volja razumljivi vsem stvaritvam.
9 Ali vam nisem že pogosto dejal, da bi, če bi res imeli pravo in neomajno vero, lahko ukazali celo gori: ‘Dvigni se in se zruši v morje!’ in zgodilo bi se, kar bi ukazali! Če bi bila že goram razumljiva Moja beseda v vas, bi zagotovo bila

razumljiva tudi vsem drugim stvaritvam, vendar bi bila za vse to prej potrebna prava sejalčeva modrost!
10 In tako boš zdaj, dragi Simon Juda, priliko o sejalcu jasneje razumel kakor doslej. Če si še kaj tako razumel kakor Mojo zahtevo pridigati Moj evangelij vsem stvaritvam, to kar povej!«

214. Prispodoba o ruvanju očesa, sekanju roke, uživanju Gospodovega mesa in pitju Njegove krvi

1 **Simon Juda** je rekel: »Gospod in Mojster, omenil bi še nekaj in sicer še iz Tvoje znamenite pridige na gori. Toda iskreno povedano, sram me je to izreči, ker se bo tako moja neumnost razkrila še bolj.«
2 **Jaz** sem rekel: »Kaj sem torej rekel v pridigi na gori, česar še zmeraj nisi pošteno prebavil?«
3 **Simon Juda** je nato rekel nekoliko pobito: »Ah, govoril si o ruvanju očes in sekanju rok, če bi človeka jezilo eno ali drugo; kajti boljše naj bi bilo priti v nebesa z enim očesom in eno roko kakor v pekel z obema očesoma in rokama.
4 Dobro vem, o Gospod in Mojster, da si to mislil le duhovno - toda kljub pojasnilu, ki si nam ga dal, duhovne vsebine nismo mogli dovolj globoko dojeti, in smo nekako do dobre tri četrtine obviseli na nekakšnem dobesednem pomenu črk, pri tem pa resnično nismo razumeli, zakaj naj bi si ob nečem, kar bi žalilo oči, oči že kar izruvali, saj bi jih bilo laže oslepiti. S sekanjem rok bi bilo večinoma še slabše. Kajti prvič, človek pri sebi nima zmeraj ostre sekire, in drugič, že meni bi se slabo godilo, če bi si hotel odsekati desnico, saj bi to z levico težko spretno opravil.
5 Sicer dobro vem, o Gospod in Mojster, da sem pravkar rekel nekaj zelo neumnega in posmeha vrednega, toda kaj to koristi, saj si to Ti sam izrekel v pridigi na gori in tega v pravem duhovnem pomenu nisem mogel razumeti. Enako velja tudi za Tvojo pridigo v Kafarnaumu, v kateri si celo izrecno zapovedal, naj uživamo Tvoje meso in pijemo Tvojo kri, saj brez tega človek ne more prejeti večnega življenja in vstopiti v Tvoje kraljestvo.
6 To pridigo nam je razložil bistroumen gostilničar, njegovo razlago pa si nam Ti sam potrdil kot dobro in pravilno in vsi smo bili z njo zadovoljni. Toda z izrečeno telesno pohabitvijo se nekako ne moremo sprijazniti in če bomo pridigo na gori še naprej razširjali med ljudstvom, bi se lahko tu in tam našel kakšen slaboten človek, ki bi takšno poučevanje vzel dobesedno in ga tudi uresničil, modrejši del ljudi pa bi potem takšen nauk označil kot grozljiv in nespameten in tako ne bi poželi veliko dobrih sadov.
7 Lahko bi se nazadnje celo zgodilo, da bi neka šibka skupnost vsa ostala brez enega očesa in ene roke, zaslepljeni pobožni starši pa bi iz previdnosti pohabljali svoje otroke, da jih oko ali roka ne bi mogla spraviti v skušnjavo.«
8 Nato sem rekel Simonu Judi (**Jaz**): »Glede te razlage se obrni na Mojega dragega Janeza, ki je znal to prispodobo razložiti v skladu z njeno duhovno resnico že takoj po pridigi na gori in razločno boš videl, da nisem zahteval nobene telesne pohabitve, temveč le strog nadzor nad zmeraj svobodno človekovo voljo in človekovim razumom. Ali si razumel?«
9 **Simon Juda** je odgovoril: »O Gospod in Mojster, s Svojimi zadnjimi besedami si mi zadevo povsem pojasnil, zato lahko brata Janeza pustim kar pri miru.

Zdaj razločno spoznavam, da je človekov razum oko duše in njegova volja delujoča roka.
10 Človek ima dve očesi in dve roki in tako ima tudi dva razuma in dve volji, namreč dober in slab razum in tako tudi dobro in slabo voljo.
11 Kadar slab razum jezi dobrega, to človek ugotovi in se slabega razuma znebi za zmeraj, enako lahko stori tudi z voljo; potem je že bolje samo z dobrim razumom in dobro voljo zanesljivo priti v nebeško kraljestvo kakor z obema razumoma in voljama v pekel. Mislim, da je človek, ki se glede na svojo ljubezen do sveta hitro prepusti svojemu slabemu razumu in svoji zlonamerni volji, nato pa kmalu spet svojemu dobremu razumu in dobri volji, že na tem svetu pravi skrajni hudič. Kajti kakšen drug človek, ki ima zaradi svoje prve vzgoje samo slab razum in slabo voljo in torej ne more ravnati drugače kakor slabo, v resnici ni pravi zli hudič, temveč veliko bolj neumen hudič, za katerega Te človek še lahko zaprosi: 'Gospod, odpusti mu in izboljšaj ga, saj doslej še ni vedel, kaj je počel!' O Gospod in Mojster, najbolj milostno mi povej, ali sem zdaj presodil dobro in prav?«
12 Simonu Judi sem rekel (**Jaz**): »Zdaj si presodil prav in pravilno, opazil pa boš, da ti te presoje ni dalo tvoje meso, temveč samo Moj duh v tebi! Zato se tudi ti skušaj znebiti svojega posvetnega razuma in svoje posvetne volje in pridobil si boš duha nebeškega razumevanja in moč nebeške volje.
13 Če želiš še kakšno pojasnilo glede Mojega poučevanja, kar povej, kajti danes sem ustrezno razpoložen, da pri vas izravnam vse, kar je krivo.«

215. Pravo izpolnjevanje zapovedi ljubezni do bližnjega

1 **Simon Juda** je rekel: »Da, Gospod in Mojster, še marsikaj v mojem razumevanju ni povsem ravnega. Toda mislim si: ker se mi je doslej večina tistega, kar se mi je sprva zdelo krivo, pozneje tako zlahka zravnala, se bodo sčasoma same od sebe zravnale tudi manj krive črte mojega razumevanja.«
2 **Jaz** sem rekel: »Kar na dan s tistim, kar se ti še ne zdi ravno!«
3 **Simon Juda** je rekel: »Gospod, to bom storil, toda ne preveč rad, ker tako pred drugimi učenci razkrivam, da sem v marsičem še morda neumnejši kakor oni. Če pa že želiš, bom spregovoril tudi o tem in samega sebe ponižal pred sopotniki.
4 Glej, ko si nas in ljudstvo poučeval o ljubezni do Boga in ljubezni do bližnjega, si tudi rekel, da naj človek ljubi tudi najhujše sovražnike in blagoslavlja tiste, ki ga preklinjajo, naj dobro dela tistim, ki mu delajo zlo in naj tistemu, ki ga udari po enem licu, nastavi še drugo, namesto da bi ga udaril nazaj.
5 Dobro vidim, da takšno vedenje, ki ga poučuješ in priporočaš kot ljubezen do bližnjega, dobiva pravo, nebeško obliko - kajti če naj bi ljudem delali vse, kar sami želimo in hočemo, da bi v podobnih okoliščinah delali tudi nam, je upravičeno pričakovati, da naj bi človek ljubil celo svoje sovražnike, molil za tiste, ki ga preklinjajo, in delal dobro tistim, ki mu delajo slabo. Toda pri tem se mi zdi še marsikaj krivo in to zato, ker je v takšnih primerih zanemarjena nujna obramba. Vse to naj bi veljalo za ljudi, ki v zlu do bližnjega ne pretiravajo, toda iz tega Tvojega nebeškega nauka bi morali biti vsaj malo izvzeti ljudje, ki se do sočloveka neprenehoma vedejo kot pravi skrajni hudiči.

6 O zaušnici ne bom govoril in tudi mene ne bi bilo konec, če bi tistemu, ki bi mi morda primazal zmerno zaušnico, navsezadnje obrnil še drugo lice, naj me udari še enkrat, če ga že veseli in bi potem bila med nama mir in sprava; kaj pa tedaj, če bi me že s prvo zaušnico skoraj ubil? Ali ne bi tedaj raje posegel po kakšni obrambi, če bi mi bila ta mogoča, kot da se pustim pokončati kakšnemu jeznemu orjaškemu Samsonu?
7 Mislim, o Gospod in Mojster, da je v tem Tvojem tako zasnovanem nauku o ljubezni do bližnjega - sicer le po presoji mojega posvetnega razuma - še marsikaj krivega, kar ne more tako zlahka prebaviti pravočrtni želodec človeške duše. Sicer ne vem, ali sem govoril pametno ali nespametno. Ker pa sem kljub temu prepričan, da mora biti moj tosvetni razum boljše narave, sicer bi težko spoznal Tebe kot Gospoda in Mojstra, tudi menim, da prav ta boljša narava mojega razuma zaznava neke manjše krivine.«
8 **Jaz** sem rekel: »Postavil si kar dobro in pravo vprašanje, toda ob tem te moram tudi opozoriti, da imaš sicer prav oster razum, toda - kriva pa je tvoja bližajoča se starost - tem slabši spomin in se tako ne spominjaš marsičesa, kar sem ob različnih priložnostih še povedal kot pojasnilo prave ljubezni do bližnjega.
9 Samo po sebi se razume, naj človek skrajno zlemu človeku s svojo preveliko prijaznostjo ne daje še več priložnosti, da krepi svojo zlobo in postaja še hudobnejši, kot že je.
10 V takšnem primeru bi nadaljnje popuščanje pomenilo podpirati sovražnikovo nadvse naraščajočo zlobo. Zato sem na ta svet v vseh časih postavil stroge sodnike in jim dal pravico krotiti in kaznovati preveč zle in hudobne ljudi glede na njihov prestopek, vam pa dal tudi zapoved, naj ste podložni posvetni oblasti ne glede na to, ali je blaga ali stroga.
11 Kdor ima torej zlega sovražnika, naj gre k posvetnemu sodniku in ga naznani, ta pa mu bo že izgnal njegovo hudobijo.
12 Če tega ni mogoče doseči s telesnim kaznovanjem, to nazadnje učinkovito doseže meč. In tako je tudi z zaušnico. Če ti jo primaže manj hudoben človek, ki ga je k temu napeljala trenutna vzkipljivost njegove narave, se ne brani, da se bo - ker mu nisi primazal nasprotne zaušnice - pomiril in potem bosta brez posvetnega sodnika zlahka spet dobra prijatelja.
13 Če pa ti kdo zada morilsko zaušnico v skrajni jezi, imaš tudi vso pravico do obrambe. In glej, če s tem ne bi bilo tako, vam tudi ne bi bil rekel, naj si otresete tudi prah z nog nad ljudmi, ki vas ne samo da ne bi sprejeli, temveč bi vas poleg vsega še zasmehovali in vam grozili z različnim preganjanjem.
14 O, prepričan bodi, da s Svojo pridigo o ljubezni do bližnjega niti najmanj nisem odpravil moči in oblasti meča, ju pa tako dolgo zadržujem, dokler sovražnost med ljudmi ne doseže tolikšne stopnje, da jo človek lahko upravičeno imenuje peklensko.
15 Pri prednikih je po Mojzesovi postavi in pri večini starih sodnikov veljalo: 'Življenje za življenje, oko za oko, zob za zob!' Pri vas pa naj ne bo tako, da bi vzeli takšno postavo preveč dobesedno in da sovražniku ne bi smeli odpustiti pogosteje kot sedemkrat; toda to sem vam že velikokrat pojasnil in ste tudi razumeli.
16 Kot rečeno, s tem nisem odpravil Mojzesove postave, sodnikov in prerokov, temveč jih le omilil, ker so postavo jemali preveč dobesedno in so vse kaznovali

enako strogo, tudi tistega, ki je svojega bližnjega prizadel in oškodoval bolj nehote kakor iz hudobije.
17 Posledica, da so se sodniki prestrogo držali postave, je bila tudi ta, da je ljudstvo v času Samuela, zadnjega sodnika v Izraelu, od Mene zahtevalo kralja, ker je upalo, da bo kralj bolj usmiljen pri izvajanju postave kakor sodniki. Ljudstvo se je sicer motilo, zlasti pri kralju Savlu, ki je kaznoval še strožje kakor prejšnji sodniki, vendar sta bila David in tudi Salomon bolj človeška kakor sodniki.
18 Toda pod poznejšimi kralji, zlasti, ko se je kraljestvo razdelilo med več kraljev, je bilo še huje kakor pod sodniki. Ko je nazadnje postalo preveč hudo, ni preostalo drugega kot Jude in številna druga sosednja ljudstva, s katerimi so bili Judje v nenehnih sporih, izročiti združeni rimski moči, saj je imel Rim v posvetnem smislu najboljše, najmodrejše in najbolj smotrne zakone. In glej, kmalu je bil spet red in mir med Judi in tudi med sosednjimi ljudstvi.
19 Če pa se bodo začeli Judje spet povzdigovati in bodo judovski duhovniki začeli rimske zakone čedalje bolj označevati za bogoskrunske, ter preklinjati boljše Jude zato, ker so prijatelji Rimljanov, se bodo Rimljani spet dvignili in z veliko močjo vdrli v to kraljestvo in ga tako razrušili, da ne bo ostal kamen na kamnu. In Judje sami bodo pregnani po vsem svetu, potem se bo tudi zgodilo, kar sem vam že napovedal, da bodo prosili, naj jim ne bi bilo treba bežati pozimi in tudi na sabat ne, saj bi se jim potem godilo še slabše kot ob drugih letnih časih in delovnih dnevih. Zlasti hudo bo bežati nosečnicam.
20 V tistem času bosta tudi dva Juda spala v isti postelji; enemu, kot znanemu prijatelju Rimljanov, bo prizaneseno, zakrknjen Jud pa bo zavržen. In tudi v istem mlinu bosta mlela druga dva. Iz istega razloga bo enemu prizaneseno, drugi bo pa zavržen. Kdor bo delal na polju, se zaradi suknje naj ne bi vrnil v hišo, kdor bo na svoji hiši popravljal streho, naj s strehe več ne stopi v hišo, da bi kaj vzel iz nje, temveč naj raje skoči z nje na tla in si skuša z begom rešiti življenje. Kajti, če bi šel v hišo, bi zagotovo izgubil življenje, če pa bo skočil s strehe, bo lahko v ugodnih okoliščinah življenje še ohranil in se rešil z begom.
21 Glej, dragi Simon Juda, vse to sem vam, številnim judom in farizejem že pogosto napovedal in mislim, da boš tudi v tem našel marsikaj krivega.«

216. O neupravičenem gospodarju

1 **Simon Juda** je rekel: »O Gospod in Mojster, v tem kosu ni nič več krivega, toda še dva koščka mi nista jasna; zaupam v Tvojo ljubezen in milost, da se bosta tudi ta dva zravnala sama od sebe.«
2 **Jaz** sem rekel: »Vsaj omeni Mi ju!«
3 **Simon Juda** je rekel: »O Gospod in Mojster, skoraj ni vredno omenjati, toda če že hočeš: to sta Tvoja pohvala nezvestega gospodarja in odslovitev gosta s pojedine zato, ker ni nosil slovesnega oblačila. Kajti pri tem ne razumem dveh stvari: prvič, kako in kje so se vsi gostje, ki so jih služabniki gostitelja prestregli ob ograjah in ulicah in jih prignali k slovesnemu obedu, oskrbeli s primernimi slovesnimi oblačili in drugič, zakaj so ubogega hudiča, ki so ga služabniki gostitelja tudi prignali na slovesen obed, pozneje vrgli ven, ker ni imel slovesnega oblačila? Glej, o Gospod in Mojster, ta, ki so ga vrgli ven in Tvoja pohvala neupravičenega gostitelja sta zame krivini, ki mi ju še ni uspelo zravnati.«

4 **Jaz** sem rekel: »Ali vam tedaj nisem rekel: 'Tudi vi storite tako kakor neupravičen gospodar in si z neupravičenim mamonom zbirajte prijatelje, pa vas bodo nekoč, ko boste brez prebivališča, sprejeli v svoja nebeška prebivališča'
5 Da bi ti, Simon Juda, to prav razumel, Mi prisluhni, toda z obema ušesoma hkrati, da pri drugem ušesu spet ne uide, kar je šlo pri prvem noter in se bo tako ohranilo v tvojem srcu. Glej, vsak zemeljsko bogat človek, ki ima veliko več blaga in denarja, kot ga potrebuje za zemeljsko preživetje, je v primerjavi z Menoj, ki sem edini pravi posestnik, zmeraj bolj ali manj neupravičen gospodar in lastnina, ki jo imenuje svojo, je skupno vzeto neupravičen mamon.
6 Če pa je kdo svoje neupravičeno bogastvo vsaj bogato razdelil revnim, si je - ko mu bo narava njegovih bolezni, ki so Moje odposlanke, jasno in razločno sporočila: 'Pravi gospodar teh posesti je zelo proti tvojemu neupravičenemu vedenju in v prihodnje ne boš več upravnik' - z obdarovanjem številnih revnih pridobil prijatelje in ko bo nato kmalu gol in zapuščen prišel k njim v Moje kraljestvo, se ga bodo ti usmilili in mu bogato poplačali dobro delo, ki jim ga je storil.
7 Kajti glej, ko sem ustvaril svet, nisem postavil mejnikov, zemlje nisem odmerjal z vrvicami in tako tudi nisem rekel: 'Glej, ta del pripada temu, drugi drugemu!', temveč sem celotno zemljo namenil vsem ljudem kot skupno dobro. Šele sčasoma so ljudje začeli iz lakomnosti, grabežljivosti in oblastiželjnosti odmerjati zemljo in na silo določati: 'Tale velik kos zemlje pripada meni, kdor mi hoče služiti in delati zame, naj vzame v zakup njegov manjši kos, vendar ne glede na to ostajam gospodar vsega velikega kosa dežele!'
8 In glej, to je bila prva tako imenovana patriarhalna ureditev med ljudmi in ne glede na to, koliko je bila sama po sebi nepravična, je bila kljub temu najboljša in najpravičnejša. Kajti, če je bil patriarh dober in bogaboječ mož - in to je po navadi tudi bil - so se imeli ob njegovi strani podložniki ali manjši zakupniki prav tako dobro, saj je skrbel za skupno dobro velikega kosa dežele.
9 Zase in za svojo hišo je sicer imel nekaj tisočkrat več, kot je potreboval in je bil tako tudi neupravičen gospodar - toda svoj neupravičen mamon je uporabljal v dobre in Meni dopadljive namene in si je tako iz podložnikov pridobil množico prijateljev po Moji volji in ob Mojem odobravanju, zato sem mu tudi moral izreči Svoje odobravanje in ga pohvaliti.«

217. Pojasnilo prilike o neupravičenem gospodarju in kraljevski gostiji

1 (**Gospod**): »Tudi patriarh Abraham, ki je imel v lasti vso obljubljeno deželo, je bil neupravičen gospodar. Toda slišali ste, da je v kraju ob Salemu, kjer je prebival, zmeraj imel postavljeno veliko mizo, ob kateri se je vsak dan nasitilo več tisoč revnih in potrebnih ljudi; nastal je celo rek, da so srečni tisti, ki jim uspe jesti za Abrahamovo mizo.
2 In glejte, zato je bil Abraham Moj ljubljenec in sem njega in vso njegovo hišo večkratno blagoslovil - kar lahko razberete iz tega, da je bil Abraham prvi in največji prijatelj kralja kraljev, duhovnika duhovnikov, tistega, ki je bil brez začetka in konca in se je imenoval Melkizedek in je Melkizedeku dajal desetino. Med številnimi tedanjimi kralji je Abraham edini imel srečo in pravico, da se je smel približati bivališču Melkizedeka. Ta je nekoč celo sam prišel k njemu v

spremstvu dveh angelov in mu napovedal, da bo njegova ostarela žena Sara rodila sina in to je Abraham tudi neomajno verjel.
3 Melkizedek mu je tudi razkril, da bosta mesti Sodoma in Gomora uničeni, in mu še napovedal, da bo iz njegovega rodu nazadnje izšel On sam kot človek, obdan z mesom in krvjo, da bi blaženo osrečil vse ljudi.
4 Pustimo zdaj Abrahama in Melkizedeka, kajti Melkizedek je zdaj v Moji osebi med vami, stari patriarh Abraham pa v duhu tudi ni daleč stran. Omenimo nekoga drugega neupravičenega gospodarja, ki zdaj živi blizu Jeruzalema in v katerega hišo bomo kmalu prišli. Glejte, to je naš Lazar, sin gobavca Simona, ki sem ga, ne da bi to on vedel, že v Svojem dvanajstem letu, preden sem obiskal Jeruzalem, ozdravil s Svojo voljo in to zato, ker je Simon v vsej pravičnosti s svojim velikim, neupravičenim mamonom številnim tisočim, ne oziraje se od kod so prišli, izkazoval velika dobra dela, kakor to zdaj počne tudi njegov sin Lazar.
5 Vsi veste, kako nas je pogostil vsakokrat, ko smo prebivali v njegovem mestu v njegovi hiši in glejte, kdor neupravičen mamon uporablja tako, si zagotovo pridobi številne in najboljše prijatelje v Mojem kraljestvu in ugaja tudi Meni. Ko bo umrl, ga bom takoj spet obudil v življenje, da na vekomaj ne bo več umrl in njegov odhod s tega sveta na oni svet bo takšen, kakor je bil nekoč odhod Mojega dragega Henoha, ki zdaj kot pravi nadangel sedi ob Moji strani.
6 Dragi Simon Juda, mislim, da sem ti s tem več kot kristalno jasno pojasnil, zakaj sem pohvalil neupravičenega gospodarja in tako sem v tebi spet izravnal še eno krivino.
7 Zdaj pa še o Mojem gostu na pojedini, ki so ga odslovili zaradi neslovesnega oblačila in si ga ti poimenoval ubogi hudič.
8 Glej, povabljeni, ki niso prišli in so se izgovorili na svoje posvetne opravke, so bili vsi zelo neupravičeni gospodarji, ki si niso zaslužili Moje pohvale; drugi, poznejši povabljeni z ulic, cest in ob ograjah pa so bili, četudi revni, s svojim pravičnim življenjem po Mojih postavah kljub temu notranje slovesno odeti.
9 Eden, ki je tudi prišel na Mojo slavnostno pojedino in s svojo osebnostjo ponazarja zagrizeno farizejstvo, pa je tudi sedel za Mojo mizo. Ko pa sem prišel Jaz sam, kakor zdaj pred vse vas, sem videl, dragi Simon Juda, da ta tvoj ubogi hudič' nima slovesnega oblačila, zato sem služabnikom naročil, naj ga primejo in vržejo v največjo temo.
10 In glej, na takšno slavnostno pojedino vabim zdaj - odkar sem kot vodnik in učitelj ljudi prišel na ta svet. Že pogosto si opazil, da so se ob različnih priložnostih k Moji mizi prerivali gostje, ki sem jih s Svojo besedo tudi zmeraj dal vreči skozi vrata - in zakaj? Ker niso imeli slovesnega oblačila! Ali zdaj Simon Juda razumeš, kaj sem hotel reči z 'neslovesno odetim gostom' ob Svoji gostiteljski mizi?«
11 **Simon Juda** je rekel: »Da, Gospod in Mojster, več kot kristalno jasno mi je in k temu še dodajam, da se bodo ob mizi Tvojega slavnostnega obeda zagotovo še zelo pogosto znašli gostje, ki ne bodo imeli slovesnega oblačila in menim, da je čas, da se takšni gostje takoj odstranijo od slavnostne mize.«
12 **Jaz** sem rekel: »Vsekakor, vendar na tem svetu tega ne bo mogoče uresničiti zmeraj. Zato vam bom povedal še drugačno priliko in sicer o sejalcu; po tej se ravnajte v prihodnje, zato prisluhnite.«

218. Prilika o plevelu med pšenico

1 (**Gospod**): »Bil je gospodar, imel je številne vinograde, travnike, vrtove in njive. Oče mu je podaril nadvse žlahtno in čisto pšenično seme in gospodar je naročil hlapcem: 'Kar najbolj skrbno očistite veliko njivo, da potem, ko bom nanjo posejal najžlahtnejšo pšenico, ne bo med njo pognal plevel!'
2 Hlapci so tako tudi storili in nato so na očiščeno njivo na gosto posejali pšenico. Ta je kmalu vzklila in gospodar njive je prav užival, da med vzkaljeno pšenico ni opazil plevela.
3 Toda, ko je pšenica pognala že tako visoko, da bi skoraj šla v klas, so nenadoma hlapci prihiteli h gospodarju in rekli: 'Gospod, njivo smo očistili in nanjo tako, kot si želel, posejali najčistejšo pšenico. Ta je tudi pognala čista, saj si se je tudi sam veselil. Toda poglej, zdaj, ko naj bi pšenica že skoraj šla v klas, se je med njo nenadoma pokazala množica plevela. Če hočeš, se lahko vrnemo in jo očistimo plevela'
4 Gospodar njive je nato rekel: 'Kar pustite vse, kot je, da ne boste s svojim delom škodili že visoki žlahtni pšenici, kajti vem, da mi je to storil sovražnik. Naj najprej dozori pšenica s plevelom vred. Ko pa bo pšenica dozorela, jo bom z vašo pomočjo pobral in shranil v kašče - šele potem bom številni plevel dal zvezati v svežnje, da se posuši, potem pa ga bomo sežgali in tako očistili njivo'
5 Glejte, to je prilika, ki naj vas nauči, kaj storiti s plevelom na Moji njivi življenja.
6 Žlahtna pšenica ponazarja ljudi, ki so ob Moji slavnostni pojedini ustrezno oblečeni, plevel pa gosta, ki ni imel svatovske obleke. Je pa toliko časa užival jedi na mizi, dokler ostrovidni gostitelj sam ni prišel v gostinsko sobo - to ponazarja žetev žlahtne pšenice in plevela.
7 Slovesno oblečeni gostje bodo lahko ostali, tistega, ki ne bo slovesno oblečen, pa bodo vrgli ven v ogenj gostiteljeve jeze in bo moral koristiti tako, da bo s svojim sežigom nazadnje sam očistil onesnaženo njivo.
8 Na tem svetu boste naleteli še na veliko gostov, ki ne bodo slovesno oblečeni, in med čisto pšenico boste videli še veliko plevela. Toda ne razburjajte se preveč, naj najprej vse dozori - in počakajte, da veliki gostitelj sam pride. Z njim pa bo prišel tudi čas ločevanja in vsak bo prejel plačilo, za kakršno si je prizadevala njegova dobra ali slaba ljubezen. Kajti v Moji hiši je sicer zelo veliko osrečujočih bivališč, toda ob njih tudi veliko ječ in tisti, ki bodo dajali prednost številnim ječam in si prizadevali, da bi prebivali v njih, naj tudi dobijo, kar si želijo in nikoli jih ne bomo s silo izganjali iz njih in tako onesnažili svojih najčistejših nebeških bivališč. Če pa bi se sami odločili za boljše, naj jih pri tem pa tudi ne ovira nobena pregrada. Ali razumete vse to?«

219. Značilnosti lažnega preroka

1 **Simon Juda** je rekel: »O Gospod in Mojster, zdaj vse razumem jasno in razločno in zdi se mi, da tega ne bi bilo mogoče podati razumljiveje. Moram pa tudi javno priznati, da to veliko laže razumemo mi, Tvoji prvi učenci, ker smo po Tvoji milosti in ljubezni že ob različnih priložnostih slišali obsežne in podobne razlage. Bo pa te resnice težko tako jasno, kot jih zdaj mi sami razumemo, razložiti številnim drugim ljudem, ki še hodijo v temi in, o Gospod in Mojster, marsikateremu tvojemu preprostemu nauku se ne bo veliko bolje

godilo kot številnim naukom iz ust prerokov, zlasti Daniela in Ezekiela, ter naukom iz Salomonove modrosti. Kajti čim pogosteje jih človek bere ali sliši, tem manj jih razume.
2 Podoben značaj ima tudi Tvoj nauk, zlasti ko govoriš v prispodobah in prilikah. Tvoje prispodobe in prilike zdaj dobro razumemo, toda številni tisoči in tisoči, ki bodo prišli za nami in bodo prevzeli Tvoj nauk, pa jih ne bodo razumeli, zelo verjetno jim bodo še prepogosto pripisovali napačen pomen in tako bo Tvoj, tako čist in resničen nauk, večkratno popačen. Kaj naj storimo, da bi to preprečili?«
3 **Jaz** sem rekel: »Ali vam nisem povedal, da vam je kot učencem, ki sem vas sam izbral in kot ljudskim učiteljem, ki Mi boste sledili, dano razumeti skrivnosti Mojega kraljestva? Kajti vsak učitelj in mojster mora očitno vedeti in razumeti več kakor njegovi učenci, sicer ne more biti učitelj in mojster!
4 Če mojster ne bi bil pametnejši od učencev, bi bilo tako, kot da slepec slepca vodi in to tako dolgo, dokler ne prideta do jarka in potem oba padeta vanj; zato so le nekateri izvoljeni, čeprav številni poklicani.
5 Na začetku je treba učence hraniti le z najbolj preprostim mlekom Mojega nauka. Ko postanejo bolj možati in se okrepijo, se jim že lahko postreže tudi z bolj možato in krepkejšo hrano. Zato pazite predvsem na to, da ne bi prevzeli besede in poučevali tisti, ki so zgolj poklicani in ne tudi izvoljeni in bi ljudstvu zgolj iz osebne koristi govorili: 'Tudi mi smo izvoljeni!'; kajti tedaj bi slepec vodil slepca!
6 Kdo pa je med poklicanimi izvoljen, boste spoznali iz tega, da je tako kakor vi napolnjen z Mojim duhom in pridiga pristno ljubezen do Boga in bližnjega.
7 Če pa pridiga tako kakor v templju pridigajo farizeji, potem je izvoljenec farizejev in je tako kakor oni od tega sveta in tako kakor oni hudič. Kajti kdor z resnično ljubeznijo in modrostjo iz Mene ne zbira, ta razsipa, je lažni učitelj in ljudi zapeljuje v praznoverje, iz katerega ljudi, zlasti starejše, ki so že prav trdno zakoreninjeni v teminah praznoverja, ne morejo več niti vsi nebeški angeli pripeljati k čisti resnici, da bi postali svobodni v vseh stvareh. Povem vam, da je vsako zlo laže odstraniti iz človeka kakor praznoverje, kajti vsako drugo zlo človeško dušo le delno ugrabi, mračno praznoverje pa v celoti!
8 Zato, kot sem vam nekoč dejal, bo že celo v času vašega življenja vstala množica lažnih učiteljev in prerokov in z njimi množica lažnih kristusov, ki bo poučevala ljudstvo in govorila: 'Glej, tukaj je Kristus!' ali 'Tam je!' ali 'Prebiva v templjih!' ali 'V sobah!' in potem ljudstvu povejte, da so jih s takšnim naukom pretentali.
9 Tistim, ki se bodo spreobrnili k vam, položite roke in jih krstite v Mojem imenu. Nadnje bom izlil Svojega duha in spoznali bodo resnico, nato pa bodo lažne preroke in lažne Kristuse sami izgnali iz skupnosti.
10 Kjer pa vam zapeljani ljudje ne bodo hoteli prisluhniti in vas bodo svojim lažnim učiteljem in prerokom na ljubo celo preganjali, se odvrnite od njih in se odpravite naprej, kamor vas bo vodil Moj duh. Vse drugo prepustite Meni; kajti Jaz bom že ob pravem času takšne lažne učitelje in preroke kaznoval s Svojo sodbo in onstran se jim bo godilo tako kakor gostu ob Moji slovesni pojedini, ki ni imel svatovskega oblačila in duše, ki so jih pomračili, bodo njihove najhujše preganjalke!
11 Dovolj je, da se bo Moj nauk ohranil čist le med maloštevilnimi, za to pa bo poskrbljeno v vseh časih. Toda sodrga posvetnih ljudi naj se vse do konca valja

in koplje v svojem starem blatu in močvirju, pri tem pa za vas spet velja Moja zapoved, naj Mojih biserov ne mečete svinjam.«

220. O delanju čudežev

1 (**Gospod**): »Moj evangelij naj bi se sicer razširil po vsej zemlji, toda pri tem nobenemu pravemu učitelju in preroku ne nalagam dolžnosti, da bi moral vse ljudi pripeljati do popolne luči resnice iz Mene - dovolj je, da bodo s čistim naukom seznanjeni boljši in popolnejši ljudje in da jim je dana tudi pravica, da ga, kolikor se da, razširjajo med druge ljudi. Blagor tistim, ki ga bodo sprejeli! Toda še tako popolnemu učitelju in preroku ne bo uspelo, da bi na trnju raslo grozdje in na osatu fige.
2 Jaz sem vendar Gospod in veste, da Mi ni nič nemogoče - toda ljudi te zemlje, dokler jim moram dopustiti povsem svobodno voljo, niti Jaz ob vsej Svoji ljubezni in najboljši volji ne morem dvigniti v območje Svoje večne luči resnice. Česar pa niti Jaz sam ne znam in ne zmorem, boste toliko manj znali in zmogli vi.
3 Sicer se vam zdi, da bi lahko to dosegel z nekim sijajnim čudežem in povem vam, da imate delno prav, vendar v celoti pa le ne. Kajti čudež deluje samo krajevno in predvsem v času, ko je storjen - na drugem kraju je že treba o njem pripovedovati, nekateri potem vanj verjamejo, drugi pa rečejo: 'Če je bil čudež za prebuditev vere storjen tam - zakaj ni bil še pri nas?' In v prihodnje bi v še tako veličasten čudež, kakor v vsako drugo stvar, toliko manj verjeli, čim več pozornosti bi se mu namenjalo, uvrstili bi ga med zgodovinske pravljice in pripovedke; ob prevladujoči lahkovernosti ljudi bi bolj krepil njihovo siceršnje praznoverje in ne bi prebujal pristne svetlobe v srcih ljudi.
4 Ljudje tudi ne razlikujejo med pristnim čudežem in lažnim, oboje imajo za nekaj posebnega in se tako pustijo prisiliti k veri.
5 Zato tudi vi delajte kar se da malo čudežev, bolnike zdravite s polaganjem rok in krstite ljudi, ki so postali resnično verni, da lahko vase sprejmejo duha resnice.
6 Držite se samo čiste resnice, kajti samo ta človeka povsem osvobaja, vse drugo ga bolj ali manj prisiljuje in te prisile se potem ne more zlahka znebiti. Prisilna vera pa je večinoma veliko slabša od nobene vere.
7 Stoiki, večinoma izšli iz nauka Grka Diogena, ne verujejo v nič, povem pa vam, da so Mi kot ljudje veliko ljubši kakor tisti neumni judje, ki verujejo slepo in so še dandanes prepričani, da tempeljska nesnaga oživlja njihova polja, vrtove, travnike in vinograde in jim omogoča rodovitnost, ter da Bogu veliko bolj ugaja tisti, ki svoj denar položi kot dar v božjo pušico v templju, kot če isti denar izroči kakemu revežu in mu tako pomaga za dlje časa. Zato pridigajte predvsem resnico, s čudeži pa zelo skoparite!«
8 Nato se je po dolgem času spet oglasil Moj **Janez**: »Gospod in Mojster, kar zadeva mene, se s čudeži ne bom veliko ukvarjal, kajti zdaj sem jasno spoznal, da delanje čudežev ljudem ne koristi tako zelo kakor Beseda sama.
9 Kogar že prava Beseda ne osvobodi, bo to še toliko manj uspelo čudežu. Sicer so tudi čudeži po svoje koristni, če jih narediš Ti, ker si Ti edini zmožen presoditi, kdaj je čudež resnično potreben in kakšen mora biti, tega pa mi, Tvoji učenci, nikoli ne bomo mogli povsem vedeti, dokler bodo naše duše obdane s tem mesom. Zato menim, da je bolje ostati samo pri Besedi, ki se bo

potem krepila že sama po sebi iz resnice, ki jo vsebuje in ne potrebuje še dodatne okrepitve, kar je mogoče nadvse razumljivo ponazoriti z zgledom iz računstva.
10 Ali naj pred tistim, ki sem ga naučil, da sta dva in dva štiri, morda naredim še čudež, da bi okrepil to računsko resnico? Mislim, da bi bilo nepotrebno. In tudi Tvoj skrajno preprost nauk je sam po sebi takšna matematična resnica, ki jo mora spoznati, razumeti in dojeti vsak človek že, ko jo prvič sliši, če ima le iskrico dobre volje.
11 Že vsakega človeka nekaj v njem sili, da, prvič, išče Tistega, ki je ustvaril svet in vse, kar je na njem. Takšen človek tudi dobro razume, da mora biti Stvarnik vseh teh velikih stvari skrajno moder, mogočen in tudi skrajno dober, in da Ga mora človek, ki Ga torej že v tem spozna, nadvse spoštovati in ljubiti, in da mora prav tako kakor samega sebe spoštovati in ljubiti tudi svoje soljudi kot njemu enako najbolj čudežne Božje stvaritve. To sta matematični resnici, o katerih ne more podvomiti nihče. In drugič, človek, ki kaj takega jasno spozna, mora tudi spoznati, da Božja moč in modrost nista ustvarili vseh teh čudežnih stvari zato, da bi si Bog z njimi morda preganjal čas od danes na jutri, temveč da na vekomaj celo najmanjša Njegova stvaritev nosi v sebi najvišji smoter.
12 Menim, da bo ta resnica razumljiva vsakomur tudi brez čudeža, odvisno je le, kako mu bo podana.
13 Ozdraviti bolnika, rešiti tega ali onega duhov, ki so ga obsedli in ga trpinčijo, torej soljudem tako izkazovati nekaj dobrega, so sicer dejanja ljubezni, vendar jih ni treba delati zato, da bi se z njimi krepila resnica, temveč zgolj iz ljubezni.
14 Gospod in Mojster, ali sem s temi preprostimi besedami povedal resnico ali niti ne povsem?«

221. O spreobrnjenju s čudeži

1 **Jaz** sem rekel: »Dragi Janez, povsem dobro in pravilno si govoril in tako naj bi se Moj nauk tudi prenašal drugim ljudem, da bi obrodil trajne dobre sadove. Če pa se bo ljudem vsiljeval s preštevilnimi čudeži, bo podoben prisilno dozorelemu sadu, ki le redko ohrani pravo notranjo vsebino in se tudi slabo skladišči.
2 Vse, kar dozori prisilno, ima le malo notranjega duha, hitro in zlahka začne gniti in propade, kajti vse, kar se doseže hitro in zlahka, je podobno delu zidarja, ki je z najmanjšimi stroški zgradil hišo na pesku v dolini, ko pa so prišli viharji in deževje, pa se hiša vsemu temu ni mogla upreti in jo je odplaknilo. Takšna bi bila tudi usoda nauka o Božjem kraljestvu, ki bi ga pridigali in vsiljevali ljudem s številnimi znamenji in čudeži.
3 Da, ljudje zlahka in hitro sprejmejo nauk, ko pa sčasoma nadnje pridejo skušnjave in preizkušnje, pa se jim ne morejo upreti - to pomeni, upreti ljudem, ki jih preizkušajo z nekim drugim in lažnim naukom - kot prav z doživetimi čudeži. Če skušnjavci kot lažni učitelji in preroki delajo svoje lažne čudeže pred očmi takšnih prisilno dozorelih kristjanov, ti nimajo s čim okrepiti notranje resnice Mojega nauka, zato nauk opustijo in prestopijo k lažnim učiteljem in prerokom.

4 Ker takšni ljudje v sebi še niso doumeli resnice, so podobni trsu, ki ga veter upogiba v vse smeri.
5 S hrasti in cedrami pa se vetrovi ne morejo tako igrati. Hrastom in cedram pa so podobni samo ljudje, ki so se k Meni spreobrnili po čisti resnici Mojega nauka. Pred takšnimi lahko lažni učitelji in preroki tisočkratno posnemajo igro vetrov, pa se ti ne bodo upognili, kajti moč notranje resnice je močnejša od vseh drugih moči na vsej zemlji.
6 Kdor med vami se bo pri razširjanju Mojega nauka oprl na to vodilo, bo resnično podoben sejalcu, ki pšenico seje samo na rodovitno njivo in kmalu požanje stoterno žetev. Kdor pa tega temeljnega učnega načela ne bo upošteval ali ga bo upošteval premalo in pšenico sejal tudi po poteh in cestah, po kamenju in skalah, med trnje in osat, pa mu bosta njegovo delo in trud prinesla le pičlo žetev.
7 Torej okoli čudežev, ki sem jih delal, ne povzročajte prevelikega hrupa, temveč ljudem raje jasneje predstavite čudeže in znamenja, ki jih vsak dan delam pred očmi vsakega človeka in tako boste pridelali veliko boljše in obilnejše sadove, kot če bi ljudem na dolgo in široko pripovedovali o Mojih čudežih. Ko bodo ljudje spoznali, da sem Jaz Gospod in Mojster od vekomaj v vseh stvareh, bodo tudi uvideli, da Mi med Mojim telesnim bivanjem ni bilo nič nemogoče.
8 Kdor to razume, naj tudi ravna v skladu s tem in priskrbel Mi bo dobre sadove. Toda zdaj vam tudi povem, da nekateri med vami, učenci, tega še ne razumete tako kakor učenec Janez. Zato se bo njegova beseda do konca časov tudi ohranila, ne bo pa se ohranila beseda vsakega učenca, zlasti ne tistega, ki bo prepogosto pripovedoval o Mojih čudežih.«
9 Ta Moj govor in tudi prejšnji Janezov nista preveč teknila nekaterim drugim navzočim učencem, toda nihče od njih si ni upal pripomniti ničesar.

222. Prisilno dozorele in naravno dozorele duše

1 **Vrhovni mestni sodnik** je vstal in rekel: »O Gospod in Mojster, mene, gostilničarja in vse njegove domače, tudi te tri Apolonove svečenike, tista dva farizeja in skupino judov so k veri Vate najprej pripravila prav Tvoja znamenja, ki si jih storil tukaj, čeprav sem zdaj sam zase prepričan, da so mi Tvoje večkratne razlage neprimerno bolj koristile kakor ta znamenja. Vendar so nas šele Tvoja znamenja pripravila, da smo postali pozorni Nate in tako je bilo potem mogoče hitro in zlahka govoriti z nami, saj smo vedeli, da takšnih znamenj ne zmore narediti nihče na zemlji.
2 Ali že samo zato, ker smo začeli najprej verovati Vate po zaslugi znamenj, sodimo med nezrele sadeže in ali bi bilo mogoče, da bi tudi nas kakšen lažen učitelj in prerok, ki bi prišel od nekod, s svojimi morebitnimi prav tako lažnimi čudeži in znamenji lahko odvrnil od naše vere Vate?
3 O sebi Ti lahko že zatrdim, da takšnemu lažnemu učitelju in preroku pri meni ne bi nikoli uspelo, ker še predobro poznam vso naravo lažnih čudežev, kajti takšne mage, ki so se obdajali z vsakovrstnimi čudeži, sem še prepogosto videl in tudi prodrl v skrivnosti njihovega delanja čudežev. To je bilo zame v bistvu zelo dobro, ker sem se tako znebil vsega praznoverja in se s toliko večjo vnemo usmeril k delom starih posvetnih modrecev.

4 Ker sta Ti in Tvoj služabnik Rafael tu delala znamenja, ki po naravni poti niso mogoča, sem v Tebi tudi našel enega in edino resničnega Boga v vsej Njegovi vsemogočnosti in zdaj Vate verjamem trdneje, kot je trd diamant in sem zdaj še bolj zaradi moči resnice v Tvoji besedi trden v veri Vate, kot bi bil po prisiljujoči moči Tvojih znamenj, potem ko si meni in vsem nam izkazal milost in nadvse razumljivo pojasnil, kako si naredil Svoja znamenja. Toda ne glede na to se zastavlja vprašanje, ali jaz in tudi drugi navzoči sodimo med prisilno dozorele sadeže.«
5 **Jaz** sem rekel: »Niti najmanj, dragi prijatelj, kajti čudež, ki mu je nekdo priča, prisilno dozori le tistega, ki zaradi njega začne takoj verovati, nato pa nič več ne poizveduje. Glej, pri tebi pa ni bilo tako, kajti potem, ko sem naredil znamenje, si se oglasil z nenavadno pripombo in potem sem te s Svojimi besedami prav s težavo spravil na pravo pot, kar res ni bila lahka naloga; kajti ti si celo tedaj, ko si že veroval Vame, ostro kritiziral Moje vedenje do vseh ustvarjenih bitij, še zlasti do ljudi te zemlje in če ti Jaz ne bi znal tako spretno prikazati resnice Svojih besed, te vsa Moja narejena znamenja ne bi pripravila do tega, da bi Mi povsem verjel. Do prave vere Vame si se povzdignil veliko bolj z močjo resnice Mojih besed kot z Mojimi, predtem in potem narejenimi znamenji, ki jih nisi dojemal več kot krepitev svoje vere Vame, temveč le kot dobro delo, ki je bilo izkazano tebi in temu mestu in čemu bo še rabilo, kar zdaj enako dobro vidiš kakor Jaz in Rafael - kmalu pa boš videl še bolje.
6 Kar nekdo v srcu in duhu nekako razčlenjuje od vlakna do vlakna, spoznava in uvidi, to zanj ni več prisilna vera, temveč krepi duha v njem in tako on tudi več ne sodi k prisilno dozorelim sadežem, temveč k že zrelim. Kajti povem ti: Tisti, ki v življenju sliši neko resnico, katere notranjih temeljnih elementov še ne pozna podrobneje, v to resnico potem sicer verjame, vendar ga njeni notranji elementi ne zanimajo, ta sodi še k zelo nezrelim sadežem; kdor pa ob slišani resnici tako dolgo dopušča tudi dvome, dokler ne spozna vseh njenih temeljnih elementov, pa gotovo ne sodi k nezrelim, temveč k dokončno zrelim sadežem.
7 Kajti glede Mene mora biti človek v svojem srcu ali hladen ali že zelo vroč, če želi, da ga sprejmem - kajti mlačneži morajo biti tako dolgo stran od Mene, dokler se ali ne ohladijo ali pa ne postanejo vroči. Odločen značaj Mi je tisočkrat ljubši od tisočih neodločnih; kajti takšni neodločneži so podobni še surovim loncem na lončarskem vretenu lončarja, ki jih tako dolgo ni mogoče uporabiti, dokler jih ne utrdi ogenj. In tako morajo takšni mlačneži prej skozi ogenj različnih izpitov in preizkušenj, dokler ne bodo postali primerni Zame in uporabni v Mojem kraljestvu.
8 Mislim, da sem ti s tem povedal vse, kar lahko pomiri tebe in vse vas. Lahko bi ti sicer povedal še marsikaj, toda čemu? Kdor že vidi resnico v kratkem pojasnilu, daljšega pojasnjevanja ne potrebuje; kdor pa resnice v kratki razlagi ne vidi, je tudi v daljši ne bo videl. Ali se strinjaš s tem Mojim pojasnilom in si zadovoljen z njim?«
9 **Vrhovni mestni sodnik** je rekel: »O Gospod in Mojster - nadvse, lahko bi celo rekel tisočkrat več kot povsem. Meni in vsem nam ne ostane drugega, kot da se Ti iz največje globine src zahvaljujemo do konca svojega tuzemskega življenja. Ti, o Gospod in Mojster, si Si s to Svojo, nam izkazano milostjo, v naših srcih zgradil tempelj, ki ga nikoli ne bo mogla porušiti vsa moč sveta; obvaruj pa ta Svoj tempelj pred prevelikimi viharji skušnjav!«

10 **Jaz** sem rekel: »Za kar boste prosili, to vam bo tudi dano!
11 Zdaj pa je že blizu polnoč in tudi telesom privoščimo kratek počitek; zgodaj zjutraj se bomo pred Mojim odhodom še videli in pogovorili.«
12 Nato smo se vsi odpravili k počitku.

223. Juda Iškarijot

1 Zgodaj zjutraj so bili že vsi na nogah, tudi Jaz z učenci, gostilničar pa je ženi in kuhinjski služinčadi že navsezgodaj naročil, naj začnejo pripravljati zajtrk.
2 Z Janezom, Petrom in Jakobom sem se takoj podal na prosto in sicer spet na že znano goro Nebo. Drugi učenci so bili še zaposleni z oblačenjem in umivanjem, bili pa so tudi nepočesani in so se morali še počesati.
3 Za Menoj so kmalu prišli gostilničar in njegov sin, nato še vrhovni mestni sodnik, tokrat z ženo in svojimi še majhnimi otroki. Kmalu so se prikazali tudi trije Apolonovi svečeniki. Njim so kmalu sledili drugi učenci, razen Juda Iškarijota. Ta se je raje potikal po mestu in meščanom tako hvalil blagodejnost Mojih čudežnih del, da so ga obdarili z več ali manj denarja, ki ga je shranil v svojo mošnjo, nato pa odšel v gostišče in si dal takoj, še uro pred zajtrkom, postreči s kruhom in vinom.
4 Gostilničar Me je na gori vprašal, kaj je s tem učencem, da ni navzoč.
5 **Jaz** sem gostilničarju odgovoril: »Nič hudega, da ga ni; njegova odsotnost Mi je ljubša od njegove navzočnosti, več pa ti ni treba vedeti.«
6 Nato Me je **vrhovni mestni sodnik** vprašal: »O Gospod in Mojster, kako je ta človek zašel med tvoje učence? Kajti glej, tega Te ne sprašujem zaman. Moje ostro sodniško oko ga je takoj opazilo, saj nikomur ni mogel pogledati naravnost v obraz in tudi ob Tvojem nadvse božanskem govoru in poučevanju je le malodušno mračno zrl predse in ni kazal nobenega presenečenja ali odobravanja. Tudi besede ni spregovoril, da bi človek vsaj vedel, kakšen govorec je, vsi drugi Tvoji učenci pa so občasno spregovorili, včasih so govorili s Teboj, včasih pa drug z drugim. Skratka, povedati ti moram, da mi ta Tvoj učenec nikakor ni všeč. Če bi imel kakega takega med svojimi številnimi služabniki, bi ga že zdavnaj odslovil. Iz katerega mesta je po rodu?«
7 **Jaz** sem rekel: »Galilejec je in po poklicu lončar. Med vsemi Mojimi učenci je najbolj izobražen v Pismu in kot učitelj zelo iskriv govorec. Ob vsem pa je tudi pohlepen po denarju in to je tisti pravi hudič v njem, ki se ga ne bo znebil - kajti vsako združbo hudičev in zlih duhov, ki ujamejo človeško srce, je laže izgnati iz človeka kakor hudiča skoposti.
8 Kajti v vsakem drugem zlem duhu je še mogoče najti iskrico ljubezni do bližnjega, toda v hudiču skoposti je ni. Zato je ta tudi najtrdovratnejši in vsega človeka tako prežame, da mu postane povsem podoben, potem pa ga lahko hudič kar najbolj uporabi za najbolj škodljive naloge. Zato naj se vsak najbolj boji prav skoposti, kajti vsak grešnik bo laže in prej prišel v Božje kraljestvo, kot bo to uspelo skopuhu.«
9 **Vrhovni mestni sodnik** je rekel: »Če je Tvoj učenec takšen in si Ti vsemogočen, ga odslovi! Kaj vendar dela takšen človek v Tvoji družbi?«
10 **Jaz** sem rekel: »Prav zato, ker sem Gospod in vsemogočen, moram - zlasti na tej zemlji, ki je vzgojna šola za Moje otroke - hudiče enako prenašati kakor angele, kajti nihče ne more postati Moj otrok, ne da bi se za to povsem svobodno odločil. Tudi hudiču samemu ni povsem zaprta pot k spreobrnitvi.

In tako boš tudi razumel, da učenca, četudi Mi ni prav nič všeč, toliko časa prenašam ob Sebi, dokler sam hoče ostati pri Meni; če pa bi hotel od Mene oditi že danes, mu nihče iz Moje družbe ne bi zaprl poti.
11 Sicer pa, če se ne spremeni, bo prav kmalu prejel svoje plačilo. Toda pustiva zdaj odsotnega učenca, še druge stvari so, o katerih moramo govoriti.
12 Po zajtrku bom takoj odpotoval in se podal v pokrajino, kjer že od nekdaj izvira sloviti potok Amon. Kajti od tod so poti v dolino reke Jordan zelo nevarne in težavne, toda skozi dolino Amona pelje dokaj dobra pot, ki pa pozneje tudi postane zelo zahtevna.
13 V dolini reke Jordan imam veliko opravkov in še nekaj časa bo minilo, preden bom prišel v Jeruzalem.«

224. Gospod posvari pred lenobo

1 **Vrhovni mestni sodnik** je rekel: »Gospod in Mojster! Tebi so bolj kakor meni znane vse poti in brvi na zemlji, toda vem, da človek tudi iz tega mesta - toda bolj proti severu - lahko pride v dolino reke Jordan po dokaj prehodni stezi!«
2 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj, to dobro vem, vem pa še veliko drugega, česa ti ne veš - med drugim tudi to, katero pot moram ubrati, kateri kraj obiskati in v katerem času prispeti v neki kraj. Kajti pri Meni ni tako kot včasih pri ljudeh, ki pred nekim delom, ki jih čaka, rečejo: 'Glej, ni treba, da se tega dela lotim že danes, za to bo čas še jutri ali celo pojutrišnjem'
3 **Jaz** pa vam povem: Kar lahko storite danes, ne prelagajte na jutri! Kajti, če bi lačen ali žejen človek prišel k vam in vas prosil za nekaj hrane in pijače, vi pa bi mu rekli: 'Pridi jutri, danes nimamo časa, da bi te postregli!', ali meniš, da bi revnemu tako pomagal? In ali takšno prelaganje dobrega dela sodi k ljubezni do bližnjega, ki vas jo učim?
4 Če to ne sodi k ljubezni do bližnjega, tudi prelaganje dela na naslednji dan, ki bi ga človek lahko naredil danes, ne sodi k ljubezni do bližnjega, temveč k človeški lenobi - in lenoba je zmeraj začetek raznoraznih grehov in pregreh. Kajti ves čas enako dejaven človek v pravih in dobrih stvareh bo manj verjetno storil ta ali oni greh, saj bo imel zanj manj časa. Toda len človek bo v svoji lenobi čedalje bolj premišljeval, s čim bi pregnal dolgočasje, ki se začne porajati iz njegove nedejavnosti. In ker vsakega človeka neprenehoma obdajajo tako dobri kakor slabi duhovi, se samo po sebi razume, da si bodo zli duhovi prej zagotovili dostop do lenega človeka kot do dejavnega. Ko pa si zli duhovi zagotovijo dostop do nekega človeka, prav kmalu prepletejo njegovo naravo z vsakovrstnimi nekoristnimi fantazijami in ga čedalje bolj pritegujejo v svoja umazana in mračna območja.
5 Zdaj, ko to veste, nikoli dela, ki bi ga lahko naredili že danes, ne odlagajte na naslednji dan!«
6 **Vrhovni mestni sodnik** je nato rekel: »Gospod in Mojster, hvala ti tudi za ta poduk, kajti iz tega vidim, da sem imel tudi kot pogan prav, ko sem ta Tvoj poduk že pred časom izbral za svoje prvo življenjsko vodilo, ki ga mora najdosledneje upoštevati tudi vsak moj služabnik in tako nam pri našem uradovanju nikoli ne ostaja nadležno zaostalo delo!«
7 **Jaz** sem rekel: »Da, da, poznam vaše rimske zakone; dobri so, kdor jih upošteva, se mu na svetu ne godi slabo. Toda zdaj bo sonce kmalu vzšlo in pozornost bomo usmerili nanj.«

8 Vsi so začeli opazovati svetle oblačke na vzhodu, ki so bili videti rožnato rdeči in so začeli čedalje bolj žareti in to je bilo vsem, zlasti trem Apolonovim svečenikom, tako zelo všeč, da bi bili kmalu začeli hvaliti boga Apolona. Toda hitro so se opomnili in začeli slaviti Mene, ter izjavili, da naj bi bil Jaz pravi, večni Apolon, ki omogočam soncu vziti in zaiti, in tudi luni in drugim zvezdam.
9 **Jaz** pa sem jim rekel: »Dragi prijatelji, Jaz sem le Gospod in Mojster in ne imenujte Me Apolon, kajti kaj pomeni to ime, sem vam že včeraj temeljito pojasnil.«
10 To so trije Apolonovi svečeniki upoštevali in se Mi zahvalili za ta opomin.

225. O varčnosti

1 **Gostilničar** Me je nato vprašal: »Gospod in Mojster, kako je s toliko hvaljeno varčnostjo, odliko, ki tudi sodi k temeljnim življenjskim načelom Rimljanov? Ta pravi: 'Kdor varčuje v mladosti, v starosti ne strada!', vendar je to življenjsko načelo skoraj pogostejše pri judih kakor pri Rimljanih.«
2 **Jaz** sem rekel: »Pri Rimljanih velja še drugo življenjsko načelo in sicer: *'In medio beati!* ali 'Srednja pot, zlata poti. Povem ti, da je prava varčnost odlika le tako dolgo, dokler človek z njo ne pretirava, ali dokler ni ta ali oni sočlovek bolj ali manj prizadet zaradi kakšnega varčneža; tedaj pa varčnost preneha biti odlika, zlahka preide v skopost in postane greh.
3 Zato Mi je marsikateri, sicer ne pretirano razsipen človek ljubši kakor pretirano varčen. Kajti razsipen človek tudi soljudem kaj privošči, pri njem je slabo le prepogosto nespametno zapravljanje njegovih zemeljskih dobrin, saj tako ne dela nič dobrega, ampak veliko več slabega.
4 Zelo varčen človek pa nazadnje nikomur več ne privošči nič dobrega, vse kopiči sam pod pretvezo, da mora poskrbeti za svojo hišo in družino. Povem pa ti: Ogenj ljubezni do tvoje družine naj bo podoben svetlobi luči, ki jo človek prižge ponoči, tvoja ljubezen do otrok drugih, revnejših staršev, pa naj bo kakor velik požar, ki razsvetli vso okolico!
5 Kdor bo to, kar sem povedal, upošteval v svojem gospodinjstvu, mu bom dal obilo sreče in blagoslova in takšna sreča in takšen blagoslov se bosta še naprej držala njegove hiše in družine. Kdor pa tega Mojega temeljnega življenjskega načela ne bo upošteval, bo doživel, da bodo njegovi otroci in sorodniki še prehitro in večinoma malomarno pognali, kar je mukoma privarčeval in se bodo morali nato kmalu spoprijeti z vsakovrstno nesrečo in stisko. Zato ravnaj pametno in smotrno po Mojem nauku, ob vsem pomisli na posledice svojega ravnanja in kaj z ravnanjem nazadnje povzročaš.«
6 **Gostilničar** je rekel: »O Gospod in Mojster, zahvaljujem se Ti iz največjih globin srca za ta skrajno moder poduk. Še toliko bolj me veseli, ker vse to že od moje mladosti delno sodi k mojim življenjskim načelom, v prihodnje pa bo sodilo še toliko bolj.«
7 Tudi **vrhovni mestni sodnik** je rekel: »Gospod in Mojster, tudi jaz si bom to globoko vtisnil v srce in temu sledil, da bo moja ljubezen do žene in otrok postala prava luč. Toda z ljubeznijo do otrok drugih, ubožnejših staršev, bom vse mesto osvetlil s plameni in svetloba požara naj vse razsvetli na dolgo in široko! Je tako prav, Gospod in Mojster?«
8 **Jaz** sem rekel: »To boš kar dobro spoznal iz svojega ravnanja po Mojih besedah, zato ravnaj in živi po njih!«

226. Jutranji pozdrav žerjavov. O zunanji življenjski sferi (auri)

1 Ko sem to povedal, se je v zraku pojavila velika jata žerjavov, ki je letela od zahoda proti vzhodu, k močvirnim območjem reke Evfrat.
2 Ko se je jata znašla dokaj visoko v zraku prav nad nami, se je ustavila in se začela v številnih krogih vse bolj spuščati k nam.
3 **Vrhovni mestni sodnik** je rekel: »Gospod in Mojster, to pomeni, da se bo kmalu spremenilo vreme. Kaj praviš, o Gospod in Mojster, na to domnevo?«
4 **Jaz** sem rekel: »To ljudje domnevajo na podlagi izkušenj. Toda ne glede na to, ali se žerjavi pojavijo ali ne, se razume že samo po sebi, da se v pozni jeseni, ki ji nezadržno sledi zima, tudi vreme prej ali slej spremeni. Letos naj bi se vreme, kakršno je zdaj, nadaljevalo še kar nekaj časa.
5 Žerjavi, ki krožijo nad nami, pa tokrat ne napovedujejo spremembe vremena, temveč se njihove duše zavedajo, v čigavi bližini so in zdaj izkazujejo nekakšno čast Tistemu, za katerega se zavedajo, da je tudi njihov Stvarnik in Mu pošiljajo nekakšen jutranji pozdrav.
6 Glejte, pes, ki gospodarja dobro pozna in mu je zelo vdan, se tudi zaveda bližine gospodarja, priteče k njemu in mu s skoki in drugimi izrazi naklonjenosti kaže, da ima gospodarja rad in ga dobro pozna. K tujcu pa ne priteče in če se kakšen tujec približa njegovemu gospodarju, ga srdito napade, uboga le glas svojega gospodarja. Kdo pove psu, da je prav tisti človek njegov gospodar in ne nekdo drug?
7 Glej, dragi prijatelj vrhovni mestni sodnik, tega ne prepozna meso psa, temveč pasja duša, ki je že na višji stopnji inteligence. Kako?
8 Glej, človek in tudi živali so obdani s sfero, ki je nujna za življenje, ter zelo sorodna njihovi duši. Številni ljudje, ki živijo zelo preprosto, pogosto že ure vnaprej vedo, da jih bo obiskal dolgo odsotni prijatelj in lahko celo natančno določijo, kdaj bo prišel.
9 Živali pa so pogosto še bolj zmožne iz še večje razdalje zaslutiti in zaznati, da se jim približuje kaj sovražnega ali prijateljskega. Zlasti so tega zmožni psi in mačke. Svojega psa lahko spuščenega pustiš nekaj dni poti daleč in se bo že v kratkem vrnil k tebi brez vsakega poznavanja zemeljskih kažipotov in poti. Kdo mu pokaže pot, po čem se usmerja, da spet pride k tebi?
10 Prvič, usmeri ga tvoja zunanja življenjska sfera (aura), ki sega daleč od tvojega telesa in jo pes s svojo močno zmožnostjo zaznavanja prepozna kot pravo, čeprav jo prepletajo še neštete druge. In drugič: Kaj ga žene k tebi? Nič drugega kot nagonska ljubezen in zvestoba do tebe. Da pa poti ne zgreši in celo dobro ve, ali se ti približuje ali se od tebe oddaljuje, pa razbere iz čedalje manjše ali čedalje večje gostote tvoje zunanje življenjske sfere.
11 In to je podobno izžarevanju svetlobe, vendar bolj v duševnem smislu. Tam, kjer je luč, tam je tudi izžarevanje svetlobe najmočnejše in čim bolj oddaljena je luč, tem redkejša in šibkejša je svetloba, iz velike razdalje pa se prižgana luč komaj vidi. Zlasti človek, ki ne vidi ostro, svetlobe več ne bo videl, videl pa jo bo tisti z ostrim vidom.
12 In tako ljudje in živali že iz velike razdalje zaznajo izžarevanje njim prijateljskih ljudi in živali in to tem bolj, čim ostrejšo sposobnost zaznavanja imajo.
13 In glej, sem gospodar vseh bitij v vsej neskončnosti in zagotovo tudi teh na tej zemlji - in glej, tako Me zdaj zjutraj žerjavi pozdravljajo, kot sem ti že rekel.

In da se boš o tem še bolj prepričal, se bodo spustili k nam, potem pa se bodo na Moj migljaj usmerili k ribniku, ki sem ga včeraj po Mojem Rafaelu ustvaril zate. Tam bodo pozajtrkovali in se oskrbeli z zalogo vode, ki jo nujno potrebujejo za nadaljnji polet.«
14 Komaj sem to izrekel se je, glej, že tristo štirideset žerjavov spustilo k tlom in nas obdalo v nekakšnem špalirju, ter Me opazovalo. Kmalu nato sem jim z roko pokazal proti ribniku, poleteli so tja in takoj pristali v ribniku, ter mi s svojim oglašanjem sporočali, da se zelo veselijo hrane v ribniku in tudi čiste vode, s katero so polnili notranje mešičke.
15 Vsi so z velikim navdušenjem opazovali to naravno igro in slavili Mojo ljubezen, modrost in moč.

227. Zakaj ptice za polet potrebujejo vodo

1 **Vrhovni mestni sodnik** Me je vprašal: »O Gospod in Mojster, ki si skrajno izkušen v vseh stvareh, kako uporabijo ptice vodo za nadaljnji polet? Kot sem ugotovil, ptice glede na svojo velikost spijejo desetkrat več vode kakor druge živali, kljub temu pa ne urinirajo; vsaj jaz še nisem opazil, da bi katera koli ptica urinirala, pravkar pa si rekel, da ptice zelo potrebujejo vodo za nadaljnji polet, jaz pa sem menil, da jih voda ob zaužiti hrani le obremeni in jim otežuje polet.«
2 **Jaz** sem rekel: »Da, glej, prijatelj, Mojster Svojih stvaritev mora kar najbolje vedeti, kaj stvaritve trenutno potrebujejo, da bi živele in kako mora biti zasnovano njihovo telo, da bi uresničevalo tisto, čemur je namenjeno. Kako ptica porablja vodo za let, pa vprašaj Mojega, kakor vidiš še zmeraj navzočega Rafaela.«
3 Po teh Mojih besedah se je vrhovni mestni sodnik obrnil k Rafaelu in ga prosil, naj mu to nekoliko razloži.
4 **Rafael** je rekel: »To ti bom prav rad in kar se da na kratko razložil. Glej, ko zakoljete jagnje ali kozo, tele ali vola, mu poberete drobovje - to pomeni želodec, čreva in mehur -, vse to očistite tako kot znate in napihnete, da se posuši od zunaj in znotraj. Večje votle organe uporabite za manjše cevi in vreče, manjše pa za shranjevanje različnega semenja in drugih drobnih stvari.
5 Če bi ti imel zdaj takšen posušen mehur ali posušeno črevo, bi ti toliko laže pokazal, kako se morajo ptice za polet oskrbeti z vodo; vendar bom že poskrbel, da bodo za mojo razlago na voljo tudi nujni pripomočki. In glej, že imamo dokaj veliko, z vodo napolnjeno črevo, zdaj pa bomo vanj dodali nekatere sestavine, ki zmorejo vsrkati ogljik in kisik iz vode, čisti vodik pa sprostiti. Tu so že sestavine, ki so ti gotovo znane: nekaj železa, žvepla, apna, soli in oglja.
6 Te bom dal zdaj v vodo - so že v vodi in že slišiš značilno vrenje in šumenje v črevesu. Vzemimo posušen mehur. Napolnili ga bomo z rahlo sproščajočim se vodikom - in glej, mehur je že poln. Potipaj ob spodnji odprtini mehurja in začutil boš, kako ga vleče navzgor; zdaj pa ga spusti in opazuj, kaj bo počel.«
7 Vrhovni mestni sodnik je storil tako in mehur se je takoj tako visoko dvignil v zrak, da ga nihče več ni videl. Podobno so napolnili še drugi, večji mehur, odprtino obtežili z drevesno vejo, nato pa ga spustili in je takoj z enako naglico poletel v višave.

8 S preostalim vodikom so nato napolnili še približno dvanajst mehurjev in nanje obesili nekoliko večjo in težjo drevesno vejo, s katere so mehurji potem prav tako z vso naglico poleteli v zrak.
9 Ko so s poskusom končali, je **Rafael** vprašal vrhovnega mestnega sodnika: »Ali se ti že kaj svita, zakaj ptice potrebujejo vodo, predvsem za letenje?«
10 **Vrhovni mestni sodnik** je rekel: »Nekoliko se mi že; toda kako ptice to vodo uporabijo za polet, pa mi seveda še ni jasno.«
11 **Rafael** je rekel: »Glej, vsaka ptica je zasnovana tako, da iz količine vode, ki jo zajame, uporabi toliko najčistejšega vodika - ki je sam po sebi nadvse lahka in pretanjena vrsta zraka -, kot ga potrebuje za let; to lahko določi na las natančno na podlagi svojega nagona. S tem pretanjenim vodikom potem v trenutku napolni vse večje in manjše peresne in kostne cevčice in postane lahka kakor človeški las, potem pa lahko s krili premaga to malo težo in se po želji dvigne v zrak.
12 Če to prav premisliš, boš tudi zlahka ugotovil, kako zmorejo leteti vse živalske vrste, ki se lahko po želji dvignejo s tal v zrak.«

228. O letenju ljudi

1 **Vrhovni mestni sodnik** je nato rekel: »To zdaj prav dobro razumem, toda od kod ptice vzamejo sestavine, potrebne za ločevanje vodika od kisika - kot si rekel? Kajti železo, apno, žveplo, sol in oglje ne ležijo kar vsepovsod?«
2 **Rafael** je nato rekel: »Dragi prijatelj, po vsem zemeljskem površju jih je neštetokrat več, kot jih bodo potrebovale vse ptice na zemlji za letenje v tisočih in tisočih letih! Ptice se kar same dobro spoznajo na rudninske snovi, tako kakor tudi korenine in veje dreves in rastlin vsepovsod odlično zaznajo in inteligentno odkrijejo življenjske snovi. Če tega ne bi bile sposobne, ne bi na zemeljskih tleh raslo toliko vrst dreves in rastlin in tudi ptice ne bi mogle leteti. Iz tega vidiš, da vsaka žival in tudi vsaka rastlina nadvse dobro prepozna, kaj ji koristi in zna to tudi uporabiti.
3 Poglej jajce! Njegova lupina je iz apnenca in njegova notranjost, kar zadeva materialni del, tudi vsebuje nekaj apnenca, soli, oglja, železa in žvepla. Koliko vsakega, natančno ve vsaka ptica zase in tudi, kje naj to dobi. Za to ima vsaka ptica, tako kakor vsaka druga žival in človek sam, pet pripomočkov - čutil, rastline pa imajo čutilna vlakna na koreninah in tudi na vejah. Zdaj pa mislim, da sem ti to, ljudem težko razumljivo snov, kar se da jasno na kratko opisal.«
4 **Vrhovni mestni sodnik** je rekel: »Poslušaj, nebeški prijatelj, če bi ljudje poznali razmerje, to je, koliko česa vzeti od vseh teh petih sestavin, bi lahko nazadnje z vodikom napolnili velike mehove in se s takšnimi mehanskimi pripomočki tudi dvignili v zrak ter leteli kot ptice.«
5 **Rafael** je rekel: »Kar še ni, lahko nekoč še bo! Za zdaj je za človeka bolje, da telesno ne zmore leteti, kajti če bi zmogel še to, bi kmalu postal največja roparska žival na zemlji in mu za zemljina tla ne bi bilo več mar.
6 Za človeka je bolje, da duhovno poleti njegova duša, s telesom pa naj kar lepo ostane na tleh, saj je za to tudi telesno opremljen. Človek peš pride že dovolj daleč, pogosto celo predaleč. In če peš ne pride dovolj hitro daleč, ima na voljo dovolj ustreznih živali, ki hodijo hitreje od njega in ga lahko po kratki dresuri v zelo kratkem času prinesejo iz kraja v kraj. Lahko si zgradi tudi ladje,

s katerimi potuje po morju tako kot po kopnem. Veliko pozneje v prihodnosti bodo ljudje iznašli še celo vrsto potovalnih priprav, s katerimi bodo z veliko hitrostjo drveli iz kraja v kraj.
7 In zdaj, dragi prijatelj, veš o vsem več, kot potrebuješ. Vse to sem ti povedal zato, da boš laže spoznal, da je Gospod resnično najpopolnejši in najbolj nedosegljivi Mojster v vseh Svojih stvaritvah, saj si predvsem to potreboval.«
8 Nato se je **vrhovni mestni sodnik** z nadvse gorečim srcem zahvalil Meni in Rafaelu in rekel: »Resnično, od Tebe, o Gospod, se lahko človek v eni uri nauči več kot sicer z vso pridnostjo v vsem življenju od najpametnejšega človeka, kajti pri človeku velja zmeraj: 'Do tu, nato pa niti za las naprej!', pri Tebi pa: 'Do tu, in nato še naprej do neskončnosti!', kajti Tvoja modrost, o Gospod in Mojster, nima meja.
9 Za vso izkazano nam čisto Božjo milost smo Ti vsi nadvse hvaležni in se Ti tudi ne bomo nehali zahvaljevati do konca svojega tuzemskega življenja. Gospod in Mojster, le odpusti nam našo šibkost in naše grehe!«
10 Jaz sem rekel: »Odpuščeni so vam, toda v prihodnje se jih boste morali sami varovati!
11 Zdaj pa se bomo odpravili od tod, na hitro pozajtrkovali in se pripravili za pot naprej!«
12 Takoj smo se podali v gostišče, začeli zajtrkovati in se med zajtrkom pogovorili še o marsičem. Tega tukaj ni treba navajati, ker smo o teh temah že pogosto govorili.
13 Po zajtrku, ki ni trajal dolgo, sem z učenci hitro vstal, blagoslovil gostilničarjevo hišo, vrhovnega mestnega sodnika in vse navzoče in takoj smo se podali na pot.
14 Gostilničar, njegov sin in vrhovni mestni sodnik so nas spremljali približno dve uri hoda in se nadvse čudili, da je bila dežela še zmeraj tako kultivirana.
15 Znova so se Mi vsi zahvalili in se odpravili nazaj. Ob tej priložnosti je spet izginil tudi Rafael, saj ga nisem več potreboval.

GOSPOD V DOLINI REKE JORDAN

229. Gospod s Svojimi v dolini reke Jordan

1 Z učenci sem šel hitro naprej in proti poldnevu že prišel v majhen kraj, kjer so prebivali samo revni arabski pastirji.
2 V kraju sicer ni bilo gostišča, bil pa je tam neki nadpastir, katerega koča je bila nekoliko boljša od koč drugih, nižjih pastirjev.
3 Nadpastir nas je v svojem jeziku vprašal, kam gremo in povedal, da od tam pelje dokaj dolga pot, vendar ob njej ni nobenega kraja več, zato če se želimo okrepčati, lahko to storimo pri njem, saj pred nočjo ne bomo tako zlahka dosegli kraja, kjer bi dobili hrano in pijačo.
4 **Jaz** sem mu rekel: »Dobro si storil, da si v srcu pomislil na nas in tvojo dobro voljo vzamem že za storjeno dejanje. Danes pa moramo priti še v dolino reke Jordan, zato se tu ne utegnemo zadržati dlje.«
5 **Nadpastir** je rekel: »Če se nameravate spustiti v dolino Jordana, potem prav od te moje koče pelje tja najbolj udobna steza. Kajti tukaj je prvi izvir potoka Amon in ta se ne spušča prestrmo. Pot je dokaj udobna, drugi izviri, ki vsi

skupaj sestavljajo Amon, pa padajo preveč strmo, zato so njihove nadvse ozke steze za popotnike zelo zahtevne.«
6 **Jaz** sem rekel: »Tudi za ta nasvet boš nagrajen, toda ne z zlatom, srebrom ali dragimi kamni, temveč z nečim drugim, kar ti bo bolj koristilo kot vse te mrtve sijoče stvari, po katerih ljudje tako zelo hlepijo. Glej, ta kos ozemlja, na katerem prebivaš s sosedi, naj postane rodoviten in tvoje črede naj se pomnožijo, da boš iz tega spoznal, da sem Jaz, ki sem ti to povedal, več kakor navaden človek.
7 Ko bo priložnost, odpotuj v mesto ob Nebu in prebivalci ti bodo povedali, kdo sem bil, sem zdaj in na vekomaj bom!«
8 Nadpastir Me je začudeno pogledal in Me prosil za dovoljenje, da Me spremlja v dolino, ker je bil spreten stezosledec.
9 **Jaz** sem rekel: »Ni nujno, da nas spremljaš, ker sam kar najbolje poznam vse poti na zemlji. Ker pa si tako prijazen, Me lahko spremljaš nekaj časa.«
10 Nato smo nadaljevali pot, nadpastir tistega kraja je hodil spredaj, ter nas vodil navzdol kar precejšen kos poti, skoraj do doline Jordana; tam smo se ločili, potem pa sem se v dolini z učenci zelo hitro podal proti severu.
11 Šele tri ure po sončnem zahodu smo prišli v majhen kraj, v katerem je bilo tudi gostišče. Ko smo prišli tja, smo potrkali na vhodna vrata.
12 Gostilničar je pogledal skozi odprto okno in nekoliko zlovoljno vprašal, kaj želimo tako pozno ponoči.
13 **Jaz** sem rekel: »Gostilničar je zakonsko obvezen ob vsaki uri, tudi ponoči, sprejeti popotnike in jih prenočiti.«
14 Ko je to gostilničar slišal, je mislil, da moram biti kakšen rimski sodnik, odklenil je vrata, prižgal svetilko in vstopili smo v gostišče.
15 Ko smo posedli v dokaj prostornem gostišču, nas je gostilničar vprašal, ali bomo tudi kaj jedli in pili.
16 **Jaz** sem rekel: »Že od jutra nismo ne jedli ne pili in tako vidiš, da moramo nekaj pojesti. Imaš kruh in vino, dovolj bo.«
17 Gostilničar je rekel: »Imam tudi meso in ribe, če hočete kaj od tega lahko naročim, naj pripravijo, kajti dekle, ki skrbijo za kuhinjo, se še niso odpravile k počitku.«
18 Gostilničarju sem rekel (**Jaz**): »Ker si Grk, tvoje meso ni primerno za nas, jude. Svinjine in oslovega mesa ne uživamo, tvoje ribe iz reke Jordan pa so stare že skoraj pet dni in tudi takšnih rib ne jemo. Zato nam prinesi le naročeno vino in kruh.«
19 Gostilničar je vzel vrč, da bi prinesel vino, žena pa nam je prinesla kruh. Vzel sem ne preveč velik hlebec, ga razlomil in kose razdelil med učence, Zase pa sem tudi obdržal kos.
20 Zdaj pa se je vrnil tudi gostilničar z vinom, pred vsakega postavil kozarec in ga napolnil z vinom, ki pa ni bilo najbolj kakovostno.
21 **Jaz** sem mu rekel: »Še boljše vino imaš, zakaj si nam prinesel najslabšega?«
22 **Gostilničar** je rekel: »Boljšega hranim za Grke in Rimljane, za vas, jude, pa je to dovolj dobro. Vsi judje so namreč slabi plačniki, zato moram kot gostilničar paziti, kako naj se mi z njimi najbolje izide.«
23 Nato sem rekel gostilničarju (**Jaz**): »Torej vzemi drug vrč, napolni ga z vodo in nam postrezi!«
24 Gostilničar je rekel: »To že lahko storim.«

25 Gostilničar je odšel in nam prinesel velik vrč, poln vode, na mizo postavil zadostno število kozarcev in rekel nekoliko nejevoljno: »Če vam moje vino ne tekne, pa v Neptunovem imenu pijte vodo.«
26 Jaz pa sem vodo blagoslovil in jo spremenil v vino, kakor sem že pogosto storil. Z njim smo nato napolnili svoje druge kozarce, pili smo in se okrepili.
27 **Gostilničar** pa je opazil, da nam voda prav tekne in je rekel: »Čudno, da vam moja slaba voda tekne bolj kakor moje vino, kajti naša voda ni dobra zato, ker vode iz izvira nimamo, ampak se moramo zadovoljiti z vodo iz reke Jordan, ki pa tukaj, blizu Mrtvega morja, ni več posebno dobra.«

230. Neprijazen gostilničar

1 Nato sem gostilničarju ponudil kozarec poln vode in nadvse se je začudil, ko je v ustih namesto vode okusil izredno dobro vino in je rekel (**gostilničar**): »Kakor vidim, ste magi in čarovniki, s takšnimi ljudmi pa ni dobro imeti opravka.«
2 **Jaz** sem mu rekel: »Z magi naše vrste si lahko brez skrbi, toda z magi, ki so ti znani, pa ne bi šlo tako zlahka. Imajo slabe namene in so prevaranti. Jaz pa sem resnica sama, vsaka vrsta prevare je neskončno daleč od Mene. V prihodnje boš to še razločneje videl kakor zdaj, toda zdaj nam prinesi še več kruha.«
3 **Gostilničar** je rekel: »Samo še hlebec imam, tega pa potrebujem zjutraj za svoje ljudi, vsi sosedje pa že spijo, tako da je prepozno, da bi šel tja in si hlebec izposodil.«
4 Nato sem blagoslovil nekaj preostalih kosov kruha na naši mizi in takoj smo imeli kruha še preveč; veliko ga je še ostalo, tako da je gostilničar s preostalimi kosi lahko pozneje napolnil veliko košaro.
5 Nad čudežem je osupil in rekel, da spreminjati vodo v vino niti ni nekaj neznanega, ker ve, da nekaj podobnega zmorejo tudi svečeniki boga Bakha, toda pomnožitev kruha je zanj nekaj povsem drugega. Kajti tam, kjer je že nekaj, lahko človek, ki mu je znana skrivnost, tudi kaj naredi - toda ustvariti nekaj tam, kjer ni ničesar, pa se mu že zdi božansko. To zmorejo le bogovi, človek pa nikakor in nikoli!
6 Gostilničarju sem rekel (**Jaz**): »Sicer si Grk in si obiskal že več mest v Grčiji, toda za resnice, ki so tu in tam še zmeraj raztresene med ljudmi, se nisi preveč zanimal, kot gostilničar pa tudi ne sodiš med prijazne. Čeprav si zelo lakomen, si si pridobil le malo premoženja. Če danes ne bi bilo tako pozno, ne bi nikoli prišel v tvojo hišo.«
7 **Gostilničar** je nato rekel: »Poslušaj, nenavaden prijatelj in gost! Sprejel bi te že primerneje, če bi bilo tudi tvoje vedenje do mene bolj prijazno. Ponudil sem vam meso in ribe, ti pa si ob tem pripomnil nekaj, kar me ni moglo razveseliti. Nisem sicer mogel uganiti, od kod veš, da moje ribe niso sveže in da vam lahko ponudim le svinjino. Tvoja pripomba je bila sicer pravilna, toda kljub temu me je razjezila; boš že priznal, da se noben človek - naj bo Jud, Grk ali Rimljan - ne pusti rad grajati. Zdaj sicer dobro vidim, da moraš biti nekaj izrednega - videti je, da je vse tvoje bitje poduhovil višji duh -, toda ne glede na to, ti lahko v pozni uri postrežem le s tistim, kar imam. Moja edina napaka v odnosu do tebe je bila, da vam nisem postregel z najboljšim vinom iz svoje kleti; toda to

napako lahko popravim in ti bom na mizo takoj prinesel vrč svojega najboljšega vina.«
8 **Jaz** sem rekel: »To ni potrebno; če bi hotel, bi se morala reka Jordan in Mrtvo morje v trenutku spremeniti v najboljše vino! Vendar zdaj imamo kruha in vina dovolj in se nam lahko še sam pridružiš, tako ti ne bo treba izprazniti kleti!«
9 Gostilničar je prisedel k nam, vzel kruh in Moje vino, jedel in pil in postal prav prešeren; večkrat Me je prosil odpuščanja, da Me ni sprejel tako, kot bi se spodobilo, vendar je menil, da naj bi bil Jaz moder mož in kot takšen že vem, da nobenemu človeku nevednosti ni mogoče šteti za posebno napako.
10 Jaz sem rekel: »No, no, je že dobro! Jej in pij in bodi dobre volje, kajti jutri Me boš veliko manj rad spustil naprej, kot si Me danes sprejel s temi Mojimi sopotniki.«
11 Nato sem tudi Jaz vzel kos kruha, ga posul s soljo, zaužil in k temu spil še vino. Moji učenci in gostilničar so tudi storili tako.

231. Gospod gostilničarju napove karavano

1 V gostinsko sobo so prišle gostilničarjeva žena in njegovi hčeri in **žena** je vprašala gostilničarja: »Ali ti gostje ne bodo zaužili nobenih toplih jedi, nobenega mesa ali rib?«
2 **Gostilničar** je odgovoril: »Če bi to želeli, bi te že obvestil. Zadovoljni so s kruhom in vinom, z otroki se že lahko odpraviš k počitku.«
3 **Gostilničarjeva žena** je rekla: »Danes ponoči ne bomo smeli preveč počivati. Samo še dva hlebca kruha imamo in kot vidim, je tukaj veliko gostov, zato zanje zjutraj dva hlebca ne bosta dovolj.«
4 **Gostilničar** je rekel: »Pojdite torej na delo in poskrbite, da bomo zjutraj imeli dober kruh.«
5 **Jaz** pa sem rekel: »Zaradi nas ni treba peči kruha, dokler bomo tukaj, nam kruha ne bo primanjkovalo. Vzemi nekaj kosov kruha z mize in jih daj ženi in hčerama, napolni tudi tri kozarce z Mojim vinom in jim daj piti.«
6 To se je tudi zgodilo, žena in hčeri pa se niso mogle dovolj načuditi dobremu vinu in so vprašale gostilničarja, kje ga je dobil; kajti nič niso vedele o tako dobrem vinu v gostilničarjevi kleti.
7 **Gostilničar** je rekel: »O tem bomo govorili jutri - gostje so vino prinesli s seboj; pojdite pa ven in povejte hlapcem, naj za jutri priskrbijo sveže ribe.«
8 Ko so žena in hčeri to slišale, so se zahvalile za vino in tudi za kruh, le žena ni mogla prav razumeti, kje smo dobili toliko kruha, saj ga je bila vsa velika miza še polna. Mislila je, da si je morda gostilničar kruh izposodil od kakega soseda.
9 **Gostilničar** pa je rekel: »Za to ti nič mar - jutri boš že izvedela, za danes pa stori, kar sem ti rekel.«
10 Žena in hčeri so nas nato zapustile in prihranjeno nam je bilo nadaljnje spraševanje.
11 Ko je vino gostilničarja spravilo v prav dobro voljo, Me je vprašal, od kod prihajam s sopotniki in kam grem.
12 **Jaz** sem mu rekel: »Tudi o tem boš več izvedel jutri, toliko pa ti že lahko povem, da sem prišel od zgoraj, zdaj pa skozi dolino reke Jordan nadaljujem pot v bližino Jeruzalema.«

13 Gostilničar je bil s tem pojasnilom zadovoljen in Me je vprašal, ali bomo šli kmalu počivat.
14 **Jaz** sem rekel: »Stoli okoli mize so nadvse udobni, zato bomo kar obsedeli na njih in tako počivali.«
15 **Gostilničar** je rekel: »Kakor želite, naj tudi bo. Imam pa prav dobre postelje, če pa imate raje te stole, je tudi meni prav.«
16 **Jaz** sem mu rekel: »Dobro vem, da imaš dovolj postelj, toda te postelje boš danes še potreboval, v eni uri bo namreč sem prišla manjša karavana iz Jerihe in prav tako prenočila pri tebi. Lahko se pripraviš, kajti ne izmišljujem si.«
17 Ko je to gostilničar slišal, je pohitel v kuhinjo in to sporočil ženi, žena pa je začela takoj obupavati zaradi pomanjkanja kruha.
18 Gostilničar se je kmalu vrnil in Mi povedal, da je žena v veliki zadregi, ker ima samo še dva hlebca kruha.
19 **Jaz** pa sem gostilničarju dejal: »Pojdi v shrambo s kruhom in preveri, ali res nimaš več kot le dva hlebca!«
20 Gostilničar je kar se da naglo odšel ven, kajti slutil je, da sem morda njegova dva hlebca prav tako pomnožil kakor kruh na mizi. In ko je prišel v shrambo, je bila ta polna najboljšega kruha.
21 To je tudi takoj pokazal ženi, ki je od velikanskega presenečenja zakrilila z rokami nad glavo in gostilničarja vprašala, kakšen človek sem, da lahko iz niča v trenutku ustvarim toliko hlebcev kruha in ali morda ni dobro uživati tako pričaranega kruha.
22 **Gostilničar** je rekel: »Že prej si v sobi s hčerama jedla isti kruh in vam ni škodil, prav tako ni škodil ne meni ne nenavadnim gostom, saj so vsi jedli čudežni kruh in ga še jedo. Bodi brez skrbi! Pojdi pa v sosednjo veliko gostinsko sobo, prižgi svetilke, da bodo lahko prišleki takoj vstopili v dobro osvetljen prostor. Ko bodo posedli za mizo, jih dobro postrezite, kajti z novimi gosti se ne bom veliko ukvarjal, ostal bom kar pri prvih gostih in jih po potrebi tudi postregel.«

232. Gostilničarjevo mnenje o judih

1 **Gostilničar** je spet prišel k nam, padel pred Menoj na kolena in rekel: »O ti plemeniti prijatelj ljudi, komaj uro si tukaj in že sem tvoj dolžnik! Biti moraš velik prerok med judi, ki pa te gotovo ne prepoznavajo. Po mojem mnenju so judje, zlasti v svojih mestih, najslabše ljudstvo in kolikor vem, še zlasti njihovi nadvse ošabni duhovniki, preganjajo vse velike može, ki vstanejo med njimi. Že vsakega navadnega juda, ki se druži z Rimljanom ali Grkom, imajo za grešnika - toda grškega ali rimskega denarja ne zaničujejo in to mi je še predobro znano.«
2 **Jaz** sem rekel: »Zato pa sem ti, ko si Me vprašal, od kod sem prišel, rekel: od zgoraj. Tega sicer še ne razumeš, boš pa že razumel; toda ta okrašen duhovniški stan v večini mest in trgov te nekoč obljubljene dežele je kačja zalega in golazen in ni od zgoraj, temveč povem ti: od spodaj! Ali razumeš, kaj pomeni - od spodaj?«
3 **Gostilničar** je rekel: »Najljubši prijatelj in morda najpomembnejši človek, ki je s svojimi nogami kdaj koli stopil na ta umazana zemeljska tla, zdaj se mi je že začelo malo svitati: si eden največjih prerokov svojega ljudstva! Toda kot prijatelj ti svetujem: ne podaj se v Jeruzalem! Tudi sam veš, da ni slabše

človeške sodrge na vseh zemeljskih tleh, kot so Jeruzalemčani s svojo duhovščino in vazalnim kraljem Herodom. Mi, Grki, ne moremo razumeti, kako so lahko sicer tako modri Rimljani takšnemu človeku, kot je Herod, dali v zakup kraljestvo, kot je Judeja.
4 Glej, Makedonec sem in imel sem priložnost razgledati se po veliki knjižnici v Aleksandriji. Nato sem izbral vojaški stan in sem v različnih manjših in večjih pohodih prišel celo do Indije, v Afriki vse do Herkulovih stebrov, v Evropi pa tako daleč, da sem od samega ledu skoraj zmrznil. Stopil sem tudi na britanska tla in sicer iz Galije, toda dragi prijatelj, zagotavljam ti, nikjer nisem srečal tako pasjega ljudstva kakor v Jeruzalemu.
5 Glej, od tod lahko izurjen pešec v treh urah prispe do obal Mrtvega morja. O tem morju pravijo, da je z močjo velikega judovskega Boga, ki je poslal ognjen dež z neba in nezaslišan potres, pogoltnilo deset mest z ljudmi in živalmi vred; vendar bi lahko vse stavil, da vsak nesrečnik, pokopan v Mrtvem morju, ni mogel biti slabši od nadvse ošabnega in visokoletečega jeruzalemskega ljudstva.
6 Prepričan sem, da če bi z Olimpa sestopili bogovi ali veliki judovski Bog iz nebes, bi se Jeruzalemčani na vse poscali in nazadnje jih celo kamenjali!
7 Sem star vojak, vendar sem bil ves čas prijatelj velikih in izjemnih mož, čeprav nikoli nisem bil poseben oboževalec bogov; toda vsak veliki človek je bil zame nekakšen bog.
8 S čim naj primerjam te Jeruzalemčane? Kot vojaki so najslabši - kot ljudje pa še tisočkrat slabši! Tako mi boš tudi upravičeno odpustil, da se takoj po tvojem prihodu o judih nisem mogel izraziti najbolje. Kajti prej te nisem natančneje poznal in sem te tako napol tudi imel za Jeruzalemčana, s svojimi besedami in dejanji pa si mi dokazal, da si nekaj povsem drugega.
9 Glej, ta kraj ima približno sedemdeset prebivalcev, samih Grkov. En sam jud je bil nekoč lastnik enega dela, vendar smo ta njegov del za dokaj visoko ceno odkupili od njega zato, da v vsem kraju ne bi bilo nobenega juda več in zdaj živimo med seboj nadvse složno. Dokler pa je bil med nami jud, je stalno povzročal težave.
10 Gojimo ovce, govedo in svinje. Svinjam še zlasti ustreza bližina reke Jordan in zagotavljajo nam pomemben zaslužek. Da jih zavarujemo pred roparskimi živalmi, potrebujemo kar precej tako imenovanih svinjskih psov. Tudi jaz jih imam štirinajst, toda zagotavljam ti, najplemenitejši, čudežni prijatelj: najslabši od teh je veliko boljši od Jeruzalemčanov! S tem sicer ne mislim vseh Jeruzalemčanov - kajti med njimi je gotovo tudi kakšen boljši in plemenitejši -, toda nisem imel sreče, da bi srečal kakega takega, zato te, kot posvetno izkušen človek, svarim pred Jeruzalemom in njegovimi prebivalci.«
11 **Jaz** sem rekel: »O tem bomo več govorili jutri, povem pa ti, da imaš prav. Zdaj pa bo vsak trenutek prispela karavana, ki sem jo napovedal, glej, da boš poskrbel zanjo!«

233. Nadaljnje sodbe gostilničarja o judih

1 Gostilničar je stopil pred hišo, da bi videl, ali karavana že prihaja in res mu ni bilo treba dolgo čakati, prijezdili so na kamelah in oslih, gostilničarjevi sluge pa so že bili pri roki, da so oskrbeli kamele in osle, naložene s kramarskim blagom.

2 Prišleki so stopili v hišo in **gostilničar** jih je takoj odpeljal v drugo sobo ter jim rekel: »Služabniki so že tu; kar želite, vam bodo tudi postregli.«
3 Nato se je **gostilničar** vrnil k nam in Mi rekel: »O ti moj čudežni, najljubši prijatelj! S temi gosti, ki so prišli zdaj, se ne bom toliko ukvarjal. Takoj sem ugotovil, da so trgovci iz Jeruzalema, v njihovi družbi so tudi trije leviti, ki se tudi ukvarjajo s trgovino.«
4 **Jaz** sem rekel: »To bi ti lahko povedal že prej, vendar ti ne bi bilo prijetno. Ker pa zdaj veš, s kom imaš opraviti, boš tudi vedel, kako naj se vedeš do njih, da boš z njimi kar se da dobro shajal.«
5 **Gostilničar** je rekel: »Lahko dobijo tudi ribe, ki jih imam na zalogi, saj niso slabe, spekli smo jih že takoj po ulovu in dobro nasolili. Na voljo imajo tudi kruh in vino, s katerim se bodo že morali zadovoljiti. Tudi prekajeno ovčje in kozje meso imam; če ga bodo hoteli, jim lahko kaj pripravimo tudi iz njega, čeprav judje prekajenega mesa ne uživajo, zlasti, ko so sami med seboj - ko pa pridejo k nam, poganom in so res lačni, jedo vse, kar koli jim postrežemo.«
6 **Jaz** sem rekel: »To bodo tudi zdaj storili, dobro si naredil, da si jim dodelil drugo sobo.«
7 Gostilničar je šel v kuhinjo in naročil ženi, kaj naj postreže novim gostom.
8 Žena pa je že položila ribe na rešetko nad oglje in bila zaposlena z njihovo pripravo.
9 Eden od novih gostov je prišel v našo sobo, da bi vprašal gostilničarja, ali nima boljšega vina.
10 **Gostilničar** mu je odgovoril: »V bližini Mrtvega morja ne raste boljša trta, zato se boste že morali zadovoljiti s tem.«
11 Gost pa je pripomnil, da tudi Jeriha leži ob Mrtvem morju, pa bi jih tam kljub temu postregli z izvrstnim vinom.
12 **Gostilničar** je odgovoril: »Ta kraj ni Jeriha in tudi tako premožni nismo, da bi svoje kleti oskrbeli z odličnim ciprskim vinom. Zato se moramo zadovoljiti s tem, kar pridelamo na svojem malem kosu zemlje.«
13 Ko je gost videl, da z gostilničarjem ne bo nič opravil, se je vrnil k sopotnikom v gostinsko sobo.
14 Ko se je gost vrnil k sopotnikom, Mi je **gostilničar** rekel: »Imam tudi boljše vino, toda žal mi je, da sem ga iz istega razloga zamolčal tebi in sopotnikom, kot sem ga zamolčal tem drugim gostom. Toda samo po sebi se zlahka razume, da zato, ker sem vas imel za jude, zakaj z judi ne morem biti prijatelj, pa sem vam tudi že razkril. Toda pri vas sem še prehitro ugotovil, da vi k judom sodite samo po zunanjosti, vaša notranjost pa je daleč nad današnjim judovstvom.
15 Ah, stari judje so še v času sodnikov bili povsem drugačni ljudje, kakor so ti danes! Nekoliko se spoznam na obdobje starih judov, današnji judje pa so slabši od slabega. Hlepijo samo po zemeljskih zakladih in zemeljski slavi, pri tem pa imajo svojega Boga Abrahama, Izaka in Jakoba z vsemi starimi preroki vred - kot pravimo - za kar dobre duše, toda menim, da niti eden, še zlasti med visokimi Jeruzalemčani, ne verjame v Boga ali kakšnega preroka. Tudi jaz sicer ne sodim med ljudi, ki bi posebno verjeli v to ali ono božanstvo, toda zmeraj spoštujem pravo resnico vsakega egipčanskega in grškega modreca, ker sem po takšni modrosti šele postal človek.
16 Občasno sem se sicer ubadal tudi z vašimi preroki, vendar sem jih potem spet odložil na stran, saj so mi bili preveč nerazumljivi. Stare hebrejščine in še manj njene pisave sem bil namreč še manj vešč kot grškega jezika, v

katerem sem rojen. V materni jezik pa ta hebrejska dela še niso prevedena, posamezni odlomki so prevedeni le v rimski jezik, zato je razumljivo, da sem le slabo seznanjen s staro judovsko modrostjo.
17 Le eno mi je - toliko sem že razumel - vzbudilo pozornost in sicer, da judje upajo v nekakšnega novega kralja, ki bo prišel z veliko močjo in oblastjo ter ustanovil veliko, močno in nepremagljivo judovsko kraljestvo. Toda menim, da bo ta nov kralj jude še zelo dolgo pustil čakati nase in bodo morali biti še prav dolgo sprijaznjeni z rimsko oblastjo.
18 Bilo pa bi tudi neskončno škoda, če bi v daljni Aziji vstal kakšen moder in mogočen junak, ki bi judovsko sodrgo rešil rimske vladavine. Sicer ne vem, ali presojam prav ali ne - toda razum, za katerega se lahko zahvalim grškim modrecem in tudi moj lastni dokaj razsvetljeni razum mi pravita, da sem o tem ljudstvu presodil prav.
19 Ti, dragi prijatelj, si očitno modrejši od mene in upam, da mi boš v čem pritrdil. Kakor sem že prej omenil, je to ljudstvo zelo nagnjeno k temu, da vsakega vladarja na koncu zruši s prestola in ga kamenja. Zato sem te tudi opozoril, naj ne hodiš v Jeruzalem in se ne daš prepoznati po svoji čudoviti posebnosti; kajti ošabno jeruzalemsko ljudstvo ne potrebuje nikogar, ki bi bil kakor koli vidneje pametnejši od njega samega.«

234. Gospod pričuje o Sebi in Svojem poslanstvu

1 Gostilničarju sem rekel (**Jaz**): »Presojaš že prav, pomisli pa tudi na to, da v drugi gostinski sobi gostiš Jeruzalemčane in morda ti kdo od njih skrivoma prisluškuje in ti utegne povzročiti neprijetnosti in težave.«
2 **Gostilničar** je rekel: »Glede tega bodi, dragi, prečudoviti prijatelj, brez skrbi, ker me večina uglednih in pomembnih Jeruzalemčanov že pozna in prav dobro ve, da se jih rimski bojevnik prav nič ne boji. Še vse kaj drugega sem jim že zalučal v obraz in so morali prenesti, ker so dobro vedeli, s kom imajo opraviti. Zato se teh dvajset judov ne bojim, saj še zmeraj imam meč, s katerim si upam sto takšnih jeruzalemskih strahopetcev takoj nagnati v beg!«
3 **Jaz** sem rekel: »Poznam poštenost, pravičnost in pogum Rimljanov in tudi skoraj že brezmejno zlaganost judov, še zlasti judovskih duhovnikov v Jeruzalemu, toda kljub temu ostajajo judje izvoljeno ljudstvo edino resničnega Boga, v katerega verujete tudi vi, Rimljani, saj ste temu edino resničnemu Bogu zgradili celo tempelj in ga poimenovali: tempelj neznanemu bogu. Kljub temu pa je kot rečeno, judovsko ljudstvo še naprej ljudstvo, ki ga je izvolil prav edini pravi Bog že ob prazačetku človeštva na tej zemlji.
4 Povem pa ti tudi, da bo ta naslov temu ljudstvu kmalu odvzet in dan vam, poganom. To ljudstvo, ki se zdaj vede tako visokostno in ošabno, se bo razkropilo po vsem svetu in do konca časov ne bodo imeli ne svoje dežele ne kralja svojega rodu.
5 Vem, da Me omenjeno ljudstvo nadvse sovraži in preganja, kljub temu pa bom moral oditi v Jeruzalem. Nikakor se ne bom mogel, niti se ne bom hotel ogniti njihovemu velikemu sovraštvu in jezi do Mene, žrtev, ki jo bom tako doprinesel, pa bo odprla vrata v Božje kraljestvo vsem ljudem na zemlji.
6 Doslej sta stara smrt in greh, po katerem je smrt prišla na svet, še zmeraj vladala po postavi, ki je bila v vseh časih dana ljudem. Po Mojem žrtvovanju

pa bo po nauku Tistega, ki bo žrtvovan, zavladalo življenje v največji verski svobodi.
7 Vsakdo, ki bo tu iskal resnico, jo bo tudi zlahka in zagotovo našel in bo tako v sebi imel najsvobodnejše, večno življenje.
8 Sem eden prvih, ki je ta nauk prinesel na svet. Prišel sem k Svojim, toda ti Me niso spoznali in Me niso sprejeli, temveč Me preganjajo vsepovsod, po vseh poteh in brveh, zato bom tudi odvrnil Svoje obličje od njih in ga obrnil k vam, poganom.
9 Ti si pogan in Jaz jud - kljub temu sem prišel k tebi z vsemi Svojimi učenci, in kot veš, sem ti izkazal le dobro in kar sem tebi storil, sem storil še številnim drugim tvojega rodu in bom to počel še naprej do konca časov!«
10 **Gostilničar** je nato rekel: »Iz teh tvojih besed, prečudoviti mojster, veje poseben Duh in zdi se mi, da si veliko več kot le navaden prerok judovskega ljudstva, o katerih sem prebral že veliko izjemnega. Tudi ti preroki so delali več ali manj čudežev, toda za čudeže, kakršne si naredil ti, še nisem slišal. Toda prerokom manjka tvoja beseda, kajti tako kot govoriš ti, ni govoril nihče izmed njih. Dva največja preroka starih judov sta bila očitno Mojzes in Elija. Ljudem sta na ta svet prinesla velik nauk iz Božjega duha v sebi in sta tudi delala velike čudeže, vendar sta v primerjavi s teboj videti prav majhna, soljudem sta dala le, kar sta sama prejela.
11 Pri tebi se zdi vse drugače. Govoriš kot iz sebe in ravnaš kakor iz lastne, v tebi prebivajoče moči in oblasti. Drugi preroki so morali prositi za besedo in za podaritev moči za dejanje - tebi pa ni treba prositi, temveč ravnaš kakor gospodar, ki mu ni treba nikogar prositi, da bi mu višje Božje bitje vdihnilo besedo in ga okrepilo za dejanje.
12 Glej, prečudoviti mojster, to sem kot zelo izkušen star rimski bojevnik opazil pri tebi in prepričan sem, da se v presoji nisem niti najmanj zmotil; zato bi rad iz tvojih ust slišal, kaj praviš o sebi samem.«
13 **Jaz** sem rekel: »Dragi prijatelj, temu bo namenjen jutrišnji dan, potem Me boste ti in tvoji sosedje natančneje spoznali. Danes pa o tem ne bom govoril zaradi farizejev in drugih judov, ki so v sosednji sobi in svoje trebuhe polnijo s kruhom, vinom in drugimi jedmi, ki so njihovi pravi bogovi. Nihče od njih ne verjame več v edino resničnega Boga Abrahama, Izaka in Jakoba in ker ne verujejo v Tistega, ne verujejo niti v Mojzesa in preroke, Vame zdaj pa še toliko manj. Zato naredimo še najbolje, da použijemo še vina, kruha in nekaj mesa, vsak po svoji potrebi in če bomo vmes kaj govorili, govorimo bolj o kakšnih drugih stvareh, tisto, kar zadeva Mene, pa danes pustimo ob strani.«
14 S tem se je gostilničar strinjal in naše kozarce napolnil z vinom, potem smo zaužili še nekaj kruha in mesa, ter zraven pili vino.

235. Nastanek Mrtvega morja

1 Ko smo tako krepčali svoja telesa, Me je gostilničar kljub vsemu vprašal, ali mu ne bi povedal česa natančnejšega glede posebne narave Mrtvega morja in ali je res, da je bilo na njegovem območju v starih časih več mest, ki so se potem zaradi izrednega dogodka pogreznila v globino zemlje in je tako nastalo Mrtvo morje.

2 **Jaz** sem rekel: »Izbral si pravo temo. To, zelo veliko jezero, se od tistega časa imenuje Mrtvo morje, ker so na njegovem dnu pokopana Sodoma in Gomora in še sedem drugih, manjših mest z vsemi njihovimi prebivalci in živalmi.
3 V tistem času je reka Jordan tekla po drugi strugi in se izlivala v pravo morje, in sicer v Arabski zaliv, ki se tudi imenuje Rdeče morje. Toda v času Abrahama in Lota se je omenjena katastrofa zgodila po volji enega, edino resničnega in vsemogočnega Boga in Jordan je začel teči po globlji strugi kakor prej, ni se več izlival v Arabski zaliv, temveč v Mrtvo morje.
4 Če bi ti ali kdo drug z ustrezno ladjo plul ob obalah tega morja v času, ko iz njega ne izhajajo hlapi, bi lahko pod morsko gladino še zagledal ostanke manjših krajev; toda kot rečeno, ob obalah tega jezera se sme pluti samo tedaj, ko nad gladino ni hlapov.«
5 **Gostilničar** je rekel: »Torej je res, kar prerok Mojzes v svojih knjigah govori o nastanku tega morja! Tudi številni popotniki, ki so obiskali različne točke tega morja, so mi pripovedovali, da so ob visokih in strmih obalah, ki obdajajo morje, videli nekakšno zidovje; jaz sam doslej še nisem bil v okolici Mrtvega morja. Kaj pa naj bi človek sploh počel tam? Kajti kolikor daleč seže oko, ne vidi drugega kot le visoke skalnate čeri, ki zelo strmo padajo v morje in so tako mrtve - brez vsakega rastlinja - kakor morje samo, saj niti v izlivu Jordana v Mrtvo morje ni nobene ribe.
6 Menda je le nekaj krajev, kjer se lahko človek z veliko truda spusti do njegove vodne gladine, vendar takoj začuti močan vonj po žveplu, zato nikoli tudi nisem imel kakšnega posebnega veselja, da bi si podrobneje ogledal naravo tega mrtvega morja. Tudi lovec nisem in tudi sicer ne vem, zakaj bi se kot star človek izpostavljal nevarnosti in plezal ob obali tega morja po strmih čereh, ki so dokaj visoke; nizki bregovi, kjer bi se lahko laže približal morju, pa so nekaj dni poti stran od tod in že sodijo h kamniti Arabiji. Tako raje v miru verjamem tvoji razlagi, saj nisem prijatelj smrti in tudi Mrtvega morja ne. Imel sem že priložnost pluti po pravem velikem morju in uživati in to mi je prineslo dosti sitnosti, zato me Mrtvo morje prav nič ne mika.
7 Kaj pa je bil pravzaprav pravi vzrok, da je edino pravi, veliki Bog dopustil, da so se ta mesta pogreznila v globino zemlje?«
8 **Jaz** sem rekel: »Nič drugega kot neposlušnost do enega, edino pravega, velikega Boga, ki je tisto ljudstvo velikokrat zelo resno posvaril, naj opusti svojo veliko grešnost in zapusti svoja grešna prebivališča, ker je vse območje slonelo na velikem nahajališču žvepla globoko v tleh in je Božanstvo dobro vedelo, kdaj se bo vnelo.
9 Toda ljudstvo je vztrajalo v svoji veliki grešnosti - vlačugarstvu in uživaštvu vseh vrst, ni se oziralo na Božja svarila, razen Lota in njegove maloštevilne družine. In glej, po vsej obsežni okolici Mrtvega morja so se vneli najhujši požari, kakršne si videl celo na območju Italije in Sicilije, ves nebeški svod je bil v ognju in najgostejši dež iz gorečih žveplenih in asfaltnih kep je začel padati po vseh teh mestih.
10 Ta ognjeni prizor je trajal več kot štirinajst dni. Zaradi tega se je pod plitvo zemeljsko odejo tega območja izoblikoval votel prostor in območje se je z vsem, kar je nosilo, pogreznilo v gorečo globino. Šele sčasoma so jo napolnile vode Jordana in nekaterih manjših potokov. Če se to ne bi zgodilo, bi od znotraj zgorela in se pogreznila tudi vsa dolina reke Jordan, kajti tudi ta sloni na

žveplu in asfaltu. In tako sem ti zdaj na kratko razkril vse naravno dogajanje, o katerem si obširneje prebiral v Mojzesu.«

236. Nastanek Kaspijskega jezera

1 (**Gospod**): »Če bi se odpravil po dolini Jordana navzgor in bi prečkal tudi gorovje Male Azije, bi prišel do zelo velikega jezera, ki ga vi, Rimljani, imenujete Mare Caspium[1]. To nadvse veliko jezero je v Noetovem času ali, če tako laže razumeš, v času Devkaliona, nastalo enako kakor Mrtvo morje, le s to razliko, da je v Mrtvem morju pokopano samo devet mest, v Kaspijskem jezeru pa približno petsto, s tedanjim nadvse velikim mestom Hanohom vred.
2 Glej, dragi prijatelj, sprašuješ: 'Zakaj pa je Bog dopustil, da so bili pokončani skoraj vsi ljudje na zemlji?'
3 Povem ti: Bog je ljudi, zlasti tedanje Hanohite, že prej po prebujenih prerokih in celo po nebeških angelih petsto let poučeval in svaril, naj ne počnejo tega in onega in naj pustijo pri miru zlasti gore, toda njihov togi čut in prevelik napuh se za svarila nista zmenila.
4 Hanohiti so iznašli nekakšno posebno razstrelivo, v gore so navrtali globoke luknje, jih napolnili z razstrelivom in jih na daljavo prižgali z vžigalnimi vrvicami. Razstrelivo je eksplodiralo in razneslo gore. Niso pa vedeli, da so pod gorami pogosto nadvse veliki in globoki vodni zbiralniki. Ker razdejane gore niso imele več opore, so kmalu strmoglavile v te velike in globoke zbiralnike, in tako na površje zemlje pognale velikanske količine vode. Po drugi strani pa so se ob tej ognjeni dejavnosti vneli še žveplo, premog in smola v gorah in v ravnini povzročili velikanske požare, nakar se je vse območje z vsem, kar je bilo na njem pogreznilo in na njegovem mestu je nastalo jezero.
5 Zlahka se razume, da so morale ob takšnem dogajanju iz notranjosti zemlje privreti na površje velikanske količine vode, z vodami pa tudi velike količine izparin in hlapov, ki so se dvignile do določene višine v zrak in kot hudi nalivi padale na zemljo več kot dvanajst mesecev. To je bilo tudi skrajno nujno, ker bi sicer v nekaj letih zgorelo vse zemljino površje, kajti dva tisoč sežnjev[2] globoko, včasih celo precej manj, je vnetljivega gradiva - žvepla, asfalta in premoga - več kot dovolj in tudi tu in tam nadvse veliko bazenov z nafto.
6 Iz tega boš, dragi prijatelj, tudi spoznal, da je bil v tistem času eden največjih potopov na zemlji - potop največjega dela Azije, tudi skrajno nujen. Če se to ne bi zgodilo, bi bila večina Zemlje puščava, zgled za to je danes puščavski pas od Kaspijskega jezera do skoraj vzhodnega dela Azije, dolg dva tisoč ur poti in širok povprečno petsto ur poti.
7 Bog Gospod pa je poskrbel za to, da Zemlja ni bila uničena, da ljudje tako ne bi izgubili svoje učilnice, v kateri se šolajo za večno življenje. Kajti kdor ne opravi šole življenja v mesu na tej zemlji, ta ne more doseči Božjega otroštva, temveč večno ostane na ustvarjeni stopnji živali.
8 Samo po sebi se razume, da je ohranitev te zemlje, kot učilnice za pridobitev Božjega otroštva, skrajno nujna. Tega sicer zdaj ne boš povsem razumel, toda jutri se bomo te teme spet lotili in potem boš razumel.«
9 **Gostilničar** je rekel: »Dragi, najprijaznejši, čudoviti mojster! Zdaj se mi dogaja kot nekomu, ki vstane zgodaj zjutraj in se steza svetlika v prvem

[1] Kaspijsko morje.
[2] En seženj – 3,8m

jutranjem svitu. Rimljani imamo prastar rek, ki se glasi: 'Na zemlji ni in tudi nikoli ni bilo velikega in modrega moža brez božanskega navdiha!'. Zdi pa se, da je Božanstvo Tebe najbolj navdihnilo, to naj bi pomenilo: V tebi telesno prebiva vsa polnost pravega Božanstva!«
10 **Jaz** sem rekel: »Tega ti ni sporočilo tvoje meso, temveč tvoj duh! Vendar danes tudi o tej temi ne bomo več govorili, kajti farizeji so začeli prisluškovati drug za drugim, saj so slišali, da se pogovarjamo. Zato govori o čem drugem, bolj vsakdanjem.«

237. Gostilničar sprašuje o vzroku za uničenje Babilona in Niniv

1 **Gostilničar** je nekaj časa premišljeval in nazadnje rekel: »Dragi, čudoviti prijatelj, izpolnjen z vso močjo in oblastjo iz edinega pravega Božanstva! Ker s Svojo voljo lahko ustvariš vse, kar hočeš, mi na kratko pojasni, zakaj je judovski Bog, ki ga imate za enega in edino resničnega, dopustil, da sta bili mesti Babilon in Ninive tako porušeni, da zdaj ni mogoče niti določiti, kje sta stali!
2 Zakaj je torej Božanstvo dopustilo, da so bila uničena takšna dela človeške pridnosti? Res je, da tudi prebivalci teh mest niso nič manj grešili kot prebivalci Sodome - toda, kaj je pravzaprav greh?
3 Nič drugega kot ravnanje v nasprotju z neko obstoječo postavo, o kateri posameznik v neki deželi ali nič ne ve, ali ve le malo, po drugi strani pa je tudi prav, da ima vsako ljudstvo zakone, ki ohranjajo nujni meščanski red.
4 K zakonom pa sodi tudi ustrezna vzgoja - toda, v čigavih rokah je pogosto ta? Kdo je prvi vzgojitelj otrok? To so starši, ki so večinoma, z izjemo govora in nekaterih izkušenj, prav tako nevedni kot njihovi na novo rojeni otroci; otroci pa odraščajo brez vsakršnega boljšega spoznanja, znanja in izkušenj.
5 V državi sicer obstajajo zakoni, o katerih pa takšni odraščajoči otroci seveda ne vedo nič in to tako v mestih kot na podeželju, v mestih pogosto še manj kakor na podeželju.
6 Poleg tega so takšni ljudje obremenjeni še s številnimi strastmi, imajo manj razuma in pameti. Tem strastem so povsem izpostavljeni in se jim tudi vdajajo; tako grešijo proti obstoječim zakonom, ki jih pa ne poznajo.
7 Dlje ko neko ljudstvo obstaja, bolj neumno postaja in več greši. Voditelji takšnega ljudstva, kakor na primer duhovniki, živijo tem bolje, čim neumnejše postaja ljudstvo in nikomur ni niti malo mar za vzgojo človeštva, tudi vsemogočnemu Božanstvu ne. Ko pa takšno ljudstvo potem skoraj že na smrt greši, pa Božanstvo nadenj prikliče sodbo od spodaj in od zgoraj.
8 Ali ne bi bilo pametneje, če bi Božanstvo že ob nastanku takšnega ljudstva z enako vnemo poskrbelo tudi za pravo vzgojo ljudi, po kateri bi ljudje vedeli, pri čem so in kaj naj bi ohranjali?
9 Na zemlji pa ni videti drugega kot večno kaznovanje in učitelji, ki jih navdihne Božji duh, se pojavijo šele tedaj, ko se ljudje že tako spridijo, da se več ne morejo poboljšati.
10 Da se ljudje v mestih in na deželi potem izrodijo, je razumljivo že samo po sebi in ne potrebuje nadaljnje razlage in tudi nad Bogom navdušeni prerok in učitelj s tako poneumljenim ljudstvom ne more narediti čudeža. Le zelo malo boljših ljudi mu bo prisluhnilo in sprejelo njegov nauk, velika večina pa ga bo skušala ujeti in usmrtiti.

11 Glej, dragi, čudoviti prijatelj, naj premišljujem, kolikor hočem, pa menim, da takšno zanemarjanje vzgoje ljudi, kakor ga dopušča skrajno modro in mogočno Božanstvo, le ni prav. Njegove postave so morda skrajno modre, toda kaj to pomaga, če jih človeštvo na splošno ne pozna dovolj dobro?
12 Zakaj je v rimski državi več reda kakor drugje? Ker rimska oblast poskrbi za to, da s svojimi modrimi zakoni seznani vsakega Rimljana in pri tem vztraja tako dolgo, dokler ta ne opravi izpita, s katerim dokaže, da dovolj pozna državne zakone. Kajti rimsko državljanstvo človek dobi šele tedaj, če z izpiti dokaže - v mestih in tudi na deželi -, da zakone dovolj dobro pozna.
13 Po mojem mnenju bi bilo to treba vpeljati tudi pri vseh drugih ljudstvih. Če se namreč z Božje in z državne strani dopušča, da se ljudstva pogosto vedejo huje kakor živali, potem ne morejo ravnati drugače kot po svojih strasteh in namesto da bi postajala boljša, postajajo čedalje slabša in mračnejša, ter zagrešijo nešteto velikih in majhnih grehov in zločinov. In, ko s takšnim načinom življenja dosežejo vrhunec, jih doletijo kazni od zgoraj in spodaj in potem se mesta in ljudstva izbrišejo iz obstoja. S takšnim načinom vzgoje ljudi se nikakor ne strinjam.
14 Zato sprašujem, zakaj je Božanstvo dopustilo, da so izginila mesta kakor Babilon in Ninive. Ljudje morajo tako in tako umreti, ne da bi vedeli, kaj jim bo prinesla smrt, toda bivališča in tla, ki so jih kultivirali ljudje, pa niso zagrešila ničesar, da bi morala izginiti z grešnim človeštvom vred.
15 Ko bo neko ljudstvo spet prišlo na svet, bo moralo vse spet začeti od začetka, zgraditi si bivališča in kultivirati zemeljska tla. Ob takšnem delu pa spet ne bo imelo miru, temveč mu bodo grozili različni sovražniki od zgoraj in spodaj, tako da ne bo moglo razviti čistih vrlin in kreposti.
16 Mi, Rimljani, na tem koščku zemlje smo večinoma sami preprosti vojaki, smo se razvili toliko, kot se kot ljudje sploh lahko in smo tudi svojim otrokom zagotovili takšno vzgojo, da bodo zmožni po našem zgledu še dolgo tako živeti naprej, morda še stoletja, če nam bo kdo porok, da tega našega skromnega koščka zemlje ne bo ogrozil in uničil kakšen sovražnik - kar bi vsemogočno Božanstvo lahko preprečilo, če bi hotelo, toda zagotovo ne bo.
17 In tako boš dragi, čudoviti prijatelj, s Svojo veliko globljo modrostjo, kot je moja, pač razumel, da je na tej revni zemlji prav izredno težko postati pravi človek. To sicer niti ne bi bilo tako težko, če bi neki pravi bog s svojo vsemogočnostjo poskrbel, da bi vsi ljudje bili pravi ljudje. Toda Božanstvo dopušča, da se ljudje že veliko prej povsem pogreznejo, šele potem med takšnim ljudstvom prebudi več modrih učiteljev in prerokov, ki naj bi ljudstvo povrnili k stari moralni čistosti in kreposti, znanimi iz prazgodovine judovskega ljudstva.
18 Ko se je izraelsko ljudstvo pod vladavino faraonov že prav spridilo, je Božanstvo šele obudilo Mojzesa, ki naj bi ga rešil vseh njegovih grehov in razvad. Jaz pa sprašujem: Zakaj Božanstvo ni že prej prebudilo kakšnega modrega Mojzesa med izraelskim ljudstvom, ko je bilo ljudstvo še boljše in bolj poslušno?
19 Glej, dragi, čudoviti prijatelj, jaz in moji sosedje smo o tem pogosto premišljevali in se med seboj pogovarjali, toda nihče od nas ni mogel zanesljivo in zadovoljivo odgovoriti na to vprašanje. Zato sem ga zdaj z vsemi pomisleki zastavil Tebi in prepričan sem, da me boš lahko prav poučil.«

238. Kuga lenobe

1 **Jaz** sem rekel: »Dragi prijatelj, zastavil si prav dobro in pravilno vprašanje, toda ob tem si spregledal nekaj in sicer, da Bog ni niti te zemlje niti vsega, kar je na njej, ustvaril zato, da bi obstajalo večno, tega ni niti hotel niti mogel ustvariti.
2 Vse na tej zemlji je minljivo in spremenljivo in je samo prehodna točka iz praobsojenosti in smrti k pravemu, večno obstojnemu življenju.
3 Božanstvo bi lahko s Svojo vsemogočnostjo že uredilo, da bi moral človek, tako kakor rastline in živali, živeti po začrtani ureditvi, vendar potem človek ne bi bil več človek, saj sam po sebi ne bi imel ne razuma, ne pameti, ne svobodne volje. Ker pa Božanstvo tega iz skrajno modrih razlogov ni hotelo, je človeku dalo pamet, razum in svobodno voljo, s tem pa tudi sposobnost, da postane podoben Bogu in se sam duhovno oblikuje in izpopolnjuje.
4 Da se je človeštvo vzgojno zanemarilo - za vzgojo pa je Božanstvo že v prazačetku kar najbolje poskrbelo -, je kriva lenoba ljudi. Če so še zdaj med ljudmi pošteni in pravični ljudje, podobni tebi in tvojim sosedom - zakaj potemtakem niso vsi takšni, kakršni ste vi? Ker so leni! Zato je Božanstvo tudi dopustilo uničenje takšnih velikih mest, ker sta v njih začeli prevladovati lenoba in po njej razvrat vseh vrst.
5 Če bi mesta in njihovi prebivalci ostali takšni, kakršni ste vi, Božanstvo proti njim ne bi poslalo nobenih sovražnikov, temveč bi jih podprlo. Vzrok za to, da so bili pokončani, pa je preprečitev, da bi s svojo kugo lenobe nazadnje okužili in pokvarili vse ljudi na zemlji.
6 Božanstvo pa je tudi vedno poskrbelo, da nobenemu ljudstvu nikoli ni primanjkovalo modrih učiteljev, saj so se prav zaradi njih rešili številni boljši ljudje, ki so živeli v teh mestih. Toda najbolj leni so morali biti nazadnje le odstranjeni s svojimi bivališči vred.
7 Modra vlada, ki nekaj da na pravičen red po svojih zakonih, bo namerne kršitelje zakonov zagotovo tudi poklicala na odgovornost - ali naj Božanstvo, pa naj bo še tako blago in potrpežljivo, ne bi preveč izrojenega ljudstva tudi kaznovalo in ga s pravično šibo prebudilo iz prevelike lenobe ter usmerilo k delovanju?
8 Saj boš spoznal, da je to nujno. Upoštevaj predvsem človekovo svobodno voljo, ki je Božanstvo ne more ovirati in doumel in razumel boš vse v svojem dokaj obsežnem vprašanju. Kajti glej, na zemlji, na kateri se človek po svoji svobodni volji, po svojem razumu in svoji pameti ne bi mogel pogrezniti v vse največje pregrehe, se tudi ne bi mogel dvigniti k najvišji vrlini, podobni Božji!
9 Ko boš to v sebi malo premislil, ti bo jasno marsikaj ob vseh točkah tvojega vprašanja, kajti glej: Božanstvo zlahka ustvari in vzgoji živali, drevesa in rastline, toda človeka ne more vzgojiti tako zlahka; lahko ga samo pouči, notranje pa ga ne sme prisiliti. Ali razumeš to?«
10 **Gostilničar** je rekel: »Glede poglavitne zadeve sem si zdaj že na jasnem, je pa še precejšnja množica manjših postranskih stvari, ki jih človek ne more kar takoj razumeti.«
11 **Jaz** sem na to pripomnil: »Prijatelj, kdor si je na jasnem v poglavitni stvari, si bo na jasnem tudi v postranskih stvareh. Jutri bomo o tem govorili naprej, kajti, dragi prijatelj, zdaj o tem ne moremo več govoriti, ker so farizeji spet prislonili svoja ušesa na zid in domnevajo, da sva modreca. Tako bomo jutri

imeli še težave z njimi, zato zdaj raje spregovori o čem vsakdanjem, pa se bova pogovarjala o tem.«
12 **Gostilničar** je rekel: »Dragi, čudoviti prijatelj, resnično se je težko prav tedaj, ko bi človek to želel, spomniti česa vsakdanjega. Mi, Rimljani, smo nasploh bolj razmišljajoče, resnejše in raziskovalne narave in resnično, težje se spomnimo nečesa bolj pritlehnega kot nečesa resnega, saj je resneje bolj združljivo s pravim dostojanstvom Rimljana. Ker pa že hočeš, se bom skušal spomniti česa bolj vsakdanjega.«

239. Kritika Mojzesovih predpisov o hrani

1 (**Gostilničar**): »Zakaj judje ne jedo svinjine, ko je ta očitno boljša od ovčjega mesa? Zakaj jim jo je Mojzes prepovedal? Mi, Rimljani, znamo svinjino okusno pripraviti, uživamo jo in doživimo višjo starost kakor judje.
2 Mislim, da se je s to prepovedjo dobri Mojzes ponorčeval iz svojega ljudstva. Kot človek, posvečen v vse egiptovske skrivnosti, je pač spoznal, da so tovariši njegovega rodu v Egiptu postali prave svinje. Mi, Rimljani, pa se iz tega norčujemo in pravimo: Mojzes je spoznal, da se je njegovo ljudstvo pogreznilo v največjo mogočo nesnago in da ne bi postalo še bolj umazano, naj ne bi uživalo svinjine, saj je bilo že tako bolj umazano od najbolj umazane svinje. Menim, da je imel Mojzes prav, kajti tisto ljudstvo v Egiptu ni imelo nobenega drugega cilja, kot le žreti. Nazadnje pred njihovo pogoltnostjo ni bila varna nobena žival več.
3 Mojzes pa je kot sam jud čutil usmiljenje do svojega ljudstva in je naredil vse, da bi mu vrnil prejšnje zdravje in treznost. Kot mož, vpeljan v vso egiptovsko znanost in skrivnosti, se je dobro spoznal na to, kaj naj ukrene, da bi svoje, v vseh ozirih propadajoče ljudstvo, rešil na vseh področjih, zato je tudi razglasil predpis, kaj se sme jesti in kaj ne.
4 V Egiptu ni bila, kot že omenjeno, nobena žival varna pred njihovo pogoltnostjo, ne ptice v zraku, ne živali na kopnem in ne tiste v morju, medtem ko stari Izraelci in tudi stari Egipčani niso uživali drugega mesa kot meso krav, telet, volov in bikov, piščancev, ovac in koz, nekatere vrste najboljših rib, kruh in vino in bili ob tem zdravi. Če bi stari Egipčani in tudi stari Hebrejci znali pripraviti svinjino tako kot mi, Rimljani, da ne škoduje človekovemu zdravju - in tudi meso različnih drugih ptic in živali, kot so jeleni, srne, gazele in zajci - , bi tudi oni ostali tako zdravi, kot smo mi.
5 Mojzes je bil vzgojen kot Egipčan in je tudi pri svojem ljudstvu, ko ga je rešil iz faraonovih krempljev, vpeljal jedilnik, kakršen je veljal na faraonovem dvoru, na katerem je Mojzes živel in bil vzgojen. Sicer je temu jedilniku - med nama rečeno, dragi, čudoviti prijatelj - dal božanski pridih, ker je bil sam menda najtesneje povezan z Božanstvom in je rekel, da človek onesnaži celo svojo dušo, če zaužije kakšno drugo jed razen tistih, ki jih je on predpisal. To pa je storil zato, da bi svoje ljudstvo toliko zanesljiveje ohranil trezno. Kljub temu pa je potem v arabski puščavi potreboval več kot štirideset let, dokler ljudstva ni toliko poučil, da je ostalo samo pri predpisanih jedeh.
6 Toda mi, Rimljani, menimo, da s tem ni veliko pridobil, saj je ljudstvo preveč in prestrogo navadil na zunanje norme in mu vcepil vero, da pred skrajno čistim, ljubečim in vsemogočnim Božanstvom že stori dovolj, če upošteva samo

zunanje zakone - in moram Ti odkrito povedati, dragi, čudoviti prijatelj, da s tem ljudstvu ni dal nečesa velikega, temveč le nekaj polovičnega.
7 Najboljše so bile tiste postave, s katerimi je ljudstvo spet seznanil z Bogom Abrahama, Izaka in Jakoba.
8 Kar zadeva tako imenovani jedilnik in tudi prastaro, spet obujeno obrezovanje, pa po mojem mnenju ni s tem naredil nič tako dobrega, kot bi lahko. Imel je sicer prav dober namen in si je pri svojem ljudstvu kot njegov rešitelj zagotovo postavil večen spomenik. Če pa bi ljudstvo bolj seznanil z modrostjo starih Egipčanov, bi za ljudstvo storil več kot s prepovedjo uživanja dobro pripravljene svinjine.
9 In v tem je bil, kot se mi dozdeva, tudi vzrok, zakaj se je izraelsko ljudstvo, kakršno je v današnjem času, tako globoko pogreznilo. Kaj pa bi ti, čudoviti mojster, svetoval glede tega, kaj naj bi ljudje uživali in kaj ne?«

240. Napotki za prehranjevanje. Pomanjkljivosti prerokov

1 **Jaz** sem rekel: »Prav to, kar si povedal zdaj! Kar gre skozi usta in je sveže in dobro pripravljeno, človeka ne onesnaži in ob zmernem uživanju tudi nikoli ne škodi njegovemu zdravju, le mesa zadušenih živali, kot je to v navadi pri številnih poganih, naj človek ne uživa, ker v krvi ostanejo še nedozoreli duhovi, ki so za človeško naravo tako rekoč strup, zato tudi onesnažijo človeško kri, ki povzroči, da človek kmalu zboli in ni sposoben za delo.
2 Glej, ko vino prevre in se tako očisti vseh nečistoč, ga je mogoče vsakomur kar najbolj priporočati za krepitev telesa, notranje in zunanje. Če pa kdo pije nov mošt, iz katerega se nečisti naravni duhovi z vrenjem še niso odstranili, pa mu ta pijača škodi. Zato naj človek pije samo staro in čisto vino, mošt pa naj odleži tako dolgo, dokler se ustrezno ne prečisti in ni star vsaj dve ali tri leta.
3 Da je Mojzes pri svojem ljudstvu naredil nekatere napake in tudi njegov brat Aron, zelo dobro vem, zato tudi nista prišla v obljubljeno deželo. Aron je prišel do gore Hor, lahko je obljubljeno deželo videl, potem je na gori legel in umrl. Mojzes je prišel na goro Nebo, tudi zrl v obljubljeno deželo in moral nato umreti. Tebi, dragi prijatelj, sta znani obe gori, saj sta blizu tebe.
4 Mojzes je, kot rečeno, z veliko modrosti obogatil predvsem Levijev rod, ki je bil nenehno ob njem. Druge rodove pa je bolj prepustil njihovi nezrelosti, ljudstvu je vladal včasih celo prav tiransko, ne da bi mu to izrecno ukazalo Božanstvo, zato ga je Božanstvo ne tako redko tudi kaznovalo.
5 Enako se je dogajalo tudi z drugimi preroki. Nihče od njih ni imel res pravega veselja s svojim poslanstvom in Božanstvo je moralo zmeraj z različnimi sredstvi kot korektor stati za njimi in jih dobesedno prisiliti k delovanju. Toda glej, to se v tem svetu tako dogaja pač zato, ker Božanstvo niti najmodrejšemu preroku ne more in ne sme odvzeti njegove najsvobodnejše volje, njegove nagnjenosti, pameti in njegovega razuma, kajti potem bi bil prerok ponižan do ravni mrtvega orodja.
6 Božanstvo sicer s Svojim vsemogočnim duhom prisili preroka v tistih trenutkih njegovega delovanja, ko Bog od njega zahteva, naj govori, piše in ravna strogo po volji Božje modrosti, nato pa ga spet pusti povsem svobodnega, da lahko dela in ravna, kakor hoče in tedaj lahko tudi prerok naredi napako tako kakor vsak drug človek. Ali si to razumel, dragi prijatelj?«

241. Nepopolnost človeškega znanja

1 **Gostilničar** je rekel: »Da, čudoviti mojster, ta Tvoj kratek odgovor na moje dokaj obširno vprašanje razumem bolje od prejšnjega. Ob tem se moram tudi spomniti reka starega modreca, po katerem pod soncem ni nič popolnega, vse človeške izkušnje, znanje in spoznanja so navadno skrpucalo in da bo človek ob vsej pridnosti moral na koncu spoznati, da četudi se vsega nauči, vidi in izkusi, postane najmodrejši šele tedaj, ko ugotovi, da pravzaprav nič ne ve - vse ve samo Božji duh, človek pa le toliko, kolikor mu ta duh po nekakšnem navdihu dodeli.
2 Za to, da bi se človek poglobljeno izobrazil, je njegovo življenje veliko preveč spremenljivo in prekratko. Dokler je človek še mlad in krepak, ga še obremenjujejo različne strasti, dobre in slabe, ki se jim vdaja in se potem zelo težko povzpne k čistejši svetlobi iz Božjega duha; med tisoči je morda izjema le eden. Nazadnje človek ostari in pridobi nekoliko izčiščen pogled, tedaj pa je že pogosto bolehen, utrujen in len, oklepa se predvsem zunanjih zakonov in vzorcev in pri tem mu je Božji duh samo še neko dobro bitje, tam nekje daleč. Če vse poteka dobro, doživi šestdeset, sedemdeset, tudi osemdeset let; toda v teh starih dneh neprenehoma premišljuje o smrti, postane malodušen in nemočen in z Božjim duhom se niti ne more več intenzivno ukvarjati.
3 In tako pravi modrosti med ljudmi zmeraj slabo kaže in to iz prej omenjenih treh razlogov. Da, če bi človek v polni moški moči lahko dočakal vsaj tristo let, bi se pravi modrosti med ljudmi zagotovo tudi veliko bolje godilo, kot se zdaj. Toda človek zaradi svojega kratkega življenja lahko le tu in tam kaj ujame, vendar ujetega nikoli ne more med seboj ustrezno povezati, saj mu za to manjka potreben čas.
4 V Aleksandriji je največja zbirka knjig, v katerih je zapisana velika množica človeških izkušenj in znanja z vseh področij. Kje pa je človek, ki bi živel tako dolgo, da bi lahko vse te knjige vsaj enkrat prebral? In tako se moramo mi, boljši ljudje, zmeraj zadovoljiti in potolažiti z našim starim rekom: Sapienti pauca sufficit[1], in menim, da se morajo s tem rekom zadovoljiti in potolažiti vsi, tudi še tako veliki modreci na tej zemlji.
5 Kot vojak sem prepotoval številne dežele na zemlji, toda nikoli nisem v ničemer prišel do konca in tudi nisem nič razumel od vsega, kar sem videl. V spominu sem shranil veliko izkušenj in podob, toda kaj mi koristijo, ko pa ne razumem, kaj so, kako so nastale in s kakšnim namenom.
6 Da so nekateri dobri sadeži užitni, da je v številnih zeliščih zdravilna moč, da se živali, ki jih imenujemo rastlinojedci, hranijo s travo, da je les uporaben za kurjavo in tudi za graditev hiš in koč - vemo ljudje iz izkušenj, toda veliko več na splošno zagotovo ne vemo. In tako se mi tudi zmeraj zdijo ljudje najbolj obžalovanja vredna ustvarjena bitja nekega vsemogočnega božanstva, pa naj živijo v najtemnejši noči svojega praznoverja ali kot slavljeni modreci hodijo po zemeljskih tleh, saj vsi skupaj ne vedo, zakaj so pravzaprav na tej zemlji brez svojega vedenja in hotenja - in menim, da mi boš v tem pritrdil tudi Ti sam kot nadvse moder in čudovit mojster.

[1] Modremu je dovolj malo, opomba založbe Lorber Verlag

7 Da pa mora človekova duša po odpadu telesa živeti in obstajati še naprej, se strinjajo vsi zemeljski modreci, ki sem jih spoznal, vendar si glede tega, kako to poteka, doslej še niso enotni.
8 Ti imaš v to zagotovo enega najmodrejših vpogledov, toda če bi ga primerjali s pogledi drugih modrecev, se ne bi ujemal z njimi. Imam prav ali ne?«

242. Strpnost Rimljanov

1 **Jaz** sem rekel: »Dragi prijatelj, gledano posvetno imaš prav, duhovno pa nikakor; kajti duh priznava samo eno edino resnico in ta je: Spoznati enega, resničnega Boga, Ga nadvse ljubiti in svoje bližnje kakor samega sebe! To je boljše kot vsa zemeljska znanost in za to je človekovo življenje zmeraj dovolj dolgo in dobro.
2 Kdor bo v to resnico vpeljan v svojem srcu po duhu ljubezni iz Boga, ta bo že v najkrajšem času pridobil več modrosti in znanja, kot ga vsebujejo vse knjižnice po vsej zemlji in za to sem ti lahko porok. Vendar danes ni časa, da bi te v to še bolj vpeljal, jutri pa boš podrobneje vpeljan v vse, zlasti v to sfero - in ko boš vanjo povsem vpeljan, boš spraševal le še malo drugih stvari.«
3 Medtem ko sva se z rimskim gostilničarjem pogovarjala, je v sobo vstopil **neki farizej**, takoj pristopil k naši mizi in rekel: »Prijatelji, po naši peščeni uri je še ura in pol do polnoči in ker smo slišali vajin pogovor o Mojzesu, prerokih in različnih drugih stvareh in ker tudi mi, farizeji, vemo, da ste Rimljani neredko zelo pametni in izkušeni ljudje in neredko našo judovsko zgodovino bolje razumete kakor mi sami, sem si dovolil stopiti k vam, da bi tudi z vami občasno spregovoril kakšno besedico. Lahko bi me obdolžili, da sem posebno predrzen, toda vem, da ste Rimljani vljudni ljudje in boste dovolili, da se vam pridruži tudi farizej, da bo vsaj lahko vprašal, če ne že tudi poučeval!«
4 Tako je govoril ta farizej.
5 **Gostilničar** je rekel: »Mi, Rimljani, prisluhnemo vsemu, kar kdo reče - seveda, če vidimo, da ima njegov govor rep in glavo in smo tudi prijatelji z vsakim človekom, ki ima z nami in tudi z vsemi drugimi ljudmi poštene namene. Tako lahko v naši družbi z vso pravico vsak govori, pa naj bo Grk, Jud, Arabec, Perzijec ali Indijec.
6 Toda vaša pojmovanja v Jeruzalemu o pravi vrednosti in pravem dostojanstvu ljudi se pogosto neznansko razlikujejo od naših. Vi imate vse ljudi, ki niso tako dosledni judje kakor vi, za grešnike, ki jih zaničuje vaš Bog. Takšno pojmovanje je nam, Rimljanom, nadvse tuje, kajti pri nas velja: 'Živi častno, daj vsakemu svoje in ne oškoduj nikogar!' Po takšnem pojmovanju in ravnanju je za nas torej vsak človek enak, ne glede iz katere pokrajine te zemlje prihaja, ali od blizu ali od daleč. Nikogar nimamo za grešnika, razen tatov, roparjev in morilcev in seveda tudi tiste, ki namerno ravnajo proti zakonu.
7 Kar pa zadeva vero v katerega koli boga, pustimo vsakemu človeku naj veruje v kar hoče, pa naj bo to pravo ali lažno, kajti vsak človek naj v svoji veri živi, umre in naj je v njej blažen. Vse drugo prepuščamo silam, ki so ustvarile Zemljo, Sonce, Luno in vse druge zvezde in tem našim temeljnim principom še nikoli ni nasprotoval noben moder mož.
8 Na splošno smo znani kot bojevniško in nadvse pogumno ljudstvo, rimsko žezlo danes ukazuje več kot polovici Evrope, Afrike in Azije. Nikoli nismo z orožjem napadli ljudstva, ki nas je pustilo pri miru. Če pa nas je začelo kakšno

ljudstvo ogrožati in nasprotovati našemu miru in redu, smo ga napadli s pravim levjim pogumom, ga premagali in si ga podredili, ter nam je moralo plačevati davke, tako kakor vi, Judje in druga azijska ljudstva tja do meja velike Indije. Toda kar zadeva božje čaščenje, smo vse, tudi vas Jude, pustili pri vašem nauku in smo celo v Rimu, pa tudi v Atenah, postavili templje bogovom, tega pa vi, judje, niste storili.
9 S svojo veliko strpnostjo smo morda storili tudi napako, toda zdi se mi, da tudi takšna strpnost sodi k našemu temeljnemu nazoru, po katerem vsakemu pustimo, kar je njegovo in mu tudi moramo pustiti. Vse, kar je več od tega, pa naj bo prepuščeno višji, božanski modrosti.
10 Če ti, Jeruzalemčan, soglašaš s tem mojim nazorom, lahko govoriš v naši družbi kolikor hočeš, kajti mi, Rimljani, smo bolj kot vsa druga ljudstva na zemlji dostopni za vsako pravo resnico in modrost in pri nas vsakega resnično modrega in razumnega človeka enako spoštujemo, ne glede na njegovo vero v nadčutno duševne sfere.«
11 **Farizej** je nato rekel: »Dragi, prijazni gostilničar, govoril sem že z marsikaterim Rimljanom - toda svobodnejšega in razumnejšega od tebe še nisem srečal! Toda kaj praviš o naši, v tem času zelo ogroženi verski zadevi?
12 V Galileji se je namreč pojavil človek, ki skoraj že tri leta hodi naokrog in povsod nadvse zaničljivo pridiga proti nam, pri tem po esensko dela znamenja in ljudstvo spreobrača k svojemu nauku, izdaja se za Božjega sina in menda celo na podlagi Pisma jasno dokazuje, da naj bi bil obljubljeni Mesija. In zdaj ne vemo, kaj naj bi storili.«

243. Mnenje farizejev o Galilejcu

1 **Gostilničar** je nato rekel: »Tudi jaz sem že slišal marsikaj o tem možu in nadvse bi me razveselil, če bi prišel k meni. Če je modrejši in se na vse stvari bolje spozna kot kdor koli od nas, se lahko od njega veliko naučim. Če to ni, mu bom prisluhnil in mu tudi dal vedeti, da lahko odide tako, kot je prišel, kvečjemu mu bom še rekel: 'Prijatelj, če nisi modrejši, bi lahko s svojim naukom mirno ostal doma in se pošteno preživljal z delom svojih rok.' Vendar pa sem slišal, da naj bi bil Galilejec, čeprav jud, nadvse moder in sposoben delati čudeže in bi me zelo osrečil, če bi prišel k meni.
2 K meni je prišlo že veliko modrecev, ki so poleg modrosti imeli tudi marsikatere presenetljive čudežne sposobnosti in glej, prav zdaj ob meni sedi s svojo družbo modrec, ki je šele danes prišel z Jutrovega. Kar najbolj prijazno sem Ga sprejel in Ga bom tudi tako dolgo gostil, kolikor dolgo bo želel ostati pri meni. Tudi vi storite tako z vašim Galilejcem in vam potem zagotovo ne bo škodoval. Če pa ga preganjate in sovražite, vas bo preganjal tudi on in to se mi zdi prav. Že vnaprej pa sem prepričan, da nas, Rimljanov, ne bo preganjal, ker mi takšne prebujene ljudi zelo spoštujemo in imamo radi. Ali si to razumel, dragi prijatelj? Delaj tako pa ne boš imel sovražnikov!«
3 **Farizej** je nato rekel: »Tudi mi, Jeruzalemčani, nismo sovražni do zelo učenih in izobraženih mož, vendar učenjakov in modrecev, ki nas želijo spraviti ob kruh in prihodek nikakor ne potrebujemo. Celo rimsko temeljno načelo je, da naj človek živi, vendar tudi druge pusti živeti.
4 Če pa neki modrec nastopa proti nam in nas omalovažuje pri ljudstvu, potem ravnanja takšnega modreca ne moremo opazovati ravnodušno, še zlasti ne,

ker se ta modrec, vsaj kolikor sem slišal, izdaja za Božjega sina, pri tem pa ozdravlja različne bolnike in s svojimi čudeži privablja ljudstvo.
5 Že velikokrat naj bi bil v Jeruzalemu in poučeval v templju in številni tisoči so se zaradi njegovega govora in dejanj odvrnili od nas in se začeli ravnati po njegovem nauku.
6 Takšnih stvari pač mi, Jeruzalemčani, ne moremo gledati križem rok! Kajti če pravi, da naj bi bil Božji sin, s tem očitno nasprotuje Mojzesovemu nauku o enem Bogu, saj se zapoved glasi: 'Veruj samo v enega, pravega Boga in ob Meni ne imej nobenih tujih bogov!' Če pa je on Božji sin, potem imamo očitno dva bogova. Kaj naj počnemo s takšnim naukom, ki nasprotuje našemu staremu Mojzesovemu nauku?
7 Vi, Rimljani, ste nam pustili naše staro verovanje - ta pa nam ga skuša vzeti, zato imamo razlog, da ga preganjamo.
8 Vsekakor je mogoče, da je res kakšen na novo vstali velik prerok, saj se je med judi že pogosto zgodilo, da je Božanstvo v duhu prebudilo može, ki so ljudstvu napovedali, kaj ga čaka, če bo zanemarjalo Božje zapovedi. Ljudstvu so bile tudi dane obljube, da če se bo vrnilo k staremu Bogu Abrahama, Izaka in Jakoba, bo Bog nekoč predvsem judovskemu ljudstvu poslal Mesijo, ki ga bo rešil vsakršnega suženjstva in hude stiske.
9 To ta modrec iz Galileje izrablja in se izdaja za obljubljenega Mesijo, rojen pa je v Nazaretu v Galileji, je sin tesarja, mi pa vemo, da je kot tesar delal s svojim že umrlim očetom in svojimi brati približno petnajst let. Od kod mu modrost in moč delati čudeže, pa ne vemo nič natančnejšega.
10 Glej, dragi, prijazni gostilničar, to so poglavitni razlogi, zaradi katerih preganjamo Galilejca. Kajti kdor hoče pokončati nas, ga bomo prej pokončali mi, saj smo navsezadnje močnejši, kot je on z vsemi svojimi privrženci.«

244. Gostilničarjeva kritika judovskega duhovništva in nasvet farizeju

1 **Gostilničar** je nato rekel: »Sicer nisi govoril slabo, moram pa le pripomniti, da mi, čisti Rimljani, kot pogani, kakor nam pravite vi, o vas, jeruzalemskih duhovnikih, nikoli nismo slišali nič dobrega. Polni ste ošabnosti, samoljubja in oblastiželjnosti, ter preganjate vsakogar, ki si vam upa v obraz povedati resnico. Menim tudi, da so imeli vaši preroki, ki ste jih lastnoročno kamenjali, ker so vam govorili resnico, prav, ko so vam zaradi vaših ne hvalevrednih lastnosti napovedali propad.
2 Kajti veliko tistega, kar so vam napovedali, se je, kot vem, tudi uresničilo, veliko pa vas še čaka in vas bo tudi doletelo. Kajti vaše čaščenje Boga je zgolj v tem, da imate tempelj, poln raznoraznih dragocenosti, žrtveni oltar in tako imenovano najsvetejše s tako imenovano skrinjo zaveze, ki naj bi izvirala še od Mojzesa in Arona. Staro skrinjo zaveze pa ste zavrgli in jo nadomestili z novo brez moči in učinka in to vedo že celo številni Rimljani. Kot Rimljan in ljubitelj resnice sprašujem: Zakaj niste ostali zvesti resnici, namesto da varate ljudstvo in mu lažete, ga nasilno ženete v temo čistega praznoverja, vi sami pa ne verjamete niti črke tistega, o čemer poučujete ljudstvo?
3 Ali ne bi bilo pametneje, da bi, ko ste ugotovili, da je stara skrinja zaveze izgubila moč, rekli ljudstvu: 'Naš Bog nam je zaradi naših številnih grehov odtegnil Svojo milost, zato se vsi iskreno spokorimo in Boga tako dolgo prosimo, dokler se nas v Svoji milosti spet ne usmili.'? Toda glej, tega niste

storili, raje ste zaradi posvetnega udobja in posvetne časti varali ljudstvo, namesto da bi se z ljudstvom vred spet vrnili k vašemu Bogu!
4 Glej, to se pri nas Rimljanih ne dogaja! Tudi pri nas je veliko različnega praznoverja, toda pravi Rimljan se oklepa resnice in če sreča človeka, ki je v kakršni koli resnici dobro podkovan in vpeljan vanjo, ga prijazno sprejme in se okoristi z duhovnimi zakladi človeka, polnega resnice in modrosti.
5 Duhovni zakladi so vendar neprimerljivo vrednejši od materialnih, kajti vsi materialni zakladi so minljivi in razkrojljivi, duhovni pa trajni in povzročajo dobro med ljudmi, dobro in resnično pa naj se med ljudmi čedalje bolj krepita, dokler to zemljo naseljujejo ljudje.
6 Če pa nastajajo človeške skupnosti, ki se iz napuha, sebičnosti in tudi iz lenobe z vsemi sredstvi, ki jih imajo na voljo, upirajo dobremu in resničnemu, je razumljivo, da se takšni ljudje in z njimi vse ljudstvo iz dneva v dan globlje pogrezajo v temo in preganjajo tiste, ki jih prebudi Božanstvo in se jih upajo seznanjati z resnico - in kot se mi zdi, se to pri vas, judih, ne dogaja šele zdaj, temveč že od nekdaj, zato je res zelo obžalovanja vredno, da ste preganjali vse može, ki so pri vas spet skušali vpeljati stare Božje resnice.
7 Če Rimljani ne bi bili tako močni, kakor smo, bi nas vaš napuh in vaša oblastiželjnost že zdavnaj izgnali iz dežele. Vendar smo trenutno veliko in pogumno ljudstvo, spoštujemo tudi vašega Mojzesa in vaše preroke. Toda vas se ne bojimo in na vas zaničujemo to, kar je že dolgo zaničevanja vredno. Povem vam, da vas in vaše goljufive igre ne bomo več dolgo gledali in ko bomo spet prišli z orožjem v roki, je ne boste več tako milo odnesli kakor tedaj, ko smo prvič vdrli v vašo deželo in si jo podredili.
8 Če bomo spet prišli, pa vašim mestom in sinagogam ne bomo več prizanesli, kakor smo prej, zato ti svetujem, da ne preganjate modrih in resnicoljubnih mož, temveč jih sprejmite ljubeče, jim prisluhnite in se ravnajte po svetovanem, potem pa bomo zlahka istih misli.
9 Nadvse si želim videti tega Galilejca, pol premoženja bi dal, če bi mi izkazal čast in obiskal to moje gostišče! Zato tudi menim, da bi morali tudi vi, Jeruzalemčani storiti tako in bi bilo za vas gotovo boljše, če bi mislili in želeli tako kakor jaz in modrega Galilejca kar se da prijazno sprejeli, mu prisluhnili in potem tudi uresničili, kar bi vam dobrega in resničnega povedal. Povem ti, dragi prijatelj: Vse dobro in resnično se nazadnje povrne samo od sebe, samo od sebe pa se kaznuje tudi nasprotno.
10 Glej, takšni so moji nazori, ki sem si jih pridobil na številnih potovanjih po našem rimskem cesarstvu. Tudi ti se drži tega mojega nazora in prizadevanja, pa ti bo šlo v življenju bolje, kot če boš vztrajal pri svoji togi preganjalni sli in preganjal vsakogar, ki se s tvojim pogledom ne bo mogel strinjati zato, ker je že sam po sebi zgrešen. In ne preganjaj modrih mož, pa naj pridejo od koder koli, kakor jih preganjajo tudi skoraj vsi tvoji tovariši in sodelavci. Se strinjaš z menoj ali ne?«
11 **Farizej** je zelo v zadregi odgovoril: »Dragi gostilničar, iz svojega zornega kota imaš morda prav: človek naj išče predvsem resnico in dobro - toda, kje sta doma? Nazadnje človeka zmeraj omeji neko verovanje in tudi vaše Izidine tančice ni snel še nihče! Zato menimo, da bi bilo bolje pustiti ljudstvo pri organizirani veri - ne glede na to ali vsebuje veliko ali malo resničnega -, kot pa ga preveč seznanjati z novimi resnicami, ki jih navsezadnje niti ne more

razumeti, ob tem pa bi opustilo staro vero in začelo sovražiti in preganjati zastopnike stare vere.«
12 **Gostilničar** je rekel: »Temeljito se motiš! Če nihče več ne bi iskal resnice, bo vse, kar obstaja na tej zemlji, začelo razpadati in gniti...«

S temi pomembnimi besedami se je 19. julija 1864 končal Gospodov narek Jakobu Lorberju. Jakob Lorber, ki je že dlje časa bolehal (glej opombo na strani 279) je nato 23. avgusta 1864 končal svoje zemeljsko poslanstvo, saj ga je Gospod odpoklical s tega sveta.
Deseta knjiga Janezovega velikega evangelija je zadnja knjiga, ki jo je Gospod narekoval Jakobu Lorberju, vendar se Janezov veliki evangelij z njo ne konča. Janezov veliki evangelij sklene šele 11. knjiga, ki jo je 27 let po smrti Jakoba Lorberja, od leta 1891 do 1893, po Gospodovem nareku zapisal naslednji Gospodov služabnik, Leopold Engel.

Vsebina

GOSPOD V OKOLICI CEZAREJE FILIPOVE
1. Rimljanov predlog za najhitrejšo razširitev Gospodovega nauka
2. Težave s hitrim razširjanjem Božjega kraljestva
3. Ozdravljeni rimski sodnik spreobrne prijatelje
4. Rafael reši Perzijce in Indijce
5. Gospod odpotuje v Genezaret
6. Obed pri Ebalu
7. Rimski glavar in njegovi vojaki zmotijo obed
8. Gospodov čudež strezni Rimljane
9. O vstajenju mesa
10. Glavarjeva filozofska vprašanja
11. Glavarjevi pomisleki o Gospodovi božanskosti
12. Gospod se neprenehoma trudi za ljudi
13. Glavar prosi za pojasnilo o bistvu Zemlje
14. Rafael kot učitelj astronomije
15. Rafael pojasni razmerja planetov do Sonca
16. Pogoji za dosego modrosti
17. Rafael razloži svojo moč
18. Glavarjevo razmišljanje o krutosti v živalskem svetu in pri ljudeh
19. Glavarjevo vprašanje o smislu bojev v naravi
20. Poglavitni razlogi za raznolikost ustvarjenih bitij na Zemlji
21. Snov duše in njeno postopno osvobajanje iz materije
22. Sestava človekove duše
23. Propad čistega nauka
24. Glavarjev predlog za razkritje lažnih prerokov

NOTA BENE, ZAPISANO 11. AVGUSTA 1862
25. O duhovnih razmerah v stoletjih po Kristusu do druge polovice 19. stoletja. Duhovni obrat po dotekajoči Božji luči
26. O zavrženem vogelnem kamnu - njegov čas je prišel - in koncu lažnega preroštva
27. Prihodnje verske vojne niso mogoče
28. Prihodnost ceremonialne cerkve
29. Prihodnost evropskih držav in Amerike
30. Zakonitost razvoja

GOSPOD V POKRAJINI CEZAREJE FILIPOVE
31. Dvom Gospodovih privržencev
32. Gospodova molitev

GOSPOD V GORSKI PELLI

33. Gospod pri gostilničarju v Pelli
34. Gospod v šoli v Pelli
35. Večerja v gostišču
36. Gospod in rimski glavar
37. Ozdravljena Veronika se zahvali Gospodu
38. Gospodovo svarilo rabinu
39. Učenci in Gospod poučujejo prebivalce Pelle
40. Gospod in glavar na griču opazujeta porajanje jutra
41. Učenci iščejo Gospoda
42. Glavar tolaži učence
43. Veronikin zajtrk
44. Bolj pomemben je Gospodov nauk kot Njegova znamenja
45. Pripomba podrejenega (služabnika)
46. Pomen resnice
47. Glavar Pelagij sprašuje o obsedenosti
48. Pred Gospoda pripeljejo dva obsedenca
49. Pelagij ozdravi obsedenega
50. Gospod iz obsedenega izžene sedemnajst duhov
51. Narava petih duhov
52. Preteklost sedemnajstih duhov
53. Gospodovo svarilo kolovodji izgnanih duhov
54. O škodljivosti uživanja nečistih jedi

GOSPOD V ABILI

55. Pot v Abilo
56. Gospod v prebivališču desetih judovskih družin
57. Pričevanje starešine o Gospodu
58. Prispodoba obnovitve razpadlega gradu
59. Melkizedekov grad
60. O obdobju salemskega kralja
61. Večerja v stari jedilnici
62. Hrup pred judovsko hišo
63. Pravo praznovanje sabata
64. Kako poučevati praznoverne pogane
65. O poučevanju
66. Župan Abile
67. Glavar pouči župana o Gospodu
68. Ljubezen in potrpljenje, poglavitni človeški odliki
69. Kosilo in Gospodovo slovo

GOSPOD NA GOLANU

70. Prihod na Golan
71. Gospod ozdravi bolno gostilničarjevo ženo in obe hčeri
72. Gostilničar in njegova žena strmita nad čudežno Gospodovo močjo
73. Bistvo Božjega kraljestva
74. Poučevanje gostilničarja in glavarja
75. Napoved bližajočega se neurja
76. Viharna noč

77. Po neurju na prostem
78. Glavarjev govor o pravem iskanju Boga
79. Dobri nameni sosedov
80. Boleče posledice neurja in potresa
81. Soseda spregovorita o Galilejčevi moči
82. Vrnitev v gostišče
83. Glavar sprašuje, kako naj se vede do svečenikov
84. Pomen ljubezni
85. Poganski svečenik zagovarja svoje vedenje med nočnim neurjem
86. Glavar pouči svečenike o ničevosti služenja bogovom
87. Drugi svečeniki sprašujejo svečenika
88. Odločitev svečenikov
89. Svečenikova zahvala
90. Kako naj se vedejo pravi Gospodovi učenci

GOSPOD V AFEKU

91. Odhod v Afek
92. Pri rimskem gostilničarju v Afeku
93. Gostilničarjeve misli o Gospodu
94. Gospod ozdravi bolne v gostišču
95. Gospod svečeniku razkrije potek njegovega izobraževanja
96. Gospodov pouk o propadu človeštva
97. Pravo iskanje Boga
98. Gospod ponazori pravo iskanje Boga
99. Svečenik skuša opravičiti svoje posvetno življenje
100. Gospodova razkritja iz svečenikove preteklosti
101. Glavarjevi pomisleki o naravnih lepotah
102. Prošnja in obljuba svečenikov
103. Prispodobni čudež za spreobrnjene svečenike
104. Učenec Andrej spregovori o Gospodovih delih in besedah
105. Čudovit zajtrk
106. O odpravi poganstva
107. O ljubezni do bližnjega
108. Gospodova obljuba in svarilo
109. Kdaj je Gospodova vsemogočnost omejena
110. Glavar sprašuje o peklu
111. Namen uničenja zunanje oblike
112. Namen bolezni
113. Težave pri onstranski spreobrnitvi duš
114. Neuspešen poskus prevzgoje tirana
115. Gospodov pouk o poslednjem času
116. Gospodovo duhovno okolje
117. Meščani Afeka občudujejo novo rodovitno pokrajino
118. Gospodov odhod iz Afeka

GOSPOD NA POTI V BETSAIDO

119. Srečanje s karavano iz Damaska
120. Gospodove besede vodji karavane
121. Gospodov prihod v gostišče pri Betsaidi
122. Gospod gostilničarju razkrije vzroke za zamudo sinov
123. Gostilničarjeva vera in zaupanje
124. Gospod sprašuje po Mesiji
125. Gospod pričuje o Sebi
126. Obed z ribami
127. Gospodova duhovna vsenavzočnost in vodstvo Njegove milosti
128. O razširjanju Gospodovega nauka in blagoslavljanju
129. Gospod razloži vesolje, da bi preprečil praznoverje
130. O egipčanski astrologiji in drugih zmotah
131. Pri poučevanju je nujna previdnost
132. Blagoslovljena pokrajina
133. Gospod še drugič odpošlje učence
134. Organiziranost Gospodovih učencev
135. Gostilničarjev ribnik
136. Gostilničar pouči goste o preoblikovanju dežele
137. Gostje prepoznajo Gospoda
138. Izpoved starešine
139. Kdo je bližnji
140. Prilika o posestniku
141. Gospodova napoved Njegove smrti in vstajenja

GOSPOD V DVEH NADALJNJIH MESTIH

142. Nadaljevanje potovanja
143. Gospod v revnem gostišču bazaltnega mesta
144. Čudež z ribami
145. Gostilničarka in njeni služabniki
146. O ljubezni do drugače verujočih
147. O dopustitvi sprevrženosti in propada med ljudmi
148. Vzroki bolezni gostilničarjevega sina
149. Tujca iz Niniv
150. Verski položaj v domovini obeh tujcev
151. O Božji sodbi in njenih učinkih
152. O učinkovitosti razširjanja evangelija in vnovičnem Gospodovem prihodu
153. Vprašanje prebujenja vernikov na sodni dan
154. Gospod utemelji Svojo milost
155. Pojem večnosti
156. O poslednji sodbi
157. Gospod Janeza in Mateja pouči o zapisovanju
158. Zgodovina bazaltnega mesta in njegove okolice
159. O bistvu Sonca
160. Gospodove napovedi o sprejemu obeh tujcev pri njunem kralju
161. Širitev Gospodovega nauka v Babilonu
162. Gospod blagoslovi puščavsko pokrajino

GOSPOD V MESTU OB NEBU

163. Gospod in farizeji pred mestnimi vrati
164 Čudež z vinom v rimskem gostišču
165. Pogovor o čudežu z vinom
166. Osvoboditev in spreobrnitev farizejev, ki so jih pred mestnimi vrati stražili levi
167. Gospod Barnabi napove prihodnost
168. Vrhovni mestni sodnik spregovori o svojem prepričanju
169. Vrhovni mestni sodnik po materialistično kritizira razvoj človeka
170. Gospod vrhovnemu mestnemu sodniku zastavi nekaj vprašanj
171. O delovanju sil
172. Stiki z bitji v onstranstvu. Notranji duhovni vid
173. Duh se prikaže
174. Doživetja v onstranstvu
175. Vodstvo v onstranstvu
176. Vprašanje o peklu in njegovih duhovih
177. Podobe malikov v gostilničarjevi hiši
178. Na gori Nebo
179. Nenavaden sončni vzhod
180. Izroditev judovskega nauka
181. Uničenje hišnih bogov v zavetišču
182. Vzroki telesnih bolezni
183. Boj v naravi
184. Namen boja v naravi
185. Zgled združevanja živalskih duš
186. Gospod da navidezno prednost poganom
187. Gospodova ljubezen do judovskega ljudstva
188. O lažnih Kristusih, lažnih prerokih in lažnih čudežih.
Kako naj se vedejo učenci
189. Težave učiteljskega poslanstva
190. Apolonov svečenik se zanima za Gospoda
191. Pravo čaščenje Boga in malikovanje
192. Porajanje malikovalstva
193. Kako so začeli častiti Apolona
194. Gospod opozori na ljubezen in potrpljenje pri razširjanju
Njegovega nauka
195. Gospodova vsenavzočnost in vsemogočnost. Kaj je duša in kako vidi
196. Oris duhovnega zorenja človeka
197. O dviganju in spuščanju angelov
198. Prihod angelov
199. O delovanju angelov
200. Preizkus Rafaelove moči
201. Spremenjena pokrajina gore Nebo
202. Rafael dokaže svojo hitrost
203. Sijoč kamen s Sonca
204. Rafaelov čudež z živalmi
205. Presenečeni služabniki ujamejo in ukrotijo slona
206. Razlog za blaženost popolnih duhov
207. O nedoumljivosti stvarstva

208. Čudežna pomnožitev hrane v gostišču
209. Prehranjevanje človeškega telesa
210. Človekova najpomembnejša hrana
211. Gospod kot vsemogočni Stvarnik
212. Petrovo priznanje in prošnja za pojasnilo prilike o sejalcu
213. O pridiganju evangelija vsem stvaritvam
214. Prispodoba o ruvanju očesa, sekanju roke, uživanju Gospodovega mesa in pitju Njegove krvi
215. Pravo izpolnjevanje zapovedi ljubezni do bližnjega
216. O neupravičenem gospodarju
217. Pojasnilo prilike o neupravičenem gospodarju in kraljevski gostiji
218. Prilika o plevelu med pšenico
219. Značilnosti lažnega preroka
220. O delanju čudežev
221. O spreobrnjenju s čudeži
222. Prisilno dozorele in naravno dozorele duše
223. Juda Iškarijot
224. Gospod posvari pred lenobo
225. O varčnosti
226. Jutranji pozdrav žerjavov. O zunanji življenjski sferi (auri)
227. Zakaj ptice za polet potrebujejo vodo
228. O letenju ljudi

GOSPOD V DOLINI REKE JORDAN

229. Gospod s Svojimi v dolini reke Jordan
230. Neprijazen gostilničar
231. Gospod gostilničarju napove karavano
232. Gostilničarjevo mnenje o judih
233. Nadaljnje sodbe gostilničarja o judih
234. Gospod pričuje o Sebi in Svojem poslanstvu
235. Nastanek Mrtvega morja
236. Nastanek Kaspijskega jezera
237. Gostilničar sprašuje o vzroku za uničenje Babilona in Niniv
238. Kuga lenobe
239. Kritika Mojzesovih predpisov o hrani
240. Napotki za prehranjevanje. Pomanjkljivosti prerokov
241. Nepopolnost človeškega znanja
242. Strpnost Rimljanov
243. Mnenje farizejev o Galilejcu
244. Gostilničarjeva kritika judovskega duhovništva in nasvet farizeju